

دیوانی عارفی ربانی، شیخ احمدی حمزہ

مرتبہ
مر لای حمیری

محسن سہ ماہی

منتدی اقرا الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

ہم رار، شہی کی کردہ

بۆدابهزاندنى جۆرەھا كۆتۈپ: سەردانى: (مُنْقَدَى إِقْرَا الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْقَدَى إِقْرَا الثَّقَافِي)

پىراي دانلود كىتابىھاي مۇختەلف مىراجعه: (مُنْقَدَى إِقْرَا الثَّقَافِي)

www.lqra.ahlamontada.com

www.lqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى ، عربى ، فارسى)

دیوانی عارفی ربانی، شیخ احمدی حزیری

مہ شوریہ: مہ لای حزیری

مدرسہ نورو العزیز

”ہمہ زار“ شہ جی لی کردہ

سروش

تہران - ۱۳۶۱

خیابان استاد شهید مطهری، نبش خیابان شهید مفتح، ساختمان جام جم

چاپ اول: ۱۳۶۱

حروفچینی: لاینوترون انتشارات سروش

این کتاب در پنج هزار نسخه در شرکت چاپ پنگوئن چاپ و در شرکت افست

(سهامی عام) صحافی شد.

همه حقوق محفوظ است.

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هاوزمانه نازیزه کهم!

خوت لهمن باشتَر دهزانی، که ئیمه‌ی کورد، چهند گه‌لیکی هه‌زارو هه‌ناسه ساردین. چهند له‌کاروانی ژیارو شارستانی، به‌جی‌ماوین. ترسیتراوین، ره‌تیتراوین، به‌ش‌خوراوین. وا پترله هه‌زارساله خراوینه ناو چاله‌وهو قه‌تیس ماوین. دهره‌تانی رزگار بونمان بو نه‌ماوه. داگیر که‌ران هه‌رده‌مه‌ی به‌ناو یک‌هوه به‌ناوای دین، به‌بیانوی هاونه‌ژادیه‌وه، راویان کردوین، خواردویانین، به‌یه‌کتر سپاردویانین، کوشتویانین، به‌هزاران دهردیان بردوین. ته‌نانت ریگه نهراوین هه‌تا ژیاوین به‌زمانی خو‌مان هاوار که‌ین. ئه‌و مافه ره‌وایه‌ی که‌ خوا، بو به‌نده‌ی خوی ره‌وا دیوه، کورد خورانی که‌ به‌ خویان گوتوه موسولمان و خودا په‌رست به‌ نار‌ه‌وايان زانیوه. له‌روژیش ئاشکراتره که‌ قه‌باله‌ی بون و مانی هه‌مو گه‌لان له‌م سه‌رزه‌مینه زمانه. ئه‌گه‌ر زمان له‌ناو درا، بون و مانیش له‌ناو ده‌چی.

ئێستا که‌ له‌م برانه‌وه‌ی چه‌رخ‌ی بیستا هه‌وا‌ی ئازادی و رزگاری هه‌لیناوین و هه‌ول دده‌ین ئیمه‌ش وه‌ک گه‌لانی دیکه، خواپیداو بین و ناو یک‌مان له‌دنیا هه‌ی. چاوه‌چاوین به‌خه‌باتمان بگه‌ینه بستوی ئاواتمان و خو‌مان ره‌گه‌ل کاروانی گه‌لانی ئازاد به‌خه‌ین... هاوار به‌که‌ین: کاکه به‌جیمان مه‌هیلن، ئیمه‌ش گه‌لیکین وه‌ک ئیوهو شیوه‌مان له‌خوتان ده‌کاو بائیمه‌ش وه‌ک ئیوه بژین. لیم‌رونه لیمان ده‌پرسن: کواپیناستان؟ تاباوه‌ریتان پی به‌که‌ین. نازانم ده‌بی چی بلیین؟ پیناس زمانه، فهره‌نگه، میژوی که‌وناراو تازه‌یه، وێژه و شیعو ئه‌ده‌بیاته، به‌هه‌مو لک و پویه‌وه. به‌ناشکوری خودا نه‌بی ئیمه‌ی کلۆل و چاره‌ره‌ی، تائێستا بو‌مان نه‌لواوه، زمانه به‌سته‌زمانه که‌ به‌ته‌واوی له‌شوینێکدا کو که‌ینه‌وه. بی‌تاریخین؛ هه‌رچی دهرباره‌ی کورده‌وه له‌تاریخ‌ندا نوسراوه هیچی به‌زمانی کورد نه‌بوه. ئه‌مه‌واتا هه‌ر کوردیک‌ی له‌عه‌ره‌بی و فارسی و ترکی تی‌نه‌گه‌یوه ئاگای له‌میژوی خوی نیه‌و ژینامه‌ی رابردوه‌کانی، به‌گوێچکه ئاشنا نه‌بوه.

هه‌مو چه‌رخێک، به‌سه‌تان و هه‌زاران بوێژمان هه‌بوه. به‌لام به‌ فهرموده‌ی حاجی قادر «له‌به‌ر بی

دهفتەری ون بون و فانی». ئەگەر تاك و تەرایەکیان، لیرو لەوی بەسەر زارانەوه ماون و بەیەكجاری نەهەوتاون و دەماودەم بەئیمە گەییون؛ تیایان ناگەین، هەولیش نادەین تی بگەین و بزاین ئەو کە لەپورە ی کە بوئیمە بەجی ماون چەند بەترخن.

هەزاران کوردی وا هەیه، لە وێژەو میژوی گەلاندا هێند شارەزان بونە دەریا. بەلام لەمەر ئەدەبیات و فەرھەنگی کورد، تلپاتی تەرش شکناوەن. رەنگە بلین جا ئیمە وەکو خۆت گوتت داگیر کەر رێگە ی نەداوە خەمت بەخۆمان بکەین و پەرە بە زمانە کە بەدین!! چارمان چیە؟ من عەرزیان دەکەم وا نیە. جۆلە کە دو هەزار سالان دەربەدەر و لانەوازیون. زمان و ئەدەبیاتە کەیان پاراستووە. یا بەگفتی حاجی قادر: ئەر مەنی بەخەتی خواری، ئەو هەچ کە زمانە کە ی پاراستووە، بگرە پەرەشی پێداوێ. دە ی ئەوانیش وەکو ئیمە کە ئیستا لیمان قەوماو، لیقەوماو بون.

جا با ئیستا لە لۆمەو سەرکۆنە گەرتین، ئەوی چو، چو. مردو بە گریان و شیوەن نازیتمەو. ئیستا چی بکەین؟ چۆن خۆمان زیندو کەینەو؟ دەسا با شنگل لەخۆدەین. ئەم چەند بەلگە پەرپوتانە ی کە پێناسی زیندو یەتی گەلی کوردە، کو کەینەو. هەر خۆیندەواریکی دلسۆز بەپیی توانا، لە سوچیکەو بو ی بچی. ئەدەبیاتی کەونارامان، ژینامە ی رابردووە کانمان بزاین و بیان کەینە مایە ی شانازی. زمانە شیرینە کەمان بەتەواوی بخەینە سەر قاقەزان و لەنەزانی رزگارمان بی.

دەسا وامن بەپیی توانای هەزارانەم، خەریک دەیم: دیوانی مەلای جزیری شی کەمەو و بە کوردیەکی خۆمالیانە ی کە ئەمرو لانەوامان باو، شەرح بکەم... گۆتم بە گۆپەرە ی توانای خۆم. واتا ئەو نەدی دەیزانم دریغ ناکەم. چونکە دەزانم جزیری زور لەو بە مایە ترە، کە هەزارێکی کۆلەوار لەخۆیندندا لەو عیرقانە صوفیانە یەو لەو دلداریە گەرم و پرشنگدارە کە لای مەلای جزیری بو سەر دەر بکا. بۆیە لەبەر خۆیندەوارە کوردەکان دەپارێتمەو یاریم بەدەن خەلەتم بو راست کەنەو و لە هەر کویدا ریم هەلە کرد بێ گەرتنەو راستەری، خوا راستەو، راستی لی خوش دیت.

کوردو خدمت بئیسلم

ئه گهر تۆزیک بهوردی و پشو دریزی، کتیبه میژویه کانی چارده چهرخی ئیسلامه تی بپشکین و وه خوینین. نوسهران و بهونه ران، ویزه وانان و هوزانان... شهوانه ی که زور خدمه تیان به دینی ئیسلام کردوه له ناو ههمو موسولمانان ناوو ناوبانگیان کردوه، له بهر چاوانیان رابنن، سه رنج بدهین که ههریه که لهو موسولمانه زانایانه به بنیچه له کام گهل بون و له کام نیشتمان گوراو ن. ئه وسا بومان دهرده کهوی، که بهشی کورد له م ناوه دا هه تا چهندو چندی دهسته چیلهی زانست، خستوته سه ر ئه و گرو بلیسه پاکو پیروزی ئیسلامه تی. بروانیه ههر کتیخانه یه که سه تان کتیب دهرباره ی ئیسلامه تی هه، له نوسهرانی کورده وه دیته بهر چاو، به عاره بی، به فارسی و ترکی نوسراو ن و خاوه نه کانیان کوردبون و ههر نهشیان فرموه کوردین.

ئیمام محمدی غه زالی فرمویه تی: دینی ئیسلام له سه ر سی ستون و پستاه. ئه گهر خودا ئه و سی کوئه که ی نه دا با؛ له واته بو تیک به بی. ئه م سی دیر که ئه ستورانه ش «دینه وه ری» و «ئامیدی» و «شاره زوری» بون. کام موسولمانی خوینده وار هه به ههر کویره سیوا دیکی بی؛ ناوی ییاوی به ناوبانگی وه کو ئیبنوخه له کان، ئه بوالفیدا، ئیبنوحاجیب، ئیبنوصه لاح، ههر سی ئیبن ئه ئیره کانی بلیمه ت و سه تان ئیبن و ئه بوی دیکه ی نه بیستی، که کوردبون و به عهره بی نوسیوانه؟ کام ده شته کی و شوانه ویله ی نه خوینده وار، له ههمو دنیای ئیسلامدا ده س ده کهوی که ناوی ئیبنوسیرینی نه بیستی. ئه و کابرایه ی داهینه ری خه و نامه یه و له خه و ن لیکدانه و دا هه تا ئیستا هاوتای نه بوه. کی ده زانی ئه و زیره که بلیمه ته ی که خه و نامه ی ههمو روژی سه ر به ههمو مالی موسولمان دا ده کاو خه و نیان بو لیک ده داته وه، کوره کورده و خه لکی مه لبه ندی باله که له کوردستانی عیراقداد و ئیستاش گوندیک له جیگه ی سیرین ئاوا به و ناوی بهر سیرینی هه به. خه له کانی نیشتمانی میژو نوس ئیبنوخه له کان له نیوان هه ولیرو کو به هه لکه وه توه. ئیبنوحاجیب که واتا کورزی په رده دار. له جزیری ئیبنو عومه ر ژیا وه و کورزی په رده داری میربو ه که

جزیریش مه‌لبندیکه له کوردستانی سوریه.

پیی ناوی له‌سهری برۆم. ته‌گهر به دورو دریزی، ناوی هه‌مو ته‌و کوردانه‌ی که له‌ری زانست و هونه‌ر له‌دریژایی هه‌زارو شه‌ه‌نده سال‌دا له‌رای ئیسلام‌دا کو‌شاون و ناویان تیدا ده‌ر کردوه، بیرخه‌مه‌وه؛ و شتر له‌بنیا نرکه‌ی دی.

هه‌ر دور نه‌روین له‌م چهند چه‌رخانه‌ی دوایدا که‌سانی وه‌ک مه‌لا عب‌دوالله‌ بیتوشی، ئینول‌حاج و ته‌بو به‌کری موصه‌تئیف و مه‌لاجامی و سه‌تان کوردی‌وا هه‌له‌که‌وتون، که بونه‌ته مایه‌ی شانازی عه‌ره‌بو پی‌ش‌ره‌وی موسولمانان بون.

هه‌ر له‌م چه‌رخ‌ی بیسته‌مه‌دا، سه‌تان که‌سی وه‌ک زه‌رقلی خ‌یوی ک‌تیوی الاعلام، شه‌حمه‌د شه‌وقی که‌ نازناوی امیرالشعرا‌ی عه‌ره‌ب زوانانی پی‌ درا، رصافی شاعری عه‌ره‌ب که‌ کو‌ته‌لی له‌ به‌غ‌دایه بو چه‌قاوه. می‌ژونوس: محمد کورد عه‌لی، عه‌بیاس مه‌حمود عه‌ققاد که‌ به‌ مام‌وستای بی‌هاوتای وێژه‌ی تازه‌ی عه‌ره‌ب زمانان ناسراوه. چیرۆک نوسانی به‌ناوبانگ له‌میس‌رو دنیا‌ی عه‌ره‌ب‌دا: مه‌حمود ته‌یمور، عایشه ته‌یمور که‌ کورد بونو بونه‌ جیی شانازی عه‌ره‌بو کورد هیچ به‌هره‌ی لی نه‌دیون!!

با بزانی‌ن بوچی و له‌به‌ر چی؟

زوربه‌ی ته‌و پیاوه‌ گه‌ورانه‌ی که‌ باسکران و کران به‌ نمونه‌ی مشتیک بو خه‌لواریک؛ یان هه‌ر له‌ناو عه‌ره‌ب‌اند له‌ دایک بون و له‌ناو عه‌ره‌ب زمانان‌دا په‌روه‌رده بون و جیا له‌زمانی عاره‌بی فیری زمانیک نه‌کراون. یا خو خ‌ویان له‌ زمانه‌ زگ‌ماکه‌کیان شار‌دوته‌وه‌و به‌و زمانه‌ی که‌ په‌روه‌ ره‌واجی هه‌بو،ه، نوسیویانه. نوسراوه‌کان که‌ زور به‌نرخ و هیزابون عه‌ره‌ب زوان پیی خه‌نی‌بون و ک‌تیپ خانه‌کانی خ‌ویان پی‌ ره‌نگاندون و به‌ شانازی گو‌تویانه ته‌و که‌سانه‌ی که‌ شه‌ه‌نده خ‌زمه‌تیان به‌زمانه‌که‌مان کردوه به‌ عاره‌بیان ده‌ژمی‌رین و هه‌رکه‌سه‌یش ده‌لی وا نه‌بو، تیر ئاوی سارد بخواتمه‌وه!! (دکتور طه‌ حوسین؛ ته‌و زانا به‌ناوبانگه‌ کو‌یره‌که‌ی میسری. له‌ بیره‌وری ته‌بو عه‌لی سینادا له‌ وتاریکا گو‌تی: ته‌بو عه‌لی سینا به‌ عه‌ره‌بی نوسیویه‌تی و ئیمه‌ به‌ عه‌ره‌بی ده‌زانی‌ن. جا با ئیرانه‌کان هه‌ر هاوارکن و بلین له‌خ‌وما‌نه).

ده‌ ئوبال به‌ستوم هه‌قیانه. زمان پیناسی گه‌لانه. هه‌رکه‌س له‌ هه‌ر ره‌گه‌زیک پی، به‌ هه‌ر زمانیک باخ‌یوی یان بنوسی، ده‌گه‌ل خ‌اوه‌ن زمانه‌که‌ بو‌ته‌یه‌ک و ته‌شی به‌ره‌ی ته‌و پی‌وی. راست نه‌وی که‌سانی‌وا وه‌ک تالان کرابن وایه. به‌ره‌مه‌که‌ی خه‌لک ده‌ییاو منه‌تیشی لی نازانن و ناشی ناسن و به‌هره‌ی به‌ بیگانه ده‌گاو خ‌زمی خ‌وی هه‌ل‌اواردوه.

بو‌نمونه حاجی قادری هه‌ر زیندو که‌ دیتویه عه‌زه‌تی کا‌ک شه‌حمه‌دی شیخ، ک‌تیپی شه‌رع و وه‌عظه‌که‌ی که‌ ناوی ناوه: مه‌ک‌وبات، به‌ زمانی فارسی داناهه؛ ویستویه به‌گ‌زیا بچی، نه‌ی وێراوه. زور به‌ خشکه‌و ده‌ په‌رده‌دا له‌ سی به‌یتا گه‌یاندویه و فه‌رمویه‌تی:

وهك مريشكيك كه بهختي نه يهيئي
همر بگاته كه ناري جوگله يه
هم لهوشكاني تهو لهناو ثاوه
يئو جوچكه ي مراوي هه ليئي
نايه ته شوئي، بمرى، جوجه له يه
تي دهگا... دراني پي ماوه

جا ئەگەر حاجى قادىرى نەمر. ئەمەندە بۇ كوردى نوسىن بە تاسە بوە بەلايەو كەر بوە
كوردىك بزائى بنوسىۋ بەزمانى كوردى نەنوسىۋ تەوس و توانجى تى گرتون. ئيمە ھەر
دەربارەي كەسك كە وەكو كاك ئەمەمدى شىخ لەناو جەرگەي كوردا ژياوۋ بە تەما بوە
ئاموزگارى كوردان بكاو دە قورعان و ھەدېئانېان بگەيەنى. كەچى بچى بەزمانىك بويان بنوسى كە
تى ئەگەن. ھەق دەدەين بە حاجى قادر. ئەك دەربارەي ھەمو كەس لەو نوسەرانەي كە بەزمانى
يېگانە كىيىان ھەيەو بە خويان نەگوتوۋ كوردىن. وەك كورد دەلى: پياو نابى جوانان بشكىنى. يان
وەك دەلئىن با قىسكىش بو دز بگەين. ئەگەر تۈزىك بە وردى و لە سەرە خوۋى رابردوى ئەو
پېشىنانەمان، تەرزى ژيانېان، بارى راميارى و كۆمەلگاي كە ئەوانى تيا ژياون، يېنىنە بەر چاوى
خومان بو مان روۋش دەبىتەو كە زورۇش خەتابار نەبون. ھەر كامىك لە ئيمەي ئەمرۇش وەك
ئەوان باين؛ ناچار بوين وەك ئەوان بگەين.

زۆر لەو نوسەرە گەورانە وای رویداوه دایک و باوکیان لەبەر نەماری و هەزاری یان لەترسی دارکاری و بێگاری زۆردار، سێپالە شەری ناو مایان بە کۆلیانەوه گرتووه بەرە وڵاتی غەریبی بگره هاتم. لە وڵاتانی کەس نەناس گیرسانەوه. لە رێی بژیوی مثالیان رەنجیان داوه و زۆر بە هەزارانە ژیاون. دیارە مثالی ئەوانە فیزی زوانی مثالانی دەورەبەری خویان دەبن. یان مثال لە وڵاتی نامۆ پای ناوەتە سەر دنیاوه. دایک و باوک خواخوایانە کۆرەکیان فیزی زوانی ئەوانە بن. کە ئەو کاریان لە لا دەکاو هەولێدا بەچکە ئاغا تی بگەن و تی یان بگا. یۆ نمونه چیرۆکی دۆلەو کوردانە دەگێژمەوه.

پدیا م نیریکی گو قاری روز الیوسف و توویژی ده گهلّ عه بیاس مه حمود عه ققاد دا کردبو. یهک له پرسه کان نه مه بو: تو له کام مه لهنندی میسر ا له دایک بوی؟ عه ققاد گوتی: کچم من میصری نیم، کوردم. باوکم خه لکی دیار به کر بو، چهرچی ئاوریشم فروش بو. که لافه ئاوریشمی دیناو له میصر ده بفروشته موه و به ده ژایین. دوا جار له چهرچی گهری ته وازی هیناو ده گهلّ دایکم ئیمه سی هینا قاهره و به یه کجاری نیشته جی بوین. خویندمو یی گه یشته و بومه نوسه ر به عاره بی. که لافهش چونکه لای عاره ب عوقده ی ناوه ناز ناوی خوّم کرده عه ققاد.

جاریگی تر، رۆژنامه نوێکی دیکه، ئهو پرسیارهی له شیخ عبدالباسط عبدالصمدی قورعان خوێنی ناواری میصری کردبو. که تو له کام عهشیرهتی. گوتی باوکی من کوردیک بو له ژبانی ئاوارهیی دا هاتبوه شاری قاهره و ببوه مجبوری مزگوتو من له میصر له دایک بوم.

جا ئیستا چخوابه دراره گلهیی له عهققاد بکهین، بۆچی به کوردی نهنوسی؟ یان به عبدالباسط بیژین: کوا مناجاتی به کوردیت؟

پیوسته له بیرمان نهچی؛ مرو و هك فرشته نیه، كه بژیوی نهیی و بژی. ههمو كهسیك وردو درشتو خاوو گشت، چكهوتیتنه ناو چالا، یان حهوته بهقه بالا بی؛ نان و ژیانیکسی ههر دهوی. بهرگ و پیلاوی گهره كه. ئاتاجی ئهنواو بانیکه له بورانی بیاریزی و شهوانه تییدا بسرهوی. ههمو كهس بو كهرستهی ژین پیوسته ئهرك بکیشی و چهند بوی دهلوی بو خوشی ژیان بکوشیت. هونهرمهند هونهری دهرخاو پلهو پایهی خوی وهسهرخا.

دهسا با لیکی دهیتنهوه: ئهو كورده خاو من جهوههری دهبر حوكمی عهرهبو توركو فارسدا. نوسینی به زمانه كهی خوی نهك هیچ كهس پهری پی نهدا، بگره بهتاوان حهساو بی؟ ئه گهر سواری سهری خوی بی و لهسهر كوردی نوسین سوربی؛ کی ئافهرینی لی دهكا؟ کی كتیبه كهی لی دهكری؟ بهچی بژی؟ بهچی جیگهی له كوومه لگادا خوش بكات؟ دهپیناوی كوردی نوسین دا بیگرن. کی به لهسهری وهجواب بیت؟ كوردی خزمی؟! ئهوان بوخویان لهچالدا ن پیوستیان بهخه لکی ههیه دهستیان بگری. رهنكه ئیستا له بهرخوتهوه بیرسی: گهلو ئیمهش وهك عهرهبو توركو فارس موسولمانین، خاون برّوا به قورعانین. بوچی ئیمه زمانمان لی قهدهغهیهو ئهو برا موسولمانانه بهزمانی خویان دهنوسن قهیدی نیه؟!

وهرامه كهشت ئهمهیه:

دهستوری ئیسلامی بهراست كه قورعانه دهلی: موسولمانان بران. پیغه مبهری خودا فهرموی: ههرگیز عهرهب له ناعهرهب زلتر نیه. کی له گونا ه به پاریزتره له لای خودا بهریتتره. سهلمانی فارسی ناویك، كهس نه ناس و روت و پتخواس كویلهی زهلامی جوله كه، لای پیغه مبهر له خزمه نیزیکه کانی بهریتتربو. فهرموی سهلمان كهسی منه.

له دواي كوچی پیغه مبهرش ههتا نیزیکه کی چل سالیك كهس گوئی نهددا به نهژاد، به خوین، به نهجیمی و نانهجیمی. ههر له خوا ترسان مەرچبو بو گهرهویی و قهדרو حورمهت. بهلام به ههزار داخهوه ههر لهو ساوه حوكم كهوته دهست بهری ئهمهویه كان و پادشایهتی به كهلهپور له ناو ئیسلامدا دامهزرا. برایهتی گهلانی ئیسلام توایهوهو بهناخی ههردا روویه خوار. كار بویه زوردارو بی زور. ههر كهس، ههر تیره، ههر بهری دهسته لاتی ودهس كهوت خوی و خزم هاونهژادی بلند كردو وهكو ئاژهل له هاودینه نامویه کانی دهروانی. خهلیقه کانی ئهمهوی ئه گهر تهرمیکیان بدیا، دهیان پرسى: کی به؟ ئه گهر دهیانگوت قورهیشه، هاواریان ده كرد خزمهرو. ئه گهر بیان گوتا عهرهبه، دهیانگوت له هوژ كهمی كرد. بیانگوتایه عهرهب نیهو موسولمانه، دهیانگوت ها، مالی خوايه دهیداو دهشی سییتنهوه.

دراو خوش بی و مهلا خوش بن؛ درو كردن بهزمانی پیغه مبهروهو به بوختان ههدیت ههلبهستن، له توله كه ههزرا نتربو. گوتیان پیغه مبهر فهرمویه: خوا له ناو جانه و مراندا، ریزی له بابیه ئادهما. له زارو زیچی ئادهما، هوژی عهرهیی ههلبازارد. له ناو ههمو هوژی عهرهب، قورهیشی زور پهسند

کردو کردیه گه‌وره‌ی به‌ره‌ی مرو.

گوتیان عهره‌ب ده‌گهل ناعهره‌بدا هاو کوف نیه. واتا ته‌گهر ژنیکی ده‌شته‌کی عهره‌ب، میژد به یه‌کی وه‌کو ته‌بوعه‌لی سینا بکا دروست نیه. چونکه پایه‌ی ژنی عهره‌ب زور له‌ویله به‌رز تره. گوتیان پی‌میرد له‌ناو گوردا، به عاره‌بی مردوی ناعهره‌ب ده‌وینن، جا با مردو کوئه ترکیکی بیلمه‌ز بی. گوتیان له‌روژی قیامه‌تا هه‌مو که‌سیک ده‌بی عاره‌بی بزانی دنا به‌ش‌ه‌ق ده‌ری ده‌کهن. گوتیان، گوتیان... و...

کاری خو به‌زل زانین و نه‌ژاد په‌رستی عاره‌بی خاوه‌ن ده‌سته‌لات، ههر به‌وه‌نده‌وه نه‌وه‌ستا که بلێ: ده‌بی به عاره‌بی فی‌رین و به‌س. گوتیان: ههر‌کس بزوی وایی ده‌توانی به‌زانست و خوا په‌رستی بگاته ریژی عاره‌بان. کافر ده‌بی و نیویان لی ده‌نیین (شعوبی). و له‌سه‌ر شه‌و تومه‌ته گه‌وره بش کوژرین، به فیرو درون.

جا وه‌ختی حال شه‌و حاله‌بی و دنیاو دینی هه‌مو که‌سیک، به عاره‌بی نوسین به‌ندبی و به عاره‌بی گوتن بزوی له‌قه‌برو قیا مه‌تیشمان دا، عاره‌بی نه‌زانین لال‌بین؟ چون ده‌کری گله‌یی بکه‌ین که فلان‌کس بوچی نه‌یگوتوه عهره‌ب نیم. یان فیسار‌کس بو به‌زمانی خوئی نه‌نوسی؟! جا نه‌ک ههر کورد بگره هیندی و فارس و ترک و شه‌فسانی و گهلانی تریش، که ژیر چه‌پو‌که‌ی عهره‌ب بون؛ خوئیان و زمانه‌که‌یان له‌بیر خوئیان بر‌دوتوه‌وه به‌خته‌وه‌ریان شه‌و که‌سه‌بوه که‌بتوانی خوئی و به عهره‌ب نیشاندا که به عاره‌بی بزانی - هیچ نابی پیمان سه‌یر بی که‌پیاو‌یکسی زاناو دانای وه‌ک صاحبی‌بنی عه‌ب‌باد که له‌چه‌رخ‌ی چواره‌می کوچی دا ژیاوه؛ بلێ ناروانمه‌ ئاوینه‌ چونکه بی‌جمی ئیرانیه‌کم نیشان‌ده‌دا، بی‌زم له‌خوم ده‌بیته‌وه. یان شیخ محمدی زاهید، که نازناوی تاج‌العار‌فینی هه‌بوه و باپیری شه‌و شیخ حیسام‌الدین چه‌له‌بیه‌بوه که مه‌ولانا جه‌لال‌الدین له‌مه‌ئنه‌وی پیی هه‌لده‌لی، له‌هوزی گاوانی کوردو له‌سه‌ره‌تای چه‌رخ‌ی شه‌شه‌میندا ژیاوه. فه‌رمویه‌تی: «شه‌و کورد بوم و ههر کردیه روژ بوم به عهره‌ب».

هه‌ولدان بو بونه عهره‌ب، یان فی‌ربونی زمانی پاراوی عهره‌ب که قورعانی سه‌رین‌چاوه‌ی دینه‌که‌مان به‌و هاتوه. شه‌وه‌نده کارنگه‌ر بوه، که یه‌کجاری خو‌مان له‌بیر به‌ریته‌وه که‌س ئاور وه سه‌ر زمان و ره‌چه‌له‌ک و نه‌ریتی نه‌ته‌وایه‌تی نه‌داته‌وه.

ته‌گهر له‌پاش نهمانی عه‌ب‌باسیه‌کان و نه‌ژادپه‌رستانی عاره‌ب؛ گهلانی فارس یان تورک یاخو موسولمانانی تر، ده‌پال عاره‌بی فی‌ربوندا، زمانی زگ ماکی خوشیان ژیا‌ندوتوه‌وه ههر خزمه‌تیا‌ن به‌زمانی قورعان کردوه. به‌و زمانه‌ی که عاره‌بی نه‌زانه‌کان زانیویه‌نه قورعانیان بو ته‌فسیر کردن. حم‌دیس‌یان پی وهر‌گیراوه، هه‌لبه‌ست و په‌خشانه‌کانیان، با به عاره‌بیش نه‌بویی ههر باسی خودا ناسین و قورعان به‌پیروژ زانین‌بوه. که دیتوشیانه ئیمانیان به‌ده‌کار‌کرنی زمانیان له‌ده‌ست ناده‌ن. هیدی هیدی میژوی نه‌ته‌وایه‌تی خوئیان، ته‌ده‌بیاتی میراتی رابردوه‌کانیان. هیناوه‌ته سه‌ر کاغه‌زو شناسنامه‌ی سه‌ره‌بخویی نه‌ته‌وه‌ی خوئیان سازداوه و پیی بونه پیاو.

به نام بهناشكوری نالیم! ئیمه‌ی کوردی موسولمانی به‌سته‌زمانی همیشه ماف پی‌ئسێل کراو، قهت عاسمانی ساومان نهدی. شه‌شه‌کان یان ره‌مه‌زان بو. به‌شمان هه‌ر ژهمی بی‌تان بو، ئاغا‌کامان شه‌گه‌ر عه‌ره‌ب یان تورک یاخو فارس‌بون، هه‌رچه‌ند به‌ده‌م گوتویانه: ئیمه‌ برای دینی‌تان و موسولمانین و هه‌مو په‌یره‌وی قورعانین. له‌راستی‌دا خواردویانین. ته‌نانه‌ت زمانه‌که‌شمان له‌لای شه‌وان بو‌یه‌ مایه‌ی گونا‌ه‌باری. کورد هه‌رگیز له‌هیچ کاتی‌که‌دا له‌ ژیر حوکی شه‌و موسولمانه‌ جوانانه‌! نه‌ی وێراوه‌ ته‌فسیری قورعانی خوداش به‌زمانی کوردی بنوسی. چجای باسی ژان و کوانی ده‌ردی ژیره‌سته‌یی و په‌ستی و دادو هاوار له‌ده‌س برایی‌ی هاودین به‌ زمانه‌ خواپیداوه‌که‌ی له‌ باره‌گای خودا رانی. کورد شه‌گه‌ر پی‌ی خویندرا‌بی، هه‌رگیز به‌ زمانی خو‌ی نه‌بو. زمانی خه‌لکی خویندوه. شه‌گه‌ر جه‌وه‌ه‌رو هونه‌ری له‌پال خو‌ی‌دا شک‌بردوه؛ ناچار‌بو به‌زمانی له‌خو‌ی بی‌گانه‌ نیشانی‌دا. شه‌و کابرایه‌ی له‌به‌ر حوکی فارس یان تورک یان گه‌لی‌کی دی‌که‌ دایه‌و جگه‌له‌ زمانی ئا‌غا‌که‌ی، زمانی‌تر ره‌واج و به‌وی نیه. شه‌گه‌ر به‌ته‌مای‌ی بژی و مایه‌ی بژی‌وی په‌یدا‌کا. گه‌ره‌ک به‌زمانی ره‌واج‌دار ره‌مینێک بو‌خو‌ی په‌یدا‌کا. وا ده‌بینین که‌ هه‌زاران له‌نوسه‌رو هونه‌رمه‌ندانی به‌چکه‌ کورد، له‌ فارسی و ترکی و عه‌ره‌یی و ته‌نانه‌ت روسی نوسیندا، خاوه‌ن نا‌ون و له‌ زمانه‌ زگ‌ما‌که‌کشیان به‌ش برا‌ون.

به‌لێ شه‌و داگیر که‌رانه‌ موسولمانه‌ به‌ده‌مانه‌ و یستویانه‌ گه‌لی کوردمان، که‌ خاوه‌نی کوردستانه‌ بتوینتوه‌و توانه‌وه‌شی به‌نه‌مانی زمانیه‌تی. تا بتوان کوردستانی داگیر کراو به‌یه‌ک‌جاره‌کی قوت‌ده‌ن و مال‌خوراو به‌کو‌ی زو‌خال بی.

به‌نام خواستی خودای گه‌وره، ده‌گه‌ل و یستی شه‌و گه‌له‌ کوردخو‌رانده‌ا، یه‌کتریان نه‌گرتوتوه‌وه. له‌ هه‌ر ده‌ورو زه‌مانی‌که‌دا، له‌ کوردستان چه‌ند کوردیکی وا هه‌لکه‌وتون؛ که‌ به‌ زمانه‌ خودا پیداه‌که‌ی خو‌یان، به‌ شیعری ناسک و پاراو، له‌ به‌ر خودا پاراونوه‌وه ئاسه‌واری بایه‌خداری وه‌هایان لی به‌جیماوه‌ که‌ به‌ لا‌ف‌او‌ی زو‌رداران نه‌رو‌خاوه‌و هی‌نده‌ خو‌ش و دل‌بزو‌ین بون، گه‌لی کورد له‌ناو دل‌یاندا هه‌لیان گرتوه‌و سینه‌ به‌سینه‌و ده‌ستاو ده‌ست، باب به‌ رو‌له‌و پیاو به‌ نه‌وه‌ی خو‌ی شه‌سپاردون. به‌لگه‌ی مان و نه‌توانه‌وه‌ی زمانه‌که‌ له‌ناو شیعرو ئاسه‌واری شه‌و چه‌ند کورده‌ بلیمه‌ته، گه‌یشتوته‌ ده‌ستی ئیمه‌و ئیستا زو‌ر به‌ شانازی ده‌لێین: ئیمه‌ش خاوه‌نی زمان و شه‌ده‌بیاتی گه‌شه‌دارین و ده‌توانین به‌ خو‌مان بیژین: ئیمه‌ش چتین...

یه‌که‌ له‌و پیاوه‌ که‌له‌پیاوه‌ به‌نا‌وانه‌ی که‌ بونه‌ هو‌ی نه‌کو‌زانوه‌ی بلیسه‌ی گرتی به‌تینی زمانمان، شیخ شه‌حه‌مه‌دی جزیری بو. شه‌گه‌ر له‌ نیوه‌ به‌یتی‌کیا فره‌مویه‌تی: «شه‌و‌چرای کوردستانم» زو‌ر دوروسته‌و هیچ گومانی تیدا نیه.

شه‌و شه‌و‌چرا تیشکه‌مه‌ری که‌ خودا له‌ رو‌ژگارێکه‌دا، بو‌ گه‌لی کوردی تاردوه؛ له‌سی لاوه‌ تیشکی‌داوه‌و تاریکی له‌سه‌ر ره‌واندوین. یه‌که‌مینیان، خودا ناسینی به‌راستی، که‌ ناومان لیناوه‌ عیرفان. دو‌هه‌مینیان، شیعری ته‌ری دل‌دارانه‌ و اتا غه‌زه‌ل. به‌شی سه‌ه‌م، هه‌رچه‌نده‌ خو‌ی شه‌و

نیاز هشی نه بوی. ده کار هینانی زمانی خودا پیدای خو به تی که کوردی بهو زمانه که ی به شیعی ناسک و دلگر بو هه لگرتین. چونه لهنا و هزاران و هزاران کوردی خویندموار، که هامدموری جزیری بون؛ شه پیاو و بزیاری داوه هه لبهستی به کوردی بلی و به لگهی هر گیز نهمردنی لهنا و دلی هه مو کوردی خوا پهرستا که بیناسن تو مار بکا؟

و هرامه که ی زور هاسانه. مه لا له قورعان و حمدیت شارهای بی هاوتا بوه. زانیو به تی خودای گه و ره هر وه که ده عاره بی ده گا، لهو زمانه کوردیهش ده گا که خو ی به بهنده ی به خشویه. رازو نیاز ده گهل خوادا، به هر شیوه و زمانیک بی فخرقی نیه.

مه لا له پله ی عیرفاندا گه یشتوته چله پوپه، ده گهل خودا تیکهل بوه به فرموده ی شهولیا یان، گه یوه ته و ه حده تول وجود. عارف که گه یبه شه و پایه، تیر دنیا و قیامت و خوشی و ناخوشی و هه زاری و سامان داری، لای شه و نرخی پوشه کایه کی نامینی. له هر چیه کی راده مینی خودای تیدا بهدی ده کا. وه کو حافظ پیمان ده لی:

له مه یخانه ی مه جوسان روشنی خواهاته بهر چاوم ده بر وانه چتو تیشکی له کویدا خو ی نیشانداوم
مه لا له شیعی رکیا ده لی:

مینته ت ژ خودایی کو به بهدی خو مه لایی ٹیکسیری غمی عیشق نه دینارو درهم دا
کسی که سوپاسی خوا ده کا له جیگهی دینارو درهم، ٹیکسیری شهوینی هیه، کی ده توانی
حوکمی لی پکا و اهسته یان و دانیشه.

ده با بزاین شه و شهوینه پاک و به نرخی و هیژایه ی یه کسره یا دوسره بو؟ واتا شهوینی خودابو، یان دلدار ی کیژیک ی خه لکی دنیا بو. یان هر دولا؟ ... شه و کسانه ی له عیرقان زور شارمه زابون و له هر چی سرزه مینی بی ته کیونه وه سفر تا پا هر بو خودابون. لایان وایه شه و ریواره ی که شه و ریگه دژواره ده گریته بهری، ده بی خو ی بو تاماده بکات. ده بی دلی به شهوینی مه جازیه وه خه ریک بکا تا وا نهرمو ناسک بی، که بتوانی سوژی شهوینی خودا ییش وه خو بگری.

مه ولانای رومی فرمویه: صوفی که عیشقی مه جازی نه چیشتی گایه کی میزه به سهره.
جامی ده لی: لایک داوای له پیایکی خودایی کرد، له عیرفاندا ماموستای بی. لی پرسسی:
هر گیز گیر و دهی داوی شهوینی جوانان بوی؟ گوتی: نه خیر. گوتی: برو بیه عاشق. شهوسا و مره تا به شاگردت و مرگرم.

مه لای شهمش، که بیگومان له عیرفاندا، مه لا جامی و مه ولانای رومی به لخیشی بی راناگن.
لهو فیر که سهره تاییه وه، ملی لهو سه قهره ناوه. دلی داوه به کیژه کوردیکی نازدار که خوای گه و ره هر چی جوانیو هر چی نیشانه ی صه نه تی بی چون و وینه ی خو به تی بهوی داوه. کوره ی شهوینی مه جازی، دلی مه لای قال کردو مو خشت و خالی سوتانده و دوباره دای رشتوته وه. تا به پاک و بهوپه ری تاماده ییه وه بجی به پیر شهوینی خودای تاکه وه لهو کره وه کرگاری بیته بهر چاوان و له جوگه وه بی هه لگه ری تا ده کاته وه بناوان و له سونگهی دلوپه تاو یک، ده ریا به چاوان بیینی. شهوسا

بۆ ھەتھەتايە تېكەل بە ھەريا يېتەمەو بەرمە بەز نەگەرېتەمەو.

ئىستا بۇمان ھەردەكەوى، كە بۇ مەلا ھەستى گەرمى ھەرونى خوى بە كوردى بۇ ھۆندوينەمەو. ھىچ گا چاوى لەمە نەبەو، رېزو قەدرى لە سايەى نوسىنەكانى لە لای خەلک بۇ پەيدا بى. مالى دنياو ئافەرىمەو بارەقەللاى خەلکى لەلای ئەو ھىچ نرخی نەبەو. لە رېزى ئەو كەسانە بۆە كە دەلېن مانای ئايەتى «ھەردوك سۆلەكەت فرى دە» كە خوا بە موسای فەرمەو. واتا دنياو قىامەتېشت لەبىر بچى. نە بۇ بەھەشت چۆن خواناس بە، نە لە ترسى جەھەندەمى. نە بۇ قەدرە رېز لە ژياندا. ئەو ئەوينداری خودايەو؛ خواش لە كوردیەكەى تى دەگا. بە رواڵەتېش ئەوينداری كېژە كوردىكى جوان چاكە. كە صنەتى یارى گەورەى، لە روخسارى ئەودا دیوہە پىی ھەلەلەى... بە كېژە كوردا ھەل دانېش خوناشى بە كوردى نەبى. دەبى ھىچ نەبى بە خەيال لەلای وابى ئەگەر يارە دنيايەكەى، نالەى دلای ئەو ببىسى، كەمىك لەزۆرىك تى بگا. بۆيەش دەلیم: یارى دنياى بە رواڵەتى. چۆنكە سەرلەبەر دیوانى شیعەى مەلا بېشكنى ھەمەو شیعرو ھەلبەستىكى، ھەم غەزەلە ھەم عېرفانە. وەھای ئەم دۆە لىك داوہ كە نازانى مەبەستى سەرەكى كامە. واتا ئەوينى مەجازى وا بۆتە عېشقى حەقىقى، كە ھەرگىز لىك ھاوېر نەبون. لە مەنزەلگای وەحەدەتول وجودىش دا، خودای لە تېشكى روخسارى ئەو كېژە كوردەدا دیوہ. دەيسا با مەلا بناسين...

مه لای حسیری :

عارف شاعری پایه بزدلی کورد .

چەندین چەرخی ناوی ئەو خواناسە گەورەو شیعەرەکانی، لە چوار قورنەیی کوردستاندا، بە سەردەمو زارانمەو. شەوانی هەینی لەمزگەت، لە کۆبونەوی دەرویشان، لە تەکیەکان، لە بەزمی مەولودنامەدا، شیعری مەلا گوڵی سەرسەلەیی جقائە.

هەمو کوردیکی خۆبەندەواری خودا پەرست؛ ناوی ئەو پیاوێ خۆناسەیی، لە دڵدا جێ کردۆتەوێ. بەلام تا ئەم ئاخرو ئۆخریانەش، کەس ئاوری وەسەر ژینامەیی ئەو شێخە نەداوەتەوێ. لە سەرەتای ئەم چەرخیەو، جاروبارە لیرو لەوێ، چەند کەسیک بوێ تیکۆشاوان، کە بیناسن و بزائن کەنگی ژیاوێو چۆن ژیاوێ. جا چونکە زۆر درەنگ بوێ چون، ژینامەیی ئەو پیاوێ گەورە، هێند ئالۆزو پڕگریو گەرفچک بوێ؛ کە زۆری زانایی دەوێ تا باش بۆمان ئاشکرایێ. مەلا کەیی ژیاوێو چۆن ژیاوێو کەیی هاتۆتە سەر دنیاوێو کەیی کوچی دوايي کردوێ؟...

بەگشتی ئەو نوسەرانی کە دەربارەیی مەلا دواون. لە سەر ئەمەندە پێک هاتون: کە ناوی «شیخ ئەحمەد» بوێو خەلکی جزیرو بۆتانە، کە شارێکە لە کوردستانی تورکیاو کەوتۆتە بن چیاي جودی. ئەو جودیەیی کە گەمییە نوح پێغەمبەری لی گیرساوێو ناوێ کەیی لە قورعان داوە.

لە سەر ئەمەندەش پێک هاتون، کە نازناوی لەشیعدا، جارجار مەلا، جارجار مەلی، هێندێک جاریش «نیشانی» بوێ. مەلاو مەلیکەیی ئاشکران؛ کە بە مانای زانا لەعێلمی عەرەیین. بۆ نیشانییەکی دەلێن: نیشان یان ئامانجی تیرە، کە مەلا نیازی وابوێ: بەتیری ئەوین پیکراوێ یان مەبەستی خالی سەر گوێای یار بوێ، کە کرمانجان بە خال دەلێن نیشان. واتا خوی بەو خالەوێ ناو ناوێ کە لە رومەتی سەلماوێ دیاری داوێ.

ئێتر لەسەر دیاری دانی دەورانی ژیاویی مەلاو هاتە دنیاو کوچ کردنی، زۆریان قسە تێک گیراوێو لەسەر زۆرشت پێک نەهاتون.

ئەوا ئێمە هەرچی میژو نوسەکانی خوویی و نامۆ لەو بارەوێ نوسیویانە، بۆ ئێوێ دەگیرینەوێ.

بیرو برّوای هه‌زارانه‌ی خوشمانتان له‌بهر دانه‌نین. به‌هومیڤم که ئیوه‌ی خوینده‌واری زیر، بتوانن ژینامه‌ی مه‌لا له‌و ناوه‌دا رون که‌نوه. ماموستا عه‌لاه‌الدینی سه‌جادی، خوا ده‌س به‌عومریه‌و بگری. له‌میژوی ئه‌ده‌بی کورددا، زوربه‌ی برّوای جوړه‌جوړی میژو نوسانی پیشه‌خو‌ی تو‌مار ده‌کا. که‌ بو‌تانی راده‌گو‌یزم:

له‌زیرناوی جزیری‌دا ماموستا عه‌لاه‌الدین، ژماره‌ی ۱۴۰۷-۱۴۸۱-ی داناوه‌که‌ وادیاره‌ لای‌وابوه، له‌ چهرخی‌پازده‌ی میلادی، مه‌لا ژیاوه، واتا به‌و سه‌سابه‌ ده‌بی، ته‌مه‌نی حه‌فتاو‌ چوار سال‌ رابردی‌ جا‌ مردبی. ئهم‌ جار هاته‌و زو‌ر ره‌نگین‌و سه‌نگینه‌، پیشه‌کیه‌کی‌ ده‌رباره‌ی مه‌لا نوسیوه، که‌ له‌ راستی‌دا زو‌ر جوانه‌و له‌پاش‌ ئه‌و پیشه‌کیه‌ ده‌لی: بولیولی‌ سه‌رچلی‌ ئهم‌ داستانه‌، ناوی‌ شیخ‌ ئهممه‌د، کور‌ی شیخ‌ محمه‌د. له‌ جزیرا‌ بو‌تان «گزر تادوقردو» هاته‌وته‌ دنیاوه. هه‌ر له‌و شاره‌ش‌ مردوه.

به‌لام‌ هه‌رچه‌نده‌ وه‌ک‌ گوتمان‌ سالی‌ بون‌و نه‌مانه‌کی‌ به‌ژماره‌ له‌بن‌ ناوه‌که‌ی‌ نوسیوه. که‌چی‌ هه‌ر له‌م‌ باسه‌ی‌ خویدا، خودی‌ استاد‌ عه‌لاه‌الدین‌ پیمان‌ ده‌لی: لاپه‌ره‌ی‌ میژوی‌ ژیا‌نی‌ شیخ‌ ئهممه‌دی‌ جزیری، زو‌ر تاریکه‌. تو‌ژینه‌وه‌و وردبونه‌وه‌ی، زو‌ر وزانایانه‌ی‌ ده‌وی. ده‌سا‌ وامن‌ بو‌گه‌یشتن‌ به‌ ئامانجیک‌، هه‌رچی‌ ده‌رباره‌ی‌ ژیا‌نی‌ شیخ‌ ئهممه‌ده‌و نوسراوه. له‌ کتیبه‌ میژوه‌ که‌ی‌ خو‌مدا کو‌م‌ کرده‌وه. لام‌ وایه‌ ره‌نگی‌ ئه‌وساکه‌ میژوی‌ ئه‌ویاوه‌ هیزایه‌ تو‌ژیک‌ باشتر‌ رون‌ بیته‌وه. دوکتور‌ به‌چ‌ شیر‌گو- به‌چ‌ شیر‌کو‌ ناوی‌ نه‌ینی‌ خوا‌لی‌ خو‌شبو، جه‌ لاده‌ت‌ عالی‌ به‌ر‌ خانم‌ له‌ کتیبی، «القضیه‌ الکریه‌»‌دا ده‌لی: مه‌لای‌ جزیری، ناوی‌ شیخ‌ ئهممه‌دو‌ خه‌لکی‌ بو‌تانه. له‌ سالی‌ ۱۱۶۰ میلادی‌دا له‌ شاری‌ جزیرو‌ بو‌تان‌ مردوه، شیعی‌ زو‌ری‌ له‌غه‌زه‌لو‌ الهیات‌و عرفان‌دا هه‌یه.

ماموستا ئه‌مه‌ین‌ زه‌کی‌ به‌گی، به‌ رحه‌مه‌تی. له‌ هه‌ردو‌ کتیبه‌که‌ی‌دا واتا «میژوی‌ کوردو‌ کورده‌ستان»‌و میژوی‌ خاوه‌ن‌ ناوانی‌ کورد «مشاهیر‌ الاکرا‌د»‌دا ده‌لی: مه‌لای‌ جزیری‌ ناوی‌ شیخ‌ ئهممه‌د. له‌ دوانیمه‌ی‌ سه‌ده‌ی‌ شه‌شه‌می‌ کو‌چی‌دا، له‌روژگاری‌ ده‌سته‌لانی‌ عی‌مادالدین، که‌ فه‌رمانزه‌وای‌ موصل‌ بو‌ه‌ ژیاوه. دیوانی‌ شیعه‌ره‌کانی‌ خو‌ی بو‌ فه‌رمانزه‌وای‌ (ته‌وریزی‌) که‌ ناوی، خانی‌ خانان‌ بو‌ه، به‌ دیاری‌و پیشکesh‌ ناردوه. که‌چی‌ هه‌ر ئه‌و میژو‌ نوسه‌ش‌ له‌ شو‌نیک‌ی‌ تر فه‌رمویه: مه‌لا که‌وتوته‌ دوا‌ی‌ جامی. واتا له‌ پاش‌ مه‌رگی‌ مه‌ولانا‌ عبدالرحمانی‌ جامی، مه‌لا ژیاوه. که‌ ئهم‌ دو‌ ریوايه‌تانه‌ هه‌رگیز به‌کتر‌ ناگرته‌وه. چونکه‌ جامی‌ له‌ چهرخی‌ نو‌هه‌می‌ کو‌چی‌ ژیاوه.

ماموستا محمه‌ده‌لی‌ عه‌ونی‌ ره‌حه‌مه‌تی. که‌ ناودارانی‌ کوردی‌ ئه‌مه‌ین‌ زه‌کی‌ به‌گی به‌ عاره‌بی‌ وه‌رگیزاوه. ده‌رباره‌ی‌ ژیا‌نی‌ مه‌لاوه‌ چهند‌ په‌راوی‌ژیک‌ی‌ هه‌یه. له‌ یه‌کی‌کدا‌وای‌ نوسیوه: ئه‌و شیعه‌رانه‌ی، که‌ له‌ دیوانی‌ جزیری، ناوی‌ سه‌عدی‌و حافظو‌ جامی‌ تیدایه. هه‌یچیان‌ شیعی‌ری‌ جزیری‌ نین. ئاوه‌کین‌و لاوه‌کی، هه‌روا‌ سه‌ربه‌خو‌ ره‌گه‌ل‌ دیوانیان‌ خسته‌وه.

ماموستای رۆژ هەڵات ناسی روس: ئوگست ژاپا له کتێبه ناوداره که ی دا، که به ناوی حکایاتی کورده، دهرباره ی جزیری ئیزی: مه لا خه لکی جزیری ئینو عومره، له ده ورانی عیمادالدینی زهنگی دا، و اتا له نۆوان سالانی ۵۴۰-۵۵۶ دا ژیاوه. ماموستا عه لالدین له یه کهم چاپی میژوی ئه ده ی کور دیدا، له رۆپهر ۱۶۱، با ی دا وه ته مه سه رباسی ماموستا عه ونی و فهرمویه: به ره له وه باسی ژینامه ی مه لای جزیری ته وا و کهم. چه ند به یتیکی گرانی مه لای جزیریم، که خوم مانام نه ده زانین، نارده میسر ی بۆلای ماموستا محمد عه لی عه ونی؛ که بۆ میان لیک بداته وه به په له بیان نیریته وه. مالم هه قه زۆر پیا وه تی ده گه ل کردم. رۆژی ۹۵۱/۵/۴ وه رامه کهم بۆ هاته وه. جیا له مانای شیعه کان، دهرباره ی ژیا نی مه لاش شتیکی نویی بۆ نویسیوم و فهرموبوی: ده میگ ساله هه ر خه ریکم که دهرباره ی ئه و شیعه رانه ی له دیوانی جزیری داو، ناوی سه عدی و حافظ و جامی ده هی نی ده تو ژمه وه.

داخو راست هه ر ه ی مه لایون؟ یاخو به ناوی ئه وه وه خراونه ناو دیوانه وه. تا خوا ورا ستان، له م ئاخه ر ئوخریانده دا، چاوم به ده سه خه تیک کهوت که له سال ی ۱۳۲۲ کوچی دا نویسیویانه و له کوردستانی جه نوی، ما وه ته وه. له پیشه کی ئه و ده سه خه ته ژینامه ی مه لا نو سرا وه. تیا ده لی: «شاعیری به ریز جزیری، ها و زه مانی سو لتان محمد فاتیحی عوسمانی بو. که وا بو ئه ی جزیری، له پیا وه ناوداره کانی سه ده ی نو هه می کوچی ییت. ئیتر گو مانم نه ما وه ئه و شیعه رانه ی که تیا ندا ناوی سه عدی و حافظ و جامی ه ی نا وه، ه ی مه لایه و لا وه کی و ده سه ر خرا و نین. دیسان ماموستا سه جادی له سه ر ئه م با سه ی خو ی ده روا و ده لی: رۆژه لات ناسی ئه لمانی فو ن ها ر تمان سالی ۱۹۰۴ میلا دی، دیوانی مه لای جزیری که له برلین له چاپ دا وه به خه یالیش و ینه یه کی سیمای جزیری کیشا وه خسته ی ته سه ر به رگه که ی ئه ویش دهرباره ی ژیا نی مه لا هه ر وه ک ژا بی نی زانی وه. سه جادی له پاش ئه وه هه مو با سو خوا سه هه مه جو ره بو رو زۆره ی رایگو یزا وه. ئه مجا بوخو ی بیرو را ی خو یمان پی ده لی و فهرمویه تی: مه لا له نا و قصیدیکدا، به یتیکی هه س، به م جو ره یه:

گه ر لوه لوه ی مه نئو ر ژنه ظمی ته دخوازی وه ر شیعه ی مه لی بین ته به شیرازی چا جه ت؟ گه لو، نیاز ی له شیرازی، سه عدی بو ه یا نه حافظ؟ حافظ سالی ۱۳۹۱ میلا دی به ره حمه تی خودا چوه. ئه گه ر مه به ستیش سه عدی یه ئه ویش خه لکی سی زده هه م سه ده ی میلا ده. که وا بو، ئه و ریوا یه ته ی که گو تویه مه لا له چه رخی دوا زده هه می میلا دا له دنیا ده ر چو، پوچ ده ر ده چی. له لایه کی تریشه وه، وا ده زانین که مه ولاتا عبدا لرحمانی جامی، سالی ۸۷۷ کوچی (۱۴۷۲ میلا دی) له کوردستان را بر ده وه له هه ولیره وه ره دبو وه بو حه ج چوه. له با سی سه فه ره که ی دا. له شو یتیکدا فهرمویه تی: له جزیر چومه دیاری پیاوی پیر. نیوه پیاویکی دیش هه بو له حه ریر. وا دیاره پیره می زده که مه لای جزیری بو یی و له و کاته ش دا، عه لی حه ریری له تاف ی جوانی دا بو ه، بویه به نیوه پیاوی ناوده با و ده ی جامی ئه و دو که سه ی به که یفی بو یی، بویه با سی کر دون.

خو دیاریشه تا پیاو له تمه‌نی شیخت سالانه تی نه‌پهری، به پیره‌میرد ناوی نابهن. که وایی ده‌بی ده‌وروبه‌ری سالی ۸۲۰ ی کوچی پی نایته سهر دنیاوه. یان توزی که‌متر، یا زیاتر. خو ته‌گهر ته‌مین زه‌کی به‌گ، به‌لگهی ژبانی جزیری، له چهرخی شه‌شه‌می کوچی دو به‌یتی ناو دیوانه‌کس. که به‌خه‌یال لای وایه دوزیویه‌ته‌وهو بی‌گومانه. ئیمه ده‌لین: نه‌ی‌پیکاوه و لهم دوبه‌یتهی نه‌زانیوه. با بزاین چو؟!

مه‌لا له‌شوینیکا فهرمویه:

ئه‌ی شه‌هه‌نشاهی موعه‌ظظم حق نیگه‌هه‌داری ته‌بی

سوره‌یی «انافتحنا» ده‌ور ماداری ته‌بی

له‌ شوینیکی تریشا، له‌ سهره‌تای قه‌سیده‌یه‌کا ده‌لی:

خانی خانان لامعی نه‌جماته ههر پرتور بی که‌شتی یا به‌ختی ته‌ ئه‌ز بایی موخالیف دوربی ته‌مین زه‌کی پی داده‌گری، که‌ ئهم شه‌هه‌نشا زه‌به‌لاحو ئهو خانی خانانه، له‌ زه‌مانی ده‌سه‌لاتی ئه‌تایک عیمادالدین زه‌نگی‌دا، که‌ فهرمانره‌وای موصل بوه، له‌ ته‌وریز حوکی کردوه. مه‌لا ئهو دو به‌یتانه‌ی خو‌ی ده‌گهل دو قه‌سیده‌که‌دا بو خانی خانان ناردوه. ئه‌تایک عیمادالدینیش، له‌ چهرخی شه‌شه‌می کوچی ژیاوه. که‌ه‌وابو مه‌لای جزیریش ده‌بی خه‌لکی ئهو چهرخه‌ بی.

ماموستا ته‌مین زه‌کی به‌گ، هیچ بو‌ی رون نه‌کردینه‌وه؛ ئهو خانی خانانه کی‌بوه؟ که‌ی له‌ ته‌وریز به‌و ناوه‌ حاکمیک هه‌بوه؟ مه‌لا کاری به‌ خانه‌که‌ی ته‌وریز چیه‌؟ تا به‌ شعیع باسی بکا. ئهم‌جار ئهم واتهی شاهه‌نشاهه ههر بو‌ شیره‌ کولله‌ی خه‌لکی ئیران، بو‌یته‌ نازناو، ههر‌گیز خانی والی ته‌وریز، نه‌ی‌ویراوه به‌و ناوه‌وه خو‌ی نیشان‌دا. ئیمه ده‌بی بو‌ ناوی خان له‌ تورکیا پتر بروانین تا ئیران. بو‌ نمونه‌ بو‌چی نابی مه‌به‌ستی مه‌لا له‌و خانه، سولتان محمد خانی فاتح بی که‌ له‌ سالی ۸۵۵ را تا ۸۸۶ سولتانی ئه‌سته‌نبول بو‌وه ناوی خه‌لیفه‌ی ئیسلامی له‌خو ناوه؟ یان بو‌چ سولتان بایه‌زید خانی دوهم نه‌بی که‌ ۸۸۶ چو‌یته‌ سهر ته‌ختی پاشایی و تا ۹۱۲ ی کوچی ماوه‌ته‌وه. ته‌گهر ههر‌بش‌لین شاهه‌نشا، مه‌به‌ست حاکمی ئیرانه؛ خانی ته‌وریز ئه‌وناوه‌ی لی ناوه‌شیته‌وه، بو‌چی نه‌لین مه‌به‌ستی مه‌لا له‌وناوه، سولتان حوسین بایقرايه که‌ له‌ ته‌یموریه‌کان بوه له‌ چهرخی ۹ تا سهره‌تای چهرخی ده‌یهم به‌سهر ئیران را ده‌گه‌یشت؟

جا وه‌ك ماموستا سه‌جادی، لهم بو‌چی و چده‌بیانه‌ی هه‌له‌کرینی؛ وا ده‌نوینی که‌ ده‌بی، به‌ هه‌مو به‌لگان، جزیری له‌ چهرخی نوهم له‌ سالانی نزیک ۸۱۱ دا هاتیبته‌ ناو ژبانه‌وه له‌ ده‌وری ۸۸۶ دا به‌رحمه‌تی خوا شادیبویت. ئهم‌جار ماموستای سه‌جادی، بو‌ پوچاندنه‌وه‌ی ئهو قسه‌ی که‌ و‌تراوه: مه‌لا له‌ چهرخی شه‌شه‌مدا باوی بو‌وه ههر له‌و چهرخه‌مدا مردوه. به‌لگه‌یه‌کی تری هه‌یه، که‌ به‌راستی جی سهرنجه. ده‌لی: ته‌گهر چاوێک به‌ کتیبو په‌راوه‌کانی ده‌ورانی پیش مغولاندا بخشین، له‌ هیچ شوینیک توشی وشه‌ی مه‌لا نابین. پیاوه‌ گه‌وره‌کانی دینی و هه‌زانه‌کانی ئاینی، نازناوی خواجه‌یان هه‌بوه یان پی‌یان گوتون: مه‌ولاتا.

مغوله‌كان كه ولّاتی موسولمانانيان گرتوهو خويان بونه همه‌كاره، به‌پياوې زاناو ربه‌ري ديني خويان گوتوه؛ لا‌ما. دياره هميشه ژرډه‌ستان، ده‌بانه‌وي له همه‌موشت لاساي خاوه‌ن ده‌سته‌لاتان بكه‌نمه. ته‌وانيش به‌خواجه‌ي خويان گوتوه لا‌ما. ورده ورده دو پارچه‌كه‌ي ثم وشه‌يه جيگه‌يان گوربوه‌ته‌وهو لا‌ما لي‌مان بوته‌ مالو مابه‌كش هه‌لقرچينراوه‌و مه‌لا‌كه‌ي لي سازدراوه. جا ته‌گهر له‌پاش مغولان، هينديك كولكه‌ خوينده‌واري غه‌يره‌ عهره‌ب، پينه‌يان پيدا گرتوهو گوتويانه‌ ناوي مه‌لا، له‌ ميلكي عهره‌بانه‌وه‌ په‌يدابو. كه‌ واتا پر. ياني ته‌گهر گوتيان مه‌لا وه‌ك پيني بلين پر له‌ عيلم دارمال له‌ زانستي وايه؛ به‌ هه‌له‌ چون. چونكه‌ عهره‌ب به‌ زانياران نالي مه‌لا. ناوي موللا له‌ناو عهره‌باندا هه‌يه، به‌ ماموستاي قوتابخانه‌ي منالاني جزمي عه‌مه‌ه‌ خوين دهلين و توزيك گالته‌ پي‌كردنيسي تي‌دايه.

سه‌جادي لعدواي ثم باسه‌ش له‌سهر وتار ده‌رواو ده‌لي: بو رون‌بونه‌وي ژينامه‌ي مه‌لا زورم حمل و ته‌قه‌لا دا. له‌ هه‌مو كه‌سه‌م ده‌پرسی. له‌ هه‌ر كه‌س هه‌رچيه‌ كم ده‌يست دم‌نوسيه‌وه. له‌م پرسيارو تي‌كو‌شانه‌ زورانهم‌دا ده‌سنوسيكي ديواني مه‌لاي جزيريم وه‌ده‌س كه‌وت. كه‌ له‌ سالي ۱۳۲۸ كوچندا پياوې وه‌ناو عبدالقادي ثاميدي نوسيوه‌تي و له‌ پيشه‌كي ديوانه‌كه‌ ژينامه‌ي مه‌لاي جزيري به‌م جوړه‌ي دا دي‌نوسيه‌و:

جزيري ناوي ثم‌مه‌ده‌و فرزه‌ندي شيخ محمد. سالي ۱۴۰۷ ميلادي له‌شاري جزيري بو‌س. له‌ناو بنه‌ماله‌يه‌كي هو‌زي بوختي، چاوي به‌ژيان هه‌ليناوه. بابو بايرياني مه‌لا هه‌مو شيخي سهر‌به‌رمال بو‌ن و سهر به‌ شيوه‌ي نه‌خشبه‌ندي. ثم‌محمد كه‌بيجوه‌ مه‌لا‌بوه. به‌ مندالي له‌لاي دوكي خوي‌ خويندوه. به‌ لاوه‌تي وه‌ك هه‌مو فه‌قيله‌ي ديكه‌ي كورده‌واري. به‌ره‌و خويندن ده‌ر كه‌وتوه‌و گه‌ليك شارودي گه‌راوه‌و له‌زور سهر‌چاوه‌ي جوړ‌به‌جوړ، پاراو بو‌وه‌و ته‌مه‌ني سي‌ودوسال بو. كه‌ لاي مه‌لا «ته‌ها» ناويك، له‌ فيرگه‌ي گوندي «ستر‌باس» ثيجازه‌نامه‌ي وه‌رگرتو له‌ گونديك به‌ناوي «سهر‌با» كه‌ نيزيكي ديار‌به‌كره، دامه‌زراوه‌و بوته‌ دهرس بي‌زي ديني. له‌ويشوه‌و چوته‌ مه‌لبه‌ندي «حه‌سه‌ن كيف» و له‌وېش دهرسي گوتوته‌وه‌و زوري مه‌لاي پايه‌به‌رز، پي‌گه‌ياندون. له‌نه‌كاويك، تيري ته‌ويني خودايي، دل‌و ده‌روني پيكاوه‌و قودره‌تي خوا له‌ چاوي كچه‌ كوردنكدا خوي نيشاني مه‌لا داوه‌و له‌وسايه‌وه‌ بوته‌عارفيكي دلدار. يان دلداريكي خوداناسو سهره‌نجامي ته‌و ته‌وينه‌ دل ته‌زين و پرله‌تینه، كاريكي به‌سهر هيناوه، كه‌ خوي و دنياو قيامتي وه‌لا ناوه‌و ده‌ستي له‌ ته‌دریس به‌رداوه‌و هه‌ر به‌ هه‌لوته‌دایي ژياوه. تا له‌ سالي ۱۴۸۱ ميلاديدا، كه‌ حه‌فتاو چوارسال ژياوه‌و به‌ره‌و ژياني بي‌خه‌زاني دنياي هه‌رمان بارگه‌ي سه‌فه‌ري تيگ‌ناوه‌و له‌ شاري جزير ني‌ژراوه‌و هه‌تا ئيستاش گوري پرله‌نوري مه‌لا، جي‌زياره‌تي حه‌شاماته‌و له‌ لايه‌ن دلدارانه‌وه. له‌سهر قه‌بري گول‌بارانه. سه‌جادي پاش راگوزاني ته‌و ژينامه‌ هه‌مه‌جوړه‌و ليك‌جياوازو سهره‌و لږو پر له‌ كو‌ستو هه‌ورازانه، كه‌ خوشي ييمان ده‌فه‌رموي: زور چه‌تونه، قسه‌ي راستو نيگرمان له‌و ژينامانه‌ ده‌س كه‌وي!! به‌ نه‌كاو يا ده‌داته‌وه‌و سهر‌وسيماو چچم‌و كه‌سمي مه‌لاي جبري

باس ده کاو فەرموێه تی:

دمو چاوی سپی و سوربو، قەد زراو بو، چاوی گەشی ھەر پرشنگی بەری دەکرد، بروی رەشو کەوانی بو، توێلی تەسک و رومەتیکێ پان و پور و ریشیکێ سپی و تەنگ و خشیلانەو کە پوێه کی کورتی ھەبو.

رانک و چۆخە ی دەبەر دەکرد، ریشوی جوانی لە میژەرە کە ی ھەل دەبەست. ھەتا بلی، مەشرەف خۆش و قسە خۆش بو. ھەمو کەسیک خۆشی دەویست. لە دواڕۆژانی پیریشدا، کەوا ی شۆری دەبەردابو، زۆریشی لی دەوێشاوێ. ھەر دەگەری و قەلەندەری بیوێ خوی و نە ی دەکرا دەستی لی بەردا.

کەسیش نەبو لەو دەمدا بە کاکە سەجادی بیژی: ئەری قوربان، توێه کە ئیستاش نەت زانی، ئەو شاعیرە لە چەرخێ شەشەمدا ژیاوێ، یان لە سەدە ی نوێەمیندا. چۆت زانی رەنگی رانک و چۆخە کانی و ریشوی بادراوی شەدە کە ی وا باس بکە ی؟ ئەو باسە ی کە تو لی دەکە ی، وا دەردەخا کە ھەزار جار شەرە کەوچکێان کردی و لە ناو حوجرە ی فەقیکاندا لە پەنا یە کتر نۆستێن و لە سەر بەشە نان و دوێه بە گژ یە کتری دا چوب و ئاشت بو بونەو.

ئێتر ماموستا سەجادی، لە پاش ئەو وردە کاریانە! چەند چیرۆکی گۆی ئاگردانی لادیشمان، لەو بارەوێ بو باس دەکا، کە ئەمانەن:

مەلا تەمەنی سی سالی بو - واتا دوسال بەرلە خۆیندن تەواو کردن - لەدی «دیرھان»، لە نزیک قەلای حەسەنکیف. دەچیتە سەر زەماوێندی ئیجازەنامە ی فەقی یەک. کیژو لاوانی ئەو ناوێش، ھاتونەوی کە لەو دیلان و بەزمدا بە سەیرانەوێ ھاوبەش بن. سەلما ناویک، کیژی حاکمی حەسەن کیف؛ کە ناوی مەلیک کامیل بو - دەگەل دەستە خوشکانی خوی، ھاتبونە سەیری ئەو بەزم و ئاھەنگە. مەلا کە سەلما دەبینی، بە یە کجاری ھەرچی چەندسال و زەمانە فیری بوێ لەدەست ئەدا. بەزە یی خودای بی ھاوتا لە سیلە ی چاوی سەلماوێ دلی مەلا بو خوی دەباو یە کجاری کە لە بون و نەبونی دەکا. لە باری ئەوینداری دا، قەیسە شیتە کە ی عامیری و پیری سەنعان دەسک و گۆلیان لەدو دەکرد. ذکرو فکری شەوو رۆژی، ھەر بیر لە سەلما کردن و ھەر ناوی سەلما بردن بو.

لە سایە ی عیشقی مەلاوێ ناوی سەلما کەوتە سەر ھەمو زمانان و لە ھەمو دەر و کۆلانا، باس ھەر باسی چاوی سەلما و تاووتینی دلی مەلای دلداری بو. ئەم باسە گەیشتەوێ میر. زۆر دلگیر بو. چون مەلایە کی ھەر جایی و ھەزارو بیکیەسو بی ناو، ریی دەکەوی ئەوینداری کیژی من بی؟ ناوی لەناو حەشامەتا بزینگی؟! مەلا بگرن تا بیکوژم. خیرەو مەندو کە یخودایان، تکیان بردە بەر میرو تی یان گەیان، کە ئەو پیاوێ پیاوی خوا یەو لە خوا بەدەر کەس ناناسی و ئەگەر ناوی سەلما دەبا، خوا لە چاوی جوانی سەلمای کیژی تودا بەدی دەکا. میر بو راستی و چەوتی قسە ی لاگیرانی مەلا، دەکەوتی ئەزمون و تاقی کرەنەو. دەزانی وەک دەلین وایەو ئەو خواناسە حیا لە

خوا، چیتري به بیردا نایهو له په لهو هه لهی دنیایی و داوین پیسی و ههرزه کاری نهك ههر بیزارو بهیژه، بگره ههرگیز به دلشیا تی بهر نه بوه. واز له كوشتنی دههینی تمنامت هیندیک كهس دهلین: میر مه لای لاواندوتهوه بو ماوهیهك له لای خوئی حاواندوتهوه دلی چوته سهر ئاكاری پاكو لهباری شهو پیاهوه بهلینی داوه، کیژه كهی لی ماره كاو پارو درای داوته تی كه بچی جلگی بو بگری و بوك وه گوژی. مه لا به پولی زوره وه، روی كردوته شاری موصل. هه مو بازاری گه راوه به بی شهو ههچ بگری گه راوه تهوه بو له كهی گیراوه تهوه. میر گوتویه: بو به دهستی والو به تال گه راوتهوه؟ مه لا له جوابا گوتویه: میرم، سه رانه سهری راسته بازارو قهیسهری موصل گه رام. هه زاران توپ كیمخواو خاراو خامهكو مه خهرو داراو شه تلهس و ده سهری سر كه یی و حه ریرو ئاوریشم دیتن. به لام ههچیان به برّوای من شیاوی بهژنو بالای ته رزو ریکی سه لما نه بون. شهو قوماشهی، بو بهژنی سه لما دهس بدا له هه مو دنیا دا نیه.

ده ماو دهه میش ده گیرتهوه، كه مه لا له شاری جزیر ئیوارانه چوته ناو گورستانه وه و پالی وه کیلیکی مه رمه ز داوه و رازونیا زی دلدارانه ی ده گهل خودای خوئی كردوه. پیریزنیکی جزیری، ههر كه مه لای دیوه ده رّوا بو گورستان؛ هه ویره كهی خوئی شیاوه و چاوه نورئ مه لا بوه، كهی کیله كه بهجی دلی. ههر كه مه لا به رهو مالان هاتوتهوه. ژنه ده رفه تی هیناوه شهنگوتكه هه ویره كانی به مه رمه زه كهوه داوه. کیله مه رمه ز، كه به تینی دهرونی شهو شهوینداره، وهك ته ندوری سورمه و بوی نیل درای لی هاتوه. نانه كانی برژاندوه. وا لی ره دا گرده وه كوئی سه جادی، كه له مه رژی نامه ی مه لا، له میژوی شهده بی كوردا هیناویه تی، ده بریته وه.

کتییکی دیکه ش هه به به عاره بی. به قه له می شه محمد کوری مه لا محمدی بو تانی زقنگی - مفتی باژیری قامیشلی - له سوریا. شه رحیکه له سهر دیوانی هه لیه سته كانی جزیری و ناوی ناوه: «العقد الجوهري فی شرح دیوان الشیخ الجزری». واتا: گهر دانهی گه وه ههرین، له شه رحی دیوانی شیخی جزیری دا.

نوسهری کتیب بهر له وه مانای شیعه ره كانی مه لا به عهره بی لی داته وه، ژینامه ی مه لای هیناوه به عهره بی کردویه ته پیشه کی شه رح نامه كهی.

له دوا ی شهو كه سوپاسی سه یدا غه لائه الدین ده كا. چونكه به هره ی له میژوی شهده بی كوردی وهر گرتوه، ده لی: ههر چه ند ماموستا سه جادی مالم هه قه ره نجی زوریشی کیشاوه بو دوزینه وه ی ژینامه ی جزیری، ماندوبوهو گهلێك شتی پر بایه خی دهس كهوته. به لام من بهش به حالئ خوم، ههچ سه بوریم پی یان نایهو دل ئاویان لی ناخواته وه. شهوا بو خوم، له لیكو لینه وه ی فره و پشکینی شیعه ره كانی دیوانه كهی، شتیكم هه لکراندوه. كه پیماویه به لگهی راستن بو دینه وه ی روژگارانئ ژینی مه لا و لیم رونه كه من زور باشت له ماموستا عه لاء الدین شه مه ته لم هه لینیابی و وه ستیا نه تر بو ی چوبم. شه مجا دهس پیده كاو ده لی:

مهلا له شونينك فەرمويه:

ژرەعنا نير گزين تهى مهستو خونريز زەمان بو عەهدى جەنگ ئەنگيزى چەنگيز
لەجىيەكيش ناوى تەيمورى لەنگ دەبا. لە شيعريکيشدا دەلى:

ژ حافظ قوطى شيرازى، مهلا ئەر فيم بکى رازى. لە بهيتى ديش داگوتويه:

ژرەنگى سەعدى يو جامى.

کەوابو، مهلا بى گومان کەوتوتە دواى چەنگيزهوه تەيمورىشى جىهشتوه، کە يەكەميان لە
٦٢٥ و دوهمينيان لە سالى ٨٠٧ کوچى فەراقى رەشى لى براوه. حافظيش جامى گوتەنى سالى
٧٩٢ ى کوچى لەدنيا کوچى کردوه. جاميش کە لە ديوانەکەدا ناوى هەيه ديارە پيش مهلا
کەوتوه.

ئەو کەسانەى وتويانە، ئەو شيعرانە هين مهلا نين. واديارە لەويزهوانى و شيعر ناسين، کۆلەوار
بون. چونکە هەرکەس هەروا توژيک لە مرخو چيزهى هەلبەستەى مهلاى جزيرى تى گەيى،
سور دەزانى کە ئەم شيعرانە هى مهلان و مافى کەسيان پيوە نيه.

هەرکەسيکيش شارەزاي فەرمودەکانى سەعدى و حافظو جامى بيت، زو تيدەگا کە مرخى
مهلاى جزيرى چەند لەوانهوه نزیکه و چەندە نرخى بو داناون. سەرەزاي هەمو ئەمانەش،
هەلبەستىکى مهلا هەيه بە عارەبى. لەسەر بەندەکەيا دەلى: يارامى قلبى بسهام النظرات. هيهات
نجاتى. ئەى ئەو کەسەى بە تيلەى چاو دلت وەبەر تيران داوم. تازه دەرناچم فەوتاو.

کيش و رەوتى ئەو هەلبەستەى تەواو لاساى هەلبەستىکى ماموستا ئەحمەد پاشايە، کە وەك
بوژيکى ناودار، هەتا سالى ٩٠٢ ى کوچى لە ولاتى ترکاندا ژياوه. مسيو ژاباو ئەمين زەکى کە
دەلین مهلا لە نيوهى چەرخى شەشەميندا ژياوه؛ ئەو ناوى عيمادالدینە لى تىک داون. ئەوان
هەردوک هەر عيمادالدینى زەنگى، فەرمانرەواى شارى موسليان ناسيوه. کە لە چەرخى شەشەم
ژياوه. بىستويانە کە وا عيمادالدين ناويک، دەگەل مهلا دوستى و شناسايى هەبووه شيعريان پىک
گوريوه تەوه. دەى کەوابو عيمادالدين هەريەکە. ئەويش لە بەرەى زەنگىيەو ئەتابەکىک بو لە
موسل. موسليش لە جزير نزیکه و رەنگه ئەو فەرمانرەوايه، دەگەل ئەو پياوى خودايە نيوانىکى
خوشيان بويت.

بەلام خوّم لە توژينهوهدا، بۆم دەرکەوت، کە ئەو پياوێى بەو ناوهوه دەگەل مهلا شيعر
شيعرينى کردوه، ناوى زەنگى لى نەراوه. پى و تراوه عيمادالدینى جزيرى. گش لەميژو
شارەزايەک باش دەزانى، کە عيمادالدینى زەنگى کورى ئاق سەنقرناو بووه هەرگيز لە جزير
نەژياوه کە سيش هەرگيز پى نەگوتوه عيمادالدینى جزيرى. ئەوا عيمادالدینە کە: قت. دەچينه
سەر خانى خانان، کە ئەمين زەکى لای وایە فەرمانرەواى تەوريز بووه مهلا شيعرى بۆناردوهو بە
بەژن و بالای هەلدەلى. بەراستى ئەمەش هەلەيه... هەرچونکە ناوى تەوريزى لە شيعرەکەدا
هاتوه، هينديک لە ميژو نوسانى وەسەر تەلە پەرانده.

ئەگەر ئىمە بە تەواۋى لە شارى جىزىرى بۇتان شەرەزەين، ۋەكو مىن بۇخۇم شەرەزام: زۆر بە
ھاسانى دەيزانىن، كە ئەو ھەلبەستە رەنگىنەى خانى خانانى تىدایە باسى فەرمان رەواى كوردى
شارى جىزىرا بۇتانە. بابزانىن بوچ:

شارى جىزىرى كەونارا، كە پاتەختى دەسەلات دارى كورد بوە. زۆر ئاۋەدانو زۆر جوانو زۆر لە
بارو تەيار بوە. ۋەك ئىستاش شۈنەۋارەكەى نىشان دەدا. ۋارشىكى بە ھەر چۈاردەورا كىشەرۋە،
بەردى ۋارش لە مەزمەزى تاشراو بوە. بەشى زۆرى ئايەتەكانى قورغانى، لەو سەر بەردە
مەرمەرانە ھەلکەنراۋە. سورەتەكانى فاتىحاو ئەنعام ئىننا فەتەخناو ئەو عەشەرەى ئايەتەلكورسى
تىدایە: زۆر زەق نەقارى كراون. كە زۆر بەۋەدم زانراونو ويستويانە لەپىتى ئەو سورەتانە، خوا
شارەكەو موسولمانانى شارەكە، لە بەلایان پىارىزى. ئەگەر ھەلبەستەكەى مەلا بە وردى
بخوینىنەۋە سور دەزانىن، كە مەبەستى لەشۈىتى خانى خانانى جىزىرەىو مەبەستى لە خانى خانان
مىرى جىزىرو بۇتانە.

دەبرۋانە فەرەمۋىتە: «ئايەتەل كورسى ۋە ئەنعام ھەيكەلاتۇخى تەبن». يان فەرەمۋىە:
«سورەى ئومومول كىتاب مادارى ھەزەرەت سورى».

ياخۇ لەو قەسىدەىە كە مىرى جىزىرى بە ناۋى شاھەنشای موعەظظەلم، ناۋ دەبا دەلى:
«سورەى ئىننا فەتەخنا دورو مادارى تەبى». كە ئەم ئايەتانە، دەگەيەنى لە دەۋرى ۋارشى شارنو
مەبەست شارى جىزىرەىە، ئەگەر مەلا مىرەكەى خۋى پەسند بىدو بە ناۋى خانى خانانو
شاھەنشای زلى ناۋبەرى، چى تىايە؟ بەلگەى ھەرە ئاشكراتر ھەر لەو ھەلبەستەدا ھەبە. لە
پەسنەكەى مىردا دەلى: «گەرچى دەر ئىقلىمى رابىع ھاتە تەختى سەلتەنەت». خۇ ديارىشە
جوغرافى زانانى پىشېن، درىزى پانى زەمىنيان بە ھەو بەش دابەش كوردبو. ھەر بەشەى ناۋى
ئىقلىم بو. شارى جىزىر لەو دابەش دابەشەنەدا. لەسەر ئىقلىمى چۈارەم بو. ئەمجار ئەو بەيتەى كە
ناۋى تەۋرىزى تىدا ھاتو، ھەر گىز ئەۋە ناگەيەنەت، كە روى قسە دەحاكى تەۋرىزى بى. نەخىر.
مەلا ويستويە لە خوا بخۋازى ئەو مىرە كوردەى جىزىرى كە رەۋاج بە ئىسلام دەداۋ فەقىۋ مەلاى
زۆرى ھەبە، دەرسى قورعانو ھەدىثان دەلئەۋە: خوا ھەر بالادەست تىرى بكاۋ دەلى: لە خودام
تەلەبە، تۈ كە لە شارىكا دەزى لە ئىقلىمى چۈارەم دايە، خاۋەنى ھەۋت ئىقلىمان بى. جگە لە ھەمو
كوردستان، تەۋرىزىش بىتە بەر ھوكت خاۋەنى مولكى خوراسانىش خۋى بداتە بەر دالەدى تۈ.
نە تەنى تەۋرىزو كوردستان لەر ھوكتى تەبن

سەد ۋەكى شاھى خوراسانى دەرۋارەى تەبى

دەبابزانىن عىمادالدینە كى بو، كەۋا ئەو چەند مىژو نوسە لە ناسىنى بە ھەلە چۈن؟! ھەتا سالى
ھەزارو پىنج كە شەرەفخانى بدلىسى، لە نوسىنى شەرەفنامەكەى بۇتەۋە. ديارە مىرىك لە جىزىر
ھەل ئەكەۋتوۋە ناۋى عىمادالدین بویت. چۈنكە ئەك ھەر لە جىزىرە، لە ھەر سوچىكى كوردستان،
بەر لە سالى ھەزارو پىنج مېرو دەستەلاتدار بویت. شەرەفخان ناۋى نوسىۋە دەشەرەفنامەى ئاخىۋە.

دهيسا مينش له چهند ديواني دهسخته خه لکي جوراوجورا ديومه، که ټو دوسته دي دهگل مهلا شير شيعرني کرده، عيمادالدين جزيري يه.

له دهوراني شهره فحاني ميژونوسداو له سالاني هزار ههتا هزارو پينچ، ميري جزيرو بوتاني مير شهره في کوري ټبدال، له ميراني خانهداني نازيزان و باپيري بهر خانيان بو. ههروهک ناوي مير شهره فو، خان شهره فيشيان پي دهگوت.

مير شهره فحاني بدليسي له شهره فنامه کهي خويډا، زور به خان شهره ف هه لده لي: ده لي: زور پياويکي دهستو دل و دهر و ن پاکه. فقه ي و مه لاي زور خوش ده وين. زور مهره سه و مزگهوتي تازه ي له شاري جزير سازداوه که يه کيک له و مهره سانه مزگهوتي سوري پي ده لين. له يه ناي شوره ي شاره وه و کهوتوته لاي روژ واکه ي. مهوقوفه جاتيکي زورو پرداهاتي، بو ټو مزگهوته داناوه. که له پاش نهماني خوشي مزگهوت هه له بره دابي و هه فقه ي و مه لاي تيډاي.

دهيسا که شيش گوماني له وه دانيه که شيخ ټحمده ي جزيري، له و مزگهوته دهرس بيژو پيش نويز بو وه که ليک مه لاي له ويډا ټيجازه داوه دياره هه له ويډس مردوه هه له و مزگهوته ش نيژراوه.

ټيستا ټه گهر مه لاي عارف، مه لاي شاعير و ټه ويندار، مژولي چاومه ستاني کورد؛ به تيره بي ټامانه کهي خان شهره في بشپه ني. بوتاسيني خاني مه لا که هه ده بي خان شهره ف بي چي ده مينی؟؟ ده بروانه ټم شيعره ي مه لا چهند جوانه، که فهرمويه:

خه فوان ره شانن دل خه دنگ - ته شپه ي تيرين خان شهره ف.

جا ده شي ټو عيمادالدينه ي که زور ټاشاي مه لا بو، خزمو که سي خان شهره ف بي و له جزيري ده گل مه لا بوين به دوستو شيعريان بويه کدي نوسيبي.

سهرباري ټو به لگانه شم، شتيکي سهرنچ راگيشي ديکه ش هه يه. له هه مو ديوانه کاني جزيري دا، و توويژي شاعيرانه ي نيوان مه لا و فقه ي تهران ده ست ده که وي. فقه ي تهران به شيعرنامه ي نوسيوه مه لاش جوابي فقه ي هه به شيعر داوه ته وه. فقه ي تهران، له هوتراوه يه کي خوي دا، له زيژ ناوي: «دلورابه، دلورابه» ميژوي ټهوروژه ده نوسي که ټوه ي تيډا نوسيوه. له نيوه به يتيکا ده لي:

هه زارو چل و يه ک چونه. ټيتر من ته و او لي م رونه، مه لا له ټاخرو ټو خري سه ته ي ده يه مي کوچيدا هاتوته معيذاني ژيان و مه و دايه کي ته و او يشي له چهر خي يازده بريوه هيج به دور يشي نازانم که هه مو نيوه ي ټو چهر خه ش زيندو بوييت. هينديکيش به ولاوه چوييت. و اتا ژينامه ي دهسخته ي عبدالقادي ټاميډي، که علاءالدين ديويه تي، ده بي راست بي که مه لا خه فتاو چوار سال ته مه ني له دنيا بوي. له ده وري هه شتي چهر خي ده هاتيته سهر دنياوه له نيوان په نجاو شيصت پله ش، له چهر خي يازده مردبي.

شهره نوسي به عاره بي، که ټم چهند به لگه رونه مان دهر ياره ي دهوراني ژياني نيشان ده دا؛

دېته سهر باسی چوښه تی زانستو بلیمه تیه کھی. ده لی: مه لا له هر دوازه عیلمه کانداهریایه کی بی پهی بوه. له زانیی زمانه کانی عاره بی و فارسی و ترکی تاقه سوارهیه له مه یدان. بهو سی زمانه و به کوردیش - که هر زمانی خووی بوه - هه لېه ستو هوڼراوی ههیه، که بو رهوانی و پاراوی تاکیان نیه. دیوانه کهی بو یه که مجار له برلینی له لمانیا، چاپ کراوه. زور جاری دیش له تهسته مبول، له کوردستان، له روسیاش دیسان چاپ کراوه تموه. روز هه لات ناسان له لاهه، زور به جی گه وری ده زانن. ده شلی مه لا که دهرس بیژی مزگوتی سوری جزیر بو؛ پاش مهرگیسی له ژیر زمینیگ هر لهو مزگوتی سوره نیژواوه و زیارتگاهیه.

پیشه کی شهرخی عاره بیس، دهرباره ی ژنامه ی مه لا کوتایی هات. منی وهرگیری هه ژاریش چه ند قسکیم هه یه بیکهم.

ته گهر ژابا، فون هارتمانی له لمانی، یان ته مین زه کی و بله چو علی عه ونی و ماموستا عه لا سه جادی، بهرله ژنامه نویسی ته و عارفه. دیوانه که یان به وړدی خویندایه وه؛ ته نیا ته و شیعه ری که باسی تیره کانی خان شهره ف، بهس بو که بو یان دهرکه وی، مه لا له چهرخی یازده دا زیندو بوه. ته و گوره ی تی دا نیژراوه ژیرزه مینی مزگوتیکه، که خان شهره فی جزیری له پاش هه زاره می کوچی سازی داوه. ئیتر ته و هه مو شیوان و ئالوزبونه ی تی نه ده چو. قسه هینان و بردنی پی نه ده و یست.

قسه ی دوهمم ته مه یه: له سالانی ۱۹۵۶ را ماوه ی سی سال، بوخوم مالم له گوندیک بو له جزیره ی ابن عمر، له کوردستانی سوریه. که ناوی «قبور البیض» هو له نزیگ شاری «قامیشلو» هه لکه و توه. ده گهل مه لا و شاعیران و ویره و انانی ته و ناوه هاتو چوی یه کترمان ده کرد. لیم ده بیستن، مه لا عبدالسلام ناویک خه ریکه دیوانی مه لا به عهره بی شهرح ده کا، ده شیان گوت زور مه لای چاکه و کرمانجیش به شیوه ی بوتان باش ده زانی، چونکه خووی خه لکی بوتانه. به لام زور روت و نه داره، هیچ ئاشته پای خوا شک نابا. له حو جره ی مزگوتیک دایه سه لت و سپات. مه لا ته حمده ی زقنگی که بوته مفتی قامیشلی و ته و مزگوته شسی به ده سته و - خوا نه ییری - زوریش دارا و ده و له مه نده. خیر به مه لا سه لام ده کا و نان و چیتستی بو نه ییری. ده مانگوت: خوا خیری بنوسی.

مه لا سه لام سالی ۱۹۵۸ مرد. پاش ماوه یه ک شهرخی دیوانی جزیری به عاره بی له چاپ درا.. مه لا ته حمده ی زقنگی مفتی له شاری قامیشلوی له سهر بهرگه کهی نوسرابو. وینه یه کی جوانی مفتیش ده بیندرا. ئیتر یادیک له مه لا سه لام نه کرابو. وه بال به ستوی ته وانه ی که من لیم بیستون. مفتی له جاتی شوربا کهی کتبی مه لا سه لامی به ناوی خووی له چاپ داوه. جائیستا که ته و جه ناباش وه ک مه لا سه لام بوته خو ل و هه ردوک چونه بهر به زمیی خودای گه وره. من سوپاسی مفتیش ده کم، که ته م گه نجینه به نرخه ی لدهس نه مان پاراستوه و نه بهیشتوه له ناو بجی. دوامین قسه م، پارانه و هیه له لاوان، له پیوانی و ویره وانی کوردی زانی له شیعی

ئەويندارانەو بارى عىرفانى شارەزا. لەو کارەدا كە من شانم وەبەر داو، دەستم بگرن. سەرنج
بدەن، بزەنن لەكويدا هەلەم، خواراييم بۆ راست كەنەو، با بە كۆشى هەموانى، كارىك بگرى
ديوانى مەلای جزيرى وەك پيوسته، هەمو كوردىكى خویندەوار لىي تىبگا. كى هەرتى بينه كى
هەبى، با بە نامە بۆم بنوسى، تا بەوپەرى سوپاسەو، بىخەمە ناو پەراويزى ديوانەو. خوشيتان
لەخوا دەخوازم. ئەوا ئيوەو ئەووش ديوانى جزيرى بەشەرەو.

هەژار

۵۹/۱۱/۲۴

فهرست

لاپهړه	په کهم لهت	ناوی قهصیده
۳	نهوایا موطریبو چنگی فغان ثاویته خهرچنگی	ههری مه یگیر
۸	ئیسمی تهیه مه کتوب ددیوانی قیده م دا	ئیکسیری نهوین
۱۳	مشاطه یی حوسنا نه زهل چنگالی زولغان تابدا	مشاطه یی حوسن
۱۹	موغ به چه یین مه ی فروش هر سمهری تین سهما	موغ به چه یین مه ی فروش
۲۷	چین چین کرن زولفین سیا که سک نه تلمسی دیا قهبا	غهمو شادی
۳۴	دلهر شکینا شه که کهره ک فقلت یاروحی متی	دلی په خسیر
۳۸	بناری فیرقه تی صوه تم زفرقی سر هتا پی دا	ناگری جیایی
۵۸	سهری زولفات به بکوللابی دوعا	دوعا
۶۲	دهستی قودره ت کو هلاقی ت ژبه ژنانه نیقاب	دیدار
۶۸	لله الحمد زیاری مه دده ست جامه له باله ب	پیانله ی لیواولیو
۷۳	شاه بقصدا کوشتنا من رم هه ژاننن راستو چه پ	ره نچو گه نچ
۷۹	من ددل کوغان هه زاران داغو که یمر بی حساب	منی قه ره به خت
۹۱	لهو سمهر جهولان ددت بایی صهایی راستو چه پ	راستو چه پ
۱۰۰	نیرگزین شهنګ دمه ستن چه پو راست	چه پو راست
۱۰۴	گهر ژوی حوری سرشتی عیشویه که ئیظهار بت	گولباران
۱۱۵	قهلبی مه شوبهی زیر فیهضا ته جهلا گرت	ئیکسیری نهوین
۱۲۴	مehجوب ددل دا مه به نه قرار چ حاجت؟	یار ناگاهاره
۱۲۹	کهس بدادا مه نه پرست گلهو داد چکمت؟	هونه ر مهرجه
۱۳۵	نهووه ل کویاری دامه یه که زهره یه که عینایت	به شی نیمه
۱۴۰	عمر عمر خراما بقه ددو قامت	گران ناز
۱۴۴	عومری ضایع بو مبی دلهر عهبت	ره نجی بیوهر

لاپەرە	په کهم لهت	ناوی قهصیده
۱۴۸	نامی عنبهر شکهنی بیت ژعنبهر مه که بهت	یار بینه
۱۵۵	توسه حهرگه به تماشا و مره بازاری خلوت	بازاری جیهان
۱۶۴	شمشادی خهرامو سهروی عهنتاج	سهولنی ناز
۱۷۰	دل ژعیلاجی کو بلمرکت میزاج	سهروهری جوانان
۱۷۳	دیسا ژنو بی حاله دل ساقی وهرین جاما زوجاج	مهی چارهیه
۱۷۸	پور مه که اسراف دقعتلی مباح	رازداري
۱۸۲	حهیف دقهدا خاکو گیل بت عارفی چالاک روح	حوسنا موقه ددهس
۱۸۹	عیشقی کو بدن بهیه کو نهر و اح	کلیلی دل
۱۹۳	ٹاهی ژدهردی دل دکت ههرچی کودی نازاری چهرخ	نالهی دل
۲۰۱	دلهری ژیرو سهحر ثاقیته جهرگی من دودوخ	شه پالا شهنگ
۲۰۵	ههی ههیه رهقصو سهمایا ته چخوهش بهستی به چهرخ	چداوه ته
۲۰۸	سیرری وه حدهت ژئهل گرتیه ههتا به نهبد	دهریایه که
۲۱۳	عیدهوو ههرکس ژدیدارته لی پیروژه عید	جیزنه پیروژه
۲۱۹	نهی شه ککهره گهرن ژعاج دیسا ژرهشتوزین صهمد	دادو مه دده
۲۲۳	ٹاه ژدهستی وی سیری دل بهمی حهواله کر	سه فینهی مهی
۲۲۶	دهری مهیخانهیا عیشقی سهحر عارف زیارته کر	حهجی گهوره
۲۳۱	خهلقولمن کن شیره تی ٹو دلهره زهرین کهمر	همیشه بهار
۲۳۵	جانا ژجهمالاته موقه ددهس قه بهسم ٹهز	مهستی نه بهدی
۲۳۹	طورم بدل و پهیرهوی موسایم ٹهز	دل دهریایه
۲۴۴	عاشق ٹهز جاره که ژبالا لی بدت بهرقا مهجاز	عیشقی مهجازی
۲۵۰	ژره عانا نیرگزین تهی مهست و خون ریز	کوژراوی چاو
۲۵۵	توززانی بخودی من تو خهیالی شهبو روز	شه وو روز
۲۵۹	شاهیدی جیلوهنوما قودسی فی فیروزه لیباس	ٹاوینهی دل
۲۶۴	دل به که دی عیشق به که بت عاشقان به یار بهس	زوننار بهس
۲۶۸	ژیرو مهلا سهراپا لهو ٹیک بو مه ٹاتهش	گولاگهش
۲۷۴	شهبی قهری لمه رهوشه که تو روحی و مره خوهش	شه هیدی ٹهوین
۲۷۹	سهلوا سههی قهد خهملی لهو کهملی مهستانه رهقص	رهقصی مهستانه
۲۸۳	مهژیل حوسنو جهمالی چهرهض؟	وهصلی گیان
۲۸۷	دیسا لهری کاتبی کیشا ژنو ژهنگاری خهط	عهنبهر بار
۲۹۳	خون کو ژدل بمهوج بیت ٹهشکی رهوان مه تیبه خهط	شه پولی خوین
۳۰۳	بی لهی لهل «مهلا» من ژمهیا ناب چحهض؟	ناگری رهوان
۳۰۷	سهر ددت ٹاوی کهوهری زهمزممو سهمای زولف	موپته لای زولف
۳۲۱	ژیرو ژشه هکاسا سوری مهی هاته فینجانا صهدهف	فینجانا صهدهف
۳۱۶	نازکا من دسهمای بسهر ٹهنگوشتی عهقیق	تانه له گول

ناوی قه صیده

په کهم لهت

لا پهره

له علین شه فقه

یه کو یه

پاره ی جهرگ

چاوی به لهک

دل پهره نگه

دهرمانی دهر دان

باده ی نه بده ی

مه منصوره دل

زه کات به عه بد

فینجان و جام

جه ذبه یا عیشقی

نه ترک و بازن

دهینی بوسه

چیروکی جوانیت

که مان کشاندن

دهردی دوری

دور ناگه وین

پنتا تاته شی

تاته شی پهره سین

ههستی هه رشاندن

نازو خه شمان

دیمی بغال

خه مرا جه لال

به ختی دهر ویشان

ماهی نهو

جه رده ی دلان

عیشق و جه ذبه

سینه که بابه

دهردی بی دهر مان

تونگی شه کر

داقا دل

زولغان شه که

به هیشتا نیره می

کوقانا گیان

من دی زغه فلهت جام دکف شاه ی نه جف دل کر همدف

دلیرا من سمحری هات بتوخ و بیهدهک

تعالی الله زه ی حوسنا موبارهک

ناز کهک من سمحری دی بجهمالا خوه نه وهک

کو ئیشارهت بیبشارهت بدرت نه غمه یی چنگ

گهر بدیا نهو صه نه ما سور جه میل

شاهیدی قودسی نیشان حوسنه زره مزا نه زهل

ئیرو زره مزا دیم دوری میتنت کومن مه سروره دل

شهر به تا لامو بیان نهز به حیه یاتی نادم

عیده و دعالمی بانگی صه فای خاص و عام

دانه بین عنبر له سریتان ره شاننن خال خام

ره مزین ته دجانان نه به لکن دازه درازن

مه لا مه لگهر دنا دلیر ژنو صد بوسه ماین دهین

من دبهر (قالوا بلی) باطن قه ویرا بو تعین

صه نه می ز قه ووسی نه برو دوهیلالی نهو نوماننن

خه شمی لفقیران مه که زو پادشه می من

نهز نزانم سه به یی یار چرا دور کرین

ئیرو زحوسنا دلیری دیسا هیلاک و سرخو هشین

وهره جانم کو چنازک وهره سین

په یوسته دو نه برو لهه محبوب کشاندن

شو خو شهنگی زهره رنگی دل ژمن بر دل ژمن

مه لهو فینجان لهر دهسته کو مه هتا با هیلال نه برو

من دی سمحری شاه ی مه جهر له بسی دبهر مه مخوربو

دهسته دا یهنگه گ نوبار من دی نهو که مان نه برو

وی سپینه زبورجی قه ووس نه برو نوماننن ماهی نهو

زره مزی دلیری دیسان لمن باطین قه ژین دهره

دلیری سررداری خوبان نهز نزام ناگاه هیه

فله لکا نه طله سی سرگه شته دجاما مه حوایه

موحه تی می حنعت دزورن حوبدیم بی شک به لایه

طور ره یی تابدار عنبر که

یاری مه پور نیشان و سور سیما ژدور دیم کهو که به

نه ی شاهیدی قودسی! قه که به ندی ژنیقای

هیقو تموقه دکم نهز ژخودانا هه شمی

غما عیشقی په ریهم نهز حیه یا غمهره وین کانی؟

لا پهره	یه گهم لهت	ناوی قه صیده
۴۸۰	بحوسنا (أحسن التقويم) و ظاهر صورتهی ذاتی	سهمن سایان
۴۹۱	ئهی نه سیمی سهجری! ما دمهجالا صبهی	خه یالی خال
۴۹۵	ئیرو ژنو پور تانه شم دیسا ژره مزا دلهری	خه دهنگا ئاوران
۵۰۱	لاتی حوسنی و شهی خوبانی	سولطانی بوتان
۵۰۵	مزگین ژمهرا بیته ژسور شیرینی	چین و ماچین
۵۱۰	ئهی شهه نشاهی موعه ظلم! حق نیگه هدری ته بی	په سنی میری بوتان
۵۱۵	دیشان په سنی میر شه رهف خانی خانان لامیعی نه جماته همر پرنور بی	دیشان په سنی میر شه رهف
۵۲۰	(صباح الخیر) خانی من شهی شیرین زه بانی من	به یانی باش
۵۲۴	سه نه ما سور ژصه مدد شهوق ژحق دایه وجودی	بتی جوانان
۵۳۰	یارامی قلبی سپهام أللحظات هیهات نجاتی	تیری نیگا
۵۳۴	پور ژدینا ته غهریم خانم	چرای کوردستان
۵۴۱	الله سهجهرگاها ئه زهل	یه لمومی عیشقی
۵۵۸	سی چارین له مه لای جزیری	چارین
۵۶۰	قهوی مه شهوره کونا قی ته مه لا خه مسه عه شهر	شیعر دز
۵۶۲	سه لا ما من ئه نا خوانی	وتووژی مه لاو میر عیماد
۵۷۴	سوئالا من حه قیری؟	وه لام ووه رامی فه قی و جزیری
۵۸۶	دل ژمن بر دلهره ك زیبا قهبا	غزالی شه پال
۵۸۸	شیوهی دلهری بزبان سونه ته شیوه عیشوه فخرض	جوتیک روگه
۵۹۲	والله ژه هردو عالمان من حوسنی جانانه غهرض	دین بهر
۵۹۴	یارب این گلذسته ئی یانرگس رعنا است این	جنة الماوی
۵۹۷	کهس نه دیه سهجهرگه ه کوچنا زك وهره سی تو	ههر توم به سه
۶۰۲	دلهری سهرداری خوبان ئه ز نزام ئاگه هدی ه؟	چاوی دهره ش
۶۰۸	ئیرو مددی وه قتی سهجهر	گولی بی درك
۶۱۴	قی فیر قه تی ئه بتهر کرین	ئاخ جودایی
۶۱۸	سه نه ما سور ژصه مدد نه یسه کهرا لهب ژنه بات	فرشتهی به شه ری
۶۲۴	ئهی نه سیمی صبهی! ما دجه ما لا سهجهری	سویند به بالان

مینست ژخو دانی کو بعه بدی خومه لایه
یکسیری غمی عشق نه دینار و درم دا

دملای جیر.

قه صیده‌ی یه کهم

«هری میگیر»

۱ نه‌وایا موطریب و چه‌نگی فغان ناؤیتنه خهرچه‌نگی
وهره ساقی هه‌تا که‌نگی نه‌شوین دل ژقی ژه‌نگی

۲ هه‌یاتا دل مه‌یا باقی بنوشین‌دا به موشتاقی
«الّا یا ایّها السّاقی ادر کاساً وناولها»

مانای وشه‌کان:

نه‌وا؛ ناواز؛ موطریب؛ به‌زمگیر؛ چه‌نگ؛ نامرازیکی‌موزیکه؛ فغان؛ هاوار؛ ناؤیتن؛ هاویشتن؛
خهرچه‌نگ؛ قرزال - برجیک‌له‌عاسمان؛ ساقی؛ مه‌یگیر؛ هه‌تا؛ هه‌تا؛ ژقی؛ له‌وی. هه‌یات؛ ژیان؛ باقی؛
هرماو؛ دا؛ تا؛ موشتاق؛ به‌تاسه؛ الا؛ هری؛ ایها‌لساقی؛ هو‌ی‌مه‌یگیر؛ ادر؛ بگم‌زینه؛ کاسا؛ پیاله‌یه‌ک؛
وناولها؛ بیشیده.

مانابه‌تیکراییی:

ده‌نگ و صهدای چه‌نگی به‌زم‌گیر، جوش و خروشی گه‌یاندنه عاسمان. ده‌مه‌یگیر وهره، هه‌تا‌که‌ی
دل‌مان له‌وژه‌نگه نه‌شوینه‌وه؟ ئه‌ومه‌یه که ههره‌یه و قه‌ت نافه‌وتی، با به‌تاسه‌وه بیخوینه‌وه. هری
مه‌یگیر، ده‌با پیاله‌که‌مت بگه‌ری و بیشمان‌ده‌ری.

۳ کو کاتب دیمی جه‌دو‌هل‌که‌ت شکسته‌خه‌ت موسه‌له‌هل‌که‌ت
ژیه‌ک هه‌رفان موفه‌صه‌هل‌که‌ت کی‌یه‌وی مشکلی‌هه‌ل‌که‌ت؟

۴ دزانی رودو عود نه‌وو‌هل چتا‌قیتن سرود نه‌وو‌هل؟
«که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکله‌ها»

مانای وشه کان:

کو: که؛ کاتب: نوسەر؛ دیم: روخسار؛ گهت: بکات؛ شکسته: شکاو؛ موسه لسهل: به زنجیره؛ ژیهک: له یه کتر؛ حهرف: کهنار؛ حهرف: پیت؛ افتاد: کهوت؛ مشکله: چهنډیشکال.

مانا به ټیکرایي:

هه رگا نوسه ری ئه زه لی - که خودایه - خهت و خالی روخسار دابریژی، بسکان چین چین کاو به زنجیره یان بکاو لاجانگان لیک جیا کاته وه؛ کی ده توانی ئه و دژواریه چاره بکات که توشی ئه ویندار دی؛ تو ده زانی رودو عود که دو که رسته ی موزیکن هه ر سه ر له هه وه له وه به گورانی گوتویانه: دلدار ی سه ره تا که ی هاسانه، به لام زوړی دژواری لده وه. شیاوی باسه: که خه تی شکسته و موسه لسهل دو جوړه شیوه خه تن.

۵ ژمیه راوی شه فقه سهدی شرین له علی، شه کهر وه عدی
دنالم شېبه تی ره عدی عه جییم لی ژوی جه عدی

۶ که دلرا تاب هر چینش بکفری میبرد دینش
«ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها»

مانای وشه کان:

میهر: خوشه ویستی؛ شه فقه: تیشک؛ سهد: پیروژ؛ سهد: ناوی ئه ستیره یه که سهد السعودی پی ده لین، دیتی به ودمه؛ شرین: شیرین؛ له عل: لال، لیوی یاری پی شېهاوه؛ وه عد: به لین؛ شېبه ت: وه کو؛ ره عد: گرمه ی هه ور؛ عه جییم: سهیر ماوم؛ لی: به لام؛ ژقی: لهو؛ جه عد: موی لول خواردو؛ تاب: پیچ. چین. به سهیره کدا هاتو؛ به کوفری: بو کافربونیک؛ میبرد: دها؛ دینه ش: دینی ئه و؛ مشکین: وهک میشک ره شو بون خوش؛ خون: خوین، دهر؛ ده ناو؛ دلها: دالان

مانای ټیکرایي:

له خوشه ویستی ئه و که نه یی که تیشکی روخساری وهک شهبه قی ئه ستیره ی سهد السعود، به ودمو پیتو لیوی شیرینی بهر هنگی لاله و گفتو به لین و هک شه کر لهدم ده باری. وهک هه وره تریشقه دهنگی نالهم بهرزه. به لام دیسان سهیر ماوم له و که زی و پرچه لولانه که هه ر چین ی، دلی عاشق بهر وه کفریک راده کی شی. ئای که له تاوی پیچی کاکولی چین له سه رچینی ره شو بون خوشی میشک ئاسایی چهنده خوین تراوته دلانه وه!!

۷ دقې طاقې، دقې خانې مه عیشو ئه یمنه ی کانې
که سی ده ستده ت ژ ده ورانی نیها له ک قی گولستانې

۸ در آغوشش چو می‌آرد که از دل جانش بسپارد
«جَرَس فریاد می‌دارد که بربندید مَحملها»

مانای وشه‌کان:

دَقی: دهنو؛ طاق: کهوانه‌یی. طاق لیره‌دا عاسمانه که له بهرچاو به‌طاق هاتوته‌وه؛ خان: کاروانسهر؛ مه: ئیمه؛ عه‌یش: ژیان؛ ئه‌یمه‌نی: بی‌ترسو و هیمنایه‌تی؛ کانی: کوانی؛ ده‌وران: روزگار؛ نیه‌ال: تازه‌نم‌ام؛ قی: له‌وی؛ گولستان: باغی گولان؛ ئاغوش: باوه‌ش؛ چومی‌نارد: که ده‌هینی؛ که از دل: که له دله‌وه؛ جانش: گیانی؛ بسپارد: ته‌سلیم بکا؛ جَرَس: زه‌نگوله؛ فریاد: هاوار؛ فریاد می‌دارد: دهنگ بلند ده‌کا؛ بربندید: هه‌لپه‌ستن؛ مَحملها: بارگه‌کان.

مانا به‌تیکراییی:

له‌ژیر ئهم عاسمانه پشت چه‌ماوو کهوانه‌داو له‌و کاروانسهرای دنیا‌یه‌دا، ژیان و بی‌ترسی له‌کوی بو ئیمه ده‌ست ئهدا؟ پیاو له ههمو ماوه‌ی ژیانیدا تی ده‌کوشی، که ده‌ستی بگاته تازه نه‌مامیک له باغی گولاند‌او ده‌باوه‌شی بگری و گیان و دلی پی بسپیژی. که‌چی له‌پر به‌رله‌وه‌ی به‌ئاوات بگا ده‌نگی زه‌نگی کاروانی مهرگی دپته‌گویی. که رابن واده‌ی سه‌فه‌ره‌و بارگه‌و بنه بییچنه‌وه.

۹ به‌قورئانی، به‌ئایاتی ئه‌گهر پیری خه‌راباتی
بییژت سه‌جده‌بن لاتی مریدین وی دین قاتی

۱۰ مرید اربی بصر نبود، ز فرمائش بدر نبود
«که سالک بیخبر نبود ز راه و رسم منزلها»

مانای وشه‌کان:

خه‌رابات: مه‌یخانه؛ پیری خه‌رابات: له‌زاراوه‌ی سوفیانه‌دا پیری ته‌ریقه‌ته؛ سه‌جده: سوژده؛ لات: ناوی بتیک بوئه له‌ماو عه‌ره‌ب؛ موریدین: مریدان؛ قاتی: گوی‌را‌دیرو به‌ره‌فرمان؛ ئه‌ره: ئه‌گهر؛ به‌صهر: چاو، بینایی؛ نبود: نه‌بی؛ سالک: رنبار؛ راه و رسم: ریو شوین.

مانا به‌تیکراییی:

سویند به‌قورعان و ئایه‌تان؛ ئه‌گهر پیری ته‌ریقه‌تی به‌مریدان بلی ده‌بی سوژده بو بت به‌رن، مریدی راست هه‌رگیز له‌گفتی دهر ناچن. چونکه ئه‌گهر چاوی دل‌یان، کویر نه‌بی ده‌زانن ئه‌و پیره که ریکه‌ی به‌ره‌و خودا بریوه شاره‌زای ته‌واوی هه‌یه‌و هه‌رگیز توشی هه‌له‌یان ناکا.

۱۱ شه‌قی ظولمات و ده‌ریایی ژمه‌وجان قه‌ط خه‌به‌ر نایی
شکه‌ستی که‌شتیا بایی عه‌جاجی قی شه‌فه‌ق دایی

۱۲ ژهر فان ماهوسالی ما نه هات دهرشکلی فالی ما «کجا داند حال ما سبکیاران ساحلها»

مانای وشه کان:

ظولمات: تاریکی؛ مهوج: پیل؛ قهط: هیچ، هرگز؛ شکهستی: شکاو؛ کهشتی: گهمیه؛ عه جاج: گهردهلولو گیزه لؤکه؛ هعرف: پیتی ئه لف و بی
شکل: وینه؛ شکل: چمتونی؛ فال: نیازگرتن له ئاکامی خوش؛ گجا: له کوی؛ داند: دهرانن؛ سبکیار: بارسوک؛ ساحل: کهناراو.

مانا به تیکرایي:

شهو تاریکه، له دهریادا قهتیس ماوین. گهردهلول گهمیه بادهوانیه کهی تیکشکاندوین. هارهو هازهی شهپولان، وهسهر دهنگی هاوارکردنمان کهوتوهو کهس گوئی له هاوارمان نابی. کهوتینه فال گرتنهو، پیتی ناوهکانمان، دهگهل سال و مانگی له دایکبونمان لیک دایهوه. ئهویش باشی نههینا. دهسا ئیستا ئهوانهیی سوکیارن و له کهناراوان حاواونهوه، چون دهرانن ئیمه چهند پهریشانین؟...

۱۳ مهرا ژهوول چیر؟ خامی، کشاند آخر به بهدنامی ژرهنگی سهعدی و جامی ژ شوهرهت پی حهسین عامی

۱۴ بدهنگ و بانگو ئاوازی دبیزت نهغه یا سازی «نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها؟»

مانای وشه کان:

مهرا: منی؛ ژهووهل: له سهرهتاوه؛ چیر: چی بردی؛ خامی: کالی و کرچی؛ کشاند: کیشای؛ به بهدنامی: بو ناو زرآن؛ ژرهنگی: لهچهشنی؛ شوهرهت: ناوبانگ؛ پی حهسین: ههستیان پی کرد؛ عامی: خه لکی ره مهکی؛ نهغه: ویرهویر. نهان: وهشاردو؛ راز: نهینی دل؛ کزو: کهلو؛ سازند: سازبدن؛ محفل: کوری بهزم.

مانا به تیکرایي:

هر له سهرهتاوه، چی منی بهوده ده برد؟ کالی و کرچی خوم نهبی!! به ناپوختهیی ملم له کار نا، تا وام لیها. شوهرهتی بهدناویه کهم، وهك شوهرهتی ناوی چاکی سهعدی و جامی دنیای تهنیهوهو ههمو کهس بهو ناو زرانهی منی زانی و ئیستا کوری بهزمی پی دهگیری و له ههمولا باسم ده کهن. دهتیر چون ده توانم نهینی خوم وهدر نهخم؟

۱۵ زحافظ قوطبی شیرازی مهلا فهم تهر یکی رازی

بناوازی نهی و سازی بین بهرچرخ پهروازی

۱۶ تَزِدْ مِنْ حَبِّهَا الصَّفْوَى بِهْ أَهْلُ الْهُوَى تَشْوَى

مَتَى مَا تَلَقَّ مِنْ تَهْوَى دَعِ الدُّنْيَا وَ أَهْلَهَا. « یان: و املهها»

مانای وشه کان:

قوطب: تموره؛ قوطب: پیری همره پایه‌برز له تهریقت‌دا؛ فهم: زانین، تیگه‌یشتن؛ نهی: بلویر؛
چرخ: عاسمان؛ پهرواز: فرین؛ تزِد: بوت زیاد ده‌کری؛ من: له؛ حب: خوشه‌ویستی؛ ها: نهو میوینه؛
صفوی: پاک‌و پاکزی؛ به: بهو خوشه‌ویستیه؛ هو: نهوین و دل‌داری؛ نشوی: سهرخوش و مه‌ست؛
متی: که‌ی؛ ما: که؛ تلق: توش‌بوی؛ من ته‌وی: نه‌وی که دل‌برته؛ دع: وه‌لابنی، تهرک‌که؛ امله‌ها:
وازی لی بینه، گوئی مدمری؛ امله‌ها: وچانی بدهیه.

مانا به‌تی‌کرای:

هو: مه‌لا، نه‌گهر توش وه‌ک قوطبی شیراز حافظ شتیکت لی حالی بی؛ به‌گوی‌گرتن له‌ئاوازی
بلویر و ساز ده‌فریه ته‌شقی عاسمانی. له‌نه‌وینی نهو دل‌بره که دل‌داران سهرخوش ده‌کا. پاک‌ی دل‌و
ده‌رونیشت بو زیاد ده‌بی و گه‌شه ده‌کا. همره‌خت توشی دل‌بر بوی، ئیتر دنیا وازل‌ی‌بینه و تهرکی
بکه.

قصیده‌ی دوهه‌م

«ئیکسیری نۆین»

«په‌سنى نغیه‌مبه‌ر درودی خودای لی‌بی»

۱ ئیسمی ته‌یه مه‌کتوب ددیوانی قیده‌م‌دا
هه‌رفه‌ك قه‌له‌مى عیلم به‌ته‌قویم ره‌قه‌م‌دا

مانای وشه‌كان:

ئیسیم: ناو؛ ته: تو؛ مه‌کتوب: نوسراو؛ قیده‌م: هه‌ره‌پیشین؛ ته‌قویم: رێك‌و له‌باری؛ ره‌قه‌م‌دان: خه‌ت‌دان.

مانا به‌تیکرایى:

ئەى محمد (ص)، ناوى تۆ به‌رله‌ هه‌مو ئافه‌ريده‌يه‌ك، له‌دیوانى خوادا نوسراوه. بنوسى زانیارى
خودا زۆر به‌رێك‌و پێكى پێته‌كانى ناوى تۆى له‌سه‌روى هه‌مو ناوانه‌وه خه‌ت‌داوه.

۲ نه‌شكالو خه‌طین دائره‌یى نوقطه‌یى عیلمن
ئه‌ف نه‌قش و میثالین ده‌خه‌یالاتى عه‌ده‌م‌دا

مانای وشه‌كان:

ئه‌شكال: شكال؛ خه‌تین: خه‌تان؛ دائره: جەغز؛ نوقطه: خال؛ نه‌قش: نمخش؛ میثال: وینه؛ عه‌ده‌م: نه‌بون.

مانا به‌تیکرایى:

زانایى خوا هه‌ر له‌ بناواندا كه‌ شك‌و خه‌تى جەغزى به‌دى هیئانى دارسته‌وه. ناوى تۆى كردوته
نوخته‌ی ناوه‌ندى دائره‌ی بون و هه‌ر بېج‌م و وینه‌یه‌كى هه‌بوه یان له‌وه به‌ولاوه ده‌بى به‌ده‌ورى

ئەنوختەيدا خول دەخون و تەواف دەكەن.

۳ مېم مەطلەعی شەمسائە ئەھد ئایینە صیفەت کر
لامیع زەھرب بەرق لەفەخخاری عەجەمدا

مانای وشەکان:

مەطلەعی شەمس: خۆرەھلات؛ ئەھد: تاكو تەنیا؛ ئایینە: ئاویئە؛ لامیع: تروسكەدەر؛ بەرق: بروسكە؛ فەخخار: سوآلت؛ عەجەم: غەیرە عەرەب.

مانا بەتیکرای:

خوای گەورە پیتی میمی محمدی کردە ئاویئە ئاسای بەر روژی تیشك دەری تاقانەیی خوئی. تیشکی خوای یەکتا لەو ئاویئەووە کە محمدە لە وڵاتی عەرەبەووە بریقەیی بە غەیرە عەرەبان گەیاندا کە تا ئەوسا وەك سوآلت وابون. ئەوانیشی گەش کردەووە.

۴ دا شاھیدی ئەسما بەھەمی وەجھیی بناسین
یەك مەستی سەمەدەر بەیەکی ئەقشی سەنەمدا

مانای وشەکان:

شاھید: ئاگاداری مەبەست؛ ئەسما: ناوان؛ ھەمی: ھەمو؛ وەجە: بار، لا؛ بناسین: لی تی بگەین؛ سەمەد: بی نیاز؛ کر: کرد؛ سەنەم: بت.

مانا بەتیکرای:

تیشکی خودا، لەو ئاویئەووە کە محمد(ص) بو دایە دنیا. جا بوئەووە ناوہ زۆرو جوړ بە جوړەکانی خودا، ھەریەکە جیگەیی خوئی بگری و مانایان وەدی ییت و ئیرادەیی چۆنە ییتەجی؛ ھیندیک خەلکی بەتینی تیشکی خودایی سەرخۆش و مەستی ئەوینی خودایەتی، بی نیاز و کارساز کرد. ھیندیکیشانی والیکرد کە بەو تیشکە چاویان لەبەر ئاویئە کە باش ھەلئەبەو لەباتی دیداری خودا بتومتیان وەبەرچاو بی و گومرا بین.

۵ یەك گرتیە زولفی ئو یەکی خال نوماپی
ئایینە بئەسكەندری و جام بجمە دا

مانای وشەکان:

گرتیە: گرتیەتە؛ زولف: کەزی؛ نوماپی: نشانی داوہ.

مانای تیکرای:

ئەمبەیتە، بەیتی چوارەم تەواو دەکا. دەلی: ھەر وەك ھیندیک بونە ئەوینداری خودا لە تیشکی ئاویتە کەمەو ھیندیک چاویان گرتی کردو بتیان بوخویان ھەلبژارد؛ ھیندیکیشی بە کەزی و خالانەو ھەڵبژارد. ھەر ئێرادی خوا خویەتی کە ئاویتە دەنیتە دەس ئەسکەندەر و جام دەکاتە بەشی جەمشید.

٦ ئەرواحی موقەددەس شەبی قەدران تە دخوازن نورا تە یە میصباح دقیندیلی ھەرەمدا

مانای وشەکان:

ئەرواح: گیانان؛ موقەددەس: پیروژ؛ شەب: شەو؛ قەدر: حورمەت، ریز؛ شەوی قەدر: شەویکە لە ڕەمەزاند، کە قورعانی تیدا ھاتو تە خوارێ بو پیغەمبەر. ھەر کەس لەو شەویدا نزابکا، خودا تەکای دەگری. نور: تیشک و روناکی؛ میصباح: چرا؛ قیندیل: جی چرای ھەلواسراو؛ ھەرەم: شوپنیکە کە لازمە ریزی لی بگیری و کاری چاکی تیدا بکری. ھەرەم لێرەدا بەمانا مائی کابەیه.

مانا بە تیکرای:

ھەمو گیانانی پیروژ و مبارەك، لە شەوانی لەیلەتو لقەردا، کە نزای تیدا رەوا دەبی؛ ھەر توپان نیازو تەنیا ئاواتەخوازن کە بە دیدارت شاد بین. ئەو تیشکە لە چرای مائی کابەو ھەلواو کە لەناو جی چرادا ھەلواسراو تیشکی تویو ھەمو روشناکی ھەر لەتورایە.

٧ داوھەقتی لیقایی بەتە ھەمی بن دہەقای من نہقدی دل و جان دہەنایی ب سەلەمدا

مانای وشەکان:

وہقت: کات؛ لیکا: توش ھاتن؛ بەتە: بەتو؛ ھەمی: زیندو؛ بەقا: ھەرمان و نەفەوتان؛ نہقد: نەغدینە؛ فەنا: لەناوچون؛ سەلەم: پێش فرۆش.

مانا بە تیکرای:

ئەو دوست، وامن دەستم لەژیانی دنیا بەرداوەو ھەر لەئێستاو نەغدینە گیانو دلم بو شادیون بە دیداری تو پێش فرۆش کردو. کە ھەرگا دەستم بەتو رابگاو بە دیدارت شادبیم، لە پلە ی ھەرمان و نەفەوتاندا بمینمەو.

۸ یاقوت فروشان دکەف ئەلماسى شىكەستن ئەف سەفجەيى ئەلماسى كۆ نەققاشى رەقەم دا

ماناى وشە:

كەف: لەيى دەست؛ نەققاش: دەس رەنگىن؛ سەفجە: روکار؛ رەقەم: خەتدان؛ شىكەستن: شىكاندىان.

مانا بەتېگىرايى

ئەو سىماو روخسارەي كە لە سپەتيدا رەنگى ئەلماسى لەبرەو خستەو دەس رەنگىنى خوداى داھىنەر خەتى داوھ؛ كارىكى واى بەسەر دىناو خەلكى دىنا ھىناو، كە گەواھىر فروشان لە عەزەتو ئاواتى ئەو ھىندىيان دەستى خويان رىك گوشيۋە، كە ئەلماسيان بەو ھەمو سەختى يەوھ لە ناو لەپدا شكاوھو وردو خاش بوھ.

۹ يارەب ژ چرو لەب بئەنايەتە گوشايم سُبْحَانَكَ لَنْ أَحْصِيَ فِى شَايِكَ حَمْدًا

ماناى وشەكان:

يارەب: خوايە؛ ژ چرو: بەچ روپكەوھ، چۆن ھەدەم ھەيە؛ لەب: لىۋ؛ ئەنا: پەسنو پىدا ھەلدان؛ گوشايم: ھەلپچەرم؛ سُبْحَانَكَ: پاكى بۆتۈيەو تۆ لەوھ بەرزترى؛ لَنْ أَحْصِيَ: ھەرگىز بۆم نازمىزدى؛ فِى شَايِكَ: دەربارەي تۆ؛ حَمْد: سوپاسو پەسن.

مانا بەتېگىرايى:

خوايە مەن ئەبى چىيەم چۆن رىگە بدەم بەخوم كە بەتودا ھەللىيم؟ تۆ زور لەوھ بالاترى كە سوپاسو باسى كارو كىرەوھى جوانى تۆ، لە دەست مەن يىت. ھەرگىز نام كرى بەرانبەر بە گورەيىت شتىك بلىم كە شاينانى گورەيى و مەزنائى توبى.

۱۰ مېننەت زخودايى كۆ بەعەبدى خۆ مەلايى ئىكسىرى غەمى عىشق نە دىنارو درەم دا

ماناى وشەكان:

ئىكسىر: بە تۆزو دەرمانىك دەللىن كە ئەگەر بەسەر مىسى سورەوھەيى داكەي دەبىتە زىر؛ دىنارو درەم: پۇل و پارە.

مانای به تیگراییی:

منهت بارو سوپاسگوزاری ئه و خودایهه، که لهباتی پول و پاره، ئیکسیری خه می ئه وینی داوه به مهلای کویلهی خوی.

«مَشاطی حوسن»

۱ مَشاطه‌یی حوسنا نه زهل چهنگالی زولغان تاب دا
دا عشق هل بت پیل به پیل قهلبی مه‌یی جه‌لاب‌دا
شیاوی باسه که نه‌گونجی تاخر به‌یتکه «قهلبی مه‌یی قولاب‌دا» یان «قهلبی مه‌یی جه‌لاب‌دا» بی؛ که
هر یه‌که‌یان، وانا یه‌کی تاییه‌تی ده‌گه‌یمنن

مانای وشه:

مَشاطه: شانه‌کهر، بول‌جوان‌کهر، رازینه‌وه؛ حوسن: جوانی؛ نه‌زهل: همره‌پیشو؛ چهنگال: ئالقه، چنگال؛
زولف: که‌زی؛ تاب: داویان پیچ‌دان؛ دا: همتا؛ عشق: ئه‌وین؛ هل‌بت: به‌رزیتمه‌وه؛ هل: مه‌وج، شه‌پول؛
قهلبی‌مه: دلی‌مه؛ جه‌لاب: که‌وی بنه، (ئمو که‌وه‌ی که‌راو‌کهر له‌حه‌شاردا دای ده‌نینه‌وه و ده‌خوینی‌و
که‌وی دیکه به‌ده‌نگیموه دین‌و ده‌داو ده‌که‌ون)؛ جه‌لاب: جه‌لاد (کورده به‌میرغزه‌بی سهربر ده‌لین).
جه‌لاب، وه‌ک له‌و به‌یته فولکولوریدا هاتوه که ده‌لی:

دوچاوی مه‌ستت بونه جه‌لابیم پی‌یان بفرمو نهدن عه‌زابیم

خو نه‌گهر قولاپیش بی، ئموه همر قولاپه‌که‌ی خو‌مانهو به‌ئاسنی سهر گوچانی ده‌لین. ویش ده‌چی، جُلاب
بی و همر به‌مانای قولاب هاتی که ئه‌مه‌ش له‌هجه‌یه‌کی ولاتی عه‌ربه و له‌هیندیک جینگه، به‌تاییه‌تی له
میسرو عراق قاف ده‌کریته جیم. له‌باتی قاعد؛ ده‌لین؛ جاعد؛ په‌ی: دوا‌یی.

مانا به‌تیکرای:

ئمو رازینه‌وه‌ی که جوانی همره به‌رتی ریک‌ویک ده‌کرد، یاخو جوانی رازینه‌وه همر له‌روژی
بنوان‌دا، قولاپه، یان ئالقه‌ی کرده داو یان پیچی دا تا ئه‌وین، ورده‌ورده وه‌ک شه‌پولی له‌دوا‌ی
شه‌پول بوی سهرکه‌وی و ده‌و داوه با دراوه که‌وی و پیوه‌بی؛ ته‌واو وه‌ک حکایه‌تی راو‌که‌ری
به‌داو، به‌لام فهرقه‌که‌ لی‌رمه‌دایه که‌راو‌کهر که‌وی بنه‌یان داناو و لی‌رمه‌دا همر جوانی داوه‌که‌ دلی
به‌ره‌و خو‌ی کیشاوه و ئمو په‌نده‌ی بی داوه.

ياخو پيچي ٿيو زولفہ ٿالقه ٿالقه به دلي ٿيمه خستوه شوين جه لادوه. ياخو دلي ٿيمه بهر قولاپ داوه.

۲ حوسنا هبيبو لوتفي يار ٿاقيته دل عشقا غدار
لهو سلب كرزي اختيار وي حوسني ٿف ٿيجابدا

ماناي وشه:

حوسن: جواني؛ هبيب: دوست؛ لوتف: ناسكي؛ ٿاقيته: هاويشته؛ غدار: خاوهن زور و داغير كهر؛ سلب: زموت؛ كر: كرد؛ ٿي: لهو؛ اختيار: ده سلات؛ وي: ٿيو؛ ٿيجابدان: واويستن؛ ٿيجابدا: واهل ده گري.

مانا به ٿيكر ابي:

جواني و ناسكي ٿيو دلهره، ٿوويني خاوهن زورو داغير كهر خسته دلوه. جواني و ناسكي بونه سبهب كه عشقي زوردار، به دلهم بزاني و همهرات هممو اختيار يكي له ده ست دهر هينام. مالم حقه ٿيو جوانيه كه من ٿي زمانم، هل ده گري كه همر خوي صاحب اختيار بي.

۳ من دي سه حهر ٿلفين ده مه ست هاتن سه ما احرام به ست
چون سه جده يا خالي ب قه ست لهو حاجبان مي حرابدا

ماناي وشه:

من دي: ٿمن ديتم؛ سه حهر: بهر بهيان؛ ٿلفين: دوزلف، بسكي له همر دولاه؛ هاتن سه ما: ده ستان به سه ما كردن و هاتو چو كرد؛ چون سه جده يا: چونه سه جده بدن بو خال؛ به قه ست: به نيته هينانه وه لهو: له بهر ٿهوه؛ حاجب: برو؛ حاجبان: دوبرو؛ مي حرابدا: خويان بو كردن به مي حراب.

مانا به ٿيكر ابي:

له بهر بهيان دا، كه هيشتا نوڙي سبهينه ما يو؛ يارم ديت بسكه كاني ده لهرينه وه و وه كو مه ست و سه رخوشان تليان ده داو راده ان. له كزه بای به يانی كه باي بسكاني پي ده ٿين - كه و تنه ره قص و سه ماوه. له ناكاو بو په رسته تي جوانتر له خويان كه و ته بيرو بهر گي ته و افيان ساز داو نيته تيان هينا كه له ناو مي حرابي برويان دا سوژده بهر نه بهر خالي نيوان چاوو ٿه برويان.

۴ روح و ره واني من هبيب ديسا ب ته لييسا ره قيب
ره نجیده کر مسكين غريب ته رکا دلي ٿه حبابدا

مانای وشه:

روح و رهوان: گیان؛ ههیبب: گراوی؛ تهلییس: حیل و فهندو فیل و گزی؛ رهقیب: چاو چنوک و شوفار.
رهنجیده: دل شکاو؛ میسکین: هزار؛ غهریب: ئاواره؛ ئه حباب: دۆستان.

مانا به تیکرایی:

ئهم یاره خوشه و یسته که مایه ی گیان و زیانمه، ئهوا دیسانه وه له زمان شری و گزی کاری شوفار و
چاوچنوکانه وه، دلی یارانی به جی هیشت و هزار و ئاواره کانی دل شکسته کرد.

مه محبوب و ره یحان پز گولاف که کرل من جهرگ و هه ناف ۵
زه هرا هه لاهل بوده ناف لهو ساقی ئه و جولاب دا

مانای وشه:

مه محبوب: خوشه و یست؛ ره یحان: ریحانه؛ پز: دارمال یان زور؛ گولاف: گولاو؛ کهر: لهت؛ کهر کر: لهت
لهت کرد؛ ل من: له من؛ هه ناف: دهر و ن. ئهم بهیته له دیوانه چاپ کراوه کان دا، وانوسراوه که ئیمه
نوسیمانه. به لام من لایه له باتی ره یحان، راح بویی و به راحین کهوتیته شیعره وه. راح به باده ئه لاین و
راحین جه معه. واتا شه رابه کانی. چونکه وانا مانا که ی ریک و له بار تر دیته وه؛ زه هر: زه هر؛ هه لاهیل:
سه میکی زور به قه وه ته. گوايه شیرهی گیایه کی کوشنده یه؛ ناف: ناو؛ ساقی: مه ی گیر، ئاودیر؛ جولاب:
گولاوینکه که به شه کر یان ههنگوین شیرین کرای.

مانا به تیکرایی:

یار کهوا دهمی ئیمه ی به جی هیشت، کهوتینه حالیکه وه که شه رایی پز گولاویش، وه ختی
مه ی گیر بوی تی کردین له باتی ئه وه پیی وه که یف بین، لیمان بو به زه هر و دت گوت زه هری
هه لاهل ده خوینه وه. هه ر خواردمانه وه، جهرگ و هه ناومان لهت و پت بو.

۶ وان دهست و زهندو ساعدان مه ی دانه شیخ و زاهدان
مهستی ب چه شمی شاهدان ئه و نیرگزا سیراب دا

مانای وشه:

وان: ئه وان؛ زهندو ساعد: قول و باسک؛ شیخ: پیری ته رتقمت؛ زاهد: سوفی ته ره که دنیا؛ مهستی:
سه ره خوشی؛ چه شم: چاو؛ شاهد: ئاگادار؛ نیرگزا: نه رگس؛ سیراب: تورت و تیراو

مانا به تیکرایی:

ئهو مه چه ک و باسکه ناسکانه، که یار مه ی پی ئه دا به شیخ و سوفیان تامه ست بین؛ ئاگاداران و

دل و شياران، هر له ريگه چاومه مهست بون و ديتني چاوي مهستي يار - كه وهك نيرگزي
تيراوه - هوشي لي ساندن.

۷ ميسكي ره شاندي نهز ده بيم وان نوقته يان هن بونه كييم
لي خه تي رهيحاني ل ديم كاتب ژنو ئيعراب دا

ماناي وشه:

ميسك: موشك، ئهو بونه خوشهي له ناوكي چوره ئاسكيك پيدا دهبي؛ ره شاندي؛ پرزاندني؛ نهز؛ من؛
دييم؛ ده بيم، ده ليم؛ وان نوقته يان؛ ئهو نوخته؛ ديم؛ رومته و روخسار؛ كاتب؛ كاتب؛ نوسهر؛
ايعراب؛ سهرو بور بو كردن، يان راست كردنهوي ههله.

مانا به تيكرابي:

هر چه ندي بير له نقش و نيكارو جواني و له باري ئهو رومته و روخساره نازداره ده كه مهوه،
ده كهومه سه ر ئهو بيرو خه ياله وه كه ده ليم. واو يده جي له پيشدا هاتن بو ئه وه سپيايه ساكاره كه ي
بنه خشين، ميسكي ره شيان لي پرزاندوه، تابينه ئهو خاله ره شه بون خوشانه. له پاشان كه روانراوه
خاله كانيان به كم زانيوه و يستويانه نهخش و نيكاره كه تيار تر بي و ديمه ريك و له بارت ر خو ي
بنويي. نوسهر كه مه بهستي قه لهم وه شيئي هه وه له، هاتوه به خه تي ريحاني كه مايه سي خالاني
له به ين بر دوه ئيستا ئهم خه ته ريحانيه كه له و روخساره دايه، ده گه ل خاله ره شه كان ريك
كه وتونه وه، روخساري يار له و په ري جواني دايه و هيچ هه له و كه مايه سي تي دا بهر چاو نايه.

۸ نازك قه دا نورين به شه ر ئهو بو ل من نه قشي به صهر
دينا خه يالي هر سه حهر نا ف ديده يي بي خواب دا

ماناي وشه:

نازك قه د: به زن باريك، به زن زراو؛ نورين؛ نوراني، شفاف؛ به شه ر: پيست، (يان بنيادهم)؛ ئهو بو
ل من: ئهو له من بوه به؛ نه قش: نهخش؛ به صهر: چاو؛ دين: ديتن؛ دينا: ده به يئا؛ سه حهر: به ياني؛ نا ف:
ناو؛ ديده: چاو؛ بيه خواب: خموززاو.

مانا به تيكرابي:

ئهو پيست شه فافه (يان ئهو به شه ره به زن باريكه) ليم بوته نه قشي چاوم. وهك بيبيله ي چاومي
لي هاتوه. هه مو به يان يان هر خه يالي ئهو ديته بهر چاوي له خه و تور اومه وه.

۹ ئەو تلىيىن نازك رهقيق، پۇردامە فينجانا عهقيق
ئەو بادەيا نورين رهقيق میننەت بىمىن وههابدا

مانای وشە:

تلى: قامك؛ نازك؛ ناسك؛ رهقيق؛ بارىك؛ پىز؛ زۆر (يان دارمال)؛ فىنجان؛ پىالە؛ عهقيق؛ ياقىق.
بەردىكى بەقىمەتەو شاعىران شەراپىيان پى تشىبە كردوۋە؛ بادە؛ شەراب؛ نورىن؛ نورانى، شەفاف؛
رەھىق؛ خالصو پى خلتەو بون خوش؛ میننەت؛ مەن؛ وهاب؛ زۆر دەھندەو بەبەخشىش.

مانا بەتېگىرايى:

يار بەو قامكە ناسك و بارىك و لەبارو شوشانەى خوۋى زۆر فىنجانى لەشەرابى روۋشى پى خلتەو صافو
بون خوش، دەرخوارد دام. زۆر مەكارو مەنت بارم كە ئەو بەخشندە دەست بىلاوهم دەست كەوتوۋە.

۱۰ دا خەف نەبت بەژنافەرى مەى ھاتە شەھكاسا سۈرى
مىننەت كو ئىرو دىم دورى دىسا شەرابا نابدا

مانای وشە:

دا؛ ھەتا؛ خەف؛ نادىارى؛ نەبت؛ نەپىت؛ بەژنافەرى؛ بەژنو بالاي بەلەنجەو لار؛ شەھكاسە؛ شا
كاشى؛ سۈر؛ رازو نەپنى؛ ئىرو؛ ئەمرو؛ دىم دور؛ روخسار بەو پىنەى مروارى؛ دىسا؛ دوپارە؛ ناب؛ خالص؛

مانا بەتېگىرايى:

بوئەو بەژن زراوى بەلەنجەولار ھەر لەبەر چاومان پىو خومان لى نەدىو نەكات؛ بادەى داينىو
مەى رزايە ناو ھەناو ھەو خوۋى گەياندە دىلەو كەدل ۋەك شاكاشى رازو نىازان وايە، يان
ئەودىلەى كە دەفرى رازدارى خودايە. مەنت بارم كەوا ئەمرو ئەو روخسار ۋەك دورە، دىسانەو
شەرابى پى خلتەى داينى.

۱۱ مەى ھاتە فينجانا سەدەف كەس دى قەخوت ئىرو بخەف
ساقى ب چەنگو ناي و دەف فەرفورى يا مەھتاب دا

مانای وشە:

مەى؛ بادە؛ ھاتە؛ چوۋ ناو؛ فىنجان؛ دەفر؛ سەدەف؛ گوۋ ماسىلكە، جىگەى مروارى؛ دى؛ دەپى؛
قەخوت؛ بخواتەو؛ ئىرو؛ ئەمرو؛ بخەف؛ بەدزى؛ ساقى؛ مەگىر؛ چەنگ؛ ئامرايىكى موسىقىيە؛ ناي؛
بلوئىر؛ دەف؛ دەفە؛ فەرفورى؛ پىالەى چىنى؛ مەھتاب؛ مانگەشەو، تىرقە.

مانا به تیگراییی:

ئەوا شەراب کرایە ناو دەفری سەدەفینەو. کەسی وا هەیه ئەمڕۆ بە دزی بخواتەو؟ نەخیر نیه. چه وەختی خو شاردنەو هیه؟ ئەوا مەیگێڕ دەگەڵ آوازەو دەنگی چەنگ و دەفەو بلوێڕ، پیالە ی چینی پڕ لە شەراب دەگێری کە شەرابەکە لەرەنگی تریقە ی مانگە.

١٢ عیدەو حیبیی نەزەرە لی یان دی ب قوربان بی مەلی
یارەب ببینم روژ هلی سگین دەدەست قەصا ب دا

مانای وشە:

عید: جەژن؛ حەبیب: دوست؛ نەزەرە لی: نەزری لەخو گرتو؛ یان: یەنی؛ دی: دەبی؛ ب قوربان بی: بە قوربانی بی، ببێتە قوربانی بوئەو؛ مەلی: مەلا؛ یارەب: ئە ی خوا یە؛ سگین: چەقو؛ دەدەست: دەدەستی.

مانا به تیگراییی:

ئەوا جێژنەو یار لەخوی گرتو، قوربانی بکاو مەلای هەلبژاردو کە بیکاتە قوربانی. هە ی خوا یە دە ی ببینم روژ هەل یی و چەقوی لەناو دەستی قەصابدا ببینم و ئەو هەلە پیروژەم لەکیس نەچی. جا چە لەوە خوشترە بیمە بە لا گەردانی بالای ئەو نازدارە.

مونغ به چين مەي فروش

بۆ ئەوه که له پوخته‌ی مەبه‌ستی جزیری لهم قه‌سیده چواره‌مه‌ی تی بگه‌ین، پی ویستی مان به کورته پیشه‌کیه‌ك هه‌یه. ئەویش ئەمه‌یه:

صوفیایه‌تی، یا وه‌ك له ئێراندا باوه و پیتی ئەلین فەلسەفە‌ی عیرفان؛ چه‌ندین دهره‌جه‌و پله‌ی هه‌یه. که یه‌كێك له‌وانه خو گوم کردن و ده‌گه‌ل خوا تیکه‌ل بونه. صوفی گه‌یشتوته‌ حاله‌تیک که جگه له‌خودا، هیچ شتیکی وه‌به‌رچاو نه‌هاتوه. هه‌ر ئافه‌ریده‌یه‌ك که هاتوته به‌رچاوی، به تیشك دانه‌وه‌ی ئاوینه‌ی نوری خوای داناوه و به‌لایه‌وه سیبه‌ریکه ئەو ده‌ییینی و ما‌ک و بنچینه‌که، که‌وانه کردنی ذاتی ئافه‌رینه‌یه. جا به‌م قوناغه گوتراوه: «مه‌نزگه‌ی فنا‌فی‌اللهی». واتا: ت‌وانه‌وه له خوادا. هه‌ر ئەم اصطلاحه به «وحدت مطلق» یش ناو براوه. جا ئەو صوفیه، که گه‌یشتوته ئەم پله به‌رزه، هه‌رچه‌کی دیوه و هه‌رچی به‌ دل‌یا تی‌په‌ریوه. هه‌ر به‌خودای زانیوه و من و تو تویی و خوم و خویی له‌نیواندا نه‌ماوه. واتا: ئەگه‌ر هیندیک له‌و صوفیانه وه‌ك حوسینی کوری مه‌نصوری هه‌لاج، سه‌ید ئەحمه‌دی روفاعی، بایه‌زیدی به‌ستامی و زوری ت‌ریش که لهم وتاره‌دا ناگونجی هه‌مویان ناوبه‌رین له‌کۆری جه‌زم بوندا گوتیانه من خودا! مه‌به‌ستیان کفر کردن نه‌بوه، ئە‌وانه خویان به‌توکیك دیوه له‌ناو ده‌ریایه‌کی بی‌په‌ی و بی‌سه‌روبین و ئەو توکه‌ش هه‌ر پاژیک له‌و ده‌ریایه‌یه‌و ئەگه‌ر گوتویه‌تی «من ده‌ریام»، راستی گوتوه. ت‌وگ له‌ناو ده‌ریادا ده‌توانی بلی ده‌ریام. پاژ ده‌توانی خو‌ی به‌ناوی گش ناوبنی و هه‌رکاتی جزء خو‌ی به‌ناوی کل بناسینی عه‌یی لی ناگیری. جا ئە‌و صوفیه که به‌ په‌یژه‌ی خواناسیندا، ئە‌وه‌نده سه‌رده‌که‌وت که پای ئە‌نایه سه‌رپله‌ی تیکه‌لاوی له‌گه‌ل خوادا؛ نه‌ك هه‌رخو‌ی به‌خوا ده‌هاته به‌رچاو بگه‌ هه‌رچیکی ئە‌یدیت، خو‌ای ت‌یا به‌دی ئە‌کرد.

شیخ سعدی لهم باره‌وه ده‌لی:

موحد همان بیند اندر ابل که در خو برویان چین و چگل

يانی کابرا که ده گاته پایهی ایمان به وحدتی مطلق، چه بروایتی بیچمی ناقولای وشترو چه بروایتی بهژن و بالای ریکی لاوچاکان و روپاکانهوه جگه له تیشک و روشناکی خوا هیچ نابینی و جگه لهخوا به بهرچاوو دلی ټهو انايه.

جا ټه گهر شیخ ټهممدی جزیری خوټمان، وشتري پی جوان نه بوه، یاخو لهو شاخو بهردو چزو ههردهی جزیری بوټان، وشتريک نه بوه که سهرنجی رابکیشی! بهدیمه نی شوخو شهنگی سهلمای کیزى میرموه، گرتویوه نوری خوا له گوشه ی چاوی مهستی سهلماوه خو ی نیشانداوهو بهرهو خو ی کیشاوهو حالتهی جهدمه ی پی داوهو خو ی له کوړی بهزمی مهیگیراندا دیوه، که دهستی بهزه یی خوا پری پی داگردوهو بردویهو له باره گای بهرزی خو یا جیگه ی بو کردوټه وهو تنوک له ده ریای ماکو بنچیندا تواوه ته وهو بوټه وه به تنوک ټاوه که ی هه مان سهرچاوه که. جا ئیستا که ټم پیشه کیه مان به سهرچلی پیشکesh کرد، رهنکه هاسان تر له م قه سیده بگه یں. داده ی با بزاین ټه لی چی؟

۱) موغ به چه یین مه ی فروش ههر سه هری تین سه ما
باده خوران نوش نوش مانه لدوری جه ما

مانای وشه کان:

موغ: مه لای زه رده شتی؛ به چه: مندالوک؛ به لام «موغ به چه» به ټیکرایى بهو مناله دهمروتانه یان گوتوه که مه یگیرى مه یخانه کان بون؛ مه ی فروش: مه یخانه چی؛ ههر سه هری: ههر به یانیه ک یان (ههموبه یانی یهک)؛ تین: دین؛ سه ما: هه لپه رکی و دیلان؛ باده خوران: شهراب فرکه ران؛ نوش نوش: ده گهل خواردنه وه ی پیاله بهدوی پیاله د - یان (به گوتی نوشت بی نوشت بی)؛ مانه: ماون؛ لدوری: لدهوره؛ جه ما: کومهل.

مانا به ټیکرایى:

شهرابخورانی زور لهزه بر، شهوو روژ له مه یخانه د به سهر ده یمن و ټه وهنده له جو شن که له بهره به یانانیشدا بهزم و ټاهنگ سستی و کزی به سهر ا نایه! جا له بهره به یاندا، کاتی ټه و مه یگیره لوس و سادانه له ناو کوړی سهرخو شاندا سور ټهدمن و بهزم گهرمه. شهرابخورانی هاودهمو هام پیاله ش بتر گهرم دادین و پیاله به شوین پیاله د، شهراب فرده که ن و بانگاوازی «نوشته بی نوشت بی» لهو ناوه د، دهنگ ټه داته وهو به ټیکرایى له ده وری سه ماو ره قصی ټه و مه یگیره لوس و پوسانه، کو دهنه وهو تی یان راټه مین.

۲ هن گولی بو عه نهرن هن دشیرین ټه سمهرن
هن گوهری دانه یین میثلی سوهیلی سه ما

مانای وشه کان:

هن: ھیندیک؛ گول: گول؛ بو: بون و بهرامه؛ عه نېهر: شتيکی زور بون خوشه که له ناو ورگی جوړه ماسیه کدا دس ده کموی؛ گوهر: گوهر؛ دانه: بی وینه؛ مثل: وه کو؛ سوهیل: تهستیره سیوهیل؛ سهما: عاسمان.

مانا به ټيکړایي:

ټو منډاله لوسه مېگيرانه، ھیندیکيان گولن و بهرامه ی عه نېريان هه یه. ھیندیکيان گه نېره نگی دلکیشن. ھیندیک وهك گوهری تاقانه وان و بهوینه ی تهستیره سیوهیله که ی عاسمان، تیشك ټده نه وه.

۳ ھین زهری نه پر سورن سهرب پهرن دیم دورن
من کو دچهرخی وهدی صه برو قه رارم نه ما

مانای وشه کان:

زهری: سهوزه رهنګ؛ پر: زور، یان (تزه)؛ سور: دلکیشی و جاذبیت؛ سهرب پهرن: پهریان له سمریان داوه - یان (سرب پورن. کاکولیان هه یه)؛ دیم: رومت و دم و چاو؛ دور: مرواری درشت؛ کو: که؛ چهرخ: کوز و کور؛ وه: وها؛ دی: دیت.

مانا به ټيکړایي:

ھیندیکیش لهو مېگيرانه سهوزه له رهنګو خوین شیرین و دلکیشن. کاکولیان هه یه. یاخو: پهریان له سمریان داوه بوجوانی، دم و چاو و روخساریان، وهك مرواری درشت، صاف و زونا که. کاتی من له کور ی به زما ټو دیمه نهم، بهر چاو کموت؛ ټیتر به جاريك آرام و ټو قره م لی هه ل گیرا.

۴ صه برو قه رارم کو بر جان و جگهر هور دگر
ظولمی و هرهنگ کی دگر جان دبرو دل ته با.

مانای وشه:

صه برو قه رار: ټو قره و نارام؛ کو: که؛ بر: بردی؛ جان: هم لهش هم روح؛ جگهر: جهرګ؛ هور: ورد؛ دگر: ده کرد؛ دبر: دبرد؛ ته با: ده گهل.

مانا به ټيکړایي:

دیسان مهلا، بای داوه تموه سهر ټو باوهره که باسی کرا. به نام لیژمدا، جاری چوارچیو به کی

ئامانەتى بۇ دروست كىردۈ. ئىم دىمەنە جوانەى رەقىس و سەماى ئىم مەيگىزە خونچىلەو خوين شىرىنەنى بە تىشكىكى جوانى سەلما، داناوەكە خودى سەلماو جوانىكەش، ھەر پاژىكن لە دەريای نوری خواو لیژەدا ھەمو جوانىكەن، لەوسەرچاوەدا بەدى ئەکرین. جا ئەفەرموی: کاتى من ئارامو سەبرم لەدەست دەرجو کە دیارە سەلما بە تالانى بىردیو. بەوئەندەشەو نەوہستا، گيان و جەرگىشى ھەنجى. ئاخىر بابەروانن كى تائىستا ناھەقى وای كىردە، كە گيان بەرى و دلپىشى لەگەل بەرى و ھىچ بوتالان كراوہ كە نەھىلەتەو؟!

مەلا تائىزە دىتو گورجى ھوشى خواناسىنەكەى لەم بىھوش بونەدا وشىيار ئەبىتەوہو بەرپەرچى قسەكەى خوى ئەداتەوہو ئەلى: مال وىران، ئىم من منو تو تۆبەت لەچى بە؟ تۆچى، تاگيان و دلپىكت ھەبى و يار بىيا؟ ھەرچى ھەبەونى، ھەر خويەتى: گيان و دلپىك كوا من بلىم ھى مەن؟ ھەر خويەتى كە گيان و دلە. ئەفەرموی:

۵ جان و دللى من ئەوہ حور وەشى من ئەوہ
پادشەھى من ئەوہ ئەز لەدەرىوى گەدا

ماناى وشە:

حور: خورى، جوان چاكى چاۋرەش؛ وەش: ئاسايى؛ ئەز: من؛ لە دەرىوى: لەدەرگای ئىم؛ گەدا: پارسەك و سۈالگەر.

مانا بە تىكرايى:

گيان و دللى من ئەوہ. رەنگ خورىكەى من ھەر خويەتى. پاتشاي من ھەر ئەوہ. من لەدەرگای ئەوا، گەدايەكى رۆشو ھەناسە ساردم

۶ يارى كودى ئىم گەدا دەست بەدەستى مەدا
ئىم بىسەمايى برىن رەقىس و سەما ئى وەما (يان - سەما ئى وەما)

ماناى وشە:

يارى: يارەكە: كودى: كاتى دىتى: ئىم: ئىمە: مە: ئىمە: سەما: عاسمان، يان رەقىس؛ برىن: بىردىن؛ رەقىس و سەما: ھەلپەركى و بەزم، يان - ھەلپەركى و عاسمان؛ ئى: لەو؛ ئى: يىش؛ وەما: ھەر وەھاما، يان - بەجىما.

مانا بە تىكرايى:

تا پىم و ابو من مەو گيان و دلپىكم ھەيە كە بە تالان براوہو رۆژىك لەرۆژان، خاوەنى شتىك بوم.

ئەو سەرگەردان و بىۋەتەر تان مابومەو. بەلام كە لە جەرگەى بېھوشى دا ھوشىم ھاتە بەرو
 تېگەيشتم كە نەمەن ھەم نەجەرگ و ھەناو و گيان ھى من بوەو من جگەلە گەدايەكى ھەناسە
 ساردى لەبەر ئاستانەى يار كەوتو، شتېك نېم و ھەموشت ھەر خويەتى. ئەوسا يار كەدىتى من بە
 گەدايى خوم زانىو، بەزەىى بزوت و دەستى خستە ناو دەستمەو و منى برە ناو كورى بەزمە كەو و
 بە چونى منى گەدا رەقص و ئاھەنگ ھېچ تېك نەچو. لەپېشدا چون بو، ھەروەك خوى ما.

يان ئەلى: دەستى خستە ناو دەستم و منى بەرز كەدەمو بەرەو زورى برەم و گەياندىمە
 جىگايەك و پلەيەك لەقەدرو عېزەت، كە سەھلە رەقص و بەزمى سەر عەرز؛ عاسمانىش لەوپلەيە
 بەجى ماو نەوى تر خوى دەتواند. واتا بەقەولى سەدى:

مرو دەگاتە شوئېك مەگىن خودا لەوى بى

بنور چايە بەرزىت ھەر ھېندەيە خودا نى

۷ گوتە مە دور دانەى ئەم ژتەو تو ژمەى
 لەوب ھەقىقەت يەگىن مەسلە بى شوبەھ ما

ماناى وشە:

گوتەمە: بەئېمەى گوت: دور دانە: دورى تاقانەو بى وئە: ئەم ژتە: ئېمە لەتو: تو ژمەى: تو لەئېمەى:
 لەو: بويە: بەھەقىقەت: لەراستى دا: مەسلەلە: مەسلەكە: بى شوبەھما: بى گومان و روشن بوو.

مانا بەتېكرائى:

ئەو گەوھەرە تاقانەو بى چونە، بە ئېمەى گوت: ئېمە لەتوئىن و تو لە ئېمەى. ھەر بويە ئەگەر
 راست بىر بکەيمەو ئەزانى كە ئېمە يەككىن و من و توئېك لەگورى دا نې. ئېتر مەسلەلەكە
 لەلاى من تەواو روشن بوو و ھېچ گومان و دودلېم نەما.

۸ دامە بەدەستى سىرى جاما ژرەنگى دورى
 جەذبە گەھا جان و دل پر شەو شاندىن ھەما

ماناى وشە:

دامە: دای بەئېمە: بەدەستى سىرى: بە دەستىكى نادىارى: جاما: پيالەى: ژرەنگى: بەئېنەى: دور:
 مروارى درشت: جەذبە: ھالەت لى ھاتن: گەھا: گەيشت: پر: گەلېك، يەكجار زور: شەوشاندن:
 شىواندى: ھەما: ھەروەھا، بەئېئەو خوم ئاگا بکەم.

مانا به تیځرایي:

یار که منی گه باندې به زمی باره گای خوۍ و تیی گه یاندم که هیچ فرق و جیاوازیه که له نیوان دا نیمه و پېرده ی گومان و دودلې منی له نیوان لارېدو باشی تیځه یستم مه سه له چیه؛ نه وسه به دهستی نادایاری له من را - یاخو به دهستی پرله جاذییتی خوۍ پیاله یی کی دایه دهستم، که ته و او وه که مرواری نه یواند. هر که پیاله گه یشته دهستم جه ذبه خوۍ گه یاندم و به یه کجاری گیان و دل می آلوړو پریشان کردو ناشتوانم هوۍ هاتنی نهو حاله ته به یان کهم.

۹ باده مه نوشی ژدهست چومه ژخو مامه مه ست

قه طره به به حرۍ گها به حر به عینی خو ما

مانای وشه:

باده: شېراو؛ مه نوشی: نیمه خواردمانه وه؛ ژدهست: له دهست؛ چومه ژخو؛ له خو چوم، بورامه وه؛ مامه مه ست: به مه ستی مامه وه؛ قه طره: تنوک، دلوب؛ به حر: دریا؛ گها: گه یشت؛ عینی خو؛ هره وه خوۍ.

مانا به تیځرایي:

باده مان له دهستی نهو گهوهره تاقانه یه و مرگرتو خواردمانه وه، دلې بورایه وه و که و تمه سرخو شیه کی بی پرانه وه. و انا: تنوک، او، گه یشته وه دریا و دریا ش هره و خوۍ ما. به من هیچ زیادو که می نه کرد و به لیلائی من لیل نه بو. ده یشتدا هر پارێک له دریا بوم و یی ستاش ده گهل دریا دا تی که ل بومه وه دریا منو من دریا م.

۱۰ گوش به عامی مده تهرکی مودامی مده

اکثرهم فی غمی اغلبهم فی غما

مانای وشه:

گوش: گوی؛ عامی: خه لکی زه می؛ مودام، یان - مه دام: شراب؛ اکثرهم: زور به یان؛ فی: له ناو؛ غمی: بیهوشی؛ اغلبهم: غالبه یان؛ غما: کویری؛

مانا به تیځرایي:

مه لای جزیری دواۍ نهو که خوۍ لهو پله به رزه یی خواناسین دا دیتوه و کورد گوته نی: که له شیرۍ خوۍ به له پوه لی ناوه، ناوړیک و سهر خه لک دمداتوه و ناموژگاری ریږه وانی ته ریقه ت ده کا، که نه چن گوی بده نه نهو خه لکه زه مه کیه که لایان وایه نافه ریده له خوا جیا یه و به من من

خويان هه‌لده‌مستين و ريزه‌واني راسته‌قينه‌يان، بهرته‌وس و پلار داوه‌و ناوو نيرته‌کي کفرو له‌ريگه
لادانيان پيوه‌ ده‌لکين.

ده‌لي: نه‌کي ده‌غيله‌گوي له‌و ئاپوره‌ نهرانانه‌ بگري و ته‌رکي باده‌ نوشيه‌کي به‌زمي ئيمه
بکي. ئه‌وانه‌ي ئه‌و لو‌مه‌و له‌قه‌مانه‌ هه‌لده‌به‌ستن، زوريه‌يان تو‌زقاليك هوش و بيريان‌يه‌و
غالبه‌يان هه‌ر ته‌واو کو‌يرو کو‌ترن و ره‌ش و سپي ليك ناکه‌مه‌وه.

۱۱ هه‌رف ژيه‌ک بونه‌ فه‌صل گه‌ر به‌ري وان به‌ئه‌صل
هه‌رف دبته‌ يه‌ک خه‌ته‌ک خه‌ت کو‌نه‌ما نو‌قطه‌ ما

مانا به‌تيگراي:

ئهم مه‌وجوداته‌ي که هه‌يه‌و هه‌يوه‌ ده‌ي؛ هه‌موي له‌يه‌ک نوخته‌ي سه‌ره‌تايي‌يه‌وه په‌دايه‌.
نوخته‌ي سه‌ره‌تايي (واتا نو‌قطه‌ي مه‌دا)، ئه‌زه‌لي‌يه‌و ئه‌به‌دي‌يه‌، هه‌ر‌بوه‌و هه‌ر ده‌ي و گو‌رائي‌کي
به‌سه‌ردا نايه‌و. ناسوي و له‌به‌ين ناچي. جا له‌و نوخته‌ سه‌ره‌تاييه‌وه، هيل و خه‌ت کشاوه‌و هيل و
خه‌ت‌يش پارچه‌ پارچه‌ کراوه‌و پيتي لي په‌يدا بوه‌و ئه‌و پيتانه‌ بونه‌ته‌ دروشمي هه‌مو مه‌وجوداتي
جو‌راو‌جو‌رو هه‌مه‌ره‌نگه‌. ئيمه‌ ئه‌گه‌ر بيتو ئه‌وانه‌ به‌رينه‌وه‌ سه‌ر عه‌صل و ماك؛ پيته‌كان ده‌بنه‌وه‌ به
هيل و ئه‌گه‌ر به‌ بناواني هيله‌که‌دا بروين، توشي نوخته‌و خالي سه‌ره‌تايي ده‌بين. ئه‌گه‌ر ئه‌و
خه‌ته‌ش که پيته‌کاني لي پيک هاته‌وه‌ نه‌ميني، ئه‌و خاله‌ سه‌ره‌تاييه‌ هه‌ر وه‌ک خويه‌تي و هه‌ر
له‌چيگه‌ي خويه‌تي و دوباره‌ ده‌تواني بيته‌ ماكي خه‌ت و خه‌ت بيته‌ ره‌گه‌زي پيت و پيت دوباره
به‌شکلي جياواز خو‌بو‌نين.

جا که‌وايو، بو که‌سي‌کي که به‌سه‌ر راستي دا بکه‌وي و باشي ليک‌به‌داته‌وه؛ ئه‌وي هه‌سابي بو
ده‌کري و ئه‌وي له‌راستي دا ماكي هه‌مو پيت و خه‌تي‌که‌. ئه‌و نو‌قطه‌ ئه‌زه‌لي و ئه‌به‌ديه‌يه‌و چيتر نيه‌.
واتا وحدت مطلقه‌ و جگه‌ له‌ خوا شتي‌کي تر هه‌ساوي بو ناکري.

۱۲ وحده‌تي مو‌ط‌لق مه‌لا نوره‌ ده‌له‌بان جه‌لا
زور دقي مه‌سه‌لي ئه‌هلي دلان شو‌بيه‌ ما

ماناي وشه‌:

هه‌رف: پيت؛ ژيه‌ک؛ له‌يه‌کتر؛ بونه‌فه‌صل: جوي بونه‌وه؛ گه‌ر به‌ري: ئه‌گه‌ر به‌ريه‌وه؛ وان: ئه‌وان؛
به‌ئه‌صل: بو سه‌رماکو بنچينه‌؛ دبته‌: ده‌يته‌؛ يه‌ک خه‌ته‌ک؛ تاکه‌ خه‌تي‌ک؛ کو نه‌ما؛ ئه‌گه‌ر نه‌ما؛ نو‌قطه‌ما؛
نو‌قطه‌ ماوه‌.

مانای وشه:

وحدت: یه کایه تی؛ مطلق: بی بهندو چهندو چون؛ جهلا: مشتو مال، یان - سورمه؛ زور: گهلیک؛ دقئ
مهسته لی: دهو مهسته له یه دا؛ شوپیه: گومان و دودلی.

مانا به ټیگرایي:

ایمان و باوهړی بهو یه کیه تی بی چهندو چون و بهندو باره هو مه لا! ټیشکیکه دلان مشتو مال
ده کات. یان نوریکه همر وهك سورمه، چاو زون ده کاته وهو خشتو خالی لی لاده دا. نهو
باومر هس، دلی ریزه وانی راستی زون ده کاته وهو پروپوشی پروپوچی لی راده مالی.
به لام، بهو دهرجه ی ایمان و باوهړی گه یشتنه، همر وا کاریکی سوک و هاسان نیهو زوری دهوی
تا ریواری ریگهی خواناسین ده یگاتی. به شیکی زورو زه بهنده له نه هلی دل و ریزه وانی ته ریقه ت،
هیشتا نه گه یشتونه سمر راسته ریگهو له بیابانی دودلی و گوماندا سمر گمردان.

«غم و شادی»

۱ چین چین کرن زولفین سیا کهسک نه تله‌سی دیا قه‌با
ایدی نیشان نابن خویا تیکهل کرن لازم صه‌با

مانای وشه‌کان:

چین: گنج؛ کرن: کردن؛ زولفین: زولفان؛ سیا: رهش؛ کهسک: سموز؛ نه تله‌س: نه‌وعیک پارچه؛ دیا: حریر؛ قه‌با: کهوا؛ ایدی: ئیترا؛ نیشان: خال؛ خویا: ئاشکرا؛ صه‌با: شنه‌بای به‌یانی.

مانا به‌تیکراییی:

ئهو یاره‌جوانه، سه‌وزه پو‌شه‌ی که‌وا حریره، ئه‌وه‌نده‌ی ئهو زولفه‌ره‌شانه گنج گنج کرد که بونه‌ته له‌مپه‌ری دیمه‌نی خالی روخساری، لی‌شم زونه‌ ئه‌وه کاری شته‌می به‌یانه که ئه‌و بسکه لولانه‌ی تیکهل کردون و به‌سه‌ر روخساری یاری دارژتون و ئیمه‌ی له‌ دیتنی خالان بی‌به‌ش کردوه. جامن وه‌نبی بوختان به‌بای به‌یان بکه‌م:

۲ من دی صبا دایی سه‌حه‌ر ماداری به‌دری کر دوکه‌ر
قه‌وس و قه‌زه‌ح زی هاته‌ده‌ر دیسا به‌زولفانرا ته‌با

مانای وشه:

من دی: من دیتم؛ صه‌با: سروه؛ دایی سه‌حه‌ر: شه‌وه‌کی لئی‌دا؛ مادار: ده‌وره و خرابی؛ به‌در: مانگی چاره؛ کر: کرد؛ دوکه‌ر: دولت؛ قه‌وس و قه‌زه‌ح: کولکه زیرینه، ژیی: له‌و؛ دیسا: دیسان، یان - دایسا؛ به‌زولفانرا: به‌زولفانه‌وه؛ ته‌با: ده‌گهل.

مانا به تیگرایى:

من به چاوى خوم دیتم له به ره به یاندا، بای بسکان، ئهو بسکه ره شانەى هه ژاندو خستیه سه ره
 روخسارى یارو وهك ئه وهم هاته بهرچاو، كه مانگی چارده ی کردیتته دو له ته وه. ههر ئهو شنه بایه
 كه له هاتندا، بو جارو باره یه كه كه میك لهو بسکانه ی سه ره روخساری كه ده له رانده وه، تیشکی
 کولمی یار جارو باره له پهنا زولفانه وه خوی ده نواندو دیمه نی زهرداری ئهو تیسمالکه تیشکه ده گهل
 دیمه نی ته تله سی که سکو حهریری ره نگاورهنگی بهرگی یار ته واد دیمه نی کولکه زیرینه یان هه بو.
 كه له پهنا هه وره وه، دیاری ئه دن و نابی له بیریشمان بچی كه بسکه کانی وهك ئهو هه وره وابون
 كه روژیان نه دیو کردبو.

شیاوی یاسه: مه لا له وشیه ردا ئیشاره به موجزاتیکی پیغمه بهر (صلعم) ده کا، كه مانگی
 کردوه به دو کوته وه. واتا لهو دیمه نه دا، موجزه كه دیسان خوی نیشان داوه؛ به لام ئه مجاره
 له زولفو روخساری سه لماوه. پیاو وه ختی چاوی به موجزات ده کهوی ده بی صلواة لیداو
 سه لام بلی. بویه ته فهرموی:

۳ ئیرو ژمه له به درا ته مام عه بهر فشان بن سه ده سه لام
 ئه ی هدهندی شیرین که لام اهلا وسه لا مرخبا

مانای وشه:

ئیرۆ: ئه مۆ: ژمه: له ئیمه: ل: له: به در: مانگی پر: ته مام: ته واد: عه بهر: بونیکى خوشه: فشان:
 پزین: هدهند: په یو: شیرین که لام: گفت و لغت خوش: اهل: ناشنا: سه هل: هاسان و روح سوک: مرخبا:
 جی گو شاده.

مانای به تیگرایى:

له کتیه کانی ئاینی دا هاتوه که سلیمان پیغمه بهری پادشای جوله که کان، جگه له ئاده میزاد، هه مو
 جانه وه ریکیش له دنیا دا سه ری وه بهر بارى هینا وه له بهر فه رمانیدا لاره مل و یستاون. ئه ویش
 زمانى دیو درنج و درنده و په رنده و چه رنده ی وهك زمانه که ی خوی زانیوه. ئه م سلیمانە دلی چوه ته
 سه ر شازنی سه با که له حه به شه ی ئیستادا بوه. ئه م دل داریه ش، له قسه ی په پویکه وه ده ستی داوه
 که بو ی گیرا وه ته وه و گو تویه: قوربان پاشا زاده یه کی مپجکه ی زور جوانم له سه با دیوه که جگه له
 جوانیه که ی هینده هینده زیرو زیوی هه یه و ته نامت ئهو ته خته ی که له سه ری دائه نیشی له زیزی
 خالیسه و ته گهر ته وه ت ده س کهوی خه نی ده بی.

سلیمان نه دیته عاشقی ئهو کیزه بوه که ناوی به لکيس خانم بو وه ههر په پوی کردوته ده لالی
 نیوان و نامه ی پیدا نارده وه بو به لکيس که میردی پی کا. په یو لهو ده لالیه دا سه ره که وتوه، ئه مجار

دیتویانه که هینانی ټمو کیږه لم ریځه دورمهو زور دژواره؛ چی بکن چاکه؟ دیوکی بنیچه جندوکه، ههستایه پیو گوتی: خه مت نهی، یرلموه تو لهو مجلسه ههستی من دهچم تهختو بهلکيس خامت بو ټههینم. په کیکی تر که لهو زانتر بو، گوتی: من یرلموه چاوت بترو کیني، ټهو تهختت بو ټههینم. سلیمان دیتی وا تهخته دانراوه وا بهلکيسه بوی رازاوه تهوهو روبهروی دیت. ټیتر لهو ساوه، ناوی پهو بهسر زمانی نوسهران و شاعیرانهوه گهراوه ټه گهری و ټه یکن به رازداری خوین و بهودا دهردی دل راده سیږن بو یاره دور دهسته کانیان.

مه لای جزیری دواي ټهوه ټهو موجزاته دیوه که مانگی چارده بوته دوکهرتو زولفه ره شه کان بدهم باوه، بهسر روخساری یاردا، ده لهرینهوهو بونی عنبهرو گولاو لهوناوه دا بلاوه! دهست دهکا به صلاوهت لیدان و سهلام ناردن. دهفرموی: ټهفر و له ټیمهوه صد سهلام لهو مانگه تهواوه عنبهرو گولاو پږینه بی. ټهوسا دهستمو دامینی پهو دهی، که ټهوه خوايه مل بدوا نامه ی مهلا بو سهلما خانم بهری. جا دی دهپشدا، باسی جوانی و نهجیمزاده یی سهلمای بو دهکا تا ټه گهر نامه که ی برد یاربناسی و بیداته دهست خو ی دهلی: ټهی پهپوی گفتو لفت شیرین! یاخوا بهخیر هاتی، تو وه کهس و کاری خو می، زور رهزا سوکی، جیگت لهسر سهران و لهسر چاوان. تو ټهی بزانی که:

ع من دلبرهك وهك دور ههيه مهحوبی شیرین سور ههيه
خوسن و جهمالهك پور ههيه بهلقيس صفت مهسكن سها

مانای وشه:

دلبرهك: گراويهك؛ دور؛ مرواری تاقانه؛ مهحوب؛ خوشمويست؛ سور؛ دلکيشی و جاذبيت؛ حسن و جهمال؛ جوانی و لهباری؛ پور؛ زور؛ بلقيس صفت؛ بهلقيس ناسایی؛ مهسكن؛ مال؛

مانا به ټيکړاي:

په پوگيان! من دل رفيتيکم ههيه، وهك دور وايه. خوشمويستيکم ههيه، تابلي رهزا شیرين و پرله جاذبيت و دلکيشی يه. ههرچهندي دل هزبکا، جوان و لهباره، وهك ټهو بهلکيسه وايه که ماله که ی له شاری سها بو (یانی ټهوش پاشازاده يه که، له بهلکيسی سلیمان که متر نيه). دهی چیت بو سلیمان کرد، ټهوهش بو من بکهی. جا ههروهك جوانی و نهجیمزاده يه که يم پی گوتوی، پیوسته هيتديک له تا کارو کرداريشی بزانی:

۵ شوخو شه پالا مهی پهرهست ټهو زالما هشیارو مهست
فی نامه یی خف دی قدهست فی طیها نشرالنبأ

مانای وشه:

شوځ: شەنگ؛ شەپال: بهژن وبالا شوش و باريك؛ زالم: زور كار؛ هشیار: به ناگا؛ مهست: سهر خوش؛
فی: ئهو؛ خهف: به نهیانی؛ دی: بدهی؛ قدهست: بدهست؛ فی: له ناو؛ طیها: لوچی دا؛ نشر: بلا و
کردنه وه دركاندن؛ تپا: خه بهرو دنگ و باس.

مانا به تیکرایی:

ئهو سازده به لکيس ئاساييهی من، شەنگ و شوځیکی بهژن شوش و باريکه وه له پهستا شهراپ
ده خواته وه. زورداریکه زوړی له وشیارو مهستان ده کاو هیچ کەس، له زولمی ئهو رزگار نیه. یا،
ئهو زورداره هم وشیاره هم مهسته. چاوه کانی مهستو دلی تابلی وشیاره.
جا مام په پو گیان! ئهوا بهو پی و شوینه، که من بوم دانای، بهو تاريفه که من کردم، توه ده توانی
بیناسی. ئهوا دهمه وی نامه یه که چەند راسپړیه کت پيدا بنیرم. نامه کهم که پینچاوه ته وه له ناو
لوچ و لایه که ی دا دنگ و باسی که ساسی خومی ته واو تیدا درکیندراوه. به لام دیسان به زمانیش.

٦ بیژنهو شیرنا سوړ پهری دور دانه یا نه زموشته ری
کاهه هډو په یمانا بهری؟ بی فایده چون شوبه یی هه با

مانای وشه:

بیژ: بیژه؛ سور پهری: دلکش وه ک فرشته؛ دور دانه: دوڑی تاقانه؛ نهز: من؛ موشته ری: کریار؛ کا:
کوا؛ بهری: پیشو؛ یان (خالص): شوبه؛ وه کو؛ هه با: ئهو تو ز قاله تو زانه که له دهوړی تیشکی خوړی ناو
کولا نه چکه ی مال دهالین.

پوخته ی مانا:

په پوی دهم و راویژ خوشی شیرین زوان، توش دواي ته سمیل کردنی کاغزه که؛ له زمان منه وه
بهو خوین شیرینه ی که وه ک فرشته دل کیشمو دور دانه یه که که من به گیان و دل بومه کر یاری
بیژه: کوان به لین و گفתי پیشو ی؟ یان (کوانی) مه رج و په یمانه بی غه وشه کانی؟ بو نه ماون؟
بوچی هموی بی جی دمر چون و له بهره که وتن و وه ئهو تو ز قاله تو زانه یان لی هات، که
له دهوړی کو له که تیشکی ناو مال دهالین و به چاو ده بیند رین و بدهست ناگیرین و وه بهردهست
نایه ن؟

ههروه ها له بیرت نه چی نه وهیشی له زمان منه وه بی بلی که:

٧ مه دقې پهری یا دل بهری لی هه ی بئوسلویا بهری
لی که فش به بیته په نجه ری بی وو بچت ته شبیه ی با

مانای وشه:

مه دقئ: ئيمه ده مانه وئ؛ په رى: فرشته؛ لئ: به لام؛ هه: هه؛ ئوسلوب: ره وشت؛ به رى: پيشو؛ لئ: لهو؛ كه فش: كهشف، ديارى: ته شيبه: وه كى.

مانا به تيكرايى:

عهرزى بكه، ئيمه وه نه بئ گله مان له وئ، كه ئه و به جوانى خوئ دلى بردوين. نه خير، ئيمه به دل ويستومانه و ده شمانه وئ كه دل مان به تالانى فرشته يه كى وه ها ناسكو نازدار برؤا. به لام ده شمانه وئ كه له بهر انهر ئه م دل بردندا، ئه وئش - هه وه ك جارى جاران ده يكرد - جاره و. بازه يه كه له پشت په نجه ره و دوده زى كو شك و ته لارى خونكار يه وه له كاتى ره و تى سو كو له بارو به لارو له نجه ي دا - كه وه ك با له تيف و شه فافه - واپكا چا و يكمان له دوره وه پئى بكه وئ. ئيتر له دل بردن، گهر دنى خوش و ئازا بئ و ئيمه چى ترمان له و نا گه ره كه.

۸ دلبر مه جالا نامه دى ناسى كونشيانا مه دى
نونه ك مخالف تى نه دى هل قلبها نحوى صبا

مانای وشه گان:

مه جال: وه خت؛ دى: ديتى؛ نشيان: ناو نيشان، مورو امضا؛ نون: كه ما يه سى، (وه كه له كوردى خوشمان دا؛ ده لئ: نون له چا وى مندا هه بئ له ودا نه بئ)؛ مخالف: پيجه وانه؛ تئ: تئدا؛ هه ل: ده ركوت، يان (اخو)؛ قلبها: دلى ئه و كيژه؛ نحوى: بهر هومن؛ صبا: مه يل كردنى دلدارانه.
«ماناى ئه م به يته و به يتى دوايين پيكه وه ن»

۹ نه ي شه كه را سبى ده ست و زه ند زانم مه جالا نامه خو ند
ليقان ته به سسوم كر ژقه ند ماست گبان. فى ربا

مانای وشه:

نه ي شه كه ر: قاميشى شه كر؛ ده ست و زه ند: قول و مه چه ك؛ زانم: ده زانم؛ مه جالا: وه ختيك؛ خو ند: خوتنديه وه؛ ليقان: ليوان؛ ته به سسوم: بزه؛ كر: كرد؛ ژقه ند: له قه ند؛ ماست: لارايه وه؛ ك: وه كو؛ بان: جوړه دارى كى لوس و له بارو شوخ و شه نكه. زور به ي بويژانئ عاره ب، به ژن و بالاي يارى خو يان، به و شهباندوه؛ فى: ده؛ ربا: ته پو لكه.

ماناى هه ر دو ك به يتى هه شته م و نو يه م به تيكرايى:

ئهويندارى به تاسه، دواى ئه وه كه نامه ي به په پودا ناردوه و چاوه نوړى هاتنه وئ شه كات؛ هه مو ئاواتى ئه وه يه، نامه بهر به موژدوه بگه ريته وه و يار دلى نهرم بئ و به زه ي پيدا بيته وه. جا دينئ

دیمه‌نی یار وهك خوی ټارمزو ټه‌كا، ټه‌هینټه بهرچاوی خه‌یال و له‌بهر خو‌یوه‌وه خوی دل‌داری
ټه‌داته‌ومه ده ورتینټی و ده‌لی:

لیم رونه دل‌بهرم كه نامه‌ی منی دیوه، له خمت و امضاكه‌مه‌وه زانیویه كه ټه‌وا من ناردومه. كه
خویندویه‌ته‌ومه دیتویه هر گله‌و گازنده‌یه‌کی كه من له‌وم كرده راسته و درو و شتی پیچه‌وانه‌ی
ټه‌دبم تیدا نه‌نوسیوه، بی‌گومان به‌زه‌ی بی‌ما هاتوه مه‌یلی دلی روی كرده‌ته منه‌وه. یان له‌خوی
ده‌پرسی، تو‌لیلی دلی به‌ره و ټیمه بزوتی؟ له خوشیانا باوه‌ر ناكهم.

به‌لی ده‌زانم ټه و به‌ژن و بالا‌یه‌ی كه له‌راستی و شیرینی‌دا، وهك قامیشه شه‌كر وایه؛ كاتی به‌و
ده‌ستو مه‌چه كه سپپانه‌ی خوی، نامه‌كه‌ی منی وهر گرتوه خویندوته‌وه، لیوه شه‌كر باره‌كانی
بزه‌یان هاتوته سه‌رو خوی راژانده به‌لام چون راژاندنیک؟ وهك نه‌مامی داری بان كه له‌سه‌ر
ته‌پولكه‌یه‌ك شین بوه و شنه‌با ده‌یله‌رینټه‌وه، وایوه.

مه‌لا له‌و خه‌یاله خوشانه‌دا ژیاوه كه نامه‌بهر گه‌راوه ته‌وه و مؤده‌ی پی داوه كه كاره كه پیک
هاتوه و به‌ختی دل‌دار گرتویه‌تی، ده‌لی:

۱۰ قاصد ب مه‌قصودا مه‌هات با مژده و ټه‌مرو به‌رات
نیشان هه‌نارن هم خه‌لات شه‌هزاده‌یا گولگون قه‌با

مانای وشه:

قاصد: راسپارده؛ ب: به؛ مه‌قصود: مراژ؛ مه: ټیمه؛ مژده: مزگینی؛ ټه‌مر: فه‌رمان؛ به‌رات: نامه‌ی
ره‌زامه‌ندی سه‌روه‌ران؛ نیشان: نشانه و یادگاری؛ خه‌لات: دیاری شایانه؛ هه‌نارن: ناردن.

مانا به‌تیکرایي:

راسپارده‌كه په‌پو بو، چونم ټارمزو بو وا هاتمه‌وه. مزگینی به‌مراد گه‌یشتنی پیدام. فه‌رمانی قبول و
نامه‌ی ره‌زامه‌ندی و نیشانه‌و خه‌لاتی بو هیتام، كه ټه و شازده، كه‌وا گول گولیه بوی ناردبوم.

۱۱ نیرو مه‌جال لی هاتو وهخت دیسا جوان بومن ده‌رخت
ټه و لامعا دایي ژتخت ماكان برقاً خلبا

مانای وشه:

نیرو: ټه‌مرو؛ مه‌جال: وهخت، هل؛ وهخت: کات؛ دیسا: جاری‌تر؛ جوان: جحیل؛ ده‌رخت: دار؛ لامع:
بروسکه‌ده‌ر؛ ژ: له؛ دایي: دای؛ ماكان: نه‌بو؛ برقاً: بروسکه‌یه‌ك؛ خلب: فریو‌ده‌ر؛ به‌رقی خلب: به‌و
بروسکه‌یه ده‌لین، كه له هه‌وره دروژنه‌وه دیار ټه‌داو بارانی به‌شوین‌دا نایه.

مانا به تیځرایي:

ټه مړو هل و دهر فمت بومن رمخساوه. وا له پاش پیری بهومژدهیه که لهوه بهولاوله یار له
په نجره دی کوڅکموه خوئی نیشانم ددها؛ لهشم کهوهك داری گندهلی لی هاتبو، گه رایهوه تافی
جوانیمو بومهوه به نه مامیکی شلو شنگ. چابو، شوکور، ټمو بروسکه یه که له تهختی
شازاده ی دلبرمهوه بهرهو من هاتوه، بروسکه ی هه وره دروژنه نیهو راسته، بارانی بهزه یی
به شویندایه و فریوو فریوو ده تارادا نه بو.

۱۲ سه لوی روان زه زین وهره ق چیچهك مهلی دین صمد نه سهق
یاقوتها یخکی الشفق یخکی عقوداً کوکبا

مانای وشه:

سه لو: سهر، سهول؛ رهوان: ریك ویی گری و قورت؛ زه زین: زیرین؛ وهره ق: په لك؛ چیچهك: گول؛
مهلی: ټیمه لهو - یان (مهلا)؛ دین: دیتن؛ نه سهق: جور بهجوری، به ترتیب دانراو؛ یاقوت: بهر دیکي
سوری به قیمته؛ یخکی: دهنوینی؛ شه فق: سوری ټاسوله دوی زمرده پهر؛ عقد: گمردانه و لیز که؛
عقود: جه می عقد؛ کوکب: ټه ستیره.

مانا به تیځرایي:

به لی، موژده و به لینه که راست بو. ټیمه لهو به ژن وهك سهروی رهوانی په لكه زیرینه، صمد جوره
گولمان چاو پی که وتن، که به ترتیب و ریك و پیکي لی بیونه خشل و خمل. یاقوته کانی ناو
خشله کان، لاسایی سوری ټاسوگی دوی زمرده پهریان ده کردو دهنو لیز که داهت گوت
ټه ستیره و کراونه گمردن به ندو لیز که ی بهر موره کانی.

«ولی خیر»

۱ دلبر شکینا شه‌ککهره‌ک فُقلتُ یاروحی متی
گو من خه‌تا خاطر هه‌بت من گو چ کم نه‌ز با هه‌تا

مانای وشه‌کان:

شکینا: شکاندی؛ شه‌ککهره‌ک: شه‌کریک؛ فُقلتُ: منیش گوتم؛ یا: هو؛ روحی: گیانی من؛ متی:
که‌نگی؛ گو: گوتی؛ خاطر هه‌بت: وازم لی بیت؛ من گو: من گوتم؛ چ کم: چه‌بکم؛ نه‌ز: من؛ یا: ده‌گه‌ل.

مانا به‌تیکراییی:

دلبرم شه‌کریکی له لیوان باری (واتا به‌له‌بزی شیرینی خو، به‌لینی دامی که به‌یه‌ک ده‌گه‌ین).
گوتم: گیانه شیرینه‌کم که‌ی ئەم به‌لینه دیته‌جی؟ له وه‌راما فره‌موی: که‌نگی خووم وازم لی
هه‌بیت، ئەودهم. گوتم: من چه‌له‌و که‌نگی‌یه‌بکم؟ خوا ئەزانی ئەو که‌نگی‌یه‌که‌نگی ده‌بی.

۲ زولفان تو به‌س چین‌چین بکه بسکین موقابل دین بکه
پیشکیشی یه‌ک زولفه‌ک ته‌بن مولکی خوته‌ن ته‌ختی خه‌تا

مانای وشه:

زولفان: که‌زبان؛ بسک: پی چوکه؛ موقابیل: به‌رانبهر؛ دین: شیت، یان - دین؛ یه‌ک زولفه‌ک:
تاقه‌زولفیک؛ خوته‌ن و خه‌تا: ناوی دومه‌مله‌که‌ته که‌ئاسکی میسکیان هه‌یه.

مانا به‌تیکراییی:

تو ئەگه‌ر پی‌ک گه‌یشتنه‌که‌مانت خه‌واله‌به‌و روزه‌کردوه که‌خوت که‌نگی‌هه‌ز بکه‌ی و من ئەبی له

چاوه نورى دا راي بويروم به تاووتويى ئارمىزى به سهرچونى ئەو كەنگى به بتلېمەو؛ ھېچ نەبى بو ئەو تا ئەو رۆزە بىتىم، تو ئەو كەزىانەت ھېندە چىن چىن مەكە. ئەو بىسكانە نىشان مەدە، با به يە كىجارى شېت نەبىم. يا - ئەو بىسكانەت وامەكە ھېندە لە ھاتوچۇدا بى كە وەك شېتان ئارامو ئوقرەيان لى ھەلگىراھو پياو شېت دەكەن.

رەنگە تو خوت نەزانى ئەو كەزىانەت تو چەند نازدارو بەنرخن، مەملەكەتى خەتاو خوتەن كە ھەوارى ئاسكى ناسكن، بە خرۇپرى دەكرىنە پېشكەشى تاكە داوتىك لەو زولفانەت.

۳ دل بەندى داوا زولفەكى كەفتى كەمەندى ئولفەكى
هَلْ فِى يَدِ الْمَقْتُولِ شَيْءٌ أَوْ كَيْفَ أَصْنَعُ يَاقَتِي

ماناى وشە:

بەندى: گراو؛ داو؛ ھەودا؛ كەفتى: كەوتو؛ ئولف: خوتەو بىستو ھوگر؛ ھل: ئاخو؛ فى: لەناو؛ يە: دەست؛ مەفتون: شىواوى دلدارى؛ او: يان؛ كېف: چۆن؛ اصنع: بكم؛ ياقتى: ھوى جوان.

مانا بەتېكرائى:

وا دەرەدە كەوى، تازە لاويكى لە دەردى ئەوين بى خەبەر، سەر كۆنەى مەلاى كردوھ كە ئەم كارەى تو دەستت داوەتى، لەتو ناوھەشېتەمەو باش وا يە لەم دلدارىھە واز بىنى؛ مەلا لە ھەرامىا دەلى؛ كورم، ئاخىر چۆن دەس ھەلگرم؟ دلە ئەو لە داوى زولفېكدا گىرى كردوھ، دەستم بى راناگا. كەمەندى عشقېك لەدەورى دل ھاللاو، كە ھەرگىز رزگارى نابى. پياویش كە دلى لەلاى خوى نەما، سەرى لى دەشىوى و شېت ئەبى. دەباشە تو خوت بلى، شېتو دېوانەى دلدارى، چى لەدەست دى بىكا؟ يان - ھەر لە خوت دەپرسەم، مەن دەتوانم چى بكم؟ لېم رونە ھەقى مەندى كە شېت بىم؛ بەلام كە دەلېم دل لەداوى زولفانى ھالقاوھ، بىم نەگوتى زولفەكان چىن و چۆن. گوى بگرە تابزانى:

ع زلفين بتى شيرين لەبان ژھرىنە شوبھەت عەقرەبان
لى من ژبىسكا پىرگىرى ايرۆ تىن گرتن دوتا

ماناى وشە:

زلفين: زولفان؛ بت: خوى دەسكرد؛ شيرين لىبان: لىوشىرىنان؛ ژھرىنە: ژھردارن؛ شوبھەت: لەگوين؛ عقرىبان: دوشىكان؛ لى: لەو، يان - بەلام؛ ژ: لە؛ پىر: زۆر؛ گرى: گرى؛ ايرۆ: ئەمرو؛ تىن: تەنيا؛ گرتن: گرتىان، يان - گرتىمان؛ دوتا: دوھەودا.

مانا به ټيکړایي:

یاری من بوته بتی لیو شیرین و جوان چاکان و وهك خوی جوانی، ده پهرستن. ئالقه ی زولفی که وهك کلکی دوشك هه لگه راونهوه، بو کوشتی تماشاکاران، له چوزی دوشك ژه هراوی ترو کوژه ترن. تاکه تالیک له گوشتی عاشقان یه کاویه که، به لام چلفمن ده کی که من به ته نیا گیروده ی دولق له وتاله زولفه پر له گری یانه، یا - نهو دو زولفانهم.

۵ نسبت بهری زیبایه نهو وهك نیرگزا یه کتایه نهو
یا من رای خلی. فهل یسبی یسبی قامت

مانای وشه:

نسبت: لمحاند؛ بهری: فرشته؛ زیبا: جوان؛ نیرگز: نهرگس؛ یه کتا: تاقانه، یا من: نهی که سیکی؛ رای: دیتی؛ خلی: دوستم؛ فهل: ناخو؛ یسبی: ده شپه پندری؛ یسبی: بهشتیک؛ قامت: به زن وبالا

مانای به ټيکړایي:

نهو یاره ی من، له راست فریشته ی راگری، لهو جواتره. له به زن وبالا ی تورتو شلکی بروانی، وهك لقه نیرگزیک، یان - وهك نیرگزیکه، که له ناو نیرگز جارداد گولی سهرتوپه و تاقانه ی بی هاوتایه.

لیره دا مه لا هه ست ده کا که ته شییه کردنی جوانی و به زنی یاری به فریشته و نیرگز، جیگه ی خوی نیو نهو په سن و تاریفه، له قمری یار کم ده کا. له بهر نهو په شیمان ده بیته وه هاوارده کاو ده لی: بابه، هو ی نهو که سه ی یاری منت دیوه، وه بال بکیشه، داخوا هیچ شتیکی وا له دنیا دا هه یه که نهو به زن وبالا یه ی ته شییه بکری؟!

اشاره ت بهو ئایه ته یه، که ده فرموی: «هیچ شتیکی نیه که وهك خوا بی» مه لا - وهك گوتان - له پله ی «وحدت مطلق» دا خوی له هه موشدا به دی کردوه، که مه علومه سه لماش هه بهو بی دانه هاوتو به بهر چاوی، ده لی: ناتوانم بلیم وهك هیچ شتیکی ده چی.

۶ مه ژبو غچه یا یار زه ټی بی پرس یه ک سیقه ک چنی
وبما جنیت جنیتی الفت علی جنايتا

مانای وشه:

مه: ئیمه؛ ژ: له؛ بوغچه یا: باغچه ی؛ زه ټی: نواری، یان - رازاوه؛ یه ک سیقه ک: تاقه سیو یک؛ جنیت: گونا هم کرد، یان - چنیم؛ جنیه: چنراو، لیکراوه وه؛ الفت: هاویشتی؛ علی: سهرمن؛ جنايتا: تومنه تی تاوانباری.

مانا به تیکرایی:

ئەم بەیتە وەرانی پرسیاریکی، لاوه سەر زەنشەت کارەکیە، کە پرسیویە؛ باشە زیاد لەو «ماخلق الله» یە بۆچی تۆ لەو کەمەندە پرگرایە هاتقاوی و دەرەتانت بۆ نەماوە و شیت و شەیدا کراوی؟ دەفرموی: من روانیمە باغچەی یار کە بە هەمەرەنگە رازاوەتەوه، ئێتر هوشم لەخۆم بزاو بەی ئەوه پرسی یی بکەم، سەر بەخۆ چوم سیویکم چنی و لەسەر ئەم هەلە کاریەم، منی بە گوناھیار داناوە ئیستا دەبی تاوانەکی بیژێرم.

لە کتێبە ئاینییەکاندا دەلی: خوا بە ئادەمی گوت: لە بەهەشتا ئازادی هەرچی دەکەیت و هەرچی دەخۆی؛ تەنیا تەخونی ئەو دارە مەکەوه کە من لێم حەرام کردوی. زۆر کەس دەلێن داری سیو بوەو بابە دەم لەسەر دێندان و فریودانی دایکەوا، کە ئەویش شەیتان لەخستە ی بردبو، سیویکی لە دارە کە چنی و خوا لەسەر ئەو کارە سەربە خۆیە دەری کردە سەر دنیا و توشی شەرەشەقی ژبانی کرد.

مەلاش نیازی لە سیو چینیە کە، مەمک گۆشین یی! یاخۆ، ماچ لە کۆلمە رفاندن یی؛ ئەم حیکایەتی بابە دەم و دایکەوا یەمان، وەبیر دینیتەوهو دەلی: هەر کەس بەی پرسی خاوەنی دەست بۆ کاریک بەری، دیارە سەری لی شیواوهو ئەگەر سەر شیوا، دلێش دەشیوی و شیتی، سواری سەری پیاو دەبی یینە قاقە ی ریک دەکوشی وەک من بەسەرم هاتوه.

«ماکری جیایی»

۱ بِناری فیرقه‌تی صوهِتم ژ فِه‌رقی سهر هه‌تا پی‌دا
خه‌ده‌نگا غه‌فله‌تی نوهِتم ژ به‌رقا لامیعا تی‌دا

مانای وشه:

نار: ناگر؛ فیرقه‌ت: جیایی؛ صوهِتم: سوتام؛ ژ: له؛ فِه‌رقی سهر: ته‌پلی سهر؛ هه‌تا: هه‌تا؛ پی: پا؛
خه‌ده‌نگ: تیر، ناوی داریکی سه‌خت و پتو که تیریان له‌و ده‌تاشی. به‌و هویموه خه‌ده‌نگ، ههر بوته‌ناو بو
تیریش؛ غه‌فله‌تی: له‌ناکاو؛ نوهِتم: پیکامی؛ به‌رق: بروسکه؛ لامیعا: بریقهدار؛ ورشه‌دار.

مانا به‌تیکراییی:

به‌بی ئه‌وه هیچ ئاگام له‌خۆم بی، کو توپرو له‌ناکاو تیری جیایی یار پیکامی. تیری جو‌دایی به
ورشه‌و گرشه‌یه‌که‌بو، که وه‌که بروسکه لیی دام و گزی لیی بلند کردم و سهر تاپامی سوتاند و کردمیه
خوله‌میش.

۲ خه‌ده‌نگا فیرقه‌تی ره‌عه‌ده‌ دلێ ئه‌و غه‌فله‌تی لی‌ ده‌ت
دییزم وهر جه‌به‌ل بت ئه‌و بکه‌ربت وی دگافی‌دا

مانای وشه:

خه‌ده‌نگ: تیر؛ ره‌عه‌ده‌: هه‌وره‌تریشه‌؛ غه‌فله‌تی: کتوپر؛ دییزم: ده‌لیم؛ وهر: حتی‌ئه‌گهر؛ جه‌به‌ل: کیو؛
بت: بیٚت؛ بکه‌ربت: لمت لمت ده‌بی؛ وی: ئه‌و؛ دگافی‌دا: ههر له‌جی، فوراً.

مانا به ټيکړایي:

ټايه ټيک له قورعانی پيرو زدايه، که فهرمويه:

«ته گهر ټيمه هم قورعانه مان نارد بایه ته سر کيويک؛ دمت دی که له ترسی خودا، سهری کز کردوه و قه لشی بردوه له بهر يک چوه. هم مهسه لانه بو خه لک ته هيننه وه، شایه تا بیر بکه نه وه.» مه لا دهیوه ی ټيمان بگه یه نی، که هه یه تی جیا بونه وه له یاریش له وانه یه ته گهر بکه ویته دل ی کيونه وه، له بهر يه کی همل دته کي نی. ده فهرموی:

تیری جودایی له یار وه که هوره تریشقه یه؛ همما هوره تریشقه یه کی زور له زه برو هستم. ته گهر کوپر له همدلک بدات، من ده لیم ته گهر تهو دل دل نه بی و کيوی، هر ده ست به جی لمت و پت ده بی و له بهر يه که ده چی.

۳ هه چی فیرقه ته نه دی هجران نه بی من داغو که ی لینه

ژبل ده ری دهجرانی فیرا قا روحو جان کی دا

مانای وشه کان:

هه چی: هه چی، هه کی؛ فیرقه ته: جیایی؛ نه دی: نه دیت؛ هجران: دور که وته وه، ناواری؛ نه بی: نه لی، نه بی زی؛ داغ: داخ؛ که ی: داغ؛ ژ: له؛ بل: بیجکه، غهیر؛ دهر ب: زهریت ویکه و تن؛ روح: گیان؛ جان: گیان.

مانا به ټيکړایي:

که سانیکی که هیچ له دهر دی دل و تهوینداری نازان و به دهر دی دور که وته وه له یار دوچار نه بون، نابی بلین ټيمه داخ کراوی خه مانین و دهر دو نازار مان دیتوه. بیجکه له دهر دی دور که وته وه له یار، هیچ ژانیک نیه که روحو گیان لیک جیا کاتوه. لیرمه د پیوستی به در ژده انیک هه یه.

به اصطلاحی صوفیان و تهوانی له ناسینی خوادا ورده کارن، فهریک له نیوان روحو نفس دا هه یه، که له فارسی دا به «جان» و «روان» تمعیر کراون. روح سهرچاوه و ماکی ژیا نه. نوینه ری شافهریدگاری توانایه و هیچ گوران و نه مان ی به سهر دا نایه. گیان، یان نفیس، نوینه ریکی خدمه تکاره و له لایه ن روحه و پی سپراوه، که کارگای له شی زیندو به ریوه بهریت. تهویش هه تا سهریکه و هه رگا روح اراده بکا، دهس له کار هه لده گری و ژیان دهوچیته وه. جا صوفیه کان و له پیش تهوانیشدا، پهیره وانی مانی، زور جار دهر دی دل یان له وه کردوه که له روحی ماکو بنچینه، که تهویش پاژیکه له ذاتی خودا جیا بونه وه. هه میسه پاراونه وه که زور زو تهو له شه قورینه یان، که بوته قه فده سی گیانیان، له بهرین بچی و بجنه وه مه و ته نی هه ره پیشوی گیانی گه و ره. تهوانه هه تا له سهر دنیا بون، خویان به غه ریب و ناواره زانیوه و دهر دی دل یان له هجران و دوری کردوه. له

شعری صوفیانه‌ی عارفان‌دا، زور لهم نمونه‌یه‌مان دیته بهرچاو. هر وهك له سهره‌تای «مثنوی مولوی»‌دا كه له زمان بلویره‌وه پیمان ده‌لی:
 زیدی من قامیشه‌لآن و گوی چمه دابرآوم بویه نالو زالمه

ژهر بی داغو بی دهردی مه‌پرسن میهنه‌تا عیشقی
 چزانن بی خه‌به‌ر ژانا دلی داغو كه‌سهر تی‌دا

مانای وشه:

ژهر: له‌هر؛ داغ؛ داخ؛ دهرد؛ تازار؛ میهنه‌ت: به‌ژاره؛ عشق؛ ته‌وین؛ چزانن؛ چه‌زمانن؛ بی‌خه‌به‌ر: ناگاله هیچ‌نا؛ ژان؛ ئیش؛ كه‌سهر: غم و حه‌سره‌ت.

مانا به‌تیک‌رای:

وهك له كوردی‌دا مه‌سه‌له‌و ده‌لین «تیر ئاگای له برسی نیه»؛ مه‌لاش ده‌فرموی نایی له كه‌سیکی كه هه‌رگیز عاشق نه‌بوه و تیری ته‌وین نه‌ی پیک‌اوه‌و به‌داغی دل‌داریه‌وه هه‌ل نه‌چ‌ز‌اوه، به‌رسن: ئه‌ری بو‌مان باس كه داخوا دهردی دل‌داری چونه. كه‌سیك ده‌زانن دهردی ئیمه‌ چیه، كه بو‌خوی عاشق بو‌ی و به‌دهردی ته‌وینه‌وه تلابیته‌وه. به دهردی باب‌ه‌تایر گوته‌نی:
 وهرن سوتمه‌لآن گه‌ردین هه‌م ئایوم كه دهردی سوتمه‌ل دل‌سوته زو‌نو

كه‌سی میهنه‌ت دی و فیرقه‌ت فه‌خواری جورعه‌یا هه‌جری
 گری وان تی باحالی من دق‌ی هه‌جران و زه‌جری‌دا

مانای وشه:

كه‌سی: كه‌سیك؛ میهنه‌ت: به‌ژاره؛ دی: دیت؛ فیرقه‌ت: جایی؛ فه‌خواری: خواری‌یه‌وه؛ جورعه: قوم، فر؛ هه‌جر: دوری؛ گری: گریان؛ وان؛ ته‌وان؛ تی: دیت؛ دق‌ی: ده‌ئمو؛ هه‌جران: ئاواره‌یی؛ زه‌جو: تازارو كول.

مانا به‌تیک‌رای:

ئهن ئیستا هه‌زار هاوار بکه‌م، ته‌وانه‌ی به‌دهردی ته‌وین و دوری یاره‌وه نه‌چه‌زانن، نازانن من چیمه. به‌لام ته‌و كه‌سه‌بانه‌ی كه عاشق بو‌نو له‌یار دور كه‌تونه‌وه زاراوی دوری دیداری یاریان به گه‌رودا چوه ته‌گه‌ر چاویان به من بکه‌وی، كه‌وا له دیداری یار بی‌به‌ش و ئاواره‌بوم؛ گریانیاں بو حالی من دیت و ده‌زانن چیم به‌سهر هاتوه.

٦ باداما موحبه تی به ندیم خه دهنگا فیرقه تی دل نوهت
بشوبه یی مورغی نیم به سمه ل دهه ف وهرتیم دخونی دا

مانای وشه کان:

دام: داو؛ موحبه ت: خوشه ویستی، دلداری؛ به ند: ئه سیر؛ خه دهنگ: تیر؛ نوهت: پیکای؛
شوبه یی: وه کو؛ مورغ: مه ل؛ نیم به سمه ل: نیوه بسم الله، تازه سر برآو (له فارسی دا به حالی حه یوانیکی
که تازه سهری ده برن و هیشتا گیانی دهرنمچوه و په له قازوه باله فره ی گیان دانیه تی، ده لئین: نیم به سمه ل،
چونکه، سر برز له وختی سهر برین دا ده لئ: بسم الله. جا یانی سهری بریوه به لام هیشتا ته و او له سهر برین
نیه ته ووه بسم الله که ی ته و او نه گوتوه.) دهه ف: تیکه وه؛ وهرتیم: ده گلیم؛ دخونی دا: ده خوینی دا.

مانا به تیکراییی:

گراوی داوی دلداریم. تیری جیا بونه و هم له یار، دلئ پیکاو م. وه ک بالنده ی تازه سهر برآو،
په له قازمه و ده خوینی خوم دا ده گوزم.

٧ بروسکا باطنی دادل دییتی سینه وی وهربو
کودی بیتن ته بیتا دل دناف وی نارو پییتی دا

مانای وشه:

بروسک: بروسکه؛ باطنی: نادپاری؛ پییت: گزوبلیسه؛ سینه: سینگ؛ وی وهربو: لی هالا؛ کو: کوا،
له کوی؛ دی: ده بی؛ بیتن: بییت؛ ته بیت: ئوقره و ئارام؛ نار: ئاگر.

مانا به تیکراییی:

بروسکه یه کی نادپاری له دلمی دا، ده گهل بلیسه ی ئاگری سینه م لیک هالان و گزی ناو هه ناوم
ئوه ندی بو، ئه وه نده ی تریشی هاته سهر. جا ئیستا دل چون له ناو ئه وه هه مو بلیسه و ئاگره دا
ئوقره و ئارامی بو ده مینی؟

٨ ژئولفی شوبه تی زولفی مه دام له و بی قهرارم ئه ز
کوجانی من عزیز ئیرو چوو دل وی ژئولفی دا

مانای وشه:

ئولف: هوگری و مهیل؛ شوبه ت: وه کو؛ زولف: که زی؛ مه دام: هه میشه و دایم؛ له و: بویه؛ بی قهرار:
بی ئوقره و ئارام؛ ئه ز: من؛ کو: که؛ جان: گیان؛ عزیز: به ریزو هیژا، ئیرو: ئه مرو؛ چو: رویش.

مانا به تیځرایي:

له تاوو تویی دلداریه کی که هه ممو هه می شه دايم وهك كه زیه کانی یارم له لهر ازان و هاتو چودام و هیچ ئوقره و ئارام نیه. بویه به که یاره به نرخه کم ئه مژو رویشته و دلشیم که هوگر ی خوی بو هه هر گیز لئی دور ناکه و پتموه، ده گه لئی رویشتهوه.

۹ ژمه محبوب دور کرم چهرخی فهلهك وی پز هه لاقیتیم
نزانم دی لکو دهت من دهقی دهوران و چهرخی دا

مانای وشه:

مه محبوب: خوشه و یست؛ کرم: کرم؛ چهرخ: گهردونه؛ فهلهك: زه مانه، عاسمان؛ پز: زور؛ هه لاقیتیم: هه لئی هاویشتم؛ نزانم: نازانم؛ دی: دهی؛ لکو دهت: له کوی بدات؛ دهقی: دهو؛ دهوران: سور؛ چهرخ: خول.

مانای به تیځرایي:

گهردونه ی گهردون، دژی من سوزاو زوړی هه لته کاندمو هه لئی هاویشتم و له یاری خومی جوی کرمده موه. هیشتا نازانم دهی لهو چهرخو خولدا به کویم دا بدات و به کام په لمه وه بکاو چ په ندیکم به سهر بیځی؟.

۱۰ هه بیبی بی خه تا کوشتیم به دهر با فیرقه تی ناخر
ژوی روژی دزانی من کوپار نهو تیر ل جهر گیدا

مانای وشه:

هه بیب: خوشه و یست؛ بی خه تا: بی سوچ و تاوان؛ کوشتیم: کوشتمی؛ دهر ب: زهر؛ فیرقه ت: جیایی؛ ژوی: لهوی؛ دزانی من: من دهمزانی؛ کوپار: که یار؛ نهو تیر: تیره که ی؛ جهرگ: جگهر.

مانای به تیځرایي:

بهی ته وه هیچ سوچ و گونا هیکم لی رویدات، یاری خوشه و یستم، دوری خسته موه وه به زه بری دهر دی دوری منی کوشت. من ههر له روژی هه وه لئوه که یار به تیری دلدار ی پیکامی، دهمزانی ئه م دهر دم به سهر دیت و له دواروژدا گهره که، نرخ ی نهو شادی و خوشیه بژمیرم و له دور ی دیداری یاردا به عه زه رت و ئاواته موه، گیانی ئامانه تی بسپیرم.

مه لا له چهند به ی تانه دا، ئیشاره به و بزوایه ته کا که ده لئین: له روژی بناوان دا (روژی شه زه ل)، خودای مه زن، روحی هه ممو ئا فهریده کانی ساز داوه و به دیداری خوی شاد کردون. به لام بو

مه‌به‌ستیکی تاییه‌تی - که ئیراده‌ی خو‌یه‌تی - هه‌ریه‌ك له‌و گیانانه‌ی ناردو‌ته ناو قالیکی قورین و گلینه‌وه‌و خستونه‌ته سهر دنیاو به‌ رو‌المت ته‌نیا ماونه‌وه‌و روژیک دیت، که دو‌باره ده‌چنه‌وه شوینی پیشویان و گه‌ره‌که‌هیسابو کتابی روژگاری ژیا‌نی سه‌ره‌وه‌ی، بده‌نه‌وه. جا هه‌ر گیانیك له‌و گیانانه، که له‌ماوه‌ی ئهم ژیا‌نه دنیا‌یه‌دا، نه‌که‌وتو‌ته ناو تاریکایی دنیا په‌رستی و به‌رچاوی زونه‌و بیر له‌ رابردوی هه‌ره پیشوی خو‌ی ده‌کاته‌وه، هه‌میشه به‌ عه‌زته‌و ئاواتی ئهو روژه‌یه‌که‌ بگاته‌وه باره‌گای خوا. هه‌ر به‌و مانایه‌ خواجه‌ حافظی شیرازی ده‌لی:

«کاتی که له‌ مه‌یخانه‌دا، سه‌رخو‌ش و که‌له‌لا که‌وتبو‌م؛ ده‌نگیکی نادیا‌ری له‌ غه‌یه‌وه‌و مژده‌ی پیدام که: هو‌ی شابازی به‌ره‌ه‌ نواری بالا نشین! ئهم قوژنه‌ مه‌ینه‌ت ئاوا‌یه، جیگه‌ی تو‌ نیه. تو‌ نازانی که‌وا له‌سه‌ر برجه‌کانی ته‌ختی خدا‌وه، فیتوت بو‌لی ده‌ده‌ن که‌ به‌ فیتی خو‌ت بزانی و به‌جیه‌وه. من نازانم تو‌ چیته‌ واله‌ناو ئهو جیگه‌دا‌وانه‌دا، ماتمت هه‌لگرته‌وه.»

۱۱ گه‌لو دیسا ببینم ئه‌ز چرای وه‌صله‌تی ه‌لبت
بصوژم شو‌به‌ی په‌روانی دبه‌ر وی نورو شه‌وقی‌دا

مانای وشه:

گه‌لو: خه‌لکینه، ئاخو؛ دیسا: چاریکی‌تر؛ ئه‌ز: من؛ وه‌صله‌ت: پێك‌گه‌یشتن؛ ه‌لبت: هه‌ل‌بی؛ بصوژم: بسوتنم؛ شو‌به‌ی: وه‌کو؛ په‌روانه: په‌پوله؛ نورو: روناکی؛ شه‌وق: تیشك.

مانا به‌ تیک‌زایی:

توبلی چاریکی‌ تریش، ئه‌وه‌له‌م بو‌ بره‌خسی؛ به‌دیدا‌ری یار شادو شو‌ک‌ور بیه‌مه‌وه‌و چرای پێك‌گه‌یشتن، دو‌باره هه‌ل بیه‌مه‌وه؟ ئه‌وسا وه‌ك په‌پوله، به‌ده‌وری گری چرادا بیه‌و بال و په‌رم هه‌له‌پروزی و بسوتنم بیه‌مه‌ شه‌هیدی ریگای دل‌داری؟

۱۲ به‌ده‌ری که‌و که‌با صوبحی‌ل مه‌شرقی زوهره‌ طالع‌بت
زو‌ه‌هل دوربت به‌شه‌ش برجان و ن‌دابت دغه‌ری‌دا

مانای وشه:

به‌ده‌ری: وه‌ده‌ر که‌وی؛ که‌و که‌ب: ئه‌سته‌یره؛ صوبح: به‌ریه‌یان؛ مه‌شرقی: خو‌ر هه‌لات؛ زوهره: ئه‌سته‌یره‌کی زو‌ر گه‌شه؛ طالع: هه‌لاتو؛ برج: مع‌نزلی ئه‌سته‌یره؛ زو‌ه‌هل: ئه‌سته‌یره‌کی گه‌رو که‌و ده‌لین شومو نه‌حسه؛ و‌ندا: گوم؛ بت: بیت؛ غه‌رب: خو‌رنشین.
«مانای ئهم به‌یت‌وه به‌یتی دوا‌یین پیکه‌وه‌ن»

۱۳ ژوندوس زوهره په‌یدایت ژه‌ندس موشته‌ری بیت دهر سپیده‌ی دعت ثوره‌ییای شه‌فحق دعت قامه‌تی بی‌دا

مانای وشه:

قوندوس: تاریکایی توندو خه‌ستی شه‌و؛ هه‌ندس: شه‌وی زور تاریک: زوهره موشته‌ری: دو
ئه‌ستیره‌ی گه‌زوکن: سپیده: سپیایی به‌ره‌به‌یان: ثوره‌ییا: هی‌شوه ئه‌ستیره‌ی کو: شه‌فحق: شه‌به‌ق،
روناکایی ئاسو: قامه‌ت: به‌زن وبالا.

مانای ئه‌و دو به‌یته به‌تیکرای:

شاعیر خو‌ی لمانا تاریکه شه‌وی ناهومیدیدا ده‌بینیتو تهنها تروسکه هومیدیکی له‌سوچی
درونی‌دا ماوه که دنه‌ی ئه‌دا ئاوات بخوازی به‌وه‌ختیکی که دوباره به‌دیداری یاری شادو شو‌کو‌ر
بیته‌وه. ده‌ئی: تو‌بلی ئه‌و ده‌مه بینمه‌وه که له‌و تاریکاییه خه‌ستو خو‌ل‌ه‌دا، له‌پر ئه‌ستیره‌ی
زوهره له‌لایه که‌وه به‌ره‌وشیته‌وه، ئه‌ستیره‌ی موشته‌ری، گر شه‌وورشه‌ی بیت، ئه‌ستیره‌ی زوجه‌ل-
که مایه‌ی نحسی و شومی‌یه - له‌ئاسو ئاوا بی‌و به‌د به‌ختیم بیرته‌وه. ئه‌ستیره‌ی به‌ره‌به‌یان،
شه‌وق و شه‌به‌قان بخاته عاسمانه‌وه سپیایی به‌ره‌به‌یان هی‌شوی ئه‌ستیره‌ی پیرو مشت‌ومال بکاو
له‌شه‌ویکی وا خوش‌دا، به‌زن و بالای خو‌شه‌ویستم، خو‌یشان بدات و من له‌و تاریکایی دوری و
ئاواره‌ییه رزگار بکات؟

۱۴ ژشه‌وقی ئه‌بروان بنمیت هلال دیسا دقه‌وسه‌یتان ژخاوه‌ر بیته خورشیدی ظه‌لام وهریت دنوری‌دا

مانای وشه:

شه‌وق: مه‌یل؛ ئه‌برو: برو؛ بنمیت: بنویتی؛ هلال: مانگی به‌کشه‌وه؛ قه‌وس: که‌وان؛ قه‌وسه‌ین:
دو که‌وان؛ خاوه‌ر: خو‌ر هه‌لات؛ خورشید: خو‌ر؛ ظه‌لام: تاریکایی؛ وهریت: له‌به‌ین بجی؛ نور: روشنایی.

مانا به‌تیکرای:

بو ئاره‌زوی دیداری یار، به‌شه‌رتیک ئه‌و خو‌ی دهرخا هه‌مو شتی‌ک ده‌که‌ونه هه‌له‌په بو دیتی.
هه‌رچه‌نده من ده‌لیم به‌یان به‌ری، به‌لام هیچ دورنیه که مانگی به‌کشه‌وه له‌دولاوه بو لاسایی
برو‌کانی که‌وانه بداو بیته به‌ر چاو. خو‌ر زور زو له‌روژ هه‌لاته‌وه بو سه‌یرانی به‌زن و بالای ئه‌و سه‌ر
له‌ئاسوگ به‌رز کاته‌وه. ئه‌وسا تاریکایی شه‌وو تاریکایی به‌ختی من، به‌یه‌کجاری له‌به‌ین ده‌چن و
له‌ئارادا نامینن.

۱۵ ب وەردان زەیینین گولشەن چەمەن دا لالە بشکفتن بنەفش و چیچەکان قیکرا شەفەق دا یەك درەوخیدا

مانای وشە:

وەرد: گولی گولآو؛ زەیینی: رازایەوه؛ گولشەن: گول جار، گولستان؛ چەمەن: میڤگ و میڤخوزار؛ لالە: گولەمیلاقە؛ بشکفتن: پشکوتن؛ بنەفش: وەنەوشە؛ چیچەك: گولی دەشت لە هەمو جوړیکی؛ قیکرا: هەمو پیکەوه؛ شەفەق: شەوق و روناکی؛ دایەك: دایان بە یەكتر؛ رەوخە: باغچە ی گولان.

مانا بە تیکرای:

وادیارە عاشقی ئاوارە، لەپاش ئاوات خوازتن و بە خەیاڵ، خوش کردنی دنیا بو دیداری یاری - که هیشتا هەر ئاواتەو بو ی بەدی نەهاتو - دیسانەوه دەکەوێتە گلهیی کردن لە بەشتی رەشی خووی و دەیهوی دلی یار بو دیداریك، نەرم بکا. ئەم جارە باسی فەصلی بو دەکا، کەوا بە هارەو دنیا رازاوەتەوه تەنیا ئەوی کەمە کەمایە دڵخوشتی بو دروست بێ. دەفەرموی:

ئەوا لەم کزی بە هارەدا، کە هەرەمە ی گولانە، گولی گولآو بونەتە خشنی دەشت و دەرو گولزاریان رازاندو تەوه. گولەمیلاقە، میڤگ و میڤخوزاریان داپوشیوه. هەمو جوړە گولیک، کە وەنەوشەش یەکیکە لەوان، لە باخچولان دا پشکوتون و بەرانبەر بە یەك چەقیون و روناکایی دەدەن بە یەكتر.

۱۶ سەهەرگە عەندەلیب مەستەن ژبەنا وەردو بشکۆزان شوبە توتاگ و گوینان دەنالین ئەم دفرقیدا

مانای وشە:

سەهەرگە : بەرەبەیان؛ عەندەلیب: بولبول؛ مەست: سەرخوشت؛ بېن: بۆن؛ وەرد: گولی پشکوتو؛ بشکۆز: خونچە گول؛ شوبە : وەکی؛ توتاگ: مەلیکە شەو هەتا روژ ناخەوی و هەردەلی «توت، توت»؛ گوین: مەلیکە شەو هەتا روژ ناسرەوی و نالە ی دی و جار جار حیلە یەك دەکا کەوێک دەنگی گریان دەچێ؛ دنالین: دنالینن؛ ئەم: ئەم؛ دفرقیدا: لە جودایی دا.

مانا بە تیکرای:

لەم بە هارە خوشتەدا، کە دەشت و دەرو بە گول و خونچە رازاوەتەوه و بولبولان - کە ئەوینداری گولانن - هەمو بە یانیا، لەبەر بۆن و بەرامە ی گولان مەست و سەرخوشت دەچریکینن؛ چە خوا بەر دارە منی چارەرهش و کول، وەکو توتاگ و گوین، شەو هەتا روژ بگریمو بنالین و لە دیداری یار بێ بەش بمینم.

۱۷ ل کهلبی ئاستانی خو نه پرسی قهط حهیبب جارهك گهلو نائینه بیرى ئەم دقئ نیچیر و راوی دا

مانای وشه:

کهلب: سهگ؛ ئاستانه: دەرگانه؛ قهط: هەرگیز؛ حهیبب: خوشهویست؛ گهلو: خزمینه، ئاخو؛ ئەم: ئیمه؛ دقئ: دەر؛ نیچیر: راو؛ راو: شکار،

مانا به تیگرایى:

وهخت که بههار بى و ههرهمه ی گولان بى؛ دياره مېرو سازاده ده بى بچنه راوشکاری. باشه! سازده که ی مهلاش دياره لهو وهخته خوشهدا، چوته راو. ئەدى چونه که جارێك له جارێك، هەرگیز بو ئەو راوشکارانه، سهگی ئاستانه ی خو و هبیر نه هاتوتهوه، که ره گهل خو ی بخاو به دیداری خو ی دلشادی بکات؟

۱۸ دزانم شه هسهوارى من غهزالهكوى دفتراكى به جایی صهیدی ئەز بوما دوی فتراكو به نندیدا

مانای وشه:

شه هسهوار: سەر توپی سواران؛ غهزال: که زال، ئاسک؛ وی: وا؛ فتراک: بهن سامورته؛ صهید: نیچیر؛ ئەز: من؛ بوما: ببوایم؛ دوی: له ناو ئەو؛ بهند: بهن.

مانا به تیگرایى:

شاعیر که جارێك خو ی به سهگی ئاسانه ی یار داده نی و گله یی له بهختی خو ی ده کا که یاره که ی وهبیری نه هاتوتهوه، که ببیاته راوشکاری؛ جارێکی تر بیرى دەر واته ئەو دهشت و دهره، که سو که له سواره که ی خوشهویستی راوی لی ده کا و ئەوسا بهبیری دا دی که بو جوانیکی وا، بی گومان ئاسکی دهشت زور منته بارن که بینه نیچیری. کهوابو، ئیستا هیچ نه بی ئاسکی که ئەو خوشیه ی دیوه و بوته نیچیری یارو به بن سامورته ی زینه که یهوه، ته که ته کی دیت، ده لی: سور ده زانم، سو که له سواره خوشهویسته کهم، ئیستا که ژالیکی به بن سامورته وه گیرداوه. ئە ی صه د خوزیا من بوما یه له جیگه ی ئەو ئاسکه و بهو بهن سامورته وه ههلاوه سرا بام.

۱۹ چ هه ددی صه ده زار جان بن دفتراکا حهیببى من کو صه ده مشیدو که یخوسره و غولان سهر دقئ ری دا

مانای وشه:

چه ددی: ریی ناکهوی؛ فتراک: بهن سامورته؛ هه ییب: خوشه ویست؛ جه مشیدو که یخوسرهو: دو پادشای بهناوبانگی ایران یون؛ غولام: نوکر؛ دقئ: دهئو.

پوختهی مانا:

مه لا له پر، هوشی دیته وه بهرمخوو ده بیئی که لهو ئاواته خوازانهی دا زور له بهرهی خوی پتر پیی راکیشاوه. گورجیگ په شیمان ده بیته وه ده لی:

نهك من، بهلكو صد هزار گیانش پیکه وه بن، ههرگیز ری یان ناکهوی شه وهنده بهرزه فری بکه ن و ئاوات بخوازن، که له بهن سامورتهی شهو شاسواره دا بهند بکرین. بگره سه تانی وهك جه مشیدو که یخوسرهو لهو ریگه دا خو لامة تی ده کن، ههر شه وهنده یار به دیداریک بیان لاوینیته وه.

۲۰ دده هسلان ملازم مامو یاری روندها جاریک وه گهرنه یار نه گهر رودهت ههیه جارهك دسالیډا

مانای وشه:

ملازم: هه میسه ئامادهی خدمت؛ مام: مامه وه؛ وه گهرنه: نه کینا؛ رودهت: روبدا؛ ههیه: ممکنه.

مانا به تیکراییی:

مه لا لیږدها ده که ویته وه گلهو گازنده له بهختی رهشی خوی ده لی: گریمان رییم ناکهوی به پاته راوی؛ گریمان رییم ناکهوی بلیم ده بهن سامورته که ی دا بهم. به لام من که ماوهی ده سالی ره بهق له بهر دهر گاکه ی که وتومو ههرگیز روم لی وهرنه گیراوه، نهمه بوایه جاریک له جار ان روم بداتی و به لاوینیته وه؟ خو شه گهر بلیم شهو له بهر کاری زوری نه ی په رزاوه، راست ناکه م؛ چونکه شهو خو لی یوارد نه ی منه ی نه گهر به ئانقه ست نه با، ده یوانی هیچ نه بی سالی جاریک شه حوالیکم بیرسی و به رویندانیک، به سهرم بکاته وه.

۲۱ دلو مزگینه من شابه کو سولتانی مه دی بیتن ژمن باوهر که په یغامی سهحر مزگین بهمن پیدا

مانای وشه:

دلو: نه ی دل؛ مزگینه: مژدهیه؛ شابه: شادبه؛ کو: کهوا؛ سولتان: خونکار؛ دی بیتن: لی براوه بی؛ ژمن: له من؛ باوهر: برؤا؛ په یغام: وه لام؛ سهحر: بهر به یان؛ بهمن پیدا: به منی دا.

مانا به تیځرایي:

باوهری صوفیان وایه، که پیاو هه تا خوئی به هیچ بزانی؛ خوا تاوړی لی ناداته وه. ومختیک که خوئی له بیر بچیته وه، ئهوسایه که بهزه یی خوا به سهری ده کاته وه.

مه لا تا تارزو ده کا که یار دیداری لی بکاو له گهل خو یا بهری بو راوو پی و چی... مانای ئه وه یه خوئی به شتیک دهنای و هه تا خوشی به شتیک بزانی، له لای خوا به هیچ حساب ناکړی. به لام که ده یینی له ماوه ی ده سالدا، هیچ لی نه پرسراوه؛ ئهوسا بو دهر ده که وی که ئه م خو یینی یه بوته له میهر له نیوان دلدارو یاردا. لهو خو به شت زانینه په شیمان ده بیته وه و سهری کزی، له سهر ئه ژنوی هه ژارانهای ئه نیته وه و جگه له یار هه مو شتیکی، ته نانه ت خوشی، له بیر ده چیته وه و به سهر کزیه وه ده پاریته وه. یار بهزه ی پیدا نیته وه و به خو پی نیشان دانیک ده ی لاو نیته وه. مه لا مژده ی ئه و دیداره به دله مه نمت باره که ی ئه داو ئه لی:

ئهی دل مژده ت پیده ده م، شاد به. ئه و خونکاری نازدارم بریاری داوه بیته دیدارم. باوهرم پی بکه راست ده که م؛ چونکه له بهر به یاندا؛ په یام نیری صه پای صالحان ئه و مز گینیه ی به من داوه و ته و او جیگه ی بر وایه و هیچ گومان و دودی تیځایه.

۲۲ شوکور بیناهی یامن هاتو په عقوب دیده ره وشه ن بو

ب بویا یوسفی میصری ل که نعانئ به صهر په یدا

مانای وشه:

شوکور: سوپاس؛ بیناهی: روناکی چاو؛ دیده: چاو؛ بو: بو ن؛ که نعان: مه له ندیکه له فه له ستین؛ به صهر: هم چاو هم دیتن؛ له م به یته دا مه لا، چیر وکی یاقوب و یوسف مان بیر ده خاته وه، که یوسف له یاقوب پیغه مبهری باوکی دور کراوه ته وه. باوک له تاوی کوز، کویر به. له پاش چه ند سالان که براکانی یوسف چونه میصر بو گهنم کرین و یوسف له وی کار به ده ستی ده ولت بو. گهنمی دانی و کراسه که ی خوئی بو باوکی نارد. باوک به بوئی کراسی یوسف، چاوه کانی چاک بونه وه.

مانا به تیځرایي:

زور سوپاس یارم که روناکایی چاوه کانه هاته دیدارم و چاوم به دیداری رو شن بو وه. دیداری ئه ویش ههروه ک کراسه که ی یوسف، به بو ن چاوی باوکی بی نا کرده وه، منیش که له سوئی دیداری دنیا له بهر چاوم تاریک بو به دیتی، ته م تانه م له سهر ره وی و رون بومه وه.

۲۳ نه سیمی سونبولو سیقان سه هردا خه بس و زیندانی

قه بو قفلا مه بی مفته زرنگینی رققلی دا

مانای وشه:

نه سیم: شنه با؛ سونبول: گولی سمل؛ سیف: سیو؛ سه حه: به به یان؛ هه بس: گرتوخانه؛ قه بو: کرایه وه؛ مفته: کلیل؛ زرنگینی: زرنگانه وه.

پوخته ی مانا:

ئیمه که له دوری یار وه که ئه سیری ناو هه بس و زیندانان وایوین؛ له به ره به یاندا شنه بایه که به سه ره پرچه کانی وه که گولی سمل بون خوش، به سه ره کولمه سوره کانی سیو ئاسایی دا هاتبو، ئیمه ی گرتوه. هه بس و زیندان له لای ئیمه نه ما. دلی قفل دراومان، به بی کلیل کرایه وه و به لکه له خوشی ئه و شنه بایه بون خوشه زرننگه له قفله وه هات. واتا، له خوشیان قفلش کردیه هاوار.

۲۴ فیراقی شه و باناخر چو سپیده که فش بو دیسا مه ریخا نه حسی نا قابو خویابو روژ دشه رقیدا

مانای وشه:

فیراق: دوری؛ سپیده: به ره به یان؛ که شف: دیاری؛ دیسا: دیسان؛ مه ریخ: ئه ستیره که به شوم ناوی ده رکروه؛ نه حسی: شوم؛ خویا: ئاشکرا؛ شه رق: خوره لات.

مانا به تیکرای:

شه وی دوری له دیداری یار، دواپی هات. بوجاریکی تریش ئوخه ی ئه و به یانی پیک گه یشتن پی گه یشت. زور سوپاس، ئه ستیره ی نه حسی به ختمان له ئارادا نه ماو روژی طالعمان له روژ ه لات، هه لات و خوی ئاشکرا کرد.

۲۵ دچه رخی وه که نجوم دیم دور سه ما هاتن قیرانا یه که هه ییقا به دربو ئه و سوز په ری من دی دره قصیدا

مانای وشه:

چه رخ: عاسمان؛ چه رخ: زه مانه؛ چه رخ: سوزدان و خول خواردن؛ نه جم: ئه ستیره؛ نجوم: ئه ستیره گه ل؛ دیم: روخسار؛ دور: مرواری درشت؛ سه ما: عاسمان؛ سه ما: هه لپه رک؛ قیران: به رانه ری و لیکنزیکی؛ هه ییقا: مانگی عاسمان؛ به در: مانگی چارده؛ سوز په ری: وه که په ری له دلکشاند؛ ره قص: هه لپه رک.

مانا به تیکرای:

یاری خوم ده گه ری هه لپه رکی دا دیت که سوزی ده دا. کوژی هه لپه رکیکه، پری بو له کیزی جوانی

روخسار وهك مرواری. دههاتنه بهرانهری یهكترو لیک نزیك دهونموه. كه روانیم یاری من كه وهك پهری دل رفینه دهوكوزی رهقصدا ههر دمت گوت مانگی چاردهیه دهنو ئهستیراندا، لهعاسمانی جوانی دا چمرخ دهدا.

۲۶ ژوادی ئهیمهنی دلبر نزام ئهنگوشتهك ئیظهار كر
كو خوش ئهنوارو بهرقن ئهو تهجهلالبون دطوریدا

مانای وشه:

ژوادی: لهشیوی، ئهیمهن: راسته؛ ئهیمهن: چیگهی ههرهپیرۆز؛ نزام: نازانم؛ ئهنگوشت: قامك؛ ئیظهار: دیار؛ کو: كهوا؛ خوش: جوان؛ ئهنوار: روشنایی گهل؛ بهرق: بروسكه؛ تهجهلالا: دیارده؛ طور: کیویكه له دهشتی سینا.

مه لا ئیشاره به چیرۆکی موسا پیغهمبر دهكا. كه وهختیک ژنهكهی زهیستان بوه، ویستویه بچی بزوته ئاگریکی بوینیو ئاگری بوپکاتهوه. گهیهته ناو شیوهلهیهك له کیوی طور. خوا بانگی لی کردوه، كه تو له پیرۆزترین شیوی طوردا، كهوشان داکهنه. ههروهها موسا بهخوای گوتوه: دهمهوی بتیینم. خوا فهرمویه: نامبینی، من خوم نیشانی کیوی طور ددهم، ئهگهر خووی لهبر دیداری من راگرت، توش وادهکم بهمینی. خوا خووی نیشانی کیوی طور داوه، کیو سوتاهوه موسا دلی بوراوهتموهو لهسهررا بهربوتهوه.

مانای بهتیکرایی:

ئهو ههمو روناکاییه جوانانه، ئهو ههمو بروسکهدانه كه لهو بهربهیهانه خوشهدا بوعاشقان بوتهدیمهن دهبی چی، چقهومابی؟ نازانم، توپلی یاری دلرفین قامکیکی نیشانی کیوی طوردا، كهوا ئیمه وهك موسا دلمان دهبوریتهموه بهرودا دهکھوین؟!

۲۷ قیرانا زوهرهیی من دی دبر عهقدا ئورهییایی
ژپهروینان دبیزم عهکسه هیژ کهفتی دجامیدا

مانای وشه:

قیران: بهرانهر هانتی دو ئهستیره؛ زوهره: ئهستیرهیهکی گهشه؛ دی: دیت؛ عهقد: گهردانه؛ ئورهییا: هیشوه ئهستیره؛ کو: پهروین؛ ئهستیره ناو هیشوه ئهستیره؛ کو: دبیزم؛ دهلیم: عهکس؛ تیشکدانهوه؛ هیژ: هیشتا؛ جام: پیالهی باده نوشین.

مانا بهتیکرایی:

لهو ههلهپهرکیهدا، کچهکانی ترم وهك لیزگهی گهردن بهندیک هاتنه بهرچاو، كه لهجوانیدا بهکو

ټهسټيره ده شپه ټنډران. بهرانبهر به مانگي روي يارم ده بون و تيشكيان له و وهر ده گرت. من كه مه سټي شه راڼي ټو جوانيهم، دهر و انم پيال له كم هه روا بريقه ي ټهسټيرانه لي يه وه دياره. من ده ټيم تيشك دانه وي روي يارمه كه داويه ته ټهو ټهسټيرانه و ټهوانيش تيشكيان داوه ته پيال له ي باده ي منه وه.

۲۸ حبيبې عه زمي موجهت كر دجامان له و شه راڼ ټاني.
دلي من دي دو صهيادان ژبور يانا بهري وي دا

ماناي وشه:

حبيب: خوشه ويست؛ عه زم: لي بران، قه صد؛ صوجهت: هاو ده مي؛ له و: بويه؛ شه راڼ: مه ي؛ ټاني: هيناي. دي: ديت؛ صهياد: نچيره وان؛ بور يان: برياني، گوشتي برژاو؛ بهري وي دا؛ لي رواني.

مانا به ټيگرايي:

خوشه ويسته كم، ويستي بيته هاو ده م و هاو نشينم. بو ټه وه بوكه شه راڼي ده ناو پيالان دا هينا؛ ياني چاوه مه سته كاني نيشاندام. دل م دهس به جي هه سټي كرد كه دو راو كهر - واتا چاوه كاني - تي يه وه دهر و انن ده يانه وي بو مه زه ي مه سټيه كه ي خو يان بيكه نه برياني. «سالم» له و باره وه ده لي: وه ي وه ي چ مه جليسي بو دويي! له ديده وو دل دلبر شه راڼي گيړا؛ سالم، كه بابي هينا

۲۹ ب تولين ئاستاني را قه خوندم مير ب دهر گاهي
باقې چاقې حبيب ديتم شو كور ټه ف شه فقه مه ولي دا

ماناي وشه:

تول: ټوله، سه گي بچوك؛ ئاستان: باره گا؛ قه خوندم: خويند ميه وه؛ بقې: به و؛ ديتم: ديتي؛ شه فقه: رحم و به زه يي؛ مه ولي: مه ولا، سهروه ر.

مانا به ټيگرايي:

خودايه ټه ي سهروه ري سهروه ران، زور سو پاس بو ټو، كه به زه ييت به من دا هات و كار يكت كرد، دلبر م من به ټوله ي دهر گانه ي خو ي حساب بكاو به خو ينيته وه، مني هه زار له دهر گاي مير يكي وا ده سلات دار، ريگا بدر يمو يارم به وچاوي خوشه ويسته وه لي م بر واني.

۳۰ ژشكلي ټه بروين ساقې هلاتن صه د هلال اير و
وه به دره ك من مقابل دي ئيشاره ت من ژعه كسي دا.

مانای وشه:

ساقی: مەڭگیز: ھلاتن: ھلاتن: ھیلال: مانگی یەکشەو: ئیرو: ئەمرۆ: وە: وەھا، ئاوا: بەدر: مانگی
شەوی چارە: مقابل: بەرانبەر: دی: دیت: ئیشارەت: ئیشارە: عەگس: تیشکدانەوہ.

مانا بەتیکرایی:

ئەمرۆ کە یار روخساری نیشاندا، صەد مانگی یەکشەوہ بو لا ساگردنەوہی بروکانی ئەو مەڭگیزە
چاومەستە، لە ئاسوگ سەریان دەریئا. ھەروەھا، مانگی چارەشم دیت، کە بەرانبەر بە رومەت و
ھەنیە وێستابو. من ئیشارەتی روخساری یارم لە تیشک بەخشینی بەمانگی چارە پی گەشت و
زانیم دەرکەوتوہ تا بی بینم.

۳۱ بۆزەھری خۆی شەریف خۆندم کو خدمەتکاری دیرینی
تەپز چەورو چەفا دینە سلوکو سەعیو چەھدیدا
لەھیندیک نوسخەدا (بە زاری خۆی شیرین) ھاتوہ.

مانای وشه:

زەھر: زار، دەم، شەریف: مەبارەك: خۆندم: بانگی لی کردم: کو: کە: پر: زۆر، زیاد: جەورو جەفا:
دەردو ئازار: سلوک: ریروشتن.

سلوک لە زاراوەی صوفیاندا، پەلە بەرەژور چونە بەرمو خودا: تا دەگەنە مزلگەیی توانەوہ لەخوادا کە
فەنا فی اللای پی دەلێن. ئەم پلەنەش بێرەتین لە: توبە، کوشتن، تەنھایی، دورەپەریزی،
لەخواترسان، دنیا فزی دان، بێدەنگی، تکاو ھی تریش... سەعی: روشتنی بەپەلە: سەعی: کوشتن:
جەھد: تەقەلا و ھەول.

پوختەیی مانا:

یارم بەدەمی پیرۆزو شیرین زمانی خۆی، منی دواندو فەرموی کە تو خدمەتکاری لەمیزینەیی منی. تو
لەریگەیی خدمەتی منداو بو گەشتن بەمن، زۆر ماندو بوی و زۆرت کوشتن و تەقەلا کردوہ.

۳۲ بچین وەردان ژگولزاران کو ئەغیاران بەدەست خارن
ژمە خصوصانی دەرگاہی دو عامن ئەو دەجری دا

مانای وشه:

بچین: بچنە: وەرد: گول: گولزار: گولجار: ئەغیار: بێگانە، غەوارە: خار: درۆ، چقل: مەخصوص:
تایەبەتی: دەرگاہ. : دەرگا: عام: سال: ھجر: دوری دیدار

مانا به تیځرایي:

تو ټوا دوساله، دوردی دوری ده کیشی و همز به ته مای دیدار بوی و خوت راگرتوه. چاکت کردوه، لهوه بهولاوه دت کم به خولامی تاییه تی بهر دهر کی باره گای خوم. ټهوه ندهش بزانه که ټهوانه ی غهواره نو له ټیمه بیگانه، لعدنیاد، جگه له درک دال، چیان ومدهست نه که وتوه. ټهوا تو که شتی نه باغو باغچه ی ثاوات. دسا دس که به گول چنن له گولجاری ټاره زودا.

۳۳ ب ته شریفه خو نهز خوندم ژلوطفی بنده نیشان کر
خهلات و شه فقه وو دلان شوکور خوازين کو باخوی دا

مانای وشه:

ته شریف: گوره کردن: ته شریف: گوره یی: خو: خوی: خوندم: خویندمیهوه، لاواندمیهوه؛ لوطف: التفات و نر می؛ بنده: کوپله؛ خهلات: بهخشش؛ شه فقه: محبت و خوشهویستی؛ دلان: دلدانهوه؛ باخوی: خودا.

مانا به تیځرایي:

به گوره یی خوی، گوره ی کردم. به نر میو التفاتهوه، منی کوپله ی خوی نیشانه کرد. ټهوه مو بهخشش و التفات و روخوشیو دلدانهوه و لاواندنهوهی که له یارم دیت؛ لهونهرو کردهوهی من بهدیرهو ته نیا خودایه بهزه ی پیمدا هاتوهو خویندمیهوهو بهسری کردومهوه، زور سویاس گوزارم لهخودا.

۳۴ مه هادر سهجده یا شوکری لوی عوردی مقدهدهس بر
بموژگانین خوه دورسوفتن ټه نی مالی له عردیدا

مانای وشه:

مه: ټیمه؛ هادر: حازر، دس بهجی؛ سهجده: سر وهسر عرز کردن بو کرنوش؛ شوکر: سویاس؛ کهسیک که خوا خوشی زوری دداتی، سوژده دباو ناوی سوژدهی شوکره. عورد: زهین؛ موقه ددهس: پیروزو مبارهک؛ بر: برد؛ موژگان: مژول؛ دور: مرواری درشت؛ سوفتن: سون، کون کردن؛ ټه نی: توپل، ناوچاوان.

پوخته ی مانا:

من له خوشیان که یار به سهری کردمهموهو به غولامی خوی حیساب کردم؛ ههر دهست بهجی له حوزوردا، سوژدهی شوکرم برد. لهسر ټهوه زمینه پیروزه که وهک شیوه پیروزه که ی کیوی طور

بو؛ پياو له همرکوي به خوا بگا، نهو شويته پيروزه. به مژولان مرواري فرميسکام دايشتو
 دارشت. ناوچاوانم له عمرز مالي و عهرزه کم به ناوچاوانم مالي و گه سکمدا، به لام گه سکه کم
 تويلم بو.

۳۵ هديا بيناهي يا چه هقان بوتو عوززاي و لاتي من
 تويي پيش بهر سجودا من سه هرگاهان دخه لويدا.

ماناي وشه:

ههيا: ئه؛ ههيا: وهره؛ بيناهي: سوما؛ روناكي چاو؛ چه هق: چاو، ديده؛ بوت: بت؛ عوززا: بتيك بوه له
 مالي كابه؛ لات: بتيك بوه له مالي كابه. پيش بهر: قبيله، روگه؛ سجود: سوژده گهل؛ سه هرگاهان:
 بهر به بيانان؛ خه لوه: جيگهي ته نيائي؛ بينايي چاوان: ناوه بو خدا.

مانا به تيكرايي:

وهره ئه؛ روناكي چاوانم، ئه؛ بينايي چاوان. وهره ئه؛ كه سيكي كه من توم كردو ته بت و دت
 بهرستم و له جيگهي عوززاو لات كه بت بهرستان دهيان بهرستن؛ من تو ده بهرستم و ازم له هه مو
 شتيك هيناوه، جگه له تو. تو روگهو قبيلهي مني. من كه هه مو بهر به بيانان بو كر نوشت
 سهرده نيمه سه رزه وين و سوژده ده بهم. روم ده تو به و له شويي ته نيائي دا توم ده گه لي.

۳۶ لبال عيلمي ته معلومه ژژيني من تو مه قصودي
 فيداي جاني مه دي جان بت دقه ستا و هصلو ديني دا

ماناي وشه:

لبال: له كن، له لاي؛ عيلم: زانست؛ ته: تو؛ معلوم: ديارى و ناشكرا؛ مه قصود: مه بهست؛ جان: گيان؛
 فيدا: قوربان، گوري؛ قه ست: نياز؛ و هصل: پيك گه بشتن؛ دين: ديتن و چاو بي كه وتن.

مانا به تيكرايي:

پي ناوي من بليم. خودايه، ئه؛ يار. ئه؛ بينايي چاوان. هه مو شتيك خوت ده يزاني. له بهر
 زانستي تودا ناشكرايه كه له ژياندا، جگه له تو نياز كم نيه. من ده مه وي له ريگهي تودا - كه گياني
 به راستيم توي - گيانم فيداكم. هه ر ته وهنده به و هوميده وه بم كه به تو بگه مو بت بينم.

۳۷ بحوسنا خو ئيلاهي كي بسه هه و هه بيه تي ديني
 نجوم و كه و كه بي لاميع ژبالا تين به به ژني دا

مانای وشه:

حوسن: جوانی؛ ئیلاهی: خواجه من؛ کی: بکھی؛ سههم: سامو ترس؛ هه ییهت: مه ترسی؛ دین: دین؛
نجوم: نهستیره گه؛ کهوکهب: نهستیره؛ لامیع: بریقهدار؛ بالا: لای سهره؛ بهژن: بالا.

مانا به تیکراییی:

خودایه بهو جوانیهی خوت کهی که به شیکت داوه به دلهرمو بهو هه ییهت و مه ترسی و دلّه
له رزه یه کهی، که له دیتی شهو جوانیهت دا له روی دلهرم ده یینم بهو دیداره لهو بهژن و بالا
ریکه دا، نیشانمان ده دی. شهو خشلانهی ده بریقینه وه له سهررا تا خوار له بهژنی یاردا، وهك ریزی
شهستیره ده دره وشینه وه. که شهوانهش هه مو پاژیک و به شیککی که من، له جوانی تو، که لهو بهشی
یارمت داوه.

۳۸ بخالین وهر دو نه سرینان ژقودرهت خهط کشاندی لی
بته رها نیرگزا عیلى سههرگاهان نهسیم لی دا

مانای وشه:

خال: خالی سهرزو؛ وهر دو: گولی سوری محمدی؛ نه سرین: گولیکی سییه؛ قودرهت: توانایی؛ قودرهت:
کاری خود؛ خهت کشاندی لی: خهت لی کیشاوه؛ ته رح: چوزه، جل؛ نیرگزا: گولیکی سپی بون خوشه؛
عیل: بلند؛ عیل: عاشیرهت؛ نهسیم: شهبا.

مانای تیکرا:

خوایه، به جوانی بهژن و بالایی یار که جوانی خوته داوته تی. به خاله کانی روخساری چه شهوانه
له سهر کولمه ی سوری - که وهك گولی گولاون - چه شهو خالانهی له سهر لاجانگ و بهر گهردن -
که لاجانگ و ژیرچه نهی وهك نه سرین وان - که به قودرهتی خوت نه خشان دوتن. خودایه سویندت
ده ده م بهو بهژن و بالایه که وهك چله نیرگزی شلک و بلندو له چاو هه مو جوانانی عاشیرهت دا گولی
سهرتوپه. شهو چله نیرگزه ی که به شهنه بای به یانان ده له ریته وه. یان شهو بهژنه شلکه ی که به
هه ناسه ی عاشقانه ی ئیمه ده هه ژیت؟.

۳۹ کوتولی ئاستانی دور نه کی ئیدی ژدهرگاهن
ژبا خوی ئی رجو ناکی ن دبابی لوطفو رهحمیدا

مانای وشه:

کو: که؛ تولی: توله ی؛ نه کی: نه کی؛ ئیدی: جارنکی تر، تازه؛ باخوی: خودا؛ قی: شهوه ی؛ رجو:

تەمەننا، داوا؛ باب: دەرگا؛ باب: بابەت؛ لوظف: التفات؛ رەحم: بەزەیی.

بوختەى مانا:

خودايە، سویندت ئەدەم بەجوانی یارم. بە بەژنو بالای. بەو خالانەى پیت نەخشاندو، کە هەموشیان توژیكە لە نمونەى جوانی خۆت. دلەم مەشکینەو جارێکی تر دورم مەخەرەو لە دەرگای خۆتو با هەر تۆلەى بەر دەرگانهى تۆ بەم.

خودايە، ئەو تەمەننايەم تەنیا لەوێه کە هومیڤم بە لوظفو رەحمەتى تۆ هەیه. دەنا دەزانم عەبد حەقى نیه ئاواتى خۆى لەبەر خودا دانۆ و بلی بیکە.

لێرەدا مەلا ئەو قسەى صوفیانەمان بیر دەخاتەو کە: خۆدا بەرانبەر بەهیچ نایدا. تەنیا ئەگەر بەزەى بەکەسیکدا هات، دەروى خیری لى دەکاتەو. نوێژو تاعەت نابن بەهوى بەخششی خودا.

ه تو ناری فیرقەتى زانی دکارم ئەز تەحەممول کم
دبارى کوهى قەندیلیم بلاقیلیم دەشقیڤدا

مانای وشە:

نار: ئاگر؛ فرقەت: جیایی، جودایی؛ دکارم: دەتوانم؛ ئەز: من؛ تەحەممول کم: هەلگرم؛ دبار: کێو؛ کوهی: کێوی؛ قەندیل: ناوی کێویکە لە کوردستان؛ بلاقیل: بى قسەو باس؛ عیشق: ئەوین، دلدارى.

مانا بەتیکرایى:

خودايە هەرچەندە وای دا بنیم کە من کێوی قەندیلیم، هیچ گلەو مەتە قیشم لە دلداریدا قەت نەبوی. ئایا من چیتەر دەتوانم تاقەتى جودایی بینم؟ خوايە تۆ بوخۆت دەزانى ئاگرى جودایی چەند بە تەوژمو بى ئامانە. دەشزانى خۆ لەبەر راگرتنى تەنانەت لە وزەى چىای قەندیلشدا نیه.

مەلا ئیشارە بەو ئایەتە دەکا کە خوا فەرمویه:

ئەگەر ئەم قورعانهمان ناردبایەتە سەر چیا. دەت دیت بەزەللی لەترسى خودا لەت لەت بوەو لەبەرەك چو.

١٤ زەهى دەردى مەزن فیرقەت جگەر سووت ناتەشى دا دل
جیهى صەبرى نەما چەندان فەرەج من دى دەصەبریڤدا

مانای وشە:

زەهى: پەك، چۆرۆ؛ دەرد: ژان؛ مەزن: زل؛ فیرقەت: جودایی؛ سووت: سووتا؛ ناتەش: ئاگر؛ جیه: جیگە؛ چەندان: هیندە؛ فەرەج: فەرحانی؛ صەبر: حەوسەلەو پشو درێژى.

مانای تیکرای:

ئاخ له ژانی گرانی جودایی چی پیکردم. جهرگی سوتاندم، ئاگری دمدل بهردام. بهائی زۆرم صهبر کردو له صهبری زۆروه گهیمه فهرجانی. بهلام ئیتتر تازه که دل و جگهرم شهوسا سوتاووه، دلپش جیگهی صهبره ئاگری گرتو بو بهخۆلهمیش، ئیتتر جیگهی صهبرکردنه که شهم نهماوه. دهسا خودایه دیسان توشی جوداییم مه کهوه.

٤٢ مهلا بی قامه تا یه کتا قیامهت من به چه هقان دی
فیراقی روسیا بن ته. ژمن جانی شیرین جی دا

مانای وشه:

قیامهت: بهژن؛ یه کتا: بی وینه، (نهامی تاقانه)؛ فیراق: جودایی؛ روسیا: رورهش؛ جی: جیا، جودا.

مانا به تیکرای:

هووی مهلا - وهک شاعیرانی تر خووی دمدوینی - بی بهژن و بالایی یار که وهک نهامی تاقانه و بی وینهیه، من قیامهت به چاوان دیت. ئهی جودایی، روت رهش بی، تو بوی که گیانی شیرینمت - که یاره - لی جیا کردم هوه.

قصیده‌ی هه‌شته‌م

«دوعا»

١ سه‌ری زولفاته ب‌گوللابی دوعا
هاته دهستی مه ب‌جه‌للابی دوعا

مانای وشه:

گوللاب: قولاپ؛ دوعا: نزا؛ جه‌للاب: کیشمر؛ جه‌للاب: بهو کهوه ده‌لین که ده‌ناو جه‌شاردا ده‌شارنه‌وه و
کهوی پی‌ راو ده‌کمن.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی یار، ئیمه دوعا مان کردو دوعا که مان وه‌ک کهوی راو، وه‌ک قولاپ و داو، سه‌ری زولفسی
ئالقه‌ی قولاپ ئاسایی تو کهوته ده‌ستمان.

٢ صوفی‌یی خه‌لوه‌نشین بیته سجود
هه‌ردو بره‌ین ته‌نه میحرابی دوعا

مانای وشه:

خه‌لوه‌نشین: چله‌کیش؛ بره‌ه : برۆ.

مانا به‌تیکرایی:

ئه‌ی یاری دل‌رفین، ئه‌مو تاقی برو‌یانه‌ی تو پی‌رو‌زترین میحرابین که هه‌ر کهس به‌رانبه‌ریان
راوه‌ستێو دوعا بکا ده‌س له‌جی قبول ده‌بی. با صوفیه چله‌کیشه‌کانیش به‌ره‌و ئه‌و برو‌یانه‌ت سوژده
به‌رن، تا شتیکیان له‌ قودره‌تی خودا لی‌ حالی بی.

۳ عه‌رضی کی دی‌بکرم صوره‌تی حال
کو تویی قبیله‌یی ئه‌ربابی دوعا

مانای وشه:
دی‌بکرم: بکرم؛ صوره‌تی‌حال: باسی چوئیه‌تی خۆم؛ کو: که؛ قبیله: روگه؛ ئه‌رباب: خاوه‌نان.

پوخته‌ی مانا:
باس و خواسی چوئیه‌تی خۆم، جگه له‌تۆ لای کی بدرکینم. که هه‌ر خۆتی روگه‌ی نیازو ئاواتانی.

۴ ژدوعانی قه‌ده‌حه‌ك دهر ده‌سته
هه‌ر سه‌هه‌ر مه‌ستی مه‌یی نابی دوعا

مانای وشه:
قه‌ده‌ح: پیاله؛ دهر: ده‌ناو؛ مه‌یی ناب: شه‌رابی بی‌خه‌وش.

پوخته‌ی مانا:
له‌سایه‌ی پارانه‌وه‌م له‌ده‌رگات، هه‌مو به‌یانیان، مه‌ست و سه‌رخۆشمو له‌باده‌ی بی‌غه‌وشی یادی
تۆیه، ئه‌و سه‌رخۆشیهم.

۵ گولی ئیقبال ژگولزاری قه‌بول
مه‌چنی بو دشه‌که‌رخابی دوعا

مانای وشه:
ئیقبال: روئیکردن، به‌خت؛ شه‌که‌رخاب: خه‌وی خوش، شیرین خه‌و.

پوخته‌ی مانا:
من که هه‌نده به‌کزی و که‌نه‌فتی له‌به‌رت پارانه‌وه‌ تاخه‌و به‌لای دا برده‌مه‌وه. له‌خه‌وما دیتم که‌نزام
قبول بوه‌و گولی به‌ختم پشکو‌توه‌و گول‌چینم له‌ گولزاری قبول کردنت به‌ نه‌سیب بوه‌.

۶ به‌ردو بره‌ین ته‌ ب ئیخلا‌سو یه‌قین
مه‌دبر سه‌جده‌ ب ئادابی دوعا

مانای وشه:

بره : برو؛ ئیخلاص: دلپاکی؛ یه قین: بی گومانی؛ مه دبر: ئیمه ده مان برد؛ ئاداب: ریوشوین.

پوخته ی وتار:

من وام بهخوم ههست کرد، که به دل و یه قین سوژدهم ده برده بهر میحرابی ئهو دو برویانهت و بهدام و دهستوری دوعاوه دوعام ده کرد.

۷ ژدلهك صافی تو میحراب بین

سهجدهیهك لازمه ده ربابی دوعا

مانای وشه:

ژ دلهك صافی: له دلیکی صافهوه؛ لازمه: پیویسته؛ ده ربابی: له بابتهی؛

مانا به تیکراییی:

ئه گهر به دلیکی پاكو بی خهوش، بروانیه ئهو برو میحرابیو کهوانییه؛ ده زانی که بو پارانهوه و نیازگرتن، پیویسته سوژدهیهکی بو بهری.

۸ مه ددل عوروتهی وثقایه بدهست

ژ ئه نایاته سهر ئهلقابی دوعا

مانای وشه:

مه: ئیمه؛ ددل: ده دلد؛ عوروه: دهسکه گوزه، دهسکی ههرچی؛ وثقا: ههره قایم؛ ئهنا: مه دحوی هه لگوتن؛ ئهلقاب: نازناوان.

پوخته ی مه بهست:

من که مه دحی توده کهم ناوت ده بهم؛ ناوی تو، سهروه ری هه موناوو نازناوانه. ناوی خوت ده کهمه تکا کار له دوعا کردندا. دهستم به دهسکی ههره قایمهوه گرتوهو ههرگیز تل نادهم و له ریگه لا ناکهوم.

۹ ژ ئه زهل یهك جیههتی دایه مهلی

ههرمه ئیخلاصه ژ ئه سبابی دوعا

مانای وشه:

ئەزەل: ھەرەپیشو؛ يەك جىيەتۈ: يەك لايەنى؛ مەلى: مەلا؛ ھەرمە: ئىمەھەر؛ ئەسباب: ھو.

مانا تىكرا:

ھەر لە روژى بناوانەو، خوا يەكتاپەرستى داوہ بە مەلا. ھويەكى كە دەيتتە مايەى پارانەوومان،
ئەو ئىخلاص و دۇياكىمانە.

قه سیده ی نوهه م

د ویدار

۱ دهستی قودره ت کو هلاقیټ ژبه ژناته نیقاب
لجه مالا جه بهر وتی مهنه مان پهرده، حیجاب

مانای وشه:

قودره ت: توانایی؛ هلاقیټ: هاویشتی، هه لی مائی؛ نیقاب: سرپوش؛ جه مال: جوانی؛ جه بهر وت: دهسته لآت؛ حیجاب: لمپهر.

پوخته ی مانا:

له وساو ه کهوا دهستی به هیژو توانای، سازدهری زهوی و عاسمانان، به ژنی توی هیټاوه ته ناراو ه و پهرده ی نیوانی له ناو لاداو ه و خوی به ئیمه نیشان داوه؛ ئیمه جوانی خوی گموره مان له روخساری تودا به دی کرده و بو دیتنی جوانی ه و پروهردگار ه تواناو خواهن دهسه لآت ه، هیچ پهرده و له مپهرمان له ناودا نه ماوه.

۲ ل گولین ته ی تهر و نازک کو سمحه ر گرتی خونا ف
دنه باریق و قنینان ژحه سه د صوه تی گولا ب

مانای وشه:

گولین: گولان؛ تهر و نازک: شق و تور ت؛ خونا ف: شمونم، ناو ننگ؛ نه باریق: جه معی ابریق، لولینه؛ قنینه: ده فری شوشه؛ هه سه د: ئیره یی؛ صوه تی: سوتاو؛ گولا ب: گولاو.

مانا به ټیکراییی:

له وه تا سر گونای تو که وه ک په لکه گولی ناسک و تور ت و تیراو وان. له بهر ه به یاندا شه ونمیان

په ژبوته سهر؛ گولآو كه شيره‌ي گياني گولآنو دهراني نه‌گه‌يشتوته بارت‌ه‌قاي ئهو شه‌وبمه - كه به‌سهر كولمه‌كانت‌ه‌ويه - له‌بهر ئيره‌يي و چاونه‌زيړي لداخو حه‌سره‌تان، له‌ناو تونگه‌ي لونه‌دارو له‌ناو شوشان‌دا، سوتاوه.

۳ عه‌يني كافوري به‌مه‌شرب مه‌ ژحوسنا ته‌يي صاف
له‌و ژعیشق‌ته ددل‌د‌امه‌ قه‌بو عيلمی عوباب

مانای وشه:

عه‌ين: كاني؛ عه‌ين: هه‌روه‌ك؛ كافور: شيره‌ي داريكه‌ زوړتر له‌چين و ژاپون دهروي. ئه‌ویش وه‌ك داره‌بنی ولاتی خو‌مان، له‌ل‌مه‌كړي و شيره‌ دائه‌داو دوايه‌ وشك‌ ديته‌وه. ره‌نگي زوړسپي‌يه، بو‌ني خوشه، بو‌ داوده‌رمان به‌كارده‌بري. به‌ لاشه‌ي مردويه‌وه ده‌كهن تا زوړ زو بو‌ن نه‌گري. خوا له‌ قورع‌اندا ده‌فه‌رموي: «له‌و دنيا كارچاكان، له‌ بياله‌يه‌ك ده‌خونه‌وه كه‌ ناوه‌روكي پياله‌كه، كافوريشي تيكه‌لاوه‌و له‌ كانيه‌ك تيراوده‌بن كه‌ هه‌ر گا بيانه‌موي هه‌ل‌ده‌قولي»؛ حوسن: جواني؛ صاف: بي‌خه‌وش؛ له‌و: بويه؛ عيشق: ئه‌وين؛ قه‌بو: كرايه‌وه؛ عيلم: زانست؛ عوباب: ده‌رياي به‌شه‌پول و شه‌پولي ده‌ريا؛ عوباب: ناوه‌ بو‌ كتيپيكي فهره‌نگي عاره‌بي كه‌ «صفاني» بيس‌ت‌بهرگي نوسيه‌وي بوي ته‌واو نه‌كراوه. (صفاني، ناوي ابو‌الفضايل حسن كوري محمد بو. له‌ نيوان سالاني - ۱۱۸۱ و ۱۲۵۲ ی - ميلادي‌دا ژباوه. له‌ شاري لاهوري هندوستان هاتوته‌ دنيا. له‌ شاري غمزنه‌ خویندويه‌وه له‌ به‌غدا مرده‌وه. دو فهره‌نگي عاره‌بي نوسيه‌وه؛ به‌ كيكيان ناوي: «الکلمة والذيل والصلّة» وانا: ته‌واو كه‌رو په‌راوي‌زو پيك‌گه‌ياندن بو‌ه. ئه‌ويتريان، «اللباب الزاخر واللباب الفاخر»؛ ده‌رياي پرو سهرزيړيان، شه‌پولي سهرزيړ كه‌ري ده‌رياو كا‌كله‌ خوشه‌كان. ئه‌وه فهره‌نگه‌ي تايپتي ميم‌ه‌يناوه‌وي بوي ته‌واو نه‌كراوه‌و مرده‌وه. فه‌يروز آبادي، قاموسه‌كه‌ني خوي، له‌سهر داروپه‌ردوي ئهم دوكتيه‌وه هه‌ل‌ناوه‌.

مانا به‌تيكرايي:

له‌وساوه‌ ئيمه‌ ريگامان دراوه‌ كه‌ له‌جواني بي‌گه‌ردو بي‌خه‌وشي تو‌ بروانين؛ خو‌مان له‌ به‌ه‌شتا ده‌بينين و له‌ريزي پياوچاكان داين‌و له‌و سهرچاوه‌ به‌ه‌شتي‌يه، تيراو ده‌بين كه‌ كافوري له‌گه‌لا تيكه‌لاوه‌وه. هه‌ر بويه‌شه‌ كه‌ ده‌رگاي ده‌رياي زانست به‌روي دلمان‌دا كراوه‌ته‌وه‌وه دلمان‌ له‌زانا‌بي خواناسين‌دا ده‌ريايه‌ كه‌ شه‌پول‌شه‌داتو سهرزيړ ده‌كات. يان، له‌سايه‌ي ديداري تو‌وه، ئيمه‌ زانستيك‌ روي تي‌كردوين كه‌ زوړ له‌ناوه‌روكي كتيبي العبابي صفاني زياتره‌.

ع مه‌زسهر چه‌شمه‌يي حه‌يوان قه‌ده‌حه‌ك صافي قه‌خوار
ناگه‌هي له‌ذده‌تو ذه‌وقامه‌ بصده‌ جلدی کيتاب

مانای وشه:

سهرچه‌شمه: سهرچاوه؛ حه‌يوان: زبان؛ قه‌ده‌ح: پياله؛ صاف: رون‌و دور له‌ ليالي؛ قه‌خوار: خوارده‌وه؛

ناگه‌هی: ناگاته؛ له‌ذذته: خوشی؛ ذهوق: چیژه؛ جلد: بهرگ؛ کتاب: کتیب.

مانا به‌تیکراییی:

ئیمه له‌سه‌رچاوه‌ی ئاوی حه‌یاتی پژی پی‌آله‌یه‌کی رون و ره‌وانمان خواردو‌ته‌وه؛ خوشی و چیژه‌یه‌کی که ئیمه هه‌ستمان پی‌کردوه، به‌ صه‌د به‌رگ کتیب باسی‌یکه‌ین هیشتا دوا‌یی نایه.

۵ له‌و ده‌نگی مه‌ دخونی کو د‌عشقا ته‌ ب‌ساز
مه‌ به‌ژناته دخونی نه‌ی و قانون و روباب

مانای وشه:

له‌و: بویه؛ کو: که؛ دخونی: بانگ‌ده‌کا؛ نه‌ی: بلویر؛ چه‌نگ، ساز، قانون، روباب: هه‌ریه‌که‌ آمراییکی موسیقان؛ بساز: بساچینه، ئاشابه.

مانا به‌تیکراییی:

ئه‌وینی توو دیتنی دیداری تو، وه‌ك ئاوی‌ژیانه، که مردن له‌ناو ده‌باو تامو چیژه‌ی له‌ باس کردن نایه. واتازه‌ تیده‌گه‌م، که بوچی گوی له‌ هه‌ر ئاواز و ئامرازیکی موسیقی ده‌گرم تیکرا هه‌ر دنه‌م ئه‌ده‌ن و ئاموز‌گاریم ده‌که‌ن: که تو ده‌گه‌ل ئه‌وین ئاشابه‌و ده‌ست له‌ دل‌داری به‌رمه‌ده.

۶ قه‌هوه یا ته‌لخ د‌گه‌ل زه‌هری هه‌لاهیل ب‌ ده‌ری
مه‌ژده‌ستی ته‌مباره‌ك شه‌که‌ر ئامیزه خوشاب

مانای وشه:

قه‌هوه: مه‌ی؛ قه‌هوه: قاوه؛ ته‌لخ: تال؛ زه‌هر: زه‌هر؛ هه‌لاهیل: گیاه‌یه‌که‌ شیره‌که‌ی زه‌هریکی زور حه‌سته‌مه؛ ب‌ده‌ری: ب‌ده‌یه‌ی؛ مه‌: بومه؛ مباره‌ك: پیروژ؛ شه‌که‌ر ئامیز: شه‌که‌راوی؛ خوشاب: خوشاو.

مانا به‌تیکراییی:

ئه‌گه‌ر تو زه‌هری هه‌لاهیل ب‌که‌یه‌ناو قاوه - یان شه‌راییی زور تاله‌وه - و بلیی بیخوره‌وه؛ چونکه ده‌ستی پیروزی توی وی‌که‌وتوه، به‌لامه‌وه له‌ خوشاوی شه‌که‌راوی شیرین‌ترو خوشتره.

۷ قولزومی عیشقی ژبایی خو موخالیف ده‌مه‌کی
ده‌ه‌ماماتی عه‌جاجی مه‌ل سه‌ر ده‌ستی غوراب

مانای وشه:

قولزوم: دهریا؛ عیشق: ئهوین؛ بای موخالیف: بای پیچموانه؛ دهم: تاو؛ ههمام: راتله کاندنی با؛ عه جاج: گیزه لوکهو گهردهلول؛ غوراب: جوریک گهمیه به بادمهوی پیشوبوه.

مانا به تیگرایی:

ئیمه سهرده میک لهدمان، لماناو دهریای پرله توفان دا، وه بهر گیزو گهردهلولی که وتوین و بهدم بای موخالیفه وه ره تمان دهر دو دهسته لاتمان به سهر گهمیه که مادان نهما. گهمیه که مان ئیمه به سهر دهستی خویه وه گرتبو. بای پیچموانه دهی ره تاندو سهرمان لی شیوابو.

۸ سه هری خضری عینایت کو برین چه شمه یی دل
بجیهانی مه نه زهردا کو جیهان عینی سهراب

مانای وشه:

خضر: سهوز؛ خضر: خدری زینده. خدری زینده یانی، که سکی نهمر. گویا یه کیک له خوشه ویستانی خودا، که یشتوته سهرچاوهی ئه و ئاوهی که هر کهس بیخواتمه وه، هر گیز نامری. واتا وه که سهوزه گیایه که وایه که هر گیز وشکو سیس نابو و همیشه که سکه؛ عینایت: به سهر کردنه وه ئاگاداری؛ برین: بردنیه؛ چه شمه: سهرچاوه؛ جیهان: دنیا؛ نه زهردا: روانین؛ عین: به تهاو تهی؛ عین: کانی؛ سهراب: تراویله که، له بیابان دا، پیاو لهدوره وه شتیک ده بینی به ئاوی ده زانی؛ به لام ئاویک له ئارادا نیه و چاوی فریو دهخوا به وه ده لئین سهرابو به کوردی پی ده لئین تراویله که.

مانا به تیگرایی:

ئهم تاکه شیعره، تهواو که روکلکه ی شیعی پی شوبوه که فهرموی: له دهریادا، بهر گیزه لوکه که وتین و گهمیه که مان با دهیره تاندو به سهر گهدانی مابوینه وه. ده لی: شهویکی زور چه سته ممان دهر باز کرد، تا له بهر به بایندا، روح و به زهی خوا، لیمان بوبه خدری زینده و له توفان رزگاری کردین و دهستی کیشاین تا بردنیه سهرچاوهی دل؛ که هر چاوهی دلیشه ئاوی ژبانی تیدا به و ئیمه پی نازانین.

ئهوسا که تماشای دنیا مان کرد، به و ههمو دهریا و وشکانیه وه که ههیه تی، ههمومان تهواو به سهراب و تراویله که هاته بهرچاوو زانیمان چاومان فریوی خواردوه.

۹ بحوبایی مه به مه غرور وهه سهر گه شته «مه لا»
باقهر که فتی به وی بی هوده سهر گه شته حوباب

مانای وشه:

حوباب: بلقی سرثاو؛ مه غرور؛ لمخوبایی؛ وهه؛ ئاوا؛ سمرگه شسته؛ سمرگردان؛ قهر؛ وههر؛
کهفتی؛ کهوتو؛ بی هوده؛ لههییچی؛ بمخورایی.

مانا به تیکرایی:

ئهی مهلا! ژيانی ئهم جیهانه، وهك بلقی سرثاوه. بلقی سرثاو، بایه کی چوته ناو، کهوا ههلی
مساندوه. ژيانی جیهانیس ههر وهك بلقی سرثاو، بادی ههوایهو ههروهك بلقی، به بالی دهر کهوتن
دهبوچیتمهو. ژيانیش که نهفه سیکی داو نههاتهوه لهناو ئهچی. جا ئاگات له خوت بی، بلقی سرثاو
ههلت نهخه لهتینی و به ژيانی دنیایی، بایی نه بی.

۱۰ وهیه هودهو د ژسه با بیتهو بزانی چیه حال
کو لهالی مه غهربان نه سوئال و نه جواب

مانای وشه:

وهیه: رهنگهیه؛ هودهو؛ پهوسلیمانه؛ سه با؛ شوینیک بوو له یهمن که به لکیس بهر لهوه بیته ژنی
سلیمان پتیه میهر، لهوی ژیاوه. (باسی سلیمان و به لکیس و ده ئالیه کی په پومان له پیشدا کردوه.)؛
غهرب: ئاواره ی نیشتمان؛ سوئال: پرسیار؛ جهواب: ولام.

مانا به تیکرایی:

ئیمه له نیشتمانی راسته قینه، دور خراوینه وهو لهم جیهانه ئامانه تیه دا به ئاواره یی ماوینه وه، نه کهس
لیمان دهرسی چونی و نه ولامیکمان بو دهنیرن که دلمان خوش کا. هومیدمان هدیو رهنگه
په پوی پتوقدهم پیروز، مژدهیه کمان له سه باوه بو بهیچی و ده خومان بگهین که چوین و چوون
دهیین.

۱۱ ههردو برهین ته نه میحرایی چه ئیمان و چه کوفر
بود نابود کویه کن ئهف چتهواب و چه عیقاب

مانای وشه:

بره: برۆ؛ ته نه: تون؛ ئیمان، باوهری؛ کوفر: بی ئه مه کی؛ بودونا بود: بون و نه بون؛ تهواب: پاداشت؛
عیقاب: تولهوسزا.

مانای به تیکرایی:

ریوارانی رتگی خواناسین، به قوناغیکدا تی بهر دهن. که قوناغی لهخوا داوون بونی پی ده لین. لهم

پلهيدا، بهردو دارو گياندارو بى گيان، بهلايانهوه همموى هر خوا ده بهر ستي. شهوانه ي كه بهروالت، كافرينو سجده ده بهنه بهر بت؛ له لاي توان سجده كه يان بو خودايد. چونكه باومرئو ناباو مزيش هر له لايمن خوداوه به بنده دراوه هر فرماني خو يه تي، بهجي هيتنراوه. لايان وايه پاداشتي چاكو سزاي خراپه ش، هر شتيكي ظاهري و روا له تي بهو كه سيكي فرماني نموي ييك هيتايي. فرمانه كه هر چيه ك بيت. ناشي دمرو تازاري له سر بيني و هر وهك له مو بهر يش باسما ن كرد، صوفياني پايه بهرز، ده لين: يار همموي هر رحمت و خوشي بهو رحمت له هر كوي هبه ي تازاري لي نيهو خوداش له همو چيگه يه كه هيه. كه وابو عزاب نايي هبه ي. زور جار له گفته ي صوفيان دا توش ده بين كه ده لين: نهوه ي شيخ له خانه قادا بوي ده گه را ئيمه له گوشه ي مه خانه توشى بوين... و...

مه لا لهم به يتدا، ثم بزوايه ده خاته بهرو ده لي:

هر نمو دو برويه ي راستو چه يي تويه كه بونه ته سوژده گاي باومر دارو بى باومراني روا له تي. ئيتر كوفرو ئيمان ده برتته موه و تيكه ل ده بن. بون و نه بون شه گهر هه يمو شه گهر نيه، هر له خوتتهويه؛ پاداشتي باش دانه وه سزادان، چون ليك جو ي ده كر تته وه؟!

۱۲ ودره نيشاني «نيشاني» دهخوه بى په رده سه هر
لي زخوني بگه په ره يز كو شه هيدان چه حيساب

ماناي وشه:

نيشاني: نيشانه ي تيران؛ نيشاني: تخلصي مه لا له شيمردا؛ بى په رده: ئاشكرا؛ لي: به لام؛ خون: خوين؛ په ره يز: پاريز؛ شه هيد: كو شته ي ريگه ي هه قانيه ت؛ حيساب: ژماره؛ حيساب: لي پرسينه وه.

مانا به تيكرايي:

ته ي يار ودره، ده بهر به يانان دا، خوت نيشاني ثم نيشانه ي تيرانه ي خوت بده. به لام هر من نيم كه شه هيد ي تيري نموي تو م؛ كوژراواني نمو ريگه يه، له ژماره به دمزن و هه موش له ري هه ق دا كوژراون و خو ينيان له بهر دمروا. شه گهر هاتيه سهر دانمان، توژيك به پاريزوه ودره، نه وهك خو يني ئيمه په لاويت بكاو ده سزاني كه شه هيد لي پرسينه وه يان بو نيه.

«پیاله‌ی لیواولیو»

۱ لله‌الحمد ژیاړی مه‌دده‌ست چامه له‌باله‌ب
ژله‌بی نوشی په‌یاپه‌ی ددل ایله‌هامه له‌باله‌ب

مانای وشه:

لله‌الحمد: شوکور بوخوا؛ ژیاړی: له‌یاره‌وه؛ مه: ټیمه؛ جام: پیاله؛ له‌باله‌ب: لیواولپ؛ له‌ب: لیو؛ نوش: ره‌واقی ه‌نگوین؛ په‌یاپه‌ی: له‌سهره‌که‌و بی‌پسانه‌وه؛ ایله‌هام: له‌غ‌یه‌وه خه‌بر بدل‌گ‌یشن.

مانا به ټیکرایي:

سوپاس بوخوا، که‌یار ټیمه‌ی خویندوته‌وهو به‌لیوه شیرینه‌کانی - که‌هاوتای ره‌واقی ه‌نگوین -
ټیمه‌ی لاواندوته‌وهو له‌وساوه جامو پیاله‌ی لیواولییمان له‌شوین هاتوته‌ده‌ستو دل‌مان پر‌بوه له
موزده‌و خه‌بری غ‌ییی.

۲ د‌ری یا وان خه‌تو خالان کو نه‌ه‌رفین قه‌لمینه
مه ژفه‌یضا ته‌یه مه‌ستانه ره‌وان چامه له‌باله‌ب

مانای وشه:

ری: ریگه؛ وان: ثوانه؛ خه‌توخال: خال‌ومیل؛ ه‌رف: بیت؛ قه‌لم: بنوس؛ فه‌یض: به‌ره‌ک‌مت،
سر‌ریز؛ ره‌وان: بی‌گری‌و قورت؛ چامه: شیعرو ه‌له‌ست؛ له‌باله‌ب: لیواولیو.

مانا به ټیکرایي:

نه‌وخالو خه‌ته‌ی له‌روخساری تو د‌یته به‌رچاو، کاری قه‌له‌می نوسه‌رو نه‌قاشان نیه. خوای گ‌وره

بدانسته رژتونى. من كه دلم داووته ئهوينى ئهوانه، به پلهو پايه يهك گه يشتوم كه له بهره كه تى
 ئهوانه وه كه رژهوى كردوه سهر خوشمو شيعره كانم ئاوا رهوان و بى گرى و قورتنو به سهر
 ليوانه وه ده گهرين.

۳ مهستى شه هكاسى مه يا جاذبه يى روح دذات (يان - ددات)
 روح دذات كوژبه ر له دذه تى عيشق مامه له باله ب

ماناى وشه:
 شه هكاسه: شاكاشى؛ جاذبه: كيشهر؛ روح: گيان؛ ذات: خويى؛ كو: كهوا؛ له دذه ت: خوشى؛ مامه:
 ماوم.

مانا به تيكرايى:
 لهو بادهيه - كه روح و گيان بهره و خوى ده كيشى - من به شاكاشى فرم كردوه. نهك ته نها له شو
 ئه ندامم ته زيوه و بليم وهك خه لكى رهمه كى سهر خوشم؛ بگره گيانيشم به و له زه ته ي زانيوه و
 ده زانى كه من لهو خوشى دوباره يه ي ئه ويناوى دا به لپياو لپيى ماومه وه.

۴ نيرگزا مهست ژبالا چه مه نا سونبول و گول تى
 قه دهه ي تازه بدهستى خوه تنى دا مه له باله ب

ماناى وشه:
 بالا: به زن؛ بالا: سهر، ژورو؛ چه مه ن: چيمه ن؛ سونبول: سمل؛ تى: دى؛ تى: تيدا؛ تازه: ههره باش؛
 تنى: ته نيا؛ دامه: داي به ئيمه؛ له باله ب: ليواوليئو.

پوخته ي مانا:
 به زن و بالاي يارم، وه كو ميگر و ميخرزار يكه كه ههمو جوړه گوليكي جوان و بون خوشى تيدايه و
 له واندا گولي رومه تى و سونبولى كه زيه كانى و له سهروى ههموا نيشه وه، نيرگسى چاوه
 مهسته كانى، به جوانى خو ده نوئينن. ديتى چاوه كانى، بومن وهك ئه وه وابو كه پياله يهك شه رابى
 ههره باشى دايتته دهستم و پر به پر مهست و سهرخوشى كردوم.

۵ وه ده تى صرفه مه مه شرب ته چه ايكسيري وجود
 نه م له باله ب چه له باله ب بخوه ههم جامه له باله ب

مانای وشه:

وه حدهت: يه كالآي؛ صيرف: يي خموش؛ مه شره ب: ئاو خوره؛ مه شره ب: مه بهستو مھرام؛ ته: تو؛ اكسير: ئو دهرمانه ي كمس ده كا به زيژ؛ وجود: بون؛ جام: يياله؛ جامه: لياس، كراس.

مانا به تيكرآيي:

ئيمه به همو باراندا، له گهل يارا تيكلين و بوينه يه كيگ و له سر چاوه ي خاليص و يي گهر دو رون تيراو ده بين. تازه كارمان له وه دهر چوه كه ماموستاو پيري ده ستيگر، اكسيرو خويانمان لي خهرج كه ن و مسي وجودمان، بكه نه زيژ. ئيمه زيژي خاليصين، ئيمه وه ها پر بوين له ئه ويني يه كه يتي له گهل خوا دا، سهرباري خومان بگره كراسه كه شمان له ئه وين سهر ريژ ده كا و لپا و لپيه.

٦ شهمعو په روانه بخاتي خو: ژحالي مه ددورن
ئاته شهك صيرفه ژعيشقاته قه قه ستامه له باله ب

ماناي وشه:

شهمع: موم؛ په روانه: په پوله؛ بخاتي خو: له خودي خودا؛ ددورن: په رتن؛ ئاته شي: ئاگر؛ صيرف: ته واو يي خموش؛ قه وه ستان: گيران؛ قه وه ستان: هه ستانه وه؛ قه وه ستان: داوه ستان.

ماناي به تيكرآيي:

چيروك و به سهرهاتي مه له ئه وين دا، به هيچ جوړ ناي ده گهل ئه وينداري په روانه و موم، باسي بكري و بلين ويگ ده چن. گري شهم جوانه به لام ههر ده ميكه، يان به فويك ده كوژيتمه يان به توانه وي موم، ده بريتمه وه. په پوله دلداريكي گيانبازه به لام، به بال سوتانيك له ئه وين دته كيتمه وه. گري روخساري ياري من، له گري شهم، تيشك هاويز تره وه هر گيز به هيچ باو توانه وه يهك، له ناو ناچي. من جيگه يه كم نيه بليم به گري ئه وين ده سوتي؛ چونكه ههر خوم ئاگري روتهم له وئاگره نه مرانهم كه ههر گيز، كوژانه وي بوني ه و له عيشق پر و داوه ستاو و راوه ستاوم.

٧ قه ده حهك تازه ژعيشقي د نه زهل دامه حه كي مي
ژي دنوشين هه ي و هه ي ه ي بخوه جامامه له باله ب

ماناي وشه:

قه ده ح: يياله؛ تازه: زورباش و عالي؛ نه زهل: ههره ييشو؛ دامه: داي به ئيمه؛ حه كي م: زور زانا؛ حه كي م: ده سه لات دار؛ حه كي م: بزيشكو لقمان؛ ژي: لي؛ دنوشين: ده خويتمه وه؛ هه ي و هه ي: داي م و دهر هم؛

بخوه: بوخو؛ جام: پيالہ.

مانا به ټيکړایي:

زانای هره گوره چاره سازی یی وینه، هر له روژی بناواندا، له شرابی هره باشی ټه وینی خوی، پيالہ یه کی یی داوم؛ کدایم و دهرهم لئی دهخوموهو پئی سرخوش دهم و پيالہ هره که خویته تی پراوړه و هیچی لی کم نه بوتهوه و نایتهوه.

۸ چاره کی گوته نیشاینه مه لای (یان: نیشانی نه مه لای) وهره پاقی
نه وځواست مه زدل و جان و دهه ن کامه له باله ب

مانای وشه:

چاره کی: جاريک؛ گوته: گوته؛ نیشاینه: نیشانه کانی؛ نیشانی: تخلصی مه لا له شیردا؛ مه لایي: مه لایته تی؛ پاقی: بهاوړه، فری بده؛ جان: گیان؛ دهه ن: دم؛ کام: مراد؛ کام: ناو دم.

مانا به ټيکړایي:

ټوځه ی، جاريک له جاران دا به مراد گه یشتم. یار دواندمی و فهرموی: وهره به قسم بکه و ناو و له قه یی نیشانی و مه لایته تی، له کول خوت بکه وه. چونکه ناو و له قه م، نیشانه ی ټه وه یه که تو شتيک هه ی و خو ټیان پیوه راده نیی. له باره گای ټیمه ش دا، هر که س خوی به شت بزانی و ناو و نیشان بوخوی دانی، ريگه ی نادری و به هیچ حساب ناکری. تو ټه گهر دته وی ټیمه ت هه بی، ټه بی، خوت له بیر بچینه وه و ناو و نیشانی بونت، کویریته وه. به لی ټه وه ټه و پری ټاواتم بو، که پیک هاتو وه به دل هر ټه مه م ویستوه. له و تائهم فرمانه شیرنهم بیستوه، گیان و دل و دم م، پره له شیرنايه تی به مراد گه یشتم.

۹ ته دزانم، ته دبیم کوتونی نوری وجودی
الله الله ژچ نوره دسره یامه له باله ب

مانای وشه:

ته: تو؛ دزانم: دزانم؛ دزانم: دهناسم؛ کو: که؛ نور: روناکی، تیشک؛ وجود: بون؛ الله الله: په ک ماشا الله؛ سهره: مال.

مانا به ټيکړایي:

ټه و مه لایه تیم فری داوه؛ هه م نیشانه ی بونم هاویشته ناوچالی نه بونه وه. ټیستا جگه له تو، که س نا نیسم. جگه له تو هیچ نابیم. ټیگه یشتم که بون تیشکیکی روناکی تویه. صد ماشا الله.

لهو روناكيت كه له خانوى جى ژيانى ئافەرىدەكانتدا، ولعەرزو عاسمان تيشكى داوۋتەوۋە.

۱۰. زۇعنايەت نەظەرى خاسە كۆھەر مېسرەۋ بەيتەك
قەدەخىن ئابى ھەياتىنە دۇشپەر! مە لەپالەب

ماناى وشە:

عينايت: چاولىئون؛ نەظەر: لىروانىن؛ خاس: تاييەتى؛ مېسرەۋ: نيوۋەشپەر؛ بەيت: شپەرىكى دو
مېسرەۋى؛ قەدەخ: پيالە؛ ئابى ھەيات: ئاۋى ژيان.

مانا بە تېكرائى:

ديارە يار بەچاۋى مەرحەمەتو بەزەيى لە منى روانيوۋو التفاتىكى تاييەتى، دەر بارەى من ھەيە.
ئەگىنا ئەوۋە خورائى نىيە كە ھەر تالكو لەتېك لەشپەرى من، بارتەقاي پياللىكى پراۋ پر لە ئاۋى
ھەياتى دېنەوۋە.

«رنج و گنج»

۱ شاه ب قهصدا کوشتنامن رم هه ژاندن راستو چهب
دامه چهشمی قههرو خهشمی رمل دلدا کو نهدهب

مانای وشه:

شاه: خونکار؛ قهصد: نیاز؛ کوشتن: مراندن؛ رم: رمب؛ هه ژاندن: رای ژاندن؛ رای تله کاندن؛ سه بهب: هو؛ دامه: دای به ئیمه؛ چهشم: چاو؛ قههر: تورهیی؛ خهشم: رق؛ کو: که.

مانا به تیگرایی:

یارم که خونکاری ههمو جوان و نازدارانه، مژوله کانی به توره ییهوه ترو کاندن؛ که بومن وهك شهوه و ابو، بهرمیان لهمن راسایی. به چاوی تورهیی و غهضه بهوه، تماشای کردم و دیاره مه بهستی شهوه بو، که له خدمه تیا به شهدهب تریم. ههر چهنده من خوّم لام وایه هیچ بی خدمه تیه کم نه کردوه و هوئی تورهیی شهوم پیک نه هیتناوه. به لام ههروهك جوانی و دلنهرمی رهوشتی یاره، ههر وه هاش، قههرو توره ییش یه کیک له صیقاتی شهوه. که و ابو، نابی ئیمه سه بهب بیرسین.

۲ کوشتی یین دیدار و دینی بی خهتا ههر دهه هصدن
ههر سه ههر دیسا ژنو وین تینه کیژی صهده جهلهب

مانای وشه:

کوشتی: کوژراو؛ دیدار: چاوی که وتن؛ دین: تاشا، دین؛ بی خهتا: بی سوچ؛ دهه هصد: هزار؛ ژنو: سه رهله نوی، له سه مرزا؛ تینه: دینه؛ کیژ: چهقو؛ جهلهب: گله، کهرك.

مانا به ټيکړایي:

ونه یې همرن به تمنیا یې سوچو هغه لمریگه ی ديداری یاردا، بهر توره یی که وتیږم کوژرایم؛
همزارانی وه که من که ټارمزوی دیتنی یاریان کردو له ریگه ی خوښه ویستی دا - که به لای
ټه وانه وه هیچ گونا هیکی ټیدا نه بوه - کوژ را ون. له سر ټه حاله ش را، ټه کوښتنه هیته خوښ و
مایه ی بمخته وهریه که همو سبه ینان، سر له نوی صد صد گله دلدار به داو خوازی خویان دینه
بهر کیږدو ده یانه وی، لهو ریگدا بمرن.

۳ دی ژچه رخی په نجه مین بیتن ته نه زړول که ت مریخ
میثلی شه مسی گهر کشینیتن لوان تیغین غه صه ب

مانای وشه:

دی: بی گومان، هر ټه یې؛ چهرخ: عاسمان؛ ته نه زړول: هاتمه خوار، دا گهران؛ مریخ: ټه سټیره به که
به قسه ی ټه سټیره ناسانی پیښو، له عاسمانی پیښه ممو کیږدیکي خویناوی لده ستایه و شرو شور ی دنیا، ټه
ده ی نیتوه؛ مثل: وه کو؛ شه مس: خوړ؛ کشی نیتن: هه لیکشی؛ تیغ: تیخ؛ غه زه ب: توره یی.

مانا به ټيکړایي:

هر ټیمه ی دلدار ی سر زه وه ی نین که منه ی کوښتن، به تیخی توره یی و قه هری یار ده که ین؛
به لکو ټه گهر یاری خونکارم، تیخی غه صه یی خو ی به ره و مریخ و خوړ راتله کیڼی؛ مریخ له
عاسمانی پیښه م و خوړ له عاسمانی چواره موه، به ره و زه مین دینه خوار و منه بارتن که وه بهر
تیخی یار بکه ون و ټه بمختیار به یان به نصیب بی.

۴ هر مه جالا ټه دجه نگی بیتو رت هر چاره کی
راستو چه پ دی بیختن صد صد بمزراق و قه صه ب

مانای وشه:

مه جال: کات؛ مه جال: شویتی هاتو چوکړدن؛ جهنگ: شه؛ رت: بروت؛ دی بیختن: معلوم
ده که وینی؛ مزراق: نيزه؛ قه صه ب: دریژو که ی ناو کور وه قامیش و حیزه ران و...؛ قه صه ب: رمی دریژ
که لمدار حیزه ران بوه.

۵ روسته مو جه مشیدو خالید، همزه یاشیری علی
نافه رین یاشه هسه واری تورکو رمبازی عه رب

مانای وشه:

روسته م: پالەوانی خەیاڵاتی ئێرانە؛ جەمشید: پادشایەکی کۆنی ئێرانە، کە کورد پێی دەئێن (جەمشیر)؛ خالید: خالندی کورێ وهلید، هەواڵیکی پێغەمبەر بوە. هەمزە: ئیمام هەمزە، مامی پێغەمبەر؛ عەلی: ئیمامی عەلی، کە بەشیری خوا بەناوبانگە؛ ئافەرىن: ئافەرىم، لەمنت کەوی؛ یا: هوی؛ شەهسەوار: سەرتوپی سواران؛ رەباز: رەب وەشین.

مانای شیعری چوارو پینچ:

لەهەر مەیدانی کدا، خونکاری نازداری من، تاقەجارێک بێت و بچیت و شەربکا؛ بەزەبری نێزە
مژولان و بالای بەرزو شوش و باریک و نەرمو نیانی - کەوێک رمی حەیزەرانی - سەتان و هەزارانی
وێک روستەم و جەمشیر و خالند و عەلی، خۆی لەبەر ناگرن و بەراستە و چۆپەدا دایان دەپاچی و
لەمەیدان دا تخیل دەبن. ئەو هەزار ئافەری، بو تو ئەو شاسواری تورکان و سەرتوپی رەب
وەشینانی عەرەب.

٦ لی تولى ئاستانى چنچوان لەعلان کرن دەرگەهێ فەتحتی قەبو ئیرو ل مەهجووان عەجەب

مانای وشه:

لی: بەلام؛ تول: سەگی چکۆلە؛ ئاستان: ئاسانە؛ چنچ: بەترکی یانی دەرکەوێ. کورد ئەم وشەیه بو
دەرکردنی سەگ بەکار دەبن؛ لەعل: لال، بەردیکی بەقیمەتە. شاعیران لیوی یاریان پێی شێهان دەو؛ فەتخ:
کرانەو؛ فەتخ: بەئاوات گەشتن؛ قەبو: کرایەو؛ مەهجوو: بەجی هیلدارو؛ مەهجوو: تەرک کراو و دور
خراو؛ عەجەب: سەیر و سەمەرە.

مانا به تیکرایی:

شتی زۆر سەیر و سەمەرە، ئەوێه کە خونکاری من، بەو هەموو سام و هەیه تەوێ کە وێک گوتمان،
ئەگەر بەقەهرەوێ دەرخیخ و روژ راخوێ، سەر بەروێ ژێر دێنە بەر دەستی و هەزاران پالەوانی
بەناوبانگ لەروی ئەودا خونانگرن و هەر لەجی لەمەیدان تخیل دەبن و سەلار دەبنەو؛ هەر بەو
تورەییەو، بەو لیوێ وێک لەعلانەوێ خۆی چەغی لە تولەوێ ئاسانەوێ خۆی - کەمن - کرد. بو من
بەخێر گەرا. دەرگای مرادانم بەرودا کرایەو و لەپاش هەلپەسێران و خۆتی نەگەیاندن، بەدیداری
شاد بومەوێ و بو تو راخوێنە، لاواند مەوێ.

٧ بەندەبی صادق سەحەر نامانجی رەشتو زین خوە کر من بقەولی دژمان دەت بەرخەدەنگان بێ سەبەب

مانای وشه:

به‌نده: کوپله؛ صادق: کارو قسه راست؛ ئامانج: نیشانه؛ ره‌شتوز: ده‌بان، ده‌بانی دهم ره‌ش؛ ده‌ت: ده‌داته؛ خه‌ده‌نگ: تیر.

مانا به تیگرایی:

له به‌ره‌به‌یان‌دا بو، که یار منی به تماشایه‌ک لاوانده‌وهو کوپله‌ی بی‌خه‌وشی خو، به‌سه‌ر کرده‌وه. منی کرده نیشانه‌ی تیخی ده‌بانی تازه ساوی برۆ ره‌شه‌کانی و مژۆله جهرگ بره‌کانی. دوزمنان وایان زانی یار بریاری داوه بی‌هیچ سه‌به‌بو هوپه‌ک من بداته بهر تیران و له‌دیداری خو، ناهومیدم بکا؛ به‌لام ئهو دوزمنانه، زور به‌هه‌ل‌دا چون.

۸ له‌شکری قه‌هرو غه‌مان وی چون حه‌صارا دل بکن
کعبه و بیت‌الحرامه لی بنوریتن (یان: دی نه‌بورت لی) ره‌جه‌ب

مانای وشه:

له‌شکر: سوپا؛ قه‌هر: خه‌فت؛ غه‌م: په‌زاره؛ چون: چلۆن؛ حه‌صار: ئابلۆقه؛ کعبه: مالی‌خوا؛ بیت‌الحرام: مه‌ککه؛ لی: له‌وی؛ بنوریتن: روناک بیت؛ دی نه‌بورت: هیچ گارانا‌بری؛ ره‌جه‌ب: مانگیکه له مانگانی سالی عاره‌بی و په‌کیکه لهو چوار مانگی که حه‌رامیان وه‌پا شل خراوه و عاره‌ب، لهو چوار مانگدا په‌کتریان نهمه‌کوشت و نهمه‌چونه تالان و برۆی په‌کتری. سی مانگه‌که‌ی تریش، مانگی ناو چیژنان و قوریان و محه‌رم بون.

مانا به تیگرایی:

دوای ئه‌وه که یار به‌لیوی مباره‌کی خو، چغه‌ی بی‌گوتوم و دوای ئه‌وه که چاو و به‌چاو و برۆیانی رون بوته‌وه؛ تازه چون له‌شکری خه‌م و مه‌ینه‌ت، ده‌توانن ده‌وری دلم بده‌ن و توشی ناهومیدم بکه‌نه‌وه. دلی من بوته مه‌ککه و مالی کابه و هیچ هیزیک ناتوانی ئازاری بی‌گه‌یه‌نی و هه‌تا هه‌تا من و دلم له ره‌جه‌به مانگ‌داین و هه‌رگیز مانگی ره‌جه‌بی ئیمه دوایی نایه‌ت و هه‌میشه روناک و مایه‌ی روناکی دله.

۹ سفتی‌یین پرله‌علو مه‌رجانان ب موژگانان هه‌تا
دیده ره‌وشه‌ن بو ب دینا دیم دوری سیمین غه‌به‌ب

مانای وشه:

سفتی: سماو؛ پر: زور؛ له‌علو مه‌رجان: دوجوره گه‌وه‌ری ره‌نگ سوو و ئال؛ موژگان: مژۆل؛ دیده: چاو؛ ره‌وشه‌ن: روناک؛ دین: دیتن؛ دیم: روخسار؛ دور: مرواری درشت؛ سیمین: زیوین؛ غه‌به‌ب: به‌رچینه.

پوخته‌ی مانا:

من که دلم‌یم چاوم بیدیداری یار روناك بوت‌ه‌وو شانازی برینی تیری مژولانم به‌نصیب بوه و خوشه‌ویستی و التفاتی یار له‌ناو دلم‌دا، جیگیره‌ودلم له‌و ساوه بوت‌ه مالی خودا، تازه‌خه‌م حمددی نیه بیته ناوی. نابی‌وا بزانی که‌ثم هه‌مو خوشیم، به‌مفت و مهره‌با ده‌س که‌وتوه؛ نه‌خیر، له‌و ریگدا زورم دهردکی‌شاوه. زور فرمیسکی ئال و خوین ره‌نگم - که به‌له‌عل و مهرجان ده‌شپه‌یندران - به‌سهرنوکی مژولان‌دا هیناوه دام باراندوه وه‌ك شه‌و وابوه که له‌عل و مهرجان، به‌مژولان بسم. پاش شه‌و هه‌مو گریان و زه‌جر کیشان و لالانه‌وه، یار به‌زه‌ی پیماها‌وت‌ه‌وو ریگه‌ی داوم بزوانمه شه‌و روخساره‌ی - که‌وه‌ك دور وایه - وبه تماشای شه‌و به‌رچه‌نه زیوینه، به‌خته‌وه‌ر بیم.

۱۰ ای قه‌خضرئ رادقیت ئاقا هه‌یاتی بت نه‌صیب

دی ب سه‌عی و جه‌د یه‌کسان بن ل بال‌وی روزو شه‌ب

مانای وشه:

ای: شه‌وی، شه‌و‌ک‌سی؛ قه‌خضرئ‌را: ده‌گه‌ل خدری؛ دقیت: ده‌وی؛ بت: بیته؛ نصیب: به‌ش؛ دی: گهره‌که؛ سه‌عی: کوشت؛ جه‌د: ته‌قالا؛ یه‌کسان: به‌رانهر؛ ل‌بال: له‌کن؛ روز: روز؛ شه‌ب: شه‌و.

مانا به‌تیک‌رای:

که‌سیك به‌ته‌مای، ره‌گه‌ل خدری زنده‌که‌وی و بگاته‌ه سهرچاوه‌ی ئاوی هه‌یاتی و مهرگ له‌خوی دور‌خاته‌وه؛ گهره‌که له‌ریگه‌ روشتن‌دا ماندوبونی له‌به‌ر چاوه‌ی شه‌و و شه‌و‌ی به‌خه‌یال‌دا نه‌یه‌و هه‌رگیز هه‌چ سات و کاتیک، له‌کوشت و ماندو بون و جان‌نهدات.

۱۱ خدمه‌تا پیری موغان دی که‌ت که‌سی مه‌قصوده‌ه‌ی

شیشه‌وو جاما زوج‌جی ای دقیت دی ره‌ت هه‌له‌ب

مانای وشه:

پیری موغان: خاوه‌ن مه‌یخانه؛ که‌ت: بکات؛ مه‌قصود: نیاز، مراز؛ مه‌ی: شه‌راب؛ شیشه: مینا، بلور؛ جام: پیاله؛ زوج‌ج: شوشه؛ ره‌ت: بروات؛ هه‌له‌ب: شاریکه له‌سوریا که‌قدیم به‌شوشه‌ی چاک مه‌نشور بوه.

مانا به‌تیک‌رای:

که‌سیکی تامه‌ زرو‌ی فرکردنی شه‌رابه، له‌سهریه‌تی خدمه‌تی مامه‌ پیره‌ی خاوه‌ن مه‌یخانه بکات. که‌سیکی به‌ته‌مایه‌ پیاله‌و جامی شوشه‌ی بلورینی هه‌بی، ده‌بی ریگه‌ی هه‌له‌ب بگریته‌ به‌ر.

۱۲ جهوری هیندی دی کشینت هر کهسی طاوس دقیت گوههرو دورا یه تیمم بی تهرکی سهر تیتن طهلهب

مانای وشه:

جهور: تازار؛ هیند: هیندوستان؛ دی: گهره که؛ کشینت: بکیشی؛ دورا یه تیمم: مرواری تاقانهی ناو صدهدف؛ طهلهب: داوا، خواستن.

مانا به تیکرایی:

ئو کهسهی به نیازه تاوسی ههیی، دهیی ریگهی چونه هیندوستانی وه بهرچاو نه یهو گهره که خوئی لهو ریگه یهدا، ماندوکا. کهسیکی که ئاره زویه تی، گوههرو مرواری تاقانهی وه دهست کهوئی، دهیی خوئی بخاته ناو ده ریاوه ترسی خنکان فری دا. ئه گینا بهیی تهرکی سهر کردن، ههر گیز به مراد ناگات.

۱۳ غه فله تی ئو که ششفی شیر دهست ب دهست هاتن جگهر گو: غه بینهت یا «مهلا» میسکین مه لی کهر کر کهزه ب

مانای وشه:

غه فله تی: لهناکاو، کتوپر؛ که ششفی: خوئی دیاری دا؛ دهست ب دهست: لهسهر یه ک و بی وچان؛ جگهر: جهرگ؛ گو: گوتی؛ غه بینهت: حهیف، ئهی بیچاره؛ یا: ئهی؛ کهر: لهت و کوت؛ کهزه ب: جهرگ؛ مسکین: ههزار.

مانا به تیکرایی:

به لی وهک گوتمان، دلدار لهسهریه تی له ریگهی یاردا، زورخوئی ماندوبکاو تهرکی گیان و سهریکا. به لام نابی لای وایی که یاریش له سهریه تی له بهرانبهر ئهو ماندو بون و جزیا کیشانهی دا، تو لهی بو بکاته وه. دیداری یار له نرخانن و کر یار بهدهره و بهدوره. عاشق دهیی وه ظیفه ی خوئی که جزیا کیشان وژان وایشانه یتک بهینی و ئهوسا چاوی له بهزهیی و روحمی یاری. نهک لای وایی دهیی حهق و کرینی ماندو بون وهرگری. من که ده لیم زورگریاوم و زور برژاوم، چاوم له وه نه بو که یار بوم به حیساب بیئی. به لام خوئی بهزه ی پیما هاته وه وه له پرونه کاوینک، خوئی نیشاندامو شیر ی بروو تیری برژانگ له جهرگم هاته دهست و بی وچان دایان پاچی و هیژبان لی بریم. یار که منی وا به که ساسی و که نه فتی دیت ئاوری به خیری لی دامه وه و فهرموی: ئهی بیچاره، مه لای ههزارو کلؤل! بهزه بری تیرو شیر ی ئیمه لهت و کوت کرا.

قصیده‌ی دوازده‌همین

«منی قدره بخت»

۱ من ددل کوٚقان هزارن داغو که بیه‌ر بی‌حساب
می‌خنه تا وهر دین بخارن وین دلدلدا صد نوشاب (یان، نه‌شاب)

مانای وشه:

کوٚقان: دمر دوحه سره‌ت؛ کوٚقان: کوان و برین؛ که بیه‌ر: برینی جو ره تیر یکی دهم وه که چه‌قو؛ می‌خنه‌ت: په‌زاره؛ وهر د: گول؛ خار: چقل، درو؛ نوشاب: تیر؛ نه‌شاب: چنگ لی‌گیر کهر.

مانا به تیگرایی:

که سبکی ئارم زوبکا که له گولان نزیک بیته‌موه و لیدیمن و بون و بهرامه‌یان که یف بکا گهره که تی
هه‌لچه‌قان و ژانی در کانش قبول بکات. ئمو گولهی من ویستومه بوی بچم و لی نزیک بیمه‌وه
هه‌روه که بوخوی سهر توپی گولانه چقل و درکی ده‌وریشی له‌چاو درکان تیری دهم‌پان و گويزانن جا
شتیکی ئاشکرایه که من لهریگی که یشتن بهم گولنه تا قانه‌یه هزاران برین و ژان و داغو سهره‌تیرم
ده‌دل داماوه‌ته‌وه.

۲ صد نوشابن من ددل ایرو ژخارین صور گولان
یه که بیه‌ک په‌یکان چه‌قی بون چونه جهرگی‌دا کولاب

مانای وشه:

نوشاب: تیر؛ ئیرو: ئمرو؛ خارین: چقلان؛ صور: سور؛ په‌یکان: سهره‌تیر؛ چه‌قی: چه‌میو؛ کولاب: قولاب.

مانا به تیځرایي:

به لى من كه ويستمه له سوره گولان نزيك بيمه وه، ثمروډه بينم كه صمد تير له دلم هه لچه قيوه و
سه رى هه مو تيره كانيش په رچيان خواروډته وه. به قولايه چنگيان له ناو جه رگ و هه ناوم گير
كړوه.

۳ پور بوان جهرحان خو تيرن لو كووى دهرمان ده كهن
شهر بهتو ناڅا هياتي شه ككهرو قه ندو گولاب

ماناى وشه:

پور: پر؛ جهرح: برين؛ لو: كبرا؛ لو: هه مال ټاوا؛ كو: چون؛ شهر بهت: دهرمانى تراو؛ ناڅا هياتي:
ټاوى زيان؛ شه ككهرو: شه كر؛ گولاب: گولاو.

مانا به تیځرایي:

ثم بهيتمه، وهك وهراميكه بو سهر كوڼه كاريك كه گو تيتي: ثم هاواره ي ټي ناوى بچولوى
بژيشكان، به توژه شهر بهتليك، چاكت ده كه نه وه. مه لا ده لي:
ټو هه مو برينه ي كه، له جهرگ و دلمه و هه مو برينيكيش پر ه له تيرو سهره تيرو نه هاتونه دهر،
چون به شهر بهتو گولاو وشه كراو و قه نداو، چارى ده كرى. كبرا به خوا ټاوى هياتيشم به گه رودا
كهن، تازه من خوش نابمه وه كارم كراوه و دهر دم كاري به.

۴ گهر دو صمد په يكان دنيقا دل بوان دى خوش بوان
ههر ده ما كه و كېد بدينا نه جم، په روين بى حجاب

ماناى وشه:

گهر: ټه گهر؛ په يكان: سهره تير؛ نيڅ: ناوه ند؛ بوان: بيان؛ خوش: چاك؛ دهم: كات؛ كه و كېد:
ټه ستيره؛ نه جم: ټه ستيره؛ په روين: هيشوى ټه ستيره ي كو؛ حجاب: په رده؛ حجاب: روپوش، له مېهر.

مانا به تیځرایي:

ټه گهر ده ليم دهردى من له وانه يه به بژيشكو هه تارو لو قمانان عيلاجى بكري و ټاوى هياتيش،
ده هانام نايه، ماناى ټه وه نيه كه ټيتر ريگه ي چاره، به ته واوى به ستر او وه درگاي هوميدى چابونم
لى داخراوه. ټه گهر من به ي پهرده و روپوش چاوم به به زن و بالاي ټه و سوره گوله ي خو م
رون بيا وه و خشل و پريره و سسله كاني، به زني م بديتبا كه ههر وهك ټه ستيره و هيشوى كو،
له عاسمانى جوانى ټه ودا، ده دره وشي ته وه؛ ليم رونه ټه گهر دو صمد سهره تيريشم ده نيوه راستى دل

هه‌نچه‌قبا، ده‌سته و له‌جی برینیان کویر شه‌بونه‌وو گوشته‌زونیان ده‌هیناوه و له‌مم لی ده‌براو وه‌ک گویزی تازام لی ده‌هاته‌وه.

۵ زوهره‌وو عیقا‌دا ئوره‌ییا که‌ششفی یون نه‌و دشه‌رق
سایه‌یا به‌ختی مه‌ دایی مال سه‌ر په‌رده‌و نیقاب

مانای وشه:

زوهره: نه‌ستیره‌یه‌کی زور‌گه‌شی گه‌رو‌که؛ عیقا‌د: گه‌ردن به‌ند؛ ئوره‌ییا: گه‌له‌ نه‌ستیره‌ی کو؛ که‌ششفی: دیار‌ده؛ شه‌رق: خوره‌ه‌لات؛ سایه: سیبه‌ر؛ به‌خت: ئیقا‌ل؛ دایی: که‌وته‌سه‌ری؛ مال‌سه‌ر: له‌سه‌ری مایه‌وه؛ په‌رده: له‌مه‌ر؛ نیقاب: روپوش.

مانا به‌ تیک‌رای:

من که‌ ده‌لیم شه‌گه‌ر یارم به‌ی په‌رده‌و ئاشکرا بدیتبا، خه‌مم له‌دل ده‌بران؛ مانای شه‌وه‌نیه‌ که‌یار خو‌ی له‌من پوشیوه. نه‌خیر، یار هه‌میشه‌و له‌هه‌مو شوینان، حازرو به‌ر‌چاوه. به‌لام شه‌وه‌ به‌ختی ره‌شی‌منه، که‌نه‌ی هیناوه‌بو‌ه‌ته‌له‌مه‌ره‌له‌ نیوان‌من‌ویار‌دا. نه‌ستیره‌ی زوهره‌و گردن‌به‌ندی گه‌له‌ نه‌ستیره‌ی کو - که‌مرازم له‌ خسه‌له‌کانی به‌ژنیه‌تی - له‌عاسمانی بالای یار‌دا، له‌و لایه‌وه‌ که‌ رو‌ژی رو‌خساری لی هه‌لدی، دیارو تروسکه‌دارن. به‌لام به‌ختی ره‌شم - وه‌ک هه‌و‌ریکی ره‌ش - داوه‌ستاوه‌و سیبه‌ری کرد‌وته‌ نیوان‌و ناتوانم بی‌بینم.

شیاوی باسه «سه‌دی شیرازی»ش له‌ شوینیکا ده‌لی:

دوست پتر له‌ خو‌م، نزیک‌ی خو‌مه. به‌لام شه‌وه‌منم که‌ له‌و دورم. چی‌یکه‌م! کی‌وا هه‌یه‌ حالی بکه‌م؟ که‌دوست له‌ ته‌نیشتمه‌ وه‌یه‌و من لی ته‌ریکم.

۶ واژگون ده‌وری نو‌مانم چه‌رخ و بایی له‌و له‌بان
که‌وه‌که‌بان سه‌یرا موخالیف گرت و تیک‌ل‌گر حیساب

مانای وشه:

واژگون: به‌راوه‌ژو؛ ده‌ور: گه‌ر؛ نو‌ما: نو‌اندی؛ چه‌رخ: عاسمان؛ چه‌رخ: سو‌ردان؛ چه‌رخ: ئامرازی هه‌لپ‌چان؛ با؛ باو؛ با؛ سو‌رو‌خول؛ با؛ ره‌وشت؛ له‌وله‌ب؛ لو‌له‌پ؛ قر‌قه؛ که‌وه‌که‌ب؛ نه‌ستیره؛ سه‌یر: گه‌ریان؛ موخالیف: پیچه‌وانه؛ تیکه‌ل: ئالوز؛ تیکه‌ل: لیک‌دراو؛ حیساب: ژماره.

مانا به‌ تیک‌رای:

له‌ بد به‌ختی و کل‌ولی من، سو‌زی گه‌ردون پیچه‌وانه‌و به‌راوه‌ژو بو‌تمه‌وه. باوی لو‌له‌په‌کان، به‌باری

ناټاسايی دايه. ټهسټيره کان، که من بهختی خوُم لیوه ده دیتن، هه موی ریگه یان تیځ داوه و به ته وای سهرم لی شیواوه و حسابو میسابم لده ست دهرچوه.

۷ قیځ که تن شهمسو زوحهل تیرو دبورجا عه قره بی
سه یف چو دهستی مریخی مولکی دل لهو بو خه راب

مانای وشه:

قیځ که تن: یه کدیگیربون؛ شهمس: خور؛ زوحهل: ټهسټيره یه کی گهرو کهو به نه حس ناسراوه؛ بورج: مهزلگه ی مانگو روژ له عاسماندا؛ عه قره ب: دویشک؛ عه قره ب: چهند ټهسټيره یه کن له عاسمان که له دوره وه ډوک دویشک ډینه به رچاو. مهزلگه یه کی عاسمان بو مانگو روژ له حسابی ټهسټيره ناس و نجوم گه ران دا؛ سه یف: شیر، شمشیر؛ مریخ: ټهسټيره یه کی گهرو که. ټهسټيره ناسانی قدیم، به خوی شهرو ئازاوه خوین رشتیان دزمانی و شکله که یان وها دهاته به رچاو که کیږدیکي لده ستایه. دلوه خوی لی ده تکی؛ لهو: بویه؛ مولک: مال؛ خه راب: ویران و خاپور.

مانا به ټیکرایي:

بو چاره رهي من، ټه مرو خورو زوحهل، دناو بورجی عه قره ب دا، گه یشونه ته یه ک؛ که به هه مو حسابان به لگه ی نه گبه تی و بعد بهختی یه. مریخ که کیږدیکي له ده ستاو، دبهو مایه ی خوین رژان له جیهاندا. ئیستا بو کلوتی و نه گبه تی من، کیږده که ی به شیر گوریوه ته وه. مالی دل م بویه به یه کجاری ویرانه.

۸ لهو ته نه زول کر مریخی نه و به چو دهو رازوحهل
چو طه ر هف میهر سوپیهری نه زلی عه ران عذاب

مانای وشه:

لهو: بویه؛ ته نه زول: هاتنه خوار؛ ته نه زول: بوسه لماندن؛ نه و به: نوره؛ دهو ر: باو؛ طه ر هف: لا؛ میهر: خور؛ میهر: خوشه ویستی؛ سوپیهر: عاسمان؛ نه زلی: دابه زی؛ عه ر د: سهرزه مین؛ عه ذاب: ئازار.

مانا به ټیکرایي:

هه ر له بهختی ره شي منه وه بو، که مریخی خودای خوین ریژی و ئازاوه، له پله ی فیزی خوی دابه زی و سه لماندی که زوحه لی نه حسیش، دهو ریکي دهنه کبه تی من دا هه بی و له م کاره ساتدا، هاریکاری مریخ بی. لهو لایشه وه خور که جیگه ی هو مینو هانایانو پشت به مه حبه تی ټه و قا یمه، له عاسماندا خوی لی خسته لایه که وه و لام لی ناکاته وه و سهر ټه نجام هه رچی دهر د و ئازارو ناخوشی بو، روی کرده سهرزه مین و ولاتانی گش ته نیوه.

۹ لهو ب شهنش بورجان عوطاريد ژاقتاي دور بو
لي زوحهل بو موشتهري آقپته چهرخي تينقلاب

ماناي وشه:

عوطاريد: تهستيره كي گروكه بحيساي نجوم گمراني پيشو، لهعاسماني دوهه مده دخولپتهوه؛
ثاقتاب: خور، كه بهو حيساي پيشو، لهعاسماني چواره ماده گمري؛ زوحهل: تهستيره كي گروكه، كه به
شومي مه شهوره؛ موشتهري: تهستيره كي گروكه. تهستيره ناساني قديم ديانگوت لهعاسماني
شهه مده، خول تمخوا؛ موشتهري: كزيار؛ چهرخ: عاسمان؛ تينقلاب: هه لگمرانهوه ژيرو زور كردن.

ماناي به تيكرايي:

بمختي من، كهوتوته رهشاييموه. بويه واده بينم كه عوطاريد به شهنش مه نزل له خور، دور
كهوتوتهوه. خودياره ته گمر ته م دوانه ليك نزيك بن، مژدهي خوشي وشاديان، پيوهيه. جا كه
عوطاريد دور كهوتوتهوه له خور؛ زوحهلي نهحسو نه گيت بار له خور بوته كزيارو به نزيك بونهوهي
خورو زوحهله، ئازاوه كهوتوته عاسمانهوه مايه بمختهوهري خهلكي زه مين بهرئاوه ژو بونهتهوهوه
هه موشتيك لهباري خوي ترازاوه.

۱۰ شهووشي نهظما نجومان ههپته تا چهرخو بروج
لهو ل وهضعهك دهر نهتپن ماهو زوهره و ثاقتاب

ماناي وشه:

شهووشي: شيواو، ئالوزبو؛ نهظم: ريكويپكي؛ ههپته: بپچمو تهرز؛ ههپته: زانستي تهستيره گمري؛
چهرخ: عاسمان؛ بروج: گهله بروج؛ بروج: مهنزنگه مانگو خور لهعاسمانا؛ لهو: بويه؛ وهضع: بار،
حالت؛ دهرنهتپن: نايهته دهرهوه؛ ماه: مانگ؛ زوهره: تهستيره كي گمريدهيه؛ ثاقتاب: خور.

مانا به تيكرايي:

ليزگهي هونراوهي ريكويپكي تهستيره كان، شيواوو ئالوزه. بپچمو تهرزي بورجه كان
لهعاسمان دا، بهرانبهر بهزانستي تهستيره ناسين. هيچي له جيگهي خوي دا نه ماهوه شيرازهيان
له بهريده هه لوه شاهوه. ههر له مهنش رايه، كه له بهر چاوي من، مانگو زوهره خو ريش - كه جاران
له جيگهي كي دياريموه هه لده هاتن - ئيستا ريگهيان گورپوه.

۱۱ مونقهليب من دي مهنازيل قازي تهو سهيري دكن
يهك بيهك خون زي دبارن ئاتهشو له معو شيهاب

مانای وشه:

مونقه لیب: وەر گهراو: مه نازیل: گه له مهنزل: مه نزل: قوناغی ئهستیڤه: قاژی: بهرئاوهزو: سهیر: گهراڻ:
خون: خوین: ژى: لى: ئاتهش: ئاگر: له مع: تروسکه: شیهاب: پریشکهى ئهستیڤه.

مانا به تیکرایى:

من وام دیت که مهنزلگهى ئهستیران، باره و باربون. گهراڻی ئهستیران، به پینچهوانهى پیشون.
له هه مو ئهستیڤه یهك، ههرواخوین و تروسکه و پریشکه دا دهبارن.

۱۲ زوهره چهنگی نهو سواژدی نهو زی چهنک ناڤیته چهنک

خوش له بی قانونی وی گو ده تو قانون و روباب

مانای وشه:

ئهستیڤه ی زوهره: له بهرچاوی ئهستیڤه ناسانی کون دا، له بیجمی کیژو له یهك دابو که سه ماده کاو چهنک
دهژهنی: چهنک: ئامرازیکی موسیقایه: روباب: ئامرازیکی موسیقایه.

مانا به تیکرایى:

زوهره ی چهنک ژهن، که ئهوشهرو کیشمو خوین دابارین و ئاگر ریژان و ئاورینگ هینانی
ئهستیڤه انه ی دیت، په نجه ی هاویشه چهنگه وه ههوایه کی غه ریب و خه مباری لی دا. ده سا توش
ئه ی کلۆلی داغدار! په یزه ی لهریو و شوینی زوهره بکهو بو لا بردنی خه مان گوی له دهنگی خوشی
قانون و روباب، بگره تا کو لی دلت پتر جو ش بدات.

۱۳ نهز دینم ئاخ زه مانه دی قیامهت رابتن

لهو شه قاطاری کشاندی یو نهیشت ئه سو ده غوراب

مانای وشه:

نهز دینم: من ده لیم: ئاخ زه مان: برانهوی دنیا: قیامهت: ههستانهوی پاش مهرگ: رابتن: رابی: لهو:
بویه: شه قاطاری: شهوی تاریک: کشاندی: کیشای: نهیشت: نیشهوه: ئه سو ده: رهش: غوراب:
قالاو.

مانا به تیکرایى:

من ده لیم ده می برانهوی دنیا، داها توه یی گومان قیامه تمان لی راده یی. هه ر بویه شه که تاریکی
شه وه زهنگمان به سه ر دا کشا وه ده لئی قه له ره شه مان، به سه ره وه نیشه توه وه باله کانی

بەسەرمان دا، شۆز کردۆتەموو ناهیلێ لەهیچ لایەکەو چاومان بەروناکی بکەوێت.

١٤ خوش ل من عالەم سیاہ ما ستیرو کەو کەب قەط نەمان
نەز ژفی روژی دترسام ئاخری زوکر شتاب

مانای وشە:

عالەم: دنیاو هەرجی تیی دایە؛ سیاہ: رەش؛ ستیرو: کەو کەب؛ ئەستیرە: قەط؛ هەرگیز: نەز؛ من: ژفی؛
لەوی: ئاخری؛ سەرەنجام: کر: کردی؛ شیتاب: پەلە.

مانا بە تیکراییی:

هاواره لەمن، دنیای روناکو خوشی جارن، لەمن رەش هەلگەراووم لەتاریکیایەو پێچراوہ.
هەرچەندی دەروانم، قەط ئەستیرەیدەک لەعاسماندا نایینم کە دلی خۆمی پی خوش کەم. دەمیک
بو، لەو دەترسام کەتوشی ئەو روژە رەشەبم. ئەوا سەرەنجام توش بوم و ئەورۆژی لێ دەترسام
بەپەلەو هەلە داوان هات.

١٥ ئەف نە ئەو ئیقلیمە یا شەمسو کەواکیب تی ب سەیر
نەز ئەوی عەردی دبینم یاگولی ئەو ماھتاب

مانای وشە:

ئەف: ئەم؛ ئیقلیم: مەلێند؛ یا: ئەوی؛ شەمس: خۆر؛ کەواکیب: گەلەستیرە؛ تی: تێدا؛ سەیر:
گەران. ئەز: من؛ وی: ئەو؛ عەرد: زەمین؛ کو: کە؛ ماھتاب: مانگەشەو، تریفە.

مانا بە تیکراییی:

ئەو مەلێندە ئیستا منی تیام، باومر ناکەم ئەو مەلێندە کە جارانی کە بەروژ خۆرو بەشەو
ئەستیرە لە عاسمانە کە دا، لەهاتوچوو گەران دا بون.
من هیچ ئەو سەرزهوینی جارنم وەبەرچاوا نایە کە تریفە مانگ، روناکی دەکردوہ.

١٦ جین و طەیارەک مەدی وەربو دمن وندا کرم
دامە بەر پەنجەو کولابان هەلفرانەم وەک عوقاب

مانای وشە:

جین: جندوکە؛ طیار: فرەندی لەزەبەر؛ مەدی: ئیمەدیتەمان؛ وەربو: تی وروکا؛ وندا: گوم؛ کرم: کرم؛
پەنجە: چرنوک؛ کولاب: قولاب؛ عوقاب: هەلۆ.

مانا به تیکرایي:

منی واماوو سرگردان لمانو تاریکایی، ټنگوست لهچاوا بمخوم نهزانیو. دیتم لهپرو نهکاویک جنډوکه په کی زور فرنده خوی لور کردمی و تیمورو کاو بهر چرنوکو چنگالی خوی دامو وهك ههلو بردمی و گومی کردم و خوم لی ون بو.

۱۷ سولهوی اینامو ناویتم زهینا ظولمه تی
لی کو هشیارم گهلو یان خهونه من دیتی بخواب

مانای وشه:

سولهوی: بمجنوکو شهیتانان دهلین که گوايه خه لکی دنیای خوارمونه و پهستن؛ سولهوی: سربره وخوار؛ اینام: هینامی؛ ناویتم: هاویشتمیه؛ ظولمهت: تاریکایی؛ لی: بهلام؛ هشیار: بهئاگا؛ گهلو: خزمینه، هیاران؛ من دیتی: من دیتومه؛ خواب: خهو.

مانا به تیکرایي:

ټهو جنوکو بالداره که دهن رو هاتو لمانو چنگور کی خوی دا؛ دای پو شیمو بردمی سربره و ژیر هینامو هاویشتمیه ناو ولاتی تاریکستانه وه. بهلام نازانم ټاخو ټهوهی من دیومه، خهونه و من لهخه وام بهسهر هاتوه، یاخو له ټاگاداری و بیداری دام؛ لیم رونه. توبلی خهون بی و بیدار بونهوهی به شوین دا بی؟!

۱۸ دیوی مهلعون و منافق ای خودی رورهش کری
ما ببالا هه لکشیتن عاقیبت چی بت صهلاب

مانای وشه:

دیو: نوعی جنوکې بی ټهرو به گهرو به هیزه که عیفریتیشی بی دهلین؛ دیو: لیره دا مه بهست نهفسه؛ مهلعون: نهحله تی؛ منافق: دوزو؛ خودی: خودا؛ ما: ټیمه؛ ما: بوچی دهی، سه بهب چیه؛ بالا: بهرزی؛ بالان؛ عاقیبت: دواي؛ صهلاب: چوارمیخه کیشان؛ صهلاب: سمختی و رهقی.

مانا به تیکرایي:

دیوی نهفسی نهحله تی و دوزو، ټهو نهفسه بهدکاره ی کهخوا روی رهش کردوهو به نهحله تی کردوه. چون ده بوايه ټهم هه له دستخاو ټیمه بهفریو هه لفرینی و ټهو که تهمان بهسهر بیني؟... جاکمن له بی ټاگایی دا ټهوه بهسهر هاتوه، ده بی ټاخرو عاقیبه ته که ی چونم چوارمیخه بکیشی و به کام عهرزی سمختو ره قهنمدا بدات؟!

۱۹ نه هره من ته علیمی دابو، نه بیهضی دهست تی هه بو
پور بقی ته علیمو رای هاتبو، چوبو، خیطاب

مانای وشه:

نه هره من: شهیتان؛ ته علیم: فیر کردن؛ نه بیهض: سبی؛ نه بیهض: ناوی جندوکه یه کی بهدکاره که دوستی نزدیکی شهیتانهو پادشای گه وره ی جندوکانه؛ پور: زور؛ را: ته گیر؛ خیطاب: وتوویز.

مانا به تیگرایی:

نهوسی بهدکارم که منی بهو دهرده بردوه، کاره که ی لهخویوه نه کردوه؛ شهیتان و پادشای جندوکه بهدکاره کان، دهمیک بو خه ریک بون نهوسم له خسته بهرن و دهگژمنی راکمن. زوریان وتوویز له نیواندا له سر هم مهبسته هاتبو چوبو. تاپیک هاتبون و نفسی منیان ته علیم دابو که چیم دهگل یکاو نهویش دهرسی نهوانی لهمن ده کار کرد.

۲۰ سهرسهری عیلمت نرانی سیحر یا نه بیهض دکمت
پور غه لهط نه رزان مه دی دهرحق خوه نهو عالی جهناب

مانای وشه:

سهرسهری: بهسوکو هاسان گرتن و گوی ندان؛ عیلمت: هو؛ سیحر: جادو؛ نه بیهض: پادشای جندوکه ی بهدکار؛ پور: زور؛ غه لهط: هله؛ نه رزان: کم نرخ؛ عالی جهناب: پایمهرز.

مانا به تیگرایی:

نیمه هرچی بهسهرمان هاتوه، خه تای خو مان بو. له باره گای نهو یاره پایمهرزه دا جیگه مان بو دیاری کرابو؛ بهلام نیمه قهرمان نه زانی و لامان و ابو التفاتی که مو کهوتوبینه گلهو گازنده. هم دودلی و به نرخ نه زانینه ی بونمان له سایه ی نهودا، نیمه ی له ریگه دهر بردو که یشتینه حالیک که شهیتان و جنوکه ظهفرمان یی بهرن.

۲۱ نه نییامین ویصالی وهه کو خوش بورین و چون
نهو شهرابا عهیش و نوشی ما له پیش بهرمن سهراب

مانای وشه:

ناه: ناخوداخ؛ نه نیام: روژان؛ ویصال: پیکه یشتن؛ وهه کو: په کوکه؛ خوش: به پهله؛ بورین: رابران؛ چون: رویشتن؛ شهراب: باده؛ عهیش: زیان؛ نوش: خواردنمه؛ ما: مایهوه؛ سهراب: تراویلهکه.

مانا به تیکرایبی:

تاڭخو داخېم بۇ ئىش رۆژانەى كە لەيارەو نەزىك بومو لە خوئىشەك دا رام دەبارد كە قەدرم نەزانى. داخە كەم ئىش خوئىشگوزمانى و عەيش و نوئىشەى ئىئەدەم، ئىئىستا كەوئىك تراويلكەيەك دىئە بەرچاومو كەبۇى دەچم، بىناھومىدى دۇچار دەبىو نەماوە. يەكو لەو رۆژە خوئىشانەى تەمەنم كە چەند بەيەلە رابردن و لەبەين چوئ.

۲۲ شہر بہ تا شیرین لہ بان زہرا ھہ لاهیل پو دناں

لہو بناری فیرقہ تی تاخر لمن دل کر کہ باب

مانای وشه:

شهریت: خوشاو؛ لهب: لیو؛ زهر: زهر؛ هه‌لاهیل: گیاه که شیرهی زور کوشندهی ههیه؛ ناف: ناو؛ نار: ناگر؛ فیرقت: جودایی؛ که‌باب: بریان.

مانا به ٲٲٲرايى:

وادیاره ټو شمر به تهی که من له لیو شیرینانهوه پیم که یشتو خواردمهوه، ژه هری هه لایلی تیدابو. بو به ټاخرو عاقبه ته که ی وام به سهرات که توشی دهردی جودایی بومو به ټاگری دوری له یار، دلَم برژاو بو به بریانی.

۲۳ ھودھودەك خوش طەبع من ئىرو دقئى ھەروەك نەسىم

دا پيال دلبهر هنارا بانيادي سا جهواب

مانای وشه؛

هودهود: په یوسلیمانه: خوش طبع: مرغ خوش؛ تیرو: نهمرو؛ نه سیم: شنه با؛ بیال: بوکن؛ هنارا: بناردايه؛ یانیا: بی هیانه؛ دیسا: هم میسان؛ جهواب: و مرام.

مانا به تیکرایبی:

ئەم پەرزى ئاتاڭم ئەمەيە كە ئەمرو پەمپو سەيماناھە كى خوش گەفتو لەقتو قەسەرەوانو قالب سوك، كە لە رەوتا وەك سەرەى بەيان، نەرمو نىيانو خوشرووبى، دەستەم بىكموتايەم بىناردايەتە لاى يارم و راسپىزى و دەردى دلى خوڤم، بەودا بئاردايەم لەوسەر شەھە وەرامى يارى بو پەشتامايەم.

۲۴ عرضی حالی من بگوتایه بعینوانی نهدهب

ٲاستان بکرا زیارت چه ترو سه یوان و طه ناب

مانای وشه:

عهرض: شانندان؛ حال: چلوتایه تی؛ عهرضی حال: باسی چلوتیه تی؛ عینوان: دامو دهستور؛ نهدهب: زیری؛ ناستان: دمرگانه؛ زیاروت: دیدنی؛ زیاروت: ماچ کردن؛ طه ناب: رسته چادر.

مانا به تیگرای:ی:

ئمو قاصیده سوک بال و خوش رهوته، بگه یایه سمر او پهردمو چادرو ره شمالی یارمو و زور به زیری و عاقلانه، سمرده رانمو لاشیپانه ی دمرگانه که ی و چه ترو سه یوان و رسته ی ره شماله که ی ماچ بگردایه و ئموسا باسی که ساسی و یتکه سی منی بو بگردایه.

۲۵ دا چه شمان من وهرینا خاکی ههروهک توتیا

یا هه بیب پی لی نهایی باتیاوی ئمو توراب

مانای وشه:

دا: همتا؛ چه شمان: چاوان؛ وهرینا: کردبا، کیشابا؛ خاگ: خول؛ توتیا: دمرمانیکی چاوانه، چاو رون و گمش دهکاتموه؛ یا: ئموه ی؛ هه بیب: خوشه ویست؛ نهایی: ناویه؛ باتیا: بی هینابا؛ توراب: گل.

مانا به تیگرای:ی:

ئمو راسپاردیه، دوا ی ماچ کردنی دمرک و لاشیپانمو سه یوان و چه ترو رسته چادرو دوا ی گه یاندنی راسپیری و باس کردنی که ساسی من؛ لهو خا که ی که یار پی خوشتی کردوه، توزیکی بو من به دیاری بهینا بایموه که من وهک توتیا، دهچاوه کانی خوم بکیشابا و چاوم گمش و روناک بیونایه تموه.

۲۶ هه رکه سی رابی دبه حنی چاره کی مه همر بکمت

خهیری ههفتی ههج ددیرت بهلکو بهتر ئمو ئهواب

مانای وشه:

رابی: ههستی؛ بهت: باس؛ مه همر: تکا؛ خهیر: چاکه؛ ههفتی: ههفتا؛ ههج: چونی مالی خودا؛ ددیرت: دهی یت؛ بهلکو: تمنانت؛ بهتر: زیاتر؛ ئهواب: یاداشتی چاکه.

مانا به تیگرای:ی:

من ئموهنده که ساس و بیچاره و مستحق ی بهزه ییم، ئه گهر که سیگ ههستی و بجی له لای یار باسی که ساسی و کلوتی من بکا و تکاشی لی بکا که ئاوریکی بهخیرم لی بداتموه؛ لیم رونه وهک ههفتا ههجی کردی وایمو تمنانت ده توانم بلیم که خیره که ی له ههفتا ههجیش زیاتره.

۲۷ وهعهده دابو دی شهیدکم وی بشیری خوی شهریف
مانه بی ئیرو په شیمان نهو ژتهدیبرا صهواب

مانای وشه:

وهعهده: به لئین؛ دی: ده بی؛ وی: نه وی؛ شهریف: پیروژو بهر یز؛ مانه بی: نه کا بی؛ ته دیبر: ته گیر؛
صهواب: راستو دروست.

مانا به ټیګرایي:

دهمهوی نهو که سهی نهو خیره ده کاو بوم ده بیته تکا کار له لای یار، وه بیبری بهیښته وه که یار وه ختی
خوی به لئینی دابو. فهر موبوی مه لای به شیر ی پیروزی خوم ده کوژمو دیار یشه کوژ راوی ده ستو
شیری نهو یارم دهرجه ی شهیدانی هیه. نه کا به هیچ باران لهو به لئینه خوشو ته گیره راستو
دروسته ی خوی په شیمان بیتموه تکا بکن که نهو به لئینه بهی ټی بهی ټی و لهو شه هیدبونه بی به شم
نه کات.

۲۸ شهرحی حالی من «مه لا» نارعت به یاضی هی تمام
قی سهوادی گهرچی ههردهم ژی برون صه انتخاب

مانای وشه:

شهرحی حال: ژینامه؛ نارعت: ناروات؛ به یاض: سیاهی تی؛ به یاض: ده فته ری شیعمران؛ به یاض:
پاک نوس؛ سهواد: ره شایی؛ سهواد: پیش نوس؛ ههردهم: هممو کاتو سات؛ ژی: لهو؛ برون: برون؛
انتخاب: هه لېژاردن؛ انتخاب: لېره به مانا هه لېژارده یه.

مانا به ټیګرایي:

نه ی مه لا، باسو خواسی عیشق و دل داری و سوتان و برژانت، ههر گیز به ته واوه تی پاک نوس
ناکری. چونکه فریای پاک نوسینه وه ناکموی و ههر پیش نوسه که ی دایم و دهرهم ده ستاوده ست
ده کاو له هممو ساتو کاتان دا به صه تان هه لېژارده ی لی بهری ده کری.

«راست و چپ»

۱ لهو سه‌حدر جهولان ددت بایی سه‌بایی راستو چپ
سوسنو سونبول ب‌مهستی یین سه‌مایی راستو چپ

مانای وشه:

لهو: لمبر نموه، بویه: جهولان: هاتنو چون: ددت: دمدات: بای سه‌با: شنه‌بای بهیان: سوسنو:
سویسنه: سونبول: گولی سمل: مه‌ست: سه‌خوش: یین سه‌مایی: وه‌سه‌ما کهون، بره‌قصین.

پوخته‌ی مانا:

بسکو کهزی و پرچوکه‌ی نمو نازنینه دل رفینه، له بون خوشی‌دا، برهو بهری، سویسنه و سملنو
چونکه بونه‌ته هاوسای لاجانگو هه‌نیه‌ی وه‌ک مانگی نمو شوخه، ده‌گهل نموه‌شا که بون خوشن،
مه‌ستی جوانچاکی لاجانگو هه‌نیه‌شن. شنه‌بای بهیان که‌ده‌نگوی، ده‌یه‌وی نمو بسکو که‌زیانه
که‌وا مه‌ستی جوانی لاجانگن، به‌راستو چه‌پدا بختاه سه‌ماو هاتو چوووه ئه‌ویش لهو دیمه‌نه
که‌یفی خوی تمخت‌کاتو نیازی تریشی هه‌یه. وه‌ک:

۲ دا ژمیحرابا دونونان سه‌جده بهت نه‌سوده هه‌جهر
دل ب‌میزان ماهی نه‌و نه‌برو نومایی راستو چپ

مانای وشه:

دا: هه‌تاکو: ژمیحرابا: لمیحرابی: میحراب: به‌و که‌وانه‌یه ده‌لین که له‌لای زوکه‌ی ناو مزگموت ده‌دیوار
کراوه و مه‌لا له‌ویوه پیش‌نویزی بو خه‌لک ده‌کا که به‌کوردی می‌حراویشی پی ده‌لین: نون: یه‌کیکه له
پسته‌کانی ئه‌لفو بیتکه که هیندیک له نوسفرانی پیشو، وه‌ک که‌وانیک هه‌لیان ده‌خسته‌وه. نون نوخته‌یه‌کی

ههيه. زور له شاعيران برؤى ماشقمو گراوى خويان به نون شهباندوهو خالى ناو كهوانهئى برؤيان بنوخته كه ناو بردوه؛ سهجده: سمر لسمر زموين دانان، بو ريز لى تانى شافريده گارو دهسه لات داران؛ بهت: بات؛ نه سوده: رهش؛ هه جهر: بهرد؛ نياز له نه سوده هه جهر، نهو بهرده ره شهيه كه ده مالى كابه گيراوه خلك «جهر آل سوده» پى ده لى، نهو بهرده زور پيروزو مياره كه. حاجيه كان له سهر يانه ماچى كن، نه گينا ههجه كه يان ريك نايه. نه گهر حاجى له بهر ئاپورهئى خلك نه توانى ده مئى بگاته نهو بهرده ره شه، ده بى هيج نه بى ده ستى يانه ويان نيشانى بهرده كه بداو نهوسا له بى ده ستى خوئى ماچ بكا. ههر بويه شه كه ده بى له باتى پشتى ده ستى حاجيان، كه تازه له ههج دينهوه بهرى ده ستيان ماچ بكري. واتا نهو جيگيه ماچ كن كه نيشان بهرده كه درياوه.

نيازى مه لايردا خالى ناو كهوانهئى برؤى سه لمايه؛ كه له لاي نهو له بهرده ره شه بر يقه داره كهئى مالى كابه پيرو زتر بوه؛ ميزان: ترازو، بور جيگه له عاسمان، ميزان واتا ريكو بهرانه بر؛ ماهى نهو: مانگى به كشه وه؛ نه برو: برو؛ نو مابى: خو بوئى، بيته بهر چاو.

پوختهئى مانا:

سروهئى بهر به يان - كه بسكو پرچو كهئى نهو نازدارى باوانهئى راژاندو خستيه جولان و هاتو چو - مه به ستى نه مه بو نهو بسكو پرچو كانه كه به سمر هه نيهو روخسارى ياردا په رزو بلاو ببون و بيونه هه وريك كه بهرى رزو مانگى روممتو هه نيه يان گرتبو، لادرين. نهوسا بروكانى يار - كه وهك نونى كهوانى و پيلهئى خمت خو شه ههر له زه بهر كانه - خاله ره شه كانى ناو كهوانهئى برو، كه بونه ته نوختهئى ههره جوانو دلرفين؛ به لادانى بسكو كه زيه كان دهر كه ون و بيته بهر چاوى عاشقان. به لى بروكانى يار، له ترازو بيچمدا وهك نون، به لام لهباريكى و خو شه ويستى دا، وهك مانگى به كشه وهن كه به عاسمانى سامالى هه نيه وه، گيرسا ونه وه. نهو دو مانگيه به كشه وه يهش ههر به كه خالىكى ره شى بر يقه دارى گرتو ته ناو كهوانهئى خو يه وه ده كرى بلين نه ستيرهئى هاو رين. جا لادانى نهو بسكانه له راستو چه يه وه له لايمن باى بسكانه وه كاريكى واي كردوه كه دل چاوى بهو دوبرو ميحرا بى به، رون بيته وه وه خو شيانا سوژهئى شوكر بهر وه نهو خاله ره شان بهرى كه له ناو كهوانهئى برودا جيگيرن و هيج چه بيكيان ده بهر بهر دهر شه پيرو زه كهئى كابه دا نيه.

۳ دل ژيسكا فلفلين بو فر ددا خالا سيا

شه هپه رى زولفا شه پالى دال دا بى راستو چه پ

ماناى وشه:

فلفل: ئيسيه وت؛ فلفلى: وهك ئيسو ت ره شو تيزى زمان سوتين، زور له شاعيرانى پيشو، بسكى ره شو خالى ره شى ماشقهئى خويان به فلفل شهباندوه؛ فلفلى: موى ليك هالاوو به ئالقه داويستاوو مونچ دار؛ فر: فرين و بال گرته وه؛ فردان: بهر وه شتيك فرين؛ شه هپه ر: شابل؛ شه پال: جوانى خوئى شيرين و رهزا سوك؛ دال: پيتيكى خواري نيوه ئالقه به له ئهلف و بتهكدا.

پوخته‌ی مانا:

دل که زور لمیزبو دیل و زنجیر کراوی داوی بسکی ره‌شی ئالقه و مونج‌داری ئه‌و نازداره بو، کاتی سروهی به‌یان ئه‌نگوتو بسکه‌کانی له‌سهرزو لاداو میحرایی بروو خالی ره‌شی مباره‌ک، ده‌رکه‌وتن. هه‌لی به‌ده‌رفتم زانی، خو‌ی له‌زیندانی بسان رزگار کرد، وزاقی خو‌ی‌دا، فرکه‌ی کرد خو‌ی بگه‌یه‌نیته به‌ر دالده‌ی خالی ره‌شی ناو که‌وانه‌ی میحرایی بو‌یوان و له‌په‌نای ئه‌واندا بجه‌سینه‌وه و به‌سوژده بردن بو ئه‌و خالانه، شوکری رزگار یون بکا. به‌لام ئاواته‌که‌ی بو پیک نه‌هات؟ سه‌ری زولفی یار - که‌وه‌ک شابالی په‌ری وانه - که‌وته شوین دیل و یه‌خسیری را‌کردوی خو‌یان و له‌راسته و چوپه‌وه له‌ره‌نگی پیتی دال بو‌ی چه‌مانه‌وه به‌ ئالقه ئابلوقه‌یان داو نه‌یانیه‌شت له‌ ئاین وه‌رکه‌زی و رو‌گه‌ بگوزی. گورجی گرتیان و خسته‌یانوه گرتوخانه‌که‌ی پیشوی.

ع عالمه‌ک ویرانی زولفین ته‌ ژ ره‌نگی عه‌نبه‌ری چه‌رخ و په‌روازی دده‌ن جاره‌ک لبایی راستو چه‌پ

مانای وشه:

عالمه‌م: جگه له‌خوا هه‌موشت؛ عالمه‌م: خه‌لکی سه‌ر دنیا؛ عالمه‌مه‌ک: عالمه‌یک، وانا خه‌لک و هه‌شاماتیکی زور؛ ویران؛ کاول، خراب؛ زولفین: که‌زیه‌کان؛ ته‌: تو؛ ژره‌نگی: له‌گوینی، وه‌کو؛ عه‌نبه‌ر: شتیکی ره‌شی بون خوشه، له‌ورگی جو‌ره‌ماسیه‌کدا دینه به‌ره‌م؛ چه‌رخ: سو‌ردان؛ په‌رواز: هه‌له‌فرین؛ جاره‌ک: هه‌لیک؛ لبایی: له‌به‌ریا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رچه‌ند جارێک، که‌ بای بسان، ئه‌و که‌زی و په‌رچه‌مه ره‌شانه‌ی تو - که‌ له‌ره‌نگ و بون و به‌رامدا، له‌ عه‌نبه‌ر ده‌کن - ده‌جولینی و ده‌خاته سه‌ماوه و له‌چه‌پ و راسته‌وه رایان ده‌ژینی و بالیان بی‌ ده‌گری و سو‌زیان بی‌ ده‌دا؛ هه‌شاماتیکی زور و زوره له‌تاو و تویی دیمه‌نی جوانیت، مال ویران و خانه خه‌راب ده‌بن و ئاگریان تی ده‌چی و ده‌بنه پوش و په‌لاشیک، به‌ده‌م باوه سو‌ر ده‌خون و بال ده‌گره‌نوه و به‌راسته و چه‌پیدا ده‌که‌ون.

ه خه‌نچه‌رو تیر و ته‌به‌ر یارین شیه به‌رق و بروسک میسری یان لامیع ژ ئه‌لماسان ددایی راستو چه‌پ

مانای وشه:

ته‌به‌ر: بیور، ته‌ور؛ یارین: دابارین؛ شیهی: وه‌کی؛ به‌رق: هه‌وره‌تریشه؛ بروسک: بروسکه؛ میسری: شیرێ ده‌سکزی میسری یان؛ لامیع: ورشه‌دار؛ ئه‌لماس: به‌ردیکی به‌نرخه؛ ددایی: ده‌یدایی، لبی ده‌دا.

پوخته‌ی مانا:

برو کانی یارم، بهوشیره میصری یانه ده مین که وه ستاکاری زور ده ست رهنگین، هه لیان ده خنه وه هینه بهنرخو خوشه ویستن که بالچوغه یان بهئه لماس دمرآزیننه وه. یاخو وه ک شیریک وانه که وه ستاکاری میصر، دهمو دوخیان له ئه لماس دارژتوه هه روا له دوره وه بریقه وه گر شه ی دی.

جا کاتی که شنه با بسکی لهراند هوه برو دمر که وتن؛ هه ساماتی دلداران هه ستیان کرد که ریژنه بارانی خه نجه رو تیرو تهوریان به سهردا دهباری و ورشه ی بروی تازه ساویان، به شیریک زانی که له میصر کراوه لهئه لماس دارژاوه لهراستو لهچویه وه، گرتویه بهرو له بریسکه و ورشه دا نومی کردون و وه ک بریسکه ی عاسمان هه لیان ده پرو کیئی و ده یان کاته قهره بوت.

٦ طهیرک و عیقدو شوراب و نه ترک و بهرگو و هه رق
هه ر بهرزو جه ذبه یین یا قوتی تایین راست و چه پ

مانای وشه:

طهیر: بالنده؛ طهیرک: خشلیکی ژانمیه که وه ک کوتر دهچی و له زیر ده کری؛ عیقد: گهردانه، گهردن بهند؛ شوراب: گولینگه و پیلوه لهرزانه؛ نه ترک: گو بهروک؛ بهرگو و هه رق: خشلی زیرن له شکلی گه لاو پرپرو بهرنگ؛ له رز: لهرین؛ جه ذبه: کیشان، حالات لی هاتنی دمر ویشان که ئیمه، جهزم بونی پی فه لیین؛ یا قوت: بهر دیکی بهنرخه رهنگ تاله؛ تا: هه دا و لیزگه.

پوخته‌ی مانا:

کاتی بای بهیان، زولفی یاری به راست و چه پدا هه ژاندو چاو و برو هه نیه و لاجانگ و کوله و خالی ئهویاره شه پاله ی، خسته بهرچاو، نه ک هه ر ئیمه ی دلدارو گیر و ده ی ئه وینی ئه و نازداره، توشی شیواوی و مال ویرانی و حال لی هاتن بوین، بگره خشله بی گیانه کانی، گهردن و بهروک و جلکه کانیشی - که زیر و بهردی بهقیمت و ئاوریشمن - ده گه ل راژانی بسکان بهدم باوه، ئهوانیش کهوته راژان و سهماوه ئهوانیش وه ک ئیمه ی ئه ویندار و بریندار، ئارام و ئوقره یان لی هه لگیراوه جه زمه یان لی هاتوه. بروانه له خشله کانی که بریه تین له کوتری زیر، گهردانه ی یا قوت، گو بهروک، لاسه ره و گول و بهرتهگی گواره. ته نامت ئه وه هه دا ئاوریشمانه ش که گهردن بهندو خشلی دیکه ی پی هونرا ونه وه. گولینگه لهرزانه کانیشی له تاوی دیمه نی رو خساری ده لهرینه وه به راسته و چوپدا تل ده خون و اختیاریان له ده س دهرچوه.

٧ بشکوبین بهندا گریبانی ژره تگی که وکه بان
بهرق و تیروژین زخورشیدی قه دای راست و چه پ

مانای وشه:

بشکوپن: هه‌پشکوتن، ده‌میان کرده‌وه؛ به‌ندا‌گریانی: دو‌گمهی به‌ر‌کوژه؛ ژره‌نگی: هه‌روه‌کو؛ که‌و‌که‌ب: ئه‌ستیره؛ به‌رق: دره‌وشین؛ تیر‌وژ: تیشک؛ خور‌شید: خور؛ قه‌دای: داییه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

یه‌خه‌ی کراس داخرا‌بو، زلف و که‌زیش به‌سهر سنگ و به‌رو‌کدا هات‌بو دایان پو‌شیبو. دو‌گمه‌کانی یه‌خه، له‌ناو ئه‌وره‌شایی که‌زیانه‌دا ده‌تروس‌کانه‌وه ده‌ت‌گوت ئه‌ستیره‌ن و له‌شه‌وی ته‌واو تاریک‌دا، زریوه زریویانه. له‌راستیش‌دا، ئیمه‌ی دل‌داری کۆل‌و هه‌ژار، که‌وت‌بویه شه‌وه‌زه‌نگی ئه‌نگوست له‌چاو ههر چاوه‌نواژ بوین له‌سو‌چیکه‌وه رونا‌کایی هوم‌یدیک به‌دی بکه‌ین. خواو راستان سه‌روه‌ی سه‌بای سالحان ئه‌نگوت، زلفی له‌راست و چه‌په‌وه لادان. یه‌خه‌و به‌رو‌کی رات‌له‌کاندو ده‌رزى و دو‌گمهی به‌رو‌کی ترازاند، روژی رونا‌ک له‌تاسوی به‌رو‌ی‌وه ده‌ر‌که‌وت و تیشکی لاجانگ و کۆلمه‌و هه‌نیانیش له‌چه‌پ و راسته‌وه، ئاراسته‌بون و له‌پاش شه‌وی نا‌هوم‌یدی روژی هوم‌یدو خوشیان هه‌لات و هه‌زارانی چاوه‌نوار خه‌لات کران.

۸ که‌و‌که‌ب و قه‌وس و قوزه‌ح، لو‌ئو‌یی به‌ندا حه‌یده‌ری
تین طه‌وا‌فا زولفو خالین دل‌رو‌بایی راست و چه‌پ

مانای وشه:

که‌و‌که‌ب: ئه‌ستیره؛ قه‌وس: که‌وان؛ قوزه‌ح: بلقی سه‌راو؛ قه‌وس و قوزه‌ح: په‌لکه زیزینه، کۆل‌که‌زیزینه؛ لو‌ئو: مرواری؛ به‌ندا حه‌یده‌ری: خشلیکی ژنانه که‌ بریه‌تیه له‌لیزگه لیره‌یه‌ک له‌نیوه‌ی کلاو و سه‌ری‌پچی سه‌رده‌ری و بویه‌ش ئه‌و ناوه‌ی لی‌نراوه، چونکه هه‌وه‌لجار له‌ناو هوزی حه‌یده‌رانلوی کورد دا بوته‌باو. ئیستا له‌ناو کورده‌کاندا به‌ژیر‌چه‌نه‌و لاسه‌ری لیره‌و زیزیش ههر ده‌لین به‌ندا حه‌یده‌ری، که‌ زو‌رجارانش جه‌وا‌هیراتیش کراوه‌ته نیوانی لیره‌کان، تین: دین؛ طه‌واف: له‌ده‌وره‌گه‌زان و سو‌ردان؛ زولف: که‌زی؛ خالین: خالان؛ دل‌رو‌با: دل‌رفین.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه هه‌روه‌ک گوتمان، عالم که‌ به‌مانا هه‌مو ئافه‌ریده‌یه‌که، هه‌یران و سه‌ر‌گه‌ردانی ئه‌و جوانیه‌ن که‌یار هینا‌ویه‌ته به‌ربار و به‌ر‌کار. ئیتر کار له‌وه ده‌ر‌چه‌وه که‌ ئیمه‌ی گیان‌داری دل‌دارو هه‌ژار گرفتاری‌بین و بیریته‌وه. نه‌خیر، ته‌نانه‌ت خشله‌کانی به‌ریشی شیت و مال‌و‌پیران و سه‌ر‌گه‌ردانی ئه‌و جوانیه‌ن. تو له‌کاتی هه‌نگوتنی شته‌بای به‌یانا، وهره‌و بر‌وانه که‌ چون گیره‌و لاسه‌ره‌و گه‌ردانه‌کانی - که‌ له‌ زیرو جه‌وا‌هیراتن و به‌ره‌نگی په‌لکه‌زیزینه له‌حه‌وت وینه‌ده‌نوین - ده‌وری سه‌ری زولفو خالان ده‌گه‌رین و ده‌یانه‌وی ئه‌و زولفه‌ره‌شانه - که‌ وه‌ک په‌رده‌ی مالی کابه‌ن و ئه‌و خالانه - که‌

جوانترو پیروتر له برده ره شه که ی حاجیانن - زیارت بکن.

۹ دل دخونت زولفو خالان دیمو بالاین ژنور
هر بقانون موژده یا غه یی ژنایی راستو چپ

مانای وشه؛

دخونت؛ بانگ دهکا؛ دیم؛ روممتو کولمه؛ بالا؛ بهژن؛ نور؛ روناکی؛ قانون؛ دامو دهستور؛ قانون؛
نامرازیکی موسیقایه؛ موژده؛ مزگنی؛ غه یب؛ نادیار؛ نای؛ بلویر.

پوخته ی مانا:

نه گهر بیتو بدلیکی رونو وشیاره وه، گوی له ناوازهو لوړه ی بلویر بگرینو بتوانین وهك پیوسته
تیی بگه ین؛ تی ده گه ین که بلویر له دنیای نادیاره وه له راستو چه پمانه وه مزگنی بدلان ددهاو
بانگیان لی دهکا که هر دلک بهئاو اته وه یه توشی بخته وه ری بیت، با ئالودهو گیروده ی نهو زلفو
خاله و روممتو بهژنو بالا به بیت که له نوری خودا دروست کراون.

۱۰ زهنگی یان جدوشن قه به ستن پیش به ری جوقا حه به شی
دابرستن یهك به یهك چون بهر لیوانی راستو چپ

مانای وشه؛

زهنگی؛ تیره بهك له قوله ره شه کانن که له لای زهنگاره وه هاتون. زهنگی له شیر ی شاعیرانی کوندا،
همیشه نیشانه ی دلزه قی و بی به زه تی به؛ جهوشن؛ زری، ثم وشه به لهره گمزا کوردی یه و گه وچن
بوه. وانا بهئالقه چندراو. له پاشان عهره وهریان گرتوهو گافیان کردوته جیمو چیمیان کردوته شینو
به مالی خو یان زانیوه؛ قه به ستن؛ دایان به ست، له خو یان شه ته كدا؛ پیش بهر؛ ژوبهرو؛ جوق؛ دهسته،
تیی لهشکر؛ دابرستن؛ دارانه، هه لیان کرده؛ لیوا؛ ئالا؛ حه به شی؛ وانا خه لکی حه به شه که نه وانیش
تیره بهك له قوله ره شه کانن.

پوخته ی مانا:

که زی و بسکه کانی یارم، لهره شی و دوره به زه یی دا، ده مین به دو لهشکر که له زهنگی و حه به شان
پیک هاتبنو بو شهرو پیک دادان بهر انهر به یهك، تیپک له لای راسته وهو جوقه یهك له لای چه په وه
ریزیان به ستنی، وابو. کاتی شنه با لهراندنیه وه وهك نه وه ده چو که نهو دو لهشکره دلزه قه، دابرژینه
یه کنری هه رلایه ش که بهئالقه و مینج بون، وهك زری یان ده بهر کردی دهاته بهر چاو. هر
لهشکره بو نهو هیرشه خو یان دا بهر ئالای گمردنی کیل تا به فرمانی سهر کرده ی هه مو نازداران
ده گزیهك رابچن.

۱۱ چینگ چینگا بشکوان ئاوازو دەنگی زەرگوان صدە مه لایك گۆهددن بەر وی نهوایی راستو چهپ

مانای وشە:

چینگ چینگ: جرینگەو زرینگە؛ بشکو: دوگمە، لیژەدا نیاز لە رزانهیە؛ ئاوازو دەنگ: خرینگەو هۆر؛ زەرگو: گۆی زیرین، مەنگۆلەو خرینگە؛ مه لایك: فرشتەى خودا؛ گوهر: گۆی؛ نهوا: دەنگ و صدە.

پوختەى مانا:

دو لەشکری زولفان لە راستو چهپەو بە ئالقهو مۆنج زری یان لەخویان شەتەك داوهو چوونە بەر ئالاهو بەدەم باوه تیك چرژاون، ئەم شەرە، مارشی شەریشی دەوی. شەق و هۆزی ترازانی دوگمەو زرینگەو جرینگەى لەرزانه کان و خرینگەو هۆزی گۆبەرۆکی زەردی زیرین، کە ئەوانیش بەدەم شەو دەلەرانهو، بیوه مارشی ئەو تیك چرژان و پیک هەلپژانە. جا وەرەو تماشاکە چەند خۆشە زلف و کەزى بەدیمەنە لەبارو دل تەزینەو، لەسەر کۆلەو لاجانگی وەك روژو مانگ بەلەزینەو و خرینگەو هۆزی سسلەو پلپلەو لەرزانهو خرینگەو مەنگۆلەو چرپەى ترازانی دوگمەکانی بەرووی بیتەگۆی. ئەك ئیمە بو گۆی گرتن و سەیر کردنی ئەو دیمەن و ئەو دەنگە گیان پەرەو، مە دەکەین بەلکو فرشتەکانی خوداش کرومات گۆی یان بو بیستنی ئەو دەنگەو دیتنی ئەم رەنگە هەلخستوه و هاتونە تماشایە.

۱۲ لەو ژعیشقا وی دنانن بازن و بەرگو وەرەق جەذبەیا دل من ژرەمزا وان گەهای راستو چهپ

مانای وشە:

لەو: لەبەر ئەو، بۆیە: عیشق؛ ئەوین و دلدارى؛ دنانن: دەنالتین؛ بازن: مەچەك بەند؛ بەرگ: پەلك؛ وەرەق: گەئا، نیاز لەبەرگ وەرەق ئەو پەرەنگ و پەرپرانەیه کە لەشکلی گەلادار دروست کراون و وەخو خراون؛ جەذبە: جەزمەو حال لى هاتنى دەرویشانە؛ رەمز: نیشانەو بەلگە؛ وان: ئەوان؛ گەهای: گەیشتی.

پوختەى مانا:

من کە خرمەى بازنەو مەچەك بەندو زرینگەى پرپرەو پەرەنگم لە قۆل و بازن و بەروکی یارەو بیستو بەدل و داو گۆی دلەم دایە؛ تیگەیشتم کە ئەو بى گیانانەش، دلایان داوهو دلبەرە خوین شیرینەو ئەوانیش وەك هەمو دلدارێكى دلسوتاو لە ئەوینی ئەو جوانە دەنالتین. نالەى ئەوان بۆمەن بوبە دنە دەریك کە منیش توشى جەزمە لیها تەن و لەهوش چون بێم و دەردى دلدارى لە راستو چۆپەو بەم گریته ناو خوێ و دەرە تانم لى بیری.

۱۳ زوهره و عیقاډا ټوره ییایی دشرقی که ششفین له یله تول قه دری ژمه غریب پهرده دایی راستو چهپ

مانای وشه:

زوهره: ټه سټیره کی گهریده زور گه شه؛ عیقاډ: گهردانه؛ ټوره ییای: هیښوه ټه سټیره کی کو؛ شهرق: خور هه لات؛ که ششفی: که شف بو، دیاری دا؛ له یله تول قه در: شهوی هره پیروژه له لایین موسلمانان هوه که لهو شهو دا قورعان بو پیغمبر، به خملات هاتوه پهرستی خودا لهو شهو دا خیری نویزو روژی هه زار مانگی هیه؛ مه غریب: خور نشین؛ پهرده: له میر؛ دایی: پی دادا.

پوخته ی مانا:

گهردنی یارم که له سپیایه تی و روناکی داند و هک ټه سټیره کی زوهره یه، گهردن بنده مرواریه کی ملی وهک هیښوی ټه سټیره کی کو په که لده وری زوهره هالایی. ټهو گهردن و گهردانه یه له لای روژی روخساره وه - وانا ټهو جیگه کی روژی لی هه لای - هاته بهرچاو. به لام شهو هه زهنگی زولفه کانی، لهو شو ټه وه که تیشکی روخسار ده بر ټه وه به خور نشین هساو ده کری، که ټهو شهوی زولفانهش هیچ چه پیک کی ده بر له یله تول قه دردا نیه؛ به سهر گهردندا بهر ژو بلاو بون و له راستو چه په وه پهرده یه کی ره شیان له بر زوهره پیرو کی گهردن و گهردانه گرته وه دیمه نه که یان له بهرچاو، ون کردین.

۱۴ زوهره رهنکی ماهو خورشیدی ژبالا وی نما لهو دو که وکب چونه قیرا ئیستیوا یی راستو چهپ

مانای وشه:

زوهره: ټه سټیره گه شه که؛ رهنکی: هره وه کو؛ ماهو خورشید: مانگو خور؛ بالّا: به زن، لای سهر و؛ نما: نواندی، دیاری دا؛ لهو: بویه؛ که وکب: ټه سټیره؛ قیرا: ده گهل؛ ئیستیوا: راستایی، خه تی ئیستیوا ټهو خه ته یه که روژ له نیو هراستی عاسماندا ده داته بهر.

پوخته ی مانا:

له لای سهروی به زنی یاره وه، هه نیه ی وهک مانگو کو لمه ی وهک خورو گهردنی صاف و سپی بی گهردو گه همداری وه کو زوهره خویان نواند. ټهم پیکه وه درهوشانه وهی ټهو سی روناکی ده رانه، بو به هو ی ټهو که دو ټه سټیره - نیاز له دو ټه سټیره یان لاجانگی یارن یان جوته مه کی هه نارن - راست ویستان و خه تی ناوه راستیان له چهپ و راسته وه گرته بهر.

١٥ بېته نه یوانی ژخلوۍ حوریا قودسی سروشت صده هزاران حوری قودسی تین لیکایی راستو چهپ

مانای وشه:

نه یوان: هدیوان بهریلایی؛ خلو: به تال؛ خلوه: جیکه ی تنهایی؛ حوری: کیژی به ههشت؛ قودسی: مباره کی خودایی؛ سروشت: ماکه و تا کار؛ حوری قودسی: کیژه جوانه کانی ناو به ههشت؛ تین: دین؛ لیکا: توش یون و دیده نی.

پوخته ی مانا:

نه گهر بیتو جاریک له جارن، نهو جوان چاکه ی یاری من که په کیکه لهو کیژه به ههشتیانه که له پایی دروست کراون و تاکاری پیروژو مباره کن، له گوشه ی تنهایی دهر که وی و بیت بهر هدیوان و سهیوانی ماله گه وره؛ نهک ههر ئیمه ئاپوره ی دلداران، بگره به صه تان ههزار له کیژه کانی ناو به ههشتی خوداش، به سینهباز له به ههشت باز دده من. بو شهوه بینه دیده نی دیداری یاری ئیمه و له راسته و چوپه دهوری لی دده من.

١٦ ما «مه لایی» نهز له بی لهعل ثابی هدیوان بت نه صیب قودسیان راگرتی بین دهستی دوعایی راستو چهپ...

مانای وشه:

ما: توبلی، تاخو ته بی؟؛ نهز: له؛ لهب: لیو؛ لهعل: بهردیکی به قیمه ته که زور له شاعیران به لیوی یاریان شهبانده؛ تاب: تاو؛ هدیوان: ژیان؛ بت: بیت؛ نه صیب: بهش؛ قودسی: شهو فرشته نی که له عاسمان دان؛ راگرتیین: رایان گرتوه (یان، راگردیین و اتا: بلندیان کردوه)؛ دوعا: نزاو پارانه وه.

پوخته ی مانا:

شهونده به ذلیل و ههژاری له بهر خودا پاراومه ته وه، که جاریک له عومراتمه دا شهو لیوه ناسک و لهعل رهنگانه، راموسمو ئاوی ژیان و نهمردنیان لی هه لمزم. که مه لاکه ته کانی عاسمانیش به زیان به منی کلول دا هاتو ته وه. شهوانیش هه مو بو یاریده ی من دهستی نزیان بهرز کردو ته وه. له راسته و چوپه وه بوم ده پارتی نه وه که نزام رهوایی.

هوۍ مه لا توبلی خوا شهو تاو ته پیک بهینی و جاریک لهو لیوه سور و ئاله. که وهک یاقوت و لاله. مژیک بمزمو بهو ئاوی حه یاته ی که له لیوی شهودایه منیش له مردن رزگارم بی و بیمه خدری زینده یهک؟

چپ و راست

۱. نیرگزين شهنګ دمه‌ستن چپو راست
ساقیان جام دده‌ستن چپو راست

مانای وشه:

نیرگز: نهرګس؛ شهنګ: شوخ؛ مه‌ست: سهرخوش؛ ساقی: مه‌یگیر؛ جام: پیاله.

مانا به ټیګرۍ:

چاوه‌کانی یارم - که وه‌ګ نهرګزی شوخ و شهنګن - چه چاوی راستو چه چاوی چپ‌پی مه‌ستو
خومارن. پیاو له دیتیان مه‌ستو سهرخوش دېن و به‌راسته و چه‌پدا ده‌که‌ون. دوچاوه‌کانت وه‌ګ
دو مه‌یگیری شوخو شهنګ و چه‌له‌نگ به‌راسته و چه‌پدا مه‌ی ده‌گیرن و سهرخوش و که‌له‌لامان
ده‌که‌ن.

۲. راستو چپ تین جګه‌رو سینه‌کولاب
عهره‌رین شهنګ دله‌ستن چپو راست

مانای وشه:

تین: دین؛ جګه‌ر: جهرګ؛ سینه: سینګ؛ کولاب: قولاب؛ عهره‌ر: داریکی تازادو زور راستو شهنګ
هه‌لده‌چی، شاعیران به‌ژنی یاری‌پی ده‌شو به‌تین؛ له‌ستن: کورت کراوی وشه‌ی (له‌یستن) له‌یستن و اتا
رقص و سه‌ما کردن و خو بادان به‌لارو له‌نجموه.

مانا به ټیګرۍ:

له وه‌ختیګدا کیژه قه‌د باریکه‌ګان - که به‌ژن و بالایان وه‌ګ داری عهره‌ر شهنګو شلو شوخن -

دهستيان به ره قصو سهما كردن كړدو به راسته و به چه پيدا خويان باده داو ده لهرانه وه؛ جهرگو سينه وه ناوې عاشقان وهك وه بهر باراني تيران كهون، وابون و به راسته و چه پيدا ده كه و تنه مهيدانه وه. مژوليان وهك قولاپ له جهرگان گيركهن وابون.

۳ توخو والا كو خويا بون ژعه جهم
عهره بان تپ شكهستن چهپو راست

مانای وشه:

توخ: نيشانه ي سهر كرده ي مغلان بوه، كه بريته ي بوه له چه پكېك موى يالى ته سپو بڼه كې ده زړ گيراه؛ بالا؛ خويا؛ ناشكرا؛ تپ: دهسته ي له شكر؛ شكهستن: شكاف؛ عهره ب: له راويزي شاعيراندا، به شتي رهش رهنك ده لېن. زوربان زولفي رهش ياريان به عهره ب شپه اندوه. عجه م له شيعري شاعيراندا به رمزي سپيه تي دانراوه.

وا دياره مهلا ده يوې بلې: يار بدهستي سپو ناسكي، زولفي له سهر زو لاداو. رهنكه نيازي له توخ شانه، يان، كهزي به ندي زړې. نيازي له بالا سهرپوشي رهنكاو رهنك بې.

مانا به تيكړايي:

يار بدهسته سپيه كاني، كه زولفه ره شه كاني له سهر زو لاداو شانه ي زړې ده بسكان گيراند. دهسته دهسته ي زولفان به سهره كدا شكاف و چين چين بون.

۴ بهر فقه شهرقي دسه ههر وهستين
هيندوين روژ په رستن چهپو راست

مانای وشه:

بهر فقه شهرقي: رو به روژ هه لات؛ سه ههر: به ياني زو؛ هيندو: خه لكي هيند؛ زور له شاعيرانی كوڼ خالي رهش و بسك و زلفي ياري خويان به هيندو شپه اندوه، چونكه به لاي ته وانه وه هيندو كافرن و كافريش به رهنكي رهش كه نوري ثيماني تيدانيه ناسراوه.

مانا به تيكړايي:

له بهر به ياندا تهو زولفو بسكه ره شانه ي يارم كه به لاي راست و لاي چه ي روخساري دا هاتبون، ههر دت كوت تهو بسكانه لهو هيندي يانن كه روژ ده پرستن و به يانيان بهر وه روژ دهن و كرنوشي بو دهن. چونكه روخساري يار وهك روژه و لاجانگي وهك سپيائي به ياني پيش تاو هه لاتمه تهو بسكانه وهك هيندوي روژ په رست، پيست ره شو كافري بې به زمين ده گهل عاشقان.

۵ قەيسەرى رومى لسەر ھەددى فەرەنگ

توقو زنجير قەبەستىن چەپو راست

ماناى وشە:

قەيسەر: لەقەبى امپراتورى روم. روم سەرزەمىنى تورکياى ئىستا؛ سەرھەد: سنور؛ فەرەنگ: فەرانسە
يان ئوروا بەگشتى؛ توق: ئالغەى ئاسنىن؛ قەبەستىن: بەستىيەوھ.

مانا بە تىگرایی:

بىسكو كەزى يارم كە بە زنجيرە چىن بەچىن و ئالغە ئالغە دەورى روخسارى سىپو ناسكيان داوھ؛
بەوھ دەشپەندرى كە قەيسەرى رومى دەورى ولاتى فەرەنگانى بەزنجيرو ئالغەى لەشكر دەورە
دابى.

۶ ھەردو دەستىن خو ھەمايل شەفەكى

مە ژبو يارى دخوستان چەپو راست

ماناى وشە:

دەستىن: دەستان، دودەست؛ ھەمايل: بەندى شمشيرو بەندى نوشتە كەدەمل دەكرى و بە تەنىشت دا
دېتەخوار؛ شەفەكى: شەويك.

مانا بە تىگرایی:

ئىمە ھەمو، ئاواتو نيازمان ھەر ئەوھبەو كە تەنيا شەويك لە ژيانماندا ھەردوك دەستو
باسكمان، لە گەردنى يار وەك ھەمايل ھالاباو لەراستو چەپەوھ بەخومانەوھ كوشىبا.

۷ قە «مەلى» سوز پەرى يا حورى سرشت

سەد مەلەك دەست بەدەستىن چەپو راست

ماناى وشە:

قە: ئەوھ؛ قەھ: ەجەبا؛ مەلى: مەلا؛ سوز: دلکیشى و روح سوکی؛ پەرى: جندوکەى جوان؛ حورى:
کیزی بەھەشتى چاورەش؛ سرشت: رسكان.

مانا بە تىگرایی:

ئەوھ (يان، سەيرە) مەلا تو ئاواتى دەستەملان بونى بخوازى. ئەو پەرىە دلکیشەى كە وەك
حورى بەھەشت خولقاوھ. ھەميشە سەد خذمەتكارى كچى پاکی وەك فرىشتەى خودا دەستيان

بەدەستىيەوہ يەتتى لەراستو چەپەوہ پاسەوانى لى دەكەن و چاوى لى خافل ناكەن تا وەگىر تو
كەوى و دەستە ملانى يى.

گوئیباران

۱ گهر ژوی حوری سرشتی عیشویه ک تیظهار بت
دی بیت ناری خه‌لیوالله و دوژه ساربت

مانای وشه:

گهر: نه‌گهر؛ ژوی: له‌میوینه؛ حوری سرشت: وه‌ک حوری رسکاو؛ عیشوه: نازو غمزه؛ تیظهار: دیاری‌دان؛ دی: بی‌شک؛ بیت: ده‌بیت؛ ناز: ناگر؛ خه‌لیل: دوست؛ خه‌لیوالله: دوستی خودا. نیاز له خه‌لیل‌الله برایم پیغمبره؛ دوژه‌ه: جهه‌ننهم؛ سار: سارد؛ بت: بی.

مانای تیگرای:

نه‌گهر ژیانمان جهه‌ننهم بی، یان وه‌ک برایم پیغمبر ده‌ناو ناگر هاویژرایین، بهو مهرجه شهو حوریه جوان‌چاکه، به نازوه گوشه‌یه‌کی چاومان بو دهرخاو لیمان بروانی؛ ناگر به دهردی ناگره‌که‌ی برایم ده‌چی و تنانفت جهه‌ننهمیش بی، بی‌شک ساردوسر هه‌لده‌گهری.

مه‌لا لهو شیرمه‌دا باسی برایم پیغمبرمان بیرده‌خاته‌وه که نه‌مروود به تاوانی بت‌شکاندن خستیه ناو ناگره‌موه خودا فرمانی به‌ناگردا که ساردو سه‌لامت بهو تازاری مه‌ده. ده‌لی: منی‌دلدار، خوم دل‌که‌م که‌وتوینه ناو ناگری ئه‌وینیکه‌موه که هیچ له ناگری نه‌مروودو بگره له‌ناگری جهه‌ننهمیش که‌متر نیه. جا نه‌گهر خوی کردبا شه نازداری باوانه بهو چاوانه‌ی به‌نازیکه‌موه لیروانیام لی‌هرونه ناگره‌گره‌ی دلی منیش، به دهردی ناگره‌که‌ی برایم سارد ده‌بووه، به‌لکه نه‌گهر جهه‌ننهمیش له دلدا بوایه تینی داده‌مرکا.

۲ وهر ژبه‌ر په‌ردی یه‌دی به‌ریضا به موعجیز بیته دهر
شه‌مس و که‌وکب دی هلین عالم تژی نه‌نوار بت

مانای وشه:

وهر: وه نه گهر؛ ژبهړ: له پښت، له بن؛ پهر دی: پهره دهیرا؛ یه دی بیضا: دهستی سپی؛ مو عجیز: نهوی
که سی تر نه تی؛ شه مس: خور؛ که و که ب: نه ستیره؛ دی ه لین: هه لدین؛ عالم: هه مو دنیا جگه له خوا؛
تزی: پز؛ نه نوار: روښنایي گهل.

مانا به ټیګرایی:

مهلا ده یه وی، دهستی حه زره تی موسامان وه بیر بینته وه که موجزات بو وه هر گا ناویه ته باخه لی و
دهری هی ناوه ته وه له سپیایه تیا شو قی داوه ته وه.
گوتمان نه گهر لی روانیام ناگری دلّم داده مرد، خو نه گهریش دهسته سپی و ناسکه که ی که
چه پیکی ده بهر دهسته موجزانه که ی موسا دانیه، له و دیو پهرده وه درینی و پیشانی دنیای بدا، وه ک
هه مو نه ستیره و خور، و ټیګر ا هه لاتین و رونا کایي بدا ئاوا هه مو دنیا پرده بی له روناکی و شوق
دانه وه.

۳ وهر ژعه کسی خه مری یان قه وس و قه زه ح دت یاسه مین دی گولو ره یحان ببارن، ټیګ و ټیګ گولزار بت

مانای وشه:

عه کس: تیشک دانه وه؛ خه مری: پارچه قوماشیکی سوره که ژنان پرچی سهر تویلیانی پی گری ددهن؛
خه مری: نه و پرچو کانه یه که به سهر تویلا دین و له ناو مرستی هه نیده هه لده پاچرین؛ قه وسو قه زه ح:
کولکه زیرینه؛ دت: بدات؛ یاسه مین: گولی یاسه مینه که زور سپی و زور بون خوش و زور ناسکه؛ دی:
بی شک؛ ټیګ و ټیګ: سهر له بهر، گشت له گشت؛ گولزار: گولجار؛ بت: بیت.

پوخته ی مانا:

نه گهر روخساری یارم - که وه ک سهر پهری گولی یاسه مینه، سپی و ناسکه و له بون خوشیدا له و
زیاتره - تیشک بداته دسرو که ی سوری له هه نیه گرید راوی. یان تیشک بداته نه و پرچو کانه ی که
به سهر تویلی دا هاتون و له ره شی یان دهریقینه وه. نه وسو تیشک بداته وه و تیشکه به گریته وه بو سهر
گونای یار که وه ک پهری سوره گوله. نه وه نده روښنایي ره نگا وره نگ په یدا دین که کولکه زیرینه ی
لی دروست دهی. کولکه زیرینه ش، نیشانه ی پاش بارانه و بارانه ش هو ی شین بونی گیاو گولو
ریحانه. که و ابو هر که یار روی نیشان یداو خه مری و پرچو کان رونا ک یکتا و نه وانیش تیشکی
بگه رینه وه، هه مو دنیا سهر له بهری ده بیته گولجار و له هه مو شوینان گول و ریحانه به باره و خوشی و
که شی داده باری.

۴ شەمە دى جان دەت ژشەوقى يېتە بەر صوبىجى نەفەس
نارت ئاخىر گەر بمويەك بەھسى زولفا يارىت

ماناى وشە:

شەمە: موم؛ دى؛ بى شەك؛ جان؛ گيان؛ دەت؛ بدات؛ يېتە بەر؛ بچتەو بەر؛ صوبىجى؛ سبەينى؛
نەفەس؛ ھەناسە؛ نارت؛ ناگاتە؛ ئاخىر؛ دوايى؛ گەر؛ ئەگەر؛ بەھسى؛ لىدوان؛ زولف؛ كەزى.

پوختەى مانا:

ئەگەر ھەر لە ھەمەلى شەمەيژا، دەس بىكرى بەباسى تاقە مويەك لە زولفى يار شەو خەلاس دەيى،
بەرەبەيان ھەناسە دەدات و روژدەيىتەو موم دەتويتەو دەكوژىتەو. بەلام تارىقى جوانيو دريژى
ئەو تەنپامو، ھەر دريژەى پى دەرى و بەكەس نابريتەو. ھەر لەم مانايدە، شاعىرىكى فارس
گوئويە: روژى قيامت كەدەلەين دريژەى كەى ھەزارسالە، چى دەگەل دلى پز لە گازندەى ئيمە پى
دەكرى؟! ئەو سەرى زولفى تو، بەداستانى دلدارى ئيمە كورت بوئەو.
«نالى خوشمان، چەند خوشى فەرمو كە دەلى:

ھەر پەرچەم و پيشانى يە فكرى شەو روژم ھەر گەردن و زولفە ئەمەلى دورو دريژم

۵ سىلسىلا بەھسى ژخونا دل بەران زولفا بەچىن
دى خەتا بت ئاقى ميسك ئەر ئافەيى تاتار بت

ماناى وشە:

سىلسىلە: زنجىرو زنجىرە؛ ژخونا؛ لەخوينى؛ بەران؛ لەسەرئەو؛ بەچىن؛ چىندار؛ خەتا؛ غەلەت؛ ناف؛
ناو، اسم؛ ميسك؛ ميسك؛ ئەر؛ ئەگەر؛ ئافە؛ ئاوكى ئاسكى ميسك؛ خەتا؛ ئاوەو مەلەندەكانى باكورى
چىن. كە ئىستا بريەتە لە مەنچورى و مغولستان و توركستانى روژھەلانى؛ تاتار؛ ئاوى عەشائىرىكى توركە
كە بە ولاتە كەشيان تاتار يادەلەين؛ ميسك؛ ئەوئىك ئاسك ھەيە، كە لە ھەلەت و ماندوبونى زورەو، خوين
دەئاوكىو دەتري و خوينە كە رەش ھەلەگەرى و وشك دەيىتەو وەك دەئاو كىسەيەك دابى، بەئاوكىو
تەكەتەكى دى و لەدوايى دا، لە غارداندا لى دەكەويت. ئەو خوينە وشك ھەلەتو، عەطرىكى زور بون خوشەو
ئاوى لى نراو؛ ميسك؛ يان، ميسك يان، موشك. جا وا زانراو كە ئاسكى دەشتەكانى چىن و خەتاو
تاتارستان ميسكى ھەرەچاكيان لى بەرھەم ديت.

مەلا لەو بەيتەدا، گالەى كردو. زور لە وشەكانى، دوجار دەيى مانا بىكرى؛ خەتا؛ ھەم ولاتى خەتا، ھەم
غەلەت؛ چىن؛ ھەم ولاتى چىن، ھەم چىن چىن بون و بەسەريەكدا شكانى موى كەزى.

پوختەى مانا:

خوينى دلى دلداران، كە لەتاوى كەزىە رەشە پزچىنە چىن لەسەرچىنەكەى ئەو نازدارە، ھەلقولاًو

رژاوهو بهو تاله زولفانهوه بهنده؛ ثموهنده لهسايه زولفی تووه بوئی خوشبوه که هر که سیک باسی میشکی ناو ناوکی ئاسکی چین و خهتاو تاتار بکاو بلی تهو خوینی دلوه تهو میشکی ئاسکه وهك یه کن، غهلمت دهکاو به ههلمدا چوه. بوئی خوینی دلمان بهمهوای زولفت ههزارقات لهبوئی خوینی وشك ههلاتوی ناوکی ئاسکی میشك خوشتره.

٦ طهوقی گهردهن ههلقهیی زونناری زولفا یاری من
دی کلپتا کهلبی عشقی ههلقهیا زوننار بت

مانای وشه:

طهوق: قهلاهدی مل، ههلقه: ئالقه؛ زوننار: کهمه بهندی ئاوریشمی خاچ بهرستان؛ کلپت: کلپل، هاجهر؛ کهلب: سهگ.

لهم بهیتهدا مهلا، داستانی شیخی سهنعان مان بیردهخاتهوه، که بوکچیکی خاچ بهرست، دهستی لعدین ههلمگرت. قورعانی سوتاند. شهرابی خواردوه. زونناری بهست. بویه بهرازهوانی مالی دلبری. مهلا دهگهله تهوهشدا که وهفاو تههمگی شیخی سهنعانی بهرانهر بهگرههی تهوین بهلاوه پهسند؛ خوئی له تهوینداریدا تههمگدارتر نشان دهداو دهلی من خوم بهسهگی ئاستانهی دلبر دهزانمو ئاواتم تهوهیه قهلاهدی ملهو قفل و ئاغزونهکی له ئالقهیهکی زونناری بهژنی یار بی. جا چونکه پرچو کهزی یاری من لهناو قهدی هالاوهو احتیاج به کهمه بهندی ئاوریشمنیمو هر زولفه پرچینهکی جیگهی زونناری بو پر کردوتهوه من ئالقهی زولفیم بهنصیب دهی. تهگهر راستیشته دهوی قفل وکللی قهلاهدی سهگی ئاستانهی عیشقی هر دهی ئالقهی زولف بی. زور له صوفیان دوعایان کردوه که خودایه، واپکهی وهك سهگ وهفادار بم.

پوختهی ماناکه:

با توقی گهردیم ئالقهی زونناری زولفی یارم بی. ئاخهر هر دهی قفل قهلاهدی سهی عیشقی ئالقهی تهو زونناره بی، که زولقیهتی. «مهمحوی» دهلی؛ دهگهله دهستی مهلا ریک ناکهوی زونناری زولفی یار وهکو شیخ ئیختیاری مهزههیی تهرسا نهکهه چیکهم؟! و

مهولهوی تاوهگهوزیش فهرمویه:

بی تهناوب زولف محبوب نهگهردهن حهیفهن وهقابض گیان تهسلیم کهردهن

٧ عهقدی ئیحمرا می دهیشقیدا کوپیری عیشق بهست
دی چفهم گهر خهرقه رههنی خانهیی خههمار بت

مانای وشه:

عهقد: نیست هینان؛ ئیحمرا: روژانی جهنگهی ههچ که همجاک جلی خویمان فری ددهن و پهشتهمانو

فوته ده‌بهر؛ ده‌کهن؛ پیری عیشق؛ ماموستاو رتیمیری عاشقان، (یان، ته‌وی له عیشقیدا پیربوه)؛ به‌ست؛ دابه‌ست؛ دی؛ ئیدی، ئیتر؛ چغه‌م؛ قه‌یدی چیه، چده‌بی؛ خه‌رقه؛ بالاپوشی پزینیه‌ی ده‌رویشان؛ ره‌هن؛ بارمه؛ خانه؛ مالو دوکان؛ خه‌ممار؛ باده فروش.

مه‌لا ده‌یه‌وی ته‌ریقه‌تی خو‌ی، له ته‌ریقه‌تی وشکه سوفیه روالمت‌بینه‌کان، جیا کاته‌وه. ده‌لی؛ ئه‌وان ده‌چنه‌حه‌ج. نیه‌تی ئیحرام داده‌به‌ستن. بو‌ئه‌وه ده‌وری مالی کابه‌بدن جلکه‌کانیان داده‌کهن و تور‌ی هه‌لده‌من. ئیمه‌ش به‌شوین پیری ته‌ریقه‌تی عیشقدا حه‌جی خو‌مان هه‌یه. کابه‌ی ئیمه‌ مالی‌یار نیه، به‌لکو خودی یاره‌و یاره‌کش له‌هه‌مو جیگا هه‌یه‌و له‌هه‌مو ئاقارانه‌وه دیاره... له حه‌جی خو‌ماندا، ئه‌گه‌ر پیری ته‌ریقه‌تی نیه‌تی ئیحرام داده‌به‌ستی و ئیمه‌ش په‌یره‌وی لی‌ده‌کهن. هه‌موشتیکمان ته‌نانه‌ت دنیاو قیامه‌ت و ئاواتی به‌هه‌شت و ترسی جه‌ه‌نه‌میشمان تور‌ه‌لده‌مین و ته‌نیاو ته‌نیا یارمان له‌بیره‌و یار ده‌په‌رستین و هه‌چی‌تر. جا له‌وه‌ختی وادا که خه‌رقه‌و مه‌رقه، فری‌ده‌ری و تازه‌نامان گه‌ره‌که، چی‌ئه‌بی ئه‌گه‌ر ئه‌و خه‌رقه‌یه له‌دوکانی شه‌راب فرو‌شدا، له‌گری‌وی شه‌راب دان‌درا‌بی؟! بگه‌ر له‌وه‌چاتره که به‌مخو‌رای فری‌ی بده‌ین. ناشی‌ی لو‌مه‌ی شیخی‌سه‌نعان یامن، یا‌هه‌ر ئه‌وین‌داریکی راستی دیکه‌بکری که‌چو‌ن جبه‌به‌زوتار ده‌گور‌ینه‌وه. به‌لای ئیمه‌وه یار، له‌هه‌مو شو‌نیکه‌و هه‌موشت نو‌ینه‌ری یاره. حافظ شیرازی که‌یه‌کی‌ک بوه له‌ده‌سته‌ی ئه‌و دل‌دارانه‌ده‌لی؛ له‌مه‌یخانه‌ی زه‌رده‌شتیاندا نوری خودا ده‌بینم.

۸ گه‌زمه‌یه‌ک قه‌وسی شه‌فین عاشق به‌نیفا دل که‌فت
دی ژجان ده‌ستان بشوت خاسما که‌فان نو‌باریت

مانای وشه:

گه‌زمه: سه‌ره‌تیری چه‌قویی؛ قه‌وس؛ که‌وان؛ شه‌فین؛ ده‌شه‌ویدا؛ شه‌فین؛ چه‌ماو؛ نیفا؛ ناوه‌راست؛ که‌فت؛ بکه‌وی؛ دی؛ بی‌شک؛ ژجان؛ له‌گیان؛ ده‌ستان بشوت؛ ده‌ستان ده‌شوا؛ خاسما؛ خو‌به‌تایه‌تی، مخصو‌صا؛ که‌فان؛ که‌وان؛ نو‌بار؛ هه‌وه‌لجار؛ نو‌بار؛ کچی‌کی تازه‌مه‌مکی خر‌کردوه.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌وینی راسته‌قانی (عیشقی حه‌قیقی) کاریک به‌سه‌ر ئه‌وین‌دار دینی که‌ئه‌وه هه‌یج هوش و دینی لی‌ده‌ستینی، بگه‌ر هه‌ر خودی خو‌شی له‌بیر نامینی و ده‌بیته‌زیندوکیکی مردو یان مردوکیکی زیندو. ئه‌وانه‌ی به‌ئاگری ئهم ئه‌وینه‌وه نه‌تلاونه‌وه، نازانن خه‌به‌ر چیه... ئه‌گه‌ر سه‌ره‌تیریکی عیشقی له‌برو‌یه‌کی که‌وانی چه‌ماوه‌دا، له‌نیوه‌شه‌ویکا ناوه‌ندی دلی دل‌داریک بی‌کی. ئه‌و دله‌ده‌س به‌جی ده‌ست له‌گیانی خو‌ی ده‌شوا. خو‌نمخو‌ازه‌و به‌تایه‌تی که‌ئه‌و تیره له‌که‌وانی برو‌ی کیژو‌لیکی تازه‌مه‌مک خر‌کردو ده‌رچی و ئه‌وه هه‌وه‌لجاریش‌بی که‌دله‌که‌ی کردو‌ته‌نیشانه. چونکه هه‌وه‌ل نیگای

يېڭ گەيشتنى دلدارو دلېەر ھەرگىز شۈينەوارى كۆيۈر نايىتەو. ئەو ھەوەل تىرى نىگايە، لە ھەمو
 برىنگەرېڭ كارىگەرترەو لاي عاشق پىروۆزترىن شتە. مەولەوى تاوۋەگەوزى دەفەرموى:
 بىزام خەدەنگ مۇھى مەھروان نەنگەن وەساراي قىيامەت لوان
 واتا پىاو برىنى تىرى مۇۋلى مانگ روخسارانى پىۋە نەبى، زور شەرمو شورەيىيە بىروا بو دەشتى
 قىيامەت

۹ ۋەر ۋقەوسەينان بەمىزان بىتەدەر جوتەك خەدەنگ
 دى جگەرت پارەپارە، سىنە تارو مار بت

ماناي وشە:

ۋەر: ۋەئەگەر: ۋقەوسەينان: لە دو كەوانان: بەمىزان: بەرېڭ وپېڭى: جوتەك: جوتېڭ: خەدەنگ: تىر:
 جگەر: جەرگ: بت: دەيىت: پارەپارە: لەلتەت: تارو مار: تەرتوتونا.

پوختەى مانا:

گوتمان ئەگەر سەرەتېرېڭ لە كەوانى بىروۋە ۋەناۋەندى دل كەوى، دل دەست لەگيان دەشوا
 تېرېڭ لە كەوانەۋە واتا ئەگەر گوۋشەى تاكە چاۋيگمان بداتى. ئەدى ئەگەر يار چاۋمان پى
 ھەلېنى ۋ بە ھەردوك چاۋە مەستەكانى لېمان بىروانى، ئەوسا دوتېر بەرەو ھەناۋمان دېن ونيشانەش
 ئەيېڭن. چونكە ميزان كراۋن و سېرە پى گىراۋن. ئەو كاتە جگە لەۋە دل دەست لەگيان دەشوا،
 ھەم جەرگېش لەلتەت دەبى ۋ ھەم سىنگ و ھەرچى لەبن سەرپوشى سنگدايە، دادەفەتى ۋ
 تەرتوتونا دەبى.

۱۰۰ خون ژمىلاكى بدەر با خەنجەرى گەربىتە دەر
 بو شەھىدى عىشق ئىدى دى ۋكو ھىيار بت

ماناي وشە:

خون: خوئىن: مىلاك: جەرگ و ھەناۋ: دەرې: لېدان: شەھىد: كۆزراۋى رېڭەى راست، (يان، كۆزراۋى
 خۆشەويست): ئىدى: ئىتر: ۋكو: لەكوى: ھىيار: لەسەر ھوش.

پوختەى مانا:

ئەۋانەى بەدەردى ئەۋىن دوچار نەبون ۋاگايان لە خالى من نى، لۆمەم دەكەن كە بۇچى ھۇشت
 لەسەر خوتنى؟ بۇۋراۋەدەكەى؟ بۇباسى زوننارو شەراب و مەراب دەكەى؟ كورە ئاخىر كەسىكى
 بەخەنجەرى تازەساۋى گوۋشەى بىروۆمۇۋلى دلېەرېكى ۋا نازدار جەرگ و ھەناۋى كەوتىتە

دهشتمو بویتنه شهیدی ریځای نهوین؛ چون ده تانه وی هوشی دنیای دسهردا بمینی و وهک
نیوهی بی خه بهر پیټان خوشه، بتان دوتینی؟؟!

۱۱ دی ژوان له اعلان شفایی دل بقانون ته لیه کت دا نیشارهت خوش بکن هرچی که سی بیمار بت

مانای وشه:

دی: لازمه، و اباشه؛ ژوان: لهوان؛ لهعل: گموهریکی رهنگ ټاله شاعیران لیوی ټالی گهشی یاریان، بی
شپهانده؛ شفا: له نمخوشی چاک بونهوه؛ قانون: ریوشوین؛ ته لیه: داوا؛ کت: بکات؛ نیشارهت: دوان
بمدهست یا بهچاو؛ خوش: ساغ؛ بکن: بکنهوه؛ بیمار: نمخوش و لهش بهبار.
نابی ټهوه شمان له بیربچی، که «ټه بوعه لی سینا» یان «ابن سینا»، بو حه کیمی زانین له ههمو کس
بمناو بنگر بووه به نمونهی حه کیمی هره گه وړه، ناوی هاتوه. ټه بوعه لی سینا، سسی کتییی بمناوی:
«نیشارات»، «قانون»، «شفا» نویسه. مهلا ناوی ټهو کتییانه شی پردوه ههریه که لهونا وانه دوجار ده بی
مانایان لیدریته وه.

پوخته می بههست:

ټیمه که تائیتسا هر باسی تیر وهدل که وټن و جهرگ له ت بون و هه ناو به خه نچهر دهر هاتمان
کرد؛ نابی لامان وابی که دل بهر هر وازی له جزیادان و کوشتن و برینه و دلخوشی به دیمه نی زامو
برینه. نمخیز یار هر وه که دهر دمان بو دهنیری دهرمانیشی له لایه. ټهو بریندارو لهش به باره ی که
باری گرانی دل داری له سهرشانو باری همژاری له سهر لیوانه و هیڼده دهردی گرانه، که
به کتیه کانی ټه بوعه لی سینا، نیشارات و شفاو قانون چاری نایه. چاریان والای جوته لیوی ټالی
به رهنگی لالین. بزه یه کی ټه و لیوانه، دهرمانی ههمو دهر دانه. هر که سسی دهر دهاره، باله بهر ټه و
لیوانه بپاریته وه تا لهش ساغی به سهر بگریته وه له ههمو کس چاکتر بیته وه.

۱۲ بولبولی مه جروحي عیشقی تاقه تا خاران نهن دی کولاقا ریشی سینه بشکوه بی خار بت

مانای وشه:

مه جروح: زامدار؛ کولاقا: چنگور کی باننده ی راو کمر؛ ریش: زام؛ بشکو: خونچه گول (یان، گلوکی
داری بهری)؛ خار: دزک؛ تاقهت: تابشت؛ نهن: نیه.

پوخته می بههست:

دهست له لومهم هه لگرن. بولبولیکی که دلی زامداری تیری ټه وینه، هیڼده دلناسک بووه، که

تاقەتى تېزچۈنى درۋى سەرکۈنەو لۈمەي ئەغيارى پۈتە نەماو. بەلكو ئەگەر خۇنچە گۈلۈكى بىر كۈشۈ، ۋە سىنكى كەۋى، ۋەك بەچىگۈركى بالدارىكى گۈشت خۇر لىي درابى، دەرۋىشى. ۋاتا، گۈلۈشى ۋى كەۋى بىرىندار دەيى. لىرەدا چىروكى مەنصورى ھەلا جىمان بىر دەخاتەۋە. كە خەلك بەردو تىريان تىرەگرت. جۈنەيدى بەغدادى كە ھەۋالو ھاۋدەردى بو، خۇنچە گۈلۈكى پىدادا. ھاۋارى كرد. گۈتيان: بۇتير نانالى، چۈن لەگۈل دەنالى. گۈتى گۈلۈك دوست پىتدا بدا، لە ھەزار تىرو شىرى بى خەبەران بەزانتەرە.

۱۳ ھەر دىل بازى صىفەت دى صەيدى تەيھو نك ۋەبى فەررو پەرۋازى ھوماي ۋە نەجەبى شىنقار بت

ماناي وشە:

بازى: بازى راۋى: صىفەت: رەۋشتو ئاكار: دى: بى شىك: صەيد: نەجىر: تەيھو: سۈيسكە: نك: كىن: ۋە: ئىۋە: فەررو: شىكۈۋ گەۋرەبى: پەرۋاز: فرىن: ھوما: پىرۋزە، بالدارى بىختەمورى: شىنقار: شىقار، كە ۋەك باز دەچىۋ لەباز گەۋرەترو بەھىزو گۈرتەرە لەراۋ چابىكترە.

پوختەي مەبەست:

ھەردىكى كە ئاكارى لەناۋ خەلكا، ۋەك ئاكارى بازەدەناۋ مەلاندائو چاۋى لە بەرەۋزور چۈنەۋ بەرزە فرۋ بەدەمارەۋ رىگەي خۈي باش شارەزايە: ھەزو مەنە دەكا كە تەنانت بو سۈيسكەيەكى ئاستانەي تۈش بىتەنچىر، ھەر ئەۋەندە لە تۈنزيك بىۋ جارىك چاۋى پىت بىكەۋى. چۈنكە دەزانى نىچىرى بەردەستى تۈ ھەتتا ئەگەر سۈيسكەيەكىش بى، شىكۈۋ پايدە بەرزى پىرۋزەي پىرۋزە ھىزو گۈرۋو چابىكى شىقارى ۋەگىر دەكەۋى.

۱۴ يار دى ھاكىم بىتن قەۋلى رەقىبان گۈھنەكت شاھى مولكى دلبەرى دى فاعىلەك موختار بت

ماناي وشە:

بىتن: بىي: دى: دەيى: قەۋل: گەقت: رەقىب: چاۋ نەزىرو شىقار: گۈھ: گۈنچىكە: نەكت: نەكات: فاعىلى موختار: خاۋەن دەسەلانى بىپرسور. ھەرچى بىھەي يىكاۋ كەس نەتوانى چۈن بوچى بىبلى.

پوختەي مانا:

شىكايەتم لەۋانە نىيە كە لاي يار خراپەم دەلۈن. پۈرە گلەيىم لە يارە، كە بوچى رىنگا دەدا لاي ئەۋ خراپى مەن بلىن. ئەۋبارە كە ھەر خۈي ھاكىمە ۋەبى ھاكىمى مولكى دلبەرى كاران بە كەيلى

خوی بکاو گوی نمداته بولمو شهیتانی کردنی کهس.

۱۵ دل بظولمی ناسوژی غهنچو خمتو خالن ددل
خهیرخواهی دهولهتی میری ژوان گوهدار بت

مانای وشه:

ناسوژی: ناسوتی؛ غهنچ: ناز؛ خمتو خال: خال و میل؛ خهیر خواه: چاکه خواز؛ گوهدار: گوی دیر.

پوختهی مانا:

نه گمر گازندهم ههیمو خوم ناوناه دلسوتاوی ئهوینی، مانای ئهوه نیه زولمو ناههقیه کم لی کرابی.
نمخیر، دلی من که پرّه له نازو خه یالی خمتو خالی دلبر و ئهوانهش هه موی خیر و خوشین؛ ئاگرو
سوتان ناتوانی روبکاته دلمهوه له بهر ئهوان. بهلام خو دیاره نازو جوانی ئهوه که خه یالیان له
دلمايه، پایمداری ئهوه جوانیه دهخوازن و بو خونکاری مولکی عیشق، خیر خوازن، باگوی لهوان
بگری و ئهوه دلهی که هیلانهی نازو خوشهویستی خمتو خالی ئهوه توژیک بلاوییتهوه.

۱۶ تهیری دل بی توعمه یهک (یان، بی تمعه یهک) ناییته دهست شههزاده یان
قوشچی ئی شاهین ددهستی دی نازار بت

مانای وشه:

تهیر: بالدار، مهل؛ توعمه: چینه؛ تمعه: تهماح؛ قوش: باشوکه؛ قوشچی: بازهوان؛ دی: لازمه،
پیویسته؛ دی نازاربت: بی نازاربی.

پوختهی مانا:

شازاده و نجمیهزاده کان، له راوکردنی مهلاند، ریو شوپیان وایه که تهماح وه بهر مهلان دهنین و
چیشکه یان ددهنی تا بکهونه داویانهوه و راویان بکهن. بازهوانی شازادان، که بازیان شاهینی له
سهر دهسته، دهی مهلی راوگراو نازار نمداتو به نهژا کاوی بیداته دهست ئاغا کهی خوی.
جا که من و دلم به خوشی خومان بویه نهجیری خمتو خال و ئالووالای تو، پیویسته توش له
ریوشوین که نار نهگری. تهماحیکمان وه بهر بنی. تامی دهمی دلمان به گفتیکی شیرن خوش
بکهی. کاریک بکهی که نازار نه بینین و بهدهستی نه زانانهوه نهژا کیین.

۱۷ بهندهی باخوی بقیّت دی مهیلی سیمو زهر نه کهت
داعه تایا پادشاهان بی همدو نهژمار بت

مانای وشه:

به‌نده: کویله: باخوی: خودا، خودان: دی: پیویسته: سیمو زهر: زیوو زیر: عه‌تا: به‌خشش: پادشاه:
خونکار: حه‌د: سنور: ته‌ژمار: ژماره.

پوخته‌ی مانا:

وادیاره مه‌لا له‌وه‌نده داوایه‌شی له‌یار په‌شیمان بو‌ته‌وه. ده‌لی من کویله‌م. کویله‌ش ته‌گهر خودایان
خودانی‌خوی بوی، نابی زیرو زیوو دنیاو خوشی خوی‌لی‌داواکا. چونکه ته‌و ده‌مه بو‌خوشه‌ویستیه
خالسه‌که‌ی شهریک پیدا ده‌کا. ته‌گهر کویله‌هیچی داوانه‌کردو هه‌ر بو‌ره‌زای‌خواه‌نی‌کاری
کردو چیتری نه‌گرته‌به‌رچاو، له‌لای خونکاری‌خواه‌نی‌زور به‌زیز ده‌بی‌و به‌خششی له‌سنورو.
هه‌ژمار به‌ده‌ری به‌سه‌ردا ده‌باریتی‌و له‌خه‌مو په‌ژاره‌ی ده‌ردیتی.

۱۸ سار دیت دل ما ب‌صه‌د جه‌ورو جه‌فایان زهرره‌یه‌ک
عیشق طه‌بعه‌ت ناره‌هنگی‌دی ب‌جت د‌واربت

مانای وشه:

سار: سارد: دیت: ده‌بی: ما: مه‌گهر: زهرره: تو‌زقال: طه‌بعه‌ت: مزاجو ته‌بیات: نار: ئاگر: هنگی:
هه‌رچه‌نده: دی‌ب‌جت: خه‌ریک‌بی، به‌رده‌وام بی‌و پیوه‌ب‌چی: د‌وار: چه‌تون و سه‌خت.

پوخته‌ی مانا:

جا ته‌وه گو‌تیشم ئازار ده‌یینم. جا ته‌وه پاراشمه‌وه که‌گوی بو‌شوفارو چاونه‌زیران مه‌گره. به‌لام
ئایا ته‌گهر صد ته‌وه‌نده‌ش ئازارو ده‌ردب‌چی‌ژم، مه‌گهر د‌لم له‌ئه‌وین سارد ده‌یته‌وه؟ نه‌خیر
تو‌زقالیکیش چیه، سارد نایته‌وه. چونکه مزاجی‌ئه‌وین ئاگرینه‌و ب‌لیسه‌ی ئاگر هه‌تا ب‌چی‌و
به‌رده‌وام‌بی، به‌رزترو به‌تین‌ترو دامرکانی د‌وارترو سه‌خت‌تر ده‌بی.

۱۹ له‌شکری‌عالمه مه‌گهر یه‌کسه‌ر ته‌هوژمن بن «مه‌لا»
غه‌م به‌مویه‌ک ناکشینی گهر ته‌دل‌به‌ر یارب‌ت

مانای وشه:

مه‌گهر: گریمان، فهرزن: یه‌کسه‌ر: سه‌رله‌به‌ر، به‌گشتی: ته: له‌تو: غه‌م: که‌سه‌ر: ناکشینی: ناکیشی:
ته: تو.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا گله‌یی کردن له‌لومه‌که‌ران و له‌جه‌ورو ئازارکیشان، شتیکی زیاده. تو که د‌لت داوه به‌و

دلبهره، گریمان تهواوی هوردوی دنیا بیته دوزمنت. تو لهخوښی شهوینداریه کهت قهت بهقهه
توزقالتیکیش خهه ناخوی و کهسهه ههئاگری. پیاو یاری وای ههیی چون گوی به دهر دو ئازار
دهدات؟

«مهخوی» دهفهرموی:

لهسهه رتوم دوزمنه دنیا قهضیهه مانیمول جهمهه

که تهه کی تونه کهم تهه کی ههههه دنیا نه کهم چهه کهم

نیکسیری ٚوین

۱ قلبی مه شو بهی زیر ژفیهضاته جهلا گرت
ما روسیه هو صیفر صیفهت رهنگی صهفا گرت (یان، رهنگی صهفا گرت)

مانای وشه:

قلب: دل؛ قلب: قلبو بدهل؛ شوبه: وهك؛ فیهی: بهره کمت؛ جهلا: مشتومال؛ صیفر: مس؛
صهفا: صافی و روشنی؛ صهفا: ژهنگ؛ ما: ئایا؛ ما: مایهوه.

مانا به تیکرایی:

دلی ئیمه‌ی قلبو دهغزدار، که وهکو مسی ژهنگاوی له ژیر باری گوناهان دا رهش هه لگه راو،
ئیمه‌ی توشی وره‌شی کردبو. له ئاورویدانی پر بهره‌کته‌ی تورا، وهکو زیری مشتو مال کراوی
لی به‌سهر هات. (یان، ئاخو قمت رویداوه شتیکی مس ئاسایی رهش هه لگه راو بیته زیری صاف؟
به‌لی دلی من ئه‌و مس ئاساییه‌بو که له بهره‌کته‌ی تووه کراوه به زیری بی‌خه‌وش.

۲ ته‌شیه به‌جده‌هل مه دنیف ئاته‌شی عیشقی
دل قلبی حه‌قیقه‌ت بتو نیکسیری هه‌ما گرت

مانای وشه:

ته‌شیه: وئچون؛ جده‌هل: جۆگه‌له‌ی بجوگ؛ نیف: ناوه‌ند؛ ئاته‌ش: ئاگر؛ عیشق: ئه‌وین؛ قلب:
وه‌رگه‌زان؛ حه‌قیقه‌ت: راستینه؛ هه‌ما: به‌هاسانی، هه‌روه‌ها.

مانا به تیځرایي:

ثیمه دهنو ټاګری ټهویندا تواښموهو وهك ټاوی ناو جوګه رهوان بوینو دلمان كهوهك مسی
زهنگاوی و رهش واږو، وهرګه را به تواوهیه کی بی خهوش و ټهوسا بهاسانی ټیکسیری ټاوردانهوهو
بهزهیی ټوی وهرګرتو کرا به زیری صافو دورله قهلی و دهغلی.

۳ سالیك کی یه؟ هاتی ژمه جازی ب حهقیقت

صورت نه شوناسی یو بهمه عنی نه فنهنا ګرت

مانای وشه:

سالیك: ریژهو، ریوار؛ هاتی: هاتو؛ مه جازی: رواه تی؛ صورت: شکل؛ مه عنا: ناوهروك؛ فنهنا:
لنهواچون، ټیداچون.

مانا به تیځرایي:

ریژهوانی ریګهی خوداناسین کی؟ ټهوانهن كه به ټهوینی دنیا ییموه گیروده بونو له جوانیه کی كه
خوا به دلبران داوه، كهوتونه ته سهر ټهوینی ټهو جوانی دهره بونه دلداری خوداو ټهوسا به
تهواوی لهنو ټهوینی خواپی دا، تواونهوهو ههروهك نه بوین، وایان به سهرهاتوه كه پی یان ده لټین
«فنهنا فی الل» بون. به ټام ټهو كهسانهی كه هر بهدم ده لټین خواناسین، به ټام نه خودایان
له شكلی جوانان دا دیوهو نه به باطن گه یشتونه تاوانهوه له ټهوینی خودایی دا به زیرهو حساب
ناکړین.

۴ ته نهها نه لمن لامیعی حوسناته شه فقه دا

عالمه بخوهو یحوسنو جه مالی دخوه دا ګرت

مانای وشه:

لامیع: بریقه دهر؛ حوسن: جوانی؛ شه فقه: روناکی كه نارهی عاسمان؛ شه فقه: بهزهیی؛ عالمه: جګه
لنخوا هموشتیک.

مانا به تیځرایي:

من وتم له بهره كه تی ټو، مسی رهشو زهنگاوی بوم، بوم زیری صاف. ګوتم صوفی به راستی
كه سیكه ټولم روی دلبراندا بهدی دهكاو ده بیته عاشقی خوتو له ټودا، ده ټو ټهوه. ټهمه ټهوه
ناګه به نی، كه ههر من ههستم به جوانی ټو كړدیی و بهس. ههرچی ههیهو ټافه ریدهی ټویه وه كو
من، بریقهی جوانی ټوی دیوهو جوانی و دلرفینی ټو، ههمو دنیا ی داګرتوهو ټوی كه به زه ته به

که سیڅکدا بیت، له ټهونۍ رواله تموه دهیڅه سمر ټهونۍ راستینۍ خواپهرستی و دهیتا وینیهوه.

۵ ته یغون ددهستی ته زهۍ دهولت و ټیقبال
هرچی ته بری دام دتورا خواهوما گرت

مانای وشه:

ته یغون: وادیاره مه لیکۍ دهستی بیت که راو ده کړۍ. به نام من له فرهنگاندا، نم دیتمهوه. وا بیرده بهم، ته یهو بی که ته یهو به سویسکه ده لین... زهۍ: های لهو، ټای چمند: دهولت: بهخت: اقبال: روداو، بهخت: دام: داو: تورا: داوی به گوی همر او: هوما: پیروزه. که مه لیکۍ ټهفسانه یهو گوايه سیپر له همرکس بکا، ده بیته فرمانزهوا.

مانا به ټیکړایی:

سویسکه بکهو ټه ناو دهستی تو ده بی به بهختو سرکهوتی خوۍ بنازی. هرچی به داوی تو بگیری و بکهو ټه توری تووه، خوۍ به هوما ده زانی. دهیسا چلهوه خوشتره، پیاو گیرودهۍ داوی تو یی.

۶ جانی خوه مه کر دانه یی داڅا کوفه دایی
ټاهو صیفت ټهو یی ههسیا راهی خه طاگرت

۷ عه نقا نه شکرا کهسه داڅان تو بچین ټهر
داڅا کو له نقا توفه دی بادی ههوا گرت

مانای وشه:

جان: گیان: دانه: دهنک: ټه دایی: نراوهوه: ټاهو: ټاسک، مامز: ههسیا: ههستی کرد: خه طا: ههله: خه طا: مه لهن دیکه: عه نقا: سیمرغ: شکرا: راو: بچین ټهر: ههله بچنهوه، کوکرهوه: بادی ههوا: خورایی و هیج.

مانا به ټیکړایی:

ټیمه به تاسموه ویستمان گیانمان بهو دانمو داوهوه بکهین که نراوه تموهو بیینه نیچیری توو به بهختی خومان بنازین. به نام به داخموه گیانمان وهک ټاسکی سل، بهی ټهوه بزانی ټهو دهاو کهوتنه، چهند مایه ی بهختموه ریو شانازی: هر ههستی به داو کرد رهویموه خوۍ که یانده مه لهن دی خه طاو ریگه ی ههله ی گرت بهرو له قه ی له بهختی خوۍ دا، ټیمه به ههله چوبوین، که به به خه یالی خومان، ده توانین بیینه نیچیری بهردهستی تو. واتا ټیمه داومان ده نایموه که ټهو

بمخته و هریه مان دهسکه وی. به لام زور به هه له چوبوین. هاتنه ناو توژی تو، وهك شه وه وایه، كه ئیمه سیمرغ به داو بگرین. دهیسا داوو به هانه كو كهروه سیمرغ بو تو ناگیر و ههركهس داو بو سیمرغ بنیته وه هه ربا به دهستو دهم له پوش دهی... خودا شه گهر بوخوی ئیراده نه كا، بهنده ی لهخوی نزیك بكاته وه، هه مو قیل و ئاواتی بهنده بهخوړایی دهچی.

۸ ههركهس سهحه ری طالبی تشتهك ب چه من هات
هن سوسن و هن سونبول و هن زولفی دوتا گرت

مانای وشه:

ههركهس: هه مو كهس؛ سهحه ر: به ره به یان؛ طالب: داخواز؛ تشتهك: شتهك؛ چتهك: چه من؛ میرگ، چیمه ن: سوسن و سونبول: سوینسه و سمل دو گولن؛ زولف: كهزی؛ دوتا: دولایه نه.

مانا به تیكړایی:

بمخته و هری و بهش و بهه ره، له خواوه یه. هه مو كهس له سه ره تادا، له به ره به یانی هه بون و ژياندا، به ئاواتی شتیكه وه كه تاسه ی گیانی بشكینی رو یان كرده میرگ و چیمه نی دنیاوه. هیندیك یان سوینسه و هیندیك سمل یان چنی و هیندیك دهستان له دولاوه به كهزی یارموه گیر ساوه.
«نالی» شاعیری گوره مان له م باره وه دهلی:

سه هم و نه صیب ته صلی یه، باسی گياوو گل نیه توتنه خه رچی سوتنه مودنه ماچی له ب ده كا

۹ دهستی مه سهحه ر گرت و برین سهیری هه ییی
فی الحال ره قیبی ژحه سه د له رزه ووتا گرت

مانای وشه:

سهیر: گه ران و ته ماشا؛ هه ییب: خوشه ویست؛ فی الحال: دهستو له چی؛ ره قیب: چاونه زیر؛ هه سه د: ئیره یی؛ له رزه ووتا: نوبه تی.

مانا به تیكړایی:

یاری خوشه ویست، له و به ره به یاندا بهزه ی به منا هاته وه، لاواندمیه وه، دهستی گرتو و بر دمی هه گه ران و تماشای گولان. دوژمنی چاونه زیر هه ر كه شه می دیت، له داخان و له به غیلی و ئیره یی نوبه تی هاتی و دله رزی. لیزه دا مه لا، چیروکی ئاده م و حه وامان ده خاته وه بیر كه خودا به هه شتی پیدان و شه یان فریوی دان و توشی نه گبه تی ژیا نی سه ردنیا ی كردن. كه شه مه به سه ته، له شه ره كانی دوا یی دا پتر روشن ده یته وه.

۱۰ لهو كه بكي خه رمان كو دكوزي لقه بو هات
شاهيتي قه ضايي ب ته غافول ژخوه راگرت

مانای وشه:

كه بك: كهو؛ خه رمان: به لهنجه ولار؛ كوز: حه شاركه؛ قه بو: قاسيه؛ قه ضا: حوكمي خودا؛ ته غافول:
خوكيل كردن.

مانا به تيكرايي:

ئو كه وه كه لمخوشي نزيك بونه وهی له خوشه ويست، كهوتبوه له نجه ولار كردن و ده حه شاركه دا،
دهی قاسپانلو ته واو خوی له بير كردبو. په نجهی قه ضا - وهك شاهين كه ده كهو رو ده بی - رو ی
بو يه و گرتی و بردی.

۱۱ زينهار كه سي ده ست بيت نهرقه می سه روی
بی عيشوه یی له اعلان نه ب ته سليم ژها گرت

مانای وشه:

زينهار: ده غيله؛ نهرقه م: ماری جنجیر؛ سه رو: داری سهول؛ عيشوه: ئيشاره تی به نازه وه؛ ته سليم: خو
به ده ستموه دان؛ ژها: هه ژديها.

مانا به تيكرايي:

ده غيله هوستان له خوتان بی. هه كه سيك به هه ربايه يهك بگات، ناشی له خوی بایی يیتو جگه
له خوته سليم كردن به يارو چاوه نوژی كردنی فه رمان له لیوه له غله کانی، هيچ کاریك ته نجام
بدات. ئو كه سهی ده ستی ده گاته زلفی یار كه وهك ماری جنجیر لهو به زن و بالای وهك سهولهی
هالاوه - ئه گه ره بی ئاگاداری و ئيشاره تی لیوی یار بی، وهك ئه وه وایه كه خوی گیروده ی
هه ژديها کردبی. لیوه دا شاعیر یادیك له ماره كهی به هه شت ده كا، كه شهیتان کردیه جاشی
خوی و بابه ده می پی فريودا.

۱۲ سه بری به ری شیرینه وه نوستادی خه به ردا
لهو دل مه به ته حلیو غه مان خورره مو شاگرت

مانای وشه:

سه بر: پشو له سه ر خوی؛ لهو: بو يه؛ ته حلی: تالی؛ خورره م: خوش؛ شا: شاد.

مانا به تیکرایی:

ئیمه‌ی که ده‌ستمان گه‌یشنبوه زولفی یارو له باخچمدا ده‌ستی گرتبوین و سه‌یرانی پی ده‌کردین و قدری ئهو نیممه‌تەمان نه‌زانی و له‌خۆمان بایی‌بوین و ملمان له نافرمانی ناو بی ئه‌وه گوی بده‌ینه رپو شویتیک که یار بوی دیاری کردبوین، بزوتینه‌وه. له‌جیاتی زولف - که وه‌ک مار له به‌ژنی یار هالابو - بینه به‌رده‌ستمان، بویه گیرۆده‌ی هه‌ژدیه‌ی دهر‌دو به‌لایان. به‌لام به‌فرموده‌ی ماموستا سه‌برو، پشو له‌سه‌ر خوئی با تالیش‌بی، به‌ری شیرین ئهدات. وابویه ئیمه‌ش دلی خۆمان به‌تالی و خه‌مانه‌وه خوش کردوه و چاوه‌نۆری ئهو به‌ره شیرینه‌ین که داری سه‌بر بیدات.

۱۳ هه‌ر نه‌شته‌رو شوکین کو هه‌بیبی مه‌لددا
من یه‌ک بیه‌کو تیک له‌مردی خوه شیفه‌ گرت

مانای وشه:

نه‌شته‌ر: تیخی برین درین؛ شوک: درک و چقل؛ تیک: هه‌موی به‌ تیکرایی.

مانا به تیکرایی:

به هومیدی ئهو ده‌مه‌ی که داری پشو له‌سه‌رخوئی، به‌ری شیرینم بو بدات؛ وامن هه‌ر نه‌شته‌رو درکیک که له‌لاین یاری خوشه‌ویسته‌وه چه‌قاه‌ته دلمه‌وه، به‌ مایه‌ی خوش بونه‌وه و چاک بونی دوا‌روژی ده‌زانم.

۱۴ عاشق ژغمی سایه‌ی وی جامی طه‌له‌ب کر
پر عه‌قلی ددیرت مه‌ و قسمی هوکه‌ما گرت

مانای وشه:

عاشق: ئه‌ویندار؛ سایه: په‌نا، په‌سیو؛ وی جامی: ئهو پیاله‌یه‌ی؛ پر: زور؛ ددیرت: وه‌دی دینی؛ هوکه‌ما: هه‌زاناان.

مانای تیکرایی:

ئهو عاشقه، په‌نای له‌و پیاله‌ی غم هینه‌ داوا کردو هانای پی‌برد. لیت رون بی زور عاقل و زانایه ئیمه ئهو دهرسه‌مان له‌ شاره‌زایان و هه‌زاناان وهرگرتوه. غم خواردن له‌ریگه‌ی عیشق‌دا، دل پرده‌کا له‌ عه‌قل و زانایی.

۱۵ صهف صهف نه تنی گهزمه دبارن ژکهفانان
دل کاکولو زولفان دکهمنندی بته با گرت

مانای وشه:

تنی: بهمنیا؛ گهزمه: تیر؛ کهفان: کهوانی تیر هاویشتن؛ تهبا: پیکهوه.

پوخته ی مانا:

ئمو خهمی که ئیمه بدل ویستومانو خو مان داوخته ژیر پهناپهوه، لهجه ند لاه دهوری داوین.
تیری مژول له لای کهوانی بروپانهوه بو مان داده بارن. جا نهك هر ئهوه نده، بگره کاکول و
کهزیش به جوته دل میان له ناو کهمنندا شهتهك داوه.

۱۶ دیوانه هری تیتته دقئ سسله و بهندی

کو موسته حهقه خوسرهوی خوبان بجهزا گرت

مانای وشه:

دیوانه: شیت؛ هری: پیکومان، چاری ناچار؛ تیتته: دیتته؛ دقئ: دهنیو ئهو؛ سسله: زنجیر، سسله؛ بهند:
بهستن؛ موسته حهقه: رهوایهتی؛ خوسرهو: پاتشا؛ خوب: جوان چاك؛ جهزا: سزا، جزیا.

مانا به تیگرایی:

ئهو کهسهی شیتی دهستی ئهوپنه، بی گومان دهی لهشی گیان و دلی بخیریته ناو ئهو زنجیره ی
زولفانهوه شهتهك دری. سهرداری جوان چاکان، سزای ئهوانه ی له ئهوپنی ئهودا شیت بون، له
زنجیر شهتهك دانی دا ناوه.

۱۷ پهپوهسته دوفیرس ژمهرا دابه زین دل

زولفان بهچهپو راست لئو غلمه جهما گرت

مانای وشه:

پهپوهسته: پیکهوه نوساو؛ پهپوهسته: همیشه؛ فیرس: ئازا له شهرو کوشتاردا؛ دابه زین: هه لکو تانه
سهر، راسان؛ ئو غلمه: تیکه ل بهیهك بونی شهز کهران؛ جهما: کن؛ جهما: کو، توپه ل.

مانا به تیگرایی:

دو بروی پهپوهسته پیکهوه نوساو، یاخو بهی وچان دو بروکانی - که له دلدار کوشتن زور ئازاو
به کارن - هه لیان کرده منی دیوانه ی دلدار، که بمگرن و به سزای خو م بگه یهمن و له ناو زنجیری

کهزی و بسکاندا، بمهستهوه. کهزیه کانیش له راسته و چه په وه هاتنه نزيك بسكانه وه له گرتی
مندا یاریده یان ددهان و لهو ناوهدا په له قازمو خوراپسکانی من و هیرشی ئه وان مهیدانی جهنگی
مهغلوبه ی پیک هینابو.

۱۸ قهوسی دو هیلالان کو لسه بورجی نهسه د بت بوشوهره دعامی عمهل نهگوشه نوما گرت

مانای وشه:

قهوس: کهوان؛ هیلال: مانگی یه کسه وه؛ نهسه د: شیر؛ بورجی نهسه د: چه ند ئه ستره یه کن، که له
دوره وه وه شکلی شیر دیارن و پینجه مین قوناغی مانگانه ی خوړه؛ شوهره: ناوکردو؛ عامی: مهرمی
رهمه کی؛ عمهل: کار؛ نهگوشه: قامک؛ نهگوشه نوما: به ئیشاره ی قامک نیشان دان.

مانا به ټیکرایي:

ئهم بگړه و بهرده و هیرش و راسانی برویان و په لاماردانی زولغان، بو شهته کدانی دلی منی دلدار له
زنجیردا - که وه که مهیدانی جهنگی مهغلوبه و ابو - کاریکی ئه وه نده سهرسورین و سهیربو که
مهرمی رهمه کیشی هینابو سهیرانی. به لام عجایه که له گرتی مندا نه بو؛ له وه دابو که دهیان
دیت کهوانه ی دومانگی یه کسه وه پیکه وه له بورجی نهسه ددا خوین نیشانداوه. چونکه بورجی
نهسه د منزلگای روژه نه مانگ. دو مانگی یه کسه وه ش هیرگیز به یه که وه له ئاسو نه یینراون. ئهم
روداوه همو مهرمی سهرسام کردبو، به قامک ئیشاره تیان بو ده کرد. مه بهستی شاعیر له بورجی
نهسه د، ناو چاوانه. «اسد» به حیسابی ئه بجه د شېست و پینجه. «جین» که به عاره یی به توپل
دهلین بهو حیسابه شېست و پینجه. ههروه ها «هنی»: هنی که به کوردی به توپل دهلین، شېست و
پینجه. که و ابو پوخته ی ماناکه ئه مه یه: دو بروی کهوانی که وه که مانگی یه کسه وه له سهر توپلی
یاری نازنین دیاری ددها، خه لک همو حیکایه تی له تبونی مانگیان وه بیر هاته وه که به
موعجیزه ی پیغه مبه ر له ئیشاره تی قامکیه وه، له تبو. بویه ئهم دیداره، ناو بانگی به ناو خه لکا بلاو
بوته وه.

۱۹ شیعراته «مهلا» سیحری شه که رریزه به موعجیز زانم زله بی له عل ته ته ف لهفظو ئه دا گرت

مانای وشه:

سیحر: جادو؛ شه که رریزه: شه که هرریزه؛ موعجیز: موجزات؛ زانم: دزمانم؛ لهفظ: ئهو قسه ی لهدم
دهرده چی؛ ئه دا: دهریرینی وشه.

مانا به تیځرایي:

ئهی مه لا، شیعی تو موجزات ده کاو سیحریکه شه کری لی ده باری. ده زانم شیعی وا، له وزه ی خوتی تهنه ادا نیه. له خوښی و یادی لیوی ئالی وهك لال ټهو قسانه ت بو هاتوه. دیاره ټیځار ه تیځیشی بو ټهو ټایه ته تیځایه که فهرمویه: واده یی دمر برینی و ته کاری سیحراوی ده کا.

شاعیری خوا لی خوشبو «سالم» ده لی:

همو ټه شعاری دوشینم به یادی لیوی نوشین بو

ده چه سپا لیو به سهر یه کدا حیکایه ت به س که شیرین بو

«یار ئاگا‌داره»

۱ مه‌حبوب ددل‌دا مه‌به ئه‌فراز چ‌حاجه‌ت؟
عه‌نقا ب خوه ییتن فرو په‌رواز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

مه‌حبوب: خوشه‌ویست؛ ئه‌فراز: هه‌وراز؛ ئه‌فراز: هاواراز؛ حاجه‌ت: نیاز؛ عه‌نقا: سیم‌رغ؛ په‌رواز: هه‌لفرین؛ په‌رواز: بال لێك كرده‌وه.

مانا به تیک‌رای:

یاری خوشه‌ویست، له‌ناو دل‌دا جی‌گیر بوه. پیتی ناوی بۆی بر‌وانمه به‌رزایی عاسمان، (یان، به‌هه‌ورازو ری‌گه‌ی د‌ژواردا بۆی ب‌گه‌زیم). سیم‌رغێك كه ئاواتی من بو بی‌بینم، خۆی ها‌تۆته لام. ئیتر کارم به‌وه نیه هه‌له‌وه‌دای دیتی‌یمو بال ب‌گرم.

۲ نه‌ی دوره حبیبی مه‌ جفه‌ریادو فغان کین
وی گوه ل‌ ضه‌میرا دله ئاواز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

فه‌ریاد: هاوار؛ فغان: هه‌راو داد؛ کین: ب‌که‌ین؛ گوه: گوی؛ ضه‌میر: دل، وه‌شارتوی ده‌رون؛ ئاواز: بانگ.

مانای تیک‌رای:

یاری مه‌ له ئیمه‌وه دور نیه. ئیتر هه‌راو دادو هاواری بۆ لێ ب‌که‌ین. ئه‌و وه‌شارتوی ناو ده‌رونمانی

گوی لیّیه. بوچی به قهو بانگی کهین.

۳ گو سوخته مورادا خوه ژمن طه لبه که ئیرو
من گو ژ که ریم طه لبه و داخواز چ حاجهت؟

مانای وشه:

گو: گوتی؛ سوخته: تازه فقهیله؛ موراد: نیازی دل؛ طه لبه: داوا، طه لب: ئیرو؛ ئه مرۆ: که ریم: دلاوا،
به خشنده: داخواز: مه به ستو نیاز.

مانا به تیگرایی:

گوتی: ئهی تازه شاگرد، چیت، گهره که داوا ی بکه، تابوت پیکنیم:
گوتم: له دلاوا یان داوا کردنی شت پیویستنیه. به خشنده به یی داوا لیکردن نیازی هه ژاران پیک
دینن. نزیك بهم شیعره، «مهولهوی» چهند شیرینی فهرموه:

یاخه لیل ده خیل کی عادهت که ردهن توشه وه ده رمال که ریمان به ردهن
مه لا دهیه وی بلی: خوابه هه رچهند فهرموته لیم بیارتیه وه و چیتان ده وی بخوازن؛ به لام تو که
له وه شار توی دل مان ئاگاداری پیویست ناکا ئیمه بلین. تو خو ژ زاناش و به خشنده شی.

۴ من ناله ره فیقن غه مو ته خلینه مو صاحب
فه ریاد نه نیسی منه ده مساز چ حاجهت؟

مانای وشه:

ته حلی: تالی؛ مو صاحب: هاوژی؛ نه نیسی: خه رهوین؛ ده مساز: هاو ده م.

مانا به تیگرایی:

ره نگه هیندیک لومم بکه ن، که بوچی به ته نیا ده ژیم و گوشه گیرم و هه وال و هاوژیم نین... ئهی
نازانن من ناله هاوالمه و په ژارم و تالی هاوژیمه و هاوار هاو ده نگیمه. ئیتر کارم به پیاوی هاو ده م
چیه؟

۵ دلدان و نه وازش چنه دوشنام به سن من
پر ده ردو جه فا حورمهت و ئیعزاز چ حاجهت؟

مانای وشه:

نه وازش: لا واندنه وه؛ چنه: چین؛ دوشنام: جوین؛ پر: زور؛ جه فا: بازار؛ ئیعزاز: به گه وره گرتن.

مانا به تیځرایي:

من هیچ چاوم لهوښه، کهس به لاوینتهوهو دلم بداتهوه. چونکه خوږ به کهتر لهوه دهرانم که کهس به لاوینتهوه.. به جنيو پی دانیس به سر کریمهوه هر زوره. که سیکي که وهک من، له دوردو بازار دارمال بی، کوا کاری به حورممت گرتن و قهدر لینان دهمینی. ههمو تهمه من به ههزاری و خاکه ساری رابراوه ههر گیز وه بهرچاوان نه هاتوم. وه هاش فیږی هم ژبانه به ژانه بوم که ههر گیز ثارهزو ناکه به ژبانیکی تری بگورمهوه.

۶ صوځبت به مهي و چنگ حبيبي مه بښتن

فهریادو فغانی مه نه بهس ساز چحاجهت؟

مانای وشه:

صوځبت: هه والته، هاوده می؛ بښتن: بیهوی؛ مه نه بهس؛ نیمه ی به سه؛ سازو چنگ: دو ثامرازی موسیقان.

مانا به تیځرایي:

ته گهر یار له کوږی به زمدای. که مهي و موزیکي بو ثامادهیه. ریگهي من بدات بچمه لای؛ گریان و هاواری من، جیگهي سازو چنگي بو پرده کاتهوهو له بهر سوږی دهرونی من، دهنگي موزیک دهر ناچي.

۷ رازین مه چحاجهت وه کو غمماز بزانن

نه شکین مه بهسن دیده یی غمماز چحاجهت؟

مانای وشه:

راز: نهین دل؛ غمماز: چاوداگر. نهوانه ی بو ناشکرا کردنی سوږی خهک چاو له یه کتر داده گرن؛ نه شک: فرمیسک؛ دیده: چاو.

مانا به تیځرایي:

نهوانه ی له نازاوه ده گرتن و ده بانهوی به چاوداگرتن رازی من ده خهک بگه بهن؛ با هیچ خویان ماندو نه کهن. فرمیسکی چاوی من شایه تیم لی ددهن، که من نهویندارم. هیچ احتیاج به اشاره ی چاوی چاوداگران نیه.

۸ هر لهظه چحاجهت کو بنانان بگوږی من

جانا ژخوه قوریانی تهمه ناز چحاجهت؟

مانای وشه:

له‌م‌ظه: چاوتروکانیک؛ له‌م‌ظه: تماشا؛ جانا: گیانه؛ ژخوه: خو به‌خو، له‌خومه‌وه؛ ته: تو.

مانا به تیکرای:

چی‌یوسته هه‌مو ساتو کاتان به‌روانینی پزله‌نازموه من بکوژی؟ گیانه ئه‌موه ئاشکرایه که‌من بومه‌ته قوربانی تو به‌بی ناز کردنیش. ئیت‌ر نازی بو‌چیه؟ واتا: مردو مردوه، تازه کاری به‌چه‌ک نیه که بکوژریت.

٩ تاجه‌ند به‌هیجرا خو تومن ته‌جره‌به ئینی
زیری ژخوه خالیص مه‌که‌و گاز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

هیجر: دوری؛ ئینی: دینی؛ خالیص: بی‌خه‌وش؛ مه‌که‌و: به‌ردی ئه‌زمونی زیر.

پوخته‌ی مانا:

تا‌که‌ی و تاجه‌ند تو من به‌دور‌خسته‌وه له‌دیداری خوت، ده‌ئهموی؟ تابزانی له‌دل‌داریدا چه‌ند به‌ئمه‌گه‌و چه‌ند له‌به‌ر دهردی دوری خورا‌گرم. که‌ لیش‌ت رونه‌ من وه‌ک زیری بی‌خه‌وش - له‌دل‌داریدا - بی‌عه‌ییم. زیری صاف احتیاجی به‌ له‌مه‌کدانو به‌گاز لی‌هه‌ل‌کراندن نیه.

١٠ حاجه‌ت نیه جانا یه‌دی به‌یضا به‌دهر ئانین
ئینکار د‌دین‌دا نه‌بت ئیع‌جاز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

یه‌د: ده‌ست؛ به‌یضاء: سه‌ی؛ به‌دهر ئانین: دهره‌ئان؛ ئیع‌جاز: موجزات.

پوخته‌ی مانا:

گیانه‌که‌م پی‌یوست نیه توش وه‌ک موسا به‌موع‌جیزه، ده‌ستی به‌سپیه‌تی له‌گیرفانی دهره‌ئان، تا‌فیرعه‌ونی بی‌له‌ئینکار کردن بگيرته‌وه؛ موع‌جیزه بو‌من بکه‌ی ده‌ستی سپیت دهرخه‌ی. چونکه‌ من بزوی ته‌واوم هینا‌وه هیچ گومانم له‌دل‌دا نه‌ماوه هیچ کارم به‌موجزه نواندن نیه تا بیمه‌خواه‌ن باوه‌ر.

۱۱ نەسرارى ئەزەل دى دئەبەد يېتە زھورى ئەنجامى سەرئەنجام ژاغاز چىچاھت؟

ماناى وشە:

ئەسرار: نەيتى بەكان؛ ئەزەل: ھەرە پېشو؛ ئەبەد: ھەرە پاشىن؛ زھور: ديارى دان، ئاشكرا بون؛
ئەنجام: يېك ھېتان؛ سەرئەنجام: تاخى كار؛ ژاغاز: دەس پېكرىن، سەرەتا؛ دى: ھەتەم دەيى.

مانا بەتېكرائى:

نەيتى بەكانى ھەمەل كە خوا بىر يارى داون؛ بى گومان لە دوا روژدا، ھەر دېتە دى. پياو ناشى ھەر لە
سەرەتاوہ لای واپى دەيى بەسەرھاتى خوى لە دواروژدا يان لە پاش مەرگ بزانيت. نيازى شاعير
ئەوہيە كە خودا بو بەندەو ژيانى دنياو قيامەتى بىر يارى خوى داوہ. ماندوبونى بەندە بو زانىنى
چارەنوسى خوى بەر لە ھاتنى بى سودو بەھرەيە.

۱۲ گەر لولولوى مەئثور ژنەظمى تە دخوازى وہر شيعرى «مەلى» بىن تە بەشيراژ چىچاھت

ماناى وشە:

لولوہ: مروارى؛ مەئثور: پەرژو بلاو، نەسمراو؛ مەئثور: پەخشان، بەرائبەر بەشيعر؛ نەظم: ھوندنەوہ؛
نەظم: شيعر؛ مەلى: مەلا؛ شيراژ: شارىكە لە ئيران زىدى سەعدى و حافظو گەلىك لە شاعيرانى ترە.

پوختەى مانا:

ئەگەر تۆ دەتەوى مروارى ھېشتا نەسمراوت لە ھوندراوہدا دەس كەوى؛ وەرە برۆانە شيعرى
مەلا. ئيتىر كارت بەسەر شيراژو بوياژانيموہ چيە؟

«هونەر مه‌رحه»

١ کهس ب‌دادا مه نه‌پرست گلهو داد چکه‌ت؟
ته نه‌بت دادره‌سه‌ک بیهوده فهریاد چکه‌ت؟

مانای وشه:

گله: شکایه‌ت؛ داد: هاوار؛ داد: عه‌دالته.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر هیچ کهسێک به‌دادمان نه‌گاو لی‌مان نه‌پرستیهوه، شکایه‌تو هاوار چی ده‌کا؟ تو ئه‌گهر فریا
ره‌سیکت نه‌بی، هاواری بی‌فایده چیت بو ده‌کا؟

٢ به‌شرینی نه‌گه‌ت ده‌ست ئه‌گهر روسته‌م بت

دی به‌بازوو ملان شوپه‌ه‌تی فهرهاد چکه‌ت؟

مانای وشه:

شرین: شیرینی به‌رانبه‌ری تال؛ شیرین: ناوی دل‌به‌ری فهرهاد؛ نه‌گه‌ت: نه‌گات؛ روسته‌م: پالنه‌وانی
چیرۆکی ئێرانی؛ بازو: باسک؛ مل: شان؛ شوپه‌ه‌ت: وه‌کو؛ فهرهاد: دل‌داره به‌ردبزه‌که‌ی شیرین؛
شیرین: کێزه ئه‌رمه‌نیه‌ک بو بیه‌ ژنی خوسره‌وی په‌رویزی، پاشای ئێران؛ فهرهاد: کوردیکی که‌له‌وزی
به‌ردتاشی مله‌وزبو، دلی چوبوه سه‌ر شیرین.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر خوا بزیار ب‌دا کار پێک بی‌ت، به‌ باری نه‌رمی و به‌بی تالی چێژتیش به‌ ئاوات ده‌گه‌یه‌نی.

به‌لام ته‌گهر بریاری خوای له‌سهر نه‌بی، کار به زوره‌ملی پیک‌نایه. نه‌ک ههر فهرهاد به زوری شان و باهوو باسکی به‌هیزی؛ بگره ته‌گهر روسته‌میش بوايه - که لهو پال‌هوانتر بوه - هیشتان ده‌ستی نه‌ده‌گه‌بشته یاره شیرینه‌کمی که شیرین بوه.

۳ فاعيله‌ک لازمه دا فيعلو ته‌هر په‌یدا بت گه‌رتو هه‌ددا نهب ت کوره‌یی هه‌ددا چکه‌ت؟

مانای وشه:

فاعیل: کر‌گار؛ لازم: پیوست؛ فیعل: کر؛ ته‌هر: شوینه‌وار؛ په‌یدا: ئاشکرا؛ هه‌ددا: ئاسنگهر؛ تو: هیچ.

پوخته‌ی مانا:

شاعیر ده‌یه‌وی تیمان بگه‌یه‌نی که ته‌گهر ده‌لی تا خوا نه‌یدا، زوری بازو به‌کار نایه. مانای وانیه تو هیچ نه‌کمی خوا ده‌یدات... نه‌خبر ته‌شی تو زور ته‌قه‌لا بده‌ی و هه‌مو هیزی خوت بو بده‌ی هینانی ئاوات بخه‌یه کار. ته‌وسا چاوه‌نوری به‌زه‌ی خوا بی که به ئاوات بگه‌یه‌نی. ده‌لی: ده‌بی کار‌که‌ریک هه‌بی تا کارو کرده‌وه‌کمی بیته به‌ر چاو. ته‌گهر هیچ ئاسنگهریک نه‌بیته که ئاسن بوکتی و بی‌کاته ئامراز، ته‌نیا کوره‌ی ئاسنگهر چی پی ده‌کری؟ ده‌بی یه‌کیک نیلی‌یدا و ئاسنی تی‌دا سور‌کاته‌وه.

۴ مومکینه‌ک دی هه‌بتن دا‌کو طه‌له‌ب حاصل بت سه‌یدو نیچیر کو نه‌بت توله‌یی سه‌یاد چکه‌ت؟

مانای وشه:

مومکین: شیاوی وه‌دی هاتن، ره‌وا؛ دی: ده‌بی؛ هه‌بتن: هه‌بیته؛ دا: تا؛ طه‌له‌ب: نیاز؛ حاصل: په‌یدا؛ سه‌ید: نیچیر؛ نیچیر: راو؛ توله: سه‌گی چکوله‌ی راوی؛ سه‌یاد: نیچیروان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌م قه‌سیده‌یه، ریوشوینیک بو بیرو بر‌وا‌ی مرو، به‌ران‌به‌ر به‌کارو بارو نه‌وی بون و به‌رزبونی له‌دنیا و قیامه‌تا، داده‌نی و پیمان ده‌لی:

پیاو ده‌بی خوابناسی و هاواری به‌ریته به‌ری و به‌ته‌مای ته‌ویی. ته‌گهر خوا فریاره‌س نه‌بی. هیچ کاریک ناچته سه‌ر. خوا که‌یقی لی‌بی، به‌بی زه‌مه‌تی زوریش به‌ ئاوات ده‌گه‌یه‌نی. نابی ته‌وی ده‌ت‌داتی، ههر له‌ زوری بازوی خوتی بزانی. ناشیی لات وایی تا کارنه‌کمی ده‌ت داتی. خوا

فەرموئە: (ھەرچى پياو بۆي نەكوئى، پىي ناگا). ئەمجار دەبى بۆ كارىك ھەم كوئىش بىكەي و ھەم پەنا بەخوا بەرى كە بوئ پىك بىئىت كە لەوانەبى پىك بىئىت. نەك شتى محال داواكەي و شۆنى كەوى. ئەگەر راوكەر نەبى و نىچىر نەبى، تۆلە قەندى دەبى بەتەماي گرئىنى چى بىت؟

۵ ھەر گلو سەنگ دىتن زىز ب تەدبىرى ھەكەم
قابىلىيەت كۆنەبت ھىكەمەتى ئوستاد چكەت؟

ماناى وشە:

ھەكەم: زۆر زانا ھىكەمەت زان؛ قابىلىيەت: شياوى؛ ئوستاد: مامۇستا.

پوختەي مانا:

دەبى بۆ پىك ھاتى ئاوات، خوا پىشتىوان بى. خوشت زۆر ماندوگەي، ئارەزوى وات ھەبى كە محال نەبى؛ دەبى خوشت ئەوئەندە لىھاتو بى كە شياوى پىك ھاتى ئەو ئاواتە بى. ئەوا وەك بىستومانە، زاناي وا ھەن لە گل و بەرد، زىز دەر دەخەن. بەلام ئەگەر گلەكەيان بەردەكە لەوتەرەزە نەبى كە زىريان لى پەيدا دەبى، زانايى مامۇستاي زانا، بە ھىچى دەچى. دەبى شياوى فېربونىش بىت.

۶ كان ب گەوھەر چىكەت گەوھەر ئەگەر پاك نەبت
تو بەصىرەت تەنەبت سىرەتى ئەجداد چكەت؟

ماناى وشە:

كان: كانگا؛ گەوھەر: گەواھىرات؛ گەوھەر: جەوھەر و ھونەر؛ تو: ھىچ؛ بەصىرەت: بىنايى؛ سىرەت: رەوشت؛ سىرەت: ژىنامە؛ ئەجداد: باپىران.

مانا بە تىگرايى:

سەرەراي ھومىد بە خواو كوئىشى خوئو شياوى و قابىلىيەت بۆ گەيشتن بە مراز، ئەشى پاك و بى خلتەش بىت. نەك بەتەمايى كە لەسايەي جى بەرزى بابو باپىرانەو دەتوانى بە دەرەجەيەك بگەي.

ئەگەر گەوھەر بوخوئى صافو بى غەوش نەبىت؛ كانگاكەي چۆنى صاف دەكا؟ ئەگەر خوئو ھىزى بىنايى دلت نەبى؛ رەوشتو ژيانى باپىران چت بۆ ناكا.

۷ زیرو زیوهر دکرن جهلیی قلوبان حاشا
حوسن و سورّ ذاتی نهبت قامتهی مهییاد چکته؟

مانای وشه:

زیوهر: خشل؛ جهلب؛ هیئان؛ قلوب؛ دلّان؛ حاشا؛ نهخیر همرگیز؛ حوسن؛ جوانی؛ سور؛ دلکیشی؛
ذاتی؛ خوئی؛ قامته؛ بهژن؛ مهییاد؛ بهلارو لهنجه.

پوختهی مانا:

هومید بهخوا، قابلیت، دلّ صافی، پیویستن له تهریقتهدا، نهجیایهتی کارناکا. ههروهه‌هاش به
روالته خویشاندان و بهریش و پرچو جبهو تهزیجیش هیچ ناکری. کیژیک که بوخوئی جوان
نهیت به زیرو خشل وهخو خستن، ناتوانی دلّان بهرهو خوئی راکیشی.

۸ عاشقی مهست بهعیشقی نیه حاجته بهمهیی
واردی واردی نهحوال بنه‌وراد چکته؟

مانای وشه:

عاشق؛ ئه‌ویندار؛ مهی؛ باده؛ وارد؛ شاره‌زا؛ وارد؛ به‌ئاو گه‌یشتو؛ وارد؛ ئازاو نه‌ترس؛ ئه‌وراد؛ کومه‌لی
ویرد؛ ویرد؛ دوعای بن لیوان.

پوختهی مانا:

ئه‌وانه‌ی گه‌یشتونه‌ته سهرچاوه‌ی ئاوی مرادو شاره‌زای حال و بالی تهریقته‌تن، کاریان به ویردو
دوعا خویندنی بن لیوان نیه. ئه‌و که‌سه‌ی به‌باده‌ی ئه‌وین سهرخو‌شه، کاری به شه‌رابخواردنه‌وه
نیه. مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه، ویرد خویندن و له‌بن لیوانه‌وه بۆله‌بۆل کردن، وه‌ک مه‌ی خواردنه‌وه بو
مه‌ست بونه. جا پیاو که ئاوا مه‌ستی ئه‌وین بو، نیازی به شه‌راب چیه؟!

۹ ته‌غه‌ره‌ض قیک که‌تنه‌یه‌ک وکی‌یه‌ک مورشید بت
سالیکی و طالبی ئیرشاد به به‌غداد چکته؟

مانای وشه:

غه‌ره‌ض؛ مه‌به‌ست؛ قیک که‌تن؛ توش بون؛ وه‌لی؛ پیاوی خوا؛ مورشید؛ ری‌شانده‌ر، شاره‌زای کار؛
سالیکی؛ ری‌بوار؛ ارشاد؛ ری‌شاندان.

مانا به تیکرایی:

تو ئەگەر مەبەست گەشتن بە پیریکی دەستگیرو ری شاندەر هەبی؛ دەبی بو ی هەلۆه دابی و داوای بکە. ئیتر کارت بەشوین و جی هەواری مشایخانی بەناوبانگ نەبی. بو نمونه لات وانەبی، بەغدا - کە جیگە ی گەیلانی یە - دەردت دەرمان دەکا.

٩٠ جە هەهه ئو سەعی و طەلەب بی ئەئەرەك صافی نەهن
تونەبی پەردە نشین چاکرو قەوواد چکەت؟

مانای وشە:

جە هەهه: کو شش؛ سەعی: دواکو تن و تەقەلا؛ طەلەب: خواستن؛ ئەئەر: نیشانه؛ نەهن: نین؛ تو: هیچ؛
پەردە نشین: مەبەست لە بیایو گەورە یە کە پەردە دارو دەرکەوان و لەشکریان هەبی؛ چاکر: نوکەر؛
قەوواد: قائدان؛ قائد: سەرکردە ی لەشکر.

پوختە ی مانا:

لە کو شش و تەقالادا، بو دۆزینەو ی پیر؛ تا نیشانی تەواوت دەس نەکەوی، ناشی خۆت دەگریوی
کەس نبی... هەروا سەربەخو هەرکەس وتی پیری تەریقەتم، باوەر مەکە. نیشانی هەیه. جا
هەروەك پەردە دارو سە کردە ی لەشکر، نیشانی بونی فەرمانرەوا یە کە لە پشت پەردەو یە؛
ئاکارو رەوشتی پیریش نیشانی راستی و ناراستیە تی. ئەگەر میر نەبی، نوکەرو سەرکردە بو هەن؟
چە کەن؟

٩١ چئەئەر دی ل بەری خارە بکەت قەطرە یی ئاب
قەلەمی مە بدوسی قەطرە یی زو هەها د چکەت؟

مانای وشە:

بەر: بەرد؛ خارە: زور سەخت؛ قەطرە: تۆك؛ ئاب: ئاو؛ زو هەها: وشك؛ د: دی؛ دەبی.

٩٢ دی ژەحق جاذیبە یەك دل بگرت وەر نه «مەلا»
ژ ئەزەل گەرتو هیدایەت نەبت ئیرشاد چکەت؟

پوختە ی مانای ئەو دو بەیتە:

مەلای جزیری دوا ی ئەو کە ریوشوین بو هەلۆه دای ریگە ی خواناسین و صوفیایە تی دیاری
دەکا و چەند مەنزلیکی لە بەر دادەن؛ کە دەبی: بە تەمای خوا دەس پی بکا، شیاوی ئەو کارەبی،

دل صافو بی‌خه‌وش بی، به بابو باپیران نه‌نازی، لای وانه‌بی به‌رگی ده‌رویشی به‌هره‌ی بو‌ده‌دا، به‌دنیادا بگه‌ری تا ده‌گاته پیری ده‌ستگیر، نیشانه‌ی خواناسی له‌پیر بیینی. شه‌وسا هومیدی هه‌بی که له‌پله‌ی صوفیاندا، جیگه‌ی ده‌کریته‌وه. دوباره باده‌داته‌وه سه‌ر بی ئیختیاریه‌که‌ی به‌نده‌و ده‌لی: نه‌گه‌ر خودا هه‌ر له‌روژی بناوا نه‌وه بریاری نه‌دابی که تو له‌ریزی خوا ناسان ده‌بی؛ من یت بلیم و نه‌لیم، تو زو‌ریش خوت ماندو‌که‌ی، هه‌ر ناگه‌یه‌مراز. به‌بی به‌زه‌یی و ئیراده‌ی خوا، شه‌و په‌ندانه‌و ریوشوینانه، وه‌ک تنوکه‌ ئاویکه‌ که وه‌به‌ردی ره‌ق بکه‌وی. قه‌له‌می من به‌دوسی تنوکه‌ی وشک کوا ده‌توانی هیچ کاریک بکات؟ پیویسته کی‌شه‌ریک له‌لایهن خواوه دلت رابکیشی. شه‌وسا شه‌م ریگه‌یه‌ بگریه به‌رو بی‌به‌یته سه‌ر.

قصیده‌ی نوزدهه‌م

«بشی نیمه»

۱) نه‌وول کوپاری دامه یهك ذهرره یهك عینایهت
قیسمهت مه خه‌مرو جامه دده‌فته‌را هیدایهت

مانای وشه:

کو: که؛ دامه: دای به‌نیمه؛ یهك ذهرره یهك: تاقه توز کالیک؛ عینایهت: به‌سهر کر نه‌وه؛ قیسمهت: بهش؛
خه‌مرو: شراب؛ جام: پیاله.

پوخته‌ی مانا:

هەر له سهره‌تاوه که یار توزیک نیمه‌ی به‌سهر کر ده‌وهو نیمه‌ی خوینده‌وه؛ له‌ناو سیایی و په‌راوی
شاره‌زایانی ریگه‌دا، بهشی نیمه‌ی شراب و پیاله‌ی به‌زه‌یی خوی دیاری کرد. واتا نیمه‌ی مه‌ستی
باده‌ی نه‌وینی خوی کردو له روژی نه‌زه‌له‌وه به‌مه‌ستی خولقاین.

۲) حوسنو جه‌مالی جانان نادیرتن توپایان
هەرچی نه‌بت بیدایهت نه‌صلا نه‌هن نیهایهت

مانای وشه:

حوسن: جوانی هه‌ندام؛ جه‌مال: جوانی له بیچمو له ئا‌کاریشدا؛ جانان: یار، دلبر؛ جانان: گیانان؛
نادیرتن: نه‌تی؛ توپایان: هیچ برآنه‌وه یهك؛ بیدایهت: سهره‌تا، ده‌سیك؛ نه‌صلا: به‌هیچ جوریک؛
نیهایهت: دوایی هاتن.

پوخته ی مانا:

ټوینی ټیمه همیشہ له گهرمو گوزیدایه. چونکه ټیمه که ده ټین عاشقی فلانه کیژین، عاشقی روحین. وانا عاشقی ټمو که سهرین که روحی ټهووی داوهو خوای ټیدا بهدی ده کهین. جا که وابهو چونکه خوای ټمه زهلی له بهرچاوهو هرچی دهس پیکرانی نه بی، دواپی هاتن و برانه و هشی نه؛ عیشقی مه، هرگیز دواپی ناپهو کاری تهنیا به جوانی روخسار نیمه یار همیشہ له بهرچاومان هر ټمو جوانه یه که همو هل روژ دیتومانه.

۳ فہیضا عولومی حکیمت جاما صدهد ف کوگیرا
مه ژدهستی موغبه چان دیت بمه صحه فو بٹایهت

مانای وشه:

فہیض: سهر ریژ کردن؛ عولوم: زانستان؛ حکیمت: زانستی راستو بیگری، فہلسفه: موغبه چه: بهچکه مه لای زهردهشتی، بریعتیه له شاگرد مه یخانچی؛ مه صحه ف: قورعان.

پوخته ی مانا:

ټیمه ی که له همو جوانیه کدا، هر خودا بهدی ده کهین و هیچ شتیکی ترمان وه بهرچاوا ناپه؛ له مه یخاندها، که شاگرد مه یخانچه یه جوانه کان، پیالہی له صدهد فی پرشهرایان ده گیرا، له شهرابه که یاندا دهمان دی که فہلسفه مو حکیمه تی خواناسینی لی هه لده رژی و ټمو زانستانه مان پی دہلی که له قورعان و ٹایمدا، هیه. یان، سویند به قورعان و ٹایم له شهرابی مه یخاندها، تیشکی خودا ده بینین.

حافظی نه مریش له وبارموه دہلی:

له مه یخانہ ی موغاندا روشتی خوا دیتہ بهرچاوم

چلون تیشکی له چون شویتیک ده بینم؟ سهیره، سورماوم

۴ عارف هه تا نه نوشی ژدهستی مه ی فروشی
غائب نه بو ژهوشی پهیدا نه کر ویلايهت

مانای وشه:

عارف: خواناسی به راست؛ هه تا: هه تا؛ ویلايهت: شیخایه تی.

مانا به ټیکرایي:

کهس ناتوانی سهر به خو، به بی ټموه له لای پیړی ته ریکهت فیړی ریو شوینی راستین بی،

پېښگات. بو ټو کهسهی که ریواری ریگهی خوداناسینی بهراستی، پیوسته شهرابی ټهونی
خودا، له دهستی پیری تهریقته بخواتهوهو بهتهواوی خو لیبیر بچیتهوهو خوهرستی بتویتهوه،
ټهوسا هومیډی هبی که بکهویته پلهی دوستانی خوداوه.

۵ گوناھی زوهډو طامات هلناگرت خهرابات
کهسی بقی ډهری رت دقې بکت ریعایهت

مانای وشه:

زوهډ: تهرکه دنیایی؛ طامات: ورینهو قسهی هدهلق مهلق کردن؛ خهرابات: مډخانه؛ قی ډهری:
بهولایدا؛ رت: بروات؛ ریعایهت: هوښ پیوهبون، موراعت.

مانا به تیگرایی:

لهو مډخانهی ټهونی خودایدا، نهریگه بو قسهی دور لهمانای حال لی هاتوان هډیه، نه سهر
کز کردن و خو له خوشی دور کردن باویهتی. لهویدا هرچی هډیه سهرخوشی و دلخوشییه. خو
بهکزو کهنهفت نیشاندان و قسهی لابهلا کردن، گوناهن لهویدا. هرکهس دهیهوی ریگهی تی
بکهوی دهی ټاگای لمدامو دهستوری و مورعاتی ټمدهب بکا.

۶ عیشقی ژهرډو چهشمان ټهوهل ددل ټهتر کرد
لی ډهره ډهره ټاخر صوتن کرو سیرایهت

مانای وشه:

چهشم: چاو؛ لی: بهلام؛ ډهره: کهموسکه، قورسای میړولهی وردی زهرډ؛ صوتن: سوتان؛ سیرایهت:
گیرویی، تهنینهوه.

مانا به تیگرایی:

ټهون لهسهرتا، لهریگهی هرډوک چاوانهوه کهوته دل و شوینی تیډا کردهوه. بهلام ههروا هیډی
هیډی و توزه توزه، گری ددل برداو سوتاندی و سوتانهکش تهنیهوه بو ډهرون و ههناوان.

۷ شاکیالسلح ههردهم به کوشتنا «مهلی» هات
گازندهیان ژکی کم ژکی بکم شکایهت؟!

مانای وشه:

شاکیالسلح: پرچهک؛ ههردهم: همودهمان؛ گازنده: گلهی؛ ژکی: لهکی.

مانا به تیکرایی:

یاری من، که تمنیا هر ټو دهناسم و ځممو هاوارو هانام هر دهبمه بهر ټو؛ هډمو دهمان بهی وچان، به پرچه کی - واتا: بمزولان، بهچاوان، بهبرویان، بهروخسار، بهقمحو بالاو زولفو خالان، که چه کی هره بهکارن - دپته کوشتی مهلا، که خوم بم - دهیسا ټه گهر فهرمانزه او پهنادر بوخوی نازارم بدا، من له لای کی گلبکم؟ شیکایه تم بهر به کی؟ هر خوی دهی دادی من لهخوی بستینی.

۸ جاما ددهستی شاهد ژهنگی ژدل دشوتن

پیری موغان ژره ندان وهوه دکر ریوایت

مانای وشه:

شاهد: یار، گراوی: دشوتن: دهشوا؛ رهند: لهزاروهی عارفاندا، به کهسیک دهلین که تیکهل بمخوا: بوهو جگه لهخوا گوی بههیچ شت لدنیاو قیامت نادا؛ ریوایت: گیزانهوهی قسه.

پوخته ی مانا:

له پیری موغان - که نیاز پیری تهریقه ته - بیستمه. ټویش لهوانهوه که تمواو تیکهل به خوا بون و هیچیان جگه لهخوا له بیر نیه، وای گیزاوه تموه: که ژهنگی دل، تمنیا بهو پیاله مهیه دهشوریتهوه که له دهستی یار وهرده گیری.

۹ نهطواری عیشق و مهستی، نهسراری بوت په رستی

تهقریری صد ریوایت ناکت لبو کیفایهت

مانای وشه:

نهطوار: نهطوران؛ طهور: حالت؛ تهقریر: گیزانهوهو باس کردن؛ کیفایهت: بهس؛ بوت: بت، نیاز دلبره.

پوخته ی مانا:

حالاتی ټوینداری و سهرخوشیمان بهو ټهویتو نهپتیه کانی یار په رستن، به گیزانهوهی صد داستانش تمواو نابو بو تیگه یاندنی بی ناگایان، بهش ناکا.

۱۰ لِيَطْمَنَنَّ قَلْبِي غَيْنَ الْيَقِينِ ديه خشت

عين العيان دفتين کافی نهن درايهت

مانای وشه:

لِيَطْمَئِنَّ: تا خاترجم بی؛ قَلْبِي: دلَم؛ عَيْنُ الْيَقِين: بی گومانی و برّوای ته‌واو؛ عَيْنُ الْغَيَان: دیداری بی پرده‌و به‌ناشکرا؛ کافی: بهس؛ نهن: نین؛ درایه‌ت: زانست.

پوخته‌ی مانا:

له‌قورعانا ده‌فهرموی: برّایم پیغه‌مبهر گوتی: خودایا نیشانم‌ده چلوَن مردو زیندو ده‌که‌یته‌وه. خوا
فهرموی: بوچی باوهرّت نه‌کردوه که پیّم ده‌کری؟ گوتی: به‌لّی باوهرّم کردوه ده‌زانم مردوت بی
زیندو ده‌کریته‌وه. به‌لام ده‌مه‌وی نیشانم‌ده‌ی تا دلّم تاو بخواته‌وهو خاترجم بم. خوا فهرموی:
چوار مه‌لان، له به‌ریه‌ک هه‌لّوه‌شیتنهو له‌سهر ههر کیّوِک پاژیکیان لی‌دانی و شه‌وسا بانگیان که
به‌غار به‌ره‌و خوت دیتنه‌وه.

شاعیر ده‌گه‌ل وه‌بیره‌ینانه‌وه‌ی ئەم مه‌به‌سته، پیمان ده‌لّی: نه‌ینیه‌کانی دلّداری و یارپهرستن،
ههر به‌وه‌نده پیّک‌نایه که بلّی ده‌زانم. یان وا ریوایه‌ت کراوه‌و باوهرّم کردوه. نه‌خیر خودا به
ناشکرا دیتن و ده‌گه‌ل خودا تیّکل بونه که دلّ خاترجم ده‌کاو ئەم حاله‌ته‌ش ههر بو خواناسه
به‌راسته‌کان ده‌ست ئەدا.

۱۱ میری و پادشاهی مویه‌ک لَنک «مه‌لای»

نادم بمولکی عالم یه‌ک‌ذه‌رره یه‌ک عینایه‌ت

مانای وشه:

مویه‌ک: تالّیک‌مو؛ لَنک: له‌کن؛ عالم: هه‌موشت جگه له‌خوا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌مو دنیاو ههرچی خوا دروستی کردوه، له‌لای من توژ کالّیک له به‌سهر کردنه‌وهو لاواندنه‌وه‌ی یار
ناهیّی. میری و خونکاری دنیایی له‌کن منی مه‌لا نرخی تالّیک‌موی نیه‌و به هیچی نا‌کرّم.

قصیده‌ی بیستم

«کران‌ماز»

۱ عمرعر غراما بقه‌ددو قامهت
یهك بوسه دامه بصد قیامت

مانای وشه:

غرام: لارو له‌نجه؛ قه‌دو قامهت: به‌ژنو بالآ؛ بوسه: ماچ؛ قیامت: روژی زیندو بونه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

ئهو یاره جوانه - که به‌ژنو بالآی وهك داری عمرعر، راستو بی‌گرییمو لارو له‌نجه ده‌کا - تا
ماچیکی دامی، ئه‌وه‌نده‌ی جزیاو ئازاری چیستم که بارت‌ه‌قای دهردو ئازاری صد روژی قیامت و
ترسو له‌رزه‌که‌یه‌تی.

۲ یهك بوسه به‌خشی ئه‌وه‌هل ب‌ئیحسان
ئاخیر لمن کر جورم و غرامهت

مانای وشه:

ئیحسان: چاکه کردن؛ جورم: گناه؛ غرامهت: تاوان.

مانا به تیکرایی:

ماچی دامی و سهر له هه‌وه‌له‌وه‌لام وابو ههر چاکه‌م ده‌گهل ده‌کاو هیچی‌تر. به‌لام دهرکه‌وت که
زۆرم تاوان بژارد‌ه‌وه‌و که‌وت‌مه‌ به‌ر سزای گونا‌ه‌کارانه‌وه‌و له‌ریگه‌ی ئه‌ویندا، به‌دوی ئه‌وماچه‌دا
هه‌زاران تالی و زه‌بونیم کیشا.

۳ ژ ژهنگو زهرقی تادل بشوتن
جاما صدهدف بین رهندو کهرامت

مانای وشه:

زهرق: ریاو مهرایی؛ بشوتن: بشوات؛ بین: بهینه؛ رهند: زورباش؛ کهرامت: قه‌درو ریژ.

پوخته‌ی مانا:

مه‌یگیر ټو پیا‌له صده‌فیه پزلو مه‌یهی که هم جوان و باشمو هم پیاوی ده‌باته پله‌ی قه‌درو
حورمه‌ته‌وه؛ یننه و بمان‌ده‌ری. تا ژه‌نگی دل و نه‌نگی دورویی و منافقی، له دلمان بشواته‌وه.

۴ ژه‌ردو چه‌شمین ته‌ی مه‌ستو خونریز
نورادو چه‌شمان کی‌دی سه‌لامه‌ت؟

مانای وشه:

چه‌شم: چاو؛ ته: تو؛ خونریز: خوین‌ریژ؛ نور: روشنایی؛ سه‌لامه‌ت: دورله نمخوشی.

مانا به تیگرایی:

ټه‌ی یار! ټه‌ی رونا‌کایی دو چاوه‌کانم! کی‌ه‌یه له دنیا‌دا، له ده‌ست ټو دو چاوه مه‌ستو عاشق
کوژه‌ی تو به سه‌لامه‌تی ده‌رجی؟

۵ لده‌ردو نیشان په‌یکان و نیشان
مه ژه‌ردو چه‌شمان کفشن عه‌لامه‌ت

مانای وشه:

ده‌رد: نمخوشی؛ نیشان: ژان؛ په‌یکان: سه‌ره‌تیر؛ نیشان: پیوه‌دان؛ کفش: دیاری، که‌شف؛ عه‌لامه‌ت:
نیشانه.

پوخته‌ی مانا:

ټو به‌په‌یکان پیکانه‌و ټو پیوه‌دانه‌ی که دو‌چاوه مه‌سته‌کانت توشی میان کرده، ټه‌وه‌نده
کاری‌گه‌ربون، که له ه‌مو گیانی مندا، شوینیان کرده‌و برین و جی پیوه‌دان نیشانه‌ی کاری
چاوی تومن بو دیاری ده‌کا.

٦ ريسوايي عيشقې ته نها نه نهز بوم
كهس دى زهمانان خوب بى مهلامهت؟

ماناي وشه:

ريسوا: ناو زړاو؛ نهز: من؛ خوب: خوشهويستی، دلدارى؛ مهلامهت: سهرکونه.

ماناي ټيکړايي:

هر ته نيا من نه بوم كه له سهر دلدارى ناوم بزړى و لومهم بگرى؛ هيچ كهس له هيچ دهورو زهمانيكدا، دلدارى بى سهركونه و لومهمى نه ديتوه.

٧ دوسه جده فهرزن فى الحال ب بين بهر
دهما خويابن نه و قه ددو قامهت

ماناي وشه:

سوجه: سوژه، بو كورنوش سهر نانه زهوى؛ فهرز: هره پيويست؛ فى الحال: دهس بهجى؛ خويا: ئاشكرا.

پوختهى مانا:

هرگا نه و بهزن و بالايى يارمان بو دهر كهوى و خومان لى ئاشكرا بكا؛ له سهرمان فهرزه دو سمجدهى بو بهرين. سمجده يه كه بو پرستى نه و كه شياوى پرستنه. سمجده يه كه له شوكرانهى ديتى بهزن و بالاكى.

٨ دا عيبي رهندان نه كى به بادي
(نُفُوسُ قَوْمٍ بِهَا تَسَامَتُ)

ماناي وشه:

دا: وشه يه كه بو شيار كړدنه وه، دهغيله؛ رهندان: نه و سهرخوشانهى گوى به دام و دهستور نادن؛ نه كى: نه كهى؛ به بادي: به باده يى، به شراب خواردن، (يان، به بادا بدهى)؛ نفوس: گيانان؛ قهوم: كومهل؛ بها: بهوى؛ تسمات: بهرزه وه بو.

پوختهى مانا:

دهغيله نه كهى عيب له رهندان بگرى كه شرايى دلدارانه يان خواردو ته وه و سهرخوشى نه وينو

به لومه و له قه مموه عهیب و عاریان به بادا بدهی و به گوئی خه لکی رابگه یه نی. چونکه ئه و باده یه ی
ئه وان خوار دویانه ته وه، گیانی زور له کومه ل و پیاو چاکانی پی بهرز بوتته وه.

۹ «مهلا» لعمری بی فهیده بوری
کیشا بزور ئان قه هرو نه دامهت

مانای وشه:

بوری: رابرا! زور: زیاد؛ زور: زوری؛ قه هرو: خه م و خه قهت؛ نه دامهت: په شیمانی.

پوخته ی مانا:

مهلا! داخی گرانی هه ره ئه وه یه که ته مهنی بی به ره ره رابرا و دنیا به زوری توشی ئه و هه مو
خه م خوار دن و په شیمانی له کرده وه ی رابراوی کرده و.

قصیده‌ی بیست و یه کهم

«ره‌نجی بی‌وهر»

۱ عومری ضایع بو مهبی دلبر عه‌به‌ث
وهی تَقی عومری مه‌بوری به‌ره‌به‌ث

مانای وشه:

عومر: تهنه؛ ضایع: خه‌سار؛ مه: ئیمه؛ عه‌به‌ث: فیرو؛ وهی: هدی مقابن؛ تَقی: لهو؛ بوری: رابرد؛
به‌ر: سهر.

پوخته‌ی مانا:

ته‌هنمان به‌بی‌یار، به‌خه‌سار چوه. داخم بوئهو ژیانهمان که به‌فیرومان‌دا.
«خه‌بیام» ئهم مه‌به‌سته‌ی له‌چوارخشته‌کیه‌کدا هیئاوه‌و ده‌لی:

حه‌یفم له‌دلی دی که به‌بی سوتمانه دل‌داری تیا نه‌کردوه هیلانه
ههر روژی که‌بی دل‌برو بی دل‌داری بی‌نرخه، پرو پوچه، زبانی ژیانه

۲ دل نه‌مانه‌ت‌دا به‌نانه‌هلان نه‌دی
لی ب‌نانه‌هلان مه‌دا گه‌وه‌هر عه‌به‌ث

مانای وشه:

دا: ها، وشمی خه‌به‌ردار کردنه؛ نانه‌هل: ناباهت؛ لی: به‌لام.

پوخته‌ی مانا:

ههر‌گیز نه‌که‌ی دل‌خوت، بده‌یه سهر پی‌نه‌زان و نه‌گوت‌جاوان. جا که پهن‌دی توئه‌ده‌م، له

عیره تیکهوه یه که خوم گرتومه. من گوههري عومرم دابهوانه‌ی که شیاوی نه‌بون.

۳ دا دسه‌یرا عیشق بی‌دلهر نه‌چی
لی دبت سه‌یرا ته‌بی دلهر عه‌به‌ث

مانای وشه:

سه‌یر: رو‌بشتن؛ عیشق: ئه‌وین؛ لی دبت: لی ده‌یته.

پوخته‌ی مانا:

ده‌خبله به‌بی دلهر به‌ریگای عیشقی‌دا مه به‌ریوار. چونکه ریواری بی دلهر، رو‌یشتنه‌که‌ی به‌فیرۆ ده‌زوات. واتا که سیک که به‌بی پیری شاره‌زا، لای وایی به‌خودا ده‌گا، هه‌رچی ده‌یکا به‌هره‌ی بو نادات و به‌ئاوات ناگات.

۴ پور ده‌ی وه‌صلی مه‌سه‌عی و جه‌هده‌دا
جه‌هده‌ ئو سه‌عی مه‌هاتن دهر عه‌به‌ث

مانای وشه:

پور: زور؛ ده‌ی: له‌شوین؛ وه‌صل: ییک‌گه‌یشتن؛ سه‌عی: کوشش؛ جه‌هده: ته‌قالا؛ هاتن دهر: دهر‌چون.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه بو گه‌یشتن به‌یار، زورمان کوشش کرد. هه‌مو‌ی به‌فیرۆ چو، هیچمان بو‌نه‌کرا.

۵ ئه‌وی کوشتم بده‌ربا خه‌نجه‌ری
ما دمیلایێ دره‌ت خه‌نجه‌ر عه‌به‌ث؟

مانای وشه:

وی کوشتم: ئه‌و کوشتمی؛ دهر‌ب: زه‌رب؛ ما: چون؟؛ که‌ی؟؛ میلاک: جه‌رگ و هه‌ناو؛ دره‌ت: دهر‌وا.

پوخته‌ی مانا:

من که و تم کوشتم به‌فیرۆ چو، راست نیه. ئاخو داخمه له ئیشی ئه‌و زه‌بری خه‌نجه‌ره‌ی، که یار ده‌جه‌رگ و هه‌ناوانی گیراوم. مه‌گه‌ر ئه‌و خه‌نجه‌ر لیدانه، که‌م کاریکه که من له ده‌ستی یار ییم گه‌یشتوه؟ دیاره کاره‌که‌م بی‌به‌هره نه‌بوه.

٦ دل زدهربا کاشوان بو پاره‌پار
گوی دمه‌یدانی دبت صدد کهر عه‌به‌ث؟

مانای وشه:
کاشو: شق، گوچانی گهمی گوین؛ پاره‌پار: لمت به‌لمت؛ کهر: کمرت، لمت.

پوخته‌ی مانا:
دلّم وه‌گ گو، له مه‌یداندا به زه‌بری شق و گوچانی دلّبر، لمت و پمت بوه. جا چوّن دلّ به خورایی ده‌بیته صدد پارچه؟ دیاره یار به‌زه‌ی به دلّما هاتوه. بویه به‌ر کاشوی داوه و لمت و کوتی کردوه و نه‌و صدد پارچه بونه‌ی دلّم، به خورایی نه‌بوه.

٧ مه‌هدرا وی سوخته‌ئی ئیرو بکن
ئه‌ز دبیژم نابت نه‌و مه‌هدر عه‌به‌ث

مانای وشه:
مه‌هدر: تکا؛ سوخته: تازه فقیله، (یان، سوتاو)؛ ئیرو: ئه‌مزو؛ ئه‌ز: من؛ نابت: نابییت؛ نه‌ف: نه‌و.

پوخته‌ی مانا:
وهرن ئه‌ی خیره‌ومه‌ندان، ئه‌مزو کو بینه‌وه بو تکا کردن دهر باره‌ی منی سوتاوی ئه‌وین و تازه شاگردی ریگه‌ی یارناسین. من ده‌لیم تکای ئیوه به فیرو ناچی و یار به‌زه‌ی پیمدا دیت.

٨ کفشه مه‌عنا کی ل له‌وحی سیم دی
نوقطه‌یی میسلک و خه‌تی عه‌مبه‌ر عه‌به‌ث

مانای وشه:
کفش: دیار، که‌شف؛ مه‌عنا: واته؛ له‌وح: ته‌ته‌له؛ سیم: زیو؛ نوقطه: خال؛ میسلک و عه‌مبه‌ر: دو بون‌خوشی ره‌نگ ره‌شن.

پوخته‌ی مانا:
مه‌لین تکا بی به‌هره‌یه بو تو، که به‌خت ره‌شیت و یار وه‌ک زیوی بی خه‌وشه. کی ده‌توانی بلی له‌سهر ته‌ته‌له‌ی زیوین خال و خه‌تی ره‌ش، خه‌سار بوه. به‌لکو جوانتری ده‌کا. یار که پاک و بی‌خه‌وشه، نه‌گهر منیکی به‌خت ره‌ش، وه‌ک ره‌شایی خمت و خالی عه‌نبه‌رین و میسلک ئاسایی،

له لای خوئی جی بکاته وه چی تیایه؟...

یاخو: نه گهر خالی وهك میسك بجیته سهر خه تی غه مبه، ده بیته غه مبه رو نهوسا غه م
لاده چی.

۹ دا «مهلا» هشیار بی لی پور که سان
سینه پور لیدانه سهنگو بهر عه بهت

مانای وشه:

دا: ها، ده غیله؛ لی: به لام، (یان، لهو)؛ پور که سان: زور کهس؛ سینه: سینگو بهر؛ سهنگ: بهرد؛ بهر:
بهرد.

پوخته ی مانا:

هوئی مهلا! ده غیله وشیاری خو ت به، لات وانه بی کوششت به فیرو ناچی. زور کهس زوریان
له وریگه دا، بهرد له سنگی خو یان داوه و هیچیان بو به هیچ نه کراوه. پیاو ده بی ته نیا چاوی له
بهزه ی خوابی و نابی لای وابی به سهرمایه ی کوشش پیده گا.

قصیده‌ی بیست و دوهم

«یاربینه»

۱ نامی عنبر شکه‌نی بیت ژعنبر مه‌که به‌حت
بل ژوی سلسله نو زولفی موعنبر مه‌که به‌حت

مانای وشه:

نام: ناو؛ شگهن؛ شکین؛ به‌حت؛ دوان؛ بل؛ به‌غیرمز، بیجکه؛ سلسله؛ زنجیر؛ موعنبر؛ عنبرای.

پوخته‌ی مانا:

تاکمزی و پرچی به‌زنجیره‌ی عنبرای یار، له‌خه‌یال دایه. یان، له‌برچاوه. به‌راستی بازاری
عنبرای له‌بره‌و خستوه. جگه له‌و نایی باس بکری، عنبر ده‌بی خوی ون کا له‌شهرمان.

۲ قه‌که لیقی و ژنیفی بوهرین قهندو نه‌بات
ژله‌بی له‌علی شه‌که‌ر بیژو ژشه‌که‌ر مه‌که به‌حت

مانای وشه:

قه‌که: بکه‌روه؛ نیف؛ نیوان؛ بوهرین؛ داوهرینه؛ شه‌که‌ریژو؛ شه‌کرداییژ، (یان، وته‌شه‌کر).

پوخته‌ی مانا:

بزه‌ه‌کت بیته‌ سهر لیوان و لیوت لیک بکه‌موه قهندو نه‌بات، له‌لیوی شه‌کر داییژ، (یان، شه‌کر
بیژت) داوهرینه ئه‌م‌ناوه‌وه، ههر گیز باسی شه‌کری ده‌سکردی بنیاده‌م مه‌که. چونکه ئه‌و به‌رانبهر
به‌شه‌کری لیوی تو-که به‌ره‌نگی له‌علی تاله - نه‌که ههر بی‌تامة تالیشه.

۳ ب سەر ئەنگۈشتى عەقىقى بىدە فېنجانا رەھىق
ئابى ھەيوانى تەچىن ئاقى ژكەوئەر مەكە بەھت

ماناى وشە:

ئەنگۈشت: قامك، تلى؛ عەقىق: گەوھەرىكى رەنگ ئالە؛ رەھىق: مەى؛ ئابى ھەيوان: ئاوى ھەياتى؛
چىن: ولاتىكە؛ كەوئەر: سەرچاۋەيەكە لە بەھەشت.

پوختەى مانا:

يارە جوانەكەم! تۆبەو قامكە ياقىقىيەت، فېنجانى مەى بېخشى بە ھەركەس؛ ئىتر ئاوى
ھەيات داۋەتۈيۈ پېۋىستىناكا ۋەك ئەسكەندەر بەشۋىنىدا ھەتا ولاتى چىن بىرۋاۋ دەستىشى
نەكەۋى. نەك ھەر ئەۋەندە بگرە ئابى لە بەرانبەر ئەۋ فېنجانە مەيەى تودا باسى ئاوى كەۋئەرى
بەھەشتىش بگرىت.

۴ زەرى ئىن شەھلەۋ دوردانەبىن شاھىدى بەزم
ژگەنم رەنگۈ سىيەچەردەۋ ئەسەمەر مەكە بەھت

ماناى وشە:

زەرى: سەۋزە رەنگ، سىي پىستى ئامال زەرد؛ شەھلا: چاۋكال؛ شاھىد: دلبەر؛ شاھىد: خازر.

پوختەى مانا:

من كە دەلىم تازولفو لىۋو پەنجەى فېنجان لەسەرى تۆھبەى، ئابى باسى عەنبەرۈ قەندۈ ئاوى
ھەيات كەۋسەر بگرى. ۋەك ئەۋەيەكە لە كۆزىكى بەزم ئاھەنگدا، جوان چاكى ۋەك دەنكە
دورۋ چاۋكال بەزم گېزىن كچانى رەش پىستۈ گەنم رەنگۈ رەش تالەش، خو بنۈنن كە ھىچ
نموديان ئابىۋ ناشى باسيان بگرى.

۵ دى بېشارەت بئىشارەت ژنەيى بېتە سىماع
تو ژنائى دسەمايى بگە باۋەر مەكە بەھت

ماناى وشە:

بېشارەت: مزگىن؛ نەى: بلۋىر؛ سىماع: شەنەتن؛ سەما: ھەلبەركى.

پوختەى مانا:

مژدەى گەشتن بەمراد، گەرەكە لەگەروى بلۋىرەۋە بەرگۈى بگەۋى. تۆ لەكۆزى سەماۋ بەزمدا،

به لورینه‌وی بلویر باومرېکه که دل دمرینګینټه وه، لمباس و خواس وازیښه.
 هه‌روه‌ک مه‌وله‌وی له سهره‌تای مه‌ته‌ویدا قنرمویه:
 گوی له‌بلویر بگره بیري لی‌که‌وه شیوه‌نی دهردی جودایی لای نه‌وه

۶ وی نیهالی بدهر ئاغوش و بدی جانی شیرین
 شاخی عومری بخوه به‌رزی و ژقه‌یسر مه‌که به‌ح

مانای وشه:

نیهال: نه‌مام؛ ئاغوش: هامیز؛ شاخ: لك؛ ژي: له‌و.

پوخته‌ی مانا:

ئو نه‌مامه ده‌باوه‌ش بگری و گیانی شیرینی له ریگه‌دا بده‌ی و له هه‌مو درېزایی ته‌مه‌ن‌دا، لكیك
 له‌و نه‌مامه بو‌خوت تهرخان که‌ی؛ څیتر ناشی له‌به‌ران‌به‌رتا ناوی قه‌یسر بگو‌تری. چونکه توی که
 به‌و به‌هره‌یه بگه‌ی له هه‌مو قه‌یسران به‌مخته‌وه‌رتی.

۷ نایه‌تی حوسنی موفه‌صصل که ژکه‌ششافی جه‌مال
 علمی عیشقی بکه ته‌فسیرو ژده‌فته‌ر مه‌که به‌ح

مانای وشه:

نایه‌ت: پاژیک له سوره‌تی قورعان؛ نایه‌ت: نیشانه؛ حوسن: جوانی؛ موفه‌صصل: شسی‌کراوه؛
 که‌ششاف: دۆره‌وه؛ که‌ششاف: ته‌فسیریکی قورعانه؛ ته‌فسیر: راوه؛ ده‌فته‌ر: کتیب، په‌راو.

پوخته‌ی مانا:

کاکي ئه‌وینداری خودا! تو بو روشن کردنه‌وی جوانی خودا کاریکت به ده‌فته‌رو کتیب و ته‌فسیران
 نیه. تو که جوانی خودات دیت، خوت ده‌توانی زانستی ئه‌وین شسی که‌یه‌وه‌و له هه‌مو ته‌فسیران
 باشتري به‌خه‌لك تی بگه‌ی‌نی.

۸ رازی دهری ژسوپیه‌ری تو نزانی بجه‌ده‌ل
 حیکه‌مه‌تی داوه‌ره تو ژحیکمه‌تی داوه‌ر مه‌که به‌ح

مانای شه:

راز: نه‌ینی: ده‌هر: زه‌مانه؛ سوپیه‌ر: عاسمان؛ جه‌ده‌ل: دمه‌قاله؛ حیکه‌مه‌ت: زانستی هیژا؛ داوه‌ر: ناوی‌خوایه.

پوخته‌ی مانا:

به دهمه‌قاله و کتیب خویندنه‌وه و روانینه عاسمان، نه‌ینی‌یه گرینگه‌کانی زهمانه، رون نابنه‌وه.
حیکمه‌تی خودا ئه‌ونه‌یه که مه‌مانان په‌ی پی‌ به‌رین. تو له‌باسی حیکمه‌تی خودا گهری.

۹ ئابی هه‌یوان ته‌ دقیتن توبیه هه‌مه‌ره‌هی خوضر
جامی جه‌م بین و ژداراو سکهنده‌ر مه‌که به‌خت

مانای وشه:

ئاب‌ی هه‌یوان: ئابی هه‌یاتی؛ دقیتن: ده‌وی؛ هه‌مه‌ره‌ه: هاوری؛ خوضر: سه‌وز؛ خوضر: ناوی په‌کیک
له‌ پیاوانی خودایه که ده‌لین ئاوی هه‌یاتی خواردو‌ته‌وه و هه‌رگیز نامری و هه‌ر به‌ سه‌وزی واتا، به‌ لاوه‌تی
ده‌مینته‌وه؛ جامی جه‌م: ناوی ئاوته‌یه که له‌ ئه‌فسانده‌ا، که جه‌مشید تی راونیوه و هه‌مو شتیکی تیدا دیوه؛
دارا: خونکاری ئیران بو‌وه له‌ سالی (۳۳۳ به‌ر له‌میلاد) له‌ به‌ر ئه‌سکه‌ندری خونکاری یونان به‌زیوه.

پوخته‌ی مانا:

تو ده‌ته‌وی ئاوی ژبانی هه‌میشه‌یت ده‌س که‌وی که‌ گه‌یشتن به‌خودایه. ده‌بی پیریکی ده‌ستگیری
خدر ئاسایی بکه‌یه هاوری و ری‌نیشانده‌ر. ئه‌وسا جامی جه‌مت دیته‌به‌ر چاو؛ هه‌موشتیک ده‌ینی.
ئه‌گینا باس له‌ ئه‌سکه‌ندرو داراو چیروکی کون، هیچ به‌هره‌ت بو‌نادات.

۱۰ ژئه‌زهل عاقیبه‌تی کار کو مه‌علوم نه‌بت

جامی مه‌ی نوش و ژئه‌قدیری موقه‌ده‌ده‌ر مه‌که به‌خت

مانای وشه:

ئه‌زهل: هه‌ره‌زو؛ عاقیبه‌ت: به‌ته‌تا، دوا‌یی؛ ته‌قدیر: لیک‌دانه‌وه؛ موقه‌ده‌ده‌ر: ویستی‌خودا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر له‌روژی بناوانه‌وه، که‌ تی نه‌گه‌یه‌نراوین دوا‌ییمان به‌چی ده‌گا و چاره‌نوسمان چیه؛ چال‌ک‌وا‌یه
پیا‌له‌ی باده‌ی ئه‌وین بخوینته‌وه و سه‌رخو‌شی ئه‌وین بین و له‌وه نه‌کولینه‌وه که‌یار چی بریار داوه
بو‌مان. هه‌رچی خو‌ی دا‌یناوه ده‌بی پی شادو شو‌کور بین.

۱۱ دلی یاری مه‌ نه‌بو نه‌رم ب‌صه‌د ئابی گری

ژدلی دلبه‌ری ماوو به‌ری مه‌رمه‌ر مه‌که به‌خت

مانای وشه:

گری: گریان؛ بهر: بهرد.

پوخته‌ی مانا:

دلّی یاره که مان، به فرمیسی زوړی صمدجار گریان نهرم نه‌بو. تو ناشی دلّی ره‌قی یاری ئیمه، ده‌گه‌ل ره‌قایی بهردی مهرمه‌ردا - که زوړ سه‌خته - بهراوردبکه‌ی و لیبی بدوئی.

۱۲

تیر صد تینه جگر سینه لهر مایه چه‌هر
ژدل و جهرگی کول و سینه‌یی کهر کهر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

تینه: دین؛ جگر: جهرگی؛ سینه: سینګ؛ چه‌هر: سه‌نگر؛ کول: بریندار؛ کهر کهر: له‌ت‌ل‌ت.

پوخته‌ی مانا:

له‌سهر کوڼو له‌مژول‌کانی یاره‌وه به‌صد صد تیر، به‌رهو جهرگم دین. تنیا سه‌نگه‌رو مه‌تالم سنگی بی‌تین و تاومه. ده‌سا ئیتر خوټ ده‌زانی برینی جهرگی و دلّی بریندارو سینگی له‌ت‌ل‌ت کراوم ههرباسی ناکړی که چوئن.

۱۳

شیری نه‌لماسی کشینت تو ژلامیع ده‌خه‌هر
قه‌کرت حوققه‌یی یاقوت ژگه‌وه‌هر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

لامیع: بروسکه دهر؛ لامیع: تروسکه‌ی ههور؛ قه‌کرت: بکریته‌وه.

پوخته‌ی مانا:

له‌کاتیکا که یار قامکی سپی و تروسکه‌داری بو سهر کوڼه‌ی شه‌ویندار، راده‌دیری، تو لات‌وايه، بروسکه‌ی ههور دیاری داوه. شه‌گهر لیو بی‌زیوی و ددانی به‌رچاو که‌وی - که‌ده‌می وه‌ک قوتوی له‌یاقوته - ناشی تو باسی گه‌وه‌هر بکه‌ی. چونکه گه‌وه‌هر له‌به‌رانبهر دهم و ددانی یاردا، هیچ بره‌ویکی‌نیه.

۱۴

ژشه‌فه‌ق زوهره خویابت توبنی په‌روینان
جه‌به‌ته‌ی نه‌و بنومیت تو ژمه‌هو خاوه‌ر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

شه‌فه‌ق: كه‌ناره‌ی سوری عاسمان له‌ئێواره‌دا؛ خویا؛ ئاشكرا؛ بنی؛ برۆانه؛ په‌روین؛ ئه‌ستێره‌ی پیرو؛
جه‌به‌هت؛ توێل؛ ب‌نومیت؛ بنوینی؛ مه‌ه؛ مانگ؛ خاوه‌ر؛ روژ‌ه‌لات.

پوخته‌ی مانا:

له‌لاجانگی یار - كه‌ سپیه‌و نزیك شه‌وی پرچه‌و تیشکی سوری رومه‌تی داوه‌ته‌وه‌و ئه‌و لاجانگه‌ -
له‌ زوه‌ره‌ جوانتره‌ - دیاری بدات، تو‌ چۆن ده‌بی‌ برۆانیه‌ جوانی ئه‌ستێره‌ی پیرو؟ هه‌نیه‌ی یار خوی
بنوینی، کی‌رای ده‌كه‌وی‌ باسی خورو خور هه‌لاتو مانگ بگات؟

۱۵ لروی یاری دو مه‌ه‌نه‌و مه‌قران‌دینه‌ ده‌ه‌ست
تو ژسه‌یرا قه‌مه‌ری طالع‌و ئه‌خته‌ر مه‌كه‌ به‌ح‌ث

مانای وشه:

نه‌و؛ نوی؛ قران؛ نزیکی؛ قه‌مه‌ر؛ مانگ؛ طالع؛ هه‌لاتو؛ ئه‌خته‌ر؛ ئه‌ستێره، شیایوی باسه‌ ابراهیم
پیغه‌مه‌ر، ئه‌ستێره‌و مانگ‌و روژی دیوه‌. لای وابوه‌ خودای ئه‌من. كه‌ دیتونی ئاواده‌بن؛ گوتویه‌ ئاوا بوم
خو‌ش ناوی‌و داهینه‌ریان خودای منه‌.

پوخته‌ی مانا:

تو چیته‌ باس له‌ هه‌لاتنی مانگ‌و ئه‌ستێران ده‌كه‌ی‌و به‌ به‌لگه‌یان داده‌نیی؟ وه‌ره‌ سه‌یری من‌كه‌.
من دومانگی تازه‌هه‌لاتوی یه‌كه‌شه‌وه‌ مه‌ست‌و سیوه‌نگیم له‌نزیك یه‌كه‌وه‌ له‌روی یاردا دیوه‌ كه‌ ئاوا
بونیان بو‌ئیه‌و گومانم نه‌ماوه‌ كه‌ یار شیایوی په‌رسته‌و كارم به‌باسی مانگ‌و ئه‌ستێره‌ نه‌داوه‌.
ئه‌ستێره‌ناسان ده‌لین؛ ئه‌گه‌ر دو‌هه‌ستێره‌ی به‌ودم‌لیك نزیك بن، دنیا به‌خته‌وه‌ر ده‌بی‌. مه‌لا ده‌لی
نه‌ك دو‌هه‌ستێره‌، من دومانگم له‌ نزیك یه‌كه‌وه‌ دیوه‌ كه‌ مایه‌ی ئه‌و په‌ری به‌ختیاریمه‌.

۱۶ پور ژدیم‌و خه‌ت‌و خالان ته‌خه‌به‌ر دایه‌ «مه‌لا»
نه‌ظه‌ری وه‌ر بده‌ به‌ژنی ژموفه‌سه‌سه‌ر مه‌كه‌ به‌ح‌ث

مانای وشه:

دیم؛ روخسار؛ وه‌ر؛ وه‌ره؛ به‌ژن؛ قه‌دو با‌لا؛ موفه‌سه‌سه‌ر؛ راوه‌كراو.

پوخته‌ی مانا:

هو‌ مه‌لا! تو‌ ژور به‌ته‌واوی ده‌رباره‌ی په‌سنی روخسارو خه‌ت‌و خالی‌یار دواوی. ده‌وه‌ره‌ چاوی‌کیش

لهو بهزنو بالاشهنگو چهلنگه بکهو ئیتر ئهوپهژی شیرینکاری خودات بو دهرده کهوی و نیازت بهوه نامینی که دهراره‌ی داهینانی بی‌وینه‌ی خودا مانای کتیانت بو لیکده‌نه‌وه.

بازاری حمیان

۱ تو سه‌ه‌رگه به‌ته‌ماشا وهره بازاری خُذوٚت
لی‌ته بی‌فائیده نازار نه‌دهت خاری خُذوٚت

۲ دا ژدل غونچه له‌به‌ك نازكو تهردانه بژی‌ری
ب ته‌به‌سسوم ب‌ته‌را بیته ژگولزاری خُذوٚت

مانای وشه:

خُذوٚت: په‌یدابون، فه‌یله‌سوفان به‌دنیا ده‌لین خُذوٚت، چونکه خوی نه‌بو‌ه‌و خوا سازی‌داوه؛ خُذوٚت: روداو؛
خُذوٚت: کاره‌سات؛ لی: به‌لام؛ خار: درك؛ دانه: تا‌قانه، بی‌وینه؛ ب‌ته‌را: ده‌گه‌ل‌تو؛ ته‌به‌سسوم: بزه.

پوخته‌ی مانای نه‌ودو به‌یته:

له‌ده‌می به‌ره‌بیانیك‌دا، وهره بازاری دنیا بو تماشا‌ییه. به‌لام هوشت هه‌بی، بی‌یه‌هره نازارت نه‌دا
دركي. هه‌تا بتوانی به‌دلی خوٚت یه‌کیکی جوانی بی‌وینه‌ی ته‌رو ناسك - كه لیوی خونچه ناسا
ته‌نگ و ره‌نگ ناله - له‌گه‌لتا بی‌وله گولزارا به‌ره‌و روی تو بزه‌ی بیته.

۳ صد گریه‌من ددین له‌و کو چه‌پو راست دکر
شاهی حوسنی قیده‌می زولفی گریه‌داری خُذوٚت

مانای وشه:

له‌و: له‌به‌رئه‌وه؛ حوسن: جوانی؛ قیده‌م: هه‌ره‌به‌و، به‌ران‌به‌ری په‌یدا‌کراو.

پوخته‌ی مانا:

له‌وساوه که پادشای جوانی خودایی - که ئەو جوانیه هەر هه‌بوهو پیشینه‌ی نیه - زولفی یارمی به‌لای راستو چه‌پدا خستوهو ههریه‌ک لهو که‌زیانه، هه‌زار چین و گری‌ی تی‌که‌وتوه؛ منی هه‌زار به‌صمد جی‌دل‌پ‌رله گری‌م و هاوارمه لهده‌ست زه‌مانه‌و به‌و حاله‌ش هەر شادو رازی‌م.

٤ بل ژسولتانی قیده‌م من ب‌تو ئیقرار نه‌هن
گەر لکا بامه نه‌هن متقه‌بو بزماری حدوت

مانای وشه:

بل: به‌جگه؛ سولتان: ده‌سته‌لات دار؛ تو: هیچ؛ کاب: گویزنگ؛ نه‌هن: نین؛ نه‌هن: دانین؛ متقه‌ب: مه‌تکه‌و، ئامرازی کون کردن.

پوخته‌ی مانا:

من که دلم داوه به‌و جوانیه‌ی یارو صه‌تان گری‌م که‌وت‌وه دل له دیتی زولفی چین‌چین و پر‌گری‌ی؛ ههر‌بو‌یه‌یه که به‌جوانی خوای ده‌زانم و لام وایه به‌رله په‌یدا‌بونی دنیا، هەر بو‌هو گورانی به‌سه‌ردا نایه. ئەینا هەر‌گیز جگه له‌خوا، دلم ناده‌م به‌هیچ شتی‌ک که روده‌داو په‌یدا ده‌بی. ته‌مانه‌ت ئە‌ه‌گەر گویزنگم به‌مه‌تکه‌و کون کون بکه‌ن و بزماریشی لی‌داکوتن؛ دل‌داری خوام و هیچی‌تر. جوانی خودا له‌روی سه‌لمادا ده‌بینم.

٥ دل دده‌ریایی قیده‌م قافه ب‌ثابت قه‌ده‌می
گەرچی دایم لسه‌ری فەر‌قه‌مه مینشاری حدوت

مانای وشه:

قیده‌م: هه‌ربو؛ قه‌ده‌م: پا؛ قاف: ده‌یانگوت چیا‌یه‌که ده‌وری دنیای داوه و بنی لهده‌ریادایه؛ فه‌رق: ته‌په‌له‌سه‌ر؛ مینشار: هه‌ره، مشار.

پوخته‌ی مانا:

دلم لهده‌ریای ئە‌وینی ئە‌و جوانیه خودا نو‌ینه‌دا، وه‌ک کی‌وی قاف خو‌ی داکوتاوه‌و پی‌دا‌گه‌ره. ئە‌ه‌گەر بی‌تو به‌مشاری کاره‌سات و روداوه‌کانی سه‌ر دنیا - که لام هیچه - ته‌په‌له‌ سه‌ریشم شه‌ق بکه‌ن؛ نه ده‌له‌رز، نه له ئە‌وین ده‌س هه‌له‌گرم.

٦ به‌نکو دیوار ب‌گوه‌بن ب‌خودی کی ب‌خودی
ب‌توره‌نگی نه‌کری نه‌شکه‌ره نه‌سه‌راری حدوت

مانای وشه:

به لکوه: به شکم؛ خودی: خود؛ نه شکوه: ناشکرا.

پوختهی مانا:

مهلا! زورت پی لی هه لئناوه. نه کهی بوختری خودا، بوختری خودا؛ بهیج باراندا نهییه کانی روی داوهو نهییه کانی دنیا، ناشکرا کهی. ته قائهوه دیوار خاوهن گوی بی و لی نه زانان قسهی دلت لی بیسن.

۷ له معیه ک گهر ژکه ناری قیده می پورته وی دهر

دی ژهر وی سه عته می مهوین نه نواری خدوت

مانای وشه:

له معیه: تروسکه؛ پورتهو: تیشک؛ سه عته: دهر، که مترین وهخت، سه عات؛ مهو بو: له بهین چون؛ نه نواری: روشناکیان.

پوختهی مانا:

ئهو دلدارهی گه یشتوته باره گای یار؛ نابی بهیج جور ئهوی له یاری ده زانی، نه ک لای خه لک، بگره لای خوشی بیدر کینی. چونکه ته نانه تی ئه گهر ههر ته نیا تروسکه یه کیش له خه رمانه ی تیشکی جوانی یاری ئه زه لی - که خوا به - بداته سه ر ئه م دنیا به، ههر چهند تیشک و روشناکی له دنیا به. له تاوی ئهو، ده سته و له جی له ناو ده چن.

۸ وی بصد پهنجره یان دایه شو عا قیده می

گو نه دی عیشقی له سه ر کورسی بی ده و واری خدوت

مانای وشه:

وی: ئهو؛ شو عا: تیشک؛ ده و واری: خول خوله، زور به سورانه وه.

پوختهی مانا:

ئهو نهییه ی که من ده لیم نابی و ناشی بیدر کینمو خه لکی لی ئاگادار بکه م؛ نهی نی له نیوان خوداو دلداره کانی خودایه که بریه تین له: ئه ولیا و اتا به فهرموده ی سه عدی:

بولبول ده وهره فی ری ئه وین به له په پولان نوزمه نه به باش هه لیکروزیت و بسوزیت نه ک لام وایی که تیشکی هه می شه بویی (ئه زه لی هت) خودا، بهر پیوارو نادیا ره، نه خیر، ئهو

روشناکيه له صهتان روچنمو ده لاقهوه لهم گونېزه خول خولهو سهر لی سورماوهی دنیای نه هه تا
سهری داوهو به هزار جور دیته بهرچاو. بروانیه گیاندار یان بی گیان، هرچی ثافه ریده هه یه،
نیشاندهری ئمو تیشکه یه... ته نامت جوانی دلبران، زور به تاشکرا، ئمو جوانی خودایی به پیشان
ئهدات.

۹ تو خدوئی وه مه بین قهنج نه ظه رکی چاره ک
ل نه ساسی قیده می دانی به دیواری خدوئ

مانای وشه:

وه: ئاو! قهنج: باش؛ نه ظه ر: روانین، تماشا؛ نه ساس: هیم؛ دانی به: دانراوه، دایناوه.

۱۰ هه ره نه صلی خو وه تهرتیبی قیاسی زی که
گهر نزاری چیه یه کجار بهری داری خدوئ

مانای وشه:

هه ره: بجو؛ تهرتیبی قیاسی: به بهراورد کردن هه رشته له شوین خو دانان.

پوخته ی مانای هه ردوک به یت:

تو ناشی هه روا به سهرچلی بروانی و بیر نه که یته وه. ئه گهر باش هه ر لهم دنیا یه و چی تیدا یه به
زیتی و وردی بروانی، باشت بو رون ده یته وه، که هیمی دنیاو روداوه کانی که روده دا له سهر
خواستی خودای، هه ربوه وه ده بی، دامه زراوهو خو به خو پیدا نه بو که. جا ئه گهر هه تا سهرچاوه
پیدا بجو و بهراوه ردیکی ورد بکه یتو به باشی هه ر شته ی هه یه به ریه وه سهر بنچینه که ی. ئه وسه
بو رون ده یته وه بهری داری دنیای فانی له چی و له کوپوه هاتوهو سهره تای به چیه وه بهنده.

۱۱ ئاته شی عیشقی شی زیر وجودی هل که ت
هه یه مومکین نه فرت زه بیه قی فهرراری خدوئ

مانای وشه:

ئاته ش: ئاگر؛ هل: توانه وه؛ شی: وه ک؛ زه بیه ق: جیه؛ فهررار: زور بزوزو دانه سه کناو.

پوخته ی مانا:

هه ره وه چون زیر له بو تدا، له سهر ئاگر ده تو یته وه؛ ئیمه ش به یتنی ئه وینی یاری خو مان

تواوینه‌وهو خشتو خالی خوشه‌وېستی دنیایې مان - که وهك جیوه بو هیچ كه‌سی ئوقره ناگری و
لناو دهستاندا راده كا - له‌كول كهوت. دیاره تینی ئاگریکی زیری پی بتاویته‌وه، جیوه هر خوی
له‌بر ناگری.

«نالی دهرباره‌ی دهس لمدنیا به‌ردان، بو دلیره‌كه‌ی فهرمویه:
بوتو كه بیكرو تازه‌و وه‌كو خوری جهننه‌تی قهیدی چی‌یه عمجوزه‌یی دنیا بدم ته‌لای؟

۱۲ الله الله كو دعومری خو توجاره‌ك نه‌بھی
چصه‌دا تیتته ژوی گونبه‌دی ده‌واری خدوت

۱۳ تو ژبه‌ر په‌رده‌یی وه‌همی وه‌ره‌ دهر تا به‌ی
چنه‌وا تیتته ب‌صده نه‌غمه ژ نه‌و تاری خدوت

مانای وشه:

تو جارېك هیچ جارن؛ نه‌بھی؛ نه‌بیسی، نمت‌بیست؛ وه‌هم؛ خه‌یالی بوچ؛ نه‌وا؛ ئاواز؛ نه‌غمه؛ هه‌وای
موزیک؛ وه‌ته‌ر؛ ژی تارو كه‌مان و كه‌مانچه؛ الله الله؛ وشه‌ی سه‌یر مانه‌ واتا؛ زور سه‌یره.

پوخته‌ی مانای هه‌ردوك به‌یت:

كابرای بی‌خه‌به‌ر له‌ دهردی دلی ته‌ویندارانی جوانی خودای! زور پیم سه‌یره، كه له‌به‌ر سوژ
خواردنت، لناو ئه‌م گونبه‌زه سوژده‌دا - كه دنیایه‌و هیچ مان و به‌قای بونی، وا كه‌وتویه ناو
گیزی خه‌یالاته‌وه، گوپچكه‌ی دلت كپو كه‌ره‌و هیچی به‌كه‌لك نابیسی. وه‌ره‌ده‌ر لناو خه‌یالات،
بیسه‌ چهند هه‌واو ده‌نگی هه‌مه‌ جوژ. كه حيكایه‌ت له‌ گه‌وره‌یی و جوانی بی‌وینه‌ی یار ده‌كا، له‌ ژی
كه‌مانچه‌ی دنیایه‌ دیته به‌ر گوی. من ده‌بیسم تو نابیسی. به‌راستی زورم به‌زه‌یی به‌تودا دی و
سه‌یر ماوم.

۱۴ حالو موسته‌قبه‌لو ماضی دخوه‌دا تيك يه‌كن
صوبح مه‌وجوده به‌عینی خو دثیقاری خدوت

مانای وشه:

حال: ئیسته؛ موسته‌قبه‌ل: ئاینده؛ ماضی: رابردو؛ تيك: تیکسرا؛ عه‌ینی خو: بی‌زیادو كه‌م، ته‌واو
په‌به‌په‌ر.

پوخته‌ی مانا:

له‌و شوینه‌دا كه ئیمه‌ی دلدار گه‌یوینی، ئاینده‌و رابردو ئیستای تیا نه‌ماوه. به‌ره‌به‌یان و ئیواره‌و

درهنگو زو، له بهرچاوی لهدلدارۍ بې ټاگان هه يه. لای ټيمه بهيان و ټيوار، هر يه کيکه و
لهباره گای يار، حيسابی کاتو ساتو بهيان و ټيواريک نيه. پيغه مېهری خوا فرمويه: «له کن خودا،
بهيانۍ و ټيواره نيه» وادياره مه لا ټيشاره ی بهو فرموده يه کردوه.

۱۵ راستو چېپ گافو سهعت هر لمه نهوداتينت ذوالفقاری قیده می حهیدهری کهرراری خدوت

مانای وشه:

گاف: کات؛ سهعت: دم؛ ذوالفقار: شیره دو دوخه که ی بهناوبانگی ټیمام علی؛ حهیدهر: شیر؛
کهررار: ټموی زور بادهداتهوه سر دوزمن. چرخۍ حهیدهری کهررار: نازناوی ټیمام علی بوه.

پوخته ی مانا:

ټوانه ی تانه ی نهزانی لهچاوی دلایان پهړیوهو بهرهو خودا سر ده کهون؛ قسه کانیان دوتومهن و
یه کترناگرن. به دهردی سهدی گوته نی: گا یه کجار بالا نشینم. گاپشتی پای خوم نابینم. ده میک
له گه شه ی سرخو شې به بختی خو یان ده نازن. کاریان به دنیاو قیامتو به هه شتو دوزه قیش
نیه. له هم موشت بالا ترن. ده میک دپنرکی هردی و دهردی دلایان له زه مانه دهس پی ده کا؛
هه زارانه ده ی کهن به نوزه و کروزه و خو به گونا بهار ده زان و ده ترسن نازیان بشیوی.
جا که مه لا له شیره کانی پی شوی دا، ده گل سرچاوه ټیکه لهو له نه نی تایی تی شارها بوه و
زیرې قاله و جیوه ی دنیای له لا بایه. لم به ی تانه ی ټاینده دا جوری تر خو نیشان ده داو به ټاخه وه
پی مان ده لی؛
هروه که چون ټیمامی علی به شیره که ی ده کهوته جه سته ی دوزمنان؛ دنیاش له راستو
چوپه وه ټاوا دل و گیانی منی وه بهر شیری به لا داوه.

۱۶ راستو نه فرازو نشوق مهوارن یه که و یه که لی تنی وی لمه بو دائره بهرواری خدوت

مانای وشه:

راست: ده ستای؛ نه فرازو نشوق: هموارزو نشیو؛ بوارن: بورین؛ یه که و یه که یه کی؛ دائره:
جه غز؛ بهروار: گهوه، ریگه له مده ی چیا.

پوخته ی مانا:

هیچ هموارزو نشیوم هه لته بواردوه، که پی یان دا رانه بورم. ته نیا گهوه ی دنیا ماوه که وه که جه غز،

دهناوی دا همل دهخولیمو قهتیس ماوم.

۱۷ دى لقهلبى مه چدهت لاميعه يا ئيسلامى
كو لجانى خوه مهخهف بهستى به زوننارى خدوٹ

مانای وشه:

لاميعه: تروسكهدم؛ خهف: بهنېنى؛ زوننار: پشېندى گاوران.

پوخته ی مانا:

دهسا ئيمه ی که به رواالت ئيسلامينو لهبنهوه زيننارى دنياپرستى مان لهپشتايه، چون بهئاواتو
تەماين که وهبر تيشكى بى گړى ئيسلامه تى راست بکهوين؟

۱۸ رهنگو ژهنكى حهده ئى نه قشى خدو ئى مه ددل
بده بهر رهنده شى عيشقى ئه وه قهصصارى خدوٹ

مانای وشه:

حهدهت: روداو؛ رهنده شى: رهنده، چلك بهر؛ قهصصار: گازر.

پوخته ی مانا:

له روداو ه کارهسا ته کانی دنيا، دلّمان ژهنكى هه ئيناووه رهنكى زور خراپ گوراوه. چار هه ر ئه وه به
دهس ئه وینی بسپیزين که بو مان خاوين کاته وه. ئه وین بو دل وهك گازره بو پارچه ی چلکن و
گه مار.

۱۹ جان لسهر دهستى نهايى دريا جانان دا
روح صهف صهف کو قهوه ستانه دبازارى خدوٹ

مانای وشه:

نهايى: داندراره؛ جانان: يارو دلّهر؛ قهوه ستان: راوه ستان.

پوخته ی مانا:

له کاتيکا که هه مو گيانىك دهيه وى له بازارى جيهان دا بميتته وهو ريز بهريز لى راويستاون؛ من
گيانم واله سهر دهستم که له ريگه ی ياردا بيدهم و خوم له دنيا رزگار بکه م.

۲۰ دى ژغەفلەت بروتىن سايە زەوالى ئەى دل
رونەنى داتو ئەمانەت لىسپھادارى خۇدوت

ماناى وشە:

دى: ويەمچى، رەنگە: غەفلەت: نەكاو: بروتىن: زەوال: لادانى روژ لە ناوەندى عاسمان: رونەنى:
دامەنیشە: ئەمانەت: خاترجەمى، دەغیلە: سىپھا: سىپەرى.

پوختەى مانا:

دلى سەرچلۆ سەرەرۆ لەوانەىە لەنەخافل سىپەرى جەنگەى نيوەرۆى ژيانى دنيايىت برەوى و
بکەويە ئاسوى روژپەرى بەرەو نەمان. دەغیلە ھەرگىز خاترجەم لەبن سىپەرى دنيادا رومەنیشە.

۲۱ تو ژفەصلى وەرە ئەصلى کو دقئ دەيرى خەراب
دا نەبى مەرکەبى جەھلى تو دبن بارى خۇدوت

ماناى وشە:

فەصل: جيايى: ئەصل: رەگەز: دەير: نوژگەى رەبەنانى خاچپەرست: خەراب: ويران: مەرکەب: ئەوى
سواری دەدا، بارەبەر.

پوختەى مانا:

تا لەم دنيا ويران و بەقورئ گىراو، بى دەرەتان و گىرودەى: وەك بارەبەر لە ژير بارى نەزانى دای.
بادەرەو ھە سەر رەگەزو سەرچاوەت و واز لەم جياپونەو ھەيەت بەھوى دنياو ھەيئە تا لەبن بار قوتار
بى.

۲۲ دا نيگارى خوە بصدە رەنگى بىيىنى ئىيرو
وەرە جارەك بکە سەيرى تو دئەطوارى خۇدوت

ماناى وشە:

نيگار: جوانى دلەر: سەير: تماشا: سەير: گەشت و گەزان: طەور: بار، حالەت: طور: کيويکە لە سارای
سینا.

پوختەى مانا:

ئەم دنيايە ھەرچەندە زور خراپیشەو بەخەرايە دیتە حیساب: بەلام بارى زور لە باریسى تى دايەو
جياي توریش - کە موسا لەوى دەگەل خوا دەئاخوت - لەم جیھانەس. تو گەرەکتە بارى خوت

ئەمرو بەصەت رەنگ بېتە بەرچاۋ، خوت ئامادەي گەشتىكى موسا ئاسا كەو بگەرە تورى سىنايە.

۲۳ تو بحالىٰ مە دزانی چى يە ھەر لەحظە «مەلا»
مە ددل تىتو دەرت خەنجەرى غەددارى خۇوث

ماناي وشە:

لەحظە: چاوتروكانىك؛ غەددار: بى ئەمەگ و بەلّين شكىن.

پوختەي مانا:

مەلا! گەرەكمە پىت بلىم من چۈنم و دەردم چەندە. لەھەر چاوتروكانىكدا، خەنجەرى دىناي بى
بەلّين دەناو دلما دىت و دەچىت، تىي دەچەقىت و دەردەچى.

سُلی ناز

۱ شمشادی خه‌رام و سه‌روی غه‌نناج
جانان دبرت ب‌عیشوه تاراج

مانای وشه:

شمشاد: داری شمشال؛ سه‌رو: داری سه‌ول؛ خه‌رام: له‌نجه‌و لار؛ غه‌نناج: زۆر به‌ناز؛ عیشوه: قه‌مزه‌و ناز؛ تاراج: تالان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌و به‌ژنه به‌لارو له‌نجه‌و زۆر به‌نازه، که له سه‌ول و شمشال ده‌کا؛ به سیله‌ی چاو داگرتن و ناز فروشتن گه‌له گیان به‌تالان ده‌بات.

۲ من دی سه‌خه‌ری دخوابی مه‌ستی
بی ده‌نگ ته‌زه‌رو، لال دورراج

مانای وشه:

خواب: خه‌و؛ ته‌زه‌رو: بالداریکی پتۆک پتۆکی کلک‌حریره؛ دورراج: پۆر.

پوخته‌ی مانا:

من له به‌ره‌به‌یانیکدا، که هه‌شتان پۆرو ته‌زه‌رویش، لال و پال بون و بوخویندن وه‌خو نه‌که‌وتبون؛ یارم دیت که هه‌شتان خه‌والویی شه‌و، به‌ری نه‌دابو.

۳ بشکفت ز غونچه نیرگزا مهست

بو فهرق ژسهر قه‌دیفه دی‌باچ

۴ چه‌به‌مت که‌شقی ژصوب‌خی صادق

نوری کو قه‌دا لسه‌ر شه‌بی داچ

مانای وشه:

فهرق: جایی؛ فهرق: ته‌پله‌سهر؛ قه‌دیفه: پارچه‌ی مخمر؛ قه‌دیفه: گولیکه؛ دی‌با: پارچه‌ی ناو‌ریشم؛
چه‌به‌مت: توپل؛ صوب‌خی صادق: به‌یانی رون؛ نور: روشنایی؛ نور: گول؛ داچ: تاریک.

پوخته‌ی مانا:

یار که مهستی خه‌والو بو، چاوه‌کانی - که وه‌ک دو نیرگزی مه‌ستن - به‌روی گولزاردا هه‌لینا.
پارچه‌ی ناو‌ریشمی سه‌رپوشی له‌سهر ناو‌چاوانی لادا. له‌خوشی شه‌و دیمه‌نی شه‌و، نیرگز چاوی
دا‌پچراندو له‌خونجه‌یه‌وه بویه گول. گولی قه‌دیفه‌ی ره‌نگ تالیش بو لاسایی شه‌و رو‌خساره‌و بو
دیداری، خوی له‌سه‌رپوشی که‌لای شین، رزگار کردو هه‌مو‌لا ده‌به‌زنی رامین. روناکی و صافی
هه‌نیه‌ی یار که ده‌رکه‌وت، تاریکایی شه‌وه زه‌نگی له‌به‌ره‌وه‌ی و به‌یانی رونی وده‌ر خست.

۵ نه‌لماسی نومانه شو‌به‌ی می‌صری

دانین چه‌گه‌ری مه‌دل کر تاماچ

۶ نه‌سرین و به‌فشه ته‌وو‌زاندن

ما‌وه‌رد دره‌شان‌د شو‌شه‌یی عاج

۷ جو‌هتی هه‌به‌شان ب‌طرقة‌‌الغین

نانی قه‌ده‌ره‌ک ژنه‌سه‌هان باچ

مانای وشه‌ی شه‌و سی به‌یته

نومانه: نو‌اندیان؛ می‌صری: شیر می‌صری که به تیژو جه‌وه‌هر دار به‌ناو بانگه؛ دانین: دایان گرت،
هاتنی؛ تاماچ: نیشانه؛ نه‌سرین: گولیکسی زور سه‌یه؛ ته‌وو‌زاندن: رازاندنه‌وه‌و ریکو پیک کردن؛
ما‌وه‌رد: گول‌او؛ ره‌شان‌دن: پرژاندن؛ شو‌شه: گول‌اودان؛ عاج: تیسکی‌دانی فیل؛ جو‌هت: جوت؛
هه‌به‌ش: خه‌لکی هه‌به‌شه؛ ط‌رقة‌‌الغین: چاو تروکانیک؛ ط‌ر‌فه: جوان و له‌به‌ر دلان؛ عه‌ین: چاو؛ نانی:
هینای.

پوخته‌ی مه‌به‌ست:

دیمه‌نیکم دیته به‌رچاو:

مهلا دواى نوڭىزى بهيانى - كه دنيا زور مات و كشه - له مزگهوت دهر كهوتوه، گهشتيك دهكا... به گيان و دل، چاوى دل و گيانى چاوى، بهر و شانشينى كوڅكى سهلمى گراوى، دهر وان. له بر پهنجره هى هيوانى روبه باخچه، ده كړيتموه، يار خويته، چاوى هيستان مهستى خهوه، به زن و بالاي بهرزو تمرزى، تل ددها دهلهر يتموه. چاويك به گولاندا ده گيرى و بزهيك ديتنه سهر ليو. كاره كهر يك ټاوتنه و شانوه گولودان و كل و كلتورى بو دينى و له سهر كورسى روبه روى دى دهمه زرينى، كه خانم خوى و هرازينى و له داهيتانى په لكه ي شور، دلى دنيا بشورينى و بشيوينى. كه زى دادين، له لادانيان، لاجانگى سى دهنوينى. به كلچوك چاوان دهر يزى. ده ستيك به برويان دا دينى. كلاو زيريكى پر پهرهنگ له سهر دهنى. به سينگو بهروكو كه مهر، چهنه ليز كه له زير و گوههر، سهر بهرزو به ختموه دهكا. له ويندانى ټاوتنه، خوښى عاشقى خوى دهى. جا واوهيلا له مهلاى دل بريندارى ټوپندارى دوره هوميدو هه زارى پاكو بى گهردا! له كاتهدا، چى به سهر ديت؟ سهر چاوهى شيعر ده جوښى، فيچقه دهكا. مهره كهفو قاقهزو قه له مى ناوى. ټهشكى سورو بزانگو پهره دى، هيه. ده بازانين له مى به يتمو به يته كاني ټاينده ي ټم قصيدهدا، ټه و دهلى چى؟

برو - كه وهك شيرى مبصرى به كه واننه - به مشت و مالى سهر په نجه ي وهك ټه لماسى تيزيان لى هات. دلمى كرده نيشانه يان، جهر گيشميان پاره پاره كرد. لاجانگى سى زيوين و كه زيه ره شو بوڅوشه كه ي، خونجه ي نه سرين و وه نه وشه ي پى گه شاوه و بشكوتن و بو ديدارى ده ستيكيان به خودا هيناو رازانه وه. گولودانى عاج، له تاوى لاجانگو مه چه كى سى و بوڅوشى بسكى خاوى، ليكاوى لهدم ده پرزا. كل فروشانى ټيصفه هان - كه به كل چاكى ناودارن - له وه ترسان، چاوى ره شى بى سورمه ي يار - كه بازى كله سوبحانيش ده شكينى - برهوى سهودايان بهرى. مليون بو خولامى چه ماندو بونه باج دهرى چاوانى و له چاو تروكاندنيكا سهرانه يان گه بانده لاي ټه دو حبه شيه مه ستانه. ټه گينا نه كه زيه كاني كاريان به عطرو گولوده نه چاوه مهسته كانيشى كليان دهوى. بوڅوشى خوداداده ي، بسكى خاوى و رهنكى له ټه زهل دارزاوى جوته چاوى، هيچ كاريكيان به ده سكردى بهنده ي خوداوه بهند نيه.

۸ سيما كو نوما نه ما لهش سيم
سيماب څخه جله مايه ره جراج

۹ مير تاتى سكه ندهرى لپيشه
(بحرؤ لها العكوس اواج)

۱۰ دوزا قه مهرى ژبه ر شهفه قدا
كو سپينه لفرقى سهر نها تاج

مانای وشه:

سیما: کسم؛ هس؛ هوش؛ سیم؛ زیو؛ سیماب؛ جیوه؛ خه جله؛ شهرمزاری؛ ره جراج؛ بهلرزه؛ میراث؛ ئاوینه؛ سکه ندهر؛ دنیا گریکی بهناوه، ده لئین ئاوینه یه کی هه بوه، هه مو دنیای نیشان داوه؛ عکوس؛ وینه دانهوه؛ ئه مواج؛ شه پۆل گه؛ دۆر؛ ده وره؛ شه فقه؛ روشنایی ئاسو له ئیواره دا؛ سپیده؛ بهر به یان؛ ئه؛ داینا.

پوختهی مانای ئه و سێ به یته:

کسمو بیچمه ره زاسوگ و رازاوه که ی، که دیاری دا؛ زیو له تاوان، له هوش چو، سپی هه لگه را. جیوه له شهرمی له رینی به ژن و بالای، له رهوت و لارو له نجه دا، له رزی لی هات. ئاوینه که وینه ی جوانی بی وینه ی هه مو دنیای ئه دایه وه؛ دلی کهوته شه پۆل دان و شه پۆلی جوانی ده ویدا، ببوه توفان و فره تنه. سیبایه تی بهر به یان، به دیمه نی ئه و ناسکه سپیه له خوشیان، به سوپاسه وه قهذه می وهك تانچ نایه سه ر. ته نانه ت روناکی ئاسوی ئیوارانیش، له عه یبه تان، روژو شه وی لی گورابو. چوبو ده وری مانگی دابو، که هه یج نه بی، که موسکه یه ك وهك روخساری یار ده نوینی. مه به سستی مه لا ئه وه یه؛ بریقهی کلأوزیره که له ده وری سه رو سیمای یار، وه کو روناکی ئاسویی له ده وری مانگی چارده دا دینه بهر چاو.

۱۱ چهرخه، فهلهك و مهلهك دبازن

(شمس و کواکب و ابراج)

۱۲ زوهره بقیرانی قابه قهو سهین

(والنجم اذا هوی بحدراج)

۱۳ دهنگی مهلهكان زمیهنه زهمزهم

ئهرواح ژعیشقی تینه میعراج

مانای وشه:

چهرخ: عاسمان؛ چهرخ: کوزی هه لهرکی؛ فهلهك: عاسمان؛ فهلهك: زه مانه؛ مهلهك: فرشته؛ بازین؛ سه ما کردن، له یزتن؛ شه مس؛ خور؛ کهواکب؛ ئه سته ره گه؛ ئه براج؛ ریه زه کانی ئه سته ران؛ قیران؛ نزیک بونه وه؛ قاب؛ ئه ندازه؛ قابه قه وسه یین؛ ئه ندازه ی ئی که وانیك؛ (یان، ئه ندازه ی دوده ست له پنجه تا هانی شک)؛ نه جیم؛ ئه سته ره کوی پیرو؛ هه وی؛ داکهوت؛ میراج؛ پله یه؛ زمیه تن؛ گاله گال کردن؛ زه مزه م؛ ویره ویر، زه مزه مه؛ زه مزه م؛ بویه سه؛ زه مزه م؛ گوره هه را؛ تینه؛ دینه؛ معراج؛ به ره و سه ر که وتن.

پوختهی مانا:

مه لای ئیمه که له بوته ی ئه وینی خوداناسین دا، قال کراوه و پالیواره؛ له پر دلی داده خوری و

هوښی گیانی لمسهیری جوانی سهلمایه - که پاژیکي زور وردیله له دهریای جوانی خودایه - راده پیری و خورزی سمرچاوهی دیته گوی. حالی لی دی. همو نهیني پشت پهردهی خاكو ښاوی هم زمینهی دیته بهرچاو. چی بیینی؟ نهك هر ټو له جوانی خودای جوانی دمر به سهلماکی ټو، سمر خوشمو دلی ده خوشی؛ بگره هردو عاسمان و هرچی له ناویاندا هیه، که وتونه خوشی و زمزمه هه لپه رکی و بهرمو دیلانه. فرمویه تی:

کوزی هه لپه رکی و سوردانه، عاسمان و فرشته کان و روژو ټسټیروم بورجه کان، سهما ده کهن، زوهره، بهدم هه لپه رکیو نزيك پوتموه له پیرو. ټسټیرومی کوښ، به سهماوه پله پله بهره ټو به یانه جوانه، داده کموی. پول پول فرشته ليك کوټو هه رایانه، گاله یانه، ناله یانه، هه لنده پهرن، داده پهرن، به ویره ویر، به دنگی قمو په سندی ټو جوانیه ددهن. همو گیانیکی بمخته وهر، بهره تیشکی جوانی خدا، بو سمر کهوتن مله ده کهن. گره کیانه زوی بگه نی و سهیری بگهن. «سمعی» ش لم بارمدا ده لی:

گملای شینی داران له کن پیای وشیار له په سنی خدا هر په لهی ده فته ریکه شیاوی باسه، مه لا لم چند به یاندا، میعراجی پیغمبریشمان، بو باس ده کا. که چون له گه رانه وی داو گیرانه وی ټو سه فهره ی کافر باوه زیان نده کردو عوتبه ی کوزی ټه بوله بهی زاواشی، زور بی عمده بانه دواندی و گوتی: بروات به ټسټیروم خوی ټسټیرانیښ نهماوه... خودا سوره ی «نجم» ځی ناردو له سمر راستی روداوه که ی ټو سه فهره، هر به ټسټیروم سویندی خواردو فرموی:

«سویند به پیرو له وکاتمدا داده کموی و بهره به یان ښاوا ده یی. ټو هه والو نه گوم بوه، نه گوم رایه. له مخیوه قسه ناکا. هرچی ده لی له خواوه یوه فرشته ی زور تواناو به ییز فیری ده کا... ټو فرشته وحی بهره. له ټاسوگ خوی نیشان داوه له پاشانیښ به ټه ندازه ی ژی که وانی و نزيك کړدوتموه فرمائی ټیمه ی پی داوه.»

مه لای خواناس که له حالاتی جه زممدا، زور نهیني گریگی ښاکرا کردون. سور ده زانی له وانه یه وشکه سوفی که سمریان له هیچ دهرناچی؛ بزوانه کهن. به بزه ی پر بهزه ییموه فرمویه تی:

۱۴ دل بهره ټو صده هزار مه وچن

زاهید چخه بهر ژبه هری مه وواج؟

مانای وشه:

زاهید: تمر کدنیا، لیرومدا مه به ست وشکه سوفی یه: مه وواج: زور به شه پول.

پوخته ی مانا:

دلی منی پیگه یشتوی تیگه یشتو، وهك دهریایو له صد هزار لایمه ووه، شه پول ددهات.

وشکه سوڤی - که لاسر خول مهله دهکا - خهبری له دهریا چییه؟! «نالی» دهلی:
بزوانه وشکه سوڤی یو رهقصی به همروهله دیسان لهبحری وشکی هموا کهوته یی مهله

۱۵ پوری و بهغه نجه کی «مهلا» کوشت
نهو غونچه لهبا دهلال و غهتناج

مانای وشه:

پوری: رابرد؛ غهتج: ناز؛ دهلال: به عمرهیی نازمو به کوردی جوان چاکه؛ غهتناج: زور بهناز.

پوختهی مانا:

دیاره مهلا بهئمه که. چاکهی سهلما، لهبیر ناکا که بهو دیداره ی بهیانه ی لانه ی دلی، شیواندوهو
که یاندویه ته ئمو حاله ی که زور نهینی گرینگی بو دهر کهوی، دهلی: ئمو یاره دهم بیچکه لانه ی
لیوتاله ی لهبرد لانه، لهو تولجی بهره بهیانه، بهنازه وه هات رابردو مهلای ههزاری له گیان کرد.

سهروری جوانان

۱ دل ز عیلاجی کو بدهر کهت میزاج
دی ز له بی نوش عه طابت عیلاج

مانای وشه:

عیلاج: دهرمان؛ عیلاج: چاره؛ نوش: ره‌واقی هه‌نگوین؛ عه‌طا: به‌خشین.

پوخته‌ی مانا:

دلّیک که نه‌خوشتی بگاته دهره‌جه‌یه‌ک که به هیچ کهس دهرمان نه‌کریّت. له لیکی ره‌واقی ئاسایی
لیوی ته‌نکی یار چاره‌ی دپّت.

۲ نایینه‌یی جامی جیهان‌بینی جهم
باده‌یی له‌علینه دجاما زوجاج

مانای وشه:

جام: پیاله؛ جام: شوشه؛ جام: ناوینه؛ جیهان‌بین: دنیا‌بین؛ جهم: ناز ناوی پاشایه‌کی کوئی ئیرانه که
گوايه پیاله‌یه‌کی هه‌بو هه‌مو دنیا‌ی تیدا دیوه؛ باده: مه‌ی؛ زوجاج: شوشه.

پوخته‌ی مانا:

باده‌ی ئال به ره‌نگی لال، که ده‌ناو پیاله‌ی شوشه بکری؛ ده‌بیته پیاله‌که‌ی جهم که خو ره‌وه‌ی
هه‌مو شتی دنیا‌ی فراوانی دپته به‌رچاو.

۳ ژاڧى حەياتى بىمەدا شەرىپەتەك
زىندە كرىن ما ژەدورا نەشاج

ماناى وشە:

ژاۋى: لەئاۋى؛ عەدو: دوژمن؛ نەشاج: گریان و شیوه.

پوختەى مانا:

مردبوم، یارم لە ئاۋى ژيان - كە مەيەك بو، ليكى وەك رەواقى خوۋى تېدا بو - كە شەرىپەتەكى
دەرخوارد دام، زىندو بومەو و گریان و شىن و قورپوان ھەربو دوژمنان مایەو.

۴ بەندىكەم گەرچى شىبى فىل يوم

سىم بەرى ساعيدو بازو ژعاج

ماناى وشە:

ساعيد: قول؛ بازو: باسك.

پوختەى مانا:

منىك كە بەلاى خوّمەو، لە ھىزو پىزو توانا دا، خوّم بە ھاوتاي فىل دەزانى؛ كەچى ئەندام
زبوينىكى قول و باسك سپىواشى بەرەنگى ددانى فىل، گرفتارى خوۋى كردم و بەندو پىوهندى
كردم. «نالى» دەلى:

ئەلا ئەى ئاسكى ناسك بەباسك شكاندت گەردنى صەد شىرى شەرزە

۵ ئەختەرى ئىقبال و مەھى بورچى بەخت

مىھرى سپەرى كەمەرو تەخت و تاج

۶ كوس كو ھەنگافت بىشاھى لتەخت

پادشەھان نەقدى رەوان دان خەراج

۷ خوسرەوى شىرىنى لدمر بەندى حوسن

سىم بەران لازمە لى موھرو باج

ماناى وشە:

ئەختەر: ئەستىرە؛ ئىقبال: بەخت؛ مىھەر: خور؛ مىھەر: خوشەويستى؛ سپىھەر: عاسمان؛ كوس: تەپل؛

ههنگافتن: لیدان: رهوان: رهواج: رهوان: گیان: خوسرهو: پاشا: شیرین: جوانو لهبردلان: شیرین: زنی خوسرهوی پهرویز، که قهرهاد لهسوئی مردو له دهر بهندیك کوشکی ههبو که جیگهی ئیستا شاریکه له کوردستان، بهناو قهسری شیرینهوه: موهر: مور.

پوخته ی مانا:

یاره جوانکیلانه که ی من، بهراستی دهکری به پادشای ههمو جوانانی سهر زه مین دابندری. ئهستیره ی بهودم ویتو مانگی بورجی بهختهوهری، بونه که ممری زیرینی و تهختی له سهر روئیشتی. خور لهعاسمان بهئاواته، وهك تانچ له سهر سهری ئهویی. یاری من که گهیشته سهر تهختی پادشاهی جوانانو لهخوشیان تهپلیان بوکوتا. پادشایانی دنیا، تیکرا ئامادهیی خویشان شاندا که نهغینهی گیانی خویشانی به شاباش و باج بو بهرن. ئهمو جوانو لهبردلان که له دهر بهندی جوانی دا، ههر بو خویهتی و هیچ کهس نا. پیوسته ناسك ئهندامان بهدهستی گهل نامه ی خولامی و بهندهیی بو مور که نو سهرانهو پیتاکی پی بدن.

۸ سکه یی شیرامه بهناقی تههات

لهو بهه یاری دجهان دا رهواج

مانا:

شیرعی ئیمه - که سکه که ی بهناوی تووه لیدراوه - بویه بهه یار تهواوی له ههمو دنیا ناسراوه و پهره و برهوی وا زوره.

۹ نابی رهوان من ديه شیرا «مهلا»

(ئنگر للماء لسوء المزاج)

مانای وشه:

من ديه: من دیتومه: ئنگر: ئینکار دهکری: للماء: بوئاو: لسوء المزاج: لهبر بهد میزاجی.

پوخته ی مانا:

من ده بینم شیرعی مهلا بهرهوانی، وهك ئاوی کانی رهوانه وهتا بلیی خوش و جوانه. کی دلی لهئاو بییزی دیاره بوخوی لهپاله خوی دا نهخوشهه هیچ تاوانیکی ئاو نیه.

قصیده‌ی بیست و ششم

منه‌ی چاره‌یه

۱ دیسا ژنو بی‌حاله دل ساقی وهرین جاما زوجاج
موشتاقی خه‌مرا ناله دل لی خوشی ثانی بت میزاج

مانای وشه:

ژنو: سەرلەنوی؛ وهرین: بهینه؛ زوجاج: شوشه؛ موشتاق: به‌تاسه؛ خه‌مر: باده؛ خوش: ساغ؛ ثانی:
ده‌س‌به‌جی؛ میزاج: تمبیات.

پوخته‌ی مانا:

مه‌یگیر! بهو پیاله بلورینه‌ی خوت سا باده‌یه‌کم بوینه، وا سەرلەنوی، دل بی‌حاله و ئارەزووی باده‌ی
ئال ده‌کا. هەر بـمـگـاتی، ده‌س‌به‌جی دل و تمبیاتم ئازاو ساغ و خوش ده‌بنه‌وه.

۲ ساقی کو دیم مه‌هوش بتن کاکول ژشیفا ره‌ش بتن
قهرقه‌ف بلا ناته‌ش بتن نهم دی بوی دل کین عیلاج

مانای وشه:

دیم: روخسار؛ مه‌هوش: مانگ ناسایی؛ شیفا ره‌ش: شەوی تاریکی ئەنگۆسته چاو؛ قهرقه‌ف: باده.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گەر مه‌یگیر وه‌ک مانگ جوان بی و کاکولی وه‌کو شه‌وه‌زەنگ ره‌شی تۆخ بی؛ بائەو مه‌یه‌ی
ده‌مانداتی، وه‌ک ئاگر جەرگ سوتین بی. گوی ناده‌ینی و دهردی دلمان دهرمان ده‌کا.

۳ دا ئەم بوی دل ھەي بکین بى سینه داغو کەي بکین
 ھەد مەنزەلان بى طەي بکین ئەودى دسەيرى کەت رەواج

مانای وشە:

ھەي: زیندو؛ کەي: داغ؛ طەي: پىچانەو؛ سەير: روشتن؛ کەت: دەکا؛ رەواج: برەو.

پوختەي مانا:

مەيگىز! بادەي ئاگرىنمان بى بىھخشە، تا دلمان زیندو کاتەو. سینه و ھەناومان، داغ بکا. مەي دەستى تو، بو ریزەوان دندەرەو بىخوینەو دەتوانین ھەد مەنزەل بىرین و نەوہستین.

۴ بى نورو نارى موحبەتى بى نەقش و صونعى قودرەتى
 ناچین مەقامى وەصلەتى (نور لىنا و اللیل داچ)

مانای وشە:

نار: ئاگر؛ موحبەت: خوشەوېستى؛ مەقام: جىگە؛ وەصلەت: يىك گەيشتن؛ لىنا: بوئیمە؛ لەيل: شەو؛ داچ: تاريك.

پوختەي مانا:

شەو تاريكە. سەر دەرناکەين. نازانین بەرەو کوى دەچين. ئەگەر روناکايى و گرى ئەوين و نەخشى دەسکردى توانايى خواي مەزن ريگەمان بو روشن نەکات؛ ھەرگىز ناگەينە ئەو پاىە کە بە بارەگای يار بگەين.

۵ ئەف نار سيقالادله دائيم لوى قالا دله
 نەوروزو سەرسالاد له وەقتى ھلېتن ئەوسىراج

مانای وشە:

سيقال: مشت و مال؛ قال: گالەو ھەرا؛ ھلېتن: ھەلېت؛ سىراج: چرا؛ سىراج: برىتەيە لە خور.

پوختەي مانا:

ئاگرى ئەوين و خوشەوېستى، کە دلى من ھەمىشە بوى دەگالى و لەتاسەي ئەوا دەنالى؛ تەواو دل مشت و مال دەکا و ھەرگا خورى ئەوينى يار، تيشک بخاتە دلەو؛ لى دەبیتە جيژنى نەوروزو نازادى:

۶ همتا بنورا بادهیی رهنگین نه کی سه ججادهیی
دوری ژوی شهزادهیی دوردانه یا گردن ژعاج

مانای وشه:

سه ججاده: بهرمالی نویژ، دوگرد؛ دوردانه: گوهه ری تاقانه.

پوخته ی مانا:

ئهی ریژه وی ریگهی شهوین! باش یزانه، تا دوگردت له ناو شهرابدا رهنگ نه کی؛ ناگه یته لای
ئهو سازادهی که گوهه ری تاقانه یهو گردنی سپیه وه کو عاج.
«محموی» لهو باره وه ده لی:

به نوری باده که شفی ظولمهی ته قوا نه که م چیکه م؟
به نوریکی وها چاره ی شهویکی وا نه که م چیکه م؟

«حافظ» ده لی:

ئه گهر پیرت کوتی دوگرده مه ی هه لکیشه بی کیشه
به فرمانی بکه خوی شاره زایهو ریگه ناگوری

۷ دوردانه یا گهرده ن بلور ره یحان لسه ر وه ردین دجور
هه ی هه ی به مهستی تینه دور خالا لک فهرقی بتاج

مانای وشه:

وه رد؛ گول؛ جور؛ گولی گولای؛ لک؛ له کن.

پوخته ی مانا:

ئهو گوهه ره تاقانه ی گردن بلورینه - که ریجانه ی بسکه کانی که وتونه سهر گولی گولای - ئهو
بسکه ریجانیانه شی، مهستی جوانی خاوه نیانن. ههر له پهستا، دینه دهوهری ئهو خالی سهر هه نیه
جوانه ی که بهرانبهر به نیوانی سهر دیار ئه داو نمخشیکه له بن تاجه که ی.
مه بهستی مه لا ئه وه یه: یار بسکه کانی لاجانگی له سهر گولایه لاده خوا به رهو سهر هه لیان
دهویرنی و له نزیك خالی سهر توپلی به کلاوه که ی به تزیان ده کات.

۸ میهراته پوز نه بتهر کرین خالان ژبه ر بسکان ده رین
زولفا موسه لسه ل عه نه رین چین چین ژچینی تینه باج

مانای وشه:

میهر: ئه‌وین؛ ئه‌بته‌ر: بی‌ییت؛ موسه‌لسه‌ل: به‌زنجیره‌ کراو.

پوخته‌ی مانا:

له‌ ریی خوشه‌ویستی تودا، دهر دیکمان به‌سه‌ر هاتوه، به‌هرمو پیتمان لهدس داوه. ده‌سا به‌زه‌یه‌کت هه‌بی، خاله‌کانت - که ژیر بسکه‌کانت که‌وتون - دهر به‌ینه‌و بیان نوینه. ئه‌و که‌زیانه‌ت - که به‌ زنجیره‌ت هه‌وینو و به‌ به‌رامه‌ بازاری عه‌به‌ر ده‌شکینن بادهر که‌مون. خه‌لکی چینی پیی بزائن. ئه‌گهر چی میشکی خوتایه‌ش لای خو‌یانه. ده‌سته‌ده‌سته‌ دینه‌لات و باج بو ئه‌و که‌زیانه‌ت دینن.

٩. ته‌نها نه‌گوردستان ددن شیرازو (ینگ) و وان ددن
هه‌ریه‌ک لسه‌ر چه‌هه‌هان ددن ژ ئه‌سه‌هه‌ان تیتن خه‌راج

ماناکه‌ی:

جگه‌ له‌ خه‌لکی کوردستان - که شانازی به‌ جوانی کچی کورد ده‌که‌ن - خه‌لکی تریش له‌شیرازو ینگ (٩) و وانو ئیصفه‌هان و شوینی تریش، باج بو ئه‌مو جوانیه‌ت ده‌نیرن و چی به‌هرمو‌ی له‌سه‌رچاوان پیکی دینن.

١٠. چه‌هه‌هه‌هه‌ن به‌له‌ک قه‌وسین هه‌له‌ک چه‌رخو فه‌له‌ک، غالب هه‌له‌ک
(فی خبه‌ها غم‌ری ذلک) (والحب یج‌ری فی ع‌جاج)

مانای وشه:

چه‌هه‌ف: چاو؛ هه‌له‌ک: هه‌له‌ک؛ هه‌له‌ک: خواره‌وه‌بو؛ چه‌رخو فه‌له‌ک: هه‌له‌هرکی به‌کوز؛ غالب: به‌شی هه‌ره‌ زور؛ هه‌له‌ک: په‌ری و فرشته؛ فی خبه‌ها: له‌ ئه‌وینی دا؛ غم‌ری: ته‌مه‌ن؛ ذلک: له‌سه‌ر ئاوا بونه؛ والحب: ئه‌وینیش؛ تج‌ری: دهر‌وا؛ فی ع‌جاج: له‌ گه‌ژه‌لوکه‌دا.

پوخته‌ی مانا:

له‌و کوزی هه‌له‌هرکی به‌دا - که به‌شی زور له‌ سه‌ماکه‌ر و سه‌رده‌ران وه‌ک فریشه‌تو په‌ری ده‌چن - چاوی به‌له‌ک و بروی که‌وانی پیاوکوزی ئه‌و نازداره، دهردی داومی. له‌ ئه‌وینی ئه‌مو چاوانه، ته‌مه‌ن له‌ ئاوا بونه‌و هه‌یستان گه‌میه‌ی ئاواتانم ده‌به‌ر گه‌ژه‌لوکه‌ داوه‌و زور چه‌تونه‌ گه‌رده‌لول تیکی نه‌شکینی.

۱۱ شاهد هزار رنگ خه‌مملین ره‌قص و سه‌ما بی که‌مملین
نیرو «مه‌لا» نهم صد دلین ساقی وهرین جاما زواج

مانای وشه:

شاهید: دلبر؛ خه‌مملین: خویان رازاندوه؛ که‌مملین: بی که‌مایه‌سی یون.

پوخته‌ی مانا:

لهم بمزمو شاه‌نگ و کوزی سه‌مایدا، دلبران به‌هزار تمرز خویان جوان رازاندوه و کوره که
هیچ که‌مایه‌سی تیدا نه‌بو. مه‌لا! نیمه نهمرو دلمان له‌صد جیوه لمت‌لمت بوه. مه‌یگز وهره و
پیاله‌ی بلورینت بینه، تاوه‌خوین و برینی دلمان دهرمان که‌ین.

«نالی» ده‌لی:

بوچی نه‌گیریم صد که‌ره‌تم دل ده‌شکینی مه‌ی چون نهرژی شوشه له‌صد لاوه شکاوه

رازداری

۱ پور مه که اسراف دقه تلی مُباح
(سَفَكُ دَمِ الْعَاشِقِ مَالَا يُبَاحُ)

مانای وشه:

اسراف: لهراده دهر کردن؛ مُباح: نهیئی در کینراو؛ مُباح: ره‌واو حه‌لال؛ سَفَكُ: رژاندن؛ دَم: خوین؛ ما: شتیکه؛ لَا يُبَاحُ: دروست نیهو ره‌وا نایی.

۲ سینه بدهستی خوه مُبارَه که
(تَغْرِفُ كَمْ فِی كَبْدِی مِنْ جِرَاحِ)

مانای وشه:

تَغْرِفُ: ده‌زانی؛ كَمْ: چمند؛ فِی: له؛ كَبْدِی: جهرگم؛ جِرَاح: برینان.

پوخته‌ی مانای نهو دو به‌یته:

کوشتنی دلداره کانت له شه‌ندازه دهر کرده. که ده‌شته‌وی همر بیان کوژی. وا به‌کومه‌ل مه‌یان کوژه وامه‌که، به زوریکاری و هه‌زار کوشتن، ناوت دهرچی. چونکه هیندیک دلداری وایان له‌ناودا، وا له نه‌ویندا سوتاوه، همرینا گیانی دهر ده‌چی و خوینه‌که‌شی ناخه‌نه گهردنی تووه. بونمونه من خوم ده‌لیم: به ده‌ستی مباره‌کی خوت، سینهم شمع کهو له هه‌ناوانم برّوانه، تابزانی که چهند برینی کاریگر، له جهرگم‌داو مزگینی مهرگم بی‌ده‌دن. من همر له‌سوئی تو، گیان ده‌دمو که‌سپش نالی خوینی به‌نا‌هه‌ق رژاوو که‌س گوناخ ناخاته سهرتو. «سه‌عدی» لهو کوشتو کوشتاره توله‌ی ده‌وی. به عهره‌بی گوتویه:

دهلین راموسانی کچی جوان خه تابه ئهدی رشتنی خوینی عاشق ره وایه؟!
واتا: ئهم حه قیچه بهم حه قیچه.

۳ دل ژهه وایاته دفکرین دهور

(فی لُجج بَینَ هُبُوبِ الرِّیاح)

ع عیشق کوگه ها کی وهلعه قلی خومه؟ (یان، عیشق گه ها کی وهلعه قلی خومه؟)

(يَفْتِكُ بِالْعَاشِقِ حُسْنَ الْمَلَح)

مانای وشه:

ههوا: ئهوین؛ هور؛ ورد؛ لُجج: لوججه گهل؛ لوججه: نیرینهو پرایای ئاوی بهر بهرین؛ هُبُوب: هه لکردنی با؛
ریاح: با گهل؛ گه ها: گه یشت؛ يَفْتِكُ: ده کوژی بی ئهمان؛ حوسن: جوانی، باشی؛ ملاح: بای گهمیه ئازو؛
ملاح: جوان چاکان.

پوخته ی مانا:

مَنِيكَ كه خَوْم به خاوهن ئاوهز ده زانی ودهمگوت دلم كانگای بیرى ژیرانهیه؛ لهو هتا بومه دلدارت،
خوم و دلم، وه کو گهمیه ی بادهوانی - كه لهناوهندی ده ریادا، قه تیس مایی و له هه مو لا، بای
گهرده لول دهوری دایی و رای ته کیئی و بی ره تیئی و نزیك بی تیکی بشکیئی - هومیدم له مان بزاه.
هه ر که سی تریش که وهك من، له ئهوینداریدا بگاو کالی و تالی بهجی بیلیت؛ وهك ئه و گهمیه
لی قه و ماوهی لی دیت. ته نانهت ئه گهر باش باشو به ئاره زوی گهمیه وان بیت؛ له گیزاوی
دلدارى دا، بی گومان له بهر یهك ده چی. ئاخ لدهس ئهوینی جوانان!! دلدار کوژی بی ئامان.

۵ دى دو سیه هسورمه یی چه هئین خوه کت

خاکی رهه ی یاری صه با هه ر صه باح

۶ توزو غوباری سه حهری بهر چه مه ن

(قَدْ نَشَرَ الطَّيْبُ وَ بِالْمَسْكِ فَاح)

مانای وشه:

صه با: شنه ی بای روژ هه لات؛ صه باح: شه وه کی؛ چه مه ن: میرگو چیمه ن؛ قد: لیره دا مانای ته و او؛ نَشَرَ:
بلاوی کرده وه؛ فَاح: بوئی دا.

پوخته ی مانا:

سروه و شنه ی به یانان - كه له روژ هه لات هه لده كا - هه مو روژی به خاکی بهر یی یاره که م،

چاوه کانی خوئی دمریژی. توزی پالای یاره بالآ بهرزه کهی من، بونی خوشی دا به میزگ و باغی گولان و بونی میسکیش نیسکیک لهو توزی تیدایه که هینده بهرامه خوشه.

۷ فیوس و رمیاز گه مان یهک بتیر
(أخمد فی البین قتیل الرماح) یان، (قتیل الرماح)

مانای وشه:

فیوس: نازای سوارچاک؛ بهین: نیوان؛ بهین: دور کهوتتهوه، هجران؛ قتیل: کوژراو؛ رماح: رمب گه؛
أخمد: سوپاس و تاریف ده کم.

پوختهی مانا:

به نازهوه، چاوه مهسته کانی لیک ناپیلوه کانی له دولاهوه، به تیرورمیی پژولان، هاتنه سهریهک و
تیک گیران. لهو ناوه دا، ئه محمدی بی سوچ و تاوان، به نوکی ئه و بزنگانهی لهرمب دریزترو تیزتر،
شهید کرا!
ئه گهر قتیل بی؛ واتا: سوپاس و تافهرین ده کم لهو کهسهی که ههر دور به دور کوشتهی ئه و
مژولانهیه.

۸ (بوسه زنان هرکه بران استان مکن من جنبه لایزاج)

مانای وشه:

بوسه: ماچ؛ بوسه زنان: بهماچ کردن؛ بز: لهسر؛ استان: پیش دهرگا؛ مکن: بوی لوا؛ من: له؛ جنبه:
سردارو سهرور؛ جنبه: سردمرانه؛ لا: نا؛ بهراح: لاکهوتن، جی هیشتن.

پوختهی مانا:

هرکی ههر جار لیک بوی بلوی، سهر له دهرگانهی یار بسوی و سرداری مال ریگهی بدا،
سردمرانه که راموسی؛ تازه همرگیز لانا کهوی و ههتا ههتا یه، لهزیانی بهخته وریدا راده بویری.

۹ (خل له القتل بشنزع الهوی من کشف السر وبالسرايح)

مانای وشه:

خل: رهوایه؛ قتل: کوشتن؛ شنزع: دهستور؛ هوی: ئه موین؛ من: کهسی؛ کشف: پهیدای کرد؛ سیر:
نهینی؛ باح: درکانی.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! تو بوج ئهم نه‌ئیت ئاشکرا کرد، که ماچیک له دمرگانه‌ی یار، هو‌ی همرمان و سهرچاوه‌ی ههمو خوشیان‌ه؟ به شهریمه‌تی دلداران، همرکی به‌سریک بزانی و ئاشکرای کا؛ کوفره و کوشستی ره‌وایه.

«حافظ» ده‌لی:

وتی ته‌ویاره که سهرداری قه‌ناره‌ی شادکرد

سوچی گه‌وره‌م ته‌وه‌بو رازی دلی خوم درک‌اند

۱۰ هوسنی ته‌دایاته «مه‌لا» همرکی دی
(صَحَّ لَهُ إِنَّكَ عَيْنُ الْفَصَاح)

مانای وشه:

هوسن: باشی و جوانی: ته‌دا: ییک هیتان: صح: به‌راست گه‌را! له: بو‌ئهو: إِنَّكَ: تو: عَيْن: سهره‌هر، سهردار: فصاح: قه‌ره‌وان گه‌ل.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! همرکه‌سی کردمو هونه‌رتی چاو پی بکه‌وی و بزانی چه‌ند جوان و ره‌وان شیعر ده‌لی؛ پی‌گومان بو‌ی دمه‌ده‌که‌وی، که تو سهره‌وه‌رو سهرداری زمان ته‌زو پاراوانی.
«نالی» ده‌لی:

نالی عه‌جب به‌قودره‌تو حیکمه‌ت ته‌دای ده‌کا

مه‌عنایی زورو گه‌وره به له‌فظی که‌مو بچوک

جوسنا موقده‌دهس

۱ حەیف دقەیدا خاكو گیل بت عارفی چالاک روح
دی موجه‌رهد بت كو پورته و دەت ژنورا پاك روح

مانای وشە:

حەیف: مخابن؛ قەید: بەند، زنجیر؛ گیل: حەزی، قور؛ چالاک: چوست؛ موجه‌رهد: روتەوہبو؛ پورته‌و: تیشك.

پوختە‌ی مانا:

زۆر حەیفە گیانی چاکی بزۆزو چالاکی خودا ناس، لەناو بەندی قۆرو خاکی لەشی سەرزه‌وی بمینی. پێویستە ئەو بەندو کوته‌ی فری‌یدا تا سەرلەنوی گیانی پاکی وەبەر تیشکی جوانی خوای تاك کەوی.

۲ قەیدی خاكو گیل نەبت دابی حیجاب و پەردە بی
میثلی بەدری جارنان تیخت خوسوفی خاك روح

مانای وشە:

حیجاب: پەردە، لەمپەر؛ جارنان: هیندی جارن؛ تیخت: بخاتە؛ خسوف: گیرانی مانگ.

پوختە‌ی مانا:

وا باشە گیان ئازادی‌و هیچ لەمپەر و بەندی خاكو قۆری لەبەر و لەسەر نەمیین. چونکە تا دیل و یەخسیری ناو ئەو کەلاکە خاکیه؛ چاری ناچار با وەك مانگی چارده‌ش وایی، توشی گیرانی هەر

دهبى و خاك دهىگرى.
شياوى باسه، گيرانى مانگى عاسمانيش، هر له سونگه زهمينى خاك و ثاوى به، كه دهيتته
لهمپهر له نيوان مانگو روژ.

۳ شهمى سهرنور نادره گهر نهو نهكهت پهرهيز دل
ذهوقى جاما عيشقى ناكهت گهر نهكهت ئيمساك روح

ماناى وشه:
شهم: موم، شهم؛ پهرهيز: پاريز؛ ذهوق: چيزه؛ ئيمساك: خوراگرتن له خواردن و...

پوختهى مانا:
موم نهگهر له ناوهر وكداء، پيس و خوللوى بيت؛ ههل ناي و روناكى نادات. ريرهوى ريگه
عيرفانيش، ههروههيه. نهگهر بدل پاريز له خلتو خاشى دنيايى نهكا؛ ههرگيز روناكايى جوانى
خودا، لهسهرى خووى دا نايينى. ههتا عارف خووى لهههمو لهزهت و خوشيان دور نهگرى و لهم
دنياه واز نههينى، لهبادهى ئهوينى خودا، چيزه ناكات.

۴ دل بطايلهك نيرگزان ده نازكهك تهروهنده ده
گول دكن تهشيبهى خاران ههرخهس و خاشاك روح

ماناى وشه:
طا: چل، قل؛ تهروهنده: نوبهره، تازه پشكوتو؛ خار: چقل؛ خهس و خاشاك: زبل و زال، پروهوش.

پوختهى مانا:
ريبوارى سهر ريگه عيرفان، لهداوى ئهوه كه لهخوشى و شادى دنيا دهست بهر ئهداو دل و گيانى
بهپاريزو خوراگرتن، تهميزو بى خلته دهكا؛ ئهوساش دهبى له ههلزاردن يارى دهستگيردا، پهله
نهكاو فريوى رواهت نمخوا. كهسيك كه دهستى بگاته باغى گولان و ريگهى بدن گوليك بوخوى
ههلزيرى، باتى گهرى و چليك نهرگزي ناسكى تازه پشكوتوى نوبهره بى هاوتا، بكاته هى خو.
ئيترو وهك ئهوانه نهى كه روحيان له زبل و زالداو چقلانيش بهگول دهزانن.

۵ جامى عيشقى پاكى روحانى طههورا باطينه
ئى نهنوشى ههروههههتتا تهبهده ناپاك روح

مانای وشه:

طههور: خاوتین و خاوتین کمرهوه؛ باطین: دمرون؛ نوشین: ومخواردن.

پوختهی مانا:

بادهی ئه‌وینی پاکی خوداناسی - که تاییه‌تی گیانپاکانه - دل و دمرون له پیسیه‌تی ده‌شواته‌وه. هه‌ر کس له‌و باده نه‌نووشی، هه‌زار سالیش تی‌بکوشی گیانی بو هه‌تا هه‌تایه که مارو چلکن ده‌می‌تی.

٦ هه‌یه‌تا که یفو که می بی‌که یفه که یفا عارفه
دی بمینت گه‌ر نه‌بت ناچار بی‌تریاک روح

مانای وشه:

هه‌یه‌ت: تهرز، رواله‌تی؛ که یف: چونه‌تی؛ که می: چهن‌دی؛ که یف: ئارمزو؛ دی بمینت: هه‌رده‌می‌تی؛ تریاک: دهرمانی دزی ژهر.

پوختهی مانا:

چونی خوداو تهرزو بی‌چم و چهن‌دایه‌تی ره‌وشتو ئاکاره‌کانی (صیقاتی)، هه‌رچی باس ده‌کری و ده‌گو‌تری، له‌راستی دا هیچی ده‌گه‌ل راسته‌قانی ته‌واو یه‌کتر ناگرنه‌وه. هه‌ر که‌سی هه‌ر له ئهن‌دازه‌ی ئاو‌م‌زو بیر کردنه‌وه‌ی خو‌ی بو‌ی چوه. دل و گیانی ریزه‌وانی ریگه‌ی عیرفان، به‌و چهن‌دو چون لیکنده‌وه‌ی ئاکارو تهرزو دیمه‌نی خودای مه‌زن، ژان له‌گیان و دل په‌شیوو سه‌رسو‌زماون. هه‌رگا یاری کردن و چاوی دلیان له‌دینی دیداری که‌ش بو؛ له‌و دله‌ته‌بی و دودلیه‌ی توشیان بو‌ه - چون مارانگه‌زته، پیچ ده‌خون - رزگار ده‌بن. کی به‌خوا بگا، تی‌ده‌گا، که بو ئه‌و یاره‌تا‌قانه، نه‌ چونی هه‌یه‌و نه‌ چهن‌دی. خو‌ی و صیفت و ئیراده‌ی هه‌ر یه‌که‌و خو‌ی سه‌رچاوه‌یه‌و لیکن جیانیان. واتا به‌ده‌ردی کورد ده‌لی: خودا یه‌که‌و ناب‌ی به‌دو.

٧ دی به‌گول‌زارا جه‌مالا سه‌به‌زه‌ پوشان وی چکه‌ت؟
ئی دمیهری‌دا نه‌بت دل پاره‌پاره، چاک روح

مانای وشه:

جه‌مال: جوانی؛ سه‌به‌زه‌پوش: لیره‌دا بریه‌تیه له‌و که‌سه‌نای ده‌گه‌ل خودا تی‌که‌لاون و هه‌رگیز سیس و بیر ناب‌ن و له‌ناو ناچن. (ناوی هم‌زه‌ته‌ی «خضر» که کورد ده‌لین: «خبر» واتا هه‌میشه سه‌وزو دور له‌سیس‌بون و وشک بون)؛ میهر: ئه‌وین؛ چاک: دادراو.

پوخته‌ی مانا:

کەسیکی لە دلداری پاکدا، دلێ لمت لمت نەبوییتو پارچەیی گیانی دانەجراپی، قەت ریی نابیی بچتەناو باغی گولانی ئەو جوانانەیی کە تا هەتا بە ئه‌وینی یار، زیندون و سیسی و کزی و هه‌له‌وه‌رینیان نایه‌ته‌ ری.

٨ بەر ژجان دەررا کە یه‌ک ره‌وشه‌ن ترو والا دقیت
صوره‌تی هوسنا موقه‌ده‌س دابکەت ئیدراک روح

مانای وشه:

بەر: پێشتر؛ دەرراکە: زۆر زو له‌شت گه‌یشتو، زۆر له‌سه‌ر هه‌ست؛ والا: بەرز، هه‌ژا؛ صوره‌ت: شەکل؛ موقه‌ده‌س: پیرۆز؛ ئیدراک: پێژانین.

پوخته‌ی مانا:

هەر ئه‌و پنداریکی خودا، کە به‌نیاز بێ به‌ دیداری یار شادبێ، پێویسته‌ سه‌ره‌زای گیانی خاویڤ هه‌وش و بیرو تی گه‌ینه‌کی زۆر له‌ پله‌ی به‌رزای هه‌ییت؛ تا توشی هه‌له‌موت نه‌بێ و هه‌له‌ندێری. ئەه‌وسا ده‌کری به‌ دیداری ئەو جوانیه‌ هه‌ره‌ پیرۆزه، گیانی شادبێ و له‌ به‌ندی خه‌مان ئازادبێ.

٩ گەر خه‌به‌رداری ژسیررا (گنت کتزا) گوهدیڤر
دا به‌صه‌ده‌ ته‌وری به‌یانگه‌ت مه‌عنی یی (لولاک) روح

مانای وشه:

گنت: بوم؛ کهنز: گه‌نجینه؛ گوه: گوی؛ ته‌ور: جوړ؛ لولاک: تو نه‌بای.
«دو فەرموده‌ی پیرۆز (حدیث قدسی) هه‌یه، پێغه‌مه‌بر له‌زوان خوداوه‌ فەرمویه‌تی: من گه‌نجینه‌ی نه‌ینی بوم، ئەم جیهانم هەر بۆیه‌ کردوه‌ بنا سه‌ریم. جاریکی تریش فەرمویه: گەر تو نه‌بای، ئەم عاسمانانه‌و جیهانم ساز نه‌ده‌دا.

ئەگەر ئێمه‌ به‌ روائه‌ت بینی و سه‌رچلی له‌و دو فەرموده‌ بزوانین؛ وا ئه‌زانین پێچه‌وانه‌و دژ به‌یه‌کن. ئەم سازدانه‌ بوکا میانه؟ بو ناساندنی خودایه؟ یان بو ریزنان له‌ پێغه‌مه‌بر؟
به‌لام ئەگەر سه‌رنج به‌هین، زو تی ده‌گه‌ین هه‌ردوگ لا لکی دارێکن و ناو شاخنی تاباریکن. با بزانیڤ چوڤ؟! خوا وسته‌ویه‌ خه‌لک دروس کا بیناسن. پێغه‌مه‌بری هه‌له‌بژاردون و ناردونی مرو تا موژگاری بکهن کە بیناسن. محم‌دیش (ص) به‌رانه‌ر به‌ فەرموده‌ی خوی «من بیه‌و پێغه‌مه‌برو هه‌یستان بایه‌ده‌م لیه‌بو» پێشینه‌ی پێغه‌مه‌برانه‌و له‌دوای هه‌موانی‌ش هاتوه‌. خودا گیانی محم‌دی به‌ر له‌ هه‌رشه‌ت وه‌دی هه‌ینا. واتا ماگ و هه‌وینی سازدانی دنیا محم‌ده. بونی پێغه‌مه‌برو جیهان وه‌ک دو شه‌نگله‌ به‌ره‌ که‌ته‌ن که‌ لێک جیا ناکرێنه‌وه‌. «شیخی خانی» له‌ پێشه‌کی «مهم‌و زین» دا له‌و باره‌وه‌ به‌ کرمانجی فەرمویه‌تی. که‌ سو‌رانیه‌کی

که نجینه یی گموهه ری وه شیراو
چی جوانو بهنرخی ئهم جیهانمن
دای جوانی نمر بروسکه پهک لهم
ئهو تیشکی خودایه بو ههمیشه
گیانان له گیانی ئهو پهیا بون
سفرپاکی له تیشکی رونی ئهوبون
هیشتا نه زهوی، نه عاسمان بو
عاسمانو زهوی له بهر ئهوی بون
پیغمبه ری بو له لای خدا ئهم
ئهو په نجه ریهو خدا دهویرا

پاش پرده یی کرده دېته بهرچاو
له جوانی خودای نمر نیشانمن
پیغمبه ری ئیمه هاته بهرهم
بو هرشتی بوته پنجو ریشه
چمند تیره و هوز له یهک جیابون
گش هاتنو بون له بونی ئهوبون
ئهو سروره ری هیزی سروره ران بو
بووی بو فریشته سمرنهوی بون
پی خوئی یهکی قوربو باوه ئادهم
تیشکی له دلی رهشی مه گیرا

پوخته ی مانای بهیته که:

ئه گهر له مانای نهی «که نجینه بوم» ئاگاداری، ده گوی بگره؛ بزانه گیان چون به صد تهرزو
جوړ مانای «گهر تو نه پای» ت پی ده لی...

۱۰ لامیعی سیررا ته جهلی سره لطوری دل ددهت
ضبط ناکهت وی مه جالی صد هزار نه فلاك روح

مانای وشه:

لامیع: تروسکدم؛ ته جهلی: خوشاندان؛ ضبط: راگرتن و گرتن؛ مه جال: وهخت، دهم؛ نه فلاك:
عاسمانان.

پوخته ی مانا:

هروهک موسا له کیوی تور، له خوا پازاوه بی یینی، خودا فرموی: تو نامیینی، به لام بزوانه ئهو
کیوه. ئه گهر خوئی له جی خوئی داگرت، سا ئهوسا که توش دهم یینی. وهختی خودا خوئی نیشانی
چیا که دا، له بهر یهک چو. موسا به بیهووشی کهوت.
ئه گهر تیشکی جوانی خودا خوئی بو دل ئاشکرا بکا؛ گیان خوئی ناگری. ئه گهر صده هزار
عاسمانیش له هه مو لاهه بیگرن، وهک کیوی توری به سر دی.

۱۱ هردو ئیلانین ته دی من طهوقی گهردهن کر مودام
دامه هریبتن ته به سسوم وهک گولا ضحاک روح

مانای وشه:

ئیلان: مار؛ طهوق: بهندی بهآلقه؛ مودام: همیشه؛ ضه حكاك: زور بهیكهین؛ ضه حكاك: گولی جوان پشكوتو.

پوختهی مانا:

مهلا له پاش ئه وهه مو ئاموژ گاریانهی خواناسانهو دهنگو باسانهی، چوئیه تی بهخوا گه یشتن و تی گه یشتن له مانای ئایه تو حمدیث؛ بو وچانیك باده داته وه سهر دنیاو دیسان روده کاته سهلمای دل رفینی و فهرمویه تی:

چهند خوشه پیاو دیلی تو بی و خه لکیش بهوکاره بزائن، که تو یه خسپرو دیلی خوت رست کردوه. جا بوئمه من که ههر دو پرچی وهك ماری ره شتم دیت، کردمنه توقی گهر دنم، تا لای ههمو کهس شانازی بهو بهخته وهریم بهکم و ههمیشه وهك گول گهش بېم و له خوشیا نا ههر بخته نمو بزهم له سهر لیو لانه چی.

۱۲ جهوهه ری حوسنی ئه دا ته نها دبت مهقبولی طهبع؟
گهر نه صه یقه ل ده ت بنوری عیشق وهك حهككاك روح

مانای وشه:

جهوههر: گهوههر، عهصل، لی ره دا به مانا هونه ره؛ صه یقه ل: مشت و مال؛ حه كاك: ئهوی شتدهر ئی تا زهنگی لی بکاته وه.

پوختهی مانا:

شیعرو گفتی من، بویه له چاو قسهی خه لکی تر زور له بهردانهو خه لک پیان خوشه، چونکه گیانم که به تیشکی ئهوین قاله، زمان و دل و میشکمی به خاوینی راهیناوه و وهکو زهنگرن زهنگاوی مشت و مال دهکا. ئهویش مشت و مالی داو، بویه وا خوش و له بارن.

۱۳ دی بوی ئه ندازو تهرزی کی دیبیت سیحری ههلال
گهر نه بالا طهبع بت وهك پههله وان چالاك روح

مانای وشه:

دی: لی ره دا به مانا دنا؛ سیحری ههلال: بریه تیه له شیعو وتاری زورباش.

پوختهی مانا:

دنا کی ده توانی بهم تهرزو بهو ئه ندازه زوره، سیحری ههلالی بهدهمدا بی. ئهوه کاری که سیکه

که گیانی وهك پالموانی زوړچوستو به کار مرخی شیعی به پایمو پلهی بهرزه تی گه یاندې.
«نالی» دهلی:

فارس و توركو عمره ب هرسیم به دفتر گرتوه
نالی ټمرو خواونی سی مولکه دیوانی هدی

۱۴ دل بهریم نافیته وی لی بارکر قهوسی شه قین (یان، چه قین)
دی بدهت بهر گه زمه یان بی سوچ ټهو سه فک روح

مانای وشه:

ژم: رمب؛ نافیته؛ هاویش؛ بارکر: نامادهی کرد؛ شه وین: بهرنگی شه؛ گه زمه: تیر؛ چه قین:
چه ماو.

پوخته ی مانا:

ټهویاره عاشق کوژو خوین ریژه، به رمی مژولان جهرگی ههنگاو تومو ئیستا بهوه نهوه ستاوه؛ دو
برو کهوانیه کانی - کهچه ماون و رهشن وهك شهوی زوړ تاریک - ئاراسته ی گیانم کراوه دهیوی
ټهو بی گونا ههش ههر بی تاوان بهر تیران دات.

۱۵ شه هسهوار ئیرو کهمه ند نافیته قهلی «مهلی»
به ند ناگهت غهیری فیتراکاته صد فیتراک روح

مانای وشه:

فیتراک: بهن سامورته.

پوخته ی مانا:

ټمرو زوړ لهوانه ی که له مهیدانی جوانی و دل بهری دا به سوار چاک ده ژمیردین؛ ویستیان دلی من
بخه نه ناو کهمندی خویانه وهو له توم بستین. به نام خه یالان خواوه، من بهوانه ناگیریم گیانی
من ته نیا به بهن سامورته ی پشت زینی ټسپی تونه ی؛ له هیچ بهندیکی دیگدا، ئوقره ناگریت و
ناگیری.

«سه عدی» دهلی:

ټهگر تو راو بکهی وهشی به خوشی دهنه نیچیرت

هه مو گیانیك گرفتار بونی توی بو بهخته وهر بونه

کلیه دل

۱ عیشقی کو بدنه بهیه کدو نهرواح
بهیوهسته دقّی بهههفبن نهشباح

مانای وشه:

بهیه کدو: بهیه کتری؛ بهیوهسته: پیکهوه لکاو؛ بهیوهسته: همیشه؛ بهههف: پیکهوه؛ نهشباح: شهبهح گه؛ شهبهح: تارمایی، نهو تهرزو شکلهی که گیان له پاش دهرچون له لهش بهخویهوه دهگری که له شیش نهو ههروهک له شه دنیا بهیه که دهچی؛ شهبهح: نهو زنجیره ی لاقی دیلی پی ده بهستن.

پوخته ی مانا:

نه گهر گیانان له بهر باره گای خودادا نهوین پیکتر بگورنهوهو به ته مابن ههر نهوینداری به کترین؛ زورپیویسته تارمایی گیان هه لگیشیان هوگر بهیه کتر بگرنو بو هه میسه خوین به زنجیری نهوین بهیه که وه بهیسته نهوهو ههر گیز لیک جیانه نه به نهوهو تهواو ههروهک تیکه لاوی لهش و گیانی دهورانی ژبانی سهر دنیا لیک درابن.

۲ جان و جهسه دان کو نیتتیحادن
(والماء له المزاج بالراح)

مانای وشه:

جهسه د: لهش؛ ماء: باو؛ له: بوتهو؛ مزاج: تیکه لاوی؛ راح: باده، مهی.

پوخته ی مانا:

تیکه لاوی لهش و گیانی نهویندارانی بهراستی و دهرن خاوین و داوین پاک، تا لهروی خاک بون

چون بوه. دواى دهرچونى گيان له ركهى لهشى خاكيش، ههروا دهن. تيكهلى گيان و تارمايى
گيان هه لگري ئهوينداران، وهك ليك دانى مهى و ئاوه كه تازه بههيج ئاوايهك له بهريهك
هه لئاو پردين.

۳ وه صلاته لجان و دل حدياته
(مَنْ ذَاقَ مَرَارَةَ النَّوَى طاح)

ماناى وشه:

مَنْ: كهسى؛ ذاق: چهشتى؛ مَراره: تالى؛ نَوَى: دورى، هجر؛ طاح: بههياك چو؛

پوختهى مانا:

نزىكى و گهيشتن بهتو، مايهى ژيانى گيان و دلّه. كهسيك تالايى دورى توى تام كرديى، گومانت
نه بى مردوه.

۴ تهنه نه دسينه من خهدهنگن
(مَنْ لَحْظَكَ فِي الْقُلُوبِ أَرْمَاح)

ماناى وشه:

خهدهنگ: تير؛ لحظ: چاو، تماشا؛ قلوب: دلان؛ ارمّاح: زم گدل.

پوختهى مانا:

نهك ههرمن گرفتارى توومو سينگم پرّه له تيرى نيگاي لاتيلي چاوهكانت. رمى تيزى مژولانت -
كه له تهماشا كردنا دل دهپيكن - زور دلى وهك دلى منيان هه نجنپوه.

۵ بهروين ژشهفهق سههر خويابون
(لَا يَدْعُ وَفِيهِ مِنْكَ مَصْبَاح)

ماناى وشه:

بهروين: كو ئهستيرهى پيرو؛ شهفهق: ليرهدا بهمانا كوردى يه كهيه كه به شهبهقى روناكايى بهيان دهلين؛
خويا: ئاشكرا؛ لا يدع: تازهيهك نيه، وانا شتيكه ئاسايى؛ فيه: لهودايه؛ منك: لهتو؛ مصباح: چرا.

پوختهى مانا:

تهگهر ئهستيرهى كو، بهرهو روناكى بهر بهيان هاتن و خويان ئاشكرا كرډ؛ هيج ئاسايهتى نيه.

چونكه روخسارى تو، به شهوارهى خستون و به تيشكى چراوه هاتن.

٦ (لَوِستَ مِنَ الْهَوَى كَبَانَ. لَا يَدْعُ وَقَدْ تَمِيدُ ارواح)

مانای وشه:

لهو: شهگەر؛ مسنت: رازای، له ریتوه؛ مِنَ الْهَوَى: له بهر شنهبا؛ كَبَانَ: وهك نونهمامی داری بان که داریکی زور شهنگو شوخه؛ قهه: لیله دا خودیاریشه؛ تَمِيدُ: دهلهری و دهههزی.

پوختهی مانا:

شهگەر دهیینم که له بهر شنهبا یهك، به ژن و بالات، به نازوه بهم لاو شهولادا رادهزی؛ به نائاسایی ناییم، چونکه تو وهك ئیمه لهش نی. له نازکی دا گیانیکی و گیانیش دیاره به هاسانی شنهبا یهك دهیله ریئی.

٧ سه ییاح مه دین د خهلوه ئیرو
الله کو چخهلوه ئو چسه یاح!؟

مانای وشه:

سه ییاح: سائح گهل؛ سائح: پینج مانا ده دا، ره به نیک بو خواپهرستی روبکاته چیاو چولان، ئاوی رهوان، وتار نهخشین، گهریده به ولاتان دا، روژوهوان؛ مه دین: ئیمه دیمان؛ خهلوه: کونجی ته نیایی.

پوختهی مانا:

ئهمرو له کونجی ته نیایی به چاوی دل سه یرم ده کرد، ره به نانی خواپهرست و ده به روژی مروی نوژی و روژی پاک و دنیا گهری زمان شیرین و ده مپاراو، که گشتیان وهك من دل داری دیداری یاری نازدار بون؛ دهسته دهسته وهك ئاوی رهوانی ناو جو. به بهزی هومیدواریهوه، ههر دههاتن و تی ده به یرن. ئای خودایه. لهو کونجه خاموشه چیم دیت!!

٨ (افتحْ بِلِقَاكَ قُلُوبَ قَلْبِي فَأَلْقِبْ لَهُ لِقَاكَ مِفْتَاح)

مانای وشه:

افتح: وهکه؛ لقا: توش هاتن؛ قُلُوبَ قَلْبِي: قُلُوبَ قَلْبِي: دلَم؛ لَهُ: بوئهو؛ لِقَاكَ: توش هاتنت؛ مِفْتَاح: کلیل.

پوختهی مانا:

دلَم به جاریک داخراومو ته نیا به تو گه یشتن و دیداری تو، ده توانی بوم بکاته وه.

۹ بهرقی کو قہدا ژبەر نیقابی (فَاللَّامِعُ مِنْ سَنَاءِ قَدْ لَاح)

۱۰ قەوس و قەزەحان نومان ژبالا (وَالْعَبِيرُ مِنْ شَذَاهُ قَدْ فَاح)

۱۱ ژیاینه دلی «مهلا» جهلادا (مِنْ طَلَعَتِهِ فَقَدْ صَفَا الرِّاح)

مانای وشەیی ئەو سی بەیتە:

بهرق: بروسکه: قەدا: دای، دایهوه؛ نیقاب: روپوش؛ لامع: تروسکهدهر؛ سنا: روشناکی؛ لاح: دیاریدا؛
قەوس و قەزەح: بەلکه رەنگینە؛ شەذا: بۆن و بهرامه؛ فاح: بلأوهوهبو؛ جهلا: مشت و مال؛ طلعة: دیتن،
هاتنهدهر؛ صفا: پالآوتهبو؛ راح: باده.

پوختهی مانای ئەوسێ بەیتە:

دیاره پارانهوهی مهلا قبول بوه. بویه دهلی:

بروسکیکی تروسکه زۆر. لهو دیو پهردهی پیوارهوه چهخماغهیی دا، ریژنهیی بهزهیی له دوهات و
دای باراند کهی کهم ئیستهی کهم. دلی سیس و تینوی ژاری ههزاران کز و نزاری دوره هومیدو
بیچارهیی ئیمه گهلی ئەوینداران پاراویون و گهشانهوه. لهو ههمو ئال و والایهیی ئەو بالایه، پهلکه
رهنگینه وه دی هات. عهنبهر که بۆن و بهرامهیی ئەو بهژن و بالآ نهمامهیی بهر کهوتبو، بۆن خوشی
بلآو کردهوه. دلی مهلا که تا ئەوسا وهک ئاوینهیی ژهنگاوی رهش ههلهگرابو، به نهمنی پریشکهیی
ههوری بهزهیی خاوین بووه. گیانی که لهخشت و خبالی دنیا وهک بادهی پرتلهو خلتە شلوی ببو.
بهو دیمهنه دلرفینه واپالآوراوه، هیند رونه یادهی نمونهش نایگاتی.

مانای دل

۱. ناهن زده‌ردی دل دکت ههرچی کودی نازاری چهرخ
دهربی لنیقا دل ددهت لامیع صیفت نوباری چهرخ

مانای وشه:

نازار: ژان؛ چهرخ: زهمانه؛ درب: زهر؛ لامیع صیفت: وهك بروسكه؛ نوبار: جوړه كهوانيك بوه كه
چهند سهره تیری ویکرا دهر کردوه.

پوخته‌ی مانا:

ههر كهس وهك من، ژانی دهستی زهمانه‌ی پهستی چیشتی؛ ناچاره دهردی دل بكاو ناخ
هه لکیشی. كهوانی دهستی زهمانه، تیران داوخته دلی من به زهریكي هیند دهستو برد، ده‌لی
بریسكه لیم ددها.

۲. تین سینه‌یان په‌یگان نهین نامانجی وان تیران نه‌مین
داما به‌لاین دهر كه‌مین ههر گوشه دۆر ماداری چهرخ

مانای وشه:

په‌یگان: سهره‌تیر؛ نهین: به‌نهینی؛ نه‌مین: نیمه‌ین؛ دام: داو؛ دهر كه‌مین: له‌بوسدها؛ دۆر مادار:
دهورانددهور.

پوخته‌ی مانا:

زهمانه له‌ههر گوشه‌و كه‌ناران، بوسه‌ی به‌لای بو داناوینو دهوری داوین. سهره‌تیران به‌ره‌و
سینگمان ده‌هاویژی و نیمه‌ی نیشانه‌ی تیرانین.

۳ بیرا خوتینن غه نجه یان عاشق دنیف نه شکه نجه یان
ناقیته دل بهر په نجه یان هردهم ژنو شونقاری چهرخ

مانای وشه:

غه نجه: ناز؛ نه شکه نجه: ئازاردان؛ ناقیته: دهاویته؛ شونقار: جوریک بازی زور چنگال تیزو بهیژه.

پوخته ی مانا:

لهجه نگی ئازاردانیکا، که له زهمانه ی دهیین؛ سه بوریمان هر بهوه دیت، که نازی یارمان دیته
بیرو ئازارمان له سهر سوک ده بی. بهلام زهمان لی ناگه ری ئاسوده بین. هر ده میک سه ره نوی،
دلمان ده خاته بهر په نجه ی دهر دو ئازاران. که وهک شمقار نجیر ده گری، هه لیده در ی.

۴ کوفان له طیفان گول عیدار شونا گولان روستینه خار
لهو تین ژبولول ئاهوزار نیقا جیهی گولزاری چهرخ

مانای وشه:

کو: له کو ی؟ له طیف: نه رمو ناسک؛ عیدار: لاجانگ؛ روستینه: راوان.

پوخته ی مانا:

کوان؟ بونه مان لاجانگ وه کو په ره ی گولان؟ بهداخه وه له شوین گولان درک راوان. بویه بولبول،
له شوینی چولی گولاندا، له چنگ دنیا گریان و ئاخ و ئوخانه.

۵ سه د بازی یان ئه ف حیه باز تینت بحیه کار ساز
که هکه هکو نازهو که هنیاز سه ححارو پر مه ککاری چهرخ

مانای وشه:

بازی: عوین؛ که هه: جار، گا؛ سه ححار: زور جادو گهر؛ مه ککار: زور به گزی.

پوخته ی مانا:

ئهم زهمانه، ههتا بللی جادو گهریکی به قیله. به نازو قه مزه و عیش و بهی، به نیازو نوزه و کزی بی،
کاری خوی به پیاو پیک دینی و سه تان قیلی له بن سهردا.

۶ ههرچی بخونت صوحه تی ئاخو دجاما شه ربه تی
زههرا هه لاهیل دی ده تی دادل نه دن ئازاری چهرخ

مانای وشه:

بخونت: بانگ بکا؛ صوحبت: هاودهمی؛ هه لاهیل: گیاهه که شیره کهی ژهریکی زور کوشندهیه.

پوختهی مانا:

ههرکی بدهنگیهوه بچی و دل به زهمانه خوشیکا، زیان ده کا. له جهنگهیی دۆستایهتی دا، که شهرهتی ئەداته دهست؛ ژهری هه لایلی تیدایهوه دهیهوی دهرمان خواردوی کا. دهغیل نه کهن باوهر به زهمانه کهن و دلی خوتانی بدهنی.

«مُحی الدین عهرهیی» دهلی:

که یارم دیتی مهستم، دهستی بهستم، دامیه بهر شیران
به لی هاویالهیی حزیا سزای جزای بهدودا دیت

٧ ئەف ئهرهیا ژهری ددان من ژێ ددل دانن سینان
مالههری فهرقی دوژمنان بیت و برهت مینشاری چهرخ

مانای وشه:

ئهره: ههره، مشار: من ژێ: لهوی؛ سینان: نوکرمب؛ مینشار: مشار.

پوختهی مانا:

زهمانه وهك مشاریکه، ددانه کانی به ژهر ئاو دراین. من زور نوکرمیم لدهست دنیا لهدل دایه. با
ئهو مشاره ژههراویه، ههر بهشی دوژمنانمان بیت و لهسهر تهپله سهری ئهوان بیت و بجیت.

٨ دوژمن ژجان تالان بتن ئەو خوه ههرو نالان بتن
میلاکو دل کالان بتن لی بیت ورهت غهداری چهرخ

مانای وشه:

تالان: پور؛ ههرو: ههمورۆزیک؛ نالان: بهناله؛ میلاک: سی و جهرگو دل؛ غهدار: قهداره، قوله شیریکی
دم ساتورییه؛ کالان: بهرگی شیرو خنجهر.

پوختهی مانا:

دهبا سهرمرای مشاری ژههراوی، قهدارهیی زهمانهیی غهددار، دل و ههناوی دوژمنان کالانی بی. یا
خوا گیانیان بهتالان چی و ههمو دهمان بنالین.

۹ داف کوهنه خانى مىتلى دهير چەندىن كەواكىب تينه سەير
پەيكان بدافى شوبهه پەير ھەرژى دبارن نارى چەرخ

ماناى وشە:

داف: دەئەو؛ كوهنه: كۆن؛ خان: كاروانسەرا؛ دەير: شويى رەبەنان؛ سەير: تماش؛ سەير: روشتن؛
شوبە: وەكو؛ نار: ئاگر.

پوختەى مانا:

دەو كۆنە خانەدا - كە وەك دەيرى رەبەنانە - چەندو چەندجار، ئەستىرە دىن و دەروان و بەجىي
دىلن. ئەو ھەر لەسەر رەوشتى پىسى خويەتى. پەيكان دەگرىتە ئەستىرانىش كە وەك چۆلە كە
راويان كا. لەم زەمانە ھەمىشە ئاگر بارانەو دىنا دۆزەقى يارانە.

۱۰ شەمسى ب شەمسى جام ب جام ھەتتاد كن دورى تمام
ئاتەش دريژە ھەر مودام ئەف گونبەدى دەواری چەرخ

ماناى وشە:

شوموس؛ بادە؛ شەمس: برىهتە لە مەى؛ شەمس: دوزمنى زور سەخت؛ شەمس: ھەلتوزاندن و بار
نەبردن، چەموشى؛ مودام: مەى.

پوختەى مانا:

زەمانە وەك مەگىرىكى دل پىسە. بەنيازى دوزمنايەتى پىك لەسەر پىك، بادە بو خەلك تى دەكا.
بە ھەموانى دەچەشيني و بەو مەيە دەيان مړينى. بادەكەى ئەو ئاگرىكە بوگيانى وەخورەووەكان.
لەو گونبەزە خول خولەيە ئاور دەرژيت.

۱۱ ئاگر دنابو گيل دكەت قەلبان ژقەلبان ھل دكەت
میتقەب دجان و دل دكەت دائم ئەقسەن كارى چەرخ

ماناى وشە:

ھل دكەت: ھەل دەكا؛ ھل دكەت: ھەل دېچرى؛ میتقەب: مەئكەو؛ ئەقسەن: ئەوھن.

پوختەى مانا:

ئاگر دەخاتە ناو لەشى مرو، كە لە ئاو وگلە. دلان توشى يەك دەكاو پىكيان دا دەگىرسىنى و

لښکيان هه لډه بچري. گيان و دلان کون کون ده کا. هه ميشه کاري زه مانه تهو کاره ناله بارانن.

۱۲ چندی کو خوبان بين رهم من ژي دلدان گهم
نامانجي وان رهمان نهزم سهرعه سکهري سه يياري چهرخ

مانای وشه:

خوب: جوان چاک؛ رهم: جهنگ؛ من ژي: من لهو؛ گهم: تير؛ رهمز: نيشانی نهيتي؛ نهز: من؛ سهر
عه سکهري: فهرمانده؛ سه يياري: گهروک.

پوخته ی مانا:

هر چندی جوان چاکان، دلان لهدردی زه مانه دهره نجی و ده يانه وی به گزی داچن؛ منی کلؤل
به ده کوم. له وتاری به تيکوليان تی گه يشوم که من کراوم به نامانچو منيان به سهر کرده ی به لای
زه مانه داناهه. هه ربويه منی بيچاره، دايم دل به تيرو تانه ی چاو جوانان برينداره.

۱۳ من پورشه فان هه تتا سه ههر دانيه ري سه معو به صهر
تهو ماهرو مایيته دهر تا بيمه نه و بهت داری چهرخ

مانای وشه:

سه مع: گوی؛ به صهر: چاو؛ نه و بهت دار: جهزايهرچی، کيشک گر.

پوخته ی وتار:

گه ليک شهوان تا به يانی، له ده وره ی يانه ی تهو ياره، گوی له سهر هه ستو چه مه رام که به شکو
به ختم بيهيئي، تهو رومانگه سهر له پنجه ره دهريني و دوا به روژ ره شی من بيني. ته گهر زه مانه ش
- خوا نه کا - نيازی وای به ردوزيپکی ساردو گهرمی له ري دانی، خو م بکه مه به لا گهر دانی
بالاکهی.

«کوردي» ده لي:

چاوه کهم زانيوته بوچی خه وله چاوم ناکه وی

چونکه من پيش خزمه تم پيش خزمه تان نانون شه وی

۱۴ کهس دی له لوحی سينه دا نه قشه ک وهاتی بی غه له ط
ههر دهم ژنو يه که تازه خه ط تافيتته دهر په رگاری چهرخ

مانای وشه:

لهوح: تهتهله؛ وههاتی: ئاواهاتو؛ ئاقیتته: دههاویتته؛ پەرگار: جمغز کیش، جهغزینگ.

پوختهی مانا:

هەرچی دهر دو ئازاری بهشی دلداران، به پەرگاری دهستی زهمانه، له تهتهلهی سینهی من نمخش
کراوه هه مو دهمو کاتیکی خهتیکی تازه دیتته سهر خهتان و ههرگیز نوسهری بهلایان، بو جاریکیش
هه له ناکا، هه له بویری.

«ئهنههری» دهلی:

ههر بهلایی که لهعاسمانهوه دی بهر له ههرشت دهلی کوا مالی فلان

۱۵ ما ژهسره تا شیرین له بان خهوتیتته چههقان قهط شه بان
فهریاد دهر بهر کهوکه بان پرسی بکه ژبیداری چه رخ

مانای وشه:

ما: بوچی، مه گهر؛ فهریاد: هاوار؛ دهر بهر: له پیش؛ بیدار: نمخهوتو.

پوختهی مانا:

من کهوتم شهوان ههتا روژ ناخهومو دلو چاوم بریوه ته شهو سهرسهرایه ی، یارتیدا. مانای وانیه
دهتوانم بنومو نانوم. بوچی مه گهر له عهز رهت و ئاواتی دینی لیوانی شیرینی وه کو ههنگوینی، خه
تخون چاوان ده کهوی؟ هیههات، منی دلدار شهو ههتا روژ، ههر هاوارمه و ئاله م که یوه ته
عاسمان و ئهستیره شم له خهو کردون. ئه گهر برۆا بهمن ناکه ی، باسم له زهمان بپرسه، که شهوو
روژ له خولدا یه و خهوی نایه و ئارام ناگری. تا بزانی که ههرگیز منی نه دیوه له خه ودا بيم.
«سه عدی» دهلی:

دریژی شهو له برژانگم بپرسه که هیچ تاوان به سهر یه کدا نه هاتون

۱۶ قان ره هرهوین هیممهت بوله ند بهردانه مهیدانی سه مه ند
سهر گه شته بن حهتتا به چه ند ئه و ره کبی مه شعه لداری چه رخ

مانای وشه:

ره هرهو: رفنگ؛ سه مه ند: ئه سپ یان ماینی شی؛ سهر گه شته: سهر گهران؛ ره کب: دهسته ی سواران؛
مه شعه لداری: گر هه لگر.

پوخته ی مانا:

ئەو ریبوارە بەجی و پایەبەلەندانە کە ئەستێرن لەو عاسمانە. بە ئەسپی شی لە مەیدان ھاتو چۆیانە. وەك دەستە سوارانیك دەچن کە لەشەو دا بەرمو بەزم و ئاھەنگ دەچن و چۆلە چرایان لە سەرشانە. بەلام لەچون و ھاتن دا، سەرگەردانن. نازانن بەرمو کوێ دەرۆن، بو ھەلێن؟ بو ئاوا دەبن؟ کە دوا یی بەم ئاھەنگە دی کە ناومان ناوہ زەمانە.

«خەییام» دەلی:

لەم جەغزە کە شوینی ھاتو چۆی ھەموانە بی ژێرو سەرەو دور لە نەمان و پوانە
کی زانی لە کوێو ھاتو و کوێو دەچی ھوژان و نەزان وەك یەكە، سەرگەردانە

۱۷ گافەك ژدەنگی زەنگلان ئەیمەن چرونین مەنزیلان
ھەبە ھەبە دینن مەحمیلان فەریادە ھەر قەنتاری چەرخی

مانای وشە:

گاف: تاویکی کەم؛ زەنگل: زەنگولە؛ ئەیمەن: ھێمن؛ روینن: دانیشپن؛ مەحمیل: کەژاوہ؛ قەنتار: قەتار، گەلە بارەبەر پیکەوہ لە کاروان دا.

پوخته ی مانا:

لە بەر دەنگی زەنگی کاروانی بارکردن بەرمو ئەودنیا، کە زەمانە سازێ داوہو کەژاوہ لە دوی کەژاوہ دیتە بەرچاو و ھەروا ھەیدی بارکردن؛ کوا دەتوانین - با بو کەمە تاویکیش بی - بە ئارامی و خاترجەمی لەم دنیا یە پال دەینەوہو دانیشین و قاچ راکیشین.
«حافظ» دەلی:

چلۆن پیوایی ئاسوہ دەژیم تاسەر دەگەل یاران

دەبیسەم زەنگی کاروان بانگەدە کا زو لی ئینن باران

«خەییام» دەلی:

ھەربینە بەرمو ھەلخولو ھاتو چۆی گوێ ھەلخە ھەمو دەنگی بژی و روژیو
خەرمانی ژیانە سورە، گەردون سەرکار روکردن و پیوانی مەبە لەو کوێە

۱۸ پورمن ژفی چەرخی «مەلا» کیشا نە ئافات و بەلا
نەبلە ھەدینم وی ھەلا ھەرچی ژدل بت یاری چەرخی

مانای وشە:

ئافات: زیان گەل؛ ئەبلەھ: کەم ئاوەز؛ ھەلا: ھوێ؛ ھەل: وەخت.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! هەر من خۆم ده‌یزانم ئەم دنیا، چەند بێ‌قەرۆ ئازار دەرو بێ‌هەقاییه، زۆرم زیان لێ‌ده‌س دیوه‌و فرەم جەزەبە‌ی چەشیوه. با پێت بێم، له‌ کات و ساتی ژياندا، هەر کەس بە‌دل بێتە‌دو‌ستی زەمانه، زۆر بێ‌ئاومزو نەزانە.

قصیده‌ی سی و یه کهم

شەپالاشەنگ

۱ دلبرى ئىرۆ سەھەر ئاقىتە جەرگى من دو دوخ
يەك لىسینە، يەك دىلدا لەو ژمن تىن ئاخو ئوخ

مانای وشە:

دوڭ: راستايى تير؛ دوڭ: كوتەكى سەر بەزمار، دۇق؛ ئوخ: ھاوارى ئىشان؛ ئوخەي: چخوشە.

پوختەي مانا:

يارى نازدار ئەمرو لە بەرەبەياندا، كە چاوى ھاتتە بەرچاوم؛ لە دولاوە بەرتىرى مژۇلى داوم. لە
لايەك سىنەي پىكاوم، لايەك دلى وەبەرداوم. جا بويە ھەر ئاخو ئوخمە. بو ھى بەرسىنەم
كەوتو، دەلىم ئاخ دلى نەپىكا. بو ئەوھىش دلى گرتو، دەلىم ئوخەي بە ئاواتى خوم گەيشتم.

۲ ئاخو ئوخىن من ژدل تىن لى ژبەر تىرا قزل تىن؟
يان ژكوقانين دكول تىن ژى دزيت ھەر خونو زوخ

مانای وشە:

لى: بەلام؛ قزل: سور؛ كوقان: كوان و برين؛ كول: بەژان؛ دزيت: دەدەلىنى؛ خون: خوين؛ زوخ: زوخاو.

پوختەي مانا:

بەلى دلم ھەر بەدل، ئاخو ئوخىەتى. ئاخو لەبەر سەرەتيرە كە بە خوينى منى بى بايەخ، سور بون؟
يان لە برىنى زور بەژانە، كە بە دايم خوينو زوخاو دەدەلىنى و ترسى ھەيە تىرى تىزى بژانگى يار،
شەلالو زەنگاوى بكا؟

۳ خون ژدل جوځو رهوان تې وهك عهقيقو نهرغهوان تې
لې ژدهست سولوا جهوان تې نهو شهپالا شهنگو شوخ (يان، سولوارهوان)

مانای وشه:

رهوان: جارى، دانمونهستاو؛ عهقيق: ياقيق؛ نهرغهوان: گوليكى ئالى داره؛ سولو: سهره؛
سولوارهوان: بريهتيه له بهژنو بالاي شوخ؛ جهوان: ترو تازه پيگه يشتو؛ شهپال: خونچيلانهى خوین
شيرين.

پوختهى مانا:

جوگه جوگه خوینم له بهر دلی دمروا. خوینی من ندمه بو جوان با. بهلام چونکه بدمه سستی سلما رزاوه
- که بهژنی وهك دارى سهولې تازه نهمام، ريكهو تاخوا حمزكا خونچيلانهو رهزا سوكو خوین
شيرينه - خوینه كه شمی جوان كرده. هر تنوكه ی بهرهنگی دهنكه ياقيقه يان وهك گولې
نهرخهوانه.

۴ نهو شهپالا شوخو شهنكه كافره، رومو فهرهنگه
دامه بهر جوتهك خهدهنگه ظالمې گشتم بدوخ

مانای وشه:

كافره: بريهتيه له بي بهزه یی و دلرهق؛ رومو فهرهنگه: له زاراوه ی شاعيراندا به سپی پیستی زور جوان
دهلین؛ خهدهنگه: تیر؛ دوخ: دللی و زه بونی.

پوختهى مانا:

نمونازداره ی له بهر دلی شوخو شهنكه، چند بدمه من سپی و نهرمه، هیندهش دلی رهق و سمختهو
بهزه ی پیما نه هاتو لمدولاوه دامیه بهر شیرى بژانگو زور به زه لیلی كوشتمی.
«نالی» دهلی:

دهخيلت بم، نمخيلی با روطایی وها شیرين و سينه نهرمو دلرهق

۵ ظالمی كوشتم شهپالی نازکی غهنجی دهلالی
بون حيجابا زولفو خالی ئيدهك و علاو توخ

مانای وشه:

قهنج: به سندنو بی خهوش؛ دهلال: دلگرو جوان؛ حيجاب: پهره؛ ئيدهك: نسوخمه؛ علا: بريهتيه له
بارچه ی رهنگینی تویل پیچ؛ توخ: جوققه، ليك هالان و پیچان و بهرمو زورو قيت ههنگه رانهوی مو له

ناوراستی ناو چاوان، که وهك جوققهی پادشایانی لی دیت: توخ: بهو جوققهیان دهگوت که له موی نهمسپ
پیکدههینراو لمجیاتی میدال دهنرا به پیاوانی تازای ههلبژارده، له سهریانی دهن.

۶ نهترکو تایین بهریشی ئی دزیرن پیقه ویشی
من دوفیرس دین دهیشی مروهتو ئینصاف یوخ

مانای وشه:

نهترهك: مانگولهی بهر لمرزانه؛ تا: همدای؛ ریشی: ریشو؛ ویشی: هیشو؛ فیرس: سوارچاك،
سوكه لیسوار؛ مروهت: پیاوهتی؛ یوخ: نیه.

پوختهی مانای نهو دوبهیته:

نهو خونچیله خوین شیرینهی دنیا پهسندهی جوان چاكه، زور بهزوردارانه كوشتمی. چونكه ههر
نهمتوانی بدل، سهیری خمتو خالی بكهم. دهسمال و ههنيهپيچهكهی، موی پيشهسهری
پيچراوی بهرهو زور ههكگهراوهكهی، لاگیرهی پيچه سفرهكهی، همدای بهریشوی دهسمالی که
هیشوی زيريان پيوه بون؛ بونه پهرده له نيوان چاوی بهتاسهمو دینی كهزی و خالهكانی وهك
دهمهويست، پيشاويش ههر چاوهكانيم دیت كه به مهستی وهك دوسوارچاك، هيرش بهرن بو سهر
دوژمن، به سيلهو گوشه روانيميان و بی بهزهیی و لی راوهستان گیان و دلیان شهقار کردم. دادو
هاوار لهدهس نهو چاوه مهستانه؛ نه پیاوهتيان دهگل کردم نههیچ ئینصافیشیان ههبو. نهگهر
ئینصافیان ههباویه، یهكجارهکی دهیان كوشتم.

۷ لهو ههرفتم نهز ژمهیلی شوبههتی سیهلی و سهیلی
موحبهتو عیشقا دلهیلی نهز گرم یهكسهر پلوخ

مانای وشه:

ههرفتم: تيك روخام، تيك تهپيم؛ مهیل: ئارمزو؛ سیهیل: گل و خولیک که وهك رهمل سیلاو دهیبا؛ لهیلی:
گراویهكهی قیسی عامیری؛ نهز گرم: منی کرده؛ یهكسهر: بهتهواوی؛ پلوخ: پوله ئاگری زور گهش؛
پلوخ: دابهلوخاو، تهواو رزیو.

پوختهی مانا:

ههر لهترسی زورداروی دورهئینصافی چاوانیهتی که قهلائی ئارمزی دینیم تيك تهپوه. بومه نهو
خوله نهرمیلهی که لافاو وهبهرخوی دهداو به دارو بهردی دا دهدا. نهگهر قهیس له نهوینی
لهیلایدا پی داگر بو، ناگاته من. من له نهوینی لهیلای خوم لهسهر ههتا پی ئاگرمو بهسوتانهوه

گرشهمه و ههربینا هر داپلۆخام.

۸ دهست نه هیلیم ئەز ژدینی شو بهی فهرهادی شیرینی
وهر ژ بهر عیشقو ئەقینی من درێ چت ئەف کلۆخ

مانای وشه:

نه هیلیم: هه لئاگرم، بهر نادهم؛ دین: دیتن و تماشا؛ فهرهاد: ئه وینداره به ناو بانگه که ی شیرین که چیا ی
بێستونی تاشی؛ وهر: تهانته ئه گهر؛ کلۆخ: که لله سهر.

پوخته ی مانا:

به لئا م نابێ کهس لای وابی، من بهم سوتان و کوژران و ئاوبردنه، وازم له دیداری یار هیناوه. تا
هیزم هه یی و بوم بلوی، ده چمه سه رسوی و بو دیداری یار ده روانم. من له ئه وینی شیرینی ئه و
شیرینه. که له گیانم شیرینتره. ئه و فهرهادم که دل له ئه وین بهر نادهم. تهانته ئه گهر سه ریشم
له و رینگدا بدۆرینم و هه کو فهرهاد، به دهستی خۆم دوا یی به ژیا نی خۆم بینم.

۹ صو به تا چه رخ و سه ما تی وهك «مه لا» سه د مو به ته لا تی
زه مزه م و ئا فا هه یا تی مو شته ری سه د شیخ و شوخ

مانای وشه:

صو به ته: کوژی دوستانه؛ صو به ته: باس؛ چه رخ: سوژدان؛ سه ما: هه لپه زکی؛ مو به ته لا: گیرۆده؛
هه یا: شهرم؛ هه یا ته: ژیا ن؛ زه مزه م: ئا ویکه له مه ککه و پیروژه؛ زه مزه م: ویره ویر؛ مو شته ری: کریار.

پوخته ی مانا:

له کوژیکدا که نازداران دینه سه ما و گهری دیلان ده بیته کوژو باده ی وه کو ئاوی ژیا نی تاهه تای و
پیروژ وهك ئاوی زه مزه مه و چۆره چۆری زه مزه مه ی دی و تو که ی شهرم له سه رروی شهرمین و
نهرمینان دیاره؛ به سه تان له پیرو لا وان، وهك مه لا گیرۆده ده بن و به دل له خودا ده خوازن له و
کوژهدا، رینگه بدرین.

چداوته

۱ هدی هه‌یا ره‌قص و سه‌مایا ته چخو‌هش به‌ستی‌یه چهرخ
کو دبورجی ب‌سه‌ما تیت‌ه لسه‌ر ده‌ستی‌ خو‌ه به‌رخ

مانای وشه:

سه‌ما: هه‌لپه‌رکی؛ سه‌ما: عاسمان؛ چهرخ: کوز؛ چهرخ: خولدان به‌گهرمی، چهرخ به‌ستن.

پوخته‌ی مانا:

کوز و کوزی به‌زم و سه‌مای که تو‌ی تیدای و ئه‌و هه‌راو هوریاو به‌ه به‌ه و ماشالله، له‌و جوانیه
گوته‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی له‌ سه‌مادا تو‌ ده‌بینن؛ وای کوز گهرم داهیناوه، ده‌نگی گال‌ه‌و تینی ئه‌وینی
دلداران، له‌ عاسمان ده‌نگی دایه‌وه، بورجی به‌رخ (خاکه‌ لیوه) - که‌ خو‌ر له‌ودا له‌ هه‌مو ده‌مان
گه‌شتره - به‌ روژه‌وه له‌ خوشیان هه‌ر هه‌ل‌ده‌به‌زی و به‌ چوار په‌لان سه‌ما ده‌کا.

۲ صوفی‌بین هه‌ر دطه‌وافی‌ هه‌جه‌ر‌الاسوده‌ قه‌صد

گول و سونبول ب‌سه‌ماتین هه‌می‌یان زه‌مه‌زه‌مو چهرخ

مانای وشه:

طه‌واف: له‌ده‌وره‌گه‌ران؛ هه‌جه‌ر: به‌رد؛ ئه‌سه‌وه: ره‌ش؛ هه‌جه‌ر‌الاسود: به‌ردی ره‌شی حاجیان که‌ ده
دیواری کابه‌ گیراوه‌و ماچی ده‌کهن تا هه‌جه‌که‌یان به‌رکه‌وی؛ هه‌می: هه‌مو.

پوخته‌ی مانا:

هه‌روا پۆل‌پۆل، شیخ و صوفی، بو‌ زیاره‌ت و راموسانی خالی ره‌شت، له‌ کابه‌ی روت له‌ ده‌وره‌ی

سهرت، ده گهرتین. له کاتیکا کمزیهو بسکت، له بهر شنه‌ی هه‌ناسه‌ی ساردی دلداران، وهك لقى گول و سونبولان كه سروه‌ی به‌یان لى ده‌ا، ده‌لهرین و دین و ده‌چن. هه‌جیان هه‌ر له‌بیر نامینى و تیکرا ده‌یکه‌ن به زمزمه‌مو چه‌رخ و خول‌دان.

۴ نه‌قشى نه‌لماسى له‌نه‌لماسى بنى گرتى به‌هه‌رف
خه‌طى یاقوتى له‌یاقوتى شکیناندیه نه‌رخ

مانای وشه:

نه‌لماس: گه‌وه‌ریكى سپی و رونی هه‌ره به‌نرخه؛ بنى: برّوانه؛ هه‌رف: ره‌خنه و تیراد؛ یاقوت: گه‌وه‌ریكى ره‌نگ ئاله؛ نه‌رخ: باى، نه‌رخ.

پوخته‌ی مانا:

پىستى سپی و تیشك‌ده‌رى روخسارى یار - كه بو جوانى به‌ئه‌لماس ده‌شپه‌ندى - برّوانه تانه ده‌ئه‌لماس ده‌گرى و كردویه‌ته گه‌پجاری خو. چونكه ئه‌و نه‌وهك ئه‌لماسه هه‌ر ساكار پیت، ده‌ستى خودا، به‌چه‌ندین ره‌نگ ره‌نگاندویه. ئه‌و سوراویه‌ی كه خوا له لیوو كۆلمى ئه‌و خه‌تى داوه‌و له‌چاو خه‌تان وهك خه‌تى یاقوتى وایه؛ نه‌رخى یاقوت و ئه‌لماسى شكاندوه.

۵ كه‌رخین ئه‌م ده‌قیامى مه ژدل په‌رده دراند
عارفى وه‌قتم و مه‌عروف بلاپیته ژكه‌رخ

مانای وشه:

كه‌رخین: ته‌زین؛ كه‌رخین: وه‌ره‌زوبین؛ قیام: راویستان، هه‌ستان؛ عارف: پیری ته‌ریقه‌ت، خواناس؛ مه‌عروف: به‌ناوبانگ؛ كه‌رخ: گه‌ره‌كێكه له به‌غدا، شیخ مه‌عروفى كه‌رخى - كه له ئه‌ولیاى به‌ناوبانگ بوه - له‌وى زیاهوه هه‌ر له‌و كه‌رخه‌شدا نێژراوه.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه زۆر راویستاوین و راستى پله‌و پایه‌ی خو‌مان له‌ خواناسین ده‌ره‌ن‌به‌ریوه. په‌رده‌یه‌كم گرتبووه كه‌س له‌ تیکه‌لاوبونى گیان و دله‌یه‌گه‌ل یار خه‌به‌ردار نه‌پیت. نه‌ك ئا‌ا‌گادارو به‌دکاران ئینکار بکه‌ن؛ به‌لام كه‌له‌م و یستانه‌دا، ئیستا هه‌ستم به‌ ته‌زین و له‌به‌ر سه‌رکو‌نه نه‌به‌زین گروه و ئه‌وین پیم‌ده‌لى: خو‌م ده‌رخم. ئه‌درکێتم كه‌ من ئه‌مرو ئه‌و عارف و خودا ناسه‌م له‌ دنیا‌دا تا‌کم نیه‌و له‌ناو جه‌رگه‌ی گیان پاکاندا، به‌ناوبانگم. ئه‌گه‌ر یه‌کى و کو مه‌عروفى كه‌رخى به‌ناوبانگ ئه‌مرو زیندو بايه‌ته‌وه‌و به‌هاتایه‌ته سه‌ر دنیا، ئوبالى بو له‌م له‌مدا كه‌ هه‌رجى ده‌یلم ته‌واوه.

دابناسی خه تهری ری تونه بی غافل بی
دیجله یه لی دپرن بربری پیلو بهرو مهرخ (یان، بهربری پیل)

مانای وشه:

دیجله: زی گهوره بهناوبانگه که: لی: لهویدا، تی دا؛ بهر: سنگ؛ بر: برستوتوانا؛ پیل: شه پول؛ پیل:
فیل؛ بهر: بهرد؛ مهرخ: بوئرو کهنده لان، ئاودر.

پوخته ی مانا:

کاوری ریوار له ریگهی خوداناسین دا - که تهوی بگهی کاروانی نیمهی دلخوش به
ئوینداریمان لات وانهی هیچ دژواریت نایه ته ری و گه یشتن به دیداری یار، زور هاسانه. ئه کاره
وهک له دهجله دانه، له ههره تی تهوژمو سهرریژ کردندا، بهر شه پولی واده کهوی، تواناو برست له
فیل ده بری. گاشهی لوسو زه لامت زور دینه بهری که نه دیته تی هه لدهنگوی، له پر سه ره نگر
ده بی. پریه له کهندال و ئاودر، تی ده کهوی و نو قم تهوی و گیزت ئه داو ئه ت خنکی تی. ده غیلت بم،
تا نمانی که مه لهوانی له زه بری و ده توانی لهو خه تهرانه خو دهر باز کهی، مل لی مه نی و خوی لی
مده.

پیری شه غاره دشیعری و «مه لی» شال فروش
تونیشان من مده فخرخی کولنک من بویه فخرخ

مانای وشه:

شه غار: کوین چن؛ شه غار: ههرزه ویزی کولان گهر؛ شال: پارچه ی به شیمینه؛ فخرخی: فهرروخی
شاعیری دهرباری غمزنهویان؛ فخرخ: جوجه له.

پوخته ی مانا:

مه لا ئه مرو له بازاری هونه ری شیعو شاعیری، کالای به شیمینه ده فروشی، تو ناشی له بهرانه بریا
ناوی فهرروخی بهی تی. ئه و له چاو من، کوین فروش و ههرزه ویزیکی ههرجایی حیساب ده کری.
فهرروخی بهرانه بر به من، جوجه لیکه زه نه قوته و هیشتا توکی لی نه رواوه.

قصیده‌ی سی و سیهم

«ده ریا که»

۱ سیرری و هدهد ژنه‌زل گرتیه حه‌تا به‌ئه‌بد
واچیدو فهرده بذاتی خوه وی نینن چو عده‌د

مانای وشه:

وه‌ده‌د: تاکی و بی‌شهریکی خودا؛ ئه‌زه‌ل: هه‌ربو؛ ئه‌به‌د: تاهه‌تا؛ واحید: یه‌ک؛ فهرد: تا‌ک؛ نینن: نین؛ چو: هیچ؛ عده‌د: هه‌ژمار.

پوخته‌ی مانا:

به‌لگه‌ی په‌ی‌بردن به‌یه‌کایه‌تی و بی‌شهریکی خودا و هه‌ربویی و هه‌رمانی، به‌پانایی و روشنایی هه‌ر بویه‌که‌ی و هه‌رمانی له‌به‌رچاوه. خو‌به‌خو یه‌ک و ته‌نهایه و ژماره کردن هه‌ل‌ناگری.

۲ دقیده‌م‌دا ئه‌زه‌لو و عه‌ینی ئه‌به‌د هه‌ردو یه‌کن
سه‌رمه‌دیت وه‌دخوازت نه‌ئزه‌ل بت نه‌ئبه‌د

مانای وشه:

قیده‌م: هه‌ره‌پیشینه‌ی؛ عه‌ین: ته‌واو‌خوی؛ عه‌ین: سه‌رچاوه؛ سه‌رمه‌دیت: هه‌رمانی بی‌که‌م و مه‌رج.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گه‌ر وتمان خودا هه‌ره‌پیشونه‌یه و خوی زه‌مان و جیهانی به‌ره‌هم هه‌ناوه؛ ئیتر پیشینه و دواینه - ئه‌گه‌ر هه‌بی - بو عه‌قلی کورته‌ی ئیمه‌یه و له‌بازاری یه‌کایه‌تی و هه‌مه‌کاره‌یی خودادا، ناگری باسی

رابردوگو ئىستاو ئايندهو پاشهروژ، هەر بکریه.

۳ فەرقة واحد ژئەحەد لی دمهقامی صههەدی
بەحەقیقەت کویەکن هەردو چواحید چئەحەد

مانای وشە:

واحید: تاك؛ ئەحەد: یەك؛ مهقام: جیگە؛ صههەد: بی نیاز لە ههمو شتو جی نیازی ههمو شت.

پوختەى مانا:

واحد بو كهسیك ده‌بێژن، كه هیچ كه‌سی له ئا‌ك‌اردا، تاي‌ئەو نا‌ك‌اوله‌ صیفات دا‌ تا‌قانه‌یه. ئە‌حەد بو كه‌سیك ئە‌گ‌وتری كه‌ له‌ چونا‌یه‌تی خو‌ی‌دا، (له‌ ذاتی‌دا) بی‌هه‌وال‌و بی‌شه‌ریكه‌. جا ئە‌گ‌ه‌ر گ‌وت‌مان وا‌حیدە یا‌خو ئە‌حەد، هەر یه‌ك‌یكه‌و جیا‌وازی له‌نا‌ودا نیه‌.

۴ یه‌كه‌ ده‌ریا تو‌ب‌زان قه‌نج چمه‌وجو چ‌ح‌وباب
دئه‌صل‌دا كو‌حه‌می ئاقه‌ چ‌ئاق‌و چ‌چه‌مه‌د

مانای وشە:

قه‌نج: باش، راست؛ ح‌وباب: ب‌ل‌قی سه‌راو؛ حه‌می: هه‌مو؛ جه‌مه‌د: سه‌ه‌ول.

پوختەى مانا:

زو‌رباش سه‌رنج ده‌و تی‌ب‌گه‌. ئە‌گ‌ه‌ر نا‌وی ده‌ریا‌مان بر‌د، شه‌پ‌ول و ب‌ل‌قی سه‌راو‌یش، هەر ده‌ریا‌كه‌ ده‌گ‌رت‌یه‌وه. سه‌ه‌ول و ئاو‌یش هه‌روه‌تر یه‌ك ره‌گ‌ه‌زن.

۵ ئا‌فتابی ئە‌حه‌دی‌یه‌ت دخ‌وه‌دا گ‌رتی‌یه‌ كه‌ون
نه‌كو عه‌وره‌ك هه‌یه‌ لی‌گ‌رتی‌یه‌ چه‌ه‌ف‌تین مه‌ره‌مه‌د

مانای وشە:

ئا‌فتاب: تیشکی هه‌تاو؛ كه‌ون: هه‌رچی ئا‌فه‌ریده‌و دا‌ه‌ین‌را‌وی نی‌وان عه‌رزو عا‌سمانه‌؛ عه‌ور: هه‌ور؛ ره‌مه‌د: چا‌و‌یشه‌.

پوختەى مانا:

به‌ل‌گ‌هی تا‌قانه‌یی خو‌دا، وه‌ك خو‌ر تیشکی هه‌مو دنیا‌ی دا‌گ‌رت‌وه‌و له‌ رو‌ژ‌یش ئا‌ش‌ک‌را‌تره‌. به‌لام ئی‌مه‌ی چا‌و‌یشه‌دار، چا‌و‌ پر‌وش‌ین‌و له‌ به‌ر‌چا‌ومان هه‌و‌ری‌ك ها‌ت‌وته‌ به‌ر تیش‌ك‌و نا‌تا‌و‌ین هه‌تاو بی‌ین‌ین.

٦ حوسنی ذاتی بتو لاتان ژجه مالا صه مده
ژمیثالی صه نه می وهه کو ته جه لایه صه مده

مانای وشه:

حوسن: جوانی؛ لات: ناوی بته؛ صه نه م: بت؛ ته جه لا: تاشکمرابون.

پوخته ی مانا:

ئهو جوانیه دل را کیشفره ی، بت پهرستان له بتانی دا ده بین و بویته هو ی بت پهرستیان؛ ههر
تیشکی جوانی خودایه داویه تموهو داویه تهموان. ئای چهند سه یرو سه مه ره یه! له هه یکه لی
بتانیش دا، خودا چهند تاشکرا دیاره.

٧ غه یری ده ریا نیه صه هرا بجه قیقه ت نه م
ژروی که یغه کوئه ف ئافه بوی شوبهی زه به د

مانای وشه:

که یف: چوئیه تی؛ شوبهی: وه کی؛ زه به د: که ف.

پوخته ی مانا:

ئه گهر راست ده وی، ساراش ههر ده ریا به. به لام تهرزیک گورانی به سه ر هاتوه، ئاوه ئاوی
ماوه تموهو ره ملی سارا، که فیکه ده ریا چنیویه.
شیاوی باسه، خودا بهرله وشکانی و به ژ، ده ریا ی هیناوه ته به ره هم. ورده ورده تی کو لی لی پهیدا
بوهو ئاوه که ی به جیی هیشتوهو به ژ وه کو که ف کردن وایه که له ده ریا وه ده رچوبی و تو یی
به سستی و که ژو کو ی لی پهیدا بو یی.

٨ کُل یۆم، هُو فِی شَتان» نه بی غافل ژ ی
ههر په یاپه ی ژشتونان دگرت فه یض و مه ده د

مانای وشه:

کُل یۆم: هه مو روژی؛ هُو: ئهو؛ فِی شَتان: له حالیکدا؛ ژ ی: لئی؛ په یاپه ی: بی پسانه وه، به دوای یه کا؛
ژشتونان: حالاتان؛ دگرت: ده کا؛ فه یض: به ره ره گمیانن؛ مه ده د: یاریده و کومه گ.

پوخته ی مانا:

خوا له قورعانا فهرمویه: ههر چی له عهرزو عاسماندان، نیازیان له خودا ده خوازن. خوا ههر روژی

حاله تيك بهخووه دهگرې. يو شم حالت گوزانهوه، زور مانا ليدراوه تموه. ده لين دهر باره ي كوشتن و له نهو زيندو كردن و روزي پيدان و لي خو شين و تاوانبار تهنې كردن و توبه بهخشين و چاو پوشين و ليك جيا كرنه وه ي ياران و پيك گه يشتي دورانه. و اتا خدا هممو كاريكي لدهس دي و پياو نابي ناهوميد ببي و ناشي له نياز بو باره گاي، سستي بكا. مه لا به مريدي ري ده لي: چاوت له به زه يي خوايي. دلشت له سر شاگايي. به هره و ياريكاري خودا، بي پسانه وه به ره و دنياو خه لكې دنيا به ريويه. ليي بخوازه و مه يزه ناگا.

۹ گهر دئاده م بديا سيررري عيلم ئيبليس
(حيثما أبصره كبر حينا وسجد)

ماناي وشه:

ئيبليس: شهيان؛ حينما؛ هر كه؛ أبصره: چاوي بي كهوت؛ كبر: الله اكبري گوت؛ حينا: ده ميك؛ سجد: سوژده ي برد.

پوخته ي مانا:

نه گهر شهيان نه پينه كاني زانستي بزانيا، كه ئاده م چي ده پالدايه و خودا فيري چي كردوه و بنياده م چهند له لاي خودا، ده ستي قه دري لي نراوه؛ هر كه تازه له شي بابه ده مي ده ديت كه له قور دروسكراوه، بي خوگرتن، له دواي به خودا هه لگوتن سوژده ي ده برده بهر ئاده م. به لام نه يزاني و تيداچو.

۱۰ چزه مان و چمه كان و چجهات و چحدود
چمه قادير و ته فاصيل و حيسابن چمه ده د

۱۱ چمنافات و لزومن چقياس و چميثال
نه ف چته وليدو چته ركيه چروحن چجه سه د

۱۲ سر ب عيجزي ددرت قووه تي دهر راكهي ما
(رزع العغل كليا و متي قام قعد)

ماناي وشه ي نه و سي به يته:

زه مان: دم؛ مه كان؛ جي؛ جهات: لاگل؛ حدود: كهوشه نان؛ مه قادير: نه مندازه گل؛ ته فاصيل: زور دريژه دان؛ حيساب: هه زمار؛ عه ده د: ژماره؛ منافات: پيجه وانان؛ لزوم: پيوست؛ قياس؛ به راورد؛ ميثال: نمونه؛ ته وليد: بهرهم دان؛ ته ركيب: ليكدان و تيكه ل كردن؛ جه سه د: له ش؛ ددرت: ده دات؛ دهر راكه: زور له سر هه ست و شت زان؛ ما؛ ئيمه؛ رجح: گه رايه وه؛ كه ليل: كول و برست براو؛ متي

کهنگی؛ قام؛ همستا؛ قَعَد؛ دانیشْت.

پوخته‌ی مانا:

توژینه‌وهو لیکدانه‌وهو پیوانه‌ی کاتو شوین و جی و ههژماردن و پیک‌گرتن و شت له‌به‌ریه‌ک راگرتن و دوان له‌مه‌به‌ره‌هم هینان و پاژ له‌یه‌کتر گاوکردن و باسی‌بون و چوئیه‌تی گیان و له‌شان و ژماردن و بژاردن و هه‌رنایی و ئەشی کردنمان، له به‌رانبه‌ر زانستی خودای مه‌زن‌دا، که‌لکی نیه و به‌هره‌ نادا. ئاو‌ه‌زو هوشی بنیاده‌م، تا بیرى لی‌ده‌کاته‌وه، سه‌ری له به‌ردی ره‌ق ده‌داو هوشی تیژی زۆر به‌کولی و که‌له‌لایی، به‌ره‌و خو‌ی ده‌گه‌ریته‌وه‌و هه‌رگا ویستی هه‌لبو‌یستی؛ گورجی رو‌ده‌نیشتیه‌وه.

۱۳ حیره‌ت و عیج‌زه سه‌ره‌نجام دبابی نه‌ظه‌ری
(کى بخالق نظر قاصیر مخلوق رسند؟)

مانای وشه:

حیره‌ت: سه‌رسورمان؛ عیج‌ز: زه‌بونی؛ سه‌ره‌نجام: ئاخ‌ری؛ باب: درگا، پاژیک له‌کتیب؛ نه‌ظه‌ر: تماشا؛ خالق: داهینه‌ر؛ مخلوق: داهینه‌راو، دروس کراو؛ قاصیر: کورت؛ رسند: ده‌گا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رچه‌ندی لیکى ده‌یه‌وه‌و گه‌و به‌گه‌و تیکى که‌یه‌وه‌و بیده‌یه به‌ر بیرى تیژو، به‌ه‌وی له‌نه‌هینه‌کانی زانستی خودا بزانی؛ بی‌به‌هره‌یه. ئەو کاره به‌چاوی روالمت، زۆر دژواره‌بزاند‌ری. ئاخ‌ر بیرو روانینی کورت و نه‌به‌گه‌ی دروس کراو، که‌ی ده‌هه‌ستا که‌ی خو‌ی ده‌گات؟

۱۴ گفتوگوى مه‌عریفه‌تى چه‌ندى «مه‌لا» په‌یداکی؟
گه‌وه‌را مه‌عریفه‌تى ناگه‌یه‌یتى که‌س بخیره‌د

مانای وشه:

مه‌عریفه‌ت: ناسین؛ خیره‌د: عه‌قل و ئاو‌ه‌ز.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! هه‌رچه‌ندی بخوئنی و له‌و‌توو‌یژ ده‌رباره‌ی ناسینی خواوه، کارامه‌و زمان پاراوبی؛ دیسان هیچ دادت بو‌نادا. که‌س به‌عه‌قل گه‌وه‌ری خودا ناسینی ده‌س ناکه‌وی. مه‌گین خوا کومه‌گی بکا.

قصیده‌ی سی و چوارهم

بیت‌نہ پیروژہ

۱ عیدہوو ھەرکەس ژدیداراتە لی پیروژە عید
ئەز تنی مەحرومی دیدارم بصدە مەنزل بەعید

مانای وشە:

عید: جیژن؛ مەحروم: بێ بەش؛ بەعید: دور.

پوختە‌ی مانا:

روژی جیژنەو ھەرکەسێکی تۆبیینی، جیژنی لی پیروژ دەبی.
ھەرمەنم تەنیا بەخت رەشمو لە دینت بێ بەشم. من لەدوری تۆ دەگەڵ خوشی، بە صدە قوناغ
جودام.

۲ ھەرسەحەر دەنێرم ئەز جانا ب ناھانرا ژدل
(بارک‌الباری یاسعادِ غَلیھا یۆم عید)

مانای وشە:

بارک‌الباری: خوا مبارەکی کا؛ یاسعاد: بە بەختەوهری؛ غَلیھا: لەسەر ئەو مۆینە؛ یۆم: رۆژ.

پوختە‌ی مانا:

گیانە من لە ناخ دلمەو، ھەمو روژیک سەرلەبەیان، بە ھەناسە ساردە کەمدا و لام دەدەم: خوا یە
ھەمو روژی یارم بە ختەوهری و جیژن و شادی و دلخووشی بی.

۳ دمرگه‌هی لوطفاته خانم مال معروهان قه‌بی (انْ کَلْبًا بِاسِطًا ذَهْرًا ذِرَاعًا بِالْوَصِيدِ)

مانای وشه:

خانم: نهی گوره‌ی من؛ خانم: زنی به‌رئیز؛ ما: تو بلی؛ ان: لیره‌دا به‌مانا شه‌وا؛ کلب: سه‌گ؛ باسیط: راخمر؛ ده‌هر: زه‌مان؛ ذراع: ده‌ست له پنجه‌وه تا هه‌نیشک؛ وصید: زیر دهرانه، پیش دهرگانه. خوا له‌باسی شه‌جایی که‌ه‌فا فرمویه: «سه‌گه‌کشیان له‌بر دمرگای شه‌شکه‌وته‌کدا که‌وته‌وه هه‌ردو چه‌موله‌ی داداوه».

پوخته‌ی مانا:

گوره‌م (یان، خانمه‌ جوانه‌که)؛ منیش وه‌کو گه‌ماله‌که‌ی پیاوچا‌کانی ناو شه‌شکه‌وت، دیر زه‌مانه له دیاری به‌ر دهرگانه‌کمت، چاوه‌نۆری لاوانده‌وه‌م. تو بلی جارێک شه‌وه‌ دهروه له‌منی نا‌هومی‌نو دوره به‌خت بکری‌تموه؟

۴ پیره‌مه‌ردم عاشقم ئه‌رو مورادا من به‌خش (یا هه‌یبی یا‌ه‌رادی یا‌شتی قَلْبِ الْمُرِيدِ)

مانای وشه:

مُرَاد: جی‌نیاز؛ مُرِيد: به‌نیاز؛ مَنی: تاوات؛ هه‌یب: خوشه‌ویست.

پوخته‌ی مانا:

پیره‌می‌ردم، ئه‌ویندارم، چاوی دلم هه‌ر له‌تویه خوشه‌ویسته‌که‌ی جی‌نیازم. تو شه‌وه‌ پهری ئاواتمی. ده‌سا به‌زییت پیما بی‌و تو‌زیکم بلا‌وی‌تموه‌و دیداری‌کم پی به‌خشه.

۵ (فَرُّ غُلَى مِنْ لَهْيِي مِثْلَ بَازٍ أَوْ غُصْبٍ) (ذَابَ رُوحِي مِثْلًا أَنْحَلُ فِي نَارٍ جَلِيدٍ)

مانای وشه:

فَرُّ: رای‌کرد؛ مَن: له؛ لَهْيِي: بلیسه‌ی من؛ مِثْلَ بَازٍ: وه‌ک بازێک؛ او: یان؛ غُصْبٍ: هه‌لو؛ ذَابَ: توایه‌وه؛ مِثْلًا: هه‌ر وه‌کو؛ أَنْحَلُ: له‌بره‌یه‌ک بلا‌وو، تا‌وایه‌وه؛ نَارٍ: ئاگر؛ جَلِيدٍ: سه‌هول.

پوخته‌ی مانا:

ئاخر تا‌که‌ی دوربم له دیداری دهرگات. عمق‌یکم‌بو، به‌گور وه‌کو بازو هه‌لو، له‌بر تینی بلیسه‌ی

دل و ههناوم، له هیلانه‌که‌ی تهره‌بو. ئهو گیانه‌ش که له له‌شما‌بو، وه‌ک چو‌ن سه‌هول له‌سه‌ر ئاگر ده‌تو‌یت‌ه‌وه، تا‌وا‌یه‌وه.

٦ (ذَمْعُ عَيْنِي مِنْ بُكَائِي مِثْلَ نَهْرٍ فِي سَكُوبٍ)
(نَارُ قَلْبِي مِنْ غَرَامِي فِي خَرَامٍ فِي الْوَقِيدِ)

مانای وشه:

دمع: ئه‌س‌رین؛ عینی: چاوم؛ بُکائی: گریانم؛ نهر: چه‌م؛ سکوب: دارزان؛ نارُ‌قلبی: ئاگری‌دلَم؛ غرام: ئه‌وین؛ فی: له‌ناو؛ خرام: گزیه؛ وقید: ده‌سته چیلای ئاگر.

پوخته‌ی مانا:

هیند گریاوم، لوزه‌وی فرمی‌سکی چاوم، وه‌ک ئاوی روبا‌ر، دیت‌ه‌ خوار. دل و‌ا به‌ ئه‌وین سوتا‌وه، ئیزی گرپ‌ه‌ت له پوش و په‌ل‌اش به‌ردا‌وه.

٧ دل ژبه‌ر ناری مه‌جازی بِالْحَقِيقَتِ بو په‌ره‌نگ
(نَارُ قَلْبِي فِي هَوَاءٍ مِثْلُ نَارٍ فِي الْحَدِيدِ)

مانای وشه:

مه‌جازی: داها‌توی به‌دل؛ هه‌قیقه‌ت: راست و ره‌سم‌ن؛ په‌ره‌نگ: پۆلو، سکل؛ هوا: ئه‌وین، مه‌یل؛ حدید: ئاسن.

پوخته‌ی مانا:

دلَم که به‌رله‌ دل‌داری ساردو س‌ر‌بو، هه‌ر که ئاوری ئه‌وینی تیدا هه‌ل‌ک‌را، راست وه‌ک س‌ک‌لی گه‌شو به‌گرش‌ه‌ی به‌سه‌ره‌ات. ئه‌وئا‌گره‌ی که له ئه‌وینی یاره‌وه له‌دلَم‌دا هه‌ل‌گ‌را‌وه، وه‌ک ئاسنی سوره‌وه‌بو، دلَم نه‌رمو پ‌ر‌له‌تینه. شی‌اوی با‌سه، ئاسن که سور ده‌بیته‌وه، تینه‌که‌ی زو‌ر به‌ته‌و‌ژمه‌و دره‌نگیش سارد ده‌بیته‌وه.

٨ (كُنْ خَلَّاصَ أَوْ دُوزَخٍ هِجْرَ تَوْ يَأْتِمُ أَيُّ جَوَانٍ)
(هَرِ نَفْسٍ دَارِدَ صِلَاوٍ نَعْرَةَ هَلٍ مِنْ مَزِيدٍ)

مانای وشه:

آز: له؛ یاتم: گیرم ئه‌که‌وی؛ دارد: هه‌یه‌تی؛ صلا‌ه: بانگ‌وقاو؛ نَعْرَه: گۆزه؛ هه‌ل: ئاخو؛ مَزید: زیاده.

پوخته‌ی مانا:

که‌ی له دۆزه‌قی دوری‌تۆ، رزگار ده‌بم، یاره تازه پیگه‌یوه که‌م؟ که ئەم دوریمت هه‌مو ده‌مان به نهره‌ته هاوار ده‌کا: ئاخۆ له‌وه زیاتر هه‌یه بیسوتینم؟
لێ‌ده‌دا مه‌لا ئیشاره‌ی به‌ ئایه‌تیکی قورعان کردوه که فهرمویه: روژی قیامت خوا له جه‌ههنده‌م، ده‌پرسی ئه‌ری پر بوی؟ ده‌لی ئاخۆ پتر هه‌یه بومی بین؟!.

کۆ دزانت من ژرمبازان ده‌ما ئوغلمه تین
تینه‌ دل سه‌دم ژوان و سینه‌ تینی سه‌د جه‌رید

مانای وشه:

ئوغلمه: جه‌نگی مه‌غلوبه، هیرشی توندو تیژ؛ جه‌رید: جلیت، کورته ژمب.

پوخته‌ی مانا:

کۆ ده‌زانێ من له‌ده‌ستی چاوی مه‌ست‌چم به‌سه‌ردی؟ بێ‌به‌زه که‌وتونه جه‌سته‌ی گیانی پرژانی دلم. بویه کۆلکی گۆرو مه‌یدانی جلیت بازانی شو‌ره سوارو نیشانی نیشان پیکان به‌ په‌یکانان. هه‌رده‌می دین و ده‌چن، سینگم به‌ رمبان کون کونه‌و دل به‌ نوکی تیری برژانگ بویه بیژینگ.

٩ من ژسه‌فهبه‌یان ژنیفا مه‌قتله‌ی رم تینه‌ دل
لی لوان ده‌ستان نه‌ین خونا غه‌زایا نه‌ژ شه‌هید

مانای وشه:

سه‌فهبه‌یان: دوریزان؛ نیف: ناوه‌راست؛ مه‌قتله‌: شه‌رگه؛ مه‌قتله‌: برینی کاری؛ لی: به‌لام؛ نه‌ین: نین؛ غه‌زا: په‌لامار بۆسه‌ر دوژمن، خه‌زا؛ شه‌هید: کوژراو له‌ راهی خوا‌دا؛ شه‌هید: حازرو ئاگادار.

پوخته‌ی مانا:

که‌زه‌ کانت له‌ دولاوه به‌ هوێ سه‌روه‌ی شه‌نه‌باوه - که‌ تیکه‌ل به‌یه‌کتر ده‌بن و روخسارتم لی ده‌شیرنه‌وه - وه‌ک لیک‌دانی دوریز له‌ شه‌رکه‌ران ده‌چی. که‌ په‌لاماری یه‌ک ده‌دن. منی بیچاره‌ی هه‌زاری دل بریندار، له‌و ناوه‌دا بێ سوچ و تاوان، ده‌کوژریم. خوی‌نیشم به‌فیرو ده‌رواو که‌س کوشتیم ناگریت‌خوو شه‌هیدی گوژر نه‌ناس خوم.

شیاوی باسه، شه‌ری سه‌فین که‌ له‌ سالی ٣٧ ی کوچی، سه‌فه‌ره‌مانگ. له‌ دم فورات، له‌ نزیکی شاری ره‌قه‌قی لای حه‌له‌بی، له‌ سوریا، له‌ مابه‌ینی عه‌لی و معاویه روی داوه، له‌م به‌یت‌دا ئیشاره‌تیکی بو کراوه. کیشه‌ زۆره؛ ئاخۆ کوژراوی ئەو شه‌ره‌ هه‌مویان شه‌هیدان نا؟

۱۰ موصحہ فاحوسن و جہمالی سورہتا خالو خہتان
(ماتلونا غیر حرف لا و قرآن مجید)

مانای وشه:

موصحف: قورعان، ڀراوى؛ حوسن و جهمال: جوانى و خوشيڪى؛ سورٽ: به قعدرى و گهروهي؛ سورٽ: به شيڪى سدرمخو له قورعان يان له كيٽب؛ ما: نه؛ تَلُونَا: خويندمان؛ حهراف: پيت؛ لا: نا؛ وَقرآن: مجيد؛ سوپند به قورعاني جي گهرو و ڀرور.

پوختہ ہی مانا:

سویند بقورغان، منی دلداری سهرگردان لهوئا هم، به ئاوا تم له کتییی پزله پهری جوانی و دنگری ئویارو به تاییه تی، له سورتهی خست و خالی سهر رومه تی تیز برّو ام. به لام هیشتا جگه له پیتی «نا» م نخویندوه و هر وشه ی نام گوی لی بوه که ئمو نایهش «لا» ی تیکنانی نیوان دو بروکانیه تی.

«نالی» دهلی:

وتم ٹایا بهزاری خوت دهپرسی حالی زاری من؟

بروی هیئایه یهك وهك شكلی لا یه عنی كه بیزارم

۱۱ گهرچی ههر دایم ژمیهری نهینه کا دل بهدره من
وهك هیلالی صوبح تیم نهز جارنان به ناپه دید

مانای وشه:

میهر: خور؛ میهر: نهوین و خوشه ویستی؛ نه ینک؛ ئاوینه؛ بهدر؛ مانگی چارده؛ هیلال؛ مانگی یه کشته وه؛
تیم: دیم؛ بم؛ بیم؛ ناپه دید؛ نادیار.

یوخته‌ی مانا:

هەرچەند ههميشه دله كهه وهك ئاوينهى كه تيشكى رۆژ بذا تهوه؛ له تيشكى ئهوين روشنهو وهك مانگى شهوى چاردهههم، روناكهو بگره زياتریش؛ بهلام جارجار كه پرشنگى ديداريم لى لادهكهوى، دهبمه نهو مانگه يه كشهوهى كه بهيانى بوى بروانن. كه ههر نيهو به يه كجارى تواوتهوه.

«نالی» یہ یارہ کہی دہلی:

تهی میهری میهره یان و مره سهرام بامیداد تا مه هروان بین به هیلالی شهوی محاق

۱۲ ما بله علین جانفزا ناڤی مه پینت جاره کی
(بالدعا بلغ تحیاتی لستلمی یا برید)

مانای وشه:

ما: به لکو: له علین: له علان: جانفزا: پیتدمر به گیان: بالدعا: به نزاو پارانهوه: بلغ: بگه یه نه: تحیاتی: درودو سهلامه کانم: لستلمی: بو سهلامایه: یا برید: نهی په یتی نامه بهر.

پوخته ی مانا:

نهوه خواجه به لکو سهلما جارېک یادېک له من بکاو بهو دو لیوه تنکو ئاله یاقیقانه ی - که گه شه ی گیان له وان رایه - ناوی مه لا بدرکینې. ده تو خوا! په یتی نامه بهر ویرای درودو سلاوان، بو پیک هاتی تم تاواتم، له بهر سهلما بیاریوه.

۱۳ تو ژ «مه لا» یی ههر بهرس نه سراری عیشقی حل دکت
قی موعه ممای چزانن صعد مه لاوو موسته عید؟

مانای وشه:

حل دکت: هل دینی: موعه ممای: مه تل: موسته عید: فقیی له سر ئیجازه، بهر ژورتر له سوخته.

پوخته ی مانا:

تو گه رکه نه پنی به دژواره کانی دلی دلداران بزانی؟ نهو مه ته له ههر لای مه لای جزیری هه لده هیندری و کسه تر نا. مه لایان و خوینده وارانی له زهر، به سه تانیش هیچی له هیچ لی نازانن.

۱۴ نه ر بکوشتن وهر بهشتن نه مرو فرمانا ته بت
(أخخذ عبْدُ رقیقُ واقِفُ بینَ العَبیدِ)

مانای وشه:

عه بد: کویله: ره قیق: به نی و کویله: ره قیق: تنک، باریک، نهر مونیان: واقف: راویستاو: عه بید: کویله گه ل.

پوخته ی مانا:

نه گهر ده ته وی به کوژی، یان ده ته وی به هیلیه وه، فرمانت چونه با وایی و به دل رازیم. نه حممد کویله ی شافه به گویی بهر دمر گاته. بو فرمانت له ناو کویله کانی دیتدا، هه لو یستاوه و گوی له مست و له سر ههسته.

قصیده‌ی سی و پینجه‌م

دادو موده‌و

۱ نه‌ی شه‌ککهره گهردن ژعاج دیسا ژره‌شتوزین صه‌مه‌د
قه‌وسین لبالا فهرق و تاج که‌یهر ره‌شانندن بی‌عه‌ده‌د

مانای وشه:

نه‌ی شه‌ککهر: قامیشی شه‌کر؛ ره‌شتوز: ره‌شی بریقهدار؛ صه‌مه‌د: بی‌نیازو جی‌نیاز؛ که‌یهر: تیری
ده‌مپانی وه‌ک چه‌قو؛ لبال: له‌کن؛ لبالا: له‌بهره‌ژور.

پوخته‌ی مانا:

به‌ژنی باریک به‌راستی و شوشی و شیرینی - که‌بره‌وی قامیشی شه‌کر ده‌شکینی - و، گهردنی
زهردی سبی واش - که‌عاج له‌تماشا کردنی راده‌مین - ئەوا دیسان له‌و جوته‌بروی سیونگی زور
ره‌شی بریقهداری به‌که‌وانه‌ی که‌نیوانیان له‌بلندایی بالای دا، به‌رانهر به‌دور کاکول و تانجی
سهریه‌وه‌دیار ده‌دن و ئەو دو‌که‌وانه‌ره‌شانه‌ده‌سکردی وه‌ستای بی‌هاوتای دنیا‌سازده‌ری بی‌نیازه؛
ده‌ستی به‌تیره‌بارانی هزاران له‌دلداران کرد.

۲ که‌یهر ره‌شانندن بی‌حیساب میصری کودان سیقال و تاب
صه‌د روسته‌مو نه‌فراسیاب کوشتن لوان که‌رکر جه‌سه‌د

مانای وشه:

ره‌شانندن: پرزاندنی؛ سیقال: مشت و مال؛ تاب: تیشکو بریقه؛ که‌ر: له‌ت؛ جه‌سه‌د: له‌ش.

پوخته ی مانا:

جگه لهوه چاوی مهستی به مژولان، تیره بارانی دلّی کردو له ههژمار بدمر بوّی هاویشت؛ بروکائی - که وهك شیرى میصرى تیزو خوارو جهوهردارن - وهها مشتو مال کریاوو بریقه دارى کردبون، که نهك ههر منى ههژارى بهسته زمانیان پی ده کوژرا، نهگهر روستهمى دهستان و نه فراسیایى تورانى وهبهر هاتبا، به قهلتیک دای دههینان و که لاکیشیان ههینجن دهبو.

۳ صد پادشاهو خوسرهوان جان دان ژعیشقی و رهوان
نهسرین و له بسی نهرغهوان من دین لهژنا سهرو قهد

۴ من دین لهژنا عهرعهرین تایین زه بادو عهنبهرین
بایی صه پادا چهنبهرین زولف چونه سهرنورا صهمهد

مانای وشه:

خوسرهو: قهرال؛ رهوان: گیان؛ لهبس: جلك و شمهك؛ عهرعهر: دارىكى راست و بلند؛ تا: ههودا؛ تا: لاچار؛ زه باد: بوّ خوشیکه له جانمهریک ههلهموهری که وهکو پشيله دهجی؛ چهنبهر: گهو، ئالقه.

پوخته ی مانا:

من یارمدیت چیبین؟ نهو بالّا سهول و عهرعهره، به بهرگی ئال و والّاه. دعت گوت نه مامی عهرعهره به نهسرین و نهرخهوان گولی کردوه. کهزیه کانی ئمتوت تاتای میسکی زه بادو عهنبهریان بهر گرتوه. لهو کاتمدا بای بسکان هاتو ئالقهی زولفان، چونه سهر رومعتی جوانی که تیشکی روناکی خودا دهادتموه. جا نهك ههر من صد پادشاهو قهرالیش نهوه ببین له عهزهرتان گیان نهدهن و فهراقی رهشیان لی دهبرى.

۵ زولف چونه سهرنورا زولال جارەك وهره بایی شیمال
بسکان ژسهر دیمى قهمال زولفان ژبهر جوتی نهسهده

مانای وشه:

زولال: رون و لوس و رهوان؛ دیم: روخسار؛ قهمال: بهالّاه؛ نهسهده: شیر.

پوخته ی مانا:

بای شهمال! دهستم دامیت. وهره نهو بسکه رهشانهی که نوری روخساری یاریان داپوشیوه، لادوه نهگهر دهتوانی رامالّو یا نهو چاوانهش ببینم. که له کوشتنی دلّداران، له جوتیک شیر خهتهترن. چونکه من بهدل ئاواتمه بهو چاوه جوانانه بهرم.

٦ سه حجار جوهتی جادوان ئیرو ژرمزا نه بروان
دل گرتو دابهر کاشوان کهر کر لمسکینان که بهد

٧ دل گرتو دابهر خه نجه ران کو شتم نیگارو دل به ران
مه زدهستی ظلوما نه سمران دادو مه دهد، دادو مه دهد

مانای وشه:

سه حجار: جادو گهر؛ ره مز: ئیشاره؛ کاشو: گوچانی گهمی شفقین؛ نه سمر: گهنم رهنگ.

پوختهی مانا:

ئهو دوچاوه سیحراویانهی - که وهك دو جادو گهر وانه - چاو یکیان له برویان داگرتو تی یان
گه یاند که دلمیان له بهر لابه ری. بروی چه ماو له چه شنی گوچانی شفقین، دلیان کردم به گوی
مهیدان و رفاندیان و که له خه نجه ریش تیژ ترن، ئهو بیچاره یان هه نجنی و له ت به له ت کرد. هاوار
له من منی هه ژار، بهر زولمی زوردار که وتومو زور کاری من نازه منی کی دل بهرو زهره نه سمره.
ئهی خوا به به دادم بگه، نیازم زور به یارمه تیه.

٨ دل بهر ژله علین خوی شه فاف دامن مه یا گولگون و صاف
دهریایی عیشقی قاف و قاف په یوهسته تیتن جه زرو مه د

مانای وشه:

شه فاف: رونی شوشهیی؛ گولگون: گول رهنگ؛ قاف: کیوی که له ده ریاداو دهوری هه مو دنیای داوه؛
جه زر: کشانه وهی ده ری؛ مه د: هه لکشانی ده ری.

پوختهی مانا:

مه لا دیاره زور زو دوعای قبول دهن. له پاش ئهو دادو هاواره، دیاره دلیان داوه ته وه. که فهرمو به:
یارم لهو جوته لیوانه ی - که وهك بلور، رون و پاکو له ئالی دا له لال ده که ن - باده ی گول ره نگی
روناکی پی چه شاندمو تیی گه یاندم که نه گهر له سهر واز نه بو، جار جاره دلی ئیشاندم؛ گوی
نهمه می چونکه ئه وین وهك ده ریایه وه مو دنیای داگرتوه ده ریاش بی جه زرو مه د نابی. جار یك
لیم نزیک ده بیته و جار یکیان ده ستم نایگاتی.

٩ حوسنا مونه ززه بی میثال سه ردا لییاسی خه ت و خال
سه ر گه شته هه ران ماو لال نه حمه د کودی نورا صه مه د

۱۰ الله ژنورا سهرمهدي يهك قهطره يهكدا نهحمهدي
شيريني و رهمزهك وهدي مهدهوش ما حهتتا نهبهدي

ماناي وشه:

مونه ززه ه: پاكو دور له كه مايه سي؛ سهرگه شته: سهرگردان؛ ههيران: حهپه ساو، سهرسورماو؛
رهمز: ئيشاره، نهيني؛ مهدهوش: تاساو.

پوخته ي مانا:

مني دلدار، كه نهو جوانيه پاكو بي عيبو بي وينهم به گلينه كانى خوومديتو سهيري خهتو
خالانم كرد، كه بونه نهخشي روخسارى، به يه كجاري بوم دهر كهوت كه وينهي نوري خودايه لهو
روخساره جوانه دايه. ئيتير تاسام، سهرم سورا، لال و پال بوم. خوايه نوري بي ئاوابون و سنورت كه
خوي نيشاني بهنده دا، چهنه گرنگه. من تنوكيكم له دهرياي نوري ههميشه يي تو، بي گه يشت.
شيرنايه تي و مزده ي نهيني واي داومي، كه ههتا ههتا سهرخوش و بي هوشم ده كات.

سفينه سى

۱ ناهژ دهستی وى سرى دل بعه يى حواله کر
هرچی لمن گری «مه لا» جامی مه یا دوساله کر
پوخته ی مانا:

تهی داخه کم! هیچ نازانم مه بهستی نهی چو. دلّه دهرده داره کی من، حواله ی پیاله ی مه ی
کرا. مه لا! هرچی بهسرت هات، لمو باده کوته ی بزانه.
«حافظ» لمو بارموه دهلی:

۲ چل ساله دهرده دارم و تازه تی ده گم چاری هزاری دل به جفار مه ی دوساله بو
شهنگی بناز مه ششها میسکو زه باد و ششها
روی ما دین پیانه هیژ زنده لمن ده لاله کر
مانای وشه:

مه ششها: روشت؛ و ششها: و ششها: داومری، پهرزو بلاو بووه؛ هیژ: هیشتا، هیمان؛ ده لال: ناز؛ ما:
تیمه.
پوخته ی مانا:

۳ تمو شهنگ و شوخه به نازه، هاتو رابرد. رموته بهلنجه مو لاره کی، میسکو زه بادی دموه شانده
بوئی خوشی بلاو ده کرد. بو پایمنداز له ریازی، تیمه ی دلدار، روبه عاسمان تخیل بوین و ویستمان
به ختموهرمان بکاو یی له سمر چاوانمان دانیت. به نام یی له چاوی تهر و سور نان، بو بهری یی
ناسکه کی تمو، دیاره زور بو. به نازموه هیشتا تیمه ی به تاوانبار دهریناوه و منعت ده کا.
۴ چیچه کو گول سه هر گهان نه ستره نین دهر گهان
تیک ژمیسکو ماومری ماهی خونا فو ژاله کر

مانای وشه:

چیچه ک: گول؛ سه هر گه: دمی به یانی؛ نه ستره ن: جورى گول به اغی ناله؛ سه هر گه: خیه تی گه وره؛

خه رگه‌ی که سگ: بره‌تیه له عاسمان؛ خه رگه‌ی مانگ: خه رمانه؛ ماوه: گولآو؛ ماه: هه‌یف؛ خوناڤ؛ شهونم؛ ژاله: شهونم، ئاونگ.

پوخته‌ی مانا:

یارم له به‌ربه‌یاندا، که روخساری خو‌ی نیشان‌دا، کولمی سورو لیوی ئالی و لاجانگی زیرتای ده‌سمالی و هه‌نیه‌ی مانگ و که‌زی و بسکی، به‌رامه بآو که‌روه‌ی له‌بر ئهم عاسمانه شینمو له‌سمر ئهم کوته زهمینه، دیمه‌نی دا. هه‌رچی گول‌بون، له خو‌شیانی و له‌شهرمانی که له‌جوانی‌دا تای‌ناکن، ئاره‌قیان کرد. عاسمانیش به‌ئه‌ستیره‌وه، له عه‌زده‌تی ئهو دیداره‌وه له‌پرشنگی ئهو روخساره، تکه‌تکه‌ی ئالی له‌لیوان و ئه‌س‌رین له‌چاوی ده‌باری. که ئهو ئه‌س‌رینانه، ده‌گه‌ل‌خوهدانی گول‌لندا، تیکه‌ل‌بون و شهونم ئه‌نگوت. به‌لام نه‌که ئاونگی بی‌بون، له‌نیزیکی ئهو تازه‌گوله‌نازداره، بونی میسکه‌و گول‌لوی وه‌خو‌گرتبو؛ به‌کوردی لیک‌ی ده‌ینه‌وه مه‌لا ده‌لی:

له به‌یاندا که‌گول شهونمیان له‌سمر بو، یار هاته‌دەر، له‌ناو گول‌ان پیاسه‌ی کرد.

ع دیمی دبسکه‌و خه‌مری‌یان تاوو له‌فین دشه‌تری‌یان

مانه ته‌مام که‌سکه‌و صور به‌دره‌ل‌دوری هاله‌کر

مانای وشه:

دیم: روخسار؛ خه‌مری: هه‌رچه، نیوه‌رو به‌ندیکی تو‌زی و به‌گه‌و؛ له‌ف: پیچ؛ شه‌تری: گول‌ینگه‌ی بان شه‌ده؛ که‌سکه‌و صور: کولکه‌ زیرینه؛ به‌مر: مانگی‌یز؛ به‌دره: به‌هه‌له‌وه‌په‌له؛ به‌دره: کو‌مه‌لیک له‌سکه‌ی زی‌رو زی‌و.

پوخته‌ی مانا:

دیمه‌نی ئهو ده‌مو چاوه، له‌ناو بسکه‌و گیل‌گیله‌و گول‌ینگه‌و ده‌رز‌ی و لاگیره‌و خه‌رینگه‌و سه‌ریوش و سه‌ری‌پ‌پ‌چ و هه‌وری و که‌ردنه‌ندان، وه‌که مانگی‌ک ده‌هاته به‌رچاو که له‌شه‌وی چاره‌ده‌ای و په‌لکه‌زیرینه بویته خه‌رمانه‌و ده‌وری لی‌دای.

ه دور کرین ژسونبولان چیچه‌که‌و بشکو‌و گولان

دل مه‌ژره‌نگی بولبولان شه‌ه‌تی داغی لاله‌کر

مانای وشه:

دور: ده‌وره؛ بشکو: بشکو‌ژ، خونه‌چه؛ شه‌ه‌ت: وه‌کو؛ لاله: گوله‌میلاقه.

پوخته‌ی مانا:

به‌و که‌زیه‌نه‌ی، که‌وه‌که‌سونبول بونیان خو‌شه، خونه‌چه‌ی لی‌وو گولی کولمی خسته‌ته‌ناو په‌رژینه‌وه‌وه دل‌مه‌ل‌تاو نه‌دی‌تی، داخ له‌دل‌مو وه‌که‌میلاقه، ره‌ش‌یه‌و جه‌رگ و هه‌ناوی، بومه‌هاو‌ده‌ردی بولبولان له‌نال‌مو گریانی به‌کول.

نالی ده‌لی:

گریانی به‌یانانی منه‌یا عیثی خه‌نده‌ته‌پشکو‌تی گول‌مایه‌ی لی‌تانی شه‌واوه.

٦ پیری موغان ژشیشه یی دامه سه فینه کی مه یی
شوگری خودی کو قولز مه که من ژخورا قه باله کر
مانای وشه:

موغ: مه لای زهرده شتی؛ پیری موغان: مه یخانه چسی؛ پیری موغان له زاراوه ی عارفان دا، به پیری
تهریقه ت ده لئین؛ سه فینه: گهمیه؛ سه فینه: له زاراوه ی مه یخوران دا، پیالهی پره؛ قولزوم: له بیهیچه دا
ناوی ده ریای سوره و چونکه نیزیکی به شاری «قوله یز مه» ی نزیکی سویسی میصربو شه ناوه ی به سهرا براوه.
به نام له شیعر ی شاعیران دا تمنیا واتای ده ریای ده دا؛ قه باله: تاپو.

پوخته ی مانا:

پیری ته ریقه ت، له باده ی دل داری خودا، پیالهی کی ده خوارد من دا. سو پاس بو خوا، که له سایه ی
شه پیالوه، ده ریایه کم وه گیر که وت. واتا دل م بویه ده ریای له ناسین و شه یینی خودای مه زن دا.

٧ خضری بره مزو موعجیزی مه ست مه دی ددینگزی

هات پیالیه که دده ست شه شکره سه د پیاله کر

مانای وشه:

خضر: سه وز؛ خضر: ناوی یه کی که له نزیکیان به خودایه و مهرگی لی دور که توتوه ده لئین ناوی ژیا نیشی
خوارد توه و هه می شه هه ر جوان ده مینی؛ ره مز: نه یینی و ئیشاره؛ موعجیز، موعجیزه: شه شته ی له
عهقل و ده سلانی ئاده می به دوره؛ دینگز، دینیز: ده ریای.

پوخته ی مانا:

پیری من وه که خدری زینه، له ده ریای دل ما خو ی نو اند. ئیمه ی دی مه ستی شه یینین؛ پیالیه کی
له ده ست دا بو، به و پیالیه صد ییکی دامی و صد شه وه نده مه ستی کردم.

شیاوی باسه، قورعان باسی موسا ده کا، که توشی یه کی که هاتوه زور له خو ی زانان بره وه له
ده ریادا پیکه وه بون. تا ئاخری چیر و که که. ده لئین شه و پیاوه خدر بو. مه لا لیره ئیشاره تیک به و
باسه ی قورعانه ش ده کات.

٨ غونچه له باژره نگ گولی دیمی بسیرنوما «مه لی»

شوبه ته ی بولبولان سه هه ر له و مه فغان و ناله کر

مانای وشه:

له ب: لیو؛ سیر: نه یینی؛ فغان: هاوار.

پوخته ی مانا:

خونچه لیوه ی به ره نگ گوله. به نه یینی له به یان دا، رو خساری نیشان مه لا دا. هو ی شه مه یه که هه مو
به ره به یانان، وه که بولبولان ئیمه گاله و ناله مانه.

«حجی که وره»

۱ دهری مه‌یخانه‌یا عیشقی سه‌ه‌ر عارف زیارت کر
بنابی چه‌شم و خونی دل وضو به‌ستو طه‌هارت کر

مانای وشه:

چه‌شم: چاو؛ وضو: ده‌سنویژ؛ طه‌هارت: پاکو خاوینی.

پوخته‌ی مانا:

خواناس (عارف) له به‌ره‌به‌یاند، دهر گای مه‌یخانه‌ی شه‌وینی نیشان‌درا. بو شه‌وی بوماچ کردنی
سهرده‌رانه‌و چونه ناو مه‌یخانه‌ی بشی، گهره‌ک‌بو پاکو خاوینی بی. له‌سهر ده‌ستوری خواناسان، له
خوینی دلدا خوئی ششبتو به‌تاوی چاو ده‌سنویژی گرت.

۲ ورین جاما هیلالی دا ژعه‌کسی ماهی نه‌و بینی
کو خانی میه‌رو جه‌رگی چه‌رخو خوانی روزه غارت کر

مانای وشه:

دهرین: بهینه؛ هیلالی: له بیجمی مانگی به‌کشه‌وه (یان، له ره‌نگی مانگی به‌کشه‌وه)؛ عه‌کس:
گهراندنه‌وه؛ ماهی نه‌و: مانگی تازه؛ بینی: بینی؛ خان: مال؛ خوان: سفره.

پوخته‌ی مانا:

مه‌یگیر! به‌و بی‌آله‌ی سهر ده‌ست که له شکلی مانگی نوی دروست کراوه، مه‌ییکی زهردی تیشک
دهر وه‌ک مانگ بینه‌و بمان دهری و روخسارتی تیدا بنوینه‌و بروکانت له‌و باده‌ی لهره‌نگ ئاوینه‌دا

تماشاکه، که هه‌رچهند له‌گوین مانگی نوی، که‌وانی و باریک دهنوینن؛ چون پشیوی و ئازاوه‌یان ناوه‌ته‌وه؟ تیری ئه‌وان له‌و ماله‌ که‌وانینه‌وه، مانی خورو جهرگ و هه‌ناوی عاسمان و سفره‌ی روژوی روژو دارانی تالان کردو سوتاندنی. له‌وساوه‌ تو دیاریت‌داوه، نه‌ روژ پهرستن له‌باوه‌ نه‌ روژو له‌بهرمانگ دیتن.

۳ بمیزان قه‌وسی ماهی‌نه‌و لوه‌جه‌ی دلبه‌ری من دی
ژچه‌شم و گوشه‌یی ئه‌برو بدور جامی ئیشاره‌ت کر

مانای وشه:

میزان: ته‌راز، به‌رانبه‌ر؛ میزان: بورجی ته‌رازو له‌ عاسمان؛ قه‌وس: که‌وان؛ قه‌وس: بورجیک له‌ عاسمان؛ وه‌جه: روخسار؛ وه‌جه: لا؛ بدور: بو‌ده‌وره‌ی.

پوخته‌ی مانا:

من که‌وانه‌ی بروی یارم، له‌بهر هه‌نییه‌ی به‌دی کردن. که‌ وه‌ک مانگی تازه‌ هاتو، له‌ گوشه‌ی عاسمانی ساودا، هاته‌ به‌رچاو. له‌ ته‌رازو و ریکو پیکی و که‌وانه‌ی ئه‌ودو که‌وانه، بورجی که‌وان له‌ عاسمانا، ده‌گه‌ل ئه‌ستیره‌ی ته‌رازو شه‌رمه‌نده‌ بون که‌ گرووی لی‌ برده‌بونه‌وه. یاری نازدار، به‌ گوشه‌ی بروو تیه‌لی چاو، هانه‌یان دام که‌ له‌ پیاله‌ نزیک که‌ومو له‌ تیشکی ئه‌وان له‌مه‌یدا سه‌رخوش و دوره‌ هوش‌بیم.

ع ب‌ئه‌بصاران نه‌ظه‌رم‌ن چو ژچه‌رخ‌ی قه‌وسی ئه‌برو‌یان
شوگور خوازین کو چاقان کار به‌رعه‌ینی به‌صاره‌ت کر

مانای وشه:

ئه‌بصار: چاوگه‌ل؛ به‌صاره‌ت: عیلم و زانست؛ نه‌ظه‌ر: تماشا؛ چه‌رخ: سو‌راندن، بزواندن؛ چه‌رخ: جه‌غز؛ چاقان: چلون؛ چاقان: چاوگه‌ل؛ عه‌ین: چاو؛ عه‌ین: خودی‌خو، ته‌واو.

پوخته‌ی مانا:

کاتی یارم گوشه‌ی بروی بزواندن و به‌تیه‌لی چاو تیی گه‌یاندم باده‌ وه‌خوم؛ چاوم له‌ جه‌غزی بروکه‌ی هه‌ل‌خلیسکا و چاوه‌ مه‌سته‌کانیم دیتن و به‌وان مه‌ست بوم. سو‌پاس بو‌خوا، که‌ چاوانم هه‌لیک کاریان له‌روی زانینه‌وه توش‌هات. سه‌یر ماوم چلون ئه‌وجاره‌ به‌ختی من ئه‌وه‌نده‌ باشی هیناوه؟

۵ زسەر دیمی نیقاب نأفیتو دهستورا طهوافی دا
دسهعی بهیتو ئیحرامی و من ئهسوهد زیارهت کر

مانای وشه:

نیقاب: روبه‌ند؛ دهستور: ئیجازه؛ طهواف: ده‌دوره گه‌زان؛ سه‌عی: روینی به‌په‌له‌و غاردان به‌تایه‌تی بو
حاجیان له‌ههره‌تی هه‌ج‌دا؛ به‌یت: مال، مالی کابه؛ ئیحرام: دهر به‌ست‌بون به‌چه‌ند شتیك که ههره‌تی
هه‌ج مهرجه بو حاجی؛ ئه‌سوهد: رهش، به‌ردی رهشی حاجیان.

پوخته‌ی مانا:

یار روبه‌ندی له‌سەر روخساری تور هه‌لدا. ئیجازه‌ی‌دا که له‌ده‌وری سه‌ری گه‌ڕیم و دنیا له‌خۆم
حرام که‌مو به‌ره‌و کابه‌ی روخساری ئه‌و، به‌غار برۆم. خوا شو‌کۆر هه‌ج‌م قبوله‌و خالی وه‌ك به‌رده
ره‌شه‌که‌ی حاجیان - پیرو‌زو ره‌نگ شه‌وه‌م - زیارهت کرد.

۶ د‌د‌یداری هه‌زاران جان نثاری مه‌قدده‌ی یارن
که‌سی جانان ب‌جان بینت ده‌غیشقی وی تجارهت کر

مانای وشه:

نثار: په‌رژ‌کردن، شاباش؛ مه‌قدده‌م: جیگه‌یی، پیو‌قدده‌م؛ تجارهت: قازانج له‌مامله.

پوخته‌ی مانا:

له‌رێگه‌ی د‌یداری یاردا، هه‌زاران گیان به‌ش‌بابشی به‌ری پ‌یی که‌م، له‌قازانج‌مه. که‌سێك یاری
به‌چاوی گیان - وه‌کو من دیومه - ب‌بینی، له‌بازاری ئه‌وینی، سودی ب‌ی هه‌ژمار وه‌گیر د‌ینی.
خوا له‌قورعانا فه‌مویه: «خودا له‌خاوه‌ن باوه‌زان گیان و مالیانی گر‌یومه به‌هه‌شتیان له‌بات
ده‌دات. ده‌چنه‌خه‌زا له‌رای خودا، کافر ده‌کوژن و ده‌ش‌کوژرین. خوا له‌ته‌ورات و ئینجیل و
قورعانا، ئه‌م گه‌فته‌ی داوه‌و ک‌ی له‌و په‌یمان پته‌وت‌ره؟ مز‌گینی له‌و سه‌ه‌ودایه‌تان، که‌بریار‌تان
له‌سەر داوه‌و له‌راستی‌دا، سه‌رکه‌وتنیکی گه‌وره‌یه.»

۷ بد‌یناری د‌نی زینهار دا یاری خوه نه‌فروشی
که‌سی یوسف فروتی وی ده‌اله‌م دا خه‌سارهت کر

مانای وشه:

زینهار: ده‌غیله؛ عاله‌م: دنیا؛ خه‌سارهت: زیان.

پوخته‌ی مانا:

دهغیلت‌بم نه‌چی هەر گیز به زێڕۆ مالی دنیا، یار وه‌گوژی. که‌سیکی یوسفی میصری فروشت، هەر خوی له‌دنیا‌دا، زیانبار بو.

۸

تئی نه‌و سه‌جده‌یا شوکری ته‌بر میحرابی قه‌وسه‌نیان
کو‌ده‌لقو شه‌ملو سه‌ججاهه‌ بقئی ناڤی قه‌صاره‌ت کر

مانای وشه:

ده‌لق: خه‌رقه‌ی پڕ له‌بینیه‌ی ده‌رویشانه؛ شه‌مل: نه‌و چاره‌که‌ یان عه‌باهه‌ که‌ ده‌له‌شیان ده‌هالێن؛
سه‌ججاهه‌: دو‌گه‌ردی نوێژ؛ قه‌صاره‌ت: شوشتن؛ قه‌صار: گازر، جل‌شور.

پوخته‌ی مانا:

ته‌نیا هەر نه‌و سوژده‌و کر‌نوشت به‌کار هاتوه‌ که‌ به‌ران‌بهر به‌ میعراوی که‌وانه‌ی برۆی یار، بو
سو‌پاسی دیداره‌که‌ی به‌جیت‌هیناو هەر که‌سیکیش وه‌ک تو خه‌رقه‌و به‌ژن پۆشو به‌رماله‌که‌ی
به‌تاوی چاوو خوینی دل نه‌شوری، به‌ تاوانی دلی نا‌گاو کر‌نوشی لی قبول نا‌کری.

۹

دبه‌حتی له‌علی له‌ب هه‌رخام نارت طه‌بعی نه‌لماسی
وه‌لی ته‌ئشیرو فه‌یضی میهر ته‌دبیری هه‌را‌ه‌ت کر

مانای وشه:

خام: کال، خاو؛ نارت: نا‌گاته؛ ته‌ئشیر: کار‌تیک‌رڤن؛ فه‌یض: به‌هره؛ فه‌یض: سه‌ره‌ژێژ کردن؛ میهر:
خۆر؛ میهر: نه‌وین؛ هه‌را‌ه‌ت: گه‌رما.
شیاوی باسه، له‌علو نه‌لماس دو‌ گه‌وه‌ه‌رن، که‌ ده‌لێن کار‌تیک‌رڤنی روژ به‌ سه‌ه‌تان سه‌نال له‌ دلی به‌ردا
سازیان ده‌دا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر کال و خاویک ناتوانی مرخی وه‌ک نه‌لماس برابی و بتوانی له‌باس کردنی له‌علی لیوان‌دا
سه‌ر که‌وی. که‌من ده‌توانم لی بلویم، تیشکی خۆری شه‌وینی به‌ سه‌ره‌ژێژی من، نه‌و گه‌رمایه‌ی
داوه‌ به‌دل که‌ بتوانی له‌م دژواریه‌ سه‌ر ده‌ر بکا.

۱۰

دئی‌عجازی به‌یانی‌دا سو‌خه‌ن گه‌ر بیته ئینصافی
دزانت موخته‌سه‌ر هه‌ر که‌س «مه‌لی» سی‌حه‌ره‌ عیباره‌ت کر

مانای وشه:

نیمجاز: شتیک که لمتوانای کهس دا نهیی؛ سوخهن: وته؛ موخته صهر: کورته؛ عیبارته: قسمدرکاندن.

پوخته ی مانا:

نه گهر خه لک ههروا که میك ئینصافیان بی، باش دهمانن مهلا لهو شیعرانهی خوئی دا، کارنیک ده کا که به هیچ کهسیك ناکری و همرچی لدهمی دهردهچی وهك سيجری جادو گهرانه.
شیاوی باسه، مهلا لهم قصیدهیه دا، شوینی حافظی گرتوهو دوقصیدهی خواجه حافظ، لهو کیش و قافیهو مانایه، لهناو دیوانه کهی دایه.

همیشه بهار

۱) خه لقو لمن کن شیره تی ئەو دلبره زهرین کهمه
من دی دحالی غه‌فه تی هات دهر ژبورجی وه کهمه

مانای وشه:

خه لقو: بگلو؛ شیره‌ت: ته‌گیر؛ بورج: مزله‌ی مانگ؛ بورج: باله‌خانه‌ی کۆشک.

پوخته‌ی مانا:

خه‌لکینه ته‌گیرم چی‌یه؟ چم لی ده‌که‌ن؟ نازانن ئەمرو چم‌دیه؟ له‌پر دیتم یار - کهمه‌ره‌ی زیرن
له‌پشت - له‌ باله‌خانه‌ی دیاری‌دا، وه‌ک مانگ هه‌لی.

۲) هات‌دهر ژبورج و په‌نجه‌ران دل‌گرت و دابه‌ر خه‌نجه‌ران
ئه‌ف ره‌نگه‌ حالی دلبره‌ران له‌و عاشقان خون بون جه‌گه‌ر

۳) قه‌لب و جه‌گه‌ر من بونه‌ خوین له‌ورا کونو دهر‌بون برین
ئه‌ی جان وهره‌ حاله‌ بیین وهر روح ژ‌قالب بیته‌دهر

مانای وشه:

جه‌گه‌ر: جه‌رگ، که‌زه‌ب؛ روح: گیان؛ قالب: بده‌ن.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر که‌ په‌نجه‌ره‌ی کردنه‌وه‌و له‌ دور‌وه‌ له‌ژوری باله‌خانه‌ی‌دا خو‌ی نیشان‌دام، ژانیکی وام له‌دل
وه‌ستا دمت گوت به‌رخه‌نجه‌ر دراوه. خو‌ین له‌جه‌رگ و هه‌ناومه‌وه، هه‌له‌ چو‌را و کونه‌برینم

کولانهوه. وهره ئه‌ی گیانی شیرینم. تو هیچ نه‌یی، له برینه کانم برۆانه که ده‌شزانم گیانی ئامانه‌تی ناو له‌ش هه‌رتوی لی‌تزیك که‌ویهوه؛ خوی له‌له‌ش راده‌پسکینیی و بو سه‌یری به‌ژنو بالای تو، دیته‌ ده‌ری و نایه‌ته‌وه. که به‌راستی ده‌بیته‌ مایه‌ی شانازیم.

٤ جانی من ئه‌ر بی سه‌ر چه‌سه‌د مزگین بنافاقان ره‌سه‌د
عالم همه‌ی بی‌بن چه‌سه‌د ئینسان و جین و جانه‌وه‌ر

مانای وشه:

چه‌سه‌د: له‌ش؛ ئافاق: ئاسوگه‌ل؛ ئافاق: هه‌مودنیا؛ ره‌سه‌د: ده‌گا؛ عالم: هه‌رچی ئافه‌ریده‌یه؛
چه‌سه‌د: ئیره‌یی؛ جین: جنۆکه؛ جانه‌وه‌ر: زینده‌وه‌ر.

پوخته‌ی مانا:

یارم - که گیانی به‌راستم هه‌ر خویه‌تی - گه‌ر بیته سه‌یری برینان، گیانه سه‌یسه‌که‌ی ناو له‌شم، بو دیداری دیته‌ ده‌رو به‌یه‌کجاری له لانی له‌ش ته‌ره ده‌یی. که‌وابو یار دیته سه‌یری جه‌نده‌که بی‌گیانه‌که‌ی من. به‌لام هه‌ر بگاته سه‌رم، له دنیا‌دا ده‌بیته‌ قاو. خوشی و مژده‌ی دیداره‌که‌ی گش ئاسویه‌ک به‌رخو ده‌دا. هه‌رچی ئافه‌ریده هه‌نه، مروو جنۆکه‌و زینده‌وه‌ر ئیره‌یی به‌لاشه‌م ده‌به‌ن.

٥ عالم همه‌ی تینک‌بونه صه‌ف سه‌یرین لشاهی من به‌خه‌ف
هاتن تماشیا چار ته‌ره‌ف شاطر خوما‌ر تیتن دهر (یان، خیمار)

٦ هات پادشاهی پور سوپاه قامه‌ت ئه‌لیف دیم شوپهی‌ماه
دادو مه‌ده‌د صه‌د ئاه‌و‌ناه زولفان عه‌قارب تینه سه‌ر

مانای وشه:

سه‌یرین: روانیان؛ شاهی: شادی؛ شاه: پاتشا؛ خه‌ف: نه‌یتی؛ شاطر: چوست و مه‌زبوت؛ شاطر: جله‌وداری پاتشایان؛ خوما‌ر: مه‌نی گه‌سته، سه‌رگیزی سه‌رخو‌شی؛ خیمار: نیوه روبه‌ندیک؛ سوپاه: له‌شکر؛ قامه‌ت: به‌ژن؛ عه‌قارب: گه‌له دوپشک.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا به‌خه‌یال دایناوه، که‌یار به‌زه‌ی پێدا هاتو هاته سه‌یری که‌لاکه برینداره‌که‌ی. فه‌رمویه‌تی: هه‌مو دنیا کو بوته‌وه‌و ریزیان له ده‌ورم به‌سته‌وه. که هیچ نه‌یی به‌دزیه‌وه، هه‌ست به شادی له‌شه‌که‌م که‌ن و له‌و پاتشای نازدارانه‌ش، به‌سیله‌ چاوێک برۆان. پیا‌ده‌ی جله‌وداری ئه‌سپی ئه‌و مه‌سته‌ فه‌رمانزه‌وايه‌ش، له جوانیه‌که‌ی مه‌ی گه‌سته‌یه‌و پیشی تماشای گرتوه، که‌زیه‌کانیشی -

که سهریان به ئالقه هه لگه راونهوه - وهك دویشك لهو سه رهوه، گهف له تماشاکهر ده کهن. خیماریش نیوهی روخساری داگرتوه، ههی داد، ههی خودا کومه گیک له دهس ئیرهیی پاسداری ئه و نازداره و کهزیهی ئه و بالا نهمامه ی که وهك پیتی ئه لف راسته و تهختی هه نیه ی وهك مانگ وایه.

٧ گه ستمه خه لقو عه قره بی مه ستم ژشه و قا غه بغه بی
طالع تنی مه د که و که بی ئیرو عه قارب تینه دهر

٨ ئیرو عه قارب هاته خوار چو نیقی باغی گولعوذار
ئه و بوغچه یا ههر لی بوهار له و بولبولان لی قال و شهر

مانای وشه:
شهوق: مهیل، ئارهزو؛ شهوق: پرشنگ؛ غه بغه ب: بهرچینه؛ عوذار: لاجانگ؛ بوغچه: باخچه؛ بوهار: بههار؛ قال: گاله.

پوخته ی مانا:
له پرشنگی سپیایه تی ژیر چه ناگهی، چاوم به شهواره کهوت و به بوئی ئارهزو، مه ست بوم. هوشم نه بو، سه ری نوکی کهزی و بسکی - که وهك کلکی دماره کول بیه ئالقه - پی یه وه دام، سستی کردم. بو چاره نوس، که له فالنامه دمزانم ههر بورجی دویشکی عاسمان له به ختمه. به لی ئه مرۆ که یار کهزی به شانیه کرد، گه وه کانی هاتنه سه ر رومه تی جوانی، ده ت گوت هه زار دماره کول کهوتونه ناو گولزاره وه و لاجانگی وهك گول ناسکی داپوشرابو. بولبولان له پیواربونی ئه و گولزاره، ههر به هاره، کهوتونه نالین و گالین و له گه ل بهختی رهش، شه زیانه.

٩ بی هه د ژدل نالی و که یب دا بوغچه یا رضوانی غه یب
قا نالی یان نینن چوعه یب صوهتینه ئه م دل بوسه قهر

مانای وشه:
بیحه د: له هه ژمار به دهر؛ بی هه د: بی سزادان؛ که یب: ماتی و خه مگینی؛ رضوان: به هه شت؛ رضوان: به هه شته وان، رهزه وان؛ سه قهر: جهه ندهم؛ غه یب: نادیار.

پوخته ی مانا:
نالو گاله ی خه مبارانه ی ئه وینداران، هیند له ئه ندازه دهرچوه؛ ئه و به هه شتی خودایه شی - که

روی یاره - داگرتوه. به لام نالین بوئیمه ی دلدار ی بی بهش، سزای نیه و ئاساییه. چونکه ئیمه دلمان وهك جهه ندم گرمه و خه لکی جهه ندمیش لهولا ناله یانه و دهنگیان دهگاته ناو بههشت و هاوار ده کهن که ئیوه فریامان کهون.

۱۰ صوتن لمن جهرگو هه ناه وهر دین دهور گرتی خونا ف
زولف هاته سه ر لی کربلا ف بایی نه سیم وه قتی سه حهر

۱۱ ترسم موخالیف باده تی زولفین ددورا جه بهه تی
راکت قیاما ساعه تی عالم بیت زیرو زه بهر

۱۲ ظاهیر دبیزم په ندگیر دادل نه دی زولفا حهریر
شوبهی «مه لی» مینی ئه سیر گوهدیره قه ولی موخته بهر

مانای وشه:

وهر د: گول؛ هور؛ ورد؛ موخالیف: پیچه وانه؛ جه بهه ت: تو یل؛ زیرو زه بهر؛ زیرو زور؛ راکه ت:
هه ستینی، په یدا کات؛ قیام؛ هه ستان؛ ساعه ت: روژی قیامت؛ په ند: ئاموژ گاری؛ گیر: بگره؛ قه ول:
گفت؛ موخته بهر؛ به ئیحتوبار.

پوخته ی مانا:

گولی روخساری ئهویاره، له به یانا ورده شه ونمی له سه ربو. که زیه کانی به سه ردا هات و بای به یان،
له سه ر روخسار په خشی کردن. سهیری گولانم له دهس چو، له تاوانا جهرگو هه ناوم سوزاون. زور
ده ترسم ئه و بای پیچه وانه ی بهخته، کاریک بکا، زولفان له دهوری هه نیه شی بهالینی و قیامت له
دنیا رایینی و دنیا به زیرو زور بکا و ئیتر بو دلدار ی هه زار، هیچ ده روی خوشیان نه مینی.
کاکی ریوار! من که مه لام، ده بی به رواله ت پی ت بلیم: دلت مه ده به کیژوله ی بسک
ئاو ریشمی دل رفین. با وهك من گیر وده نه بی. به لام ئه م ئاموژ گاریه ی من له دلمه وه هه لئه قو لیوه.
پهن دی بهر استیم ئه وهیه، دل ده گرو ی جوان چاکیك نی و گیر وده به؛ تا ئاماده ی دلدار ی یاری
مه زن بیت.

«مستی نهبودی»

۱ جانا زجه مالاته موقه ددهس قه به سم نه ز
گهر حورو پهری زاده نه زهرکی ته به سم نه ز

مانای وشه:
موقه ددهس: پیروز؛ قه به س: بزوت؛ نه زهر: تاشا؛ نه ز: من.

پوخته‌ی مانا:
گیانه من له خومه وه هیچ نیم. من گزیکم له کوّی گری تووه هاتوم. من نه هوریم دل ده یگری، نه
له شوین پهریان ده گهریم؛ من له دنیاو قیامه تما تماشیه کی توّم به سه.

۲ میثلی مه هی نه و گهر ته دقیتن مه بین
میزه بکه جامی تو دینی چکه سم نه ز

پوخته‌ی مانا:
راسته من له دلداریدا، هینده لاوازو بی ره نگم که وهك مانگی یه کشه وهم به سه ره هاتوه و ده بی زور
ورد بوم بروانن تاده م بین. به لام تو نه گهر به نیازی من بین، بروانه پیا له ی مه یه کت خوت بین،
منیش هه رتوم، مه روانه رهنگی دنیا ییم. منیش و توش هه ر دانه وه ی تیشکی جوانی خوی
مه زنین.

۳ یه غما ژمه جان کر کو ته جه لایی دلدا
من روحي دقالب توی ته نها قه به سم نه ز

مانای وشه:

یهغما: تالان؛ تهجهلالا: تاشکرا بون؛ قهقهه س: رکه.

پوخته ی مانا:

یاری نازدار! هر که پرشنگی جوانی تو، خوئی بو دلم تاشکرا کرد؛ گیانه روا له تیه کمی به تالان برد. ئیستا تو م گیانی شیرینی و من بومه قهقهه سیک بو تو.

حوبیا ته یه من رادهه ژینی کوبنالم

شهب تابسه هر ناله ژره نگی جهره سم نه ز

مانای وشه:

راهه ژاندن: راته کاندن، راژاندن؛ شهب: شهو؛ جهره س: زهنگوله.

پوخته ی مانا:

وهك دهنگی زهنگ، بهوئی دهستیک پهیدا دهیی که زهنگوله رادهه ژینی؛ نالهی منیش نه به خو مه. ئهوینی تو ده مخاته سهر ناله کردن.

من گو مه هی نه و چاشیتی یی نه بروی یاری

گو من چعه ده شو به ته تی نه علی فهره سم نه ز

مانای وشه:

چاشیتی: چه شیت، چه شن، له گوین؛ گو: گوتی؛ نه علی: نال؛ فهره س: ئه سپه چنیرچی.

پوخته ی مانا:

به مانگی تازه هاتوم گوت: تو له چه شنی بروی یاری. گوتی: رام ناکه وی ئه و په سنه. من وهك نالی ئه سپانم.

«نالی» ده لی:

به سهر ووت که راستو سهر که ش و به رزی که چی، له رزی

که فهرقیشم بگاته ئاسمان به ندهی قه دی یارم

ساقی ژئه زهل یه گنو قه ده ح باده به من دا

حه تتا بنه به د مه ستو خومارو ته له سم نه ز

مانای وشه:

نه زهل: روژی بناوان؛ قه دهج: پیاله؛ نه بهد: بی پرانهوه؛ ته لهس: شلو شه ویق و خو نه گر، مهستی که له لا.

پوخته ی مانا:

هر له روژی بناواندا، مه یگیز دو پیاله مه ی دامی. تا هه تایه مه ستو سه رخوش و که له لا ده می نه مه وه. ئه غیار بونه وه م بو نی یه.

۷

جانا تویی من جان، گولی بی خار گهرم بی
میننه ت کو نه وه ک بولبولی می خنه ت عه به ئم ئه ز

مانای وشه:

خار: درک؛ میننه ت: سو پاس؛ می خنه ت: مه ی نه ت؛ عه به ت: بی هوده.

پوخته ی مانا:

گیانه له وساو ه تو م گیانی، وه ک خیی گولی بی درکم. سو پاس بو خوا، که وه ک بولبول بابه ده ست و ره نه چ خه سار نیم. چونکه گولی یاری بولبول به چقل ده وری دراوه.

۸

صه ده ورو جه فا دی بیه ناچین ژده ری ته
یه گه سر تو نه باتی یو له طبعی مه گه سم ئه ز

مانای وشه:

نه بات: شه کریکه له کولاندنی چه وه ندر به ده ست دی؛ مه گه س: می ش.

پوخته ی مانا:

صه ده جارایش جز یام ده ی و بی ئه مه گیم ده گهل بکه ی؛ له دهر گاکه ت لانا که وم. تو نه باتی و ته بیاتی، منیش وه ک می شه، له شیر نایه تی ده گهریم.
«سه عدی» ده لی:

دل وه لا نا که ی همر دیت ه ولات تا ما وه شانه ههنگوین! له وزه ی می ش نه لات لی لا دا
«ناری» ده لی:
می شی خالت نافری بهس با وه شینی که به ناز چونکه پابه نده به شه هدی رومه تی زیبا ته وه

۹ گهروه ته دقتين بيرى سهر بکه فرمان
داقي سعه تي سهر بيرم خودش مقه سم نهز

۱۰ سهرتا بقه دهه نهز بصوژم شوبهي «مهلا» يي
پهروانه صيفهت صوهتمو بي صهوتو حيسم نهز

ماناي وشه:

سهعه ت: دهه؛ مقه س: قهيجي؛ صوژين: سوتان؛ حيس: ههست؛ صهوت: دهنگ.

پوخته ي مانا:

ئه گهر دلت واده خوازي ههر سهرم پيوه نه ميئي؛ فرمانت ههر بده بهخوم. له سهر په راندني خومدا،
وهك مقه ستم؛ ههر دهست بهجي ده پپه رينم. ئه وسا وهك موم - كه بو داگريساندن هه وداي سهرى
ده قرتين - سهرتا پام بوسوتان ده بي و دلدارانيش به دهردي په پوله ده بهم. ههروهك خومي مهلا، له
چه شني په پوله سوتام و هيچ دهنگ و ههستيشم نه بو.

«دل دهریایه»

۱ طورم ببدلو په‌یره‌وی موسایم نه‌ز
ناته‌ش په‌رس و نوری ته‌جه‌لایم نه‌ز

۲ باری ژ «وَعَلَمَ» کو خه‌به‌ردار کرین
نیرو تو‌بزان ئاده‌می ته‌سمایم نه‌ز

مانای وشه:

باری: خودا؛ عَلَم: فیری کرد؛ ته‌سماء: ناوان؛ ته‌سما: ههره به‌رز.

پوخته‌ی مانا:

له‌قورعانیډا هاتوه: خوا به‌فرشته‌کانی فهرمو: «من جی‌نشین له‌سهر زه‌مین ناودیر ده‌که‌م. گوتیان: ئاخ‌ر له‌سه‌ردنیا، کاری خراب وهدی دینی و خوین دهرژینی. ئیمه‌ش په‌سندی تو ده‌ده‌ین و به‌پیروزی تو هه‌له‌لین... فهرموی شه‌وی من ده‌یزانم، ئیوه سهرتان لی‌ده‌رناچی.» خوا ناوی ههموشتیکی فیری ئاده‌م کرد. له‌پاشان له‌به‌ر فرشتانی راناو فهرموی: «ئه‌گهر لاتان وایه راستن، ناوی ته‌م‌شتانه بلین. گوتیان خوایه، پاک‌ی ههر بو‌تو ره‌وایه. ههرچی بو‌خوت فیرمان نه‌که‌ی، لی‌ی نازانین. زاناو ههمه‌کاره خو‌تی. فهرموی: ئاده‌م! ناوی شه‌وانه‌یان پی‌بلی. کاتی ئاده‌م ناوه‌کانی له‌لای فرشته‌کان درکاند: خودا فهرموی: نه‌موت پیتان، من نادیار‌ی عاسمانان و سهرزه‌ویشم ئاگا لی‌یه و ده‌یان‌زانم و ههرچی ئاشکرای بکه‌ن و ههرچی گوم و نه‌ینی تانه ده‌یزانم؟»

مه‌لا ده‌لی: له‌شوین موسام، که له‌گه‌ل خوا گفتوگو که‌م و بیدینم. له‌لایه‌کیش وه‌ک چپای تور، نوری خوا خو‌ی نیشانداوم. وه‌ک موسا، به‌ره و ئاگر چوم و بو‌تاویک ئاگریه‌رست بوم که‌چی ههرخوم نوری خودام. له‌وساوه که‌خوا‌ی بانی‌سهر، ههمو ناوی فیری بابه‌ده‌م کردوه: من شه‌مرو

ئەشى بزانى كە جى يەر زتر ئادەمىم.

۳ ئىنشائى علومى لەدونى چونكە مەزانى
زانى بىھەقىقەت كۈچىنىشايىم ئەز

ماناى وشە:

ئىنشائى: ايجاد؛ علومى لەدونى: زانستە تايىبەتەكانى خودا.

پوختەى مانا:

چونكە خودا لە زانستىيە تايىبەتەكانى - كە ھەر نزيكانى خوى لى شارمزا دەكا - تىگەياندم؛ ئەوسا لەراستىدا، بىخوم زانى كەمن چلون ئىجادىكم.

۴ ھەرفىن رەقەمى لەوھى وجودا مەبخوان
داقەنج بزانى كۈ چىملايم ئەز

ماناى وشە:

رەقەم: ژمارە؛ لەوھ: تەتەلە؛ ئىملا: نوسىنەوھى گوتراو.

پوختەى مانا:

ئەگەر تۆ بىھە پاىيە بگەى كە بتوانى لەسەر تەتەلەى فەرمانى دىرىنەى خودا، ژمارەو ناوان وەخويى؛ ئەوسا باش بۆت دەردەكەوى كە من چۆن لەروى سىيائى نزيكانى خوداى گەورە، نوسراومەوھ.

۵ ظاھىر تۈپەرىشانىيى ھالى مە نەبىن
مەجموع دذاتى خوھو طوغرايم ئەز

ماناى وشە:

ظاھىر: روالەت؛ پەرىشانى: بىلاوى پەشىوى؛ نەبىن: مەژوانە؛ مەجموع: كۆ؛ طوغرا: مۆرى بىھىچەل قىچى پادشاىان لەسەر سىكەو فەرمان.

پوختەى مانا:

نابى تۆ لەوھ بىروانى كە بەروالەت، پەرىشانو ھال پەشىوم. لەراستىدا، مەن وەك مۆرى پادشاىان، ھەرچەند بەدىمەن تىك ھاللاو و شەكانى لىك بىلاون، بەلام جوانو پىرلەمانان؛ مەنىش ھەروام.

«حەریق» لەباسی شیخی خویدا دەلی:

هەم حاضرو هەم غایبو هەم جەمعو پەڕیشان

ئەم جەمعه نهقیضهینه لهتو بوبه ریاوایت

«حافظ» دەلی:

لەمەپخانان گەدام ئەمما لەمەستی دا وەرە سەیرم

ستێرەم وان لەبەر دەستان و نازم پریبەعاسمانە

٦ **عالمه چ ب ئیعراب و حروف و کەلیماتن**

ئەو نوقطه دنفسا خوهوو مەعنایم ئەز

مانای وشە:

ئیعراب: سەرو ژێرو پۆر؛ کەلیمات: وشە گەل؛ نوقطه: خال.

پوختە ی مانا:

هەمو دنیا، بە سەرو بەرو ژورو ژێرو هەمو وشەو هەمو پیتیێک - کە بونە ناو بو ئافەریدانی خودا -
لە خالێکەوه دامەزران کە ئەویش بونی خودایە. دەسا من دەرچوم لە پیتو سەرو ژێران. من
هەرخۆم، ئیستا بومەتە ئەو نوختەیمو مانای نوقطەش لەمن دایە.
مەلا لێرەدا، وەکو زۆر لە صوفیەکانی میژویی، وا تیکەل بەخودابو؛ کە جیاوازی لەناو خوێ،
وەك ئافەریدیێک و خودای سازدەری نەدیو.

٧ **صەد نیلو فورات تین و دەرەن قەلبی مەدا**

پی ناعەسەین قولزمو دەریایم ئەز

مانای وشە:

نیل: چەمی گەورە ی میصر؛ فورات: روباری بەناوبانگی شَطَّ العَرَب؛ تین و دەرەن: دین و دەرەن.

پوختە ی مانا:

صەتان روبار بەپێرای نیلو فورات، لەزانست و بەهرە ی خوایی بەناو دَلَمّا تی دەپەرن. من کە
بوخۆم بومە دەریا، هەست پی ناکەم.

٨ **توژ نوسخەیی تەوحید مەخون ئایەتی نەفیی**

بی ئالەتی ئیثبات کوالایم ئەز

مانای وشه:

نوسخه: وهنوسراو؛ تهوحید: بهتاك زانین؛ نهفی: دان ییدا نههتین؛ ئالته: ئامراز؛ ئیشبات: وهراست
گهزانن؛ آلا: بیجگه.

پوختهی مانا:

ئهی کهسیکی ئهو نوسراوه دهخویتییهوهو (لاالهالاالله)یه. و مانای وایه هیچ شت نیه که بو
پهرستن رهوایی، جگه لهخوا. ناوی شتو کهس زیاده. ههر بیجگه لهخوا هیچ مهلی و ئهو
بیجگهیهش بزانه خوم دهگریتهوه.

شیاوی باسه، زور له صوفیان، وهك «بایهزیدی بوستانی» و «محمی الدین ابن العربی» و
«ههللاج» و گهلیك وهك ئهوان، و هها تیکه له بخودا دهبون، که دهیانگوت خوا ئیمهیهو ئیمه
خوداین و ههر یهکین و نهلیك جوداین. ههللاج دهلی: من خودامو خوا له بالاپوشه کهمدا.
محمی الدین عهرهیی دهلی: ههرچهند پهسنی خودا ئهدم پهسنی خومه...

۹ صد نهقل و ریوایهت دمهیا صافییه مویهك

ئیرۆ کو ژپیری خوه بفتوایم ئهز

مانای وشه:

نهقل: راگويزان؛ ریوایهت: گێزانهوه؛ فتوی: ئیجازهدان.

پوختهی مانا:

ئهوێ که دهلین وانوسراوه و اوگوتراوه دهیی و ابکری و وانه کری، لهکن صوفی که دهگه له خودا
تیکه له؛ وهك مو وایه که لهناو بادهی بی خلتیه دیاری بدا. من ههرچی دهیلتیم و دهیکهم، به فتوای
پیری دهستگیر ریمدراوه.

۱۰ په یوهسته تو ههربانگی مهکی شوپههتی نایی

بی یارو مهی و ساز مهگو نایم ئهز

مانا کهی:

کاوارای مهلای زانسته روالهتیهکان! ئه گهر قورگت وهك بلویر بلویرتهوهو گازیم بکهی که بيمو
بیمه پهیرهوت؛ بیبههریه. من یم گوتوی کهناچه ناو کوریکهوه، بادهو سازو یاری بهنازی لی
نهیت.

۱۱ هەرچی ته بقیتن ژمه وەر جان بخویتتن
جانا بکه فرهوار قهوه ستایم نهز

مانای وشه:
وهر: تهنانت نهگهر؛ فرهوار: فرمان؛ قهوهستان: ههلوهستان.

پوختهی مانا:
پاره جوانه تاقانه کم، ههرچیه کم لی داوا بکهی، گیانیش دهگه. بو فرمانت ههلوه ستاوم و
تامادهم که پیکه بینم.

۱۲ صد شیش دلدانه ژمیهری مه «مهلا»یی
لهو ههر بفرغان میثلی نهی و نایم نهز

پوختهی مانا:
ئیمه می مهلا، دلمان به ئاگری ئهوین ده برژینری. له صد لاهه له شیشی مژول دراوه. کزهو چزهو
هه لچزانم، وهك بلویر دهنگ ئهداتهوهو هاواریه تی.
«ناری» ده لی:
روت وه کو ئاگر، موژهت وهك شیشو ئه برۆت قیمه کیش
میروه حهت زولفو که بابت جهرگی پاره ی ناریه

«عشقی مه جازی»

۱ عاشق ئەر جارهك ژبالا لی بدهت بهرقا مه جاز (یان، موجاز)
دی لنگ صاحب دلان هه تا ئه به دیت سه رفیراز

مانای وشه:

بالا: به زن؛ بالا: به رهو زور؛ بهرق: بروسکه؛ مه جاز: ناره گهزی؛ موجاز: مەرەخەس کراو؛ سه رفیراز: سهربلند.

پوخته‌ی مانا:

هه رکه جارێک بروسکه بهك له دلداری، وه بهر دلی هه رکهس کهوی؛ تاهه تابه، له کۆزی دل روناکان دا ریگه ده درێ و سه رفیرازه.

۲ که شفی ئه سراری صیفاتان بی محه بیته نابتن
صوره تی ئه سما دفتین دا بکین ژێ فه همی راز

مانای وشه:

کهشف: پی زانین؛ صورهت: وینه‌ی دیاردی؛ ئه سما: ناوان؛ فه هم: تی گه یشتن؛ راز: نهینی.

پوخته‌ی مانا:

هه تا گیانیك تامی ئه وینی نه چێژی؛ وزه‌ی نابێ که له رازی نهینی باره گای خودا، هه یچ بوێژی و هه یچ تی بگا. گه ره که ئاکاری خوداو وینه‌ی ره وشت و صیقاتی، بیته بهرچاو و ده ربخه ری. ئه وسه ده کری بیژین خودامان ناسیوه. یه کیك له صیقاتی خودا، خوشیکی به .. پیاو هه تا ریز له جوانی و

دل‌راکیشانی جوانانی سهر دنیا نه‌گری، چوزانی جوانیه‌که‌ی خودا مانای چیه؟! خوا بو ناوی خوئی
ناوه جوان؟ جاری ده‌بی لهو جوانانه‌ی، که بهر تیشکی جوانی خودا کهوتون، دل بو دل‌داری
رابینی و ناماده‌بی تا له جوانی خواش حالی‌بی.

«جه‌لال‌الدین رومی» ده‌لی:

ئهو مه‌لایه‌ی له دل‌داری بی خه‌به‌ره گاجوتیکه، میزه‌ری زلی له‌سه‌ره

۳ لامیعا حوسنو جه‌مالی دی ژعیلمی بیته عه‌ین
عیشق دا ژی هلبتن کی دی حه‌قیقه‌ت بی مه‌جاز

مانای وشه:

لامیع: بریقه‌ده‌ر؛ عه‌ین: خودی‌شت؛ هلبتن: هه‌ل‌ییت.

پوخته‌ی مانا:

پیوسته هه‌ست به بریقه‌ی جوانی کردن، له‌چاو راگوزیری و بیته دل و گیان بیچیزی و لی تی‌بگا.
هه‌روا دیتنی دوراودورو پی‌زانیی به‌کارنایه. دل‌داری جوانی دنیا‌یی، که ناو‌نراوه: ئه‌وینی به‌ده‌ل
(عیشقی مه‌جازی) وه‌ک ئهو به‌رده‌ستی‌یه وایه که ئاگری پی هه‌ل ده‌که‌ن. تا ئهو نه‌بی و پزیسکی
لی نه‌بیته‌وه، بلیسه‌ی ئاگریش نیه.

۴ حوسنو حوب بی‌یه‌ک‌دو نابن دی بکن شاهو گه‌دا
نور ناده‌ت شو‌عه‌لیا مه‌حمود بی شه‌مع‌ا ئه‌یاز

مانای وشه:

حوب: خوشه‌ویستی؛ مه‌حمود: سولتان مه‌حمودی غه‌زنه‌وی که ده‌لین دلی خوئی داوه به‌خولامینکی که
ناوی «ئه‌یاز» بوه.

پوخته‌ی مانا:

تینی جوانی و خوشه‌ویستی، لیک خیاواز ناکرینه‌وه. له‌بازاری دل‌داریدا، شاو گه‌دا، دینه‌ریزی
یه‌ک. ئه‌وینی به‌گریه‌ی مه‌حمود، له‌چوله‌چرای روی ئه‌یازی هه‌لگیرساوه‌و له‌و باره‌گای ئه‌وینه‌دا،
ئه‌یاز له‌مه‌حمودی ئاغای به‌ریزتره.

۵ مه‌عنی‌یا عیشقی دزانی ئایه‌تا حوسنی بخون
داتو حه‌رفین موحبه‌تی یه‌که‌یه‌ک ژه‌ه‌ف کی ئیمتیا‌ز

پوخته‌ی مانا:

نه گهر له مانای ئه‌وینى ده‌گه‌رتى، ده‌بى ئایه‌تى جوانى بزانی و بیش‌بخوینى و زورى خوٚتیدا
سه‌ر راست که‌ی. تا بتوانى پسته‌کانى خوٚشه‌ویستی شى که‌یته‌وه‌و پله‌پله‌ی ئه‌وینداریت
بو‌ده‌ر که‌وى.

٦ کى خه‌به‌ردار بت زعیشقى که‌ی ژبه‌ر وه‌ستاگرت
گه‌رچى راه ئه‌ز ذه‌رره ذه‌رره سینه‌سوزو جان‌گوداز

مانای وشه:

وه‌ستا: وه‌ستان، وچان؛ راه: ریگه؛ ذه‌رره: توٚسقال؛ سوز: سوتمان؛ گوداز: توه‌نه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

کى له‌ئه‌وین ئاگادار بیٚت، هه‌رگیز له‌رنى دل‌دارى‌دا، وچان وٚپشو نازانى. بارىگه‌شى هه‌مو تو‌زو
توٚسقالىکى سینگ‌سوٚتین و گیان‌تاوٚین بیٚت.

٧ عاشقان بى‌گاف له‌وگالین ژدل تین شوپه‌ی ره‌عد
وان ژبالا لى‌دبارن وه‌ك بروسكان ره‌مزو ناز

مانای وشه:

بى‌گاف: بى‌وه‌خت؛ ره‌مزو ناز: ئیشاره‌تو ناز.

پوخته‌ی مانا:

دل‌داران وه‌ختو بى‌وه‌خت بو‌یه وه‌كه‌هه‌ور ده‌نالن و حالیان نیه، چونكه له به‌ژن و بال‌اوه تیری چاوان
وه‌ك له‌دوى هه‌وره‌تریشقه‌ی به‌ریژنه بو‌یان ده‌بارى.

٨ ناهه‌رین سه‌ده‌نافه‌رین هه‌ی من ژوان را ناهه‌رین
ئى ژتیرین دله‌به‌ران دايم ددل په‌یکان و گاز

مانای وشه:

په‌یکان: سه‌ره‌تیر؛ گاز: قه‌یچی، قرتین.

پوخته‌ی مانا:

هەر ئەوانه هونەر مەندو دل پەستەن، که دایان بە گازی ئەوینی قرتیتر اوو سەرەتیریان تی چەقاوه.
صد ئافەریم بو ئەوانه و ئافەریم پیش کەش بەو دل بە ئەوین گزانە.

٩ گوە دەئاوازی نهیی وەقتی سەما تین موغ بە چە
فەهمی رازی گەردکی چاوا دنان چەنگ و ساز

مانای تیکرا:

وهره صوفی، لهو کاتدا که بهز مه لعمه یخا نهداو بهچکه گاور مهی ده گیرن و بهدهم سه ماوه سور
دمدهن؛ نه گهر ههچ له نهیتهی ئەوین گەیه نرابی، دهزانی که دهنگی چەنگ و لیدانی بلوێرو سازان
چیت پی ده لێن.

١٠ ئەو دلی من وهك كه بوتەر نابتن كهس لومه كهت
لهو دقێ توری وهدا كهفتی مه دین صد شاهباز

مانای وشه:

کهفتی: کەوتو؛ شاهباز: بازی سپی؛ کەبوتەر: کۆتر؛ لەو: چونکە.

پوخته‌ی مانا:

بوکەس ناشی سەرکۆنەمی دلی من بکا؛ که چون کەوتۆتە تۆرەو. دلم وهك کوتریکی بی هیز،
لەتۆری ئەوینیك گیره که صد شاباز لهو تۆرەدا گیرۆدەن و کەوتۆنە پەلەقاژەو.

١١ وەر دلو داچین تماشایا جوانانین چەمەن

وی هلائی سەربنازو سایەبان دایی نیاز

١٢ زولفو سونبول موشك بوی و بسكو سوسەن سور شیرین

سەرو بالا سەبز پوش و گل تیشان و غونچە باز

١٣ نیرگزین قامەت زومەر رەد سەرگران هاتن خەرام

چار ئەطرافان برەف رەف لی بەمش تین سی و قاز

١٤ دل بکی دەم ئەز ژوان هەریهك بغه نجان دل دین

دل رویا یین، جان فزایین، دل بەرین عاشق گوداز

مانای وشه ی ټو چوار به ټټه:

وهر: وهره؛ دلو: هه ی دل؛ چین: بچین؛ چه من: میرگ، چیمن؛ هلانی: هه لی هیناوه؛ سور شیرین: دلکش و رمزا شیرین؛ باز: ټاواله؛ زومهر رده: گوه رتیکی سه وزه؛ خهرام: له نجه؛ ره فره ف: پول پول؛ غه نچ: ناز؛ دل رو یا: دل رفین؛ جان فزا: گیان گه شین؛ گوداز: ټوانه وه؛ نیشان: خال.

پوخته ی مانا:

ټه ی دل وهره بچینه سه بری میر گولان. تازه گولان سه ریان به ناز هه ټیناوه خو یان وه بن سی به ر داوه. گولی سمل، بونی میسک و غه بر دهن. وهك بونی زولفی یاره کم. سویس نه له ره زاسو کی داو له بون و بهرامه ی خوش دا، وهك بسکی ټو شوخه ده چی. داری سه ول سه وزه پو شه. وهك به ژنی یار که جلکی سه وزه به رکا. به لام ټه ونده یان فره قه، که بالای یار، خالی هه یه. وهك کله سوبحانی ده چی و خونچه ی دهمی پشکو توه، که له بالای سه ولآ نیه. گولی نیرگز که لاسکیان وهك زومهر رده، له سه وزایی. وهك چاوی مهستی یاره کم به سه رخوشی و به له نجه و لار، خو دهنو ټین. له هره چوار لاره، پول پولی قازو قورینگ، دینه سهیرانی میر گولان و له ناویاندا دین و ده چن. هره چی ده بییم به نازو دل رفینه گیان گه شینه و ټه ویندار ده ټو ټینه وه؛ تیمام کامیان په سند که مو خوی پی یگرم و بیکه مه خه مره وینی خوم؟

۱۵ عه قدی ټیحرامی دهما دل بهر خویایی فره ضی عه ین سه جده یه که به روان دوبرهان ناگرت جیه صد نوماز

مانای وشه:

عه قد: به ستن؛ ټیحرام: که وټنه ناو هره تی حمجه وه که زورشت له پیاو حرامه؛ بره: برو؛ فره ضی عه ین: هره پیویست؛ نوماز: نو یژ.

پوخته ی مانا:

مه لا که په سنی میر گولان له جه نگی له به هاراده داو دلخوشی دل ده داتوه که پیکه وه برو نه سه بری گولان و هوگر به هیندیکیان بگری؛ دلی بیر دمه خاتوه که ټه ویندار به راستی، ناشی به جکه له یاره که ی، دل بدا به هیچ شتی تر. بویه ده لی؛ خو بی بهش کردن له زورشت له کاتی زیارته ی کابه ی پیرو زو به رزی دلداران، وهك نو یژ له سه ر پیاو واجبه و سوژده بردن به ره و میحرابی بروی یاری هینده به جی و جی گه وره یه که صد نو یژی به ره و میحرابی مز گه وتان، جیی ناگرن.

۱۶ عیده وو میری مه ئیرو دەرگه هی لوطفی قه کر
گو «مه لا» هنگی بخوازی دی یدهم بهس تو بخواز

مانای وشه:

هنگی: نه وهنده ی.

پوخته ی مانا:

جیژنه یه وه سهروه ی من، ئه مرو دەرگای ئیلتیفات ولاواندنه وه ی خسته سه رپشت. فهرموی
مه لا! هه رچی نیازیکی تو هه ته، لیم بخوازه. توچیت ئاواته، دهت ده می.
خوا له قورعانا فهرمویه: «ئه گه ر بهنده ی من! لیت پرسن خودا چونه؛ من نزیکم به دهنگ ئه و
که سه وه ده چم که هانام دینته به ری. ده با هاوارم بکه نی و برۆای ته واویان به من بی. شایه ت
شاره زای ری بین.

کوژراوی چاو

۱ ژره‌عنا نیرگزین ته‌ی مه‌ستو خون‌ریز
زهمان بوعهدی جه‌نگ نه‌نگیزی چه‌نگیز

مانای وشه:

ره‌عنا؛ نهرموشل؛ ره‌عنا؛ توندو بزوز؛ ره‌عنا؛ جوان؛ عه‌هد؛ دهران؛ جه‌نگ نه‌نگیز؛ شهر هه‌لایسین؛
چه‌نگیز؛ خانه‌ی خوین ریژه به‌ناوبانگه‌ی مغول (له ۱۱۶۲ تا ۱۲۲۷ م) که همر له‌چینه‌وه تا سهر که‌ناره‌ی
دهریای ره‌شی، خسته ژیرچوکی خوینه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

له‌سونگه‌ی نیرگزی مه‌ستی دوجاوی تو - که خوینی هوگران دهرژن - زهمانی بی‌ئهمانی
خوین‌رژانی ده‌وری چه‌نگیزمان وه‌بیر دینی... ده‌بی کی‌بی، به‌تیری چاوه‌کانت، نه‌نگوا بیت و ده‌بی
کی‌بی، که لهم کوشتاره بی‌ئامانه سهر دهرکا؟!
«حه‌ریق» ده‌لی:

قرانی عاشقانه که‌س نه‌ما دهرچیت و سهر دهرکا

مه‌گهر بو موفلیسی وه‌کمن که‌بی قران و په‌ناباتم

۲ ته‌جانی من دقیت ته‌ی جانی عالم؟
ژمن بستین به‌علین خو‌ی شه‌کهر ریز

مانای وشه:

دقیت: ده‌وی؛ شه‌کهر ریز؛ شه‌کر هه‌لریز.

پوخته ی مانا:

تو که گیانی هه مو ئافهریده کانی؛ کنگی بمرزت بمرن دادی و بهو لیوه ئالی یاقیقی و شیرینه شه کر پزانمت، فرمان دهدهی که به گیان دهبرت مرم؟ ده توخوا دلَم مه شکینه و خوَت دواپی بهزیم یینه.

۳ دو عه نهر بو لشمشادی ب مهستی
قه بهستن لهو هه و ابو عه نهر ئامیز

مانای وشه:

قه بهستن: بهستنهوه؛ لهو: بویه؛ ئامیز: تیکه لاو.

پوخته ی مانا:

پرچه کانت له دولاوه - که هه می شه بوئی خوشیان لی بلاوه - له جوانی بهژن و گهر دنت مهستی شه شدانگ له دموری لاجانگ دهه ژان و بهم لاو بهولادا ده کموتن. له بهژنی راستو ییگری وه ک داری شمشالت بهستن چونکه مهستن. کمچی هیشتان راناوهستن و بزوزن. که رادهژن بوئی عه نهر بلاو ده بی. بویه هه و له دموری تو به بوئی خوش هه لاژناوه.

۴ ژاغا ئاستانی مسته کی بین
لداغان دا ببینم خوهش صه با تیز

مانای وشه:

ژاغ: خاك؛ ئاستان: سردمه رانه، باره گا؛ تیز: به پهله؛ خوهش: ساغ.

پوخته ی مانا:

ئهی سروه با! زور داخ دارو بریندارم. توخوا که دتی، له رتی خوتا، له خاکی بهر دمرگای یارم، مشته خولیکم بو یینه. دهرمانی دهرم هه ر ئه وه و یه کاویه که هه مو برینم ساریژده کاو بلوقم ده بوچینه وه.

۵ تنی فهرهاد دزانت له ذه تی عیشق
کووی جان دایه شیرینی، نه پهرویز

مانای وشه:

له ذهت: خوشی؛ پهرویز: نازناوی خوسره وی پادشای ئیرانی میردی شیرینی بهناوبانگه.

پوخته ی مانا:

حه زلی کردویی خوسرهوم پوشیرینی، بادل نیه. وهك پیویسته دهردی دلی نهچیشتوه. ته نیا
فرهاد تامی تهوینی چه شیوهو خوشی دیوه؛ که گیانی شیرینی خوی دا به شیرینه دلبنده که ی.
«سالم» دهلی:

به ئیمای دیدهی معشوقه عاشق کیو له بن دینی

له لای سالم که ننده ی بیستون موژگانی شیرین بو

٦ ته بو تابی هزار نهشکه نجه دادل
ژ شیرازی نیگاهی مهستی ته بریز

مانای وشه:

تهب: تا؛ تاب؛ یاو، هه لچوقان؛ نهشکه نجه؛ نازار؛ شیراز؛ ناوی شاریکه؛ شیرازه؛ که ناره؛ شیرازه؛
به ندی بنه کتیب؛ ته بریز؛ ناوی شاریکه؛ ته بریز؛ نوبه تی ریژ، نوبه تی پهرین؛ نیگاه؛ روانین.

پوخته ی مانا:

روانینی چاوی مهستی یار که دهرمانی گش دهر دانهو به سیله ی چاو، یاووتا چا ده کاتهوه - بو من
پیچه وانه ی هینا. ههر که تیله ی چاوی دامی؛ هزار نازاری دابه دل. دلّم وهك نوبه تی داران
هه لده چوقی و هه لده بزوقی.

٧ إلهی نیرگزا مهی مهست و نازک
ژ دهستی خوارو به دخواهان بهاریز

مانای وشه:

الهی؛ ته یخوایه؛ خوار؛ ناراست؛ به دخواه؛ دل پیس.

پوخته ی مانا:

ئهی خودایه! ئهو یاره ی من - که وهك چله نیرگز شلک و تورتهو چاوی گروی له نیرگسی مهست
بردهوه - بی پاریزه و وامه که خوارو بی فهران، بو چاوینی تماشای که ن.

٨ کولی تیت ئهو قه بایی ناسمانی
له طیفه شهنگو نازک وهك به لازیز

مانای وشه:

کولی دیت: چندهی لی دیت؛ قهیا؛ کهوا؛ ئاسمانی: بهرهگی عاسمان؛ به لازیز: گزیزه.

پوختهی مانا:

ئهی خودایه! ئهو کهوایه رهنگ عاییه، چنده جوان لی دهووشیتهوه. نهرمه، شهنگه، لهشی ناسکهو ههروه که گوله گزیزه دهمو بههاره، که سه ره رای دیمه نی جوان، موزدهی نهمانی دهمی زستانی خه مان و هاتنی ههره تی خوشی و دیمه نی جوانی بههاری به پیوهیه.

٩ سهوا شه که ریخته دیسا عاله ما دل
بجادیوی دوجه شمی فیتنه ئه نگیز

مانای وشه:

سهواش: شهرو ههرا؛ ریخته: رژتیه؛ عاله م: جیهان؛ فیتنه: گومرای، ئاژاوه؛ ئه نگیز: هه لایسین، هو.

پوختهی مانا:

ئهو چاوه سیحر بازانهی، که دنیا له سونگهی ئهوان، پرله ئاژاوه ههرایه؛ ئهوا دیسا خویان نواندیو به جیهانی رواله تیهوه نهو هستان. دنیای دلی خاوهن دلانیشیان تیکداو پریان کرد له پشیوینی و ریگهی چاره یان لی گوم کرد.
«نالی» دهلی:

وهه تا عاله می قهلبت نیشاندهم کهوا فهقری غینایه و مردنی ژین

١٠ «مهلا» جانی ته چاوان په هله وان کر
لتایی خه مری یان زولفا دل ئاویز

مانای وشه:

په هله وان: پاله وان، تهناف باز؛ خه مری: بسکوله؛ دل ئاویز: دل پیوه هه لاهه سراو؛ ئاویزه: هه لاهه سین.

پوختهی مانا:

مه لای دلدار! سهرم له کارت سوژماوه. تو له لایه که، دلت بهتای کهزیه کانی گیرودهیه و هه لاهه سراوه، له لاهه شهوه، گیانت ههروه که هونه رهنه ندانی تهناف باز، له سه رتای بسکوله کانی دین و دهچن. چون ناترسی؟

۱۱ ژحوسنا بی نیشان نادهی نیشانهك
«نیشانی» گهرژدل نه کراته پهرهیز

مانای وشه:

بی نیشان: نادیار؛ نیشانی: نازناوی مه لایه لهشعردا.

پوختهی مانا:

جوانی یارم وینهی نیهو وهك هیچ جوانیهکی تر ناچی و کم کهس هه یه هم جوانیه، بهچاو بیینی.
توش ئهی نیشانی بویژ! بویه توانیوته بیینی و پهسنی بهی، چونکه لهخوت له گیان و دل،
دهستت بهرداو جگه له یار، پاریزت له ههمو شت کرد.

۱۲ خه بائەت طه بهه ژههلی سهگ سرشته

یه قین ئه وکەر ژجانان له و دکەت ییز

۱۳ مه بین ئه و گەر بصورەت ناده مینه

هه می دارن ژئیگر راکری ریز

مانای وشه:

خه بائەت: پیسی؛ ژههلی: له ئههلی، له ره گزی؛ جانان: دلبر؛ ییز: خو پاریزی، قیز؛ صورەت: شکل،
بیچم؛ ئیگر: ئاگر.

پوختهی مانا:

تو تادل نهدی به یاریك، نابی به ییاو. ئهوكه سانهی ده لێن دلداری خراپه و به ییزه وه لێی ده روان؛
وهك كه رانن هیچ تی ناگهن. دهرون پیسن وهك سهگ به گلاویان بزانه. تو مه روانه كه له بیچما
وهك مرونه. گشتیان داری قه لاشکهرین بو سوتاندن ریز کراون.

مهلا دهلی: ټه گهر بروسکه له ههوره ټه گهر تیر له کهوان رادی ټه گهر نیوه جه عزو که ی مانگ، بو وهختو کات ناسینه وهو بو روڼاکی دېته بهر چاو؛ تو به میزان به پهری رېک و پیکه وهو بی هله وار دن، بهی هیچ چار هله کړدن، جهرگی منت وه بهر تیری بژانگ داوهو له که وانه ی مانگی به کشفه ی برور، ټهو تیرانه م داده رژینه سهر جگهری و شهو روژیشیان بوئیه.

۳ میثلی گوین تهره وان نال ژدلی میسکین تین
نهم نزانن توچرا هروه دنالی شهبو روز

مانای وشه:

گوین: بالندیکه شهو هه تا روژ دنالینې و بیده نگ نابې و هرلات وایه له بهر خوښه وه دهلی: نا. نا؛ ره وان؛ به دیوه ک داهاتی بی پسانه وه؛ چرا: بوچی، له بهر چی؛ میسکین: همزار.

پوخته ی مانا:

مهلا ټه ی دلداري همزار! چپته وه کو گوین، ههر دهنگی نالو نانا که ت له دلی بیچاره ده بیسری. ټه گهر گوین ههر له شهو دا دنالینې، دلی تو به شهو به روژ ناله یه تی و پشونادا.

ع ته بفریادو فغانان بخوه بولبول که رکر (یان، کرکر)
الله زجده ردی وه دکالی شهبو روز

مانای وشه:

فریادو فغان: دادو هاوار؛ که ر: گوی کپ؛ که ر: مات و بیده نگ؛ کالین: له بهر دهر د هاوار کړدن.

پوخته ی مانا:

ده مانگوت بولبول له خویندن چقه سر ویه و بیده نگ نابې. به لام تو ی دل برینداری تیری به ژانی دلداري، به هاوارو گالو نالمت کاریکت کړد، که نه نانت هرخو ی بولبول وازی له خویندن هیناوه کړوماتو دوز داماوو له بهر هاواری زوری تو، گوئی که ربوه. که شهو روژ، نای بریه وه. دهی دهر دت چند گران بی؟ ههر خودا بوخو ی دهیزانی، راستی سهیره، راستی سهیره.

۵ داکو دلبر قه ده می لی بنه هه د رهوشن که ت
لهو توخونی وه زچه هقان قه دمالی شهبو روز

مانای وشه:

قه ده م: بی؛ بنه هه د: دابی؛ لهو: بویه؛ قه مالین: مالینه وه.

پوخته‌ی مانا:

تو شه‌وو روژ، هر خه‌ریکی خوین له‌چاوانت ده‌مالی. به‌خه‌یالی که جارنیک‌یار، به‌لاتا بی‌و بت‌لاوینی‌و بی له‌سهر چاوانت دان‌و بیته‌مایه‌ی روشنی‌و سو‌مای چاوه‌ کویره‌کانت. که له‌سو‌ی دیداریکی ئه‌و، تانه‌یان په‌ریوته‌ سهر. جا ناشته‌وی یار بی له‌خوین بن‌و ئه‌و لاقه‌ ناسک‌و خا‌وینه‌ی خوینا‌وی بیته.

٦ ته‌تنی ذه‌وق و صه‌فا کر به‌صه‌یین دلبری‌را
سهرنخون گاه‌ شو‌بی‌نون گاه‌ وه‌کو دالی شه‌بو روز

مانای وشه:

صه: سه‌گ؛ گاه: جار؛ شو‌ب: وه‌کو؛ نون: ماسی؛ نون: پیتی «ن»، له‌ ئه‌لف‌و‌بیته‌کدا که قه‌دیمر به‌راوه‌ژوی ئیستانیان ده‌نوسی: دال: دالاش؛ دال: پیتی «د» له‌ ئه‌لف‌و‌بیته‌کدا؛ «ن» و «د»: ده‌بیته، ند؛ ند: وانا هاوتا و هه‌وال.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! ئه‌گهر خوشی له‌ژیا‌نت‌دا ده‌س‌بکه‌وی، هر ئه‌وسایه‌ که ده‌گه‌ل به‌گی به‌ر ده‌رگای یاری دل‌به‌ر، که‌وت‌بویه به‌زم و کایه. جارنیک لاسای ماسی‌گرتوت ده‌کرده‌وه‌و خوت وه‌ک «نون» هه‌لده‌گیزا‌وه‌و جارنیک وه‌ک دال بال‌ت ئه‌گرت و به‌ره‌و ئه‌و سهرنخون ده‌هاتیه‌ خواری و ئه‌ویش په‌لاماری ئه‌دای و به‌وکایه‌ ده‌گه‌ل کردنه‌خوت کرده هه‌وال و هاوتای.

«نالی» ده‌لی:

هه‌ر له‌مظه‌ ده‌لیم من سه‌گی ده‌رگام و ره‌قییش	دپته‌ سه‌رو چاوم که‌منیش سه‌گ مه‌گه‌سیکم
گرتویه سه‌گت چاکم و لای تو‌مه‌وه‌ دینی	یعنی وهره‌ نالی که‌منیش دادره‌سیکم

٧ فتوه‌یا پیری «مه‌لا»یان تو با‌یلها‌می نه‌بی
قی‌مه‌یی هه‌ر وه‌دنوشی به‌حه‌لالی شه‌بو روز

مانای وشه:

فتوی: ئیجازه‌دان؛ ایلها‌م: خسته‌ده‌له‌وه؛ نه‌بی: پیغمبه‌ر؛ نه‌بی: که‌سی که له‌ نادیار پیاو ئاگادار ده‌کا، پیشکو؛ هه‌لال: ره‌وا؛ نوشین: وه‌خوارن.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا چپته‌ ده‌ت‌بینم به‌شه‌وو به‌روژ به‌بی وچان مه‌ی ده‌نو‌شی و لات ره‌وايه. ئاخو لات‌وايه

نمخوشی و بهفتوای شهرعی پیغمبر، که مهی بو درمان حاله دمخویموه؟ یان پیره
دستگیره کت ریگهی داوی بخویموه؟

قصیده‌ی چلو چواره‌م

«ئاوینە‌ی دل»

۱ شاهیدی جیلوه‌نوما قودسی‌یی فه‌یروزه‌ لیباس
هەرچی ره‌نگی ته‌ نیشان‌ده‌ت تونیشانی خوبناس

مانای وشه: شاهید: دل‌بەر؛ جیلوه: خو‌ ئاشکرا کردن؛ قودسی: پیروز؛ فه‌یروزه: پیروزه.

پوخته‌ی مانا: پیغمبهری خوا (ص) فرمویه: (هەر که‌سیکی خو‌ی نه‌ناسی، خواش ناناسی).
مه‌لا ده‌لی: تو مه‌گه‌زی و چاو مه‌گیره، که‌ دل‌بهرت ده‌لیباسی ره‌نگ پیروزه‌و عاسمانی یان
به‌هەر ره‌نگیکی دیکه، خو‌ن‌نیشاندا؛ ده‌یینه‌ مایه‌ی ناسین و شاره‌زاییت. تو هه‌رخو‌ت یه‌ک له‌و
ره‌نگانه‌ی، که‌ یارت خو‌ی یی ده‌نوینی. که‌وابو تو خو‌ت بناسه، ئه‌وسا که‌یارت ناسیوه.

۲ حوسن بی‌ ئایینه‌یی عیشق ته‌جه‌للی نادت
عیشقی مه‌حمود دمه‌عنی نه‌مه‌گی حوسنی ئه‌یاس

مانای وشه: ئایینه: نه‌ینک؛ مه‌حمود: په‌سند؛ مه‌حمود: مه‌به‌ست محمودی غه‌زنه‌وی؛ نه‌م: ته‌رای، نم؛ نه‌مه‌ک:
خو‌ی؛ ئه‌یاس: هه‌یاسی خاس، دل‌بهری محمود غه‌زنه‌وی.

پوخته‌ی مانا: ئه‌گه‌ر تو خو‌ت باش نه‌ناسی و دل‌ت ئه‌وه‌نده‌ پاک‌نه‌بی له‌ئه‌وین، که‌ وه‌ک ئاوینه‌ بنوینی و بویار،

دهوړا برّوانی؛ هرگیز چاوی دل و گیانت، بمجوانی دلبر ناکهوی. ټاوتنه‌ی دلی دلداره، که دلبر‌ی تیا دیاره. دل و دلدارو دلداریش، تنوکیکن لدمه‌ریای پرله‌شه‌پولی خو ټاشکر اگردنی‌یار. ټوینی پاکو په‌سندی، سولتان محمودی غمزنه‌وی، شه‌یه‌کو له ده‌ریای جوانی هم‌یاسی خاسی دلبر‌ی. (یان، چیره‌ی خوشی دلداریه‌که‌ی، ټمو دل به‌هم‌یاس دانه بو که خوی و تامیکی تی گه‌زی.)

۳ هرچی ره‌نگی ته بقیتن خوه بیینی لله
نه‌ظهری وهریده کاسی چخوش ټایینه‌یه کاس

مانای وشه:

لله: بوخوا؛ نه‌ظهر: روانین؛ کاس: پیاله، کاسه.

پوخته‌ی مانا:

ده‌غیله بوخوا ت پی‌ده‌ټیم، که ده‌ته‌وی خوت بیینی، داخو له کام پل‌مدای و به‌کام ره‌نگی. چناو له‌ولا و له‌لا مه‌گیره، بروانه پیاله‌ی پر له‌م‌ی، ټوینی پاکو بی‌خه‌وشت. برّوانه خوت، که خوشت وه‌کو ټاوتنه، وینه‌ی یارت تیدا دیاره و ټوسا تی‌ده‌گه‌ی چره‌نگی و سه‌نگت له باره‌گای یاردا چه‌نده. ټه‌ی نامه خوا پیاله چون ټاوتنه‌یه‌کی وینه‌دهره!!

۴ توشه‌رابی ب‌غهرابی بنه‌ه‌نگان دده‌می
دی کیفایه‌ت به‌چره‌نگی مه‌بکت کوزه‌وو طاس

مانای وشه:

غهراب: جوړی که‌شتی بارکیش؛ غهراب: مه‌شکه؛ غهراب: دولچه‌ی گه‌وره؛ غهراب: پیاله‌ی زیوینی مه‌یخوران، غهرابه؛ قهرراه: کوپه‌ی گه‌وره؛ گوزه: گوزه، جهره؛ تاس: زمرک.

پوخته‌ی مانا:

مه‌ی گیر! تو ټیمه ناناسی. ټیمه لدمه‌ریای ټه‌وین‌دا، بوینه نه‌ه‌نگ، به زمرک پیاله‌ی چکو‌له. سه‌رخوش نابین. تینوایه‌تیشمان ناشکی‌نی؛ ټه‌شی باده بو نه‌ه‌نگان بکریته ناو گه‌میه‌ی باری ټه‌وسا به‌نیازی مه‌ست‌بیین و به‌نیاز بگه‌ین. بوژیکی فارس ده‌لی:

تینوایه‌تیم به‌تاس و زمرک چاری ناکری مه‌یگیر به‌گوزه باده بریژه به‌قورگما

۵ رهمزو رازین نهی و نایی کوسه ماعینه ههمی
ژ محالاته بهقلی خوه بزانی ژ قیاس

مانای وشه:

رهمز: ئیشاره؛ سهماع: بیستن؛ محال: نامومکین، نهشیاو؛ قیاس: بهراورد کردن.
قیاس لهزانتی مهنطقدا، مههستیکه چهندلای جیاجیای ههمیه. شهگهر یهکیکیان سهلمینرا؛
خوانهخواهی ئهوی تریش دهسهلمینری. بونمونه، شهگهر گوتمان: جیهان گورانی بهسهر دیت. ههرچی
گورانی بهسهر بیت، دیاره دروست کراوئکه. کهوابو ناچارین بیژین دنیا تازه پهیدا بوهو ههر له پیشورا وا
نهبوه.

پوختهی مانا:

ئاوهز لهناسینی یاردا، بیچارهیمو بیکارهیه. ئهوی لهوباره دهبیسی، لهریگهی گوپوه دپته دل.
بیستی دهنگی بلویری، چلوانی قامیشت بو دیاری ناکا. تو ناتوانی لهبیستی بهلگهی تاقانهیی
یارت، یار وهک پیویسته، بناسی و بزانی بهراستی چونه. بهراورد کردن لیژدها، لنگی شهلهو چاوی
کویژه. گهرهک واز لهبیستن بیئی و بوخوت ئهوهنده بکوژی، تایار روبهرو دهبینی. ههردوک پیالهی
بیستن و بهراورد کردن، دهس بومهبه. به دهفری گهوهری وهک گهمیه، بادهی یارناسین پیذاکه.

۶ وی دکهت مهغلهطه ههردهم لحهریفان بجهدهل
بدوجامان قهدهخون سیرهت ئهپیهضی وهسواس

مانای وشه:

مهغلهطه: ههلهکاری، بهههله بردن؛ ههریف: هاویشهو هاوده؛ جهدهل: دم لدهم نان، کیشهی
بهدهم؛ قهدهخون: دهخونهوه؛ ئهپیهض: سپی؛ وهسواس: دودلی.
دهلین شهیتانیکی سپی، کاری دودلی و گومانه که بیخاته ناو دلی خاوهن باومزان.

پوختهی مانا:

ئهو کهسانهی گهرهکیانه که بهمهنطق و فلهسهفهو بهبیستن و بهراوردکردنی خویان، چونهیتی
یارمان بودهرخن و بهو دوپیاله گیزمان کهن و هووشمان بهرن؛ وهک شهو شهیتانه سپیهوان، که
توشی ههلهی گومان و تهلهی دودلیمان دهکهن. بونی خودا، دهلیل و بهلگهی پی ناوی و شهوانهی
لهوباره ددهوین، دهنگی بلویریان بیستوهو بلویر و بلویرژهنیشیان ههر نهدیوهو ناشی بینن.
لنگیان داره و ناتوانن ئهم ریگه سمختو دژواره لهپیش بهرن.

۷ دهستگیری ته نهبت خضری عینایهت ل قیده
ناگه‌هی نابی حه‌یاتی بدو عه‌سکهر ئه‌لیاس

مانای وشه:

خبرو ئه‌لیاس: دو پیاوی خوان تا تاخر مزه‌مان ده‌مین. خبر به‌سهر به‌ژ راده‌گاو ئه‌لیاس چاودیری ده‌ریاه.
ده‌لین خبر ئاوی ژبانی خوار دوتمه‌وو به‌ سهرچاوه‌کی ده‌زانیته؛ عه‌سکهر: کو‌مای خه‌لک؛ ئه‌لیاس: هه‌ی
ناهومیدی؛ عینایهت: مشور خوری، ئاگاداری.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر ههر له‌روژه‌کی بناوان، خدری لاواندنه‌وه‌ی خودا، ده‌ست نه‌گری و ریگه‌ی سهرچاوه‌ی
ژبانی ههرمانت پی‌نیشان نهدات؛ تو له‌سو‌نگه‌ی ده‌مه‌مانی و قسه‌ به‌زورانی دانی کو‌مای
به‌راوردکهران و بیسه‌رانی قسه‌و باسان؛ ههرتاسان و ناهومیدیت بو ده‌مین.

۸ توبنی ماهی نه‌وو ده‌ستی قه‌ضایی هه‌ی هه‌ی
نه‌له‌رعی فه‌له‌کی به‌لکه‌ له‌ومری مه‌بداس

مانای وشه:

بنی: بنوره؛ قه‌ضا: فهرمانی پیک‌هاتوی خودا؛ هه‌یه‌ی: بی‌وچان و پسانه‌وه؛ زهرع: چینه‌راو.

پوخته‌ی مانا:

تو له‌مانگی نوی بزوانه، که له‌ده‌ست قه‌ضا و قه‌مه‌ردا، بوته‌ داسیک جگه‌له‌ چینگه‌ی عاسمانی
ته‌مه‌نی مه‌ش دره‌و ده‌کا.
«حافظ» ده‌لی:

له‌ داسوکه‌ی مانگی یه‌کشه‌وه‌م ده‌روانی له‌ چینگه‌ی شینی عاسمانی

پوش و پاری ته‌مه‌نی خوم هاته‌ بیرو زانیم کاتی دروینه‌ی هات

۹ تورکی خونریزو خوماری مه‌ بیه‌ک غه‌مه‌ یه‌کی
زوه‌دی چل‌ساله‌ لمن زیرو زه‌به‌ر گر ژئه‌ساس

مانای وشه:

تورک: له‌ زاراوه‌ی شاعیران دا بی‌ به‌زه‌یه؛ غه‌مه‌: عاشیرت و ه‌چهم؛ زوه‌د: ته‌رکه‌ندیایی؛ زیرو زه‌به‌ر:
زیر به‌ره‌زور؛ ئه‌ساس: هیم.

پوخته‌ی مانا:

چل سالان هر چلهم كيشاو خوم لعدنيا دورخستموه. بهتيله‌ی بی‌بزه‌بیانه‌ی چاوی یاره
چاومدهسته‌کهم، هر لمبناغموه هه‌لته‌کاو ژيرو ژور بو.

مده‌ستی مه‌لا ئه‌مه‌یه: ریره و نایی هرلای وایی یار همیشه لمباری به‌زه‌یی دایه. ئه‌و یاره‌ی
ئه‌و - که خودایه - ده‌گه‌ل دلوانی و به‌زه‌ش، توریه‌ی و قه‌هری له‌لایه. له‌وانه‌یه هه‌مو ژیا‌نت
له‌تاعه‌تا به‌خت که‌ی و به‌رتوریه‌ی خودا که‌وی و به‌ده‌خت بی. هر ئه‌و خوایه‌ی که بو «لوت»
به‌زه و خوشی‌یه؛ بو گه‌له ناه‌رمانه‌که‌ی، توشی و نه‌گه‌ته‌ی ده‌نیری. وه‌ک له‌قورعانی پیروژدا،
سه‌بارت به سزادانی هاوشاریانی لوت فهرمویه:

«هر که‌فهرمانی ئیمه‌هات، سه‌رومان خسته ژیره‌وه (ژيرو ژوربون) ئه‌وساش به‌گزمو له‌قوری
وشکه‌موه‌بوی تی‌ک‌ته‌پاوی ریز‌کراوی نیشانه‌دار، به‌گه‌ل به‌ردبارانمان کردن.»

۵) ژله‌بی له‌علی شه‌که‌ریار قه نه‌کر پرسا «مه‌لی»
میسری‌یان گه‌ز مه‌رساندن کوکشان‌دن ئه‌لماس

مانای وشه:

قه: هرگیز، قه‌ت؛ مه: ئیمه؛ لی: به‌لام؛ مه‌لی: مه‌لا؛ میسری: شیر میسری که جه‌وه‌ر‌دارو نایابن؛
کشان‌دن: کیشانی.

پوخته‌ی مانا:

هر کارێک یار که‌یفی لی‌یی، چون چونی و بوچی و لم‌هرچی، مافی که‌س نه‌ی بیری. ئه‌وین پرس
به‌که‌س نا‌کاو هر بو خوی هه‌مه‌کاره‌یه. ده‌بروانه هرگیز به‌و دولیوه ئاله شه‌کر باره‌ی هیشتا
حالی نه‌پرسیوین. به‌لام که‌وانه‌ی دو‌بروی که له‌شیری میسری ده‌کمن و له‌تیخی ئه‌لماس
تیژترن، جه‌رگیان بریم. تیره‌بارانی دلمیان کرد.

«زونتار بےس»

۱ دل به كه دى عيشق يه كه بت عاشقان يه كه يار به س
قبيله دى يه كه بت قولوبان دل به ره كه دلدار به س

پوخته‌ی مانا:

خو زور له نه‌ندامى ئيمه‌ی، وه كه ده‌ستو پاو چاوو گوى و ليو، جوت دروست كرد. به‌لام دلمان
همريه كيكه. به‌وه‌دا ده‌بى تى يگه‌ين، بيرو هوش و نه‌وين و خوداناسين مان، كه به دلمان سپيراوه؛
پيوسته له‌سهر تاقانك ساغ يته‌موه. دل به كه نه‌وينش يه كه بى، دل بهر يه كه بى، روگه يه كه بى و هر
دله‌ی دل بهر يكي بى و بلاو نه‌بى. جابزانين من بهرانبهر بهو ناموز گاريه، چونم كرد؟

۲ من دبه‌ندا زولفه‌كى دل دابه‌ده‌ستى پيرى عيشق
له‌و دعيشقيدا كوبه‌ست ئيحرام يه كه زونتار به س

پوخته‌ی مانا:

له‌تاكه به‌نديخانيكدا - كه پرچى پريچى ياره - دل به گيرا. خوم به نه‌وينيكى پاك و بى وينه‌و تاقانه،
ئه‌سپارد. دل بهرم فهرمانى دامى، بو زياره‌تى روى - كه ته‌نيا روگه‌ی پيروزم هر شه‌وه - ناماده‌ی
ئيحرام به‌ستن به. نه‌گهر ئيحرامى حاجيان فوته‌يمو له‌دو پارچه‌يه؛ فهرموى: تو له‌تاي بسكى
من، زونتاريك بيه‌ستى، به‌سته.

۳ طه‌رح و طه‌رزى بونه زونتارو چه‌لييا يه كه بيه‌كه
له‌ومه زونتارو چه‌لييا يه كه تى يه كه جار به س

مانای وشه:

طه‌رح: بیچم؛ طه‌رز: دیمه‌نی ریک؛ طه‌رز: جور؛ چه‌لیپا: خاچ.

پوخته‌ی مانا:

کەزى يارم، جار لە کەمبەرى دەهالێن و دەبنە زوتنار. جار جارەش بەسەر يە کدا دێن و لە وێنەى خاچێک دەنوێن. ئێمەى گىرو دەى ئەوینى ئەو تاقانە، کە دەیین زوتنارو خاچى زولفانى، ھەر يە کێکن؛ ھەر کامێکیان بېرستين، دەزانين يە کتا پەرستين و بەيە کجارە ھەر بۆ يە کێک ئەویندارين.

هن ڏنڪ ڊيڙي ڦه تيئن ڦه سٽا ڪه نشتي هن دڪن
نه ي ژوانم نه ي ژوانم من دهري خه ممار بهس

مانای وشه:

هين: هيڻديڪ؛ ڙٺڪ؛ له ڪن؛ ڪه نشست؛ نوڙ ڪهي جوله ڪان؛ خه ممار؛ باده فروش.

پوختہ ہی مانا:

من لام وایه، یار له ههمو جیییهك ههیه. خوا فرمویه: «رو دهكوی كهن، خوا لهوییه!». ئهوانهی رهبنی دێرن و هاتوچۆی کلیسا دهكهن؛ ئهوانهش كه دهئین جوینو سهڕله كهنشتهكان دهمهن؛ دهگهڵ ئهوانهی لهدركی مهیخانهدا بونه سیال؛ گهسته گهسته رویان دهیارو یار لهههمو شوێنان دیاره. جا ئێمه بو یار پهڕستن، له بهر دهرگای باهه فرووش، لا ناكهوینو بهسهمانه.

۵ گهرچی تین ره قص و سه مایی ههر سه ههر سه ده نهی شه کهر
من دبه زما سور شیرینان نو و شرین ره فتار بهس

پوخته‌ی مانا:

هەرچەنده ههمو بهرهبەیانان، صەتان جوانی به‌ژن زراوی شه‌کراوی، وه‌ک قامیشی شلکی شه‌کر، له‌ کۆژی سه‌ما ده‌لەرن و دڵ و چاوان به‌زۆر به‌رمو خۆیان ده‌بن؛ به‌لام من له‌ناو ئاهه‌نگی ره‌زاشیرین و روح‌سوکان، تمنیا دڵم گیرۆده‌ی ئه‌و شوخه‌ به‌ له‌نجه‌و لاره‌و شیرین ره‌وت و ره‌فتاره‌یه‌.

۶ وہ ہجو الہ گوہرن ہاتن لیباسی جیسو جان
من ژوان حوری سرشتان نہو پیری روخسار بہس

مانای وشه:

وهه : ئای سهر؛ والا: جی بَلندو بهوهج؛ جیسم: لهش؛ حوری: کیژی بههشتی؛ حور: سپی چاورهش.

پوختهی مانا:

من زور گیانی جی بَلندو ره گمز یاکم دینه بهرچاو، که هاتونه ته ناو بهرگی خوین و ره گی لهشی ژیا نی دنیا یی. که همویان له جوانیدا، سهر سورتن و پهک پهک و بهه بههیان دهوی. من له ناو نهو گه له حوری و نهو بهری و فرشتاندا، نهه یارهه ههلبزار دوهو دلی خویم پی سپاردوهو، جیا لهو کهسم ناگهره که.

۷ ههوجه سیهری سامیری نینن کو زولفا رهش بکت
چهشم بهندا دلروبیان کاکولا عه ییار بهس

مانای وشه:

ههوجه: نیاز؛ سامیری: خه لکی سامره؛ سامره: پاتمختی و آتی جوان و له شوین شاری «نابلس» ی ئیستادابوه. وهختی موسا له کاتی گوم بونی خو یو پهیره وانی له بیابانی سینادا، بهرهو چیا ی تور بهری بو که له گهل خوادا بدوی؛ موساناویک که خه لکی نهو سامره یه بو، له زیری زهنبهری ژنان، کوته له گو یلگهی ساز کردو جادوی لیکرد. له دواوه فوی پی داده کرد، بوی ده بوراند. گوئی: نههه پیهرستن. واز له موسا و خواکهی بین. زور جوله که ی له موسا هه لگمزاندهوه. جا له زاراهوی شاعیران، سامیری به جادو گمهی ههره زانا ناسراوه.

چهشم بهند: چاوه بهست؛ عه ییار: نهسپی تارام نه گرو سهره لگر؛ عه ییار: نازناوی نهو نازایانه بو که وهک سوارانی نهو روپای چهره کانی ناوهر است بون؛ عه ییار: فیلبازو چاوه بهستو پیوا خه له تین.

پوختهی مانا:

کهزیه ره شه کانی یارم، نه گمراز ی بچینه سهر جادو کردن. ههزار سامری به پولیک. نهو کا کوته عه یارانه ی، بو چاوه بهستی نهو جوانانهش - که دل لهعالم دهفرتن - کیفایه ته.

۸ بولبولان سه دگول دچاقن چاف لسه د گول دی دکن
من دباغی گولعوذاران پهک گولی گولزار بهس

پوختهی مانا:

من که یغم به بولبول نایمو لاموا به هیچ له دل داری نهزانیوه. له کاتیکا که دهروانینه سه د گولان، چاو له مصه تی دیش ده گیری. من لهه باغی جیهاندا - که لاجانگ وهک گولی زورن - تا قه گولیکم ههلبزارد. تهرو تازهو گول بهدهمهو گولی لهزاری دهبارن.

۹ من دباغی گولفروشان دی عجب ره سمهك غریب
خارطه بغان گول ددهستن گولپهرستان خار بهس

پوخته ی مانا:

دباغی گولفروشاندا، نهوی من دیم کس نه یینی. بهراستی سه مهره و سه پیره. نهو که سانه ی وهك
درك وان، دهسكه گولیان به دهسته وه. نهوانهش كه گول پهرستن، هر درکیان به نصیب ده ی.

۱۰ نهو جه فا دهرچو ژهد ظولماته برحه تتا بچه ند؟
ره حمه کی چاره ك نه کی هه ی ظالم نه ف بازار بهس

مانا گه ی:

تا که ی وا بازارم ده دی، نه ی نازداره زورداره کم؟ دهسا چاریك بهزه ییت به منی هه ژارا بایته وه و
نهو بازاردان و سزایه بیرته وه.

۱۱ غهرقی دهریای گونا هین ته شنه یی لوطفا حه قین
ره حمه تی نامورزگارو شه فقه یی غه فقار بهس

مانای وشه:

ته شنه: تینو؛ لوطفا: نهرمی؛ حه ق: خودا؛ ره حمه ت: بهزه یی؛ نامورزگار: گونا حه بخش؛ شه فقه: رحیم و
دل نهرمی؛ غه فقار: زور به خشنده ی گونا

پوخته ی مانا:

له دهریای گونا حه خنکاو، تینوی لاوانده وه ی خودام. بهزه و روحمی خوی به خشنده بو من بهسه.

۱۲ نه هلی دنیای سهراسه ر دژمنین من بن «مه لا»

پشته میری من عه لی بی، هه یدری که رار بهس

پوخته ی مانا:

نه گهر خه لکی هه مو دنیا، دژمنن بن؛ گوی ناده می. تیمام عه لی حه یدری که راره پشتیوانمه،
بو من بهسه و چاو له هیچ کس ناترسی.

قصیده‌ی چلو شه‌شه‌م

گولا کەش

١ ئیرو مەلا سەرلایا لەوتیک بومە ئاتەش
مەندی سەحەر خەرامان نە‌ی‌شە‌کە‌را شە‌رین مە‌ش

مانای وشە:
سەرلایا: لەسەر تابی؛ ئاتەش: ئاگر؛ خەرامان: بە‌لە‌نجە‌لار؛ مە‌ش: رە‌وت.

پوختە‌ی مانا:
ئە‌م‌رو مە‌لا گ‌رم‌گ‌رت. سەر‌تا‌پام بوبە ئاگر. دە‌زان‌ی بو؟ بە‌یان‌ی بە‌ژنی زرا‌وی یارم کە بە‌لە‌نجە‌لار،
دە‌هات و هەر شیر‌نایی لی‌دە‌رباری هاتە بە‌ر‌چاو.

٢ یارەب چ‌ط‌ور‌فە می‌وه ئە‌ف رە‌نگە مە‌ی د‌بە‌خ‌شت
ش‌ی‌ع‌را مە‌تی پە‌ر‌ی‌شان، نە‌ظ‌ما مە‌تی م‌ش‌ه‌و‌و‌ه‌ش

مانای وشە:
یارەب: ئە‌ی خ‌ودا؛ ط‌ور‌فە: ج‌وان و نایاب؛ رە‌نگ: ج‌ور؛ نە‌ظ‌م: ه‌ون‌را‌و؛ م‌ش‌ه‌و‌و‌ه‌ش: ت‌یک‌ه‌ل پ‌یک‌ه‌ل.

پوختە‌ی مانا:
ئە‌ی خ‌ودایە چ‌ون می‌وه‌یە‌کت در‌وس کرد! ئە‌وه‌ندە ج‌وان و بە‌تام و بە‌بە‌رامە، کە ئە‌و بادە‌ی لی
ساز‌بو‌هە مە‌ن ن‌وش‌ی‌ومە‌و ئە‌وه‌ندە‌ی لە‌ه‌وش د‌ە‌رب‌ر‌د‌وم و مە‌ستی ک‌رد‌وم؛ کە ش‌ی‌ع‌رم ت‌یک‌ه‌ل پ‌یک‌ه‌ل ئە‌و
ه‌ون‌را‌وم پ‌ەر‌ژو ب‌لا‌ون.

۳ دل‌گه‌شته مه‌ژ دیری، ناچم که‌نیشته‌یی قه‌ط
میحرابی وی بمن‌را وهردا بچینه «لاله‌ش»

مانای وشه:

دل‌گه‌شته: دل‌بیزراو؛ دیر: مالی ره‌به‌نانی خاچ‌پهرست؛ که‌نیشته: نوژ‌گهی جوله‌کان؛ لاله‌ش: روگه‌و
شوینی ههره‌پیروزی ی‌زیدی‌یه‌کان.

پوخته‌ی مانا:

دل‌م له‌دیزان بی‌زاهو رو‌ش ناکه‌مه که‌نیشته‌یی جو. من له‌کوی‌یم، ده‌زانم یارم له‌وی‌یه‌و پهرستی
له‌همو شوینان ره‌وايه. من روم ده‌میحرابی بروی ئه‌وه. ئه‌گهر بچینه لاله‌شیش، من سوژده له
لاله‌ش ده‌بم. جا ئه‌گهر میحرابی بروی له لاله‌شه، وهره تاب‌چینه لاله‌ش.

۴ مه‌حبوب وه‌ك س‌تیره گو‌قه‌ندو عیش‌ق‌بازی
تیکل بچین سه‌مایی ه‌شیارو مه‌ستو سه‌رخ‌وش

مانای وشه:

مه‌حبوب؛ خوشه‌ویست؛ گو‌قه‌ند: زه‌ماوه‌ندو به‌زمو ئاه‌نگ؛ تیکل: تیکه‌لاو؛ سه‌ما: عاسمان؛ سه‌ما:
هه‌له‌هرکی.

پوخته‌ی مانا:

سه‌یرانه، به‌زمه، ئاه‌نگه، ههرکی‌ژیک له‌و گو‌قه‌نده‌دا، جوانه، د‌ل‌رفینه، شه‌نگه. کوری داوه‌ت وه‌ك
عاسمان د‌یت‌ه به‌رچاوم، که پرله ئه‌ستیره‌ی گه‌شه. وه‌خته؛ وه‌ختی د‌ل‌داری‌یه. وه‌ختی هه‌له‌هرکی‌و
یاری‌یه. که‌س نه‌وه‌ستی؛ ئه‌وی خوی له‌لا وشیاره‌و ئه‌وی مه‌ستو سه‌رخ‌وشی چاوی یارانه، با
تیکه‌ل بین و ده‌س‌بگرین و له‌و سه‌مایه‌دا به‌شداربین.
«حافظ» ده‌لی:

چون هه‌وا‌یی‌که له‌ بلو‌یز زه‌نه‌وه؟ وه‌سه‌مای خسته مه‌ستو ئه‌غیار.

۵ هه‌یوان لکو ده‌میت ئه‌م مفتی‌یی زه‌مانین
بی‌تن زده‌ستی ساقی جاما زولالی بی‌غه‌ش

مانای وشه:

هه‌یوان: زینه‌موری جگه له‌ئینسان؛ هه‌یوان: زینه‌دویه‌نی؛ لکو: له‌کوی؛ ئه‌م: ئیمه؛ مفتی: فتواده‌ر؛
زولال: رون و ره‌وان.

پوخته‌ی مانا:

ئەوی لەو کۆژو بەزەمدا، بە وشپاری خۆی راگری، مروئێهەو لە جەیانیش نزم ترە. کێ دەلی مەیی
لەوهختی وادا حەرامە؟ وامن کە مفتی زەمانەم فتوا دەدەم بـخوئەوه. با بەدی رهوانی پالکو بی
خلتەو تلتە، لەدەستی ناسکی مەییگێژ وەرگرن و لی رانەوه پیتن.

٦ وەر گوێهە چەنگو نایی شیرین کوپین سەمایی
جامی بنوشە قێزان چسادهوو چەرکەش

مانای وشە:

قێزان: پیرا، دەگەل؛ زەرکەش: زیرکەت کراو؛ وەر: وەرە.

پوخته‌ی مانا:

کاواری وشکە صوفی! وەرە لەو کاتدا کە ئەو جوان و شیرینانە دینە کۆری، گوی لەدەنگی
چەنگو شمشالان راگرمو دەگەل جوانان، پیالە فرکەو گوی مەدەری مەیی ساکارە یان رەنگینە،
پیالە گلین و سەنگینە یان بلورین و رەنگینە.

٧ طالع کوتیت و فرصت موهلت لک حەرامە
من عومری نوح نینه وەر ساقیو بەزخووش

مانای وشە:

طالع: بەخت و تالچ؛ فرصت: هەل؛ موهلت: ماوەدان، مۆلت، درەنگی؛ نوح: پێغەمبەرێک بو کە
تەمەنی پالی وە هەزارسال دا؛ لەز: پەلە؛ خووش: زو؛ ساقیو: هوی مەییگێژ.

پوخته‌ی مانا:

هەرگا هەلیک لە تەمەنەتدا هەلکەوت، کە بەختە کەم چاکی هینا؛ گەرە کە گوردی خۆت بگری و
دەرفەت لەدەستەخۆت نەدەیی. ئیستا بو من ئەم دەرفەتە هەلکەوتووە، کە رێم دەم کۆژە کەوتووە.
نارەوایە خوێبگرمو لەدەستە دەم. خۆ تەمەنی نوحیم نیە، کە لام وابی هەلی دیکەش هەلکەون.
هاکا مردم. دە مەییگێژ! دەستم دامانت زوبە. وەرەو خووش برو بەدەم بو تیکە.

٨ نەیی شەکەر شیرین قەد مە ژدەست تەمەنی دقیتن
داسینە بی جەلادەین رهوشەن بکین دلی رهش

مانای وشه:

جهلادان: مشتمال: رهش: تاريخ.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ری هه‌ی مه‌یگه‌ری به‌ژن و بالا شیرین و جوان! به‌و ده‌سته ناسکانه‌ی خوت، مه‌یمان ده‌یه؛ تا سینگى پرخه‌مو کوئی، پى لده‌ردان مشتمو مال که‌ین. تا شه‌ودله‌ی که له‌داخی زهمانه، رهش هه‌لکه‌راوه‌و روناکی تیدا نه‌ماوه؛ تیشکدارو پرله روناکی که‌ینه‌وه.

۹ جامید چکن بحوسنی کووان نه‌ظهر لخواه
خه‌رطه‌به‌تین دئه‌بله‌ه چنیرگزو چکه‌ربه‌ش؟

۱۰ کوره خو ناسپیرت جاره‌ک بده‌ست ده‌لیلان
نه‌بله‌ه‌چکه‌ت ته‌وافی ناییتن به‌ری رهش؟

۱۱ بی‌زی دکت ژقه‌نجان ژره‌مزو نازو غه‌نجان
قه‌دری گولان چزانت که‌ربه‌ش دقیت که‌ری رهش

مانای وشه‌ی ئه‌م سی‌به‌يته:

جامد: وشک هه‌لاتو، ره‌قو ته‌ق؛ نه‌ظهر؛ روانین؛ خوار؛ ژيرو؛ خه‌ر؛ که‌ر؛ طه‌به‌ت: میجاز، ته‌بیات؛ نه‌بله: ده‌بنگ، ناتیکه‌یشتو؛ که‌ربه‌ش: که‌رکول، گیاهه‌که درکاوی که‌ر زوری جه‌زلی ده‌کا؛ کور؛ کویر؛ ده‌لیل: شاره‌زا، چاوساغ؛ به‌ری رهش: به‌ردی ره‌شی حاجیان؛ قه‌نج: جوان و باش.

پوخته‌ی مانای ئه‌و سی‌به‌يته:

وشکه‌صوفی می‌شک وشکی نه‌گه‌یشتوی ده‌بنگی تی‌نه‌گه‌یشتو، وا ئه‌زانن هه‌ر له‌روی جوانان بروانن، دنیاو قیامه‌تیاں ده‌دوروی نه‌وه‌ک توشی نه‌زمه‌ر بین، سه‌ریان ده‌به‌ر خویان ناوه‌و له نه‌ویابه‌تی ده‌روانن و هه‌ر ده‌یان بی‌نی سه‌رشوژن. ئه‌وانه خوا لئی گوریون. نازانن تماشای جوانی، روانین له تیشکی خودایه. بی‌زیان له نازو نیمنازو له‌نجه‌ولاری نازداران دیت. ئای که شیتن!! له‌لای ئه‌وان - که له‌میزاجی که‌ران‌دان - نیرگزو که‌رکول هه‌ریه‌که‌و بو له‌وه‌ره‌و بگه‌ر که‌رکولیاں له‌نیرگز، پى خوشتره. وشکه‌صوفی وه‌ک کویر وایه‌و ده‌شیه‌وی له‌مالی کابه، بوخلیته‌وه. به‌لام شاره‌زاو چاوساغی ده‌گه‌ل نیه‌و په‌یداش نا‌کا. نازانم له راموسانی به‌ردی ره‌ش - که وه‌ک خالی له‌یلای منه - چون سل‌نایی. یان بی چاوساغ، چون ده‌یی‌نی؟

۱۲ فه‌یضامه شوبه‌ی نیله ئه‌م ده‌جله‌وو فوراتین
که‌ر شیخ، وه‌ر ئیمامه فیرایه‌من که‌شاکه‌ش

مانای وشه:

فهېض: بهره؛ فهېض: سهرريژ كړدن؛ دهجله و فورات: دو چومي گهورن؛ شېخ: پيرى سهر بهر مال؛
نيما: پيشره؛ قيوا: دهگل، پيړا؛ كه شاكه ش: كيسه كيش.

پوخته ی مانا:

ئوسو فیه سهرکزولکانه ی روگرژانه، كه بونه شېخی بهر مال و خویان به پيشهنگ دهزانن؛ هره ش
لهبره، ناکه نه وه و تلپاتی تهریش نازانن. دین دهگل من کيشه دهکهن. وهك تنوکه ئاویکم دینه
بهرجاوان كه شان له شانی دهریا دن. ئیمه وهك نیل و فورات و روباری دهجله یین له زانست و،
بههره مان لی سهرريژ دهکا. نازانم بهو چوره چوره، چیان دهگل ئیمه یی دهکری؟!

۱۳ شوخا کو نهز دبهندی دل گرتیه کهمهندي
لهطيفه زوهره سيمه، نهبرو هيلال و مهووش

۱۴ برهين ژقهوسي قودرهت نيشانه کر «نیشانی»
لامع ژهر دهبان چيهنگی يهك وه پهرووش

مانای وشه:

لهطيف: نهرمو ناسك؛ سيمه: ديمهني روخسار؛ مهووش: لهچه شنی مانگ؛ قودرهت: توانایی؛ لامع:
تروسكمدار؛ يهنگی: جورېك تير؛ وهش: وهشاننن، بلاو كرنه وه.

پوخته ی مانا:

ئهو ياره شوخ و نازداره ی، کهمن کهوتومه کهمهندي و لهبهندي ئه ودا گيرودهم؛ زوان خوشه، نهرمو
نيان و ناسکه، وهك ئهستيره ی زوهره گهشه، بروی مانگی يهکشهويه، ههنيهي وهك مانگی
چارديه. بروکاني که توانایی خودای معزن، رای کيشاون به کهواني «نیشانی» يان تيره باران
کرد. ئای لهو تيرانه ی دهبان، چهند تيزو بروسكمدارن و پهروه شين و ريشه ی بريندار دهردينن.

۱۵ الله لمن حوباته چشمه ککهر و نهباته
ژنو قهدي جوان يم بيهن بکم گولا گهش

مانای وشه:

الله: نامه خوا؛ حوب: خوشه ويستی؛ بيهن: بون.

پوختەى مانا:

ئەى نامەخو! ئەوينى تۆ بۆمىن وەك شەكرو نەباتى تىكەل بەئاوى حەياتە. تۆ گۆلىكى تازە و
گەشى و زۆر بۆن خوشى. ھەرجارىك بۆنىكت بىكەم، ھەرچەند پىرم، سەرلەنوى جىل دەبمەر و
بۆئەوين، تى ھەلدەچمەوہ.

«شهیدی شوین»

۱ شهبی قهدری لمه رهوشن که تو روحی وهره خوهش
مه ژنو خوش که لسه چه هقی شهیدین خوه بمهش

مانای وشه:

شهبی قهدری: لَيْلَةُ الْقَدَرِ؛ روح: گیان؛ روح: فرشته‌ی وه‌چی‌هر؛ روح: وه‌چی؛ ژنو: سهرله‌نوی؛ بمهش: برّو؛ بمهش: به‌روشتن.

دهرباره‌ی شهوی قهدروه، سوره‌تیک‌ی قورعان هه‌یه خوا فهرمویه: «له شهوی قهدرا، قورعانمان نارده خواری. چی ئفزانی که لَيْلَةُ الْقَدَرِ چی‌یه؟! شهوی قهدر، له هه‌زار مانگان باشته‌ره. لهو شهوه‌دا، فرشته‌و فهرمانی خودا درباره‌ی هه‌مو مهبستان به‌ئیزی خوا، ده‌ه‌ئیردرینه خواری. ئه‌و شهوه دور له‌ئازاره تاسپنده دهرده‌که‌وی».

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی‌یار! تو گیانی، فرشته‌ی راسپی‌راوی خواو گیان به‌روه‌ری. ئه‌م شهو وه‌ک لَيْلَةُ الْقَدَرِ مباره‌که ئه‌ی خوش هاتی و به‌هاتت، دیسانه‌وه گه‌شاینه‌وه. وهره پات له‌سهر چاوانی کوژراوانی چاوه‌کانی خوت دابنی و چند هه‌نگاوێک به‌سهر ئه‌و چاوانه‌دا برّو باپله‌و پایه‌ی شهیدمان به‌نصیب بی.

۲ ما لمن کی نه‌ظه‌ره‌ک لوطف ژدل غه‌مه‌زه نیهان
بره‌شینی جه‌گه‌ری ریش ژقه‌وسی خوه بوه‌ش.

مانای وشه:

ما: به‌لکو؛ ما: ئارمه‌زومه؛ لوطف: به‌زه‌یی و التفات؛ نیهان: به‌نه‌ئینی؛ ریش: بریندار؛ وه‌ش:

وهشاندن، چانندن، پرژانندن.

پوختهی مانا:

دهی به لکو بیته دلتوه، په نامه کی نیوه ئاوریکم لی ودهی. له کهوانی برۆیانرا، جهرگ و ههناوی زامارم، بهر تیران دهی و سهره تیری لی بجینی و به تاره زوم بگه یینی.

٣ سه همری جومله شه هیدین ته بهرم ئاقیهتی
ئی ژمارینه یه کابهک مه همری شه شه صدو شهش

مانای وشه:

جومله: هه مو، تیکرای؛ رم: رمب؛ ئاقیهت: هاویشته؛ همری: هه مو.

پوختهی مانا:

ئهوانه ی کوژراوی تون و بهر به بیان بهرمی بژانگ کوشتوتن و بونه شه هیدی ئه وینی؛ له سهر ژماردنی ئیمه به تیکرای، هه مو دهنه شه شه صدو شهش؟؟ رستی «بدل د عشقی فداء» که واتا: له ئه وینداریدا و سوتابون، که به ئاواتی دلی خو، خویان به قوربان کردوه. له سهر ژماره ی ئه بجه دی ده بیته شه شه صدو شهش. من وای بوچوم. لام وایه نیازی وابوه که ههریه که له کوژراوانه؛ به دل فیدای ئه وینی بون. ویشه چی من نه مزانینی و نیازی مه لا، له وایسه شهش صدو شهشه، رازو نه ئینه کی تری.

٤ لی شه هیدین ته به ژمار به خه نجهر کوشتی
هی نه چو خون ژهرینان صدو هه فتادو دو لهش

مانای وشه:

خه نجهر: تیخی بهریشیتند، لیره دا مه بهست له خه نجهر برینی لومه کردنه؛ هی: هیشتا.

پوختهی مانا:

به لام سهره رای ئهوانی؛ بهرمی بژول پیکراون و له رای تودا، گیانیان داوه. هیندیک کوژراوی تریش بون، که به خه نجهری سهر کوته، یان به خه نجهری عه زهت و ئاواتی تو، شه هید بونو هیشتا خویانیان له برینان نه تکاوه تهوه. ژماره یان به لهش، صدو هه فتادون!! لیره شدا من، ههر هاوارم بو ئه بجه ده که برده؛ که مه لایان له قه دیدما، زورجاریان ده کار هیناوه. رستی «نوسلوک» به یینی ئه بجه د، ده بیته صدو هه فتادو. واتا: ئهوانه ی ناشی بون، تازه

هاتبونه ناو ریزی ریرهوانی خوداناسین؛ له تامهزرویی دیدارت، گیانین دهرچو. لیرهش دا، بههه له چوبم هیچ دورنیهو رهنگه نیازی شتیکی جیاواز بوییت.

۵ جهنگی هیندی دکرن فیوس و رمبازی عهره ب
توخ و بالا دفرهنگینه کهمانداری حبهش

مانای وشه:

فیوس: سوارچاک؛ توخ: جوقة سمری فمرمانهوا؛ بالا: ئالا؛ دفرهنگینه: هی فمرهنگن.
له زاراهوی شاعیران دا، «هیندی» بو خالی رهش ده لین. «رمبازی عهره ب»، مژولن. پرچیش به «رهشی حبهشی» ده شپهینن.

پوختهی مانا:

به نئی یارم، له گهری زه ماوهندی دا، دلهریهوه. بروکانی وهك کهوانداری حبهشی، ئامادهی تیر پی هاویشن بون. چاوه کانی وهك سوارچاکانی ئازا، به رمی مژولانهوه هیرش دینن. خالی رهشی سمرگونایان دابوه بهری و لاسر شهوی کام رهستن، بیوه شه زیان. کاکوتی هه لگه راوهوه و بسکانی که وه کو ئالای جهنگ ده شه کاوه؛ برهوه بهری شه ئاوریشمه نایابه بون، که له ولاتی فمرهنگان به دیاری دینن.

۶ توبنی رومو عجهم کوشتنه زهنگی دکمین
هانه هه رتیه په یابهی ژطه رف روم خوهش و خوهش (یان، روم)

مانای وشه:

بنی: بنوره؛ زهنگی: رهشی شه فریقایی؛ هانه: کومهگ؛ په یابهی: پهك لعدو پهك بی پسانهوه؛ روم:
شلکهی گوی، جیگهی گواره.

پوختهی مانا:

له ناو کوردهواری خو مان، بو شهزی زور گهوره ده لین: وهك شهزی رومو عجهمه.
تو بروانه، لهو سمریادانهی یاره کم، له دیلانا. کهزیه کانی له سمر روممت. ویک ده کمون. ده لئی شهزی نیوان رومو عجهمه رویداوه و له شیریان گهیشتهونه پهكو له ههردولای گوارانهوه، کومهگ بو ههردولایان دی و هیچ پسانهوه و سانهوه، بهرچاو نایه. خالی رهشیش که ده لئی به چکه زهنگیه کی به ستمه زمانه - له ترسان خو پی ههنا داوه و له بهر کهزبان داپوشراوه و شهویش وهك ئیمه ی نهویندار، ته گهر نهش کوژرای پی چاکه.

۷ دامه شهزاده بدهستی خوه مبارهك قهدهحهك
نهغوبارهك زخوماری یو نهتوندی و نهغش

۸ دوقهدهح مهی بنیشانی ددرت رهنګ برهنګ
نیرګزا نازك و رهناو گولا تازهیه گهش

مانای وشه:

موبارهك: پیروز، بهودم؛ قهدهح: پیاله؛ غوبار: توز؛ خومار: سهریشهی دواى مهستی؛ توندی: تیژی،
تورهی؛ غهش: خهوش؛ رهنا: نهرمو شلو بزوزو جوان.

پوختهی مانا:

یارهكهم - كه لهچاو جوانان، سازادهیه - بدهستی مبارهكی خوئی، پیالهیهكی دایه دهستم؛ كه
بدهستی پیروز ببو. زوریش روی دهگهلهما خوشبو. گهردی دهردی سهخوشانی لی دیار نهبو.
نهرمو نیان، دهیدواندم. نهتورهی نه فریودان بو. دوجار پیالهكهمی پرکرد. بهلام لهچی لهدوجور
بادهی رهنګاورهنگ. لهبادهی چاوه مهستهكهی وهك نیرګزی تازه پشكوت و لهمهی روانینی
كولمهكهی كه وهكو گولی گهش دهچو. لهوساوه من سهرخوشیكم نهدهترسم لهخوماری و نهلام
وايه، ئمو مهیهی دراوه بهمن، خهوشی تیډاو چیژهی تال و تیژی دهدا.

۹ غایبأ نههلی زهمانی ما «مهلا» ئادهمیین؟
قهنهمایین ژكهری مهی رهشو گایی تهیی بهش

مانای وشه:

غایبأ: زور بهو پرایى؛ ما: بوچی، مهگەر؛ قهنهمایین: نهماونهوه؛ بهش: حهیوانی توئل سبی.

پوختهی مانا:

زوربهی خهلكی ئهمزهمانه، مهگەر لات وایه ئینسانن؟ نهخیر لهبیچما وهك مروئن؛ بهلام له عهقل و
كهمالدا، له كهره رهشهكهی ئیمهو گاههنبه سپیهكهی ئیوه بهجی ماون.

۱۰ عارفین نههلی بهصیرهت ژنهسحق مهردومی چهشم
سورمهپوشن دبهیاضی و قهبایی خوهیی رهش

مانای وشه:

نههلی بهصیرهت: ئهوانهی دلیان روناكهو خوا دهیینن؛ نهسحق: ههرهك، لهچهشنی؛ مهردومی

چه شم: گلینه‌ی چاو؛ سورمه: کل؛ به‌یاض: سپیه‌تی؛ قه‌با: که‌وا.

وا دیاره پیاوانی گه‌وره‌ی تهریقت، له روژگارانی مه‌لادا، کراس سپی و که‌وا ره‌ش‌بون. بوسوننه‌تیش، کلیان ده‌چاویان کیشاوه. مه‌لا په‌ستیان ده‌داو ده‌لی:

ئو خواناسه دل‌رونانه، که به‌دلّ خودا ده‌بینن؛ له کراسی سپی و که‌وای ره‌ش و سورمه له‌چاو کیشانیاندا، وه‌ک گلینه‌و بی‌یله‌ی چاو، دینه به‌رچاو. ئه‌ویش به‌سورمه ریژراوه‌و که‌وای ره‌شی ده‌به‌ردایه‌و له‌ناو سپیایی دا ده‌زی.

«ره‌قی مه‌ستانه»

۱ سه‌لوا سه‌هی قه‌د خه‌مملی له‌و که‌مملی مه‌ستانه ره‌قص
وهر صوچه‌تی گهر قاییلی دی‌بیت وره‌ت شاهانه ره‌قص

مانای وشه:

سه‌لو: سه‌رو؛ سه‌هی: راست و بی‌گری؛ خه‌مملی: رازایه‌وه؛ که‌مملی: بی‌که‌مایه‌سی بو؛ صوچه‌ت:
هه‌واله‌تی؛ قاییل: شیاو؛ ره‌ت: ده‌روات.

پوخته‌ی مانا:

به‌ژنی وه‌ک داری سه‌و‌لی راست رازایه‌وه. ئیتر گووه‌ندی مه‌ستانه، زۆر ته‌واوه. نه‌گهر خوت
به‌شیاوی کوژی ئه‌و جیژن و به‌زمه‌ ده‌زانی، وهره‌ تیوی. ئه‌و داوه‌ته شاهانه‌یه‌و شای ره‌قصانه.

۲ مه‌ستانه مه‌ستان نوشه‌ نوش قهرقه‌ف دجامان هاته‌ جوش
مادی‌ ب‌بیت که‌س له‌جوش وه‌قتی کوبین دور‌دانه ره‌قص

مانای وشه:

نوش: خوارنه‌وه؛ نوشانوش: به‌گیانت خوش‌بی؛ قهرقه‌ف: باده؛ دور‌دانه: گه‌وه‌ری تاقانه‌ی بی‌هاوتا.
ما: مه‌گهر.

پوخته‌ی مانا:

گوی بگهر مه‌ستان مه‌ستانه، ههر ده‌نگی نوشانوشیانه. باده‌ ده‌ناو پیا‌لان‌دا، هاتوته‌ جوش و
ده‌هه‌ژی. له‌کاتی‌کا که‌ مه‌یگیزی وه‌ک مرواری بی‌هاوتا، باده‌ بگیزی؛ مه‌گهر هیچ که‌سی واهه‌یه،

هوشی به لاوه بمینی؟ ته گهر مهستی بادهش نهی، بهو دیمه نه، سرخوش دهی و بیهوش دهی.

۳ صوځبت بسازان هاته ساز پی مهووجی ده ریای ناز
دادل ژنو بایی مه جاز وی که شتی پی سوککانه ره قص

مانای وشه:

مهووجی: شه پولي دا؛ که شتی: گمیه؛ سوککان: نامرازی دارین یان ناسنین، که له دوی که شتی
ده به ستنو شاره زایی ریگا بهوه؛ مه جاز: بدهل؛ مोजاز: درست.

پوخته ی مانا:

کوژی به زم، به دنگی سازان سازدرا، ده ریای ناز، کموته شه پولي دان. شم کوژه، وه که گمی
وايه؛ به ناو ده ریای نازدا ده روا. سوکانه کهش هه لپه رک پی. جا ههروه که گمیه بای باشی ده پی
هه پی بوئاژوئن؛ دل داری له باتی بایهو گمیه که به ریو ده با.

۴ مه حبوب بیعهینی کهوکه بن ره قصا کوتی دل بهر هه بن
صه دجان گرامی من هه بن باقی مه ری نهرزانه ره قص

مانای وشه:

بیعهینی: هه رته واو وه که تی؛ تیدا؛ گرامی: به نرخو خوشه ویست؛ نهرزان: هه رزان، کهم نرخ.

پوخته ی مانا:

تهو جوانه خوشه ویستانه، هه وه که ته ستره ی بهر عاسمان هه رله دور ده دره وشینه وه. تهو
گووه نده ی جوانی واد لپه ری لی بیت؛ ته گهر صه د گیانی شیرینم ده به ردایی و بیهاویمه سر ریگه ی
کوژی هه لپه رک پی؛ لام وایه هیچم نده اووه تهو شاباشم زور به بی نرخ ده زانم.

۵ گرشمه وو رازا به ری عارف قه نابن لی ده ری
حه تتا دنیتا ناگری تهو خه ف نه بت پهروانه ره قص (یان، خوف نه بت)

مانای وشه:

گرشمه: ناز؛ به ری: ساده و ناسایی؛ قه نابن: نا کرینه وه؛ ده ری: ده رگا؛ خه ف: ون و وه شیراو؛ خوف:
ترس.

پوخته‌ی مانا:

راسته ټه‌وینی مه‌جازی، دهر گایه‌که به‌رهو ټه‌وینی راستینه‌ی خوداناسی. به‌لام ټه‌وینی مه‌جازیش، مه‌رجی هه‌یه. نه‌گهر تنیا به‌نازیځو به‌رازو نیازیکې سرچل، لات‌واپی وه‌های گه‌یاندوی، که دهر گای ټه‌وینی خودات لی داناخړی؛ به‌هه‌له‌چوی. عارف ده‌بی له ټه‌وینی مه‌جازی‌دا، وه‌ک په‌پوله خو‌ی بخاته ناو گره‌وهو بسوتی‌و له‌به‌ین‌یچی. ټه‌وسا شی‌اوی ټه‌وینی خوی مه‌زن ده‌بی.

٦ په‌روانه‌یی شه‌معا گه‌شین زولفین وه‌نازک راوه‌شین
شه‌و‌کین ددل‌دا پی‌خو‌شین مه‌ژ په‌نجه‌یی شی‌رانه ره‌قص

مانای وشه:

شه‌و‌ک: درک؛ پی‌خو‌شین: پی‌شادین.

پوخته‌ی مانا:

ټیمه بو‌سوتان، ټاماده‌ین. وه‌ک په‌روانه‌ین له ټه‌وین‌دا. له دهره‌ی رومه‌تی گه‌شت. ټاماده‌ین گ‌رمان تی‌به‌ری. بو‌خو‌ش بونی ټه‌و ټاگره‌ی که ټیمه‌ی پی‌ده‌سوتینی؛ که‌زیه هه‌ودا ناسکه‌کانت راوه‌شین‌ه‌و باوه‌شین‌ی، که‌گه‌شتر بی. دل‌مان هه‌رچ‌ه‌ند پر‌یه له درکی ټازارت؛ به‌لام ټیمه‌ پی‌ دل‌شادین. له‌و گو‌وه‌نده که‌توی تی‌دای، دهم‌انم منی پی‌ده‌مرمو خو‌م له‌به‌رچاوت ناگرم. دهم‌انم من وه‌ک له‌ناو چه‌موله‌ی شیر‌دا، سه‌ما‌بکه‌م وایه. به‌لام نه‌گهر بش‌مرم، قوربانی تو‌بم؛ ټه‌وه ټه‌وپه‌ری ټاواتمه.

٧ علاو تاین قرمزین ټه‌صلان دبه‌ردا به‌رزین
نیر‌گز دباغان ته‌وو‌زین نه‌ی شه‌که‌ران نیشانه ره‌قص

مانای وشه:

علا: ټالا، مه‌به‌ست لیره‌ لفکه‌ی سه‌رو ده‌سمالیه‌تی؛ تا: هه‌ودا؛ ټه‌صلان: شیر؛ به‌رزین: شال‌اویان هی‌تا؛ ته‌وو‌زین: رازانه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

لفکه‌ی شو‌ری شه‌ده‌و ده‌سمال، هه‌ودای گو‌لینگه‌ی سو‌رو ټال، بونه نه‌خش له‌و رو‌خساره. چاوی مه‌ستی دل‌دار کو‌زی، وه‌ک شیر‌ی په‌لامار دهرن. بو‌لا‌سای به‌زنی جوانت، نیر‌گز له‌باغو چیمه‌نان، زور‌جوان خو‌یان رازانده‌وه. نه‌مامی قامیشی شه‌ک‌ریش، به‌ده‌م باوه‌ دین‌و ده‌چن. لاسای له‌رینی به‌زنی تو‌ ده‌که‌نه‌وه، که‌ دهره‌قصی.

۸ وهقتی خویابن نەرغەوان گولچیچەك تەرخین جەوان
قیرا نەبی سەلوا رەوان عارف لفرقی جانەرەقص

مانای وشە:

خویا: ئاشکرا؛ گولچیچەك: گۆلی پشکوتو؛ تەرح: لك؛ جەوان: تەروتازە؛ قیرا: دەگەل؛ فەرەق: جودایی.

پوختەى مانا:

لە ھەرەتە بەھاراندا؛ كە ئەرخەوان دینە بەرچاۋ؛ گۆل دەپشكون؛ لكی ناسك و شل وول، بەدەم باوە دین و دەچن؛ ئەگەر ئەو بەژن و بالایی یاری نازدار - كە وەك سەول راست و شەنگە - خوی دەرنەخا؛ ریزەوی رینگەى خواناسی، دەبی سەمای گیان لەلەش جودابون، واتا: ھەر وەك پەلەقازەو ھەلبەزینی مەلی تازە سەر لی ھەلقرتا و رەچاۋكا.

۹ ئیرو شەكەر خەندى برین دەستى سپی زەندى برین
دیسا بگو قەندى برین دەردى مەلى دەرمانە رەقص

مانای وشە:

شەكەر خەند: بزە شیرین؛ برین: بردینی؛ زەند: باسك.

پوختەى مانا:

ئەمرو یاری لیۆبەزەو خەندە شیرین، بەو دەست و باسكە ناسكانەو سپی و جوانەى دیسان بردینیە گوو ەندى. دەردى ئیمە دەرمانەكەى ھەر سەمایەو هیچى ترنا. (یان، بو دەردى دلى مەلا رەقص و ھەلپەركى، دەرمانە.)

قصیده‌ی چلو نوهه‌م

«وه‌صلی کیان»

۱ مه ژیل حوسنو جه‌مالی چغه‌ره‌ض
بی جه‌مالی ژپیالی چغه‌ره‌ض؟

مانای وشه:
بل: جگه: غه‌ره‌ض: مه‌به‌ستو نیاز.

پوخته‌ی مانا:
ئیمه جگه له‌تماشای جوانی و دیمه‌نی له‌باری یاران، هیچ ئاواتی ترمان نیه. ئه‌گهر سه‌یری به‌ژنو
بالای ریک و جوانی مه‌یگیر نه‌بی؛ کارمان به‌پیا‌له‌ی مه‌ی چیه؟!

۲ گهرنه ته‌شبییه‌ی دو‌بره‌ین ته‌ بتن
مه‌ دعیدان به‌لالی چغه‌ره‌ض؟!

پوخته‌ی مانا:
ئه‌گهر بویه‌نه‌بی که هیلال وه‌ک بروکانی تو ده‌چی و جیژنه‌مان به‌دیتیه‌تی؛ ههرگز بویم
نمه‌روانی. جیژنی من ههر ئه‌وسایه‌یه، که مانگی یه‌کشه‌و ده‌یینه‌و بروی تو‌م بیرده‌خاته‌وه.
شاعیریک نایتاسم ده‌لی:
وه‌ره‌ سه‌رسوانه‌وو گو‌شیک‌ی برۆتمان شان‌ده‌ کۆمه‌لی رۆزوگران، چاوه‌نواری جیژنن
«مه‌وله‌وی» فهرمویه:

ههرمانگی نه‌و بو‌ حال‌م په‌شیوه‌ن هیلالش شیوه‌ی ئه‌برۆی تۆش پیوه‌ن

۳ گهر نه قهصتا دلو جانی مه دکت
مه ژوی شوخ و شه پالی چغه ره ض؟

مانای وشه:

شوخ: شنگ؛ شه پال: ره زاشیرن و خونچیلانه.

پوخته ی مانا:

ئه گهر بومان رون نه بویه، که ئه و شوخ و نازه نینه، ره زاسو کو خوین شیرینه، لی براوه که گیان و دلمان برفینی و ژینمان به تیری دل داری دوا بی بینی؛ ئیمه بو شوینی ده که وتین؟ ئیمه ئه گهر به ئه وینی به کوشت بچین، ئه و په ری به خته وه ریانه.

۴ گهر نه روحی مه دپه ی دل برتن
مه ژوی قه نه و ده لالی چغه ره ض؟

مانای وشه:

قه نچ: دل په سند؛ ده لال: جوانی نازدارو ره زاشیرن؛ په ی: شوین؛ برتن: بزوات.

پوخته ی مانا:

گوتمان دل بهر، به لام نابی هر به دل بردن رازی بی و گیانمان نه با. ئه گهر له دوا ی دل بردنی، گیانی شمان ده گه ل خو ی نه با؛ هیچ ئاوات و ئاره زومان، له و شوخ و جوان و شیرین و نازه نینه بو ییک نه هات.

۵ گهر نه بیسمی ته موعه مابن حروف
مه بشکلی خه طو خالی چغه ره ض؟

مانای وشه:

بیسمی: به ناوی، به ئیسمی؛ موعه ماما: مه ته لی دژوار؛ حروف: پیت گه لی ئه لف و بیتکه؛ حروف: که تاران؛ شکل: ته رح، وینه.

پوخته ی مانا:

له قورعاند، چه ند پیتیک له سه ر سو ره تان، ده بیند ری. وه ک: ا - ل - ر - ق - ک - ه - ع - ص - ن - ط - ه - ی - س ... ئه و که سانه ی قورعانیان مانا کردوه، له باره ی ئه و پیتانه وه،

گه ټيک شتيان درکاندوه. ده ټين موانه هره يه کيک نيشانه ي ناو يکي خودان. هينديکيان رو ده پيغه مېره و هره پيغه مېر خو ي زانيويه. واتا: يو ټيمه ي کم زانا، شو پيتانه، وهک مه تلوکي دژوار وان و خواو پيغه مېري خوا نه ي، کس به تهاوي نازاني. مېه ست چپوه؟ «يو شه وباسه، بړوانه ته فسیره کان و ليردا يو دريژهداني، مهودانيه - ه .»

مه لا ده لي: من هر يو به دېروانه خست و خالان و له ديداري يار دنورم؛ له کزي به شکلي لامو چاوي له سر بيچمي صادو ميمي دم و ته لفي قهو خالي نوختو برو ي وهک نو، ورد ده بموه. ده زانم هره يه ک نيشانه ي يه کيک له ناوه کاني تون. دمه وي شو مه تلوک هه لپينم و بهو ناوانه تو بدو ينم. ته گينا من هيچ کاري کم بهو خست و خالانه نيه.

«نالي» ده لي:

له بت ميمو قدمت ته لفو زولف چيم ده زاني بهو سيانه طالبي چيم

٦ نه کو شهرمنده ژروي ته بوا
ثافتابي بزه والي چغه رهض؟

ماناي وشه:

شهرمنده: فهيت کار؛ ته بوا؛ تو بوايه؛ ثافتاب؛ خوړ؛ زه وال؛ لاکه وتي روژ بهرو ئيواره لئاومراستي عاسمان.

پوخته ي مانا:

خوړ نه گمر لهروي تو - که لهو جوانترو روناکتره - به شهرمدا نه که وتايه؛ لئاومراستي عاسماني لاي نده داو بهرو ئيوارو ئاوابون، ندمرويشت.

٧ قهستي وهددت دکرت روح بروح
وهرنه عاشق ژويصالي چغه رهض؟

ماناي وشه:

قهست: نياز؛ وهددت: يه کي ته ي؛ ويصال: يک گه يشتن.

پوخته ي مانا:

نه گمر ټيمه ي دلداري ژار، ئاواته خوازي شو کاته ين که دوري لئاو هه لگيري و بدوست بگه ين؛ بهوتمايه ين که بهلش به يه ک بگه ين. دهمانه وي گيان له گه ل گيان دا، تیکه ل ي و گياني ټيمه دکه ل گياني ياردا، بينه يه کو هر گيز جودا نه يينه وه.

۸ دشه‌بی قه‌دری ته‌جه‌لا توبکی
مه‌له‌بی موم و شه‌مالی چغه‌ره‌ض؟

مانای وشه:
ته‌جه‌لا: خو‌تاشکرا کردن؛ شه‌مال: مومی داگیرساو.

پوخته‌ی مانا:
ئه‌گهر له شه‌وی قه‌دردا (لَيْلَةُ الْقَدْرِ)، تو تیشکی خو‌ت، بوئیمه تاشکرا بکه‌ی؛ کارمان به‌موم و
چوله‌چرا، ده‌بی چی‌بی؟

۹ نه‌جه‌مالاته ته‌جه‌للی بکرت
مه‌ ژخوبان به‌جه‌مالی چغه‌ره‌ض؟

مانای وشه:
خوب: جوان؛ ته‌جه‌للی: خو‌ده‌رخستن.

پوخته‌ی مانا:
ئه‌گهر ئیمه، تماشای جوان‌چاکان ده‌که‌ین؛ تیشکی جوانی بی‌هاوتای تو، له‌روی ئه‌واندا ده‌بینین.
ئه‌گینا ئیمه و جوانی چی و تماشای روپاکان له‌چی؟

۱۰ نه‌ ژله‌علین ته «مه‌لا» به‌حنی بکت
مه‌ژقی به‌حث و سوئالی چغه‌ره‌ض؟

پوخته‌ی مانا:
مه‌لا که پرسیاران ده‌کاو باسو خواسو داده‌مه‌زرتی، ههر ده‌یه‌وی سه‌روینی قسه‌کانی به‌باسی
جوانی لیوی یار - که به‌ره‌نگی لاله‌و تاله - دواپی بینی. ئه‌گینا هیج به‌پرس و باس کاری نیه.

قصیده‌ی په‌نجاهم

«عنه‌نبر بار»

۱ دیسا لبه‌دری کاتبی کیشا ژنو ژه‌نگاری خه‌ط
نوره ره‌شانندی واهییی دهر گهردشی پهرگاری خه‌ط

مانای وشه:

کاتب: نوسهر؛ کیشا: کیشای، ره‌سمی کرد؛ ژه‌نگار: سه‌وز؛ ژه‌نگار: تیشکی مانگو روژ؛ ژه‌نگار: ئاو،
باده؛ ژه‌نگار: توندو تیژو سوتین؛ واهب: ناوی خویابه وانا به‌خشنده؛ دهر گهردشی: له‌گهرانی؛ پهرگار:
جه‌غزینگ.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌وا دیسان ده‌ستی توانای خودای مه‌زن، خه‌تی سه‌وزی سه‌وزهی گهنده‌موی به‌بریکه‌ی به
پهرگاری قودره‌تی خوی، له‌که‌ناری مانگی چارده‌ی هه‌نیه‌ی یارم، جی‌کرده‌وه. گهنده‌موی چر
هه‌موی رو‌شناکی و نوره، له‌ده‌وری مانگی هه‌نیه‌یو خو‌ری‌روی، دیاری ده‌ده‌نو ناکری ههر ناوی
بنین خه‌ت.

۲ هه‌رفین ژقودره‌ت نقطه‌ پور مادر هه‌وضا له‌علو دور
ئه‌ف ره‌نگ کی‌دی‌وه به‌سور قودره‌ت نمون ژه‌نگاری خه‌ط

مانای وشه:

هه‌رف: بیت؛ هه‌رف: که‌نار؛ قودره‌ت: توانایی؛ پور: زور؛ مادر: ده‌وره؛ هه‌وض: جی‌ئاو؛ دور
مرواری؛ سور: دل‌کیشی؛ نمون: نوین، نیشاندهر.

پوخته‌ی مانا:

ئەو خەتە سەوزە. کە وتمان سەوزە گەندەموی لاجانگ و کەناری ژێر چەناگەبەو دەوری لەمانگ و روژ داوێ ئێژی بە پەرگار کێشراو؛ پەرکارون لەخالی رەش، کە لەو سپیایەتی ئاسوێ روشنی جەغزی دەوری رو، دەرەوشین و هیندیکێ دیش لەو خالانە، بو تالانی دلی دلدەر، پەریونە کەنارو دەوری دەمی تەنگی کە دەلیی حەوزو کەمی لالەو، (لەعل) پەرە لە دوری ددانان. دەکی شتی هیندە جوان و دەر فینی دیو؟ کی دەتوانی رەخنە لەو خەت کێشە بگری، کە ئەو خەتە گەندە موه پەرلە خالانەو ئەو خالانە ی دەوری لیوی یاری بە پەرگاری قودرەتی خوی بو کێشاوین.

۳ ئەو چیچە کێن شەتری شیبەت ئەفەعی صیفەت قەلبی مەمبەت
سەلوا ژبالایی وەرپەت ئەف پەردە یا گولناری خەط

مانای وشە:

شەتری: گولینگە؛ شیبەت: وەکی، لەجەشنی؛ ئەفەعی: مار؛ مەبەت: مژی؛ سەلوا: هەنگوین؛ سەلوا: خەم رەوین؛ سەلوا: شیلاقە، مەلیکە. خوا لە بیابانی سینادا، گەزوو شیلاقە ی بو جەو کانی هەوایی حەزەرەتی موسا، باراندو. لە قورعاندای فەرمووەتی: (هەورمان ناردە سەر سەرتان نسیو لی بکا. هەروا گەزوو شیلاقە شەمان بو ناردنە خوار)؛ بالا: بەژن؛ بالا: سەرو، ژورو؛ رەپەت: رژت.

پوخته‌ی مانا:

چاوم بەسەلمایە کەوت. سایە ی سوری گولەناری راراو خەت خەتی دەبەردا. گولینگە ی سەرو شەدە کە ی هاتبۆنە خوار، کە بەدیمەن لە گول دەچون. بەلام بو پیووەدانی دل، بیونە ماری پیووەدەر. ئەو شیرینە ی وەک هەنگوینەو ئەو خەمروینە بیوینە - کە بالایی دەهاتو دەچو - هەر دەت گوت بەزەیی خودا لەو بالایی بوئیمە ی لە موسایە کانی ئاوارە ی دەشتی سینایە بو دیتنی بەژنی ریکی تینوترو بی تین و هیژو تاوتر بوین. گەزووی دیداری یارمانی بو باراندین و بەسەبەری ئەو بالایی، تین و تاوی گەرمایی دلی تاراندین.

۴ نەقش و نیگارین دلەبران دەرجین ژرمزین ئەسمەران (یان، دورجین...)
هەرتین ژدەست نە ی شە کەران مەژ گولشەنی فەرخاری خەط

مانای وشە:

نیگار: نو سین، بوت، دلەبر، یار؛ نیگار: خەنە ی دەست و پی جوانان؛ نیگار: نەخش؛ دەرج: رویشتن؛ دەرج: تو مار؛ دەرج: چۆنەناو؛ دورج: قوتوی جەواھیرات؛ فەرخار: مەلبەندی جوان چاکان؛ فەرخار: بێخەنەو دیر؛ فەرخار: رازاوێ جوان.

پوخته‌ی مانا:

وادیاره مەلا، ئەو سێ شیعەرە پێشەکیانە، دەربارە‌ی جوانی خەتی‌موی لەدهوری روخساری یارو یاسی پیروزی دیداری؛ هەر بۆیەبو پێمان‌ی: نامەیکم ئەمرو بەدهستی کێژیکسی بەژن زراو بەدهس گەشت کە سەلما بوخوی نویسیوی و تیی دا دلی دابومەوهو فەرموبوی نامە‌ی تریشت بو دەنوسم.

لە مەلەندی جوانانەوه، کە بۆمن وەك بوتخانە‌یە بۆت‌پەرست، لەناو باغجە رازاوه‌کە‌ی، نامە‌یکم بو نوسرابو. کێژیکسی بال‌ا نەمامی وەك قامیشی شەکر راستو شیرن و پزله لارو لەنجە، نامە‌ی کە پیچرابوو - وەك تۆمار - دایە دەستم. تۆماری چی؟ قوتولکە‌ی جەواهی‌رات‌بو. بەو دەستە سێو و ناسکانە‌ی، نەخشاندبوی؛ کە لەپیروزی و قوزیدا، ئەك هەر دلدار، دل‌بەرانیش دەیان پەرست. ئەو خەتە‌ی لەوی درابو، گشتی دەت‌گوت چاوی رشی جوانە‌کانی گەنەرەنگە. لەپال یە‌کتر ریز‌کراون و پرن لە رازی دل‌داری. مژدیکسی بۆمن تێدابو، کە نامە‌ی منت هەر بو‌دین. دل‌ت خوش‌یی... ئە‌ی من چیم کرد؟

۵ مە دەس‌خەتا تەرخین شەلال خالو خەطین نورا زەلال
دانی دسندوقان لبال مالی مەصد قینطاری خەط

مانای وشە:

تەرح: لکی‌ش‌ل‌کو نەمام؛ شەلال: خەمرە‌وین؛ شەلال: باریکی لوسی، کەم گەلا؛ دانی: دانا؛ لبال: لە‌کن؛ بال: دل؛ مالی: مایەوه؛ قینطار: وەزنی‌کە بەرانبەرە دوصە‌تو پەنجاو شەش کیلوو چوار‌صد گرام.

پوخته‌ی مانا:

ئیمە هاتین ئەو دەس‌خەتە خەمرە‌وینە‌ی کە کرابو بە تۆماریک، وەك لکە‌دار، یان نەمامیک دەبیندرا کە لەگەلا روت کرابی و لەناوی‌دا، نوخ‌طە‌و خەتی یاری تێدا، کە وەك لە روناکی و نوری خودا نەخش‌رابی و ابو؛ نامانە ناو سندوقخانە‌ی دل‌مانە‌وهو لە گو‌شە‌ی دل‌دا، هە‌لمان‌گرتو نەمان‌ویست لە‌لامان لاچی. دوا‌ی هاتنی ئەو نامە‌یە، صد قینطار کتیی دەس‌خەت، کە بەرد‌ل‌م کە‌وت‌بون و لە بەرم بون؛ بە کتییە‌وهو بەزانیستی ناو دل‌مەوه، هە‌موم یە‌کجاری مایە‌وهو جگە لەو خەتە پیروژه، هیچی نە‌ماو‌گشتی لە‌بیرم چو‌نە‌وه.

۶ بەرگین گولا رەیحانی‌یی کاتب نەوچە‌ك دانی‌یی
کەس دی‌بوی شیرانی‌یی دەر سە‌نەتە‌ی جە‌بباری خەط

مانای وشه:

بهرگ: په لك: ره ریحانی: وهك ریحانه، جوړه خه تيكه: نموچهك: نمونه په کی پچوك: شیرانی: شیرنايه تی؛
صه نعمت: ده سكرد: جه بیار: قهره بودمر: جه بیار: شکسته بند: جه بیار: بهرزی: كده ست پیی راناگات؛
جه بیار: ده سلاتداری سهر به خو. جه بیار: ناوی ئاكارنکی خواجه.

پوخته ی مانا:

ئمو قاقزه ی که خه تی دهستی یاری له سهر دیاربو، په لکی گول یو به شیوه خه تی ریحانی و بهرامه ی
گول و ریحانه ی بلاو ده کرد. جوانی و خوشی خه تی دهستی - که ده بوه شکسته بهندی دلشکاوان -
له ناو خه تان، هیئد تهرزو پای بهر زبو، دهستی هیچ بنیاده میکی نده گه بیه. به لام هونه ری خوی نه بو،
نمونه ی کاری خمت خوشی نه زه لی بو. خوا سیمای روخساری یاری به جوانترین خه ت، خه تداوه.
ئمویش له بهر ئاوپنهدا، روانیویه ته خه تی توانایی خودایی و توانیویه تی نمونه ییکی زور گچکه ی
له سهر قاقزه، نشان بدا. ئمو شیرنايه تی و جوانیه ی، لهو نامه په ده بیندرا، دیاره کاری خوای
جه بیاره و له بهری نوسراوه ته وه.

۷ ریحانو سونبول تی هه نه صد چیچهك و گول تی هه نه

زهر بافو بولبول تی هه نه ئمو به غچه یا گولزاری خه ط

۸ گول چیچهك و نه قشین غه ریب نه سرین و ره ریحانی عه عجب لی راست و چه پوین صه لیب جه دوهل کهشین زونناری خه ط

مانای وشه:

زهر باف: زهر دهریره، قهناری؛ صه لیب: خاچ؛ جه دوهل: جوگه ئاو، چه مهك؛ جه دوهل: خه تدانی خانه خانه؛
جه دوهل: جه غزی به مجغزینگ کیشراو.

پوخته ی مانا:

هر وهك ریحانه و سونبولی زولفه کانی خه تی ریحانی و بون خوشی، گولی پشکو توی سهر چلی
گهش و ئالی بهر هنگی کولمعو لیوانی، نامه که بیان وهك گولزاری روخساری رازاندوته وه. ته نانه ت
له خویننه وه ی دا، خوره ی ئاوی چه م ده بیسم. دهنگی قهناری و بولبولان که وهك ئیمه دلیان له
بهرزی گولانه، دیت بهر گویی گیان و دلان. خه ته کان هیئدی وهك زولفی، تیک بهر زیون و وینه ی
خاچن. هیئدی گیان وهك تاله کهزی که مبرگری له وینه ی زوننار دهنوین. گشتی هانه ی ههستم
دهدن، که وهکو شیخی سهنانی چهلپاوا خاچ بهرستم و له رنی یار، زوننار بهستم. دهیسا ئه گهر
ده لیم نامه. نامه خوا له روی خه تی خوا هه لگیراوه بی گومانم. باش دهرانم ده سکر دی بهنده وانا به.

۹ ئېرۆ سەھەر طوغرا نیشان ئىعراب و ھەرقىن زەرفشان
ھاتن دگەل بايى صەبان مەژ جانى دلداری خەط (يان بايى صىيان)

۱۰ ئېرۆ بەراتا ئەھمەدى طوغرا نیشان زەرکەش مەدى
خەطى ھومايون كى وەدى شىرىن و مەئنادارى خەط

ماناى وشە:

طوغرا: مۆرى تايەتى سولتانان؛ ئىعراب: بەيانى مەبەست؛ ئىعراب: بزوى سەرپىتان؛ ھەرف: كەنارو
پىت: زەرفشان؛ زېر وەشىن؛ صەبا: ئارەزو، تاسە؛ صەبا: شەنى رۆژ ھەلاتى؛ صەبا: دلبەرى؛ صىيا:
مەندالى؛ صەب: عاشق و دلدار؛ بەرات: خەلات؛ بەرات: خەلات نامەى پايمەرزەن؛ بەرات: نازناوى
شەوى نىمەى شابان كە شەوىكى زۆر پىرۆزەو خوا رۆزى تېدا بەش دەكا؛ خەتى ھومايون: دەسخەتى
سولتان.

پوختەى مانا:

ئەمرو لە بەرەبەياندا، دەگەل ھەنگوتى سروه، بەدەستى كىژىكى جوانى تەرۆتازە، نامەيەك كە
ھەمو عومرم بوى بەتاسەو ئارەزو بوم؛ گەيە دەستم. نامەى خەلات و بەرات بو، لە شەوى جىژنى
بەراتا، لە لايەن پىغەمبەرەو (ص) بو ھاوناوى - كە ئەھمەدە - ناردرايو. مۆرى سولتانى جوانانى
لى درايو. بە زىر كەفت نەخشىنرايو، ھەمو بزاو و مەبەست و پىتەكانى خوينەريان زىرەوشان دەكرد
كى بى خەتى تايەتى ھىچ سولتانىكى دىيائى، واشىرىن و پر لەمانا و جوان و رەوانى دىتبى؟ خەنى
لەخوم خەلات كرام.

۱۱ اللە دېەر (قالوا بلى) دايە غمەكت قەلبى «مەلى»
ئاقىيەتە چەرخى جەدوھلى ئەف رەنگە عەنبەربارى خەط

ماناى وشە:

دېەر: لە پىش (قالوا بلى) گوتيان ئارى؛ (خوا كە گيانى دروست كردن، بەرلە چونەلەش لى پەرسىن: ئايا
من خوداى ئىو نىم؟ ئەو گيانەمى پاك خولقالبون، گوتيان ئارى تو خواى ئىمەى. ئەوانەش كە پىس
گورابون و دەبو بەكافرى بمرن، گوتيان نا تو خواى ئىمەنىت)؛ چەرخ: سوران، خول.

پوختەى مانا:

گىرۆدەيىم بەداوى بسكى سەلمايە، كارى خوايەو لەدەستەلاتمدا نىە. بەرلەو رۆژەى كە خوا
گيانان دروس بكا؛ برىارى دا، من لەناو جەغزى دلدارى ئەو كىژەدا، سەرگەردان و گىژو و،
بسور ئىمەو و بەدەورى خومدا خول بخوم. بەلى كەزى بون عەنبەرى دلبەرىشم، خەتىكى دەستى

خودایه؛ که فرمانی گرتی منی تیدایه.

«نالی» دهلی:

بی فایده‌یه مهنی من ئیستا که له‌گریان بو عاشقی بیچاره زو ئه‌و ئاوه رزاوه

قصیده‌ی په‌نجاو یه‌که‌م

شه‌پولی خوین

۱ خون کوژدل بمه‌وج بیت نه‌شکی ره‌وان مه‌تینه خه‌ط
نیل ژدیده‌یان دزیت که‌فتمه ناغی شو‌بهی به‌ط

مانای وشه:

نه‌شک: نه‌سرین؛ ره‌وان: گیان؛ ره‌وان: جاری؛ نیل: خم؛ نیل: رویاری میسر: به‌ط: مراوی.

پوخته‌ی مانا:

دهریای دلّم که ده‌که‌ویته فهرته‌نه‌و شه‌پول ددها، فرمیسکی رون له‌سهر چاوه‌ی چاوی گیانمه‌وه
سهرده‌کاو ریز ده‌به‌ستی و پالّه په‌ستی یه‌کتر ددهاو له‌چاوانمه‌وه هه‌لده‌رزی و رویاری نیل،
دروست ده‌بی و من له‌و ناوه، وه‌ک مراوی به‌سهر ئاوه‌وه خول‌ده‌خوم.

۲ کاتبی نه‌قشی قودره‌تی زیر ره‌شانندی سهر خه‌تی
نه‌رزنه‌و دیمو جه‌به‌ته‌ی پی نه‌قشان‌دو کرنوقه‌ط

۳ جه‌به‌ته‌و دیمی نه‌قشان‌د میسک و زه‌با دلی فه‌شان‌د
نوری ژظولمه‌تی ره‌شان‌د تازه کشاندی خه‌ط‌بخه‌ط

مانای وشه:

ره‌شان‌د: پرژاند؛ خه‌ط: سنور؛ سهر خه‌ط: سهر سنور؛ نه‌رزن: چه‌ناگه، نه‌رزینگ؛ جه‌به‌ته: توپیل؛
تازه: زورجوان و په‌سند.

پوخته‌ی مانای نه و دوبه‌یته:

وینه کیښو نوسهري قودرته خودا، یونمونه دهسکردی جوانی هره جوان؛ یاره که ی منی دروس کرد. ههروه که روپره کانی قورعان، به زیرگفت دهنه خشینرین؛ ټه ویش دهوړی روخساری یاری دلبه رمی، به زهرداری له سهر سپی، رازاندهوه. له ناو تاریکایی خهستی که زی و پوړی، تیشکی رروناکی لاجانگی، پهریشان کرد. تیشکی تاوی له سیله ی پرای که زی به پرژاوی، هاته بهرچاو. چه ناگو هه نیهو کوئمه که ی، له گزموله ی زور بچوکی میسک و زه باد، شوینی سنوری بوډانان و له و ناوهدا، خهتو خالی به جوانترین وینه رشتو، هه زاران دلدار ی ټه کوشت.

حورو فرشته کی وہ دین نازک و خوب و سوز شیرین
 دیمی نمونه بہ ربکین صورہ تی چین نوما غہ لہ ط

مانای وشه:

خوب: جوان چاك؛ سور: دلکیشی؛ بهربکین: له بهری دروس که بن؛ غه له ط: هه له.

یوخته‌ی مانا:

ئەوانەى حورو فرشتەيان ديوە، بايىن بلىن: كەى جوانى وەك سەلما ھەبوە؟ كى ئەو ھەندە ناسك و جوان و خوین شىرىن و دلگىر دەى؟ ئەگەر لەبەر روى سەلماو و ینەىك ھەلگىرىنەو؛ و ینەكانى «مانى» نەققاش، - كە پىنەمبەرى چىنىو، مोजزاتى و ینەگىرى بى ھاوتابو - لەبەرانبەر و ینەى ئەودا، پىرە لە خەلەتو پەلەت.

۵ شیعری «مہ لی» کو وہك ژوان دایہ تہ جانی مہروقان
پورمہ لہرگی تہرغہ وان دینہ غمزل نك شہ طہط

مانای وشه:

ره‌وان: گیان؛ جان: گیان؛ مہروف: مرو، پیاو؛ شہطہ ط: دور لہ راستی.

پوخته‌ی مانا:

شیعری مهلا، وهك گیان وانه؛ زوری دل‌مردوی بی‌تاگی وه‌گیان هیناو فیتری دلداری کردنو خستیه سه‌رریی خواناسی. زور غه‌زلهو شیعری واهن، زور به‌ریزو زور پرمنان. ویزه‌وانان، له په‌لکی ئه‌رخه‌وان ره‌نگا ده‌نیوسنه‌وهو به‌دیاری دیدن به‌یه‌کتر. به‌لام گشتیان له‌به‌رانبه‌ر شیعری مهلا، پژه لهو له‌ری لاده‌رن.

کوانی غله‌ط.

۱ مه‌ی نه‌نوشی شیخی صهنانی غله‌ط
نه‌و نه‌چو نیف نهرمه‌نستانی غله‌ط

۲ میثلی موسی وی ته‌جه‌لایا ته‌دی
نی‌تودی کانی خه‌طا هانی غله‌ط

مانای وشه:

کانی: کوانی؛ هانی: کینه.

مانا‌که‌ی: شیخی صهنانی، چیرۆکی له (منطق‌الطیر)ی عه‌طاردا هاتوه. شیخیکی سهر به‌رمال بووه و زۆر مریدو ده‌رویشی بون. روژیک سهری هه‌لگرتوه، روی کردۆته ههرمه‌نستان. چاوی به کیژیک که‌وتوه و عاشق بوه. کیژه ههرمه‌نی، گو‌تویه: به‌و مهرجه ده‌بم به‌یارت؛ له دینی ئیسلام وازی. پهری قورعان بسوتینی. زوننار له پشت بیه‌ستی. مه‌ستی بکه‌ی. بی به‌ به‌رازه‌وانی من. شیخی دلدار، هه‌مو مهرجه‌کانی یاری به‌گیان و دل پیک‌هیناوه. تا روژیکیان شیخی چازان واز له به‌رازان ده‌هینی و روژی ئیمان، تیشکه‌ی ده‌داته‌وه دل و کول ده‌یگری و دیته‌وه سهر ده‌قی پیشوی. کیژی دل‌هر، که‌ به‌دل گیرۆده‌ی شیخه؛ شوین نجیری خوی ده‌که‌وی و بازی دل‌داری خودایی راوی ده‌کاو ده‌یکا به‌ قهره‌واشی شیخ.

مه‌لا ده‌لی: شیخی صهنان، که‌ گه‌یه نهرمه‌نستان و باده‌ی لده‌ستی چاومه‌ستان، فرکرد؛ هه‌له نه‌بوه. هه‌روه‌ک موسا له چپای تورا، خودا نوری خوی نیشاندا؛ خوا له روخساری نه‌و کیز، ههرمه‌نیمدا، دیاری داوه‌و شیخ به‌تیری خوا پیکراوه. ده‌یسا خه‌لته له‌کوی دایه.

۳ وی نه دی به ژنا ته وودایی قیاس
حیکمه تی له و چویه بورهانی غه له ط

مانای وشه:

وی: ئه وی؛ قیاس: به راورد؛ حیکمهت: زانینی شت له ئەندازه ی توانای مرو؛ بورهان: به لگه و دهلیل.

پوخته ی مانا:

ئهو کسه ی چاوی به به ژنت روژشن نه به و تو ی نه دیوه و هه ر له ئەندازه ی عقلی خو ی، له تو ده وی و به به لگه هیئانه وه ی زوړو به راورد کردن، ده گه ل شت، لای وایه ده زانی چو نی؛ زوړ هه لیه و تانه ت بین نازان چی. خوا فهرمویه: (هیچ شتیک وهك خودانیه)

۴ سطوه تا له یلی به قین مه جنون ته پاند
وه رنه قه یس ناگه ت بیابانی غه له ت

مانای وشه:

سطوه ت: ده ست به سه راگرتی زوړه کی؛ مه جنون: شیت، نازناوی قه یسی عامیری که عاشقی له یلی به و بو ی شیت به و روی کردو ته بیابان و سه رگه رانی دل ی به؛ ته پاند: توش کرد؛ وه رنه: نه گینا.

پوخته ی مانا:

ده ستی زوړداری دل داری له یلایه بو، که مه جنونی توشی توشی و خه مباری کرد. نه گینا قه یسی مال ویران، نه ده که و ته بیابان و به شیت ناوی ده رنه ده چو.

۵ وهك «نیشانی» نه قش و نیشانه ك ته دی
ئی گو نیشانه ك ته دی گانی غه له ط

مانای وشه:

نیشانی: نازناوی مه لایه؛ نیشانه: درو شم؛ گانی: کوانی.

پوخته ی مانا:

مه جنونیش ههروه کو مه لا، نیشانیکی له جوانی تو ئه ی خودایه! له روی له یلایه دا دیوه. هه ر که س هه لوه دای نیشانه ی جوانی تو ی؛ هه ر گیز ریگه ی خه لته ی هه لته به ژاردوه.

۶ نه ز گه هام ناڅا هياتی خهف ژدل
خو ضر قازی چويه هه يوانی غه له ط

مانای وشه:

گه هام: گه يشتم؛ خهف: نه پنی؛ خو ضر: خدری زینده؛ قازی: بهراوه ژو؛ هه يوان: ټاوی هياتی.

پوخته ی مانا:

من بې ټه وهی که س بزانی، له ریگهی دلی خو مه وه، توشی ټاوی هياتی بوم. دیاره خدر که له
دنیا بوی گه راوه، بهراوه ژوی لی تیگه یوه وه له بوه.

۷ شانشینن نازگان ضایع مه کون
دانه پینی دل بقی خانی غه له ط

مانای وشه:

شانشین: باله خانه، تمختی پادشا؛ ضایع: گوم؛ مه کون: مه که؛ دا: تا؛ نه پینی: نه بهستی؛ خان:
کاروانسرا.

پوخته ی مانا:

چاوت له دیداری یارت، مه تروکینه و ټاور معده سهر دنیا یه. ټه گینا وه ک ټه وه ت لی دی، که
شانشینی نازداران بهجی دیلی و دلی ده گروی کاروانسرایه کی ویران و بوگن ده بهستی.

۸ الله الله چه رخ و دولابی دنی
نوقطه قهط ناکه ت دده و رانی غه له ط

۹ روزو شهب هدر سهیری دیدارا ته تین
ناکرن ټهو ده ورو سهیرانی غه له ط

۱۰ هون نه پین مه ششاطه یی خهف دانیه
همه قیران کرد خال و نیشانی غه له ط

مانای وشه:

دولاب: خهره ک؛ سهیر: تماشا؛ سهیر: گه ران؛ مه ششاطه: به شاننه کمر، بولک رازینه وه؛ دانی یه: دای ناوه؛
هون: ټیوه؛ نه پین: نه لین.

پوخته‌ی مانا:

ئەي نامەخوا خەرەك و چەرخى دنيايه، چەند تەكوزو ريك و پيك دەسوریتەو و هەرگیز به قەت
 نوخته‌یه كیش، هەلەنابى. ئەي خودايە! ئەو شەوو روژه‌ی كە دادین؛ دینە سەیرانى جوانى توو لەو
 بەشوین یە كدا هاتەیان، هەرگیز هەلەیهك رونادا. ئەي ئەوانەي لاتان وایە شت دەزانن! نەچن
 بلین: بەرانبەر به یەك كەردنى خال و روخسارى جوانان لە دنیا، رازیکەو دەستی وەستاكار
 نەي گەيوەتی، بوخوی لەخووه رسكاوه. خوايهك هەيه كە هەرشتەي لەشویتي خويدا داناوه و
 زانايەكە هەرگیز كاری هەلە ناكات.

١١ دى بسەر جانی مەمور وەت دامە ئیخ

بشکۆین بەندا گریبانى غەلەط

مانای وشە:

دى: دەسا؛ بسەر: لەسەر؛ موروەت: پیاوێتی؛ دامە ئیخ: دامەخە؛ بشکۆ: قوچە؛ گریبان: یاخە، پێسیر.

پوخته‌ی مانا:

دەسا ئەي یار! بەزەت پیمان داییتەو و پیاوێتمان دەگەل بکە. قوچەي یەخەت جارێك هەرچەند
 بەهەلەش بێ؛ لەروى چاوى گیانی دلداران دامەخە. با سەیرت کەن و سەبوری، بە دیدارت
 پەیدا بکەن.

١٢ سەرنەبى بەرکفرى زولفى عاقیبت

ئەز دترسم لى ژئیمانى غەلەط

پوخته‌ی مانا:

کابرای دلدار! ئەگەر سەرت بەرانبەر بە کوفری زولفی رەشى دلبەر، دانەنویی؛ زۆر ترست
 لە ئیمانێتی، كە لەریگەي خواناسین بەهەلە چوین.

١٣ پەهناوی چەرخ و دولابی دنی

نیسبە تا ئەربابی غیرفانی غەلەط

١٤ نوسخەيی عالەم هەمی عینوانەكە

نوقطەیهك نابت دعیوانی غەلەط

مانای وشه:

په‌هنی: پانایی، هراوی؛ دنی: دنیا؛ نیسبته: له‌گویره‌ی؛ ئه‌ریاب: خاوه‌نان؛ عینوان: ناوونیشان.

پوخته‌ی مانا:

پانایی و هراوی دنیاو چهرخو خه‌ره‌کی عاسمانان - که زانایان ده‌یکه‌ن به به‌لگه‌ی بونی خوا - له‌لای ئه‌وانه‌ی خواناسی به‌راستینه؛ به‌لگه‌یه‌کی زو‌ر هه‌له‌یه. هه‌رچی له‌سیایی دنیا‌دا، ئافه‌ریده جی‌کراوه؛ به‌تیک‌زایی درو‌شمی‌کی بچو‌کی خوداناسینه‌و له‌و درو‌شمه‌ش‌دا هیچ هه‌له، روی نه‌داوه.

۱۵

قولزم و بایی موخالیف تی‌پرن

دانه که‌لشین داری سوککانی غه‌له‌ط

۱۶

دابزانی په‌هله‌وانی مویه‌کی

ده‌ست نه‌دی لله میزانی غه‌له‌ط

مانای وشه:

قولزم: ده‌ریا؛ بای موخالیف: بای پی‌چه‌وانه؛ تی: تیدا؛ نه‌که‌لشین: نه‌قه‌لشین؛ سوککان: ئامرازی گه‌میه‌ ئازو‌تن؛ په‌هله‌وان: ته‌ناف‌باز؛ میزان: ئامرازی راسته‌و پاسته‌کردن.

پوخته‌ی مانا:

ئهی ریزه‌وی ریگه‌ی خواناسینی به‌راست! باش بزانه‌که تو له‌ناو ده‌ریادای و بای پی‌چه‌وانه‌ش زو‌ر هه‌یه. ده‌بی زو‌ر ئاگات له‌خو‌ت بی. نه‌چی له‌خو‌ت بایی‌بی و خو‌ت به‌ته‌ناف‌باز بزانی و برو‌ات وایی که ده‌توانی گه‌میه‌ی ئاوات، به‌بی وه‌ستا، له‌و ده‌ریایه‌دا ده‌رانی و توشی هه‌له‌و په‌له‌نایه‌ی. ده‌غیلت بیه‌نه‌که‌ی به‌ئه‌ندازه‌ی مویه‌ک، ده‌ست بو‌ ئامرازی گه‌میه‌که‌ی ئه‌م‌ناوی ده‌ریایه‌ت به‌ری. بترسه‌ داری سوککانی، له‌وانه‌یه‌ قه‌لش به‌ری‌و له‌گی‌زاودا، سه‌ر ده‌رنه‌که‌ی.

۱۷

وی ده‌هسته‌ی من گولاگه‌ش پوز خونا‌ف

حه‌یف بولبول چو گولستانی غه‌له‌ط

مانای وشه:

پوز: تزی، پز؛ خونا‌ف: ئاونگ.

پوخته‌ی مانا:

ئهی ریزه‌وی عیرفانه‌و ده‌یه‌وی یاری بیینی؛ بایته‌لام. من ده‌زانم یار له‌کوی و چون ده‌بیندیری.

دلَم به بولبول دهسوتی، که بو دینی گولَ دهچیتَه ناو باغچولان. گولی گهشی پر له تاونگ، والهناو لهی مندايهو ئمو بههله چوته جیی تر.

۱۸ هیژ سههوا خامهیی بو وهرنهمن
ئهف غهلهط ناکرد دیوانی غهلهط

مانای وشه:

هیژ: هیشتا؛ سههو: ههله؛ خامه: قهلم؛ ناکر: نههکرد؛ دیوان: باره گای گهوران؛ دیوان: کیتی شیعران.

پوختهی مانا:

من که ئم رازهم دهبریی و له دیوانه کهمدانوسیم: گهیشتومه گولی گهشی پر له تاونگ. ههله لهقه لهماکم بو. دهنامن کهزور شارهزای دامو دهستوری باره گای یاره تاخانه کهی خوم قهت نهوههلم لیرونادا کهرازی دل بدرکینم.

۱۹ وی لسه بهژناته ئهف سهیوان قهدا
وهرنه نادا روژ سهیوانی غهلهط

مانای وشه:

سهیوان: ههرچی سیهر ئهدا، چتر، کهپر؛ قهدا: ههلیدا؛ وهرنه: نهگینا.

پوختهی مانا:

روژ که ههمو روناکییهو ناشی سیهر له هیچ لاخوی له بهریگری، ریگهدهدا سیهر ههبی تابهژنی تو له گهرمایه بهاریزی. واتا ههله لهروژهوه روی نهداوه پی سپراوه وایکا.

۲۰ گه دلو گه جان دهن تورکین تهتین
ناکرن یهغماو تالانی غهلهط

مانای وشه:

گه : جار؛ تورک: مهبست چاوه؛ یهغما: تالان.

پوختهی مانا:

تورکی چاوت، دینه تالان. جاری گیان و جاری دلان لی دهسین، دهیرفین. تاقه جاریکیش

نەمان دى؛ واز بېتىن و ھەلەيك لەكاريان دا بى.

۲۱ مەشرەبى توركان فوراتو نىل كر
تەشنەلەب چو طەرفى عوممانى غەلەط

ماناى وشە:

مەشرەب: جىگەي وەخواردن؛ تورك: ليرەدا بەمانا زوركارەو لەوانەشە ھەر مەبەست تورك زمان بى كە
زورسانان نىلو فورات ھى ئەوان بو.

پوختەي مانا:

باس ليرەدا لەسەر بەشى خودا داوہ. توركى دل رەق، لەسەر نىلو فوراتى، ئاو دەخونەوہو
ئەوانەش كە ليويان وشكى تىنگىيە؛ بەھەلە دەچنە سەرليوي دەرياي عوماني تال و سوير، بو ئاو
خواردن.

«نالى» دەلى:

سەھم و نەصيبتە باسلىيە گياوو گل نىہ توتنە خەرجى سوتنە مودنە ماچى لەب دەكا!!

۲۲ پىرى حىكمەت بين لويققامەشرەبان
كەس نەدى مەي رىھتە فينجانى غەلەط

ماناى وشە:

ويقق: بەيى، بەگويەي؛ مەشرەب: تەبىيات و واز؛ رىھت: رژتى.

پوختەي مانا:

پىرى مەيخانەكەي ئىمە - كە زور وردىين و زاناىە - لەوساوە مەي مان دەداتى، بو ھەر كەسەي
بەرانبەرە تەبىياتكەي، بادە دەدا. كەس نەي ديوە قەت بەھەلە، مەي دەفينجانىك بريژى و مەيە كە
دەگەل تەبىياتى خورەوہ كەدا، نەسازىت.

۲۳ راستە يەك قانۇن سەراسەر نىنەتى
خوہەرى و پىنجىن، پەريشانى و غەلەط

۲۴ پاك طەبع و قووەتەك مەوزون دقەيت
دانەدەت سەنمەت بئىدمانى غەلەط

مانای وشه:

خوههری: خواری، لاری؛ پهریشانی: بلاوی؛ مهوزون: ریلکوپیک؛ ئیدمان: خویی گرتن.

پوخته‌ی مانا:

پیری مه‌یخانه‌کهی ئیمه - که باسم کرد - دامو ده‌ستوریکی وه‌های له مه‌یخانه‌دا داناوه؛ که هرگیز خواری و بلاوی و پیچ و لاری، له که‌سه‌وه سهر هه‌ل نادات. ئهم قانون و زا‌کونه‌شی، نیشانه‌ی هیممه‌تی به‌رزو توانایی و هی‌زی زوریه‌تی؛ که هرگیز قازانچ و سودی پیشه‌کهی خوی، ده‌پیناو هوگر گرتن و خویی گرتنی چهل و مل، نادوری و هه‌له‌ناکا.

۲۵ مردومین چه‌ه‌قین مه‌لی عه‌کسا خوه‌دی

وده‌ک «نیشانی» ما نیشانی غه‌له‌ط

مانای وشه:

مەردوم: بی‌بیله‌ی چاو؛ عه‌کس: ره‌نگ‌دانه‌وه؛ نیشانی: نازناوی مه‌لا؛ نیشان: خال؛ مه‌لی: ئیمه‌له‌و.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لای دلدار، که ده‌ی روانیه روخساری‌یار؛ له ئاوینه‌ی روناک‌تر بو. شکلی بی‌بیله‌ی چاوی خوی، له روخساری یارا ده‌دیت. وای زانی خالی سهر‌گو‌ناس. به غه‌له‌ط چو.

«حه‌مدی» ده‌لی:

بازاری ده‌هره قیمه‌تی ئه‌شیا به‌جی‌گه‌یه میشی گه‌بسته روی نیگاری له‌خال ئه‌چی

قصیده‌ی به نجاو سیّهم

«ماکری ره وان،

۱ بی له بی له‌عل «مه‌لا» من ژمه یا ناب چچه‌ظ؟
صوحبه تا تی نه بتن یار به‌ه‌رحال چچه‌ظ!

مانای وشه:

ناب: بی‌خوش؛ حفظ: بهش، به‌هره؛ صوحبه‌ت: کۆزی هه‌والان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر ئه‌و لیوه ئاله، ره‌نگ لاله‌م لی‌دیار نه‌بی؛ من چدل‌خوشیم به‌مه‌ی بی؟ جا با ئه‌و باده‌ش، بی
خه‌وش و زور نایاب‌بی. ئه‌گهر یارم، له‌کۆزی یاران دا نه‌بی؛ با ئه‌و کۆره به‌هه‌شتیش بی، من هیهچ
خوشی لی نایینم.
«نالی» ده‌لی:

شه‌رابی له‌علی روممانی له‌نالی خه‌رامه به‌مه‌زه‌ی ماچیکی لیوان

«سه‌عدی» ده‌لی:

هینه‌گیل نیم فی‌رنه‌بویم چی خه‌رامه وچی ده‌لال
مه‌ی له‌گه‌ل تو‌دا ده‌لاله‌و بی‌تو ئاوم لی‌خه‌رام

۲ قه‌ده‌حه‌ك باده به‌ده‌ستی خوه لقه‌لبی مه‌ برژی
عاشقی سوخته بی تاته‌شی سه‌ییال چچه‌ظ؟

مانای وشه:

سوخته: سوتاو؛ تاته‌ش: ئاگر؛ سه‌ییال: ره‌وان، جاری.

پوخته ی مانا:

گرم گرت له ئه وینی تو دلم هه مو بوته پشکو. لهو مه یه زور مهستی هینه ی که وهك ئاگر. به لام
ئاگرینکی رهوان، ههر پریشكو ئاوورینگى لی ده بیتهوه. پیاله یهك ته گهر نه ریژیه ناو دل؟ کولو کووم،
دانا مر کیتهوه.

۳ نه کو وهك طهیر ژموژینی ته بیارن په یکان (یان، ژره مزین ته)
ژبرینین ددلی شوبه هتی غیربال چحه ظ؟

مانای وشه:

طهیر: بالدار، ویشده چی نیازی تهر نه بایله بی، که لهشکری ئه بره هه ی پادشای یه مهنیان سه نگاران کرد؛
ته پروک: تهره؛ موژینی ته: مژولانی تو؛ ره مز: ئیشاره ت؛ غیربال: بیژنگ، قه لپیر.

پوخته ی مانا:

ئه گهر له مژوله کانته وه، به فه رمانت، په یکان وهك تهرزه نه بارن بو سه ر دلمو به ده ردی
په یژه وه کانی ئه بره هه ی یه مهنی نه بن وه مو ئازای وهك بیژنگی کون کون نه کهن؛ ئه ودله
به هره ی چی هه یه؟

۴ چه ظظو له ذذته مه بعومری خوه دعیشقاته نه دی
هه م بقان ده ردو غه مان زیده تو ئیسال چحه ظ؟

مانای وشه:

چه ظظ: بهخت؛ له ذذته: خوشی؛ ئیسال: ئه مسال.

پوخته ی مانا:

له هه مو ته مهنی خو مدا، له ئه وینی بالاکه ی تو، هیچ بهختو خوشیم ههر نه دیت. روژ ده گهل
روژ، خه مو ده ردم پتر ده بی. ده بی ئه مسال بهختی کلول چیم بو بکا؟
«نالی» ده لی:

هه مو روژی له تاو هیجرانی ئه مسال ته مهنای مردنی پیراره بی تو

۵ حوسن و سوز ذاتی نه بت، جه ذبه لدل ده ت مه حبوب
مه ژزولفو خه طو خالو قه دی مه ییال چحه ظ؟

مانای وشه:

ذاتی: دهخویتی خودا؛ جهذبه: راکیشان؛ مهجوب: خوشهویست؛ مهییال: بهلمره.

پوختهی مانا:

ئهگهر یار وهك بهرو جوانه، له دهر ونشیدا جوان نهیی و بهدلکیشی دلّمان بهرمو خوئی نهکیشی؛
تهنیا زولفو خهتو خال و بهژنی بهلمرهی زراوی، بههرهیی چی به؟

۶ عیلمی عیشقی بتو لاتان بریوایهت نابت

قهدهرهك حال كونهت شهبهتی ههرقال چحهظ؟

مانای وشه:

لات: ناوی بتیک بوهو لیژمدا همر مانای بت دهگهینهی؛ ریوایهت: گیرانهوهی باس؛ قهدهر: ئەندازه؛ حال:
زانستی دهرونی؛ قال: گفتی سهرزمانی.

پوختهی مانا:

دلّ دان بهت، پهرستی جوانان وهكبت، به گیرانهوهی سهرهاتی فلان و فیساره دلّدار، بههره
نادا. گهرهك به ئەندازهی وتار، له دهر ون ههناویشدا، ههست به ئەوینداری بکهیت. تا تی بگهی
حالی عاشق نهك ههر هیئده، كه تو له خهلكت بیستوه.

۷ به دهوی پاك چكهت فهسحهتی مهیدان كونهت

موسستمیع گو نهدرت موطریبو قهوووال چحهظ؟

مانای وشه:

بهدهوی: چۆل پهرست، صهرانشین؛ پاك: سوارچاکی هونهرمهندی بی عهیب؛ فهسحهت: گوشادی؛
موسستمیع: بیسهر؛ گو نهدرت: گوی دیر نهیی؛ موطریب: بهزمگیر؛ قهوووال: زۆربیز، خوشییژ؛
قهوووال: بهو مهلا گچكه یهزیدیانه دهلّین كه به مآلانهوه دهگهرین و گورانی دینی دهلّین و کرّی زمانیان
دهستین.

پوختهی مانا:

ئهسپی عهره ب زۆر كهحیل و نهجیمزادهن. سوارچاکی زۆر چالاکیشیان لهناو ههیه. مهیدانی
ئهسپ غاردانی ئهگهر نهیی؛ سوار چۆن هونهری خوئی دهرخا. با بهزمگیر، باقهوووال، زۆریش
بزائن. ئهگهر كهس گوی یان لی نهگری، كام بههره بهشیان پی دهگا؟

۸ دوزی ناسوفته دیبژم ژلهبی لهعل «مهلا»
گهر رهوان بهخش نهبت نهظم کهرولال چحهظ؟

مانای وشه:

دوز: مرواری درشت؛ سوفته: سواو، سماو، نهظم: هوئراو.

پوختهی مانا:

مهلا! شيعرت دهر باره‌ی لیوی ئالی یار، وهك مرواری سهرموړو دهست لی نه‌دراوه. به‌لام ئه‌گهر
هوئراوه‌کمت گیانی بیسه‌ر نه‌بزوینی و گیان وه‌بهر وشکه‌سوفیانی دوره دل‌داری نه‌هینی؛ قسه‌بو
که‌رو لال ده‌کمی که هیچ به‌هره ناگه‌یه‌نی.
شاعیریک‌نایناسم ده‌لی:

خه‌لکی هه‌مو که‌رن، منی خه‌و دیته بی‌زوان توانام نیه بلیم و بلیم. نای‌بیهن ئه‌وان

«موبته‌لای زولف»

۱ سرددت ئاوی کهوئهری زهمزمه‌و سه‌مای زولف (یان، زلف)
سایه‌نومایی خاوه‌ری سیدره‌یی موبته‌های زولف

مانای وشه:

سهرددت: سهر ده‌گه‌یه‌نیتته؛ کهوئهر: چاوه کاتیه‌که له به‌هه‌شت؛ زهمزمه: ئاویکی پیرۆزه له مه‌ککه؛
زهمزمه: ده‌نگی سه‌برو ویره‌ویر؛ سیدر: داری کنار؛ سیدره‌الْمُنْتَهی: دارکناری ئه‌و پهر، دارکناریک
له‌لای راستی عهرشی خوداوه‌یه. سه‌ما: عاسمان؛ سه‌ما: هه‌لپهرکی؛ سایه: سیهر؛ خاوه‌ر: خۆزهلآت؛
زولف: نزیکي؛ زولف: پيشکەوتن؛ زولف: قەدر و حورمەت؛ زولف: بەشیکی له‌شه‌وی لای به‌یان؛ زلف:
باغچه.

پوخته‌ی وتار:

به‌ژنی یارم وه‌ک داره‌کناره‌که‌ی ده‌سته راستی عهرشی خوايه‌و هه‌مو به‌رزایی دنیايمی به‌زانده‌و.
لک‌ووپویی، که بریه‌تین له پۆرۆ که‌زی و بسکانی، که به‌دم بای بسکانه‌وه، سه‌ما ده‌کهن؛ سیهر له
رۆزهلآت ده‌ده‌ن. واتا: له‌وجی که روخساری یار ده‌نوینی و خویان نزیک ده‌کهنه‌وه، تا سه‌ریان
ده‌گاته سهر لیوکه چاوه‌ی ئاوی که‌وسه‌ره‌و خۆره‌و زهمزمه‌ی که‌وسه‌ری له خوشیا نا تانه
ده‌زهمزمه‌ی ده‌گری. پرچی ره‌شی، نمونه‌یه‌ک له تاریکی نیوه‌شه‌وی لای به‌یانه. روی وه‌کو
باغچه‌ی به‌هه‌شته‌و ئه‌وبسکه‌ی به‌سه‌ما کردن له‌و باغچه‌دا، دیت و ده‌چی. خوی زۆر به‌قه‌در
ده‌زانی و له هه‌رشت به‌خته‌وهرترو له‌پیشتره.

۲ سایه‌نومایی جبهه‌تی نه‌قش و خه‌طی ژقودره‌تی
نوقطه‌و هه‌رف و جه‌زمه‌تی بال و پهرین هومای زولف

مانای وشه:

جبههت: ههنيه؛ نهقش: نهخش؛ حهرف: پیت؛ جهز مه: زهه؛ هوما: مهلی پیروژه که دهلین سییه
لههر کهسیک بکا، دهیته خونکارو پاشا.

پوختهی مانا:

ههنيه و روخساری یاری من، به دهستی قودرتهی خودا نهخشیتراوه و خهت دراوه. پژه لهپیتی
نورانی. نونی بهراوهژوی بروی، صادی چاوی، ئهلفی کهپوی، میمی دهمی، لهملا و لهولاش به
نوخته و زهههی ورده خال، دهوره دراوه. بو ئهوهی بهتینی تاوی، ئهه تازه خهتدراوانه،
کال نهبنهوه، بسکی - کهوهک شابالی پیروژه وایه - سییه لهه بهههشته دهکا.

۳ بالو پهرین صیفت هوما سایه لجهبههتی نوما
خهمری و لهف دچن سهما یهکبیهک ئهه لبایی زولف

مانای وشه:

خهمری: پهچوکه؛ لهف: پیچراو؛ لبای: لهکن، دهگل.

پوختهی مانا:

پرچهکانی بهتیکراییی، بلأوی و بادراوی و بسکی، وهک شابالی پیروژی مهلی پیروژهن. کاتی
لههربا دهلهرن، سییه دهخهه سهر تویلی و لهخوشی ئهه بهههشتهیه دینه سهما.

۴ نهترک و بهرگ و شهتری یان رهقصه ژرهنگی خهمری یان
بازو عوقاب و قومری یان سهیره سههر تهباایی زولف

مانای وشه:

نهترک: مانگولهی بنی لهرزانه؛ بهرگ: پههرنگی زیر وینهی گهلا؛ شهتری: گولینگهی سهر؛ عوقاب:
ههلو؛ قومری: یاکهریم؛ تهباایی: ناشتی؛ تهبا: دهگل؛ ژرهنگ: وهکو، لهچهشن.

پوختهی مانا:

که سزوه و شنهیی بای بهیان، لهه پرچو بسکانه دهدا؛ وهره سههیری چلون بهزم و گووهندیکه.
ههرههک پهچوکهو بسکانی - که دهلهرین - خشلهکانی، به گولینگه و مانگوله و لهرزانهکانی و ئهه
زیرانهی که له وینهی بازو ههلو و قومری یان؛ دهلهرنهوه و له خوشیانا سهما دهکهن.

۵ هدرمه ژبورجی سونبوله په نجه دسینه و دله
دورو درازو موشکیله قیصصه یی ماجرایی زولف

مانای وشه:

بورج: کوښک؛ بورج: مزلگهی تهستیره له عاسمان؛ سونبوله: گولی دهغل؛ سونبوله: شکلی بورجیکه له عاسمان، که شه شه مین بورجی ساله؛ به دیمه ن چنه تهستیره ییکن به تیکرایی وینه کیژ عازوه ویک دهدهن. وه فرشته دوبا لیشی لی رواوه. به دهستیکی داوینی به لادا دهکا. زور له زانای تهستیره ناس ناویان ناوه «عذرا» واتا کیژی شونه کردو؛ دراز: دريژ؛ موشکیل: دژوار؛ قیصصه: چیروک؛ ماجرا: روداو.

پوخته ی مانا:

تهو کیژ تازه عازوه یی لهو شانشین و کوښکدا - که له عاسمانی جوانی دا، وینه ی بورجی سونبوله یو پرچه کانی وهك دوشابالی فرشته له سر تا پایان گرتوه - داوینی به لادا دهکا وا ده زانم خریکی کوشتی منه. زور ده ترسم وهك با به دم، دلی بو گوله گهنمه که ی به هشتی خوا به هله ی برد؛ دله هه زاره که ی منیش، بو سهیری پرچی با راوی، رکه ی سینه هه ته کیڼی و بیته ده ری. تهوسا به بی دل بکوژریم. له وترسانه، من هه میشه، دهستم به سینه و دلمه وه و دله ته پیښ وی که وتوه. چیروکی من و که زیه ی یاره وهك دريژی که زیه کانی و تیک هالقانی تایه کانی پرله گری و ئالوزاوه و زور دژواره باس کردنی.

شاعیریک نایناسم دهلی:

له شه وی پرچه که تا گازنی دل دوا یی نه هات له گله ی به ختی ره شم روژی قیامت چده کا؟

۶ به سته زولف دهر که مین حلقه به لقه چین بچین
یه غمه دکن دلان نهین تینه یه قین خه طای زولف (یان، نینه...)

مانای وشه:

که مین: بوسه؛ یه غمه: یه غما، تالان؛ خه طا: هه له؛ خه طا: ولاتی خه تایه که به ئاسکی میسک به ناویانگه.

پوخته ی مانا:

ناهق نیه هه میشه دهستم له سر دلم یی، له ترسانا. ئالقه ئالقه و چین له سر چین، که زیه کانی بونه داو له ریگهی دلان و دهیانگرن و دهیانکه نه مالی تالان. له هه مو لا به داوه وه بوسه بودل دانراوه. ناشتوانین خه تای تهوکاره، بخه یینه سر پرچه کانی. تهوان وهك ئاسکی خه تایه باره میسک هه لدریژن. دلی هه زار چون بهو بون و بهرامه خوشه، گیژ نه بن و نه چن و نه که ونه داوه وه.

«نالی» ده‌لی:

زولفت له‌قعدتدا که پهریشان و بلاوه ئه‌مرو له‌منی شیفته ئالوزو به‌داوه

۷ رومو عه‌جهم ژهر طه‌ره‌ف جه‌نگو سه‌وا شه‌وان بخه‌ف
هیندی و زه‌نگی صه‌ف ب‌صه‌ف هاته‌نه به‌ر لیوایی زولف

مانای وشه:

سه‌واش: شه‌روپیک هه‌لپه‌ژان؛ زه‌نگی: قوله‌ره‌شه؛ لیوا: ئالا.

پوخته‌ی مانا:

له‌هه‌ردوک لا، ریزی په‌رچوکه‌و بسکانی - که به‌ده‌م باوه ده‌لهرن - وه‌ک له‌شکری رومو عه‌جهم،
تیک به‌ربن و پیک دا‌یده‌ن. له‌سه‌رو، توشی‌یه‌ک ده‌بن. ورده‌خاله‌ ره‌شه‌کانی - که‌ده‌لی ره‌شی
زه‌نگین و له‌فللی هیندی ده‌چن - له‌بن ئالای پرچه‌کاندا، په‌ناگرتو خووه‌شارتون.

۸ هه‌رده‌مو هه‌ر سه‌عه‌ت ژنو پیتته‌ دسینه‌ نارودو
سه‌برو قه‌راری م‌ن ژکو عاشق و مو‌به‌لایی زولف

مانای وشه:

پیت: گریه‌و بلیسه؛ نار: تاگر؛ دو: دوکه‌ل؛ مو‌به‌لا: گه‌رو‌ده.

پوخته‌ی مانا:

م‌ن واگیروده‌و دل‌داری پرچی یارم؛ وا له‌تاوان، بی‌و‌چان و بی‌ئارام و بی‌قه‌رارم؛ که‌هیچ ئاگام
له‌خو‌نیه. ئاگر به‌ربو‌ته‌ هه‌ناوم. وا سوتاوم هه‌میشه‌و هه‌موده‌م له‌نوی، گرو گریه‌ی دلی زارم،
له‌سینه‌وه‌ دیته‌ ده‌ری و دوکه‌لی هه‌ناسه‌م به‌رزه‌.

۹ زولفی سیاهی بی‌وه‌فا قه‌ط مه‌نه‌دی ژوی صه‌فا
کوشتمه‌ ئه‌ز ب‌صه‌د جه‌فا ئه‌ ژده‌ست جه‌فای زولف

۱۰ زورو قه‌قیرو مو‌به‌لا زاهیدو صو‌قی‌یو مه‌لا
کوشتنه‌ ئه‌و ب‌صه‌د به‌لا که‌س نه‌که‌فت به‌لایی زولف

مانای وشه:

وه‌فا: ئه‌مه‌گ؛ قه‌ط: هه‌رگیز؛ صه‌فا: خو‌شی و ناشتی؛ جه‌فا: ئازار؛ زور: زویر، وه‌ره‌زو ناره‌حه‌ت.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه هینده بهو کهزیه ره شه هه‌لده‌ئین؛ ئه‌وه‌نده خوشمان گهره‌که. کهچی ئه‌و نامان لاوینی و
صه‌د به‌لامان به‌سهر دینی. ههر گیز خوشیمان لی‌نهدی و ههر ئازاری دلمان ده‌دات. ئیمه‌ی دلدار،
زویر و هه‌زار، که به هه‌زار، صوفی و مه‌لا و ته‌ر که دنیا مان تیدا‌یه؛ به‌و کهزیه‌وه گیر و ده‌ین و
کوشته‌ی ئه‌و کهزیه ره‌شانه‌ین. ئاخ له‌ده‌ست ئازاری زولفی. داخ له‌ده‌ست بی ئه‌مه‌گیه‌که‌ی.

«فینجانا صدده‌ف»

۱ ئیرو ژشه‌هکاسا سوژی مه‌ی هاته‌فینجانا صدده‌ف
مینته‌ کوئیرو دیم دوری دامن مه‌یا حوسنا خوه‌خه‌ف

مانای وشه:

شه‌هکاسه: شاکاشی؛ مینته: سوپاس؛ دیم‌دور: رومرواری.

پوخته‌ی مانا:

زور له‌خودا منته‌بارم. که یاره رومرواری یه‌که‌م، له‌باده‌ی دلگری و جوانی - که خودای گه‌وره
پی‌داوه - به‌نه‌یتی به‌شاکاشی کرده‌ناو صدده‌فی دلّم. به‌و باده‌ی دیداری یاره، له‌مه‌ی‌خوره‌وه
مه‌ست‌ترم.

۲ خه‌ف دامه‌جاما که‌وئهری شیرین قه‌دو له‌ب شه‌ککه‌ری
بایی صه‌با دا‌چه‌نبه‌ری هاتن سه‌ما شه‌تری و له‌ف

مانای وشه:

چه‌نبه‌ر: ئالقه؛ شه‌تری: گولینگ؛ له‌ف: پیچراو.

پوخته‌ی مانا:

باده‌ی دیدار - که یار منی پی‌سرخوش کرد - باده‌نه‌بو؛ پی‌آلیک له‌ئاوی که‌وئهری به‌هه‌شتی بو.
که‌له‌و بالا‌ته‌رز و جوان و لیو‌قه‌یتانه‌شه‌کرینانه‌وه‌پی‌م گه‌یشت. له‌وکاته‌داله‌به‌ختی من، شنه‌ئه‌نگوت،
گولینگ‌ی سه‌رومی‌زمری و بسکوله‌پیچ‌دراوه‌که‌ی. که‌وته‌سه‌ما و به‌ده‌م با‌وه‌ئالقه‌یان دا‌وراده‌هه‌ژان.

۳ شه تری و زولفو به لگو پەر ههمیان لډیم دهعوی یو شه
ئیلان لسهلوی بونه گهر عه قهرب خویان نه ز ههر طهره ف

۴ عه قهرب نه ن نه و سونبولن بو عه نه برن دا قا دلن
نیشان ژمیسک و فلفلن وان سینه یی من کر هه ده ف

مانای وشه:

به لگ: گه نا، خشی له شکلی گه لادار؛ پەر: خشی له گوین گه لاکولان؛ ئیلان: مار؛ گهر: گهران.

پوخته ی مانا:

ئوخه ی چهند دیمه نی جوانم هاته بهرچاو. گولینگ و کهزی و پهره نگی خشله کانی، تیکرای
ده لهرینه وه. قه قه ف که زیه ره شه کانی - وه لمار - له و به زن و بالایه هالابون و ده بزوتنه وه. سه ری
بسکی هه لقرتاوی هه لگه راو به ره و به ره و زور، لاسای کلکه دوپشکانیان ده کرده وه له هه مولاو
ده بیتران.

به هه له چوم، دوپشکی چی؟ نه و بسکانه، له سونبولن؛ بون عه نه برن؛ داوی دلن. ناوو نیشانیان
پیرسی، له ره شی دا به شی میسک و، له تیژی دا، ئیسوتن که نه ویش ره شه. نه و هه موانه: کهزی و
بسک و خشله کانی دلان کردبومه نیشانه.

۵ داسینه جوته تی خوه شه قهوسی هیلالی توز ره شه
یه ک تیر پور کوشتن له شه خونی دجه رحان دایه کف

۶ من خون بجو تبتن ژدل نه و بازی یی تو رو سل
داکه فته نیف تو را قزل قومری نه هشتن ره فبره ف

۷ ره فبره ف نهشتن زاغ زاغ دانین لدل من داغ داغ
دی کی بمینت ساغ ساغ وه ستانه له شکر صه ف بیه ف

مانای وشه:

خوش: تیژرو؛ توزره ش: ره شی بریقهدار؛ جهرح: برین؛ کف: خه ستاوی صابون و نه سپون و...؛ کف:
له پی ده ست؛ سل: سرک و قوشقی، سل؛ قزل: سور؛ ره ف: پول؛ زاغ: قالاو؛ داغ: به ئاسنی گهرم چزاو؛
داغ: کیو.

پوخته ی مانا:

له کهوانه ی مانگی یه کشه وه ی برویان، جوته تیری ک زور به پرتاو، هاته سینه م. نه و دل خوین

دهدەلننې و به جوگه له بهرې د مروا. شه گهر بوم دوتير هاتن؛ ههر به كيكيان ههزار كه سى پى كوزارووه له شى له خویندا گهوزاندون و كهفى خوینى شه دلداره كوزاروانه وا به له پى سوری گهشى ياره وهيه. چاوى يارم وهك شه بازن، كه نه تور خوى له بهر دهگرى، نه له سركى و سلينيشى بو هيچ كهس دهستمو دى. دلدارى يار، له ههمو توخمو توويك بون. زورى وهك من، ههزارو كهى دل بريندارو خويناوى. زوريش له وانهى دنياى، دهنه دلداره، دليان له راست شه وینى باك، رهش و برشه. واتا هينديكمان به ستمزمان، وهك قومى توق له گهر داندو هاوارمان ده كرد ياكه ريم. هينديكيش وهك قهله رهشه، ديدار شومو دهم به قهره و گرانجان بون. بازى چاوى شه ياره، به لك چاوه مان، بهر له ههرشت، ئيمى گيرودهى توره كهى - كه به خوینى دلمان سوربو - پول پول كوستو ههر تاقيشى لى نه هيشتن. شهوچار نورهى راو كردنى قالاوان هات. قهله به قهلى ههلبازردن و بدهستى مهرگى شه سپاردن. بوكلوليم، تهنيا ههرمنى هيشتهوه؛ بهو دل برينداره وهو بهو ههلبواردن له كوشتنه، داخى دلم چهند داخى ترى هاته سهرو داغ وهك كيو، به سهريه كدا هات. ئاخى شه گهر كلولى و بدهبختى نهى؛ كى له بهر شه چاوه بازو شه ههمو تيرى كه وانهى جوته بروو مژولانهى، وهك من ساغى ساغ ده مینى؟! جگه له چاوه برويان، ئاخى كه زيه كانشى ههن. كه ههتا با لى يان بدا، پيك دادين و دلدار ده بهر پى دا ده چن. ده بروانه ههر ئيستاكه ريژريژ بهر انبهر بهيه كتر راويستاون...

٨ صهف صهف مه دين هيندى يو زهنگ چه نكيژ هات تهيمورى لهنگ خهف وان ره شاندين دل خه دهنگ ته شيبه تيرين خان شهرف

ماناى وشه:

چه نكيژ: له بهشى زى دا باس كرا؛ تهيمورى لهنگ: (٧٣٦-٨٠٧ كوچى) بهرانبهر به (١٣٣٦-١٤٠٥ ميلادى) له شارى كمش، لای سهرمه قند هاتمدنيا. تهمنى ٢٤ سال بو، كه به خوین ريژ ناوى ده كرد. له روسيا موسكوشى گرت. شارى به غدايهى ويران كرد (١٣٨٦ م) له سالى ١٤٠٢ ى ميلادى سولتان باهزىدى دوهه مى عوثمانيانى بهديل گرت له كن (ئهنكارا). سهرمه قند پايتمختى بو؛ خان شهرف: كوزى خان نهبدال، ميرى جزيرى بوتانى كه شهرفخانى بدليسى له سالى ١٠٠٥ كوچى زور به ئازاى و خيرخواى و ئيماندارى، بهو خان شهرفه ههلهلى و چهند روپهرى له شهرفنامه كهى خويدا، بو خان شهرف ترخان دهكات. مهلاى جزيرى روژگارى شهوخانه، له جزير ژياوهو له مزگوتى دهسكردى شهو، دهرسى عيلمى گوتوتهوهو ههر لهو مزگوتمش نيژراوه؛ هيندى: شيرى دهسكارى هيند.

بوختهى مانا:

كه زيه كانى له دولاوه، بهرانبهر بهيهك ويستابون. له وناوهدا، برو دياربون له شيرى هيندى براتر. خالت دهدين زور له قول ههنگى يان رهشتر. شنهباى بسكان ههليكرد. ههردوك له شكرى كهزيانى،

وهك له شكړی ته يمور لهنگو چنه گيز خانى بى روحمانه، گهينه يه كتر. تير بو دلى من، دابارين.
به لام زور تيرى ناديارى. له تيژى و كار يگه رى دا، د هت گوت تيرى خان شهرفن كه به دوژمنيه وه
دهنى.

٩ تيرهك ژقه وسى مال زراف تى دل قهوى تاقيزه ناف
خون تى بوزى ته شيپى ناف فريادو نه فغان صهه نه سف

١٥ جان دى نهدت نهو مال خه راب هه رسينه يى جوتك غوراب
تيډابرن په نجهو كولاب وى جان ژده ست وى روح دكهف

ماناى وشه:

مال: گوشادى ناو كهوان؛ زراف: باريك؛ قهوى: توند، بهيژ؛ تاقيزه: دهاويزى؛ نه سف: داخو
حهيف؛ كولاب: قولاپ.

پوخته ي مانا:

تيريكي خان شهرفيانه ي مژولانى، له مالى كهوانى ناسكى بروكانى، به ته وژم، وه دلم كهوتو له
ناوه راسته كهى چقى. خوين سهرى كرد وهك تاوى رهوان، رهوان بو.
نهو دله مال ويرانه ي من، چهندي پخت و چندين گيان سهخته؛ جگه له تيژى مژوليش، له دولاوه
بسكه كانى - كه وهك قالاون بهر شى - په نجهو قولايان له سينه ي سهر دلم گيرهو گيانم بدل
ئاماده يه خو ي بده ست نهو دوانه وه داو گيانى له سهر ده ست داناوه. ئاماده يه به تاسه يه كه
به قوربانى تيرى كهن. به لام دلم بهم هه مو بريته شه وهو بهو هه مو خوين له بهر چونه ش؛ ههر
واماوهو هه ر گيان بده ست هه نادا.

١١ جانى مهلى روحا مهلى نورا ژقودر هت نوقطه لى
رهمزهك نهين دامن وهلى نالى ژبه ر وهك ناي و دهف

پوخته ي مانا:

گيانه راستينه كهى مهلا - كه نهو گيانه ئامانه تيه ش ههر له ورايه - نيشانيكى له نورى توانايى
به رزى، به نهينى نيشانى گيانى مهلا دا، كه تنوكيك و نوخته يه كه له دمرياو په راوى گه وره ي
خواناسى بو.
وا له وساو ه گيانى مهلا، وهك بلويز ده ستى به ناله كرد هوه، وه كو ده فهى ده س د پرويشان،
كه وتو ته دله ته پيو هه ههر ته په له دليه وه ديت.

«مانه له‌گول»

۱ نازگامن دسه‌مایى بسه‌رئه‌نگوشتى عه‌قیق
دامه ئیرو دسه‌رایى قه‌ده‌حه‌ك تازه ره‌حیق

۲ مه ژده‌ستو یه‌دى به‌یضا قه‌ده‌حه‌ك صافی قه‌خوار
(شعشانی، گنجهم بسناه و بریق)

مانای وشه:

ئه‌نگوشت: ئه‌نگوست، تلی؛ سه‌را: كوْشك و سه‌رسه‌را؛ ره‌حیق: مه‌ی؛ تازه: له‌نه‌وعی هه‌ره‌باش؛
یه‌دى به‌یضا: ده‌ستی سپی، (یه‌ك له‌موجزاتی موسا، ده‌ستێك له‌ناو باخه‌ل‌نان و به‌سپیه‌تی ده‌ره‌ینان بو)؛
شعشانی: روح‌سوك و خوش‌دیمه‌ن؛ شعشعان: شه‌رایێك كه‌ ئاوی تێكه‌ل كرابی؛ نه‌جهم: گیا؛ نه‌جهم:
ئه‌ستیره؛ سه‌نا: روشنایی؛ به‌ریق: تروسكه‌ده‌ر.

پوخته‌ی مانا:

یاره ناسك و نازداره‌كه‌م، ئه‌مرو له‌كوْشكه‌كه‌ی خویدا، له‌كاتی سه‌ماو هه‌له‌په‌ركی، پیا‌له‌یه‌ك باده‌ی
زور توندو بی‌خه‌ته و ته‌ته‌ی تێك‌ردو به‌سه‌ره‌به‌نجه‌سوره‌كانی - كه‌ یاقیقێان به‌زاندوه - و به‌و
ده‌ستوبه‌نجه‌ناسكانه‌ی وه‌ك ده‌ستی سپی موسایه‌و به‌موجزات ده‌ژمی‌دری؛ به‌منی به‌خشی.
خواردمه‌وه‌ چوْ باده‌یه‌ك بو؟ ره‌وان، بی‌خه‌ته، دیمه‌ن جوان، له‌ئه‌ندازه‌ده‌گه‌ل ئاوا تێكه‌ل كراو.
له‌روناکی و بریقه‌دا، وه‌كو ئه‌ستیره‌ده‌ده‌ره‌وشا.

۳ سیرری له‌علی له‌بی جان به‌خش نزانى تو بیه‌ح
(أَعِدِ النَّظْرَةَ يَانَاظِرُ فَالَسْتُ دَقِيقُ)

مانای وشه:

أَعِدْ: دوباته‌ی که‌وه؛ نَظَرُه: روانین؛ ناظر: تماشاکار؛ ناظر: به‌کیش‌وه دمه‌قاله؛ ذَقِيقُ: باریک، ورد.

پوخته‌ی مانا:

کابرای به‌دهم دات‌مه‌زاندوته قسه‌و باس، دهرباره‌ی ئه‌و لیوه‌ته‌نکه‌ی - که‌گیان به‌مردو ده‌به‌خشی - لیم‌رونه‌چی لی‌نازانی. دیسان تماشای که‌روه، دیسان زور لی‌و وردبهره‌وه. رازی ته‌نکایی لی‌وانی و نه‌ینی پچوکی زاری؛ له‌وزه‌ی باس لی‌وه‌کردنی سه‌رزاره‌کی زور به‌دهره. «نالی» ده‌لی:

به‌حی سیرری ده‌هه‌نی نوقطه‌به‌نوقطه‌ بگه‌رتی سهری مویی نیه‌بی‌نوکنه‌ له‌دیوانه‌دا

٤ بله‌بی له‌علی شه‌که‌رخه‌نده‌ شکینا شه‌که‌ره‌ک
(انا بالوعد لوائق قلها الوعد وثیق)

مانای وشه:

وه‌عد: به‌یمان؛ وائق: به‌باوه‌رو خاترجه‌م؛ قلها: بو‌ئه‌وه‌هیه؛ وثیق: قایم‌و پته‌و.

پوخته‌ی مانا:

یار به‌و لی‌وه‌ته‌نک‌و جوانه‌ی - که‌وه‌کو ده‌نکی لال‌ئال‌ه‌و له‌کاتی پی‌که‌نینه‌دا، شه‌کری له‌لی‌وان ده‌باری - ئه‌مرو شه‌کری بو‌من‌شکاندو به‌لینی دیداری دامی. دلم‌خوشه. چونکه‌ده‌یناسم. به‌لینی ناشکینی‌و له‌به‌یمان پیک‌هینانی‌دا، زورپته‌وه.

٥ دریا دورری مورادی مه‌سهری دانیهری
(خُضْتُ فی‌البخر ولازورق ولبخر عمیق)

مانای وشه:

خُضْتُ: خوم‌تی‌خست، چومه‌ناو؛ فی‌البخر: له‌ده‌ریا؛ ولا: نه‌یش؛ زورق: به‌له‌م؛ عمیق: قول.

پوخته‌ی مانا:

هه‌لوه‌دا بوم‌که‌مرواری مرادان، وه‌ده‌س خوم‌بخه‌م. سهرم‌له‌و ریگه‌یه‌دانا. خوم‌هاویشه‌ناو ده‌ریاوه. هیچ‌به‌له‌میشم‌پی‌نه‌بو؛ ده‌ریاش به‌گیژو‌بی‌یه‌ی‌بو.

۶ مه زغه فلهت سه هری دی و دو ره زمان کو شتم
خو هس بحه ققی خو ه گه هیشتم (أَنَا بِالْقَتْلِ حَقِيق)

مانای وشه:

ره مز: نیشارهت؛ خو هس: زو؛ آنا: من؛ قتل: کو شتن؛ حقیق: مسته حق.

پوخته ی مانا:

له به ره بهری به یاندا، له پر ده یار هه لنگوتم. به دیتی چاوی، کوژرام. زوم تو له ی شه دینه داوه؛
گوژی گیانمه، کو شتم بو شه ره وایه.

۷ قه ط نه گو قه تله دکم بی گونه هو مه ظلومه
(رَشَقْتَنِي بِنِيَالٍ وَرَمْتَنِي بِرَمِيق)

مانای وشه:

رَشَقْتَنِي: هاویشته من؛ نیال: تیر گهل؛ رَمْتَنِي: بی یه وه نام، بو ی فریدام؛ رمیق: سوکه تماشا.

پوخته ی مانا:

هیچ به زه یی پیمانهات. نه یگوت بی سوچ و تاوانه، بو بیکوژم. بی سی و دو، بهر بارانی تیری
دامو به گو شه ی چاو، سهیری کردم. تاگیان بو دیتی چاوی له قالبی لهش بیته ده ری.

۸ تیرورم هه ردو لدلدا ن لجه گهر چه سپان گر
نهو زخونا مه نه رشتی تلی یین صوهری عه قیق

مانای وشه:

چه سپان: لکاو، پیوه نوساو؛ تلی: قامک؛ صوهر: سور.

پوخته ی مانا:

بژو لی له پیله کانی سهرو ژیزو - که وه کو رمبو تیران وان - له دلدران و جهر گیشمیان پیوه درو.
نهو قامکه سوره ئالانه ی له خوینی ئیمه رشتوه. نازانم کی له شاعران گو تویه:
به رگی گو له یان خوینی دلّه ناو له پی مشتت دهینی به ملت عاشقی بیچاره که کوشت

۹ سوسنن ته ی تهرو نازک لگولان طه عنه ددن
(فَبِهَا الْغَنَبُ فَاثَحُ وَ بِهَا الْمَسْكُ عَبِيق)

مانای وشه:

فېها: بهو؛ فاتح: پوندر؛ عېق: بون بلاو کمر.

پوخته ی مانا:

بسکه کانت که به سوږسني تهر و تازه ده شپه ټيرن؛ تانه ده گولي تر ده گرن. چونکه عنبهر له سايه ی پرچه کاني تو، بوني هميهو ميسکيش بهرامه ی تهواني له باخه لدا.

۱۰ چبه کوشتن چبه هشتن توکو فرمان بکری
تهز بحوکمي ته خوه شم (اَحْمَدُ عَبْدُ وَرَقِيق)

مانای وشه:

عهبد: بنده؛ ره قیق: بنده، بمني.

پوخته ی مانا:

من هر پيم خوشه دهر باره ی من فرمان بدهی. ناوی منت بيته سهر ليو. ټيتر فرمان به کوشتن يان به هېشتن بي، فهرقي نيه. هر دل خوشم. ثم محمد خولاميکي تويهو بنده ی تالقهبه گویتانه. «حافظ» ده لی:

وهدهر نريمو سزای زور دريم، گرژ نابم گوناجو کفره وهرمز بون له شهرعی دلداران

له‌علین ش‌ف‌د‌ق

۱ من‌دی ژغه‌فله‌ت جام‌د‌که‌ف شاه‌ی نه‌جه‌ف دل‌کر هه‌ده‌ف
روژ هات شه‌ره‌ف ستیږ بونه‌ خه‌ف هه‌ر چاره‌ره‌ف نورا یه‌قه‌ق

۲ ظولمه‌ت نه‌ما صوحبه‌ت وه‌ما نورا شه‌مالان چو سه‌ما
لی نه‌و ده‌ما زولف بون جه‌ما هاتن سه‌مایێ یه‌ك نه‌سه‌ق

مانای وشه:

که‌ف: له‌پ؛ شاه‌ی نه‌جه‌ف: ئیمام‌عه‌لی؛ هه‌ده‌ف: ئامانج؛ شه‌ره‌ف: بلندایی؛ ستیږ: ئه‌ستیڤه؛ خه‌ف:
وه‌شارتو؛ یه‌قه‌ق: زورسی؛ ظولمه‌ت: تاریکی؛ صوحبه‌ت: گفتوگو؛ صوحبه‌ت: کوبونی دۆستانه؛
شه‌مال: مۆم؛ لی: له‌و؛ جه‌ما: کۆم‌بو؛ نه‌سه‌ق: رێک‌وییکی‌و به‌ ته‌رتیب.

پوخته‌ی مانا:

له‌پ، چاوم به‌یار که‌وت. نیشانه‌ی له‌دل‌گرتبو. وه‌کو چو‌ن ئیمامی‌عه‌لی، به‌نیازی شه‌ری
کافران، ئاماده‌ی مه‌یدانی‌ده‌بو؛ سه‌ره‌زای چاوه‌مه‌سته‌که‌ی، - که‌هه‌ستی‌عالمیان ده‌برد -
پیاڵه‌ی باده‌ی له‌ده‌ستابو. له‌وکات‌دا روی‌نیشاندا؛ نوریکی‌زور‌سپو به‌هیز، هه‌ر‌چوار‌قورنه‌ی
دنیای دا‌گرت. ئه‌ستیڤه‌ خو‌یان‌شارده‌وه. خو‌ر هاته‌مه‌ر تا له‌و سه‌ره، تماشای‌کا. تاریکی‌به‌جاریک
ره‌وی. ته‌نانه‌ت‌گر‌ی سه‌رمو‌مان، بو‌ تماشای‌ دیداری‌ئهو، هه‌لکشان تا چونه‌عاسمان. له‌وده‌مه‌دا
که‌زیه‌کان ده‌وری رویان‌داو له‌خو‌شی‌و جوانی‌دیمه‌نی، هه‌مو زور به‌رێک‌و پیکی، ده‌ستیان
به‌ره‌قص‌و سه‌ما‌کرد.

۳ وه‌ردان گولاف‌گرتن‌خوناف لی‌من‌دنا‌ف صوه‌تن‌ه‌دنا‌ف
من‌دی بجاف‌زولفین‌بلا‌ف لی‌بونه‌داف به‌ند‌کر بنا‌ف

۴ نورا به صهر گفتو خه بهر قهندو شه کهر زولفان لسه
خالین دقهر بایی سه صهر دایته دهر صوبحا بهق

مانای وشه:

ومرد: گول؛ خوناف؛ ئاونگ؛ تاف؛ تیشک و تینی هه تاو؛ داف؛ داو؛ بناق؛ لئاوهندا؛ به صهر؛ چاو؛ قهر؛
رهش؛ صوبحا بهق؛ فهجری صادق، به یانی راست.

پوخته ی مانا:

گولان به دینی کولمه که ی ئاونگی گولایان لی نیشته. به لام من له تاوو تینان، به جاریک جهرگو
هناوم، به تیشکی روخساری سوتا. به چاو دیتم؛ که زیه پهژو پلاوه که ی، بونه داو له دهوری
گونای بو زاوی دلی دلداران و ئهو روخساره جوانه یان، ده نیوان خوگرت.
سروه ی به یان! توخوا وهره. زولفان له صهر ورده خالی رهش لابه ره. با ئه ودهم و لیو شیرینه ی
گفت خوشه - که روناکی چاوانمانه - روی بو ئیمه هه لیته وهو سو مامان بیته وه چاوان و به ختی
رهشی سرگردانمان، له تاریکی شهوی زولفان دا، توشی بهر به یان بیته وهو به یانی لاجانگ بیینی.

۵ مه ژبه هریان پور نالیان شهف تاریان جهنگ بومیان (یان، مه ژبهری یان...)
وهر کوشتی یان ژوان بهنگی یان بوان تلی یان خوهش که گیان

۶ کر شه فقه میر نانی مه بیر بهردان مه تیر کرمه ئه سیر
نه گها فه قیر زولفا ههریر ئاقیه ته شیر دایی مه حقه

مانای وشه:

به هر: روناکی زور به هیز؛ به هر: تروسکه ی بروسکه؛ بوهر: پشوبران؛ وهر: وهره، سهیرکه؛ تلی؛
قامک، تیل؛ ئه سیر: دیل؛ فه قیر: هه ژار؛ ههریر: ئاوریشم؛ مه حقه: لئاو بردن، مراندن، هیلاک.

پوخته ی مانا:

لهو شه ژده - که له نیوان، ریزه پرچه کانی قه ووماو له صهر روپیکدا هاتن و شهوی تاریک له مه
داهات - ئیمه ی دلدار، گشمان هه ناسه مان سواربو. له تاو که وتین. کوژراوی تیری مژولان، لهو
تاریکه دا، گهل به گهل، گیانیان سپارد. وهره سهیرکه! کوژراوان، که بی تاوان، به تیری ینگه ی
کوژراوان و کوشته ی مژولانی چاون. بو خوا شوکور، میری جوانان ئیمه شی وه بیر هاته وهو، چه ند
تیریکی ده ئیمه ش گرت و به خسیری پرچی خو ی کردین. ده مانه ویست دل و گیانمان به هه ودا ی
ئاوریشمی خاوی که زیه کانی، هه ئاوه سرین. به لام کوا! بو پیاوی هه ژار، دهستی دل و دلی گیانی،
به هه ودا ی بسکی یار بگات؟ چاری ناچار، ههر به دینی برو شیر ئاساییه کانی، بهر قه لت دراین، و

همر نه‌ماین. ده‌سا ئیستاش نه‌چوه بچی یاری نازدار. تو نه‌گهر قرانمان تی‌خه‌ی؛ په‌کی بازاری خوت ده‌خه‌ی. هه‌روه‌ک مردنت بده‌سته، زیانه‌وه‌ش وا له‌په‌نجه‌تا. به‌و قامکه‌ باریکانه‌ی خوت، که‌زیت له‌سه‌ر رو لابده، تا هه‌مو کوژراوی دهرت، پی‌که‌وه‌ زیندو بینوه.

۷ ای موشته‌ری دیمی زه‌ری نه‌بر سه‌ری نه‌ی جان‌به‌ری
 نا‌قیت سه‌ری گا‌قا به‌ری لازم هه‌ری وی نه‌ف‌به‌ری

۸ که‌لبی ده‌ری نیشان به‌ری تیر ناوری موژگین به‌ری (یان، ناوری)
 به‌ه‌رو به‌ری عشق و سو‌ری نا‌قیه‌ته‌ری سه‌رما قه‌له‌ق

مانای وشه:

موشته‌ری؛ کزیار، مه‌به‌ست دل‌داره؛ دیم؛ روخسار؛ زه‌ری؛ سپی ئامال زه‌رد، سه‌وزه‌ره‌نگ؛ نه‌بر سه‌ری؛ سه‌ری خوی دۆراند؛ نه‌یجان به‌ری؛ نه‌گیانی دهربرد؛ نا‌قیت سه‌ری؛ سه‌ری هاویشت؛ گا‌قا به‌ری؛ له‌هه‌نگاوی هه‌وه‌ل؛ لازم هه‌ری؛ هه‌ر لازمه؛ که‌لبی ده‌ری؛ سه‌گی دمرگا؛ نیشان به‌ری؛ دروشمی‌ک هه‌لگری؛ تیر ناوری؛ تیری ئاگرینی؛ تیر ناوری؛ تیری ئاور‌دانه‌وه؛ موژگین؛ بژانگان؛ نا‌قیه‌ته‌ری؛ هاویشه‌ ریگه؛ قه‌له‌ق؛ له‌ نارمه‌ه‌تیان به‌جوله‌و بزوتن.

پوخته‌ی مانا:

ئهو دل‌داره‌ی به‌ ئارم‌زوی دیتی ئهو، دهم و چاوو روخساره سه‌وزه‌له‌ی سپی، ئامال به‌زه‌رده‌ی بی‌گهردی دل‌تالان که‌ری دل‌به‌ری بی‌گهره‌ک ئه‌وه‌نده‌ بزانی، که‌ له‌ ریگای دل‌داری و به‌یار گه‌یشتن، هه‌وه‌ل هه‌نگاو دۆراندنی سه‌رو گیانه‌و، ئه‌شی سه‌ری لهم ریگه‌یه‌دا بروا. دهنه‌ هه‌نگاو ی‌کی‌ش نازوا. با بو نمونه‌ی دل‌داران، من بیین؛ چونکه‌ ئهو په‌ری‌زاده شو‌خه‌ی وا به‌دل‌کی‌شی و دل‌به‌ری خوی، ده‌ریاو به‌ژی خستوته ژیر فەرمانه‌وه. سه‌گی ده‌ویست که‌ پاسی ئهو هه‌مو سامانه‌ی جوانی بکا. منی هه‌لب‌ژارد پاسداریم. سه‌گی پاس له‌ دمرکی هه‌ر که‌س، ده‌بی داغی خاوه‌نی له‌ له‌شی دیاری‌بی. ویستی به‌تیری ناوری - که‌ ناوری له‌ مژو‌لانی ده‌پ‌ریشکان - من داغ‌بکا. خو‌ نا‌شکری ه‌ینه‌ خوی نزم‌کاته‌وه، ده‌س له‌من‌دا. تیری ناورینی هاویشتمی. له‌جیاتی داغ سه‌رم په‌ری و ئیستاش سه‌رم به‌ سه‌رسورمانه‌وه، له‌ به‌ری داو له‌سه‌ر ری‌دا، هه‌له‌به‌زوقی و نارمه‌ه‌ته‌ که‌ نیشانه‌ی داغی یاری، پی‌وه‌ نیه‌ تا بی‌کاته‌ شایه‌تی شه‌هید بونی خوی و له‌ناو کو‌ری کوژراوانی دل‌داری‌دا، به‌شانازی نیشانی دات.

نازانم کی‌گوتیه:

ری‌زه‌وی ژیر له‌بیابانی ئه‌وین وشیار به‌ سه‌ربه‌بادان و نه‌مان مه‌رجی یه‌که‌م هه‌نگاوه

۹ من دی دنه و بی یار تهو (نهو) سوندی (سوندم) بئهو بیم بی دهره و
من بو ده قوسی بوی تهو شیقان مهلو نایی مه خه و

۱۰ هیستر رهوان تین وهك جوان تیردان تهوان رهش نه بروان
دل وهك گوان بهرکا شوان سهر لوئلوان بهرگین وهرق

مانای وشه:

دنه و بی: له وهختی کیشک و شهو بیداری دا؛ تهو: تهواو؛ نهو: تازه؛ بیم: ده بیم: بی دهره و؛ راست و
بی درو: ده قوسی: دهره باریکه، سیل و دیق؛ شیقان: شهوانه؛ شیقان: شیواند؛ لهو: بویه؛ نایی مه خه و؛
خه و ی نیمه نایه؛ ناییمه خه و؛ ناکومه خه و وه؛ هیستر: هسر، فرمیسک، ئه سرین؛ جوان: جوان،
جوگه لان؛ گوان: گوگه لی شهقین؛ کاشو: گوچانی گهمه ی گوین؛ لوئلوان: مراوریان؛ بهرگ: بهره؛
وهرق: گه لا.

پوخته ی مانا:

لیم ده پرسن بو هینده زهره و لاوازو په ژارو کزو نزاری؟ خواردن و خه و لی حهرامه و هه می شه
ده گری و ده باری و گونای زهرت، فرمیسکی پیدا دینه خوار. راست و ده و ی، راستی ده لیم و سویند
به یار، درو ناکه م. شهویک له شهو بیداریم دا؛ که گیان بهر مه باره گای یار، پاسی دهاو دلم سهری
له ژیر دهرانه ی ده مالی. به ئاشکرا و به تهواوی، یاری خوم هاته بهرچاوی و شهو دیداره بو من
نوی بو. والهوساوه، بو ئاره زوی دیداری یار، جاریکی تر، دهره باریکمه گرتوه. جا ههرچی له منی
کردوه ژیا نی منی شیواندوه، شهو شهو بو که یارم خوی دا نشانم. جا چون من خه و ریگه ده دم
بینه چاوم؟ چون شهو ده نوم؟ ههر چاوه نوژی دیداری دوباره ی شهو یارم ده بیم. لهو سوی یانه،
ئه سرین له چاوم رهوانه. وهك جوگه لان فرمیسکی رون له سهر لازومه تی زهر دم، وهك مراوری
له سهر گه لای وهریوی پاییزان، ده بیندین.

شیاوی باسه، لهو نوسخانه ی که من دیوم؛ شهو شیره ئاوا نوسراوه:

من دی دنو بی یاری تو	سندسه اوبیم بی درو
من بو ده قوسی بوی او	شیقان مهلو ناییمه خو
هیستر روان تین وهك جوان	تیردان اوان رش ابروان
دل وک گوان برکا شوان	سر لوءلوان برگین ورق

من بو شهو شتیك له شتیك حالی بیم؛ ده ستیکی که مم تیداوه. به لام رهنکه خوننده وار باشر
بزانی و سندس که به پارچیک ده لئین؛ لهو شیره دا، جی بکاته وه و باشر مانای لیداته وه - هه ژار -

۱۱ به ژنا شه پال دیمی بخال ئیعراب و دال قهوسی هیلال
نه قشی جهلال جاما زهلال خه مره لال صوحبت بحال

۱۲ نه ز طه لېه يا ناوا حه يا تي بوم تيا كه ز ياده يا
جاما خويا بو عيشو هيا يار له و په يا پهي تين سبه ق

مانای وشه:

شه پال: خونچيلمو دلگرو رمزاشيرين؛ ئيعراب: دهر بريني مېه بست؛ ئيعراب: بزاي سهر پيتان؛ دال: شاره زايي كمر؛ دال: پيتي (د)؛ جه لال: شكو؛ جه لال: ناوي خودا؛ خه مر: ياده؛ صوحيه ت: گفتوگو؛ هه والته؛ حال: ئيستا؛ حال: چلونه تي باري دهر ون؛ طه لېه: داخواز؛ حه يا: حهيات، ژيان؛ تيا: تيه ، سهر گهر دان و ري گوم كردو؛ خويا: ئاشكرا؛ په يا پهي: بي برانه وه؛ سبه ق: مله كار له كي بهر كي دا. كه ز: كه، له.

پوخته ي مانا:

من هه لوه داي ناوي ژيان بوم. له و ريگه دا، سهر گهر دان بوم. تا خواي گه وره، وينه ي جواني نه مري خوي، له روي سه لاما، نيشاندام. ئه م وينه ي جواني خودايه، ئه ي خودايه چون نه خشاوه؟! به ژن تابلي ريگ و پيگ و رمزاشيرين و ئيسك سوگ. ورده خال له سهر رواني و كه وانه ي مانگي يه كشه وه ي بروكاني و بسكي وه كو دال شكاي، وه ك نوسراوي سهر و ژيرو بور كراوي؛ زور هاسان له دلداران يان حالي ده كرد، كه ئاشكرا نوري خوايه و له روخساري سه لاما يه. ئه و ديداره، وه ك جاميكي پر له باده ي حه لالي روشن و زوال؛ كه بهر هه مي عيشو وه نازي تي كرايو، صه دقات له باده ي ئاساي به هيز تربو. مني مه ست كردو ده ست م كرد به گفتوگو ده گهل يارم. به لام گفتوگو نه به دهم، به دل، به گيان، به دهر ون ي پر له ئاگري دلداري. ده مه قاله ي تي دا نه بو؛ ده مه حال بو. بوبه مايه ي ژيان و مان و هه لته و هرين. ههر بويه شه كه ده سته ده سته دلداران، مله ده كهن و له غاران. به ئارموزون وه ك من به ئارموزو بگهن. وه ك من چيزه ي باده ي ديداري يارب كهن.

۱۳ جاني «مه لي» ژقالو به لي به ندم وه لي دهر كاگولي
به لگين گولي رو هه يكه لي ئه و ميسكه لي جاره كه هه لي

۱۴ په رده و ستور دابي قصور بيتن ظوهور ديمي بنور
نورا غه فور خالين دهور جاما طه هور له علين شه قه ق

مانای وشه:

قالو به لي: گوتيان ئاري، له پيشدا باسما ن ليوه كرد؛ وه لي: به لام؛ به لگين: گه ناياني؛ هه يكه ل: وشه يه كي له ره گه زدا يوناني يه، واتا به ژن بلند، به له نجه ولاړ، بت و كو ته ل؛ تمثال؛ جيگه ي قورباني موقه ده دس له كليسا؛ هلي: لادري، لاکه وي؛ ستور: په رده گهل؛ قصور: دريغ، کوتايي؛ ظه ور: دياردان؛ غه فور: ناوي خوايه به مانا به خشنده ي گوناخ؛ طه هور: خاوين كهره وه (خوا فره مويه

بادهی طهور دهرخواردی بههشتیان دهری؛ شهفهق: سورایی ئاسو ئیواران.

پوختهی مانا:

سهلما گیانه شیرینهکهی مهلا! ههر لهو ساوه خوا گیانهکانی دروس کردو هیشتا دهناو رکهی رهشی لهشی خاکی نه کردبون؛ من گیرودهم. بهلام گیرودهی کاکوئت. گیرودهی ئهو دیمهنه تم که وهك بت دهپهرستری و وهکو بتی زور جی گهوره، جوانکراوه. سهری کولمهت، وهکو پهری سوره گوله. ورده خالت، وهك ههلوهریتراوی میسکن. بهئاوات لهخوا دهخوازم، پهردهو لهمپهر لهنیوانمان دا نه مینی، روخساری گهشو وروشت - که نمونهی نوری خواجه - خوی بنوینی. خاله وردهکانی سهرووت، لیوه کانت - که وهك پیالهی مهی و بادهی بههشتیه رهنگی ئالی لال ئاسایه لهو بهرزه سورایی ئاسوی عاسمانی جوانی و نازاریت دیته بهرچاو - بهچاوی دل، تیربینم.

۱۵ یار هاتو مهست، صوبحا ئه لهست من دهست بدهست دی جام ددهست

کاکول دبهست تایهك قهرهست قیرا شکهست نیشانه قهست

۱۶ ئهو لهب شهکهر وا هاته دهر رابو ژهر تایین دهر

خالین دقهر زولف چونه سهر ئه صلان سهحر لی بون فهرهق

مانای وشه:

صوبحا ئه لهست: بهرهبهانی ئهو روژی خودا گیانی دروست کردن؛ دهست بهدهست: روبهرو، لهزیکهوه؛ قهرهست: دهرچو، دهرپهری؛ نیشان: خال؛ قهست: ئامانج؛ رابو: ههستا؛ بهر: پیش؛ دهر: لهبهردا؛ قهر: رهش؛ ئه صلان: شیر؛ ئه صلان: رهگهزان، بنهزتان؛ فهرهق: ترساو، بلاو؛ فهرهق: پهیدابونی سپیایهتی بهرهبهیان.

پوختهی مانا:

لهروژی ههره بهرنیه، کهخوا گیانی دروست کردن؛ زور لهزیک، توشی ئهوسهلامیهی خومبوم. پیاله بهدهست، هاته دهری. بهلهنجهو لار، دهستی برد کاکولهکانی شانه بکاو تیگ پهرینی، چهپکه تالیک لهو ناوه، جیا بونهوهو خویان گهیانده خالی رهشی سهر رومهتی. ئهو لیو شهکرینه شیرینه، که پهیدابو ههمو گیان، لهبهری ههستان؛ تهناخت تالی بسکانی - که دهوری خالانیان دابو - لهبهر ئهو نازداره، ههستان وچونهوه سهر بنکهی خویان لهو سهردها. بهو تال لهسهر خال لادانه، شهو نهماو سپینه دهرچو. (یان، که زولفهکانی ههلاویزنی چاوی که بههیهت شیرن، بهو بهیانه مهستانه خویان وهدر خست، شیران لهترسو عهیهتانه، واترسان ههر زراویان چو.)

قه صیده‌ی په نجاو هه شته م

«یک ویک»

۱ دلبره را من سه‌ه‌ری هات بتوخ و بیه‌ده‌ک
صه‌د یه‌ده‌ک بون دبه‌ری تیک بسنجابو وشه‌ک

مانای وشه:

توخ: جوقه‌ی سر له توپه‌لنیک مو؛ یه‌ده‌ک: سوخمه؛ سنجاب: جانه‌وه‌ریکه خزمی سموره، که‌وله‌که‌ی زور
به‌نرخه؛ وشه‌ک: وشه‌گ، جانه‌وه‌ریکه خزمی شیرو پشیلوه له‌تایه‌فه‌ی گوی ره‌شانه. که‌و له‌که‌ی زور
به‌قیمه‌ته.

پوخته‌ی مانا:

یاره‌که‌م به‌ری به‌یان هات. کاکو‌لی وه‌ک جوقه‌ی شایان، له‌سه‌ر دیاربو. سوخمه‌یه‌کی ده‌به‌ردابو
به‌صه‌تان سنجابو وشه‌گ، به‌ئاوات بون که‌ولیان له‌و سوخمه‌دا بوایه.

۲ یاربو چومه‌ بواری بزیاړه‌ت که‌فی پا
(قال یاعاشیق هاتیک یدی هات یدک)

مانای وشه:

بوار: ریبا؛ که‌فی پا: به‌ری بی؛ قال: گوتی؛ یاعاشیق: ئه‌ی دلدار؛ هاتیک: ئه‌وه‌تانی؛ یدی: ده‌ستم؛
هات: بده؛ یدک: ده‌ست.

پوخته‌ی مانا:

خوم خسته‌سه‌ر ریبازه‌که‌ی، که‌ماچی به‌ری پای بکه‌م. فهرموی دلدار ده‌ست بده هه‌لت هیتم‌هانی
ده‌ستم، ماچی بکه‌م.

۳ دلوجان هەردو مەدانی کو ئیجازەت ژمە خواست
(قُلْتُ اَسْتَوْدِعْكَ الْبَارِي اللّٰهُ مَعَكَ)

مانای وشە:

قُلْتُ: گوتم؛ اَسْتَوْدِعْكَ: بە ئامانەت ئەدەم؛ باری: خودا؛ مَعَكَ: دەگەڵ تۆ.

پوختە ی مانا:

یار کە رابرد، فەرموی بە ئیجازە ی تۆ ئەوا دەرۆم. گوتم بەخودات دەسپێرم، خوات دەگەڵ یی.

۴ تەدقی صافو زەغەل ژیک قەدی تەجرە بە گە
داعیاری بتهامی بنومیتن تەمحەک

مانای وشە:

صاف: پاکو بێخەوش؛ زەغەل: چروک؛ ژیک قەدی: لێک بەکە یەو؛ عیار: هەلسەنگان و ناسین؛ محەک: ئامرازی کرانن؛ ئەو بەردە ی چۆنیەتی زێری یی دەر دەخەن.

پوختە ی مانا:

دەتەوی بێخەوش و چروک، لە یەکتەری هەلاویژی. پاکو بیسان، تاقی کەو. محەک دەزانی زێر تەواو، یان چەند مەسی تی کراو.

واتا ئەگەر لات وایە دلداری راستینم، بێ ئەزمو تابوت دەرکەوی چەند پاکو ساغم بوئەوین.

۵ دەوری زولقاتە موسەلسەل بئەظەر حەل کونەت
نەظەری صافی دلی سەر ددرت نوقطە یی شەک

مانای وشە:

دەور: دەورە دان، سال، خەرمەنە ی مانگ؛ دەور: لەزاراوی زانایانی عیلمی کە لامدا، دو مەبەست بەستە بە یەکن کە بێ یەکتەریان ناکری و ئاکام هەردە ییتەو یەکو پێدا بزو؛ موسەلسەل: بە زنجیرە؛ موسەلسەل (یان، تەسەلسول): لە زاراوی زانایاندا، چەند کاریک یا چەند مەبەستی یەک بە یەکەو لکاون و هێچیان بە یی هێچیان نابن و برانەو هشیان بوئە؛ نەظەر: دیتن بە چاو؛ نەظەر: لە زاراوی زانست، چەند مەبەستی یی ئاشکرا بێنە یال یەک تا ئاشکرای یی دەر خە ی؛ شەک: گومان؛ نوقطە ی شەک: واتا کە لە دەورو تەسەلسولدا، پیاو سەر گەردان دەمی تێ و ریگە ی حەل کردن ون دەکات. بە خە یال و نەظەری ی، بە لکە یەک دەدۆزیتەو کە کلیلی رزگار بونە. واتا بە گومانی دەرەتان رەچاو دەکا؛ سەر ددرت: سەر هەل دەدا.

شیایو باسە مە لا لەو بێ تە شیعەر دا، مەبەستە کانی لێک جیای عیلمی حیکمەت و کە لامی، داو نە یال یەک.

پوخته‌ی مانا:

دهوره‌دانی خهرمانه‌ی مانگی روخسارت، که زنجیره‌ی لیک نه‌پساوی که‌زیه‌کانت، له‌که‌زیه بی‌برانه‌وه کانت دهوری‌داوه؛ سهری ئیمه‌ی له‌ناو شه‌و جه‌غزه بی‌دهرکه، گیتژ کردوه‌و که‌وتوینه باسی دژواری دهورو ته‌سه‌لسول له‌سهرروت. که‌زیت جوانیه‌که‌ی له‌روته، جوانی روت به‌و پرچانه‌وه. هیچیان بی‌یه‌کتریان ناکری‌و هه‌تا زور لی‌ی بکوئینه‌وه‌و له‌نوخته‌ی خال وردبینه‌وه‌و به‌گومان به‌هوی خاله‌وه، ده‌ره‌تانیک به‌دی‌بکه‌ین؛ له‌شک و گومان ده‌رناچین و له‌وه‌مو به‌چاو دیارانه، ناگه‌ینه مه‌به‌ستی نادیار، که‌هوی جوانی له‌بسک و خال و رودایه. ده‌بی‌چاوی دل‌مان رون‌بی‌و، به‌و برونینه جوانی‌تو. شه‌وسا سهره‌تای کل‌افه‌ی گومان و شک، سهره‌هه‌لده‌داو ده‌زانین جوانیت له‌چی‌هه‌و حال‌ی ده‌بین.

«مه‌لا حیسام‌الدینی سهر» ده‌لی:

به‌صوغرای ده‌مو کوبرایی چاوت مه‌طله‌بیکم بو

به‌صدد ده‌ورو ته‌سه‌لسول هاته‌ پێش زولفی پهریشانت

٦ ئاهوا من نه‌کوره‌نجه‌ک ته‌ بخاطر بگه‌هت

به‌خودی‌کی تو کو شه‌وسه‌گ به‌خودی هاته‌ مه‌سه‌ک

مانای وشه:

خاطر: دل، بیر؛ به‌خودی‌کی: تویی و خودا؛ خودی: خو‌به‌خو، له‌خوی‌وه؛ مه‌سه‌ک: گیران؛ مه‌سه‌ک: له‌ناچاری قافی‌هه‌و هاتوه.

پوخته‌ی مانا:

ئاسکه‌ چاو‌جوان و ناسکه‌که‌م! تویی و خودا له‌منی دل‌دار - که‌سه‌گی به‌ر ده‌رکی خو‌تم - دل مه‌گورده‌و لیم مه‌ره‌نجی و مه‌لی سه‌گ هاتوه‌بو راوه‌ئاسک. نه‌خیر ئهم سه‌گی به‌رده‌رگات. خوی به‌ ئاره‌زووی دلی‌خوی، کردوته‌ نیچیری چاوت و گیروده‌ی داوی جوانيته. نازانم کام شاعیر ده‌لی:

سهری ناییم نیچیروانیک به‌شوین نیچیره‌وه

سهری خوش شه‌و حانه‌یه نیچیر وه‌دوی راو‌که‌ر که‌وی

٧ به‌ه‌قینی مه‌له‌ک و چه‌رخ و فه‌له‌ک تینه‌ سه‌ما

ره‌وشه‌نن تیک به‌یه‌ری ژسه‌ما تابسه‌مه‌ک

مانای وشه:

میهر: هم روژ هم خوشه ویستی و دلدارى؛ سه مهك: ماسى، نیاز ئه و ماسیهیه كه زه مینى له سهر پشته.

پوخته ی مانا:

سهر و بهر عاسمان و زهوى و بهرزو نهوى و ههرچى له ناویاندا ههیه، به فریشته و به عاسمان و به
عهرزه وه، ته نانهت به و ماسیه شه مه كه ده لێن له ژێر عهرزایه، له شوق و شه بهق دانه وهى خورى
ئه وینى خودایى كه وتونه سه ما و هه لپهركى و بى تارامن.

٨ نهكو په یوهسته بیهك بن ژسورى عیشقى دوروح
دى بته شباح بن واصلو په یوهسته بیهك؟

مانای وشه:

سوز: دلکشی، جازیه؛ ئه شباح: تارما ی گه ل؛ ئه شباح: بریه تیه له و گیانانیه كه له سهر زهوى كوچ
ده گهن و به دیمهن ده چنه ناو له شیکى روناك كه له له شه گلینه كه ی ژيانى سهرزه مینان ده كا؛ واصل:
گه یشتو؛ په یوهسته: هه میشه؛ په یوهسته: لكاو.

پوخته ی مانا:

ئه گهر دو گیان له سهر دنیا، بهر کێشه رى دلدارى نه كه وتییتن و ئه وین لیکیان پیلۆز نه كا؛ چون له و
دنیا له پاش كوچ كردن له زهوى، تارما یی ئه و دو گیانانه به یهك ده گهن و هه میشه پیکه وه ده بن؟!

٩ ژموسه ماما عه ده دو كه ئه رته ی ئه سما تومه بین
زه یدو عه مرین مه هه تا چه ند؟ دونینه یه كه ویه

مانای وشه:

موسه ماما: ناوبراو، ناوئراو؛ كه ئه رته: زورى؛ زه یدو عه مر: ناوى پیاوی كه سه نه ناسن، كه له كتیبی
رێزماناندا بۆ نمونه باسیان ده كرى.

پوخته ی مانا:

له بازارى دلداریدا، من و تو تو یه ك نیه. با له ناوئرانیش جیا بن؛ بۆ ناسینه و رزگار بون له سهر
تاسینه. زه یدو عه مر ههر یه كێكن. مه لى دوانن. ئه وین دوه تى نازانى.
شیاوى باسه: مه لا باسى ناوه زۆره كانى خودا ده كا كه هه مویان ناو ن بۆ تا قه خودایه ك.

۱۰ چفه صاحعت بمه لاحت وه ددیری تو «مهلا»

ئهف ئه دایاته دشیعری وه شرین و بنه مهك

مانای وشه:

فه صاحعت: گفتره وانی؛ مه لاحت: مه زه داری؛ نه مهك: خوی، لیره دا بریه تیه له دل رفینی و مه زه داری.

پوخته ی مانا:

مهلا! به راستی له شیعره گاله ده که ی. ئه و گفتره و لفت ره وانی و قسه به تام و خوی یانته چلون بو دین؟ شیعره کانت ههتا بلی ریك و شیرن و مه زه دارن.

«پاره‌ی جرک»

۱ تعالی‌الله زه‌هی حوسنا موباره‌ک
ته‌باره‌ک، صه‌د ته‌باره‌ک، صه‌د ته‌باره‌ک

۲ مه‌گه‌ر شیرین بقوی شیرانی‌یی بو؟
(الا شمسُ الملاحهَ قَدْ تُسَارِكُ)

مانای وشه:

تعالی‌الله: پایه‌به‌رزی بوخوا؛ زه‌هی: چزور، عمجایب؛ موباره‌ک: پیروزو به‌پیت؛ ته‌باره‌ک: پیروزی بوخوا؛
شیرانی: شیرنایه‌تی؛ نه‌لا: ئاگاداره؛ شه‌مس: خور؛ قه‌د: لیره‌دا واتای (ده‌یی؟)؛ تُسَارِكُ: هاوبه‌شی
له‌گه‌ل بکری.

پوخته‌ی مانا:

چون جوانیه‌که خودای گه‌وره به‌توی‌داوه؛ ده‌س‌ره‌نگینی و پایه‌به‌رزی هه‌ر بوخوایه. هه‌ی ماشا‌الله
صه‌د ماشا‌الله! صه‌د ماشا‌الله! که‌ی شیرینه‌که‌ی که‌ فەرهاد دل‌ی‌دایه، به‌جوانی و شیرینی تو‌بو؟ تو
خور‌یکی له‌عاسمانی دل‌کیشی و مه‌زه‌داریدا. خور له‌عاسمان هاوتای کوانی؟

۳ زغونچین بوغچه‌یا وی گولوزاری (یان، گولعیزاری)
زه‌ر غونچه‌ ددلا مایه‌ خاره‌ک

مانای وشه:

بوغچه: باخچه‌ی گولان؛ عیذار: لاجانگ؛ ما: ئیمه؛ ددلا مایه: ددلا ماوه (یان، دهل‌ی ئیمه‌دایه).

پوخته ی مانا:

لههر خونچینکی ناو باغچه ی گولی ئهم گول لاجانگه دا، درکیکی داخو عهزهره تمان له دلدایه.

٤ لته خنی دلبه ری رونی بشاهی

لته شاهی موبارهك بت موبارهك

٥ ژدیداری مورا دا من بهخشه

مورا دا من ژته دیداره جارهك

٦ ددل دائی یودیس دا دل دصوژی

(اتحرَقْ یا ملیکِ الحُسنِ داوَكْ؟)

٧ عیزاری گهر لمن دی تو لدلده

لأن القلب قدیهوی عیزارَك) یان (عذارَك)

مانای وشه:

شاهی: شادی و دلخوشی؛ دصوژی: دهسوتینی؛ ا: ئایا؛ تحرق: دهسوتینی؟؛ یا: ئهی؛ ملیک: خاوهن، پادشا؛ حُسن: جوانی؛ داوَك: مالیخوت؛ عیزار: تیری ههردو قهراغ تیژ؛ عیزار: سهركونه و لومه؛ عذار: لاجانگ، کاکول، رومهت؛ لأن: چونکه؛ یهوی: عاشقه به.

پوخته ی مانا:

تو سهردای دلبه رانی و هه مو دلبر تو یان به گه وه قبوله. ده به شادی له سهر تهختی گه وه ری و سهروه ری جوانان، روئیشه. لیت پیروژو مبارهك بی.

هه ر شایه کی له سهر تهختی بهخته وه ری جیگیر ده بی، هه زاران ده لاوینیت و خیران به سهردا بهش ده کاو بهخشش به بی بهشان ده دا؛ منی هه زاری دلدارت، هه مو ئاوات و ئاره زوم، دیتی دیداری تویه. بیکه بهخیر بوچاریک خوتم نیشانده.

زور پیم سهیره تو له ناو دلهدا دهژی و کهچی بهر ئاگری ده ده ی. پاشای جوانی جاواده بی تو مالی خوت بسوتینی؟! ئه گهر هه ر بریارت داوه، به تیری تانه و سهركونه، یان به په یکانی نوک تیژی سه ری بسک و موی کاکولت، من بکوژی؛ دله کهم تیره باران که چونکه ئهوی گیر و ده ی لاجانگ و کاکولتته دله شیت و دیوانه و بی ئارامه که مه.

٨ ته جهرمی من ژدل کر پاره پاره

(فجارَك یا بدیع الحُسنِ جارَك)

مانای وشه:

ژدل: هه ر به راستی و له ته هی دل؛ جارَك: هاوسات؛ جارهك: په نادانی تو؛ جارَك: په نابره به تو؛ بدیع: تازه

داهاتو؛ حُسن: جوانی.

پوخته‌ی مانا:

له ته‌هی دلدا ده‌تمو یست جهرگه‌کم پاره‌پاره‌کهی. ئەوا کردت. ئەی تازه جوانی بی‌وینه! چۆن تو ده‌بی گوی بهو فهرموده‌یه نه‌ده‌ی که پیغه‌مبهر فهرمویه‌تی: هاوسایه‌کەت، دیسان هاوسات ئەمجاریش هەر هاوسایه‌کەت. خۆت ئەزانیت؛ جهرگ هاوسای دلە‌که‌مه‌و تۆش له دلما‌ی. که‌وابو جهرگ هاوساته. په‌نام بده، په‌نام به‌جوانیت هیناوه. خوا فهرمویه: (ئه‌گەر کافری خوا نه‌ناسیش ییته‌ په‌نات، په‌نای بده). تو چۆن له ژیر په‌نای خۆتا، من و دلۆ جهرگ و هه‌ناوی سوتاوم، په‌نا ناده‌ی؟؟!

۹ وەرە خانم بکوژ بستمه‌ بخه‌نجه‌ر
«مه‌لی» ئەمما بده‌ستی خوی موباره‌ک

مانای وشه:

بستمه: بی‌ترس، به‌راشکاوی، بی‌سل کردن.

پوخته‌ی مانا:

می‌روگه‌وره‌م! (یان، خانمه‌ نازە‌نینه‌که‌م!) له‌ کوشتتم به‌خه‌نجه‌ران هیچ سل‌مه‌که‌. خوینه‌که‌مت لی‌ جه‌لال‌بی. بهو مهرجه‌ی بهو ده‌سته‌ جوان و پی‌روژه‌ی خۆت خه‌نجه‌رم لی‌ داوه‌شینی و دوا‌یی به به‌دبه‌ختیم یینی.

«چاوی بلك»

۱ نازكه من سه‌هري دى بجه‌مالا خوه نه‌وهك
حورو وىلدان و پهرى بو نه‌به‌شهر بونه مه‌لهك

مانای وشه:

وىلدان: ئه‌و كۆره تازه‌لاوانه‌ى له به‌هه‌شتان؛ به‌شهر: مړه.

پوخته‌ى مانا:

سه‌رله‌به‌يان، جوانيكي ناسكو نازدارم، هاته به‌رچاو. وهك چى ئه‌چو؟ سه‌رگه‌ردانم بليم وهك چى.
كچوله چاوره‌شه‌كان و لاوه خوين شيرينه‌كانى به‌هه‌شتو پهرى و فرشته، ليم رونه - به‌جوانى -
نه‌ده‌گه‌ينه ئه‌و. خو مروش هه‌ر باسى مه‌كه.
«خانى» ده‌لى:

به‌سنت چه‌دم؟ ئه‌وه‌نده جوانى وهك هه‌رچى بليم جوانى وانى

۲ وه‌ر ته‌ماشايى شه‌هيدىن خوه‌كه جاره‌ك توبنى
(احسن الله تبارك) ژدو چه‌هقين دبه‌له‌ك

مانای وشه:

بنى: بنۆره، بنیره؛ آهستن: چاكه‌ى كرد، جوانى دروس كرد؛ ته‌باره‌ك: گه‌وره‌يى و پيروزى بوخوا.

پوخته‌ى مانا:

گه‌وره‌يى و پيروزى بوخوا؛ جوانى چوونى دروس كړه. تو بوئمه‌وه كه‌بزاني چه‌نده جوانى، هه‌ر

جاریک وهره و بنوره له کوژراوانی چاوانت. ئەمی نامەخواو پەنا بەخوا، لەو دوچاوه بەلەکانەت.

۳ سونبولین تەر لگولان پال بەمەستی ددرن
سوسنین تازە لئەسرین وەرەقان بونە هەلەک

مانای وشە:

ددرن: ددەن؛ وەرەق: پەرە؛ هەلەک: ئالاقە؛ هەلەک: سەرگەردان؛ هەلەک: بەلاداهاتن و شکان؛
هەلەک: تەماحی زۆر؛ هەلەک: تینوەتی گیای بی‌باران.

پوختە ی مانا:

کەزی یارم - کە بە سەمڵی تەر دەشپهێنرێن - بە دینی کۆلمە سورەکە - کە وەک پەڕی گۆلی ئالە
- سەرخۆشی بون و بەمەستی پالیا و گول‌دا. سوێسنە ی هەرە پەسندو جوان - کە مەبەست
بەسکەکانیەتی - لەسەر پەری هەرە سپی گۆلی نەسرین - کە نیازم لەلەجانگانه - بونە ئالاقە. یان،
لە تاوان تێک شکان و بەولاو بەم‌لادا دەکەوتن.

۴ نازکامن کوبەمەستی دچەمەن هات خەرام
ژەسەد چوئە خوسوفی مەهو میهری دڤەلەک

مانای وشە:

خەسەد: ئێرەیی؛ خوسوف: قوبان؛ خوسوف: گیرانی مانگ.

پوختە ی مانا:

یاری ناسک و نازداری من، کە لەجوانی خۆی مەست ببو، بە لەنجەو لار، هاتە گولزارو میژگولان.
مانگ و خۆر کەدیتیان یارم زۆر جواتر و لەبارترە لە هەردوکیان، لەعاسمان خویان شارەدەو و
بەپەلە ی ئێرەیی گیران.

۵ ئی ژغەفلەت تەببینت کو دمینت هەیهات

تە بچەهڤین دپەلەک کوشتنە مەظلوم گەلەک

۶ دەررەپەک عیشق گەهاکی و ژغەقلی خوە نەبر

(کُلُّ مَنْ صَادَقَهُ دَاهِيَةُ الْعِشْقِ هَلَكُ)

مانای وشە:

هەیهات: دورە، هەیهو؛ گەلەک: یەکجار زۆر؛ کُلُّ مَنْ: هەرکەسێک؛ صَادَقَهُ: توشی هات؛ داهیه: بەلای

زل؛ ههلهك: بهیلاك چو.

پوخته ی مانا:

ههركهس له پز تو ببینی، چون دهمینی؟ دوره مانی، ههیهوی دهوی. تو بهو چاوه بهلهكانمت، زور بی سوچ و گوناخت بهكوشتن داوه. ههركهس تو زقالبك له ئههویی، وهكام پیاوی ژیر بكهوی؛ ئاوهزی له بهر نارفینی؟ ههركهس توشی بو بهتوشی ئهه بهلایه - كه ناو نراوه دلداري - ده بی فاتیحای بخوین.

۷ خوسرهوی عیشقی کورونیشتی لسه تهختی وجود
(فَتَحَ الْقَلْبَ عَلَى الْفُورِ وَلِلرَّوْحِ مَلَكٌ)

۸ وه چعیشق و چسهلامهت کود دورن ژیهکی
(كُلُّ مَنْ يَسْئَلُكَ خُبًّا سُبُلَ النَّارِ سَبَّلَكَ)

مانای وشه:

وجود: بون و ههیهتی؛ فتح: کردیهوه؛ گرتی؛ قلب: دل؛ علی الفور: دهستهولهجی؛ ملک: بویه خاوهن؛ یسئلك: دهروابه؛ خب: ئههین؛ سبل: ریگایان؛ نار: ئاگر؛ سلك: رویش پيدا.

پوخته ی مانا:

پادشای ئههین ههركه گهیه سهرتهختی سهروهوی دنیاو هههون. دهستهولهجی بویه خوی مولکی گیان و ههههو شاری دلانی گرت. ئیهه چون دهگهل ئهههین دا باسی مان و ساغی دهكهن. ههركهسی ریگهی ئهههینی گرتوته بهر خوی خستوته ناو ئاگرو لهسهههولوان ههنگاو دهئی.

۹ ئاهی بی گاف ژدل تین مه ژپیتاد جهگهه

بهس توبی فهیده نهصیحهت كه مه دل بویه پهلهك

۱۰ ما ژعومری مه چمابت وهره ئیدی قههرا

دا دنهقطاری وجودی بکرین سهیری مهلهك

مانای وشه:

گاف: وهخت؛ پیت: بلیسه؛ فهیده: بههره، فایده؛ په: پۆلو، سکل؛ ما: ئههسی؛ قههرا: ویرای ئیمه، دهگهلان؛ نهقطار: مهلبهنگهل؛ سهیر: رویشتن، تماشا.

پوخته‌ی مانا:

بو جهرگی من، وهخت و بی‌وهخت نهماوه. هه‌مو دهمان، لهو بلیسه‌ی که تیا به؛ دوکه‌لی هه‌ناسه‌ی به‌رزه. برا به‌س ئاموژ‌گاریم که، به‌ره‌ی نیه. سه‌ره‌رای جهرگی پر له‌گه‌ر، دلیشم وه‌ک سکل وایه‌و هه‌ر خوی، په‌نگری ئاگره. هه‌ودای ته‌مه‌ن، وا هه‌لده‌کری‌و بو مردن زو‌رم نهماوه. یاری جوانم ده‌سا به‌زه‌یت پی‌م‌دای. به‌خه شوین خوت؛ با له‌هه‌مو مه‌ل به‌ندی ئه‌م دنیا به‌دا، گه‌شتیکی فرشته‌ئاسام به‌نصیب‌بی.

۱۱ ده‌ستیوانی کو ژحوسنا ته‌فه‌دا لامیعه‌کی
«نَظَرُ الشَّمْسِ مِنَ الشَّرْقِ إِلَى الْغَرْبِ ذَلِكَ»

۱۲ ئا‌فتابی کونه ته‌صویر ژحوسنا ته‌بتن
(نورُها فی نظری ظلمة داج و حلك)

مانای وشه:

استیواء: راست‌بون؛ خه‌تی ئیستیوا: ئه‌و هیل به‌که روژ له ناوه‌ندی عاسمان به‌رخوی ده‌دا؛ فه‌دا: دایه‌وه؛ لامعه: بروسکه‌دار؛ نظر: چاو، تماشا؛ من الش‌رق: له خور هه‌لات؛ إلى الغرب: بو‌لای روژ به‌ر؛ ذلك: به‌ره‌و ئاوابون چو؛ نورُها: رو‌شنی ئه‌و خوره؛ فی نظری: له‌به‌ر چاوی من؛ ظلمة: تاریکی؛ داج: شه‌وی تاریک؛ حه‌له‌ک: زو‌ر تاریک و ره‌ش.

پوخته‌ی مانا:

له جوانی تو، بروسکه‌یه‌ک گه‌شته خه‌تی ئیستیوا. خوری هینده شه‌رماوی کرد، که چاوه‌ی چاوی له ئالی روژ هه‌لاته‌وه وهر گیراو، روی کرده لای خور به‌ره‌وه و به‌ره‌و ئاوابون، راخوشی... ئه‌و خوره‌ی که وینه‌ی جوانیت نه‌داته‌وه، له‌به‌ر چاوم ره‌شه وه‌ک شه‌وی تاریکی ئه‌نگوست له‌چاو.

۱۳ ژه‌هوی به‌ند ته‌کرم شو به‌هه‌تی بایی دس‌فک
چژ بسکاته بییم؟ ئاه ژبسکاته چه‌له‌ک

۱۴ ئه‌ز ژزول‌فاته‌ه فهرستم مه‌طه‌له‌ب کر له‌بی له‌عل
لی دچاها ده‌قه‌نی بی‌سه‌روپا چومه هه‌له‌ک

مانای وشه:

هه‌وا: ئه‌وین؛ هه‌وا: با؛ هه‌وا: به‌رزایی، هه‌وا؛ سفک: سوک؛ بییم: بیژم؛ چه‌له‌ک: چه‌له‌نگ و شوخ؛ چه‌له‌ک: خوارایی سه‌ری دار گوچان؛ فهرستم: راپسکام؛ ده‌قه‌ن: چه‌نه؛ هه‌له‌ک: سه‌ر گه‌ردان، پشوسوار، هیلاک.

پوخته‌ی مانا؛

له ئه‌وینت وا تاسابوم، دامابوم که یو کوی بچم و چه به سهردی. له پڕ بهندی بسکه کانت ئالقه‌یان دا له گهر دهم و وهك بایه‌کی سوک و بی‌سەنگ، هه‌لیان بریم. له‌حه‌وادا، ملم له‌ په‌له‌قاژه‌ نا. ئاخ له‌و بسکه ره‌شانه‌ی تو! نه‌ك ههرمن، باشیان - به‌وسوکی‌یه - له‌ناو خویاندا گرتوه.

له‌پریکا خۆم له‌گه‌وی به‌ندی بسکانت، راپسکاندو به‌هه‌له‌داوان ده‌چومه تماشای لیوه ئاله‌که‌ت. خوتو خافل ده‌چالی چه‌ناگه‌ت که‌وتیم. وه‌ك مه‌لیکی بی‌بال و په‌ر، بی‌ده‌ستویی، له‌و چاله‌دا سه‌ر گهر دهم و بی‌پشوم و به‌ره‌و نه‌مان شوژ ده‌بمه‌وه.

«حافظ» ده‌لی:

دله‌ نهم گوت که به‌پاریزه‌ له‌پرچی یارم باش ته‌نانه‌ت له‌گه‌وی بسکی ئه‌وا گیراوه؟!

١٥ بنومیداته هومایی نه «مه‌لی» توڕ قه‌دا
وه‌ر تماشای جیهان بویه هه‌می توڕو شه‌به‌ك

مانای وشه:

هوما: پیروژه‌ی سیهر پیروژ؛ قه‌دا: نایه‌وه؛ شه‌به‌ك: توژی‌راو.

پوخته‌ی مانا:

نه‌هه‌رمه‌لا به‌ هومیدی گرتنی سیهره‌که‌ی تو، که پیروژه‌ی سیهر پیروژی به‌ودمی. داوی ناوه. وه‌ره‌ سه‌یری هه‌مو دنیا ته‌پکه‌و داوه‌و هه‌مو عاله‌م وێن له‌شوین سیه‌ری تو. بو هه‌ر کوی ده‌چی هه‌ر ته‌پکه‌و فاقه‌و داوموسکه‌ دانراوه‌و له‌ریتا نراوه‌ته‌وه‌.

«دل پر رنک»

۱ کو نیشارهت بیشارهت بدرت نه غمهی چهنگ
زروی نایینهی دل برتن پهردهی زهنگ

۲ فهمی راز نهر بگری وهریبهی مؤزدهی ساز
چهنگ بی پهرده دیبژت نه نهی و نای بدهنگ

مانای وشه:

بیشارهت: مزگینی؛ نه غمه: ئاواز؛ زهنگ: زهنگ؛ بیبهی: بیسی.

پوختهی مانا:

هر نه گهر مزگینه کی خوش، له ئاوازی چنگه وه چهنگ له دلماندا؛ ئاوینهی دل مشت و ماله و
زهنگی له سهر راده مالی. نه گهر له وانهی که شیایوی راز بی وتن بی و له نهینیان حالی بی؛ وهره گوی
له سازان بگره، که چون رازان وهدر دهخن. چهنگ به ئاشکرا پیّت ده لی چخه به ره و بلویرو
شمشالیش بدهنگ بانگت نه کن.

۳ وه کو بی شاهیدو مه خوب ته عمری خود بو ار
کاره کی رابه بکه وه قته کوئیواره درهنگ

۴ بهری مه قصودی ژطوبی نه گرین مه علومه
مه زدهستی خوهی کوتاهو ژپایی خوهی لهنگ

مانای وشه:

شاهید: دلبر؛ بوار؛ رابوارد؛ رابه؛ هسته؛ طوبی؛ خیرو خوشی و بمختهوهری؛ طوبی: داریکه له بههشت. بههشتیهکان دهچته بنی؛ کوتاه : کورت، کن؛ لهنگ: شهل.

پوختهی مانا:

بەداخهوه تهمەنی خۆت بـی یارو دلبر گوزهراند. ههسته چاریکی خۆت بکهو کاریک بکه. تهمەن گهپوهته ئیوارهو ههربینا له دنیا دهرچوی.. ههتاخیوی تهمدهسته کورت و قولانهو، تهم لاقه شهل و گیرانهی؛ ههر دهبی بهتەمانهیی بهر له داری بمختهوهری دا بوهری و بیچنیهوه. خهییام» دهلی:

خهییام له دلی دی که بهبی سوتمانه
ههر رۆزی که بی دلبرو بی دلاری
دلاری تیا نه کردوه هیلانه
بی نرخه پروپوچه زیانی زیانه

۵ دلی یاری مه نهبو نهرم بصده نابی گری
ئه ئهری دی چبکته تاب بصده قهطره لسهنگ؟

۶ سینه گه تیت کوبکه ربیت ژدهربی عیشقی
مه جه گهر شوبههتی باروتهو دل مایه پهرهنگ

مانای وشه:

تاب؛ ئاو؛ گری؛ گریان؛ ئه ئهر؛ شوین؛ دهرپ؛ زهر؛ پهرهنگ؛ پۆلو، سکل.

پوختهی مانا:

زۆر گریامو زۆرم فرمیسک داباراند. به ئام دلی ئهویاره ی من، به ئاوی چاو نهرم نابی. بهردی رهقه. ئاو کهنگی کاری لی دهکا. دیومه وهستای که قرتاشین بهرد ده کوئن، باروت ده کهنه ئاو کوئیاو. پۆلویکی له سهر دادهئین. بهرد تهتهقی و بهجاریک له بهریه که دهچی. سینگم جارجار له بهر زهبری خوشهویستی ئه و یاره، بهدەردی بهرده که دهچی. جهرگم رهشه وهک باروت و وهکو باروت ناگرگه. دله کهشم بهتەواوی بویتە پۆلو. چون سینگی ههزار تهتهقی و ههلهته کی؟! «بابا ههزاری موکوریانی» دهلی:

به گریهم پی کهنی، خهندت بهشینه
دلته گهر صهده کی سینگت نهرم یا؟
دهلی پاش گریه نۆره ی پیکه نینه!
نهرم بوی ئیسته بوماچیک له سینه

۷ بجرهنگی مه ددل خه فبیتن گه وههری عیشق
عاشقان موحبتهو میهر! زهری یان کفشه ژرهنگ

۸ کشفه مه مجموع و پهریشانی یی حالی مه ددل
ژسه‌ری زولفا پهریشان و ژبسکا ته‌یه شه‌نگ

مانای وشه:
کفش: دیار، که‌شف؛ زهری: سه‌وزه ره‌نگ، سپی پیستی ئامال زهره؛ مه‌مجموع: توپه‌ل؛ پهریشان: بلاو.

پوخته‌ی مانا:
گه‌وه‌ری بی‌وینه‌ی ئه‌وین، چون ده‌توانین له‌ناو دلماندا وه‌شیرین. خوشه‌ویستی زهره‌سه‌مه‌رو
سه‌وزه ره‌نگان، زهردی ده‌دهن به‌ره‌نگی دلداره‌کانیان و دلایان دزی گه‌وه‌ری لی ده‌رده‌که‌وی.
له‌ولایشه‌وه سه‌ری پرچی پهریشان و توپه‌له‌موی بسکی شه‌نگت، پهریشانی و بلاوی دل و
ده‌رونمان و تیکه‌لاوی پرای دلداره‌کانت، نیشان ئه‌دهن.

۹ نه‌تنی گه‌ز مه‌دبارن مه‌ژقه‌وسی دوهیلال
مه‌ژموژگانی سییه تینه‌جه‌گه‌ر تیرو خه‌ده‌نگ

۱۰ میثلی وی قه‌وسی هیلالی کو دونون ره‌یحانی
کی نیشان دانه ژشیرازو کی ئانینه ژیه‌نگ

مانای وشه:
ره‌یحانی: وه‌ک ریحان؛ ره‌یحانی: شیوه‌خه‌تیکێ زور جوانه؛ شیرازو یه‌نگ: دوشارن به‌که‌وانی چاک
ناسرابون.

پوخته‌ی مانا:
جگه‌له‌وه‌ی که‌له‌که‌وانی دوبرۆی - که‌وه‌ک مانگی یه‌کشه‌وه‌نه - تیرمان به‌سه‌مه‌ردا ده‌بارن و، ئه‌و
که‌وانه‌برۆپانه‌ش، له‌وانه‌نین که‌له‌شیرازو یه‌نگه‌وه، ده‌یان هین. نه‌خیر ئه‌وانه‌به‌تیشکن وه‌ک
مانگی یه‌کشه‌وه‌ده‌جن، که‌خه‌لک ده‌س له‌بان چاوان به‌خو‌شی بو‌یان ده‌روان. ده‌گه‌ل تیشک و
به‌رچاویشدا، وه‌ک دونونی زور هونه‌رین که‌به‌ده‌سخته‌ی ره‌یحانی نوسرابن و بو‌نی ریحانانیش
ده‌دهن؟ له‌تیری مژوله‌کانی، ره‌شی و تیزیش، بی‌به‌ش نه‌بوین. له‌په‌ستا تیری ئه‌وانیش داده
رژینه‌سه‌ر جگه‌رمان.

۱۱ هه‌ر له‌دورا هه‌جه‌ره‌سه‌وه‌ده‌به‌شان چه‌رخ و طه‌واف
تین و قوفا عه‌ره‌فاتێ به‌سه‌مانوبی و زه‌نگ

۱۲ صف بصف توركو موغول دوگوش و هيندى دكهمين
بعهجهب هاتنه جهنگى حهبهشو و رومو فرهنگ

۱۳ ميرو كرمانج لههولان (لهولان) قهدهرهك وهستانه
لى بنيفى بصفو تيبى عههرب هاتنه جهنگ

مانای وشه:

حه جهر: بهرد؛ نه سوه: رهش؛ چهرخ: خول؛ وقوف: ويستان؛ عهرفات: جيگهيه كه لهمه ككه حاجى
وچانى لى دهدهن؛ نوبى: خه لكى نوبه كه ولاتيگه لهنيوان ميصرو سوداندا؛ زهنگ: خه لكى زهنگبار،
قولره شه؛ موغول: خه لكى مغولستان؛ دوگوش: شهرو كي شه؛ مير: نهجيمزاده؛ گرمانج: لي ره مهبهست
ئاپورهى كورده؛ ههول: ترس؛ هول: گهمه شوقين؛ تيب: دهسته سوار.

پوخته ی مانا:

ههركا يارم ديته دهري، يا له پهنجهرهى كوشكهوه سهر دهرديني و تماشاى دهشتو دهر دهكاو،
ريزي بسكو كهزيه كاني بهسروهى با دههژين و خال و ميلان لهروممتو گهردن و لاجانگه كاني دا
دهپوشن و جاروباره ديارى دهدهن؛ دل دهروا. ديمهني سهيرو سهمهرفم دينه بهرچاو. جاريك دهليم:
خالى سهرروي، بهردى رهشى حاجيه كانه. بسكه كاني - كه بهرهشى وهك حهبهشى و نوبى و زهنگين
- له دهورى، چهرخ و خوليانه و دهلي حاجين له تهوافي و لهسهر چيائى عهرفاتى شهوبالايه جار
دهويستن پشو دهدهن، جار لهخوشيان سهما دهكهن. خو نه گهر شنهباى بسكان، توزيك بههيزو
گور ههلكاو كهزيه كاني بهريني و بيان خاته سهر دم و چاوى و لهسهر ههنيه يين و بچن،
يه كجاري دل دهشيوي و كونه شهري دهوله تانم ديته بهريرو خهيال و خوم ههر لهبير دهچيته وه.
لهلام وايه كهزيه كاني له دولاوه بوكيشه و شهرو ئازاوه، ئاماده نه. لهشكري توركو مغولان
لهلايهكو لهشكري حهبهشى و رومو فرهنگ لهو ئاليهوه بوكهك دين و دهبيته شهرو پيك دادان.
خاله رهشه ئيسوتيه كهى - كهوهك ئيسوتى هيند نهچى له رهشى و جهرگ برى دا - لهبو سهدا
ماتهى داوه و ديارى نادا. لاجانگو بهرچيئه سى - كه لهپاكي و روناكي دا وهك بهگزاده و
ئاپورهى سادهى كوردانن - لهو مهيدانه بو سهيري گوي چهناگهيو بسكى سهرلى چهماوه و هى
كاشو ئاساى راويستاون و لايان وايه جهنگ بهسهروان دا نايه. بهلام زور خهيايان خاوه.
پرچه كاني پهريشانى - كه له بى روحى و دل رهشى، وهك عاره به رهشكه وانه - هيرش دين و شه
مهلبه ندانهش دهستين كه بومن و چاوى دل، جيگه هوميدو ئاوات بون.

۱۴ ژگوهه غونچه گوشايى دكرت دورجى عهقيق
بشه كهر خهنده زهنى گهر بگريت شهككهرى تهنگ (يان، تونگ)

مانای وشه:

گوهر: گوهەر؛ گوشایی: بکهیموه؛ دورج: قوتوی جهواهیرات؛ خهنده: کهنین؛ زهنی: لیده‌ی؛ بگریته: ده‌گری؛ تهنگ: بار؛ تهنگی شه‌کر: بریه‌تیه‌له لیوی دلبر؛ توتنگ: کوبه‌له‌ی دم‌ته‌نگ.

پوخته‌ی مانا:

خونچه‌ی دهمت، بیشکوی و ددانه وهك گوههره‌كانت بیندیرین؛ یاقیق له‌بهر ته‌ریقی خوی، ده‌رگای قوتوه‌که‌ی تی‌دایه‌گالده‌دا، تا نه‌یینن. ئه‌گهر به‌لیوی شه‌کرینت، زهرده‌خه‌نده‌ی شه‌کربارت بیته‌سه‌رزار؛ باری شه‌کر به‌دیل ده‌گری و شه‌کر له‌ناو تونگه‌ی دم‌ته‌نگ به‌زه‌ی به‌خوی دادیته‌وه‌و بو حالی زاری خوی ده‌گری و له‌عه‌یه‌تان ده‌توتیه‌وه‌و.

۱۵ وهره‌بی‌په‌رده «مه‌لا» وی غه‌زله‌ی بینه‌مه‌قام
هه‌رده‌ما بینه‌سه‌ما ده‌ف‌به‌ده‌فو چه‌نگ به‌چه‌نگ

مانای وشه:

په‌رده: له‌مهر، هه‌وای گورانی، زی تارو ته‌نبور؛ په‌رده: قوناغ له‌ته‌ریقه‌مت‌دا؛ غه‌زله‌ی: گورانی دلدارانه، به‌سته‌و هونراوه‌ی دلدار؛ مه‌قام: لاوک و گورانی؛ مه‌قام: کور و مه‌جلس؛ ده‌ف: ده‌فه؛ ده‌ف: په‌له‌کردن؛ ده‌ف: ته‌نشت.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! وهره‌ئو غه‌زه‌لمت به‌راشکاوی و بی‌وه‌شارتن، بخه‌کور و یاران‌ه‌وه. با به‌هه‌وای گورانی‌ه‌وه بی‌خویننه‌وه‌و با کوره‌که‌ش ده‌فه‌و چه‌نگی تی‌دا لی‌دری. لیم‌رونه‌له‌و غه‌زه‌له‌ی تو، ده‌فه‌وه‌په‌له‌ ده‌که‌وی و له‌سه‌ر ته‌نیشته، ده‌س به‌سه‌ما کردن ده‌کاو چه‌نگیش به‌ده‌نگیش و به‌چه‌نگ، هه‌لده‌په‌ری و هه‌لده‌به‌زی.

درمانی دهردان

۱ گهر بدیا (گهر نه‌دیا) نه‌و صه‌نه‌ما سور جه‌میل
نازلی نه‌رضان نه‌ده‌بو جو‌بره‌ئیل

مانای وشه:

صه‌نه‌م: بت؛ جه‌میل: جوان؛ نازل: داکه‌وتو؛ جو‌بره‌ئیل: فرشته‌ی وه‌جی.

پوخته‌ی مانا:

روی مه‌لا ده‌پیغه‌مبه‌ره‌و به‌سیمای جوانی نورانی پیغه‌مبه‌ری‌خوا (ص) هه‌لده‌لی. که پیی ده‌لی:
نه‌گهر فرشته‌ جو‌برائیل، نه‌و سیما جوانه‌ی له‌عاسمانان‌دا بدییای که بو دلان وه‌ک‌بت جیگه‌ی
په‌رستی و نه‌و هه‌مو جوانی و دلکیشیه‌ت له‌لاهیه، دانده‌که‌وته‌ سه‌رزه‌مین. ههر له‌عاسمان،
له‌جوانیت ده‌بورایه‌وه. به‌لام چونکه‌ تو‌ی نه‌دیو زو‌ر به‌ ته‌ما‌بو بت‌بینی و دل و چاوی به‌دیدارت
روشن و شادو گه‌ش‌بکا. هاته سه‌رزه‌وی و لی‌ت گه‌راو دوزیتیه‌وه‌و به‌ دیدارت به‌خته‌وه‌ربو. (یان،
نه‌گهر به‌گیان نه‌ی دیبای که خوا چه‌ندی دلکیشی و جوانی به‌شداوی، بو دیتت دانده‌که‌وته
سه‌رعه‌رزان.

۲ من نه‌ظه‌ره‌ک حوسن و جه‌مالا ته‌کر
نایینه‌یه‌ک دی م‌ژنورا جه‌لیل

۳ له‌و ژله‌بی له‌علی ته‌ جام‌بو خه‌جل
باده‌یی نه‌نگوری کوجا، سه‌له‌سه‌بیل

مانای وشه:

جهلیل: خاوهن شکو، یه کیك له ناوه کانی خوایه؛ خهجل: فهیت کارو شهرمهزار؛ نهنگور: تری، ههنگور؛ کوجا: له کوی؛ سهلسه بیل: ناوی کانیه کی بههسته؛ م: من.

پوختهی مانا:

له دهره تیک روانیمه روخساری جوانت. ئاوینهم دی تیشکی خودای لیوه دیاربو. بویه له تاوی لیوی توئی ئال، پیاله یی باده، له شهرمان سور هه لگه راوه. چونکه دهزانی ئهم له کوی که تاوی تریی تیدایه و لیوی یاقیقی تو له کوی؟ که لیکاوی له سه رچاوه ی سهلسه بيله.

٤ ديل مه هه زاران ته ده بندى وهلى

(لیس لنا عنك مجال بدیل)

٥ (مانا و خدی بك من مغرم. یان، مغرم.)

(كم لك قبلی شغفا من قتیل)

مانای وشه:

دیل: یه مخسیر؛ لیس: نیه؛ لنا: بومان؛ عنك: له تو؛ مجال: دهره ست؛ بدیل: بارتەقا؛ ما: نه؛ انا: من؛ و خدی: ته نیا خوم؛ بك: به تو؛ من: له؛ مغرم: شیتی ئه وین؛ مغرم: ئه ویندار؛ شغف: پرده ی دل؛ شغف: بههله له دلدارى دا؛ قتیل: کوشته.

پوختهی مانا:

یاره جوانه تاقانه کهم! دهزانم بهجگه له منیش هه زاران دلدارى تره من که ئاماده ن به گیان و دل، خو به قوریانی تو بکه ن و له سه ر ژیر دهرانمت به من. ئه وانه هه مو دیلی تون. گیرۆده ی داوی دلدارین. منیش نهیم، تو به هه زاران دلدارت، له ده وره یه و په کت له سه ر کهس ناکه وى. به ئام بو ئیمه ده ئی چی؟ تو ئه و گه وه ره تاقانه ی که وینه ی تو، له م سه رزه ویه، تازه نایه ته وه به رچاو. کی هه یه وا به دل و گیان، خو مانى ده گریو بنیین؟ هه ر تومان هه ی.

٦ داروى دهردى مه تویی جانی من

(هل بسوى الوصل شفاء الغلیل)

٧ سه برو سکون چونه مه نیف ده جله دا

له و زدو چه شمان مه دزیت تابى نیل

۸ بهس نهمه صده چهشمه ژچهشمان دزیت (مَزْجُ دَمِ دَمْعُ عَيُونِي يَسِيلُ)

مانای وشه:

دارو: دهرمان؛ هل: ئاخو؛ بسوی: بغمیرمز؛ وصل: پیک گه‌یشتن؛ شفاء: خوش‌بون؛ غلیل: نه‌خوش، دهرده‌دار؛ سکون: ئوقره؛ ده‌جله و نیل: دو روباری گه‌وره‌ن؛ نیل: خم، چویت؛ چه‌شمه: کانی، سهرچاوه؛ مَزْج: تیکه‌ل؛ دَم: خوین؛ دَمْع: ئه‌سرین؛ عیون: چاوان؛ یسیل: ره‌وان ده‌یی.

پوخته‌ی مانا:

بریندارو دهرده‌دارم. صه‌برو قهرارم نه‌ماوه. ههرچی ئارامو ئوقره‌م بو، له‌ناو روباری فرمیسیکی وه‌کو ده‌جله‌ی به‌ته‌وژم، به‌ده‌م شه‌پولی ئاودا چو. فرمیسیکی رون، له‌چاوانم وشکاوی هات. ره‌نگی فرمیسیکی ئیستا‌کهم چویتین که‌نیشانه‌ی شینه‌ بو‌دل، جار سوری تیکه‌ل به‌خوینن و وه‌ك قوراوه‌ سوری نیل، ده‌نوینن. ههرمن وانیم، به‌صه‌تان چاو وه‌ك سهرچاوه‌ ئه‌سرینی خوین، هه‌له‌ره‌ژن. سا به‌زه‌ییته‌ پیما ناییت. دیتی تو دهرمانی هه‌مو دهردانه‌و خوت دهرانی ههر گه‌یشتن به‌وبالایه، چابون و شابونی تیا‌یه.

۹ پور مه‌ن‌ه‌ظهر داته ژسه‌ر تاقه‌ده‌م (قَدْ رَجَعَ الطَّرْفُ وَعَقْلِي كَلِيلُ)

۱۰ میثلی ته‌ما بونه؟ وه‌یا ما ده‌بن؟
روژ کو ته‌جه‌لایه‌ چ‌حاجه‌ت ده‌لیل؟

مانای وشه:

رَجَعَ: گه‌را‌یه‌وه؛ طَرَف: چاو؛ کلیل: کول و بی‌سو؛ ما: بو؛ ده‌لیل: به‌لگه.

پوخته‌ی مانا:

وا دیاره‌ یار به‌زه‌ی به‌مه‌لای هه‌ژاردا هاتوته‌وه. خو‌ی شان‌داوه‌و مه‌لا تیری تی‌روانیوه‌ که‌ فرمویه: زۆرم روانیه‌ ئه‌وجوانیه‌. ههر له‌سه‌ر هه‌تا به‌ری پی‌م، به‌چاو پی‌وا. به‌لام هیچ تی‌نه‌گه‌یشت‌م. چاو به‌کولی و بی‌سو‌یی، به‌رونا‌کایی ئه‌نگوت و له‌رومه‌تی هه‌له‌یه‌یه‌وه‌و دابه‌زیه‌وه، به‌شه‌که‌تی. دهروانمه‌چی؟ چون په‌سنت ده‌م؟ که‌جوانی و به‌لگه‌ بو‌جوانیت به‌ینه‌مه‌وه. خو‌ره‌تاو که‌خو‌ی نیشاند‌ا، ئیت‌ر به‌لگه‌ بو‌ بونی خو‌ر، هیچ مانای تیدا نامین‌ی. بو‌چی جوان و نازداری وه‌کو تو ههر گیز له‌دنیا‌دا هه‌به‌وه؟ یان تازه دیت‌ه سهرزه‌وی؟
«مه‌وله‌وی رو‌می» ده‌لی:

به‌لگه‌یه بو بونی خوشی گول، گولاو روژی روشن شان‌دهدا تیشکی هه‌تاو

۱۱ (قَدْ سَلَبَ الرُّوحَ عَلَى عَقْلَةٍ)

(اِذْهَجَمَ الْقَلْبَ بِطَرْفِ كَحِيلٍ)

۱۲ گهرچی لهر زه‌ربو جه‌فان فیل‌بوم

بی مه‌فهر نه‌ز مات کرم شاه‌وفیل

مانای وشه:

سه‌لب: داگیرکردن، زه‌وت؛ غه‌قله‌ت: نه‌خاقل، له‌نکاو؛ هَجَمَ: په‌لاماری‌دا؛ كَحِيلٍ: به‌سورمه‌ریژراو؛
زه‌رب: زه‌رب؛ جه‌فان: ئازاران؛ شاه: بی‌زه‌له‌تو به‌دشکل؛ شاه: داشه‌ گه‌وره‌که‌ی شه‌ترنج؛ فیل:
که‌م‌زانو بیرسه‌ست؛ فیل: جانه‌وه‌ریکی زه‌لامه؛ فیل: داشیکی گه‌مه‌ی شه‌ترنجه؛ مه‌فهر: دهره‌تان.

پوخته‌ی مانا:

یار به‌تیه‌ی چاوه‌کانی - که ههر ده‌لیی به‌کله سو‌بجانی ریژراون - له‌پژ دای به‌سه‌ر دله‌داو له‌نه‌کاو
بی هه‌ستو چریه، گیانی ده‌ست به‌سه‌ردا گرتو تالانی کرد. ههرچه‌ند من خوم له‌به‌رانبه‌ر زه‌ربو
ئازار، وه کو فیل به‌هیزده‌زانی؛ له‌کایه‌و گه‌مه‌ی دل‌داری، گیانم داناو ئه‌و سه‌روه‌رو شای جوانانه،
وه‌های منی - فیل‌ئاسایی - ده‌مالی، کول په‌ستاوتوه که هیچ دهره‌تان نه‌ماوه‌ لیی دهرچم و بیرو
می‌شکیشم کارناکا که ته‌گییری‌ک بوخوم بکه‌م. بویه دزومات دامامو و له‌و گه‌مه‌دا مات کراوم.

۱۳ جان ددرم گوشت بیه‌ک بوسه ده (یان، گفت...)

لی‌بتن له‌علی شه‌که‌رخا که‌فیل

مانای وشه:

گوشت: وتی؛ گفت: به‌لین؛ بوسه: ماچ؛ شه‌که‌رخا: شه‌کرکرۆژ؛ که‌فیل: ده‌سته‌به‌ر.

پوخته‌ی مانا:

یارم فه‌رموی: خه‌می ممخو ئه‌گه‌ر گیانت له‌ریگه‌ی دل‌داری دهرچی، لیوی ئالی شه‌که‌ربارم،
ده‌سته‌به‌ره‌و به‌لین ئه‌دا، که له‌و دنیا به‌ماچیک بت‌خوینیته‌وه. ده‌ی سا من چون ئه‌و سه‌ودایه
به‌گیان ناکه‌م؟

«هه‌زار» ده‌لی:

سه‌رو مال و گیانم دابه‌ماچیک وتی پیک‌نایه زوری من که‌می تو

۱۴ گەرچی دنیف حەلقەیی شیرانم ئەز
(لَیْسَ عَلَیْنَا لَیْدَانَا سَبِیل)

۱۵ زور «مەلا» فیرقەتە ئەبتەر کرین
(إِنَّ مِنَ السَّاعَةِ یَوْمَ الرَّحِیل)

مانای وشە:

لَیْسَ عَلَیْنَا: بەسەر ئیمەدا نیە؛ عَیْدَا: دۆژمان؛ سَبِیل: ڕێگە؛ زور: زولم. زور، زویری و خەم؛ زور: گەلیک؛
ئەبتەر: دوا براوو بی پیت؛ ساعە: روژی قیامت؛ یَوْم: روژی بەرانبەری شەو؛ رَحِیل: بارکردن.

پوختە ی مانا:

زور لەو خەلکە کە دەبینن، زەردو کزو لانیەوازم؛ وا دەزانن دۆژمان جزیایان داوم. نەخێر. من
لەناو ریزی دلداران - کە هەموو لەسایە ی دلایان وەك شیری بەهەییەت وان و کەس ناویری
بەدوژمنی توخیان کەوی - ترسم لە دۆژمان نیەو دۆژمان ری یان ناکەوی بگەنە من. بەلام
دەستی زوری دوری لە پەرۆپی کردومەوهو خوشی لەبیر بردومەوهو پیتو پیزم لی براوه، روژی
جیا بونەوه لەیار، پاژیکە لە روژی قیامت، کە مندالیش لە عەییەتانی پیردەبن.

بادهی سُبَدی

۱ شاهیدی قودسی نیشان حوسنه زره‌مزا نه‌زهل

دامه بدهستی سورّی جامی مه‌یا له‌م یه‌زهل

۲ مه‌ی کوبچت ساغری هیژ دده‌ست دل‌به‌ری

صوندی بخالق دخوم روژه دبورجا همه‌ل

مانای وشه:

قودس: پاکی و پیروزی؛ قودسی نیشان: سهر به‌باره‌گای به‌رزو پیروزی خودایی؛ له‌م یه‌زهل: هه‌رگیز

لانه‌چوه، هه‌میشه‌یی و نه‌مر؛ ساغر: پیاله؛ صوند: سویند؛ خالق: دروس کار، داهینه‌ر، مه‌به‌ست‌خوایه؛

همه‌ل: به‌رخ؛ بورجا همه‌ل: بورجی هه‌وه‌ل به‌هاری، خاکه‌لیوه.

پوخته‌ی مانا:

دل‌به‌ری من - که له‌جوانی نه‌زه‌لی و نه‌به‌دی خودا، نیشانه‌ییکی پیروژه - بدهستی دل‌راکیشی

خووی، پیاله‌یه‌ک باده‌ی باره‌گای دوانه هاتوی خوای مه‌زنی، دایه ده‌ستم. باده له‌ناو پیاله‌دا،

که هه‌شتا هه‌ر له‌ده‌ست یاردا. ده‌توانم سویند به‌خوا بخوم که روژیکه له‌سهره‌تای به‌هاردا دیت:

به‌رچاوان. که نه‌و سهرده‌مانه، روژ له هه‌موده‌مان گه‌شته‌ر.

۳ دیم دجامی مه‌دی سور دمه‌دامی مه‌دی

له‌و مه ژمه‌یخانه‌یی گرتی یه به‌ر دهر مه‌زهل

۴ هه‌ر ژکه‌فانی بوه‌ش قه‌بضه زه‌ری گوشه ره‌ش

که‌ز مه بجوه‌ت تینه دل که‌س دمرت بی نه‌جه‌ل؟

مانای وشه:

مه‌دام: هم‌میشه؛ مه‌دام: باده؛ بوه‌ش: وه‌شینه؛ قه‌بضه: ده‌سگره، جی‌ده‌ست له‌شیرو که‌واندا؛ جوه‌ت: جوت؛ نه‌جه‌ل: وه‌ختی دیاری کراوی مهرگ؛ مه‌زهل: مه‌نزل، جیگه‌ی ژیان.

پوخته‌ی مانا:

ده‌بی‌آل‌دا وینه‌ی روخساری یارم دیت. له‌و مه‌یه‌وه رازی دل‌راک‌یشی خودا، خو‌ی نیشان‌دام. بو‌یه هه‌روام له‌بهر دهرکی مه‌یخان‌دا، بوم‌به سیپال‌و کردومه‌ته مالی‌ حالی یه‌کجاری خوم. دایمو دهرهم له‌که‌وانی تیر پرژینی ده‌ست وه‌شینه‌ی برو‌کانی، که‌ زهرده ورده موه‌کانی ناوه‌راستی وه‌ک ده‌ستگیره‌ی که‌وان زهرده‌و هه‌روه‌ک په‌ره‌ تیری له‌زی‌روانه‌و ئه‌مو تیرانه‌ گو‌شه‌ ره‌شن‌و به‌ره‌شاوی دل‌ی ئیمه، ئاو دراو‌ن. جوت‌جوت تیرم بو‌ ده‌بارن. هه‌رجاره له‌برو‌ یه‌که‌وه‌و هه‌رجاره له‌چاو‌یکه‌وه. هه‌مو تیر له‌دل‌ ده‌نیشن. که‌چی به‌و حال‌ه‌ش هه‌ر ده‌بزوم و هی‌زی نالیم هه‌رماوه. بو‌ نه‌مردوم؟ چونکه‌ خودا هی‌شتا له‌ رو‌زی نه‌کردوم و هیچ‌کس تاوه‌ختی خو‌ی نه‌یه، نامری‌.

«شیخ ره‌ضا» ده‌لی:

ده‌زانی بو‌ لعدوری تو‌ نه‌مردم ئه‌من سه‌گ مه‌رگه‌و گیان‌سه‌خت و دل‌ره‌ق

۵ حوسن و سور‌ا صوره‌تی که‌س ددرت قودره‌تی له‌و دئه‌صل دوره‌ ژێ طه‌عنه‌یی (لما‌ أفل‌)

مانای وشه:

صوره‌ت: شکل‌ و وینه؛ قودره‌ت: توانایی؛ ژێ: لی؛ طه‌عنه: ته‌وس، تانه؛ لما‌ أفل‌: وه‌ختی ئاوابو... خوا له‌قور‌عندا دهر‌باره‌ی ابراهیم‌هوه‌ فه‌رمویه: «که‌ شه‌وی لی‌تاریک‌ داها‌ت، ئه‌سه‌تیره‌ی دیت. گو‌تی ئه‌مه‌یه‌ خودای من. کاتی‌ ئه‌سه‌تیره‌ ئاوابو، گو‌تی: خو‌شم له‌ ئاوابوان نایه. کاتی‌ که‌ مانگی دیت هه‌لات، گو‌تی: ئه‌مه‌سا خودای من. هه‌ر که‌دی‌تی مانگ‌ ئاوا بو. گو‌تی ئه‌گه‌ر خودای خو‌م شاره‌زام نه‌کات، یه‌کی‌ ده‌بم له‌ گه‌لی ری‌ لی‌ ون‌بوان. وه‌ختی‌ دیتی‌ وا رو‌ژ هه‌لات، گو‌تی: ئه‌مه‌ خودای من، ئه‌مه‌ له‌گشت‌ گه‌وره‌تره. وه‌ختی‌ خو‌ره‌که‌ش ئاوابو، گو‌تی خزمینه‌ ییزانن من به‌دورم له‌و شتانه‌ی ئیوه‌ به‌شه‌ریکی‌ خوای ده‌زانن.»

پوخته‌ی مانا:

جوانی و دل‌ک‌یشی له‌ یاردا، له‌ ده‌سکردی هه‌مو دا‌هینه‌ریکی‌ جیا له‌خوا، زور به‌دوره. ئه‌و جوانیه‌ نه‌وه‌ک ئه‌سه‌تیره‌ یامانگه. نه‌وه‌ک رو‌ژه که‌ ئاوابی‌و تانه‌و ته‌وسی‌ تی‌ بگیری. جوانی یارم که‌ وینه‌یه‌ک له‌ جوانی خودای مزنه، په‌یدا نه‌بوه له‌هه‌ره‌ پ‌یشینه‌وه‌ هه‌بوه‌و هه‌ر ده‌شمینی‌و هه‌لاتن‌و ئاوابونیشی بونیه.

٦ زوربه وه تیتن عه‌ره‌ب تیك چه‌فاندن قه‌صه‌ب قه‌نچ بچه‌ه‌هان مەدی جه‌نگو جیدالا جه‌مه‌ل

مانای وشه:

زوربه: به‌ته‌وژم؛ زوربه: به‌شی هه‌ره‌زۆر؛ عه‌ره‌ب: له‌ زاراوه‌ی بو‌یژه کورده‌کاندا، به‌مژۆ لی جوانان ده‌لین؛ چه‌فاندن: تیکیان‌را کرد؛ چه‌فاندن: چه‌ماندیانم‌وه؛ قه‌صه‌ب: قامیش؛ قه‌صه‌ب: رمبی به‌قه‌ف؛ جه‌مه‌ل: وشتری نیر؛ (شهری جه‌مه‌ل به‌ناوبانگه. دوا‌ی کوژرانی عوثماني خه‌لیفه‌ی سی‌هه‌م؛ تاوان خرایه‌ سه‌ر عه‌لی، عایشه‌ی ژنی پینه‌مه‌بر، ده‌گه‌ل طه‌لحه‌و زوبه‌یردا - که هه‌ردوکیان ته‌صحابه‌ بون - بو‌ خو‌ینه‌خو‌یی له‌ عوتمان، له‌ شکریان هینا سه‌رعه‌لی. له‌به‌یانی روژی ده‌ی مانگی جیمادی دو‌هه‌می سالی سی‌وشه‌شی کوچی؛ له‌ نزیک به‌صرا دو‌ له‌شکر پیك هه‌له‌رژان و تیك‌چرژان. عایشه‌ له‌ که‌ژاوه‌دا - که له‌سه‌ر پشتی وشتربو - سه‌ر کرده‌یی شه‌ری ده‌کرد. طه‌لحه‌ له‌مه‌یدانا کوژرا. زوبیر به‌په‌ندی عه‌لی کرد. له‌ شه‌ره‌ که‌ خو‌ی کیشاوه، له‌ مه‌یدان ده‌رکه‌وتو کوژرا. تا به‌ره‌ به‌ری ئیواره، بلیسه‌ی شه‌ر هه‌ر گه‌رمبو. یه‌ک له‌ چه‌کدارانی عه‌لی، به‌ناوی «مالکی ته‌شته‌ر» خو‌ی گه‌یاند به‌ر که‌ژاوه‌که‌ی عایشه‌و په‌لی وشتره‌که‌ی په‌یکرد. که‌ژاوه‌که‌ به‌لادا هات. عه‌لی عایشه‌ی به‌دیل گرت. زۆر به‌حورمه‌ت نارديه به‌صراو به‌محمدی برای‌دا. - مُحَمَّد کوژ ته‌بو به‌که‌ر - به‌ریی کرده‌وه‌ مه‌دینه. له‌و شه‌ره‌ عه‌لی سه‌رکه‌وتو ده‌ستی به‌سه‌ر عیراق داگرت. شه‌ر به‌ناوی وشتره‌که‌ی عایشه‌وه‌ ناوی ده‌رجو.)

پوخته‌ی مانا:

وه‌ختی ده‌مدی یاری نازدار، به‌چاوی به‌له‌ک ده‌یروانی و بژانگی درێژو کورتی، وه‌ک رمبو تیری ره‌ش ده‌چون؛ که‌ پیلوی پیك داده‌هاتن؛ وام سه‌رشیاو که‌وتمه‌ ده‌ریای مه‌ترسی و خه‌یاڵاته‌وه، که‌ شه‌ری جه‌مه‌ل ده‌بینه‌و هه‌روا چه‌کداری عاره‌به‌ن به‌ته‌وژم په‌لاماری یه‌کتر ده‌ده‌ن و به‌ تیرو به‌رمب، تیك به‌ربون.

٧ شیرو رمان قیك ران په‌نجه‌به‌رن تیك‌ران له‌و مه‌دکن ژیک‌ران قیমে‌دکن دل ده‌گه‌ل

مانای وشه:

قیکران: تیکرا؛ قیمه: گوشتی هه‌نجناو.

پوخته‌ی مانا:

به‌چاوی خه‌یاڵ باش ده‌مدی، که‌ چه‌کداره‌ عاره‌به‌کان، به‌شیر به‌رمب، به‌ چنگورک، یه‌کتر ده‌کوژن و ده‌درن، هه‌ر بو‌یه‌شه‌ که‌ ته‌و مژۆله‌ ره‌شانه، لاسای عه‌ره‌ب ده‌که‌نه‌وه. ئیمه‌ گه‌لی دلدارانیان، تیکرا وه‌به‌ر زه‌بر داوه‌و دل‌مانیان پی هه‌نجناوه.

۸ نازكو قه نجا شه پال دل قه گهرينت محال
لی ژمه دئی دل بیهت دل بمه دت موخته مهل

مانای وشه:

محال: نه شیواو؛ موخته مهل: ویده چی، ریگی تی ده چی.

پوخته ی مانا:

یاری جوانو خونچیلانه و نهرمو ناسک، تازه که دلمان دهستی ریی تی ناچی ههرگیز بومان
وه گهرینی. به لام رهنگه لهجیاتی ئه و دل بردنه، دلمان داتی و توزیک دلداریمان بدات.

۹ نه ی شه کهر و دیم دوری دامه بدهستی سوری
جام و قه ده ح شوبهی ئاف له و مه ره وان تین غه زهل

۱۰ گهرچی دجه هتین (انا) عالم «مه لا» کر فه نا
(دون فنا بابکم انه عبد اقل)

مانای وشه:

انا: من؛ عالم: هه مو ئافه ریده ی خوا؛ مه لا: پر؛ فه نا: له به ین چو، نه بو؛ فه نا: بهر ده رگای هه وش؛ باب:
ده رگا؛ انه: ئه و؛ اقل: که مترین.

پوخته ی مانا:

ئه و به ژن قامیشه شه کهری لارومت وه ک مرواری یه، باده یه کی پر له رازو دل راکیشی، ده ناو
پیاله و جام دا دامی. پیاله و جام له رهنگی ئاو بون. بویه هه لیه سته کانی من، ئه مرو وه ک ئاوی
ره وانن. من به و مه یه و سهرخوش بوم، هه مو دنیا له بهر چاوم تاوایه وه هه ستم نه ده کرد ههر بش
بیّت. خوم و ا تیکه ل به خودا دیت، بانگاوازم ده کرد «ههرخوم». به لام ههرچه ندکه خوم له توش دا
ده بینم، وه کی دیکه من له بهر ده رگانه که ی تودا، سهری نیازم له سهر خا که و خوم به که مترین و
سو کتر به نده ی باره گات ده زانم.

«منصوره دل»

۱ نیرۆ ژره‌مزا دیم دوری مینته کومن مه‌سروره دل
دلبر بفتجانا سوری مه‌ی دامه‌وو مه‌خموره دل

۲ ره‌مزه‌ک نهین ئاقیته دل میهری ژباطن میهته دل
شه‌هزاده‌یی سۆر ریته دل شه‌هکاسه‌یا فهرفور ده‌دل

۳ هۆستایی عیشقی دل هه‌قۆت سه‌رتا قه‌ده‌م هنگی دصۆت
ره‌مزا (اناالحق) هه‌ر دگۆت باوه‌ر بکن مه‌نصوره دل

مانای وشه:

مه‌سرور: شاد؛ مه‌خمور: مست؛ میهته: مژی؛ ریته: رزاندی؛ فهرفور: کاسه‌ی چینی، فه‌خفوری؛
هه‌قۆت: فیری کرد؛ هه‌قۆتن: فیر کردن، تعلیم؛ هنگی: ئەوسا؛ انا الحق: من‌خوام؛ مه‌نصور:
سه‌رکه‌وتو؛ مه‌نصور: خوسین کوری منصور که به‌منصوره‌ی هه‌للاج به‌ناوبانگه. خواناسیک‌بو جه‌زمه
ده‌یگرت و له‌وه‌ختی حال‌لیهاتن‌دا، هاواری ده‌کرد: «من‌خودام». له‌سه‌ر ئه‌وت‌اوانه‌ سالی ۳۰۹ ی کوچی
به‌رام‌به‌ربه ۹۲۲ ی میلادی گرتیان، جه‌زبه‌به‌یان‌داو کوشتیان.

پوخته‌ی مانا:

سوپاس بوخوا، من ئه‌مرو زۆر دلم شاده. دل‌به‌ری‌من که شاو شازاده‌ی جوانانه‌و روخساری وه‌ک
مرواری‌یه. له‌باده‌ی دلفریتی خو‌ی، فینجانیکی بوتیکردم. باده‌هه‌ر گه‌یشه‌دلم، له‌رازی نه‌ینی‌و
گرینگ، ئاگادار بوم. دل‌له‌ده‌رون ئه‌وینی هه‌میشه‌یی مژت. وه‌ک شاکاشی گه‌وره‌ی لی‌هات که
بر‌بی‌له‌مه‌ی ئه‌وینی. ئه‌وجار مامۆستای ئه‌وین‌هات؛ دلمی فیری دل‌داری کرد. وا له‌وساوه‌ دل
سه‌رتاپای بوته‌ ئاگرو گری به‌رزو (هه‌ر خو‌م خودام) ده‌رکینی‌و بوته‌ هاوده‌نگ ده‌گه‌ل

مه‌نصوری هه‌لالاجدا. باومر بکهن دلم هیچ تاوانی نیهو له شه‌ویندا، سه‌رکه‌وتوهو هه‌رچی بلی،
پیویسته باوه‌ری پی‌یکهن.

٤ دل لی‌بده‌ت نورا مه‌یی وه‌قتی سه‌واش و هه‌ی هه‌یی
فه‌هم نه‌ر بکت وه‌حیا نه‌یی ژێ‌دت خه‌به‌ر مه‌ئمو‌ره دل

٥ نورا ژ‌قودره‌ت لی‌دونون ژ‌ی‌را دنالن نه‌رغنون
وه‌ر ئایه‌تا عی‌شقی بخون خوش نوسخه‌یه‌ک مه‌سطوره دل

مانای وشه:

سه‌واش: شه‌زو هه‌را؛ هه‌ی هه‌ی: گو‌ژه‌گو‌ژی مه‌ستانه؛ وه‌حی: ول‌امی‌خوا؛ مه‌ئمو‌ر: فه‌رمانبه‌ر؛
نه‌رغنون: نه‌رگانون، سازیکه یونانی پی‌شو سازیان ده‌کرد. جه‌وت لوله‌ی کورته‌و درێ‌زی ه‌لو‌لیان له‌یه‌کتر
ده‌به‌ست. وه‌ک بلو‌یر تی‌یان ده‌تورانده. مه‌زامیریشیان پی‌ده‌گوت. سه‌رو‌دی داود پی‌خه‌مه‌به‌ر که ناو نه‌راون
مه‌زامیر، وا دیاره‌ جه‌زه‌رتی داود له‌لێ‌دانی ئه‌وسازده‌دا ژ‌و‌ر سازبوه. سازی‌ تری‌ش به‌ناوی نه‌رغنون هه‌یه که
وه‌ک ده‌فه‌ی جو‌لا ده‌چی‌و ژ‌و‌ر هه‌ودای تی‌لی تی‌دایه. له‌زاراوه‌ی شاعیراندا، هه‌مو سازو ئام‌رازیکه‌ی موسیقایه؛
نوسخه: نوسراوه؛ مه‌سطور: خه‌ت‌دراو.

پوخته‌ی مانا:

دل گه‌ر به‌ر تیشکی مه‌ی که‌وی له‌جه‌نگه‌ی مه‌ستی و هه‌و هه‌وی
له‌وه‌حیی بلو‌یریش بگات فه‌رمانبه‌ره‌ خه‌به‌ر ده‌دات
روخساری یار، تیشکی توانایی خودایه. خوا ئه‌گه‌ر سو‌پندی به‌نون خوارد؛ دونون له‌و روخساره
دایه. که بونه قاشی برو‌یان. هه‌رچی سازو به‌ئاوازن، بو‌ برو‌ی ئاواته‌خوازن و له‌ته‌هی دل‌یان
ده‌نالن.

وه‌ره صوفی ئایه‌تی ئه‌وین وه‌خو‌ینه‌و رامه‌می‌نه. تاب‌زانی که دل نوسخه‌ی خه‌ت دراوی ئایه‌تی
تیشکی روی یاره‌و ژ‌و‌ریش خوش نوسراوه‌ته‌وه.

٦ ته‌فسیری سیررا ئایه‌تی عارف ده‌قی‌تن گو‌ه ده‌تی
را‌زا رموزین قودره‌تی گه‌ر دین بکت مه‌عذوره دل

٧ دل که‌عبه‌یه مه‌ولایه‌لی ناری که‌لیم ئی‌سایه لی
بانگی (اناالله) دایه لی هه‌م که‌عبه‌و و هه‌م طوره دل

مانای وشه:

ته‌فسیر: راوه، مانا که‌رده‌ته‌وه؛ گو‌ه‌ده‌تی: گو‌ی‌ب‌داتی؛ رموز: ئی‌شاره‌ت گه‌ل؛ دین: شی‌ت، لیوه؛ مه‌عذوره:

عوزر قبول؛ مهولا: بمردهست؛ مهولا: دوست؛ مهولا: گهرمو خاوهن؛ نار: ناگر؛ گه لیم: دوین؛ کلیم الله: نازناوی موسایه که خوا دهیلواند؛ اناالله: من خودام.

خوا لهقورعانی پیروژدا، روبه ییغهمیهر فهرمویه: «ئهدی تو چپروکی موسات گه یوه ته لا؟ که ئاوریکی چاویی کموتو به خیزانه کهی خویوت: ئاگریکم بیدی گروه ئهشی بیچم به لکو سهره بزوتیکتان بو بهینم. یان لهسه، ئهو ئاگره وه توشی شارمزایه کیم. ومختی لئی نزیك کهوته وه. بانگی لی کرا: موسا! من خوداتم سوله کانت دابکه نه، تو لئاو شیوی پیروژدای.»

پوخته ی مانا:

ئایه تی خوا پره له رازی نهیئی. خواناسی به راستی دهوی گویچکه ی بداتی و تی یگا مانای چیه؟ ئیشاره تو رازی توانایی خودایی، ئه گهر دل، شیتو دین یگا؛ نابی سهر کوته ی دل بکری. دل کابه یه خودای تیدا. ئاگره کهی موسای بانگ ده کرد، له چاوه گه ی دلدا دایساو «من خوداتم» ی به موسا گوت. دل هم کابه یه هم طوره.

۸ صد خو صد جوباره تی صد گولشه ن و گولزاره تی
چهندان ژعیشقی ناره تی صافی نه ظهر دی نوره دل (یان عیشقی یاره تی...)

۹ صوحبت کوکامیل بو بری جاره ک بجایی عه نه بری
قهلبی بئاقی مەجمهری خوش عه نه برو کافوره دل

مانای وشه:

گولشه ن: گولجار؛ کامیل: بی که مایه سی؛ بری: برۆی؛ بری: بیهی؛ بری: بریا، خوژیا؛ عه نه بر: بون خوشیکه له ورگی جوهره ماسیه کدا؛ مەجمهر: مقه لی، ئاگردان؛ کافور: شیرهی داریکه له ژاپون و چین و ئه ندونیزیا ده ژۆی. بونی خوشه و بو سهرنشهی به کاردینن و لهشی مردوی پی دهه نه نون تا نه گه نی. بو بون خوشی به سهر ئاگریشی داده که ن.

پوخته ی مانا:

ئهو دله ی من، له پیروزی ئه وینه وه، بوته بهه شه ت. پره له جوگهو روبارو تژی له گول و گولجارو ئه وه نه دی دلداری تیداو، ئاوری ئه وین ئه وه نه دی تی هه لگراوه، ئه گهر به چاوی رون و پا ک لئی بنۆی؛ ئاگر نیه و تیشکی خوایه. خوژی هه رگا کوژی یاران گهرم ده بی، جاریک له جیاتی عه نه بری، دلم بخریه سهر پولوان، له ئاگردانی مەجلیس دا. تابزانی چون له عه نه برو کافوریش بون خوش تره.

۱۰ شوخو شه بالا له ب ژقه ند ئهو تازکا وی قه نه چو ره ند
وی دل ژدل دلداو خوه ند ئیرو یه قین فەغفوره دل

۱۱ نەر دل ژته مه سرور بتن من ژى «مەلى» دەستور بتن
دى كت جيهان پرنور بتن لى دائىما رهنجوره دل

ماناى وشه:

قهنج: لهبار؛ رهند: جوان و پهسند؛ خوهند: خویندیهوه؛ فهغفور: قهرالى مەملەكەتى جین؛ دەستور:
ئىجازە؛ دىكت: کارىكى وادەکا؛ رهنجور: نمخوش و دەرەدار.

پوختهى مانا:

ياره شوخو خونجیلانهو لیو قەندەكەم، ئەو ناسكە جوان و ريكو دل پەسندە، ئەمرۆ بەراستی و هەر
بەدل، دلى هەزارمى خویندەوهو لاواندەوه. دلى من ئیستا دەتوانى بە قهرالى چىنىش بلى: كاوارای
هەتیمچە چكارەى؟ من هەمیشە دلم بە دورى و بى مەیلیت نزارو دەرەدار بوە. بەلام ئیستا كە
دلداریت داوەتەوه ئەو شادیهه هەروا بمىنى و منى مەلاش رىگەه بدهم كە رازى دل بدر كىنى؛
لیم رونه كارى وا دەكا هەمو دنیا پرى لهنور.

”زه کات به عهد“

۱ شهر به تا لامو بیان نهز به‌حیاتی نادم
باده‌یا له‌علی بناقا ظولوماتی نادم

۲ حورو ویلدانو پهری جومله جه‌مابن ئیرو
مویه‌کی پی زخه‌طی وی بتو لاتی نادم

۳ گهر بدهت ده‌ست طه‌وفا پی وده‌ستان بگرم
وی مه‌جالی بو‌قوفا عمره‌فاتی نادم

مانای وشه:

شهر به‌ت: شلی‌نوشین؛ لام‌ویی؛ لب، لیو؛ حه‌یات: زیان؛ حه‌یات: ناوی زیان؛ ظولومات: تاریکستان؛
(سهرچاوه‌ی ناوی حه‌یاتی له‌ناو تاریکستان دایه)؛ جومله: به‌کومه‌ل؛ طه‌وفا: لنده‌وره گه‌زان.

پوخته‌ی مانا:

تعرایی وشه‌ی ئه‌و لیوانه‌ت، نادم به‌ئاوی حه‌یاتی. چون باده‌ی ئالی خودایی به‌ ناوی تاریکستان
ده‌گورمه‌وه؟!

هوری و لاوانی به‌هه‌شتو فرشته‌و پهری، کووه‌بن و بینه‌سه‌ودا؛ من هم‌ویان به‌تیک‌رای به
تَالِیک موی سهر و پوری ئه‌و بتو لاتهی خوم ناکرم. شه‌گهر خودا به‌مختم بدا و ده‌هوری یارم
بگهریم و له‌جیاتی به‌ردی ره‌ش ماچ‌که‌م، ریکه‌م هه‌یی بکه‌ومه سهریاو پلی و ده‌سته‌کانی رابموسم؛
پیم له‌ زاوه‌ستانی حاجیان، له‌ عمره‌فاتی باشته‌و به‌خیرتره.

۴ نه‌زو یار گهر شه‌فه‌کی هه‌ردو هه‌م‌ئاغوش بین
لَیْلَةُ الْقَنْدَرِه مه‌ نه‌وشه‌ف به‌هراتی نادم

۵ جانی شیرین کو زیاراً بخودان نَمز دَکرم
نه بیاری خوه دوه قتی سه کهراتی نادم

مانای وشه:

ناغوش: همیز، باوهش، همیز؛ نَيْلَةُ الْقَدَر: شهوه پیروزه که ی رهمزان؛ بهرات: شمو ی پازده ی شابان
که رسق و رۆزی تیدا بهش ده کری؛ خودان: صاحب، خاومن؛ سه کهرات: وه قتی گیانه لاو.

پوخته ی مانا:

گهر منویار، شهوه کی یه کدی ده باوهش بگرین، شهوی قعدری منه، ههر گیز به بهراتی نادم. یار
نه گهر گیانی منی جاری بمخاوهن کربا؛ له سهره مهرگ و دهمی گیان له به بدن دهر چونا، جگه له و
یاره، گیانم به که سی تر نادم.

۶ شهر به تا زه هری هه لاهیل کو هه بییی مه به دست
بگولابو شه کهر و قهندو نه باتی نادم

۷ نه بقانون کو ئیشارهت بشیفایی بکرت
نَمز هیلاکی خوه دعیشتی بنه جاتی نادم

۸ طه لبه کر وه صلی ژدلهر مه بعنوانی زه کات
گو تو عه بدی و به عه بدی خوه زه کاتی نادم

مانای وشه:

قانون: ریوشوین؛ ئیشارهت: دهس نیشان کردن؛ شیفا: خوش بونهوه؛ نه جات: رزگاری؛ شیایو یاسه:
قانون، شیفا، ئیشارات، نه جات، ناوی چوار له کتیه کانی شه بوعه لی ابن سینای به ناو بانگن (۳۷۰ تا
۴۲۸ ی کوچی)؛ عینوان: ناوونیشان؛ عینوان: مه بهست.

پوخته ی مانا:

جامی زه هراوی هه لاهیل بی که یار بمداتی؛ به گولاوو شه کهر و قهندو نه باتی نادم. گویم له ریو
شوینی هه کیمان نیه چاکم که نهموه. له ئه ویندا بمرم، چیمه به سهر رزگاری.
وتم: هو جوانی! به شم کوا له زه کاتی جوانیت؟ وتی: تو عه بدی. زه کاتی مه به کو یلان ناشی.

۹ وی به ییکی بکرین مات ره قییی دیسا
بروخ و فیل و فهره سی نَمز شه هوماتی نادم

۱۰ دسه‌مایا سه‌هه‌ری ده‌ست بکه‌س دی ئیرو
غیه‌ری شیرین قه‌دو مه‌وزون هه‌رکاتی نادم

۱۱ هاته ده‌ستی مه‌ دره‌قستی و دگو بل ژمه‌لی
ده‌ست بکه‌س دی دسه‌مایا کو مه‌لاتی نادم

مانای وشه:

په‌یک: پیاده‌ی شه‌ترینج؛ ره‌قیب: چاو نه‌زیر، هاوبازی؛ روخ: قه‌لا. که داشیکی گهمه‌ی شه‌ترینجه؛
فه‌ره‌س: ته‌سپ؛ فیلو فه‌ره‌س: دو داشن له شه‌ترینج؛ شامات: واتا، شای شه‌ترینج له کار که‌وتو مرد.
یان، ماته‌ی‌دا؛ مه‌وزون: ریکو پی‌ک؛ هه‌ره‌کات: بزاو؛ بل: جگه؛ کومه‌لاتی: که مه‌لای تیدایی؛ شامات:
شامه‌گه‌ل؛ شامه: خالی سه‌رزو.

پوخته‌ی مانا:

چاوچنۆکی پیسو شو‌فارو زمان‌شر؛ که له‌بازاری دل‌داری بویته سه‌ربارو چه‌ل‌ومل؛ ئه‌وا دیسان
توشی ماتی کردم. پیاده‌ی پی‌یه‌و ده‌یه‌وی بارگین و فیل و قه‌لاکه‌شم له‌ناو به‌ری‌و پاشان شاماتم
پی‌بلی. من هه‌رگیز نابێ بدۆزیمو قه‌ت ریگی شاماتی نادم. وا ناکه‌م له سه‌یری خالان ده‌گه‌لما
بیته هاوبه‌ش. بزواره ئه‌مرو به‌یانی، کوژی سه‌ما دامه‌زرینن. من ده‌ستی خۆم باهه‌رکی پی به‌جگه
له‌و به‌ژن باریکه‌و لارو له‌نجه ریکو پی‌که‌و خوین شیرینه، به‌که‌س نادم. ئوخه‌ی شو‌کور ئه‌وا
له‌گه‌ری هه‌له‌ه‌رکی، یاری شو‌خم ده‌ستی گرتو و به‌ده‌م فه‌رموی: له‌هه‌رکۆری داوه‌تیکدا مه‌لای
لی بی، من جگه‌له‌و ده‌ستی هیچ که‌سی تر ناگرم.

هه‌ر له‌باره‌ی شه‌تره‌نجه‌وه «حه‌ریق» ده‌لی:

هه‌مو عالم ده‌زانی من که سه‌ودای زولفی تاتاتم
له‌خانه‌ی کولمدا کولم به‌فه‌رزی شای روخت ماتم

«کوردی» ده‌لی:

تو به‌و دوروخی خۆته‌وه وه‌ک شاه‌ی و فه‌رزه دایم که له‌پیش ته‌سپه‌که‌تا وه‌ک نه‌فه‌رت بم

«هه‌زار» ده‌لی:

ک‌ش‌وماته جیهان له‌ژوانی له‌نوی گه‌لاویژ بو‌مه ده‌روانی له‌سه‌ر سوی
چیه‌ی ماچی منوتوی هاته به‌رگوی چیه‌ی ده‌روانی له‌نوی

«فينجان جام»

۱ عيدهو و داعالهمی بانگی صفایي خاص و عام
ماهی نهو نه برو نوماندن چو ژبه ر عورو غه مام

۲ خوهش بدور جامی نيشارهت کر هيلالی ساقیان
ماهتابين زوهره سيما چارده سالی ته مام

۳ نامه طهی کر روزه ئی عیدی قه کر فه صلا مهی
لی بزمه زم تین بئاوازی نهی فینجان و جام

مانای وشه:

عور: هور؛ غه مام: هور؛ ساقی: مه گير؛ ماهتاب: مانگه شهو، تريفه؛ طهی: پيچانه وه؛ روزه: روژو؛
فه صل: کز، همره؛ زه زمه: زه زمه مه، ويره وير.

پوخته ی مانا:

ئها جيز نهو هه مو عالم گه و رهو کچکه، گش له گشتيان بدلخوشي مزده ددهن، کهوا نه مرو
مانگی له نوی - وه بروی یار - خوی نيشانداو په له هه وری له بهر ره وين.

بو مه گيرانیش بروی یار - که له مانگی یه کشه وه گه لیک جواتره - هاته بهر چاو. به
گوشه یه کی نازاوی تی گه یانندن که دیسان با ده گيرن. جا نه گهر مانگی عاسمانی، زه ردو لاوازو
باریکه و هیه رونا کاییشی نه؛ مانگی مه یخورو مه گيران، له روخساریکه وه دیاره که له باتی چارده
شهوی مانگی، نهو چارده سالی ته واهه روژ له روژی جواتر ده بی و ئاوايون و کهم کردنیشی بونه.
دیمه نی - به تیشک و رونی - وه زوهریه. به لام پتر له مانگی شهوانی چارده، تريفه ی داوه ته دنیا.
نامه ی روژو پيچرايه وه و فری درا. ههره تی مهی و هخواردنه؛ له روژدها، فینجان و پيالهی

مديگيزان، بدهنگو صدای بلويزان، هر خرينگمو زرينگمو ويرهويريانه.

«خه ييام» دهلي:

ئوخى كهنه ما باوى خه يالى خالى مه يگيزى ده يينمه وه به ياده ي تالى
گيره ي رهمزان به ريو ئه وا جيژن هات ده م يينى لده م گاوو كهران دامالى

۴ شاهيدين گولرهنگ ساقى به لكه نه سرين به شه ر
ئى دله بسى ئه رغه وانى نيرگزين عه رعه ر خه رام

۵ ياره ب ئه و روحن موجه سسه م يان ميثالى روحن ئه و
ئه و بسيز جامان ده خشن نازكين شيرين كه لام

۶ ئه و چعالى گه وه رن هاتن ليياسى چيسمو جان
عيشه ويين وان شوبهى ئيكسيري دقه لايان مه قام

۷ وهك «مه لي» گافهك تنى غائب ژديدارى نه يم
وهر ييم وي ساعه تي لى ين ژمندا صه د سه لام

ماناي وشه:

به شه ر: به شه ر، پيست؛ له بس: به رگوشمهك؛ موجه سسه م: هاتو ته ناو له ش، به چاو ده يينرى؛ ميثال:
پديكر، كو ته ل؛ گه وه ر: ره گز؛ گه وه ر: جهواهير؛ كه لام: گفتو لغت؛ ئيكسیر: تۆزیکه به سمر
مسی داکى ده يکاته زير؛ قه لپ: دل؛ قه لپ: چروك؛ مه قام: جيگه؛ گافهك: تاويك؛ گافهك: ههنگاويك؛
وهر: وه نه گهر؛ وهك: ده غيله، هوشتي.

پوخته ي مانا:

ئهى خوايه! ئه و مه يگيزانه، به و هه مو شوش و ناسكيه، گيانن ئيمه ده يان يينين؛ يان په يكرن بو
نازكى گيان، نيشاندان؟ چون گه وه ر يكن ئه وانه؟ ده يى له چى دروست بو بن و چونه هاتونه ناو
له شى بنياده مه و؟ زمان خوشن، به نازو ناسك ئه ندان، ئه گهر پيالمت ده ده نه ده ست؛ واده زانى
به نه يتي ئه و پيال هه ات. چونكه هيند رون و ناسكن نايان يينى. نازو قه مزه ي ئه وان ده يكه ن، دلى
قه لييش وه كو ئيكسیر ده كا به زير. دلمان بو يته مزليان و له ناو دلماندا ده رنا چن. مه لا هوشت
له سهر خو بى! نه چى جاريك بو تاويكيش ههنگاويكيش له يارت دور بكه ويه وه. ئه گهر هه رتاويك
دور كه وتى، سه لامان بنيره و بلى: من ئيتير له دنيا ده رچوم.

شياوى باسه، به عه ره يى له باتى بلين فاتيحاي بو فلانه كه س بخوين؛ ده لين: سه لامى

له سه ربى.

قصیده‌ی شیفت و حوتهم

«جذبیا عیشے»

۱ دانه‌یین عنبهر لئه‌س‌رینان ره‌شان‌دن خال خام
سوس‌نین نازک لسه‌رخالان چه‌فان‌دن دالی دام

۲ جبه‌هت و دیمی لقودره‌ت لی نفیسی هعرف و هعرف
کاکولان تاتا لسه‌ر هعرفان کشاندی لامو لام (یان، لاملام)

۳ لیلة‌القدرو به‌راتن زولفو جبه‌هت صوب‌خی‌عید
دیم وه‌کو فه‌صلا به‌هاری لی‌قیامه‌ت قه‌ددو قام

مانای وشه:

دانه: دهنک؛ خام: خاو؛ چه‌فان‌دن: لار‌کرنه‌وه؛ هعرف: که‌نار، لی‌وار؛ لام: پیتی (ل)؛ قام: به‌ژن؛ قام:
هه‌ستا؛ لاملام: که‌س لومه‌ناکری؛ قه‌د: نوشتانه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

ئهو لارومه‌ت و لاجانگه‌ی - که وه‌ک پهری‌گولی نه‌سرین، ناسک‌وسپین - خالی ره‌شو به‌به‌رامه‌ی
وه‌ک عنبهری‌خاوی دانه‌دانه لی‌پرژاوه. بسکه‌کانی که له سوپس‌نه زور تور‌تو زور بون‌خوش‌ترن؛
له‌سه‌ر خالان لار بونه‌وه، وینه‌ی دالن (د) و بونه‌داو له راو‌گه‌ی دلان. ده‌ستی هونه‌ری به‌هیزی
خودای مه‌زن، چهند پیتیکی زور پیروزی‌ناو قورعانی وه‌کو: صاده‌کانی چاوی و نونی بروو ئه‌لفی
که‌بوو لامی بسک و میمی دهم و نوخته‌ی خالان - که دلان ده‌بن به‌تالان - له‌سه‌ر هه‌نیه‌و
روخساری یار، له ناوه‌وه‌و له که‌ناران نه‌خشان‌دوه. کاکوله‌کان له‌سه‌روی ئهو پیتانه‌وه، به‌زوانی
حال پیمان ده‌لین: دلدار که‌شیت و هاریش‌بن، لومه‌ناک‌رین. شه‌وی ره‌شی که‌زیه‌کانی وه‌ک
شه‌وی لیلة‌القدرو به‌رات وانه، که‌ههم تیشکی جوانی خویان دهن‌اودایه؛ ههم ههمو به‌ره‌که‌ت و

پیتی روژی دلّمان لهوانرایه. تمختی سپی ناو چهوانی، سپیده جهژنی پیروژه. روخساری جوانتر بهاره، نمخیر. وهك باغی بههسته، كه هرگیز پاییزی نیه. شهگر دهلّین بههسته له روژی قیامهتا دهپندری، دهلهو بالایه برّوان. كه هرگا یار ههلهوستی، قیامت دهكاو هرگا قعد دنوشتیتهوه ئیمه ی دلّدار، قیامت بهچاوان دهپنین.

٤ نهوپهری وهقتی دسوندوس دا ژقوندوس بت خویا بهندهدی شاهو گهدابت خوسرهوی شیرین كهلام

٥ هر كهسی جارهك دیه نهو زیندهما ههتا نه بهد وی نه دیتی نهوپهری رو، زیندهگی لی بت ههرام

٦ هر كهسی جامی ژدهستی وی بنوشت نوشت بت ئی ژوی دهستی نه نوشی زهریت نهو لی مه دام

مانای وشه:

سوندوس: پارچی ئاوریشمی بهزی چنراوی زور نایاب؛ قوندوس: تاریکایی خهستی شهوی؛ گهدا: پارسهك؛ مه دام: همیشه؛ مه دام: باده.

پوخته ی مانا:

نهو پهریه ناسكو نازداره، دهم كول و شیرین وتاره - كهشای سهرتمختی جوانیه - به بهرگی ئال و والّوه - كه له قوماشی سوندوسه - له شهوی ئهنگوست لهچاوا، بیتهدرو خوی نیشان داو تیشکی روخساری له دنیا پرشنگ بدا. ههمو شاهانی سهرزهوی، باخوسرهوی شیرینیش بن؛ له بهر دهرکی نهو دهکون و له دامینی نهو دهنون و دهنه عهبدیکی سهرکزی و به گهدایی له دهرگای شانازی دهکن. چونکه هرکس ههرجاریك یارم بیینی، هرگیز مردن توشی نابی و هرکس چاوی بهو دیداره روشن نهی، خوشی و زینی لی ههرامه.

ههر نهو بادهی، له دهستی نهو ئهخوریتتهوه، نوشی گیانهو به گیان خوشه، به دهستی نهو زهریش ههمیشه له باده بهریزتره. هرکسی له یارم دورهو دهیهوی باده بنوشی، یاخوا بادهی لی بی به زهری مارو سندان و قوززه لقورتی بی.

٧ وان دره قهصیدا کودیم ئاور. په یاپه ی دانه من بهرقو تیریزان لدلان جه ذبه یا عیشقی ره قام

٨ عومره كه دوریوم ژچانان كه تمه بهندا فیرقه تی ناگهان پهرده هلاتی گو: مه لایم السلام (یان، مولایم...)

مانای وشه:

وان: ئەوان، بۆ ریز گرتن بۆ یەکیك ئەوان دەگوتری؛ ئاور: ئاگر؛ ئاور: بۆ دواوه روانین، بەتیلە چاو روانین؛ پەیاپەیی: بەشوین یەکا، خوش خوش؛ تیریژ: تیشك؛ جەذبە: کیش؛ رەقام: رفیندرام؛ هلانی: لای برد، لای گرت؛ مولایم: هیدی و لەسەر خو؛ مەلایم: مەلای من؛ السلام: سلاوت لی؛ السلام: هەر نەماوی.

پوختهی مانا:

لەکوژی گوێبەندو بەزما، یار دیتمی و لەسەریەك ئاوژی وی دەدامو ئاوژی دەهەنامو بەردا. بروسکەو تیریژی جوانی، هاتتە دل و کیشەری ئەمین رای کیشامو رفاندمی و من هەرنەمام. دوری لە یار هەرتاویکیش بی، عومریکە. من عومریک بو کەوتیومە ناو زیندانی خەمی دوری یاری دلبەند. ئەو روژه ئەو گووێنەدا، لە پر یار لە پەردە دەر هات؛ لەمپەری جودایی پەراند، زۆر بەنەرمی پێمی فەرمو: مەلای منی؟ سلاوت لی. هەر بەو تۆزە دواندەنی ئیتر من یە کجاری مردم. ئەلقاتیحا.

«نه‌ترک و بازن»

- ۱ ره‌مزین ته دجانان نه به‌ئه‌ندازه درازن
هه‌ریه‌ك بهه‌زار ره‌نگ ره‌وانی مه دخوازن
- ۲ وان دهر به‌لجانان مه‌وه‌کی به‌رق و بروسكان
تیری ته دجانان نه‌تنی سینه گودازن
- ۳ جانا ژجه‌فایاته و غولمی چخه‌به‌ر دین
کو‌تیر ژجه‌وراته دلدامه بگازن
- ۴ په‌روانه و بولبول بدن شو‌عله‌یی عیشقی
لی‌کو‌تو نه‌ظه‌ردی بخوه ئه‌و گولشه‌نی رازن

مانای وشه:

دراز: درێژ؛ رازان: راکشان؛ درازن: راده‌کشین، خو درێژ ده‌کهن؛ ره‌وان: گیان؛ ره‌وان: په‌له‌و خوش‌رو؛ دهرپ: زه‌بر؛ دهرپ: ریگه؛ سینه گوداز: سنگ تاوین؛ جه‌ور: زولم؛ جه‌ور: له‌ری کلابون؛ جه‌ور: ده‌نگی به‌قه‌وی هه‌وره‌ تریشه؛ گاز: گمزی پیوان و گمزی ددان؛ گازن: گله‌و شکایت؛ گولشه‌نی راز: باغچه‌ی پرله‌نه‌ینی؛ گولشه‌نی راز: کتیبه‌که شیخ محمودی شه‌بستری (سالی ۷۱۷ کوچی) له هه‌زار به‌یتا، دای‌ناوه‌و هه‌موی هه‌رباسی عیرقانه.

پوخته‌ی مانا:

نیشاراتی نه‌ینی تو، له‌گیاناندا، له‌و نه‌ندازه‌یه‌ دهرچو، که‌هیچ گیاتی‌ك دهری به‌ری و گیانمان زور به‌رته‌سك‌تره‌ له‌وه‌ی رازی تو‌ی تی‌بچی و جیی بیتمه‌وه. که‌ له‌ گیاندا پال ده‌که‌وی. هه‌ریه‌ك له‌و رازی واگرینگ به‌هه‌زار ره‌نگ و تهرزه‌وه‌ خو ده‌نوینی و ده‌یه‌وی گیانمان بستینی و به‌ په‌له‌ بیبا بو

خوی و دهرسی دلداری ئه‌وینی پی ره‌وان کاو گیان ئه‌و ئه‌ر که‌وا گرانه‌ی زۆردژواره، بو هه‌لگیری. رازی ئه‌وین، وه‌ک تیریکن له‌ بروسکه‌ی عاسمان ده‌که‌ن. ته‌نیا به‌وه‌نده به‌س ناکه‌ن. سینه‌مان بتاوتنه‌وه. نیشانه‌یان له‌ گیانمانه‌و هه‌ر ده‌ییکن. یاره‌ گیانه‌ شیرینه‌که‌م، چون ریم ده‌که‌وی به‌گله‌یی له‌ده‌ست ظو‌لمت بنائینم. ئه‌وی منیش ئازار ده‌دا، هه‌ر روحمو به‌زه‌یی تو‌یه و من نایزانم. من له‌ده‌س تیران ده‌نالیم. تیریش گله‌ له‌به‌ختی خو ده‌که‌ن؛ که‌ تو دورت خستونه‌وه و له‌ دلی مندا جیگات دا‌ون. چیروکی من و تیری تو، وه‌ک چیروکی بولبول و په‌پوله ده‌چی. به‌ رو‌المت گزی ئه‌وینی بلیسه‌ی داوه‌ته دلیان به‌لام بی‌ینه باری راستی؛ ئه‌و هه‌ردو دلسوتا‌وانه بونه‌ته گو‌لجاری رازان و له‌ناو به‌هه‌شتی ئه‌ویندا، دین و ده‌چن دلیان بو‌یته گو‌لشه‌نی راز. پریه‌ له‌ باسی خواناسی.

۵ په‌یوه‌سته ژوه‌صلی ته‌دمینم کوسه‌راسه‌ر

بشکوژ و طه‌لیسم و هه‌رق و نه‌ترک و بازن

۶ سو‌بو‌و‌هی و قودوسی و حورین دبه‌هه‌شتی

په‌یوه‌سته شه‌بی قه‌دری لیقایاته دخا‌زن

مانای وشه:

په‌یوه‌سته: هه‌میشه، بی‌نی‌وان؛ بشکوژ: قو‌پچه؛ طه‌لیسم: پارچیک خشلی زی‌وینه. دوعای له‌سه‌ر هه‌لده‌که‌ن تا له‌ جو‌که‌و دی‌و درنج بیاری‌زین؛ وه‌رق: گه‌لا، خشلیکه‌ وه‌ک گه‌لا ده‌چی؛ نه‌ترک: مانگوله‌ی له‌رزانه؛ باز: دهرزیله‌ی خشل به‌شکلی باز؛ بازن: ده‌سته‌وانه‌ی له‌ زی‌و زی‌و؛ سو‌بو‌و‌ح: ناویکی خوا‌یه؛ سو‌بو‌و‌هی: به‌و فرشته‌نه ده‌لین که‌ هه‌ر ده‌لین سو‌بو‌و‌ح، سو‌بو‌و‌ح، و‌اتا خوا‌یه پاکی هه‌ر بو‌تویه؛ قوددوس: ناوی خوا‌یه؛ قوددوسی: ئه‌و فریشتانه‌ن که‌ هه‌میشه ده‌لین قوددوس، قوددوس، و‌اتا خوا‌یه هه‌ر تو خوا‌ه‌نی پیت و پی‌رو‌زیت؛ لیقا: توش‌بون.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! خو‌ت له‌ دلی من به‌ئاگای. جیا له‌تو، هه‌مو شتیک له‌به‌رچا‌وم بی‌گانه‌یه. ده‌مه‌وی ئه‌ گه‌ر بت‌گه‌می هیچ‌شت، هیچ ئافه‌ریده‌یه‌ک به‌گیان، بی‌گیان، به‌نه‌ینی نی‌وان منو تو نه‌زانی. نامه‌وی ته‌نانه‌ت قو‌پچه‌و خشله‌ زی‌و زی‌وه‌کانیش، که‌ ته‌لیسم و په‌لک و خرینگه‌و مه‌نگوله‌و دهرزیله‌و له‌رزانه‌و بازن و خرخالن و له‌سه‌ر تا‌پای تو ها‌لا‌ون؛ پی‌ بزانه‌ن. به‌زرینگه، ده‌نگ ده‌ده‌ن و لیم تی‌ک ده‌ده‌ن. بو‌یه هه‌میشه له‌هاتن بو‌ باره‌گا‌و دیداری تو، من داماو‌مو به‌ش‌برا‌وم.

نازانم کی گوتویه:

مه‌لی بو‌ نامه‌ نا‌وسی، له‌ نی‌وانی منو تو‌دا قه‌له‌م بی‌گانه‌یه نابی له‌رازی ئیمه‌ ئاگابی

۷ سونبول بسماتین و گولان پهرده دراندن
بشکفته نال نال و هشین بونه ترازن

۸ جوبار درهوان چمه نان تهرج جوان
مه ستانه برهف رهف لکه ناران سی و قازن

۹ هه ریه که بته ماشاگه می حوستانه ژه رجا
ته شبیهی نیگاران بجه مالاته دنازن

مانای وشه:

نال نال: گوئیکی کویتانه؛ هشین: شین، کهوه؛ هشین: سهوز؛ تراز: ریک و له بارو بهرانهر؛ ترازن:
میرگی به تهرایی، تهره زن؛ تهرج: بیجم، لق، چل.

پوخته می مانا:

تهی دل! وهره برّوانه؛ به هاره دنیا خه ملیوه. سملان بدهم شنه باوه شه مایانه، ده له رنه وه. گوئی گولاو
- که خونه بون و له شهرمان، دهر نه چون - له خوشیانا، سه رخوش بون. پهرده یان دراند. برّوانه
چلون پشکوتون. گوئی نال نال، به هه زار نال و آلاوه، خو ده توین. هه رچی چیمه ن و میر گوئن،
له خوشیانا گهش بونه وه و له تاسه می دیداری گولان، ناویان ده چاوان تزابو. ئیسته له خوشی
دیمه نیان، هه مو ده میان پر له تاوه و له تریقه می خنده می جوگه لان، هیند پیکه نین، شین بونه وه.
برّوانه چند ریک و پیکن، تیپی گولان، به ته کوزی هه لویتاوان. جوگه می ناوان، به رهوانی و
بیجمی چیمه ن و ابه جوانی، کاریکی وای کرد که سی وقاز له و دیمه نه گهشکه بین و وه
سه رخوشان، بیته دهره می گول و ناوان و پول پول له دهره یان گهرین. یاری گیانم! دلی دل! هم
گیان هم دل، هم گولم. له و هه موانه چگولن، چمه لن؛ چقل. چله و سه وزه می له چیمه ندا
پی ده که نن؛ گشتیان سهریان دهریناوه و به چاو، بدل دهروان و به تاسه وهن تو بینن. هاتونه
سهیری جوانی تو. هه مو گیاندارو بی گیانیک، وه که هه مو جوان و دل به ران، به جوانیت شانازی
ده که ن.

۱۰ تیران لمه ده ت دوست مه تی سینته هه ده ف کر
نازان لمه که ت یاری، مه زاری و نیازن

۱۱ میجرایی دونه برو کو ژبالاته خویان
دهر سه جده گه می عیشق نیازی مه نه مازن

۱۲ گهر حوسن و مه حه بیته سه رابه رده می جان بن
گه شاهو گه دا، گه بخوه مه محمودو نه یازن

۱۳ نەف حورو پەرىچىپەرە بتولاتى جەمالى دەر سورەتى تەحقىق «مەلا» غەينى مەجازن .

ماناى وشە:

ھەدەف: تامانچ؛ زارى: گريان و شيوھن؛ نياز: پارانەوھ؛ نەماز: نوژ؛ نەمازە: تاييەتى؛ چىپەرە: روخسار .

پوختەى مانا:

ئەگەر يار تيرمان باويتى؛ ئىمە سىنەى بودادەكەين بەنیشانە. ئەگەر ئەو دەسكا بەنازان؛ ئىمە بەگريان و نياز پارانەوھ دەپلوتىين .

ئەگەر طاقى بروكانى، لەو بالايە يىنە بەرچاۋ؛ سوژدە دەبەين لە جىگاي سوژدەى ئەويندا . نوژە كانمان تاييەتىن و نوژو نزاى دلدارانەن . ئەگەر جوانى دەگەل ئەوينى راستىدا، بکەونە ناو سەرسەراى گيان و تىكەلاۋىن؛ نەشايەتى لەناو دەمىنى و نەروتى، لە بازارى ئەوينى، سولتان و گەدا دەبنە يەك و مەمودو ھەياسىك نىە . ھەر يەك لەوان ھەم مەمودە ھەم ھەياسە . چونكە تازە لە بوئەيەكدا تواونەوھو جياوازى لەناو نەماوھ . ئەو جوانانەى كە وەك حورى و روخساريان وەكو پەريانەو، ئەو ەتە جوان تاشراوانەى - كە خەلکيان پى گومرا بوە - ئەگەر بەراستى بروانين و بەوردى لىي وردىينەوھ؛ پىدەزانين جوانى بەدەلن و جوانى راست لەپشت پەردەى ئەزەليەوھ تيشكى داۋنى .

«دینی بوس»

۱ مه‌لامه لگهر دنا دلهر ژنوصه‌د بوسه ماین دهین
مه‌جال دى بخوازم دى دینى ته (فوق‌العین)

۲ بره‌مزا قاب قه‌وسه‌ینى ژوان بورهان خه‌به‌ردارین
(فات‌القوس باریها الا یارامى القوسین)

مانای وشه:

مه‌جال: ومخت؛ دى: ده‌یژى؛ دهین: وام، قهرز؛ فوق‌العین: بالای چه‌م، له‌سهر چاو؛ قاب قه‌وسه‌ین:
به‌ئندازه‌ی دى که‌وانیک (باسمان لیکرد)؛ فات: ده‌ینه؛ باریها: تاشمه‌که‌ی؛ الا: هو؛ یا: نه‌ی؛ رامى:
هاویژ؛ قه‌وسه‌ین: دوکه‌وان.

پوخته‌ی مانا:

یار ده‌یفهرمو نه‌گهر له‌ئهویندا مردى؛ ماچیکت پی قهرزداریم. تو له‌کونه قهرزان گهرى که
نه‌گه‌یون. وا سهرله‌نوی، صه‌دچار له‌به‌ر پی‌دا مردوم. ده‌ی صه‌د ماچی گهردنی‌م له‌سهری‌بی.
هه‌تا ده‌لیم کوا قهرزه‌که‌م، ده‌لى قهرزت له‌سهر چاوان. ناللى له‌سایه‌ی گهردنم، دیاره‌ دیسان
واى‌نیازه چیم پی نه‌گا. ههر له‌باسی قابه‌قه‌وسه‌ین له‌رازى نه‌ینى بروی - که‌ئندازه‌ی دوکه‌وانن
- تاگادارین. که‌وان بدمره ده‌ست وه‌ستا، نه‌ی تیر بدمو که‌وان هاویژ.

هه‌روه‌که له‌کوردی‌دا ده‌لین «نان بو نانه‌وا ره‌وايهو گوشت بو قه‌صاب». له‌ناو عهره‌ب بوته
مه‌سه‌ل «که‌وان بده‌م که‌وان تاش». واتا هه‌ریارم ده‌زانى دلان به‌تیری مژولان و له‌که‌وانى
بروى که‌وانیه‌که‌یه‌وه، به‌هنگیوى. هه‌مو تیر هاویژیکى‌تر، باچنه‌وه مالى خویان.

۳ ژسیرا لاهه کان واجب ته نه زول کر دئیماکانی (فَإِنَّ الْعِلْمَ، آئِنَ الْعَيْنِ، وَأَيْنَ اللَّائِنِ إِذْ لَا أَيْنَ)

مانای وشه:

لايه كان: بئ جگه؛ واجب: بئويست؛ واجب الوجود: خدا، وانا بئ گومان هر هديه؛ ئيمكان: شياوى، ئيمكان له (اراهى فلسفه‌ده، بئ کرداريك يان شتيكى واهيژن كه له سهر بون و نه بونى پهك نه كهوى. وهك بونى مروو شينايى و جانه و مرو دوره گيانى بئ بزوتن. ناوى مومكين له به رانهر وشهى واجيدا ده گوتري؛ اين: له كوى؛ عين: چاو، بهر چاو؛ إذ: كه.

پوخته‌ى مانا:

خوداى گه‌وره، له نهينى بئ جگه‌يى ده‌ستى هه‌لگرتو خوئى له شياوان (له ئيمكانى) دا، نيشان داين. وهك خوئى فهرموى: «گه‌نجينيكي نهينى بوم، ئافهر يدهم هيئانه گور تا بمناسن» ته گهر له‌به‌ر ئه‌و رازه گرینگه نه‌با؛ چونمان ده‌توانى بيناسين؟ كوانى زانست، كوا سوماى چاو، كوا شتى ديار، ته‌نانه‌ت كوا له‌كوى هه‌بو، كه ته‌گهر خوا، دنياى دروس نه‌كردايه‌و وهختو روژو شه‌وو ده‌مى داننه‌نايه؛ وشهى كوانى و له‌كويش، نه‌ده‌زانرا چيه. بوخواى گه‌وره نه‌ده‌مو كاتو سات هه‌ديه‌و نه‌جگه‌مو شوين.

۴ ژماه‌ينا دوئه‌برويان په‌ياپه‌ى به‌رقى لاميع تين بعه‌ينى گه‌ربى صافى چنوره‌ك صيرفه ئه‌و مابه‌ين

مانای وشه:

ماه‌ين؛ نيوان؛ ماه‌ين؛ دهر بارى سولتان، هو‌ده‌ى چاوه‌نورى بئ ديتنى سولتان؛ صيرف: خاليص و پاكى بئ خه‌وش.

پوخته‌ى مانا:

له‌نيوان هه‌ردو ئه‌برويان، له‌سهر يه‌ك هه‌ر بروسكه‌ى پرتروسكه‌ى ديار ده‌ده‌ن بومن. به‌چاوى رون و بئ‌تانه، كه‌بئ‌يينى، ده‌زانى له‌و نيوانه‌ى دا نيشانه‌ى كامه‌ نورى پاكه‌ ده‌نوئى.

۵ بده‌ستورا ته‌دا، وى ژى ژفى ناڤى قه‌ريكم ئه‌ز (قَصِفِ الْعَيْنِ نُورَ الْعَيْنِ أَلَا يَا زَيْنَ كُلِّ الْأَزِينِ)

مانای وشه:

ده‌ستور: ئيجازه؛ ويژى: ئه‌ويش؛ ژفى ناڤى: له‌ونيوانه؛ قه‌ريكم: به‌رى بكه‌م، له‌نيوان لابه‌م؛ قَصِفَ:

دهسا رون بكموه؛ نورالغین: ئه‌ی نوری چاو؛ ئه‌لا: بریه‌تیه‌له: ده‌گه‌ل تۆمه: یا: ئه‌ی؛ زین: زینت و جوانی؛ گُل: هممو، گش.

پوخته‌ی مانا:

یاری تاقانه‌ی بی‌هاو تام! ئه‌گه‌ر تو ئیجازه بده‌ی و ریگه بدریم بو باره‌گای نزیکانت؛ من گهره‌کمه ئه‌و نیوانه‌ش که بروی یاری دنیا بین و له‌وانه‌وه تیشکی خوت نیشانداوم؛ له‌ ناو بچی و چاوم به‌خوت - که سولتانی سولتانانی - به‌ بی نیوان و ناو بزی و پرده و له‌مهر رون بیته‌وه. ده‌زانم ئه‌و دیتته‌ی تو، چاوی دل‌ی رونی ده‌وی و ئه‌شی تانه‌ی له‌سه‌ر نه‌بی. ده‌سا به‌زه‌بیت پیمدا بیت. روناکایی چاوه‌کانم چاوی دل‌م رون که‌روه؛ با جوانیه‌کعت بی پرده بیت به‌ر چاوان؛ ئه‌ی جوانتر له‌ هممو جوانان و ئه‌ی مایه‌ی جوانی گش جوانیک له‌عالمدا!

٦ به‌هایی عیشویه‌ک له‌علان مه‌یه‌کسه‌ر (ماملک) به‌خشی
دلو جان زی له‌سردانی و ظالم هیژ دبیژت: ده‌ین

مانای وشه:

به‌ها: نرخ، بایی؛ یه‌کسه‌ر: به‌یه‌که‌جاره‌کی؛ ماملک: هه‌رچی شکی ده‌برد، هه‌رچی هممو؛ هیژ: هیشتا، هیمان.

پوخته‌ی مانا:

له‌ نرخ‌ی نازی لیوانی، به‌جاریک هه‌رچی هممو دام
دلو گیانیش کرا پارسه‌نگی، زالم هه‌ر ده‌لی: کوا وام
«نالی» ده‌لی:

قیمه‌تی ماچی دوصد کیسه‌یی ساغه‌و نیمه غه‌یری یه‌ک کیسه‌یی سه‌دپاره له‌ گیرفانم دا

٧ مه‌لا هه‌روی بین هه‌روی ئه‌گه‌ر هه‌روی دناسی تو
(هوالمغبود. هوالمشهود. بَلْ لَاغَيِّرْ فِي الدَّارَيْنِ)

مانای وشه:

هو: ئه‌و؛ مغبود: په‌رسراو؛ مشهود: دیار و به‌رچاو؛ بَلْ: به‌لکه؛ لاغیر: نه‌شتی تر؛ فِي الدَّارَيْنِ: له‌ هه‌ردوک مالاندا، واتا، دنیا و قیامت.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا له‌کویی؟ له‌ باره‌ی کیه‌و تو ده‌ویی! ئه‌گه‌ر یاری تاقانه‌ی سه‌روه‌ری یاران، ده‌ناسی و تانه

لهسهر چاوی دلت نیه؛ همر لهو بزوانه همر لهوی. همر ئهو شیاوی پهرستته. همر ئهو دیاری بی
پیواره. تهنانت ئهوهش بزانه که له همدوك دنیااندا، جگه لهخوی؛ هیچکس نیه که بو
پهرستنی بشی.

«چیرۆکی جوانیت»

١ من دبەر (قالوایی) باطن قهویرا بو ئەقین
هیژ لسهەر عهدها ئەلهستم تابرۆژا ئاخیرین

٢ من دقێ لی ئەشکهراکهه جارەکی داغا نهین
(گفتیم اورا ما دُعاگوی توایم آی حورعین)
(أغرَضْتُ عَنِّي وَقَالَتْ مَادُعَاءُ الْكَافِرِينَ)

مانای وشه:

قالوایی: باسی کرا؛ قهویرا: دهگهڵ ئەو؛ عهده: پهیمان؛ عهدها ئەلهست: پهیمانی ئەو روژهی که خوا گیانی دروس کردن؛ گفتیم: گوتیم؛ ما: ئیمه؛ حورعین: کیژه چاو رهشه کهی بهههشت؛ عین: چاو گهوره؛ عین: گاکووی که زۆر بهچاو جوان ناسراوه؛ أغرَضْتُ: روی وهرگیرا، نارمزیهتی نیشان دا؛ عنی: لهمن؛ قالت: گوتی ئەو میوینه؛ ما: چیه؟؛ دُعَاءُ الْكَافِرِينَ: نزای خوانه ناسان. خوا لهقورعان وتووێژی جهمه نده میان دهگهڵ پاسهوانی تونی ئاورمان بو یاس ده کاو فرمویهتی: «ئهو انه ی لهناو ئاگران به پاسداری دۆزهق ده لێن: داوامان بو لهخوا بکهن روژیک لهسزیمان سوک کا. پاسدار لهوهراما ده لێن: راسپاردنه تان له ئیمهوه نه هاته لا، به بهلگهی زۆر ئاشکراوه. ده لێن به لی: ده لێن بوخوو دوعا بکهن. دوعای کافران، جیا له ری لی ون کردن؛ چیترا ناکا.»

پوختهی مانا:

من بهرلهو روژهش که خودا گیانی بو له شان دروست کرد؛ بیومه دلدارای یارم له دهر و ن دا. ههتا ئیستاش، ههر لهسهەر پهیمانم ماوم و نه گۆراومو، تا دوا روژیش ههروا دهیم. ههمو ئاواتم ئه مهیه جارێک داخی ناودلیم ئاشکرا بکهم.
پیم گوت: ئیمه نزا گویتین، هوێ چاوره شه بهههشتیه که! روی لهمن وهرگیراو گوتی: دوعای

کافر بهچی دهچی؟!

۳ نهی شههی عالیجه‌ناب، پور عاجزو پهرگه‌نده‌نهم
ناه ژدهست جه‌ورا نه‌فیننی چبکرم؟ من به‌نده‌نهم

ع صه‌برو طاقه‌ت من نهمان لی بی‌کس و دهرمانده‌نهم
(گر بخوانی ور برانی بنده‌ام تازه‌ام)
واجب لی امتثال الامر ماذا تأمرین

مانای وشه:

عالی: بلند؛ جه‌ناب: لایمن؛ عالیجه‌ناب: وشه‌ی ریژگرتنه بو‌گه‌وران، واتا: پایه بهرز؛ پهرگه‌نده: پهرگه‌نده، پهری‌شان وبلآو: دهرمانده: داماو؛ بخوانی: بانگ‌کهی؛ برانی: دهرکهی؛ واجب: پیویست؛ لی: بو‌من؛ امتثال: به‌جی‌هینان؛ نهمر: فرمان؛ ماذا: چی؛ تأمرین: نهمر نه‌فهرموی خانمه‌که.

پوخته‌ی مانا:

پادشای پایه‌به‌رزی جوانان! زور وهرزو پهری‌شانم. ناخ چی‌یکم له‌دهس تازاری شهو دل‌داریه. من کوپله‌ی تو. تو‌قره و تارام پی‌نما. یه‌کجار بی‌کس و داماو. گهر دهرم‌کهی یان وه‌مخوینی، من ههر کوپله‌م هتا زیندوم. پیک هینانی فرمانی تو، به‌نمرکی پیویست ده‌زانم، چون ده‌فهرموی تا وایبکم.

۵ صوه‌تم نه‌ز پیتا نه‌فیننی تیک بو نهم گهردو هه‌با
(ان لی آیات صندق کان فی‌هذا النبا)

۶ حوری یا روژا لیقانی، نازکا مه‌خمه‌رقه‌با
(حبذا روضات نجد زرتها عهد الصبا)
(روضه یجری علی أرجائها ماء معین)

مانای وشه:

پیت: گر؛ گهرد: توژ؛ هه‌با: توژه وردپله‌ی ده‌وری هه‌تاو؛ ان لی: تمواو بو‌م هه‌یه؛ آیات: نیشانگه‌ل؛ صندق: راست؛ کان: بو؛ فی: له‌ناو؛ هذا: نهم؛ نبا: خه‌بهر؛ لیقنا: توش‌هاتن؛ مه‌خمه‌ر: پارچیکه؛ حبذا: چمند خوش‌بو، نای که‌باش‌بو؛ روضات: باغچه‌گه‌ل؛ نه‌جد: زورک؛ نه‌جد: ته‌پولکهی بی‌گیا؛ نه‌جد: ناوی شهو گرده‌یه که قه‌سی عامری (مجنون) له‌سمر شه‌وی دور به‌دور ده‌یزوانیه ره‌شماله‌کانی هوبه‌ی له‌یلی و گورانی پیندا هه‌لده‌گوت؛ زرتها: دیدارم لی‌کرد؛ عهد: زه‌مان و چاخ؛ صیبا: مندالی؛ یه‌جری: ره‌وان ده‌بی؛ علی: له‌سمر؛ نهرجائیه‌ا: لایمن گه‌ل؛ ماء: ناو؛ معین: ره‌وان.

پوخته ی مانا:

به گری ئه وینی سوتاوم؛ تو زو خوئیشم بابر دی. درو ناکهم شایه تم ههن. ههرچی بو، دل داری کردی. خو زیه که ی بههشتی خودا، ناز کو له ی کهوا مهخه رم! بیریک له هه زاریم بکه. ئاخو بی تو چون دهر بهرم؟ خو زگهم به دهوری مندالی و چونه نهج دی پر له وه ز ی. چهند کانی و ئا ویشی لی بون. داخم ئه و خو شیه تی په ز ی.

شیاوی باسه، ئه و بهیته له شیعه ره کانی قه یسه بو له یلای داناوه. گو یا ده گه ل له یلایه دا به مندالی له نهجد، بهرخ و کاریان ده له وه راند.

۷ من لسه ر بهد ری مونیر مه کتوب دیه نه قش ی سه واد
سه ر بهیه ک ئانی دونونان خه طط ی ره یحانی دوصاد

۸ حادری من سه جده بر له و غه رقی خو نی بو فوئاد
ب ز در باغ و صائش ها تفی آواز داد:
(هذه جنات عدن فادخلوها خالدین)

مانای وشه:

سه واد: ره شایی؛ حادری: دهس بهجی، ههر له جی؛ فوئاد: دل؛ بهر ده ری: له بهر دهر کی؛ وصال: بیتک
گه یشتن؛ هه نه: ئه مانه؛ جنات: باغات؛ عدن: ئه و بهه شته ی خوا دا بوی به باب ه دم؛ فادخلوها: بچنه
نا ویه وه؛ خالدین: هه تاهه تابه.

پوخته ی مانا:

له سه ر مانگی چار ده شه وه ی تر یفه دهر، من نه خشیکی ره شم دیوه. دو نونی خه تی ره یحانی - که
هه ک دو برو ی یارم ده چون - گو شه یان دا بوه سه ر دوصاد - که به چاوی یار، ده شهبان - دل م بو به
گو می خوینی له و دیمه نه و سه رم خسته سه ر سو زده وه. له و حانه دا، له دهر کی باغی یاره که م - که
جی ژوان بو - ده نگیکی بی ره نگم ده ییست ده یگوت: ئیره بهه شته ی ئاده مه بچنه ژورو لی
ده رمه چن.

۹ نائیتن گو تن بقال شهرحو به یانی هوسنی تو
دی بحالو سییر بناسن دل فه سان ی هوسنی تو

۱۰ خوه ش «مه لا» ئامانجی تیران کر که مانی هوسنی تو
قهنه ی عشق جلال و داستان حسن تو
تلك انباء يقول الناس منا بعد حین

مانای وشه:

فہسانہ: ئەفسانہ، چیرۆکی کۆن؛ داستان: سەرگوروشته؛ ئەلک: ئەمانە؛ انباء: دەنگ و باس گەل؛ یقول: دەلی؛ ناس: مەردم؛ مەتا: لەئیمە؛ بعد: دوا؛ حین: ماوەیەک لە روژگار.

پوختە ی مانا:

هەر بە گەشتی سەرزەرەکی باسی جوانی تۆناکری. دەیی ئەهلی دل بزانن چیرۆکی جوانی تۆ چۆنە. ئەم جوانیەکی چەندبە باشی مەلای وەبەر تیران داو. چیرۆکی دلداری «جەلال» لە گەل باسی جوانی تۆدا، دەین بە باسو خەبەرێک کە مەردم لە دواڕۆژیکا، بو یەکتەری دەگێژنەوه. شیاوی باسە، وەختە بێ گومانم ئەو شیعراوە هی بوژیکی ناو «جەلال» بو. مەلای تەضمینی کردو. بەلام داخە کەم نەمزانی ئەو مەلای جەلالە کی بو. جەلال الدین رۆمی نەبو. جەلال الدین دەوانیەکی شاعیر هەبو؛ لە چەرخێ نو تا سەرەتای چەرخێ دەهەم (۸۳۰ تا ۹۰۸) ژیاو. نازناویشی فانی بو. سەیر ئەوەیە: لە هەمو ئەو نوسخاندا، کەمن دیومن؛ هەول لەتی دوامین بەیتی قەسیدە کە، زیاد لە هەموان، تەواو کوردانە نو سەراو. نو سیویانە عشقا جلال و داستان. بو ئەوەی سی لەتە مەلاش وەك ئەو بجی. پاشلە کانیان دەگەل ئەو هیناوە تەوه. بە یانا، فەسانا، کە مانا، ئەمانە هەر ویستویانە قەسیدە کە خروپز هەر هی مەلای بەلام پیاو کە مرخو چێژەکی شیعری مەلای باش چێژی؛ دەزانی شیعری ئەو نیە (هەزار)

که مان کشاندن

۱ صه نه می ژقهوسی نه برو دوهیلالی نهو نومانندن
دوکه مان لپورچی میزان بغه ضه ب لمن کشاندن

۲ نه دونون بغه ط موقابیل بیه دیح خه ط نفیسی
دوهیلالی دهستی قودرته، بقیرانی یه که نشانندن

مانای وشه:

صه نه م: بت؛ میزان؛ بورجیکه له عاسمان، ترازو؛ میزان؛ برانبر؛ غه ضه ب: توره یی؛ موقابیل؛
برانبر، روبه یه که؛ به دیح؛ تازه ی کهس نه دیتو؛ نشانندن، نیشاندن؛ دانان.

پوخته ی مانا:

ئویاره جوان و دلگه - که هه مو جوانیکی دیکه، ده پیرستن و بوته بتی دلدارانی - بروکانی هاته
به رچاو، هه رنه برو، وه که دومانگی یه کشه وه بون، له عاسمانیک دا دیار بدن. نهو دومانگه
له نوی یانه - که زور له بارو میزان بون - له مزلگه ی نهو بالابه، وه که دو کهوانی میرغه ضه بی
ئویندار کوژ، له من کیشران (ترازو کیشانی هه یه). دهستی قودرته ی خودایه که نهو دومانگه
یه کشه وه ی له عاسمانی صافی توئی برانبر به یه که داناوه و نیشانی مهردمی داوه. دیاره موجزات
قهوماوه. له بر چاوی هونه رمندانی خمت په سندن، جوتیک نون بون. له سمر ته ته له ی نورین دا،
دهستی به هیزی نه زهلی خه تی دابون. نون ده چاوی نهوان دا با، لهودو نونانه دانه بون.

۳ چهراتی حوسنه یاره ب بنیشانی پادشاهی
بهره ف دوطورزه طوغراوه به ماوه ری ره شانندن

مانای وشه:

بهرات: خەلاتنامەى گەورە گەوران، جەژنى رۆزى بەش کردنى؛ طەرەف: لا؛ طوررە: پەرچوگەى بّلاو لەسەر توتل، کەنارە، مێژەربەند، ریشوى بانمەراوى بّلاو؛ طوغرا: فەرمان، مۆرى قىجەل قىجى سولتان؛ ماوەر: گولّاو.

پوختەى مانا:

ئەى خودايە! ئەو روخسارەى داوتەبەيار؛ چۆن خەلاتو بەراتىگە بۆ دلتەرّان و دلداران لەدنيادا. کە بۆت ناردون. ئەگەر بەراتى پادشايان، ھەر تەنيا مۆرىكى پيۆە. ئەمبەرەتە کە نیشانەى پاداش و بەخششى زۆرتەو لەجياتى جیژنى بەراتە؛ لەھەردولّاو مۆرى توى کە دوکەزى بەلادا کراوى بەگرى و ئالقەو طوغرا ئاسان. پيۆە ديارەو دەورىان لەپەرچوگەى ھەنيەى - کە لە قاقەزى مەرجانىش سپىترو ناسک ترە - داوہ بەجوانى و لەبارى و، بۆن و بەرامەشيان ھيئە خوشن دەئىي گولّاو دەپرزىن؛ نەگ گولّاويان لى پرزاوہ.

ع ئەليفو دولامو ھى دین مەدئايەتا جەمالى
ژجەگەر مەکر تەسەللى و ژسىنە دەست فەشاندن

مانای وشه:

تەسەللى: سەبورى؛ دەست فەشاندن: دەست ھەلەکان، دەست بەردان.

پوختەى مانا:

روى يارى من، لەقورعانى جوانى خوادا، ئايەتيگەو نیشانەى جوانى خودايە. ليم دەروانى کەپوگەى وەکو ئەلفيگى راستو شوشو، کونە کەپوى وەك ھى يەكى دوچاويلکەى دەستى گەورەترين خەتخوش. دولابسکە سەرھەلگەزاوہ کانیشى بەدويىتى لام «ل» دەبيندرا. ناوى «الە»م خویندەوہو لە عەيبەتان وازم لەزيانى خوم ھينا. سەبوريما ھات کە جگەرم سوتاوہچش، دەستم لە سينەشم بەرداو دەستم لەدنياش راوہشانندو شيتى جوانى خودايى بوم. شياوى باسە، ھيئديگ لەبوژانى دى، دەميان بەھيى وەکو زەنە «ە» شېھاندوہ. سەيد رەشيد (شەھيد) دەئى:

کەدوخالم لەراستەى يىقلت ديت خەميگم گەر ھەبو ليم بوبە صدە خەم

۵ نەتنى ژقشتو زولغان مە دسينە صدە کولابن
لجەگەر سىيە کەمانان دوھەزار تير رەشاندن

۶ ژجه گهر «مهلا» پلینگان بکولابو چهنگ که رکر
 نه سهدان زی په نجه قیران دل و سینه هه زرشانندن

مانای وشه:

قشت: ریزه بسکیک که بهر یکی به قه یچی خشتیان ده کهن و له سه ره هیه داده وهستن؛ کولاب: قولاب؛
 قیران: ده گهل، پیرا؛ هه زرشانندن: هه لئرانندن؛ له بهر یه کبردن.

پوخته ی مانا:

ده ردی جه رگو هه ناوی من، دوسه ره یه دوسه ره یه. په رچو که قشتیله کانی و که زیه کانی به بزانگی
 سه ره به قولاب، تیروپز له جه رگم نیشتن، دوه هزار تیریان تی چه قاند، ئه و جار نوره راوی چاوی،
 دهستی پیکرد. ئه و چاوانه ی بو راوی دل و هه ناوان پلنگ و شیریان ناگاتی. به مژولان په نجه بیان
 له سینه و دل، وه کار خست و قولایان لی گیر ده کردو کو تو پارچه و له تیان ده کرد به راست و چه بیان
 داده برد؛ به جاریک لیکیان هه لوه شانندو له کاریان خست.

نازانم کی گوتویه:

مده شوشه ی دل به وچاوه مه ستست به سه رخوشی ده ترسم بیشکینی

«دهردی دوری»

۱) خه شمی لفه قیران مه که زو پادشاهی من
پرسی بکه جاره ک له طائو گونه هی من

۲ تہفتیش بموموبکہ ئەر ئەم بخەطائین
هینجا نہ کہ بیتن تەوہلاتی تہ جیہی من

مانای وشه:

خەشم: تورەيى؛ ھىنجى: ھىنگىن، ئەوسا؛ ولات: مەلبەند؛ جىيە: شوۋىنى.

یوخته‌ی مانا:

تو لمجوانی دا پادشای، من دلداریکی هزارم. بهر گهی توره بونت ناگرم. خوّم به گوناخبار نازانم. لام وانی به بو هزاران، دل به جوانی دان گوناچه. جا نه گهر له نهنزانیه وه کاریکم کرد، که خوانه کا گهر دیکی خسته سهر دلت؛ ههر گوزو گومبیت مهرنجی، نیوچاوانت گرژ مه کهو خوینم بی تاوان مهریزه. تو هیچ نه بی، له تال تالی کهزی و پرچه کافره دلر شه کانت - که پرن له میسکی خه طاو دلی منیان بهند کردوه - پرسینک بکه؛ داخو دلی بهند کراوم، هیچ گوناھی لی روداو؟ با موبه مو دلی هزار بیشکنن نه گهر جیا له موهینی بالآت، هیچ شتیکی دی له لایو؛ نه و بعداویک بخنکینه و منی دل تالانکراویش له دورهی خوٚت، له و لاتهش که توئی تیایی و بوته مه بهندی دلداران. بتارینه و جیی من بده به به کی تر.

«نالی» دہلی:

سہری ہر موی بہدہنم تہرزہ تہمہناییکہ گہردشی توکی سہرم ہیلہگی سہوداییکہ

۳ جه وراته به هیتین و جه فایاته پهریتین
قوربانى تبهىم گوډېده چارهك گلهى من

۴ زانى كو ژبه ر جه ورو جه فایان نه لمین دل
ردهمى بگه دانی خوځه كه سولتان و شهى من

۵ سى ساله ژده ردو ژبه لایاته هیلاکین
حه تنه بغه لك هه ر درتن ناوونهى من

۶ ما يهك نه فسهك من دبتن صه برو قه رارهك
قه د بیته وو بیته دبتن میثلى سهى من

مانای وشه:

به هیتین: توانه وه؛ پهریتین: پهرتاندن، وردو خاش کردن و لمهین بردن؛ گله ه: شکایت، گازنده؛
نه لمهین: نه لم، ئیش وژان؛ نه لمى: ئیش؛ به لا؛ به لا؛ به لا؛ گپروډه یی؛ ناوونه ه: ناخ و ناله.

پوخته ی مانا:

به جز یادان و بازاران، تاواندیتین. لمه ریه كت هه لته كاندین و به چاریك هه ر وردو خاش بوین،
لمه بین چوین. دلی برژاوم پرژانه، نه وه بو به ماوه ی سی (سى) سال، به دهردی گرانی دوری
گرفتارم، كه تاویكیش لمدوریتدا لیم به هه زار سال ده بورى و خوت ده زانی ئوقره و ئارام نه ماوه و
هه ناسه ی ساردم لمدوریت، وهك بلیسه ی تهن دورى سور، گهرم و گوره و چره دو كه لی هیئد به رزه،
سه رى گه یو ته عاسمانان. نه و به ژن و بالاراسته ی تو - كه تانه ی له سه ولى به ژن ريك ولوس
ده گری - سیبه ريكی ده ی هه ی. من سیبه ریم. تو به رموی و نه فهرموی، تازه هاتوم؛ لا ناکه وم.
ده سا نه ی سولتان و شاهى به راستی من! گوی معده سوچو گوناهاى ناراستی من.. له راست منی
ئاواری بی دهره تانی گمدای جوانیت؛ له تاواندنه وه وازیته و به لاواندنه وه، وه م خوینه. دل م خوینه
چاریك گله و گازنده کانی بیسمو دادی بده.

۷ گر شوبه ته ی په روانه دبه زمی ته چصه د گر
صه دناله هه زار رهنگی وه کی چهنگی وژیهى من

۸ نورین قه ده ها خه مرو حه یاتا مابه سردان
گه روى بده تن ده ست بده ست موشته رى هی من

۹ يهك عیشوه «مه لایى» ببوها بیته ژله علان
صه دجان مه هه بین هیژ کومو قه صصیر دبه هی من

مانای وشه:

گر: گرتی؛ گر: پیت و بلیسه؛ ژیه: ژیتار؛ بسمه: سمر به سمر؛ هی من: هدی لمن؛ بوها: نرخ؛ به هی: نرخ.

پوخته ی مانا:

له به زمیکدا توئی تیدایی، به هزار شاهنگ و هوا، له چنگ به سینگا کوتان و لهشی لاوازو باریکم - که وهك ژیت که مان زراوه - گویت له دهنگی وه کی چنگ و نالینی بلویری دهی.
من به خه یالی خاوی خوم وام داناوه یار به دهستی ناسکی خوئی، له بادهی بهرروناکایی تیشکی کولمی، پیاله یهك بداته دهستم؛ ژیان و ههستم له بهرانی بهری دا بدهم و سمر به سمر سهودا سمریگری. ناخ ته گهر یار بهو سهودایه رازی بوایه و دهستی دناو دهستم نایه و بیفه رموایه وا سهری گرت. هه ی له به ختم، لاناو هوژی کریاراندا، کهس وه کو من سودی نه برد.
مه لا نه وقسانه چین دهیانکه ی؟ که ی یار سهودای وا پر له زیان قبول دهکا. ته گهر ههرته نیا نازیکی به بزه ی لیوه ئاله که ی، به نرخ ی صدگیان بفروشی هیشتان تو ته گهر کریاری، له قازانجه و هیمان لهو نرخه ی دیهینی زورت که متر بی دراوه و نرخه ی تو کورتی هیئاوه.

«دور ناکه وین»

۱ نهز نزانم سه به بی یار چرّا دور کرین
شاهی شیرین دهه نان نهم ژخوه مه هجور کرین

۲ میثلی گوئی بی سهر و پا بومه لهر ضرربو شه کان
لهو بچه و گانی جه فایا خوه ژدل هور کرین

مانای وشه:

چرّا: بوچی؛ دهه ن: زار، دم؛ مه هجور: تهرک کراو، دوره وه خراو؛ ضررب: زهر؛ شهک: لیدان
به گوچانی شهقین؛ چه و گان: گوچانی شهقین.

پوخته‌ی مانا:

هیچ تی ناگهه، چو بو دلّم تا نهم راده خوئی خوین تال کرد؛ که سهررداری لیو شیرینان و دهه
قهندان، ویستی لای لی لایدهم و دور کهومه وه.
من وه کو گوئی گروقه ربوم، ده بهر زهبری گوچانی دوری دیداری، راده رفینرام و لی ده درام.
به لام هه رمام. نهو جار ناچار وردی کردم و پی ری خستم، لای و ابو له ناوی بردم. به لام نهویش
به هره‌ی نهدا.

۳ دامه صهه جامی فیراقی ژخوه غایب نه بوین
ژو یصالی قه دههک دامه وو مه خمور کرین

۴ نوری چه شمی مه کو عالم مه بچه شمین ته ددی
بجه مالا خوه ته وهک دیدیهی بی نور کرین

۵ نه فەسەك بى تەمەناچى نەدژىن يېتە دەمەك
ژتەھات ئەمرى ھومايون تەوہ مەئمور كرىن

پوختەى مانا:

صەت پيالەى ژەھراوى دورى، بەگيان و دلم چەشاندو دىتى من لەھوش دەرناچم و لەدەرگای ئەو
نەديارو بەرپيوار نابم، لەلایى ترمەوہ بومەت. بە رۆخوشى بانگى كردم. واى بەدیدیاری مەست
كردم، خوم و ھەموشتەم لەبیرچو. لە سەرخوشیان پیلوی چاوم بەسەر یەكتردا لكاون و ھیندە
سست و لەش گران، لێك نابنەوہ كە دوبارە بى بینمەوہ..

ئەى یارە مەستە چاوەكەم! تووى سوماى چاوى گيان و دل، ھەمو دنایم ھەر بەخوشى و سوماى
چاویكەوہ دیوہ، كە ھەر خوت بەمنت بەخشىوہ. بەجوانى تو روناك بوہ. ئیستا كە جوانیت نەبینم،
وہك چاوى كوێرم بەسەردى. دلم دەستەكوتى دەكاو گيانم سەرە نگرى دەبى و رەتان دەدا. گيان و
دلى بەراستەم تووى. تو ھەناسەى، بەبى ھەناسە چوڤ دەژیم؟ ئەگەر گەداى دەرکی مالم، ئەگەر
دلداری خويشتنالم، دەسكارى توم. فەرمانى پیرۆزى توبو، كە من وابم؛ من و گيانم، راسپاردەى
بەر فەرمانى توین. گول چنى سەر خەرمانى توین. ئیمەى فەرمانبەرى كزو زەبون و ژارو خاكەسەر
ھېچكارە نین، ھەر خوتى خوت.

۶ مە دزانى كو تودى (عاقیبة الامر) چكى
لەبى لەعلى شەكەرین ئاھ كو مەغرور كرىن

۷ ذەررەكە بوم دەھواياتە دویرانە یەكی
میتلى رۆژى بشوعا خوە تەمەشھور كرىن

۸ ژ (أنا الحق) بلەبىن لەعل خەبەردار كرىن
بگولابا سەرى زولفا خوە تەمەنصور كرىن (یان، بگولابا...)

مانای وشە:

عاقیبة: ئاكام؛ ئەمەر: كار؛ مەغرور: بەدى ھەوا، بەفیز؛ مەغرور: فریودراو؛ شوعا: تیشك و تیریز؛
أنا الحق: من خوام؛ (باسى كرا).

پوختەى مانا:

ھەر كەدلت كردینە ھوگرى جوانى خوت، دەمانزانى ئاكامى دلداران چوئەو چوڤ توشى دەردى
دل دەبین و چلوڤ پەندىكەمان بى دەدەى. بەلام چى بكەم لەدەست شیرنايەتى لیوى رەنگ ئال، كە
بەدینى فریودرام و لەبەندى دلداری خرام و كرامە پەندى عالەمى و لەناو ریزی دلداران دا، ناوم براو

ناوم زړا. تو به ټهوينی ليوانی سهلما ناوېك، توشی ټهوينی به ټینی راسته قانی خوت كړدم. ده گهل نورت دا ټيكل بوم. گيانم وهك ټهوتوزه وردهی ليهاټ كه له ده لاقهی ويراڼه له ټيريزی روژ دهالئو دهيندري و ناوبانگی به ټهوينداری روژ بلاو دهی. له خوشی ټهوتيكهل بونه، ده گهل ټيشكت، گيانم له خوې بايی يو، خوې به تو دهاته بهرير؛ هاواری ده كړد «من خودام». به تاوانی دركانی نهينی دلی، بهرو بوئی گولاوی كهزيت راكيشاو به قولایي كهزيانتدا هه لاوه سی و بهدردی مهنصور هه لالاجی مهشهورت برد.

۹ مونسهریف مادبوین ټم بهدوصه جاری «مهلی»

لی بوی كهسرو ټیضافی ټه خو مهجروو كړين

پيش گوتهك:

«له ريزمانی عاره بی دا (نحو) مونسهریف بهوشه يهك ده لئین كه بزای سـرو بوړو ژيرو جوت بزای (تموین). به پيشی پیتو ټامرازی تربچته سـری. ټامونسهریف بریه ټیه لهو چـندشـتانه كه هـر له بارېك ده مين و ټه گـر ټیضافـه نه كرابن؛ بزـاوه كانیان ناگوریت. ټیضافه: بهرستېك ده لئین له دووشه پېك هينراوهو يهك مانای ټهويكه ټريان تهـاود دهكا. بهوی هـموهل ده لئین موصاف، دوهـمیان موصاف الیه، لهـدستوری خویندنهـودا، موصاف الیه ژيردارهـو عاره بان پيش ده لئین مهجروو. موصافو چـند پيتی ديش هـن. كهـناویان ناون جار (يان، هـرفی جهـر)، ټامرازی جهـر، هـرگا دهـكهـونه سـرناوېك، ناوه كه ژير پيدا دهكا. وشه ی «احمد» له ريزمانی عـره بيدا، ټه گـر چی ټیضافـه نه كړی؛ لهـبر دوشـت لهـمونسـهریفی بیـشه: يـه كيان وهـزنی وشه كهـيه، دوهـم ناوی ټاشكرايه (ټیسمی عهـلم) مهـلا ناوی: احمد بوه.»

مانای وشه:

مونسهریف: وازلی هين، وه گـر باو؛ جار: هـل؛ جار: راكيشـر؛ كهـسر: شـكان؛ كهـسر: بزای، ژير لهـدوای پيتان؛ ټیضافه: زياده، سـربار؛ ما: بوچی.

پوخته ی مانا:

بهـدوصـت ټهـوهـندهـش جـزای دـل و مهـينهـت كيـشان و ژانـو بركو گيان كيـشانهـش، بوچی وازمان له دلداری تو دهـينا؟ نهـخير. ټيـمه بـويه نهـهاتوین بـگهـريـنهـوه. ټهـنانهـت من كه ناوی رواـلهـتيم ټهـممهـدیشـه ناوه كهـشم بوـهيچ ټامرازیکی كيـشان بار ناگورـی و دانانهـوی و نهـوینی پی كهـسری شانه. بهـلام تو كه له ټهـوينیـدا، هـموهـل جار به ټالقهـو چینی ټيـك شكـاوی بسـك و كهـزی يارت گـرتـهـو ټهـوينی جوانی دنياييت كرده سـهرباری ټهـوينی راستهـقینهـو به دو زنجير له دولـاوه بهـندت كـردم و راكيشـرام. چاری ناچار منی زهـبون، مـلم شوـر كـردو بوـرم خـواردو ټيـك شكـام و دانـهـويـام بو تـيرو تـانهـی ناـاگاـو نااـشـنايان و ملی گيان بهـدم پهـتـهـوه، وهـك مهـنـصـور لهـزيانـيش بومـو بهـكـافـريـشـيان لهـقهـلهـم دام. بهـلام ټيـستـاش لهـدلـداری پيـژهـوان نيمـو بهـهـمـمو دهـرديکی شـادمـو هـمـرگـيز وازی لی ناهينـمو

ناوه گه ږيښ.

«مخوي» دهلي:

ههتا حق ناصر هه حقمه منظور وه كو مهنصور ته گهر بگريښ بهدارا

پیتا ماتی

۱ ئیرو ژحوسنا دلبری دیسا هیلاکو سه‌رخو‌ه‌شین
ره‌م‌زین دوی شیرین‌سوژی صو‌ه‌تم بی‌تا ناته‌شین

۲ صو‌ه‌تم به‌رقا لامیعه ئه‌و نه‌جمو به‌درا طالیه
شه‌مسا سه‌مای رابیعه له‌و‌پر دشه‌وقی شه‌ووشین

۳ پر‌شه‌و وشاندن وی دله زولفین سیاه‌س‌ردان مله
تورا موخالیف سیلسیله سه‌لوا عه‌قارب لی‌مه‌شین

مانای وشه:

پیتا: بلیسه؛ ناته‌شین: ئاگرین؛ نه‌جم: ئه‌ستیره، وردیله‌گیا؛ طالیه: هه‌لاتو، دهر‌که‌وتو؛ رابیعه: چواره‌م؛
شه‌وق: روشناکی، ئاره‌زو؛ شه‌ووشین: ئالوزبۆین، شیواین؛ مل: شان؛ موخالیف: ناته‌با، پیچه‌وانه؛
مه‌شین: رویشتن.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌م‌رو دیسان - وه‌ك هه‌موده‌م - سه‌رخ‌وش و كه‌له‌لا و شه‌كه‌ت، له‌هه‌یز كه‌وتوم. جوانی دل‌به‌ر هه‌یج
ئا‌هه‌یكی بو نه‌هه‌یشتوم. ئه‌شاره‌و نازی ئه‌وجوانه‌ ره‌زا‌شیرین و دل‌كیش‌ه، به‌گر‌ی كوله‌ی ئا‌گرینی
سوتاند‌می، بر‌ژاند‌می. سه‌ره‌رای ئه‌و به‌گر‌سو‌تانه‌ به‌بر‌وس‌كه‌ش هه‌ل‌پ‌رو‌زام؛ ئه‌وی ما‌بوم لی
سوتاند‌م. یاری‌من هه‌ر شت‌یك نیه، هه‌مو شتی جوان هه‌ر خۆبه‌تی. چاوه‌كانی وه‌ك ئه‌ستیره‌ی
كاروان كو‌ژه، ری‌له‌ كاروانی دل‌داران هه‌له‌ده‌كن. هه‌نیه‌ی وه‌ك مانگی چاره‌دیه، له‌شی ئیمه‌ی
كل‌ول و بی‌تال‌ج و بی‌به‌ش - كه‌ له‌كه‌تان بی‌ره‌نگ‌رو هه‌ل‌ول و بی‌پو‌و سو‌ك‌تره - داده‌رزینی و ئا‌وی
چاومان وه‌ك ئا‌وی ده‌ریا و ده‌راوان ده‌ب‌زوینی و به‌ره‌و بال‌ای خۆی ده‌كه‌شی‌تی. رو‌خساری وه‌كو رو‌ژ

وايه. لهعاسمانی بڼدی بهژن و بالای را - که سر لهعاسمانی چوارم دهسوی - تیریزی جگهر سوتینی بهری ده کاو پرتشگی زور به تهوژمی دینه چاومان؛ هیچ ناینین و سریشمان لی دهشیوی. هیشتان زور به لای دی ماون که لهو بالایه دهی بینم. ریزی کهزیه ره شه کانی لهسر ملی سپی و جوانی، وا پاپوکیان خواردوه، ئالقه ئالقه دینه بهرچاو بو دله بهدبخته کهی من، ههریهك پیچهوانهی یه کتر بونه زنجیر لهملی دل و، ههریهك بوخوی راده کیشی و چند گهویکیشیان - تورئاسا - مهلی دلم راوده کهن و لهو زیندانه رهش و بون خوشه گهوه، بهصده داو شه ته کی دهدهن. باسی بهژ نهنه مامه کهی ههرناکری. بسکه سره هه لگه راوه کان، لهو بالایه گیان ده گزن، پیوهدهن. تو هره ده لئی وینهی دماره کولانن له میسکی رهش و بون و، له بهدبخته ختم و هه گیان هاتون و له سرداری سهولای بالای دین و دهچن.

۴ سه لوا عه قاریب لی وهطهن ئهو نازکا نورین بهدهن
قهندی درژون گفتو کهن بسکان دلی کر باوهشین

۵ بسکا سیا ره عنايه مهست یه کدی بههیران پیقه بهست
ههمیان بهمهستی ههلقه بهست دهر بهندی ئهو زولفا رهشین

مانای وشه:

کهن: پیکه نین، خه نین؛ باوهشین؛ باوهشین؛ ههیران؛ سرگردان؛ ههیران؛ چاو به روشتاکی لهسو کهوتن؛ ههیر؛ کو بونهوی ئاو؛ ههیر؛ باغ؛ ههیر؛ نوبه تی، تاو لهرز؛ وهست؛ وهستا، نهروشت؛ ههمیان؛ ههمویان، گشتیان.

پوختهی مانا:

مه لا سهول و دوپشکی چی، تو چی ته لئی؟! یارم بهژنی له تیشکی جوانی خودایه و له ناسکیش ناسکتره، له کاتیکا قسان ده کاو پیده کهنی؛ قهند دهوهری. بو دهر کردنی دلی مه - که وه کو میشی لاساره - بسکی کردوته باوهشین. بسکی رهشی شلکو بهلهرم شوخ و شنگ؛ بهمهستی له توینا ده گهران. له ناو ئهو باغی بههه شتهو له بهر بون و بهرامی خوش، ریگهی دهرچونیان گوم کردو بهسر گردانی مانوه. وهك نوبه تی دار، ده لهرزین. له ترسا پالیا دایه که له دهوهری یه کتر به ئالقه ههلو یستان و سرخوشانه لیکنر هالان و دهستیان کرد به تالانی دلان و سهیرانی خالان. ئیمه له وساو هه گیرودهی بهندی ئهو کهزیه رهشانهین.

۶ ئیسیر کرم زولفا چهلهك ئهو حوریا شو بهت مهلهك
تیردان زده شتوزین ههلهك مهجروچی قهوسی پهروهشین

۷ تیردان ژقهوسى مالزراف ئهو گهوهره پورشهوق و تاف
صوتن لمن جهرگو ههناف لهو تيك لجهرگى ههژشين

۸ جهرگو جهسهه د تيك صوهته لهو خهف خهدهنگان نوهته
ژقهوسى هيلالى ژيهتونه ههيرانى ديمه مهوههشين

مانای وشه:

ئيسير: ديل، يهخسير؛ چهلهك: خوارهوبو وهك سهره گوچان؛ چهلهك: چهلنگ و شوخ؛ ههلهك: گوشه
خوارهوبو؛ ههلهك: ئالقه؛ ههلهك: هيلاكو به مهترسى؛ تاف: تيشك؛ تاف: تهوژم؛ نوهتن: سمين؛
تونه: ههرنیه؛ ههژشين: لهبريهك بئاوبون، پليخانهوه، داپلوخين.

پوختهى مانا:

ديلى ئهو پرچى چهلنگم؛ ئهو فرشتهى شوخ و شهنگم؛ تيرى لهبروى رهشى بريقه دارهوه - كه
زوړ جى ترسو هيلاكه - به كهوانه هاتنه دلّم. بريندارى ئهو كهوانه پهروه شينه. ئهو گهوهره -
كه تيريزى به تهوژمن - جهرگو ههناوى سوتاندم. جهرگم ههرداپلوخواوهو هيچ كهلكى پيوه
نهماوه. له شيشم وهك جهرگم سوتا. ئهو ههمو تيرانم دينى؛ ناتوانم خوم پنا بدهم، چونكه
تيرهكان نابينم. كهوانى بروى باريكهو وهك كهوانى خهلكى ديكه زىيهكى پيوه ديارنيه. له
روخسارى وهكو مانگيش - كه چاومى لى ناتروكيتمو لهجوانيهكهى سهرسور ماوم - مهوداى
خوشارنهوهم نيه.

۹ ههم بهدرو ههم زههرايه ديم ژوى عالمه كوبرايه ديم
خوهش دهست خهطو طوغرايه ديم ههرفان ژميسكى لى نشين

۱۰ لهوحى ژنوسيقال بدن ههردهم ژنوقه خال بدن
دادل بيهكدى پال بدن نوقطان ژزيرابى وهشين

مانای وشه:

زههرا: صافى بى گهره؛ كوبرا: ههره گهوره؛ نشين: نيشانه؛ نشين: دانىشتو؛ لهوح: تهتهله؛ سيقال:
مشت و مال؛ خال: سهرپرشتى؛ خال: خاوهن؛ توقطه: دلّوپه، نوخته؛ توقطه: ديارى بوپوك؛ زيراب:
ئاوهزير، زيرى صاف؛ وهشين: بوهشینه.

پوختهى مانا:

روخسارى يار، له مانگى چارده جواتره، مانگ پهلهى رهشى تيدا ههن؛ له جوانيهكهى بونه بهلا.
بهلام روى يار، له پهلهى ناشيرين پاكهو ههموى ههر صافى بى گهردهو له عالمى بالادا جواتر

دیمه نه.

دهسا قوربان توخوا دیسان سهرله نوی همر وه کو بهری، خوت بودلان وهرزینه. تهختی هه نیهت - کهوهك تهته لهی زیونه - بدهست پیدا هیئانی خوت، مشت و مال کهو ههر گیز له بهخو کردنی خو مهبویره؟ چهند دلویك له ئاوه زیر بکه به خشلی دهو روبهر. تا دلان بو تماشا یه پاله پهستوی یه کتر بدن.

۱۱ زولفا سیاه عنبر بکه خه ملی ژزیری زهر بکه
زهر بافو دیا بهر بکه میسکو گولابی لی ره شین

۱۲ ماوه رکه طه رح و پشکوان جیرانی بهرگو لولوان
ئو عهر عهرو سولوا جوان شهتری بمهستی لی خوشین

مانای وشه:

خه مل: خشل؛ زهر بافو: پارچه ی رایهل زیر؛ دیا: هریر؛ ماوه: گولوا؛ طه رح: قله گیای شلک؛ طه رح: تیسکی بسکولان؛ ره شین: بیرزینه؛ بشکو: قوچه، خونه؛ بهرگ: گهلا، نیاز ئو پهره نگه خشلانه یه کهوهك گهلا ساز دراو؛ شهتری: گولینگهی سهروپور؛ خوشین: خشه یان هات؛ خوشین: بهخشه خشه.

پوخته ی مانا:

له خورازاننده وه کهت دا، بیرت نه چی کهزیه ره شه عنبرینه کانیشته به خودان که، دایان بیته، خشلی زیری زهر له خوته ده. زهری و هریر ده بهر بکه، میسکو گولوا له جله کانت بیرزینه، تیسکی جوانی بسکه کانت و قوچه کانی یه خه و بهر وک که ههروهك چلی شلک و شوخ و غونچه ی گولان دینه بهرچاو. له هاوسایه تی مرواری و گهلا ی خشلی گهر دنت دان، بابونی گولوا بلا و کهن. ئوخه ی ئهوا یار نیازی دله که ی منی پیک هیئا. سهرله نوی خوی رازانده وه، ده لهوبه ژن و بالا شلک و ریکه ی - که وهك داری عهر عهرو سهولی نونه مام، تهرزو جوانه - وردبنه وه، چون ریزه گولینگه کانی خشه یان دی. ئیزی مهستی ئو جوانیهن و ناله و گاله ی مهستانه یان دینه بهرگوی.

۱۳ شهتری وتاین صورو زهر بایی نهسیم دایی سهحر
لوی جه بهه تی هه ژیان دوپهر لهورا سوکارا بی هشین

۱۴ مهشها سهحر یاری شه فیک دامن بهنگوشته ی عه قیق
ژی باده یا نورین ره حیق مهخموری خه مرا بی غه شین

۱۵ مهخموری وی جامی ئه زم یه غما کری رامی ئه زم
چاو نیری په یغامی ئه زم په روانه یی شه معا گه شین

۱۶ پەروانەیی صوتی کە بەد دلبەر ژبەر بورجا ئەسەد
تیردان ژرەشتو زین صەمەد لەو تێک ژخونی نەققشین

مانای وشە:

مەشەپا: روڤشت، گەرا؛ شەفییق: دلۆوان و خاوەن بەزەیی؛ ئەنگوشت: تلی، قامک؛ رەحیق: بادە؛
یەغما: تالان؛ رام: کەوی؛ رامی: تیر ھاویژ؛ رامی: داواکار؛ چاونییر: چاوەنواز؛ پەیغام: ولام؛ کەبەد:
جەرگ؛ صەمەد: ناوی خواپە، واتا بێ نیازو جێ نیاز.

پوختە ی مانا:

گۆلینگەو ھەودای سورو زەرد، کە وەبەر بای بەیان کەوتن؛ لەو ھەنیە پاکەیی یارەو، جوتیک
شابل - کەبەسک و کەزێەکانی بون - ھاتنە بەرچاو وەمان زانی روژ گیراوەو قیامەت لەدلداران
داھات. (ھەر وەکو خۆدا فەرمویە: (روژی قیامەت خەلکی دەبینی سەرخۆشن. بەلام مەستنین،
جزیای خۆدا زۆر بەتەوژم و بەترسە)؛ ھەمو دلدار بەو دیمەنە سەرخۆش بوین و لەسەرھوش
چوین.

سپیڤە بوکە یاری دل بە بەزەیی ھاتو رابرد. بەقامکی وەک یاقیقی خوی پیالەبەک لەبادەیی
دامی، سەرمەستی ئەو پیالە منم. تالان کراوی تیرھاویژو کەوی لەبەردەستی راو کەر منم.
چاوەنۆری ولام منم. پەپولەیی دەوری مۆمی گەش، ھەر بوخۆم. پەپولەیی جەرگ سوتاوم، دلبەر
لەسەروی چاوانرا لەکەوانی بروکانی - کە رەشو بریقەدارو دەسکاری توانایی خۆدان - جەرگمی
تیرەباران کرد. بۆیە لەخویندا گەوزاوم.

۱۷ کوشتم بقەوسی عەنبەرە شوخی ژدل ملدان بەرە
نیخستەدل صەد پەنجەرە ئەف رەنگە ئەم میحەت کەشین

۱۸ میحەت کەشین روزو شەبی دەر فیرقەتا شیرین لەبی
ظولما ژبەر دەستی تەبی ئەو عەدلە ئەم پر پی خوشین

۱۹ ظولما توکی پر پی خوەشم صوھتی دلی ھیجران کەشم
میثلی پەرەنگی ئاتەشم روھەک موحەررەد بی لەشین

۲۰ من دی سەحەرگاھا ئەلەست جامەک ژکەوئەر دوست ددەست
ژی دا «مەلی» لەو مایە مەست حەتتا حەياتی سەرخوھشین (یان، حیسابی...)

مانای وشە:

میحەت: مەینەت؛ میحەت کەشی: مەینەت کێش و بەئەرك و ئازار؛ دەر: لە؛ فیرقەت: جیایی؛ عەدل:

رہوا، عہدالت؛ موجدہرہد: روت و روتہوہکراو؛ کہوئہر: کانیوئیکی بہہہشتہ. خوا بہ پیغہمبہری فہرموہ:
 «ئیمہ کہوئہرمان دابہتو»؛ ژئی: لہوی؛ لہو: بویہ؛ حہیات: ژیان؛ حیساب: روژی قیامت.

بوختہ ی مانا:

کوشتمی بہو کہوانی بروی؛ دہئی لہعہنہر سازبہو. ئەو شوخو شہنگہ چہلہنگہ ہەر بہگالتہو
 شوخی کردن، بہراستی شانی دایہ بہرو بہدل وہبہر تیرانی دامو باش پیگرام. صدہدہلاقہی
 دہدل کردم؛ ئەگہر بیئہجہل نہمردم، مہینہت کیشانہکەم ہہیہ. نہلہبہرتیران خہمدہخوم،
 شہوروژو دہمو ژہمان لہ دوری دیداری یاری لیو شیرینم، دہردہدارمو خہبارم.

یاری شیرین! ئەگہر ئەو ہاوارہ دہکەم، لام وانی یہ تو زولمت لہمن کردہو. من دہسکردی
 دہستی خوتم، رامگری یان بمشکینی، وەم خوینی یان ئازارم دہی، لہ ہزار بہردو دارم دہی،
 مافی خوتہو ہہمو ئاکارت رہوایہو، عہدالت لہشوین خوئی دایہ. ہەرچی دہبارہی من بکری، با
 ئازارو مہینہتیشیی، زور پی رازیمو دلشادم.

بہلام گہرہکەم پیئتییژم، کہ دلہ لہ دوری دیدار وا سوتاوہ بوتہ پەنگری ئاگرو، ہەر گرشہی
 دیت. سوپاس بوتو کہ لہ رکہی ئاوو خاکی لہشی رەشم، روت کردم. بومہوہ بہوگیانہ پاکہی
 کہ ہیشتا لہلہشدا نہبوم. لہ بہیانی ئەو روژدا، کہ خوا گیانی ئافہریدانی سازدابو، بہرلہوہ بہسہر
 لہشانیاندا بەشیکات؛ یاری خوم دیت، پیالیکی لہئاوی کہوئہر لہدہستابو، چورئیکی بہشی من
 لیئا، ہەر لہو ساوہ، من مہستی بادہی دلداریم، تا دشچمہ دنیای بونو یہکجاری نیشتہجی
 دہبم؛ ہەر بہمہستی و یار پەرسی دہمینمہوہ.

شیایو باسہ: خواناسان لہلایان وایہ، پیاو تا لہم دنیایہ نہژوا، نہکہوتوتہ پلہی ژیان. وەك
 مہولہوی تاوہگہوزیش لہمبارہوہ فہرمویہتی:

بالام کردہوہ مہیل وەلای پەستی وردیکہلانہن دہروازہی ہہستی

«ماتش پره‌سین»

۱ وهره جانم کو چنازک وهره‌سین
زگول و نه‌سته‌ره‌نان نم ته‌به‌سین

۲ تو شه‌ه‌نشاه به‌سی من ژبتان
نهمو حیب ههر نه‌که‌س و خارو خه‌سین

۳ زخوه خانم قه‌دی ناکی مه‌بتیغ
تو نه‌باتی و لظه‌بی مه‌گه‌سین

۴ ههر شه‌قم نه‌عره زه‌نان تابسه‌ه‌ر
بسه‌گی کوی‌تور! هم نه‌فه‌سین

۵ بی‌تو بالله نه‌بوین یه‌ک نه‌فه‌سه‌ک
مه‌توی روح و موجه‌ره‌د قه‌فه‌سین

مانای وشه:

وهره‌س: گیاه‌ک و گولیکی سوره بو ره‌نگی سور ده‌کار ده‌کری؛ ره‌سین: گه‌یشتون؛ مُحِب: خوشه‌ویست؛
خه‌س: درک؛ خارو خه‌س: پروپوش؛ قه‌دی: دهر‌که‌ی؛ مه‌گه‌س: میش؛ نه‌عره: نه‌عره‌ته‌و هاواری
به‌قه‌و؛ نه‌عره‌زه‌ن: هه‌راوقا و کهر؛ هم‌نه‌فه‌س: هه‌والی نزیک.

پوخته‌ی مانا:

گیانه ده‌وه‌ره برّوانه! چه‌ند گولی ناسک گه‌یونی و خو له به‌رچاوان راده‌نین. وهره‌س و گولی
گولاوی و گول نه‌سته‌رن، ههریه‌که بانگ ده‌کا که‌من له‌هه‌موان ته‌رزو خونچیلهو دَگرت‌رم. به‌لام
من له‌ناو گولاندا، ههر توم به‌سه. تو له‌ناو جهر‌گهی جوانان‌دا، شای شایانی و له‌ناو مه‌کوی شه‌و

بتانهی بت پەرستان گیرۆدهی بون؛ توّم ههلبژاردو تو بهسمی. من زور بهرزه فری ده کم، نابم بهیاری ناکهسو درکو دالان. گول و بتو پادشایانی سهرزهوی لهچاو تو، وهك ختو خالن. گهرهوی من خانمه جوانه که! خوِت بو دهر کردنی ئیمه ماندو مه که. نهك ههر بهدهست ههله کاندن، به تیخیشهوه بو مان بیتی، دهست بهرنادهین. تو نهباتی و ئیمهش خو مان وه کو میشین له شیرنایهتی خوشمان دی. شهو ههتا روژ، ههر نهعهرتهو هاوارمه و به گیان و به دل ده نالم ده گهل سهگی بهرده گانه کهت هاوالم. سویندم بهخوا. ههناسیکمان به بی یادی تو نه داوه، تو گیانمانی و ئیمه بوینه رکه بو تو. به بی تو بی بشودان و له شیکی پوکی بی گیانین.

٦ جه ذبه دل رادهه ژینت ژمه لهو
دشه قان ناله ژرهنگی جه ره سین

٧ مه ژزلفین دبتان ره شتره بهخت
سه حهران تیت پهری پی نه حه سین

٨ وه ره مه یخانه بی شاهد پهره سان
شه معی ته ئه رنه بئیسین چکه سین

٩ مه ژناری دیه نوراته ددل
لهو ژعیشقی ته هه ر ئاتهش پهره سین

١٠ عهینی عیشقین و ددل ئاتهشی طور
ژسه نا بهرقی جه مالی قه به سین

مانای وشه:

جه ذبه: راکیشان؛ کیشان؛ رادهه ژینت؛ راده ژینی؛ جه رهس؛ زهنگوله؛ حه سین؛ بی زانین، ههست بی کردن؛ پهره سان؛ پهرستان؛ بئیسین؛ بئایسین؛ نار؛ ناگر؛ نور؛ روشنایی؛ ئاتهش پهرهس؛ ناگر پهرست؛ عهین؛ کانی؛ عهین؛ ههرخو؛ سه نا؛ روشنایی؛ قه بهس؛ بزوت؛ بت؛ لیره دا به مانا دل به ره.

پوختهی مانا:

زهنگوله تا رای نه تله کینن ئاواز نادا. منیش کیشه ری دل داری رام ده ژینی؛ بو به دهنگی نالم بهرزه. چاره نوس و بهخته که ی من، زور زور له پرچی دل به ران ره شترو پرگری تره. دهو ره شه و بهخته ره شه، بهری بهیان پهریت به لادا تی پهری و ههست پی نه که ی! یاری چاومهست! وه ره و سه ریك له مه یخانه ی ئه وانه ی جوانی پهرستن، دابیشه. مه لی تارلیک و تنو که. ئه گهر خو مان نه که یته مو م و له بهر تو ناگر ده خو مان بهر نه دهین، تا تو له بهری دانیشی؛ دیاره ئیمه زور ناکه سین و له دل داری دا به ده لین. ئیمه له گری ناگری دلی خو مان دا، روشناکی تو مان دیوه؛ بو به له سه ره خوشه و یستیت

پنمان ده لَين ټاگر په رست.

ئيمه خو مان سهر چاوهی کانی ټه وينين و همر خو مان ته واو ټه وينين و ټاگر ی کيوه که ی توری -
که به موسای گوت من خودام - له ناو دلی من دایسی. من له بروسکه ی جوانی تو، ټه و بزوتهم که
موسای به ره و طور کی شا. شیاوی باسه، خوا له قورعان، دهر باره ی بروسکه ی هه ور له شوینیکدا
فه رمویه تی: (نزیکه تیشکی بروسکه ی هه وره کانی خوا ده یئیری سو ما له جاوان برقینی.)

۱۱ ته دقې داوی بری بت نه دا

بیرم سهر بدو ټه نگوشت مقه سین

۱۲ گهر چی یه کسر لروخین فیل صیفت (یان، لره خین...)

راست و چه پ بازی لسه یری فهره سین

۱۳ بمه یی صافی بدین خه رقه ی زه رق

بخه رابات ی موغان ټهر بره سین

۱۴ ټهم قه دیم باده دنوشین ژطه هور

له و موقیم مه ست و خومار و ته له سین

۱۵ مه شه فان جام دکه فو یار دهر

هه ی هه ی و صو حبه ت و میری عه سه سین

مانای وشه:

داوی بری: دوا براو، له بنه ها تو: نهه: هه ری ټستا: رهخ: لا، طه ره ف: روخ: رو: روخ: قه لا له شه ترنج دا!
فیل: داشیکی شه ترنج و جان هه ری کی زه به لاج: بازی: کایه: گمه: فهره س: ټه سپی سواری و ټه سپی
شه ترنج: زه رق: شین: زه رق: فیل و گزی: خه رابات: مه یخانه: ټهر: ټه گهر: بره سین: بگه ی: طه هور:
پاک و خاوین کهره وه: ته له س: شرو شه بریو: بهر: باوه ش: عه سه س: جه زایه رچی: موقیم: نیشته جی:
موقیم: هه می شه.

پوخته ی مانا:

گهر ده ته وی ټه وسره پر گونگه له ی من لیخت و هه ی و بیر ی دل داری له سهر دا بنه بری: فهرمان بده
تا به دو په نجه ی ده ستی خوم، بی په ری ټم. له سهر ی خوم په رانن دا وهک مقه ستم.
گهر چی له گمه ی ټه قیندا، وهک قه لا، که وتومه په رو، وهک فیل، کولا و کول بوی ده چم: به لام
ټه مه ههر بویه هه شوفار به کارم نه زانن. ټه گینا من وهک ټه سپ واهه. دوخان دهر و م باده ده مه وه
به رده رگای ماله که تان.

ههر به و مهر جه ی بگمه دهر کی مه یخانه و بیر ی موغان ریگه م بدا بچمه ژوری: ټهم رو پو شه

برېښنه يه صوفیانه بهم - که پرّه له خپله و گزی و دزی و فزی - به باده ی رونی ده فروشم.
 ټیمه هر له ټه زه له وه، باده ی پاکي به هه شتی مان خوار دوته وهو ده خوینه وه. بویه هه میسه
 مه ستین و شروور وهك سپاله کون، لهدر کی مه یخانه که وتوین و نیسته جی بوین. ټیمه هر چه ند
 بویه سر وکی دار وغه و ټه شی مه خوره وهو دلدار، لین بترسن؛ به لام هر شهو تابه یانی ده گهل
 خه یالی یارمدا، هم باوه شو و گوزّه و هر ای مه ستانه و وتووېز مانه.

۱۶ مه سهر اهرده یی حورانه مه قام
 ژسیا زولفی بتان ټهر قهر سین

۱۷ قه لبی ټه عیان دکر ت حبو وجود (یان، وه جود)
 عیشق ټیکسیره و ټهم سیمو مسین

۱۸ مولهیمی غه یی وه ټیملا دکر ت
 مه دده و فیهض ژروح القدسین

۱۹ جه و هه ری عالی یه عونصور مه «مه لا»
 بیلحه قیقه ت نه ژخوار ټوستوقوسین

مانای وشه:

قهر سین: رزگار بین، راپسکین؛ قه لب: بهراوه ژو کردن؛ ټه عیان: عهین گهل؛ عهین: شتی دیاری
 و بهر چاو؛ حوب: ټه وین؛ وجود: بونیک که له بهر چاو و چاو ههستی پیده کا؛ وه جود: وه جد گهل؛ وه جد:
 ټه وین و خوشه ویستی و تاسه؛ ټیکسیر: دهرمانیکه ده یانگوت به مس و زیوی داکن دهیکا به زیر؛ مولهیم:
 ټه وی بیر ده خاته دلوه؛ ټیملا: گوتن بو نوسینه وه؛ روح: گیان؛ قودوس: پیروز؛ روح القدس:
 جو بر ایل؛ جه و هه ر: ره گه ز: عالی: بلندو پایه بهرز؛ عونصور: ماك؛ بیلحه قیقه ت: له راستی دا؛ خوار:
 ژيرو؛ خوار: زه بون؛ ټستوقوس: وشه یه کی یونانیه به ماکی بنچینه ده ټن که بریه تین له خاك و باو ټاگرو
 ټاو.

پوخته ی مانا:

ټه گهر ټیمه له ناو داوی که زی ره شی ټهو جوانانه ی که له دنیا گرتو یانین، رزگار بین؛ ده گه ینه ټهو
 سهر سه رایه که حوری زوری تیدایه و له ویدا پال ده دینه وه.
 ټه وین ټیکسیر ټیکی سهره. هر کانیکي تو ده یینی، مسه یان زیوه یان هر چی؛ ته نانه ت دل و
 گیانی مهش، وهر ده گیری و ده یکاته زیری بی خه وش. له پشت په رده ی پیواره وه ټیلهام نیریک وای
 خه بر دا، که جو بر ایل به هره دهر و کومه گ واری مه لایه. ماکی مه لا ره گه زه که ی زور جی به رزه و
 ټه گهر به راستی تی بگهن، له خاك و باو ټاگر و ټاو نه جیم تره. چونکه هه رکه س به ټه وینی خوا،
 ټاشنا بی؛ ټیتر قاپیلکی گلینی فری ده داو ده ییته گیانی نورانی و کاری به چوار ماك نامینی.

«همستی به‌شاندن»

۱ په‌یوه‌سته دونه‌برو لمه مه‌حبوب کشاندن
صده گه‌ز مه په‌یاپه‌ی لئه‌زی خه‌سته ره‌شاندن

۲ تیره‌ك ژكه‌مانی غه‌ضه‌بی دا جه‌گه‌ری ریش
مل‌دانه به‌رو سه‌ر ژدو‌گوشان فّه‌وه‌شاندن

۳ جوته‌ی نه‌سه‌دان په‌نجه‌سه‌رسینه نه‌اندن
کولاب گه‌اندن دل و هه‌ستی هه‌ر‌شاندن

۴ بوره‌ین ته ژقودره‌ت کونومان گوشه‌یی ئی‌عجاز
په‌یوه‌سته که‌مانان لگو‌هان گوشه‌ کشاندن

مانای وشه:

په‌یوه‌سته: پیکه‌وه لکاو، هه‌میشه؛ په‌یاپه‌ی: یه‌ك له‌دویه‌ك؛ غه‌ضه‌ب: توزه‌یی؛ ریش: زامار؛
فّه‌وه‌شاندن: دای‌وه‌شاندن؛ نه‌اندن: دایان‌نا؛ هه‌ستی: ئیسك، پیشه؛ هه‌ستی: بون و زیان؛ گوشه:
قوزین، کلکه؛ گو: گوی؛ ئی‌عجاز: موجزات؛ خه‌سته: نه‌خوش؛ خه‌سته: شه‌کته.

پوخته‌ی مانا:

یاری دل‌گرو خوشه‌ویست، دو‌برو په‌یوه‌سته‌کانی، ریک و باریک و که‌وانی، به‌ره‌و خواربو لا‌جانگی
برد، وه‌ك که‌وان له‌روم بکیشی. به‌شوین یه‌کداو بی‌پسانه‌وه صه‌دتیری بومنی زامار. کرده‌پلار.
له‌وناوه‌دا به‌توره‌یی تیریکی له‌و که‌وانه‌وه که‌له شیر ی سه‌ربران زور به‌سام‌تره، له‌ جه‌رگی
بریندارم دا. چونی پیکا؟ وه‌ك که‌وانداری ده‌ست راستی نیشانه‌پیک شانی دابوه به‌ر گوشه‌ی
که‌وانه‌ی برو و له‌سه‌ر هه‌ر توك گوشه‌ی گیره‌ی بنه‌تیران، سی‌ره‌ی گرت و دای‌وه‌شاندمی. راو‌که‌ر

که نیچیر ده پیکې، تاژی ده نیرې بوی بگری. به لام ئه و شیرې که وی هه ن - که چاوه مهسته کانیه تی - لدهوای پیکانی جهرگی من، به په یکانان؛ ئه و شیرانه په نجه یان خسته سهرسینه. شیاوی باسه وهك باسمان کرد «آسند» که عاره بان به شیر ده لاین، به ئه بجه دی شیصت و پینجه «عین» که به چاو ده لاین، صهتو سی به. دوشیر ده بن به چاو.

۵ میهراته دجانی خوه ژدل خهف کربو دل
دل چو جه گهرو سینه لسه ر جانی قه شانندن

۶ نونین ته هیلالی بقیران یهك ژسورا خهق
بی عهیب لدیمی قه له می غه یب کشانندن

۷ نه ققاشی ئه زهل ئیسمی جه مالی کونقیسی
خه رفین ته موجه سسه م ژسوری تازه ره شانندن

۸ ره یحانی و دیوانی و همم ئولشو موسه لسه ل
یهك یهك وه هه زار رهنگی ژحوسنی نه قشانندن

۹ ئه ف ئایه تی نوری ژ «مهلا» راگو نقیسی
کاتب ژسوری نوقطه بزیرایی ره شانندن

مانای وشه:

خهف کربو: شارد بویه وه؛ شانندن: ناردنی؛ موجه سسه م: به رزو به رچاو؛ ره یحانی و دیوانی و ئولشو موسه لسه ل: چوار شیوه خه تی هونه رین؛ به مانا وهك ریحان و رهوای مالی پاشایان و سی یهك و به زنجیره ن.

پوخته ی مانا:

من مهیل و خوشه ویستی توم، له کونجی قولی دلمدا، وه شار تبو. تو دلت برد هه رچی تیشی دابو بردت. گیان وه بهر تالانی کهوت، که له ناو دلم جیگیر بو. ته ناهمت جیرانه کانی دلشیم هه ر به درده که ی گیانم چون. جه رگم که هاوسای دلم بو؛ سینگم که ئه نوای دلم بو؛ هیچیان نه مان و تیدا چون. ئه و دونوه به راوه ژوه، له چه شنی مانگی یه کشه وه، له لایمن هیزی کیشهری خوداییه وه به قه له می نادیا ری به ی هیچ که مو کوریهك و که مایه سیهك له روت کیشران. ئه و شکل نوسه ئه زه لیه که ناوی جوانی ده نوسی. پیتی ناوی تو ی به زوی و له بهر چاوی، له سه روی جوان چاکان نوسی و دلکیشی و رمز اشیرینی هه ره په سندی لی پر ژاند. ئه م جار که و ته نه خشانندی. به هه مو شیوه ی هونه ری بسکو خال و که زی و رو خسار و لیوه کانی، به قه له می قودرته کیشاو ئه وسا وه کو نه خشانندی یه که مین رو پهری قورعان، به زیر کفت ده وری لیداو هه زاران رهنگی جورجوری له و به ژندها، جی کرده وه.

قصيدهى ھفتاۋ ھوتەم

“ناز و خشان”

۱ شوخ و شەنگى زوھرە رەنگى دل ژمن بر دل ژمن
ئاورىن ھەيىت پلەنگى دل ژمن بر دل ژمن

۲ وى شەپالى مىسك خالى دىم دورى گەردەن شەمالى
جەبھە تا بىسكان سەمالى دل ژمن بر دل ژمن

۳ زولفو خالان نون و دالان وان ژمن دل بر بتالان
گوشەيى قەوسى ھىلالان دل ژمن بر دل ژمن

۴ دىم نەدىرى بوعەبىرى خەمرى و گىسو ھەرىرى
سىنە كر ئامانجى تىرى دل ژمن بر دل ژمن

۵ سورشېرىنى نازەنىنى كوشتمە و ناكەت يەقىنى
وى بچەنگالا ئەقىنى دل ژمن بر دل ژمن

ماناى وشە:

ئاور: خېشە، ئاور: ھەيىت: مەترسى؛ شەمال: موم؛ نەدىر: ئاگرى سەر كىوان بو خەبەردان؛ گىسو:
برچى ھونراۋ؛ يەقىن: باومر؛ نون و دال: ند؛ ند: ھاۋتاۋ شەرىك.

پوختەى مانا:

يارى جوانى شوخ و شەنگم ۋەكو ئەستېرەكەنى زوھرە، ھەر لەدور دەدرەۋشىتەۋە ھەرچەند
ئاوران ۋەپىياۋ دەدا، ۋەك پلنگ چەند بەھەيىتە، ئاورى ھىندە جىگەى ترسە. دلى بردم! دلى
بردم!

ئەخونچىلەي رەزاسوكەي خال لەمىسكە، روخسارى وەك مروارى يەو ساي گەردنى وەكو
مۆمى مالمەيران، زەردو بەرزو كەلەگەتەو، بسكەكانى لەسەر ھەنيەي لەسەمادان. دلى بردم! دلى
بردم!

بسكو خال - كە وەك يەك رەشن - بو كوشتنى من بونە يەك، دلى منيان بەتالان برد. گوڭشەي
كەوانى برويان - كە چەشنى مانگى يەكشەو ەبارىكو لەبارو جوانو ەھمو عالەم بەتاسەو ەلئى
دەروانن - دليان بردم! دليان بردم!

بالاي وەكو چيا بەرزە؛ كولمى سوري وەكو ئاگرى سەر چيا، لەدور ديارەو دلداران ئاگادار
دەكا، كە دەس لە دليان ەھلگرن. بسكوئەو كەزى ھونراوى - كە لە نەرمى و بريقەدا، وەك
ھەيرىن - سىنەيان كەردە نیشانەو بەگەل تيرەبارانيان كەرد. دليان بردم! دليان بردم!
ئەو دلکيشە خوین شیرينەي نازەنينە، باوەرناكا كە كوشتومى، بەچنگوروكى ئەوينى. دلى بردم!
دلى بردم!

۶ فەتلو تابان داغورابان ئەبلەق و جوهتى شىبابان (يان، شورابان)
دامە بەرپەنجەو كولابان دل ژمن بر دل ژمن

۷ خوەش خەرامى ئەز غولامى نازكى شیرين كەلامى
طوطيا ئەيوان مەقامى دل ژمن بر دل ژمن

۸ ماھروىي مىسك بوىي سوز پلەنگى شیرخويى
وى بزولفا شوبهى گووى دل ژمن بر، دل ژمن

۹ ھەردو چەشمان نازو خەشمان كى ژبەروان عەقل و ەشمان
ساعەتا من دى بوەشمان دل ژمن بر، دل ژمن

۱۰ ماھتابى، ئافتابى ديم ژرۇژو شەب نيقابى
خوەش بچەنگال و كولابى دل ژمن بر، دل ژمن

ماناي وشە:

فەتل: پىچان؛ تاب؛ بادان؛ غوراب؛ قالاو؛ ئەبلەق؛ رەشوسپى؛ ئەبلەق؛ سەرگەردان؛ ئەبلەق؛ بەردى
مەرمەز؛ شوراب؛ گولینگەي سوز؛ شىباب؛ چاوكەي ئاگر؛ غولام؛ بەندە، كويلە؛ ئەيوان؛ ديوەخانى
شاھان؛ ئەيوان؛ ەيوان، بەريئالاي؛ سوز؛ رەوشت؛ خەشم؛ تورەيى؛ ەش؛ ھوش؛ وەشم؛ خال،
عارەبان بەخالى كوتراو دەلئىن.

پوختەي مانا:

ئەو كەزى ەشەو رەشانەي - كە وەك بالى قەلە رەشەن - لە رەشىدا، بە بادانەو پىچانى و دەگەل

سپايی لاجانگی، وه کو شهو و بهر به یان، هر سپی و رهش، دهچونهوه، جوته گولینگه شورّه که ی سهر و شهده ی، جار جار وه کولمی دهکهن - که وه کو چاوگی ئاگرمو دلی دلدار دهسوتینی و ههردی بلیسه ی خوش دهی - که زبه کانی له لایه ک و جوته گولینگ دهپال واند، بهجوت پهنجهو قولایان لهمن گیر کردو، دلیمان بردهمی دلّه کهم رو.

من بمدل بومه ته کویله ی لارولهنجهی واخوشو دلرفینه که ی. قسه ی هینده لهدم خوشه و گفتو لغتی هیندشیرینه، که ته نانه ت توتیه که ی له دیوه خانی به گیرانه وه ی گفتی یار، دلی بردوم! دلی بردوم!

یارم که لیم تورّه دهی؛ رهوشتی وه ک شیر و پلنگ، دلی ژاری لی ده ترسی. به لام شه گمر بویرم تماشای بکه؛ روی وه ک مانگی له چارده یه بوئی میسکی ده گهل تریفه که ی لی دی. ئاخ له دهستی زولفه کانی که سهریان وه کو گوچانی خواربوته وه. دلی منیان وه ک گو بردو هر بر دیان و ئیسته ش بر دیان.

دوچاوی یار، چله وهختی ناز کردنا، چله کاتی تورّه بوندا، عه قل و هو ش له پیاو دهستین. دلدار له هو ش ده ته کین و له سهیری روی، راده میتن. من جاریک له و رامانه دا، خاله کانی سهر کولیم دیت. دلیان بردم! دلیان بردم!

روخساری روژی رونا که، له ژیر په رده ی رهشی روبه نده که ی دا دهره وش. که وه ک شه و روژی گرتوه. له و شه و شدا، هه نه ی مانگی تریفه و گر شه گر شیه تی. بسکه سهر قولایه کانی، چنگیان دا وه ته هه ناوم. دلیان بردوم! دلیان بردوم!

۱۱ سهری نازی سهر فیرازی شوبهی زیر ره مزا مه جازی
دامه بهر چاکوچو گازی دل ژمن بر دل ژمن

۱۲ به ژنو بالا توخو علا من کرن قیکرا مطاللا
چیچه کا تهر حین دوالا دل ژمن بر دل ژمن

۱۳ میری غازی شیر ی طازی قیکران من دین بیازی
کر لمه ژغه فله ت فه گازی دل ژمن بر دل ژمن

۱۴ شیرو خشتن زولفو قشتن هن فه شارن هن فه هشتن
په هله وانان دهست فه هشتن دل ژمن بر دل ژمن

۱۵ روهنیا چه هقین «مه لا» یی ئه و ته جه لایا ته دایی
یا ژنه حمه د دل ره قایی دل ژمن بر دل ژمن

مانای وشه:

سه‌روی ناز: داری سه‌ولی له سه‌ولان جواتر؛ سه‌رفیراز: سه‌ربلیند؛ چاکوچ: چه کوچ؛ گازی: گله‌یی؛ گازی: بانگ کردن؛ گاز: قسرتین، گاز؛ مغلّا: توژینه‌وه تی‌روانین؛ غازی: په‌لاماردم؛ طازی: روت؛ بازی: کایه، گهمه؛ خشت: نیزه‌ی پچوکی هاویشتی؛ قشت: موی سر همنیه‌ی هه‌لپاچراو؛ فه‌هشتن: هیشتنه‌وه؛ په‌هله‌وان: قاره‌مان؛ قه‌مشتن: هه‌لمالین؛ ره‌فایی: رفاندویه؛ روھنیا چه‌هف: روناکی چاو؛ بینایی چاوان، ناوی خوادیه.

پوخته‌ی مانا:

ئمو به‌بالا سه‌ولی نازه‌ی، که له‌ناو داری سه‌ولندا، هه‌لکه‌وته‌یه‌و به‌راستی و شوشی ده‌نازی و سه‌ربلنده (یان، له‌ناو سه‌ربلیندان دا، وه‌ک سه‌ولی ناز خۆده‌نوینی و شانازی به‌راستی و ریکی و شلک و باریکی خۆی ده‌کاو) له‌ناو ئمو نیشانگاندا - که‌خوا بو وینه‌ی دل‌داری له‌سه‌ردنیای هیئاونه‌رو - یارم وه‌ک زیری بی‌خه‌وشه‌و جوانانی تر مس و زیویان تیکه‌لاوه. له‌سه‌ر چه‌ق و لا‌ساریم له‌دل‌داریدا، به‌ر کوتکی لو‌مانی دامو به‌گازی گازنان دل‌می لی جدا کره‌وه‌و بردی و بردی!

به‌ژن و بالایی به‌جوقه‌ی کا‌کو‌لانی‌وه‌و پلکه‌و په‌لکه‌ی سه‌رپوشیه‌وه، هاته به‌رچاو. مله‌نا له‌توژینه‌وه‌و تیوه‌و رمان. له‌وناوه‌دا، گولی سه‌رچلی جی‌به‌رز، - که‌کولمی بو - دل‌ی بردم! دل‌ی بردم! دل‌به‌ریه‌که‌ی هه‌ر وه‌کو میری هیرش به‌ر، به‌هروژه؛ به‌شیری بروی کشاوی تازه‌ساوی، گهمه‌ی ده‌کرد. له‌نه‌کاو بانگی منی کردو دل‌می بردو، دل‌ه‌که‌م‌چو!

که‌زی و به‌رچوکی سه‌ره‌هنیه‌ی، توژیزی شه‌وشیر، شه‌م‌نیزه‌ن. هیندیکیان وه‌شیر‌دراوی ژیر‌کلا‌ون و هیندیکیشی بو گیان کیشانی دل‌داران، هیشتونه‌وه. به‌ده‌م باوه‌هاتنه‌له‌ره، ده‌ت گوت پال‌هوانی نازان دینه‌مه‌یدان. یاریش ئمو زهندو باس‌کانه، سبی و ناس‌کانه‌ی هه‌لمالی. یا‌خوا خیری. ده‌بی چیکا؟ ئاکامی ئمو خۆسازدانه، دل‌بردن بو. دل‌می بردو! دل‌می برد!

خوایه ئمی بینایی چاوان! تو چیت به‌سه‌ر مه‌لا هیئا، تو تیشکتدا له‌روخساری ئمو جوان‌چاکه. روناکی جوانی تۆم‌دیوه‌و دل‌ی بردوم. هه‌ر ئمو خۆ ده‌رخسته‌ی تو بو، دل‌ی ئه‌حمه‌دیشی رفاند. ئه‌حمه‌د ناوی پی‌شوی مه‌لا‌به‌وه. ئه‌حمه‌د ناوی پی‌غه‌مبه‌ره (ص) دورنیه‌مه‌به‌ستی مه‌لا، لیره‌دا پی‌غه‌مبه‌ریش بی‌و نیازی وایی هه‌ر ئمو جوانیه‌ی که‌پی‌غه‌مبه‌رت به‌ره‌و خۆت پی‌راکیشا، ئیستا له‌روی سه‌لما نیشان منداوه‌و دل‌ی بردوم، خوشی له‌خۆم.

«دیمی بخال»

۱ مه‌له و فینجان لسه‌رده‌سته کو مه‌هتابا هیلال نه‌برو
نوماین من دمیرتاتی مه‌یا صافا زه‌لال نه‌برو

۲ بشیرینی، یزیبایی، بره‌فتاری، بیالایی
بنی نونین دطوغرای بی‌الا هه‌ردو فال نه‌برو

۳ بلا بیت (صائم‌الذهری) (بلا‌افطار) جاره‌ك بت.
كه‌سی زانی ژدلبه‌ر وی خویابن هه‌ردوسال نه‌برو

مانای وشه:

مه‌هتاب: طاغ هه‌یف، مانگه‌شه‌و؛ لبال: له‌ك؛ صائم‌الذهر: هه‌میشه به‌روژو؛ بیلا: به‌بی؛ افطار: روژو
كردنه‌وه؛ بلا: بلان.

پوخته‌ی مانا:

من بویه فینجانی باده‌م له‌سه‌ر ده‌سته‌و لی‌ی ده‌روانم؛ یارم - كه‌ روخساری مانگی، تیشك ده‌ره‌و
برو‌كانی وه‌كو مانگی یه‌كشه‌وه نه - له‌ناو باده‌ی بی‌خه‌وش و رون‌دا بینم و باده‌بیته‌ ئاوینه‌ی
تریفه‌ی روی، چاوم به‌برو‌یان بكه‌وی و مژده‌ی جه‌زنیان لی‌وه‌رگرم.

تو بروانه‌و ماشه‌الله له‌كاری خواكه. هینه‌ شیرین، ئه‌وه‌نده جوان، ئه‌و به‌ژن و بالای شوش و
ریك، به‌و هه‌مو لارو له‌نجه‌وه، نونی بروی كه‌ نیشان و موری پادشای گه‌وره‌یه‌و ئه‌و خالانه‌ی له
ده‌وری ئه‌و دو‌برو‌یانهن. كی دیویه‌تی؟ لی‌م رونه‌ كه‌س. ئه‌گه‌ر یار به‌لینی‌دا، كه‌ له‌ دوسال‌دا ته‌نیا
جاریك دیته‌ به‌رچاو؛ پیوسته‌ هه‌مو دل‌داریك روژوی دوسالانه‌ بگری و به‌بی خواردن و خواردنه‌وه،
چاوه‌ری‌بی به‌شكو خودا به‌ختی بداو جاریك چاوی به‌و برو‌یانه‌ بكه‌وی و جی‌زنی هه‌ره‌ پیروزی بو

ههَلْ بکهوئ.

٤ مهشی مهستانه ره یحانی دلی من دی دئامانجی
ره شانندی سینهیی تیران بکهوئسی ههردومال ئه برو

٥ سههه رگه زوهره سیما وادهچو گولشه ن بسهیرانی
بسهه چههقین نیشانی دا خهرامی ئه و هیلال ئه برو

٦ دبین خاوهه پهرسی تو نزانن من دکه شفیدا
نوماین من دشهرقی نازکا گهردهن شهمال ئه برو

٧ تنی ماههه تهرازونه دبایی حوسن کیشانی
هیلالی خاته می حوسنن لوی دیمی بخال ئه برو (یان، خاتیم...)

مانای وشه:

مهشی: روشت؛ مال: مالی کهوان، خوارایی کهوان؛ خواوهه: خوژ ههلات، لیره دا مه بهست خوژه؛
کهشف: دیاری کردن؛ کهشف: له زاراهوی صوفیان دا، له بهر رهوینی نهییانه، دهلین کهشف و کهرامات؛
خاته م: نهنگوستیله؛ خاتیم: دواپی پیهین؛
شیاوی باسه، سولتانان موری به نیشانی مانگیله یان تایهتی به فهرمانی ئه وانهوه دنا که تهرخان بی و
هه مو کارنک به کهیفی خوی بکاو کهس خوی لهو بهزتر نهزانیته.

پوختهی مانا:

له ده می به ره به یاندا، یارم - که تیشکی روخساری وه که ئه ستهیره ی زوهره ده چو - هاتوه ناو
باغچه ی گولان بو سهیرانی. بهژن و بالای ده له ریه وه دت گوت چله ریحانه ی شلک و بوخو شه و با
لیی ددها، لارو له نجه می مهستانه بو. بههه وای سهخوشی و مهستی له جوانی خوی، خه یالی کرد
راویک بکا. دلمی به ته مال هه لئناو کردیه ئامانجی تیرانی. له مالی ههردو کهوانی بروکانی، تیری
ده هاویشته سینه م. مردم، له بهر پای تخیل بوم. به نازوه به سههه چاوه سیسه کانم دا ده بوری. واتا
له پاش کوشتنم لاواند میه وه و ئه و پاوو پله پیروژه ی، له سههه چاوی به موله ق وه ستاوم دانا. بو
کروشمه و خه لوه کیشان، له جیاتی روبکه مه روگه؛ روبه خوژه ههلات مات ده به. پی م ده لئین تو روژ
پهرسی. نازانن من له وده مدها، که گه میه پله ی دلرونی و نه ییم بو ئاشکرابون، ئه و ناسکه ی
گهردن وه که مومی گه و ره مال زهردو بلندو به شوقه، له ثالی خوژه ههلاته وه گو شه ی بروی نیشان
داوم. چون هه تا هه م، رو له شوینیکی تر ده که م؟

بروی یارم گه لیک شته. بو کیشانی جوانی به خه لکی دنیادان له دولا دوتای تهرازون.
له ولایشه وه، موری به مانگیله ی پاتشای پاتشایانه که داویه تی به جوانیه که ی و له روخساری

بمخالی خو نشان دهدا.

۸ مه جه وهر عونصرهك خاميس نوما ئيرو دطاليع دا
دقی ته قويمی ئينسانی لطاليع بونه فال نه برو

۹ بزونتارا ددیری دا لهندا قا چهلایی
بمیحرایی مه بر سه جده بهلی نه ما خه یال نه برو

۱۰ دما بهینا دو نه برویان دینم قاب قه وسهین
ددهت من طورفه تو لهینن جه و ابا صده سوئال نه برو

مانای وشه:

جه وهر: ره گز؛ عونصور: ماك؛ خاميس: پينجه م؛ طاليع: دهر كه وتو؛ طاليع: بهخت؛ ته قويم: ريك و
له بار كردن؛ ته قويم: سال پيو؛ فال: له كتيب روانين بو تالغ؛ فال: خوشی وهری هاتن.
خوا فرمويه: (ئيمه بيجمي بنيا ده ممان به جوان ترين ريكي و لهباری دروست كرد)؛ هنداف: له لايهن،
لهديار؛ قاب قوسين: نه دازه ی زي كه وانيك؛ طورفه توالهين: چاو تروكانيك.

پوخته ی مانا:

ئه مرو قائم بو بهختی خو ده گرتوه؛ باسی بروی یاری هینا. دیاره بهخته كه م هیناویه و زور مزدهی
خوشم پی ده گا. روانیمه كتيبی سال و مانگ نیشاندهری وهخت و زه مان. ههر له روژی بناوانه وه تا
ئه مرو، بوم دهر كه وت كه خوی گه وره، ئه و دهمه ی مروی له چوار ماکی ئاوو ئاگرو خاك و با، هینا
به ره م؛ بوم ماکی ئه وینیشی ده كار هینا، من ماکی پینجه م هیه كه ئه وینه و ژيانم له سه ر
ئه وین بهنده. زونتارم له پشتی دابو له دیاری خاچیش و یستابوم، سوژده م ده برد. به لام سوژده م بو
وان نه بو، بو میحرایی بروی یاربو، كه بمخه یال هینا بومه بهرچاوی دل. ده نیوانی دوبروی دا،
نیوانی زی كه وانیکم دیته بهرچاو، كه ههر له چاو لیک نایكدا، وهرامی صده برسیاری من ده داته وه.
لیره دا ئیشاره تيك به هاتنی فرشته ی ولام بهر بولای پیغه مبه ر (ص) هیه.

۱۱ دباطین سه جده گاهی من له روان هه ردو نه برو نه
بیعهینی طاقی میحرابن دعیلمی ئه هلی حال نه برو

۱۲ نه گه ده عوایی موسایی دعیشقیدا بكم جائز
«مه لا» دايم ته جه لایه ژوی طه رحا شه لال نه برو

۱۳ بشیرینی، بزبایی، چکاتبو وه کیشایی
تعالی الله نیشان دانه وه شیرین ئه و میثال نه برو

١٤ نه شیرینا لدر به ندى، نه مه جوبی سه مه رقه ندى
نه کیشاین بقی رهندي لته قشی بی زه وال نه برو

١٥ نیشانا قاب قهوسه ینان کو قهوس ئاویته نه بصاران
دته قویما تهجه لالایی به سرلی بون هیلال نه برو

مانای وشه:

بعه ینی: هه رته واو؛ بعه ینی: له چاوان، له بهر چاوان؛ طهرح: لق و قل؛ شه لال: باریک، هه وادی باریک؛
تعالی الله: پایه بهرزی بوخوا؛ میثال: نمونه؛ بی زه وال: له نه مان به دور؛ نه بصار: به صهر گه؛ به صهر:
چاو؛ نیشانا: نهی نیشانی؛ نیشانا: نیشانهی؛ نیشان: ئایهت.

پوخته ی مانا:

له ته هی دل و گیانه وه، جیگه بو سوژده بردنم و روگهی نازو نیازنم دوبروی یارن. له زانستی
ریگه ناس و ته هلی حال دا، که وانه ی برو میحرابی راستینه و به میحرابی شیایوی سوژده دیته
بهر چاوی ریروان.

ته گهر بلیم له ته ویندا، من به پله ی موسا پیغه مبه ر گه شتوم؛ ریی تی ده چی، ته و جار یکیان
به دیداری خودا شادبو. من هه میشه له و لقه ناسکانه ی بروی دل به ره وه روشنی خودا ده بینم.
کام نوسه رو کام وینه کیش له دنیا دا، توانیویه تی ته و شیرینی و ته م جوانیه نیشان بدا. بهر زایه تی
هه ر بو خواجه. که بروی یاری تاقانه ی و به تاق هینا وه ته وه و جوانتر نمونه ی بی وینه ی، له و برویه
جی کرده وه.

زور وینه کیشی له زه بر، وینه ی شیرینی فهرهادو شکلی جوانانی به ناوی سه مه رقه ندیان
به دی هیئا. به لام هیچیان نه گه یونه ته و جوانیه نه مرو هه ره هیه ی که له بروی یارم دا هه یه و خوا
بوخوی خه تی لی داوه.

ته و ئایه ته ی که دهر باره ی نزیک بونی ژی که وان له قورعانا یه و ئیستانم که وانی برو،
که نیشانه ی صنعتی جوانی خودایه ده ی دینم، سو مای چاوان له دینی هه لده به زنه وه و به ره و دل
که وانه ده که ن و تیشکی وه که په لکه زیرینه دیته بهر چاوی گیان و دل. رو خساری یار له ریکی داو
له جوانی ده سکاری خودا، دیارده یه که و مانگی یه کشه وه ی برو که ی موری ته رخانه ی خودایه به وی
داوه، که له سر جوانان سه ره ور بی.

قصیده‌ی حه‌فتاو نویم

«خه‌مراحه‌لال»

- ۱ من دی سه‌هه‌ر شاه‌ی مه‌هه‌ر له‌بسی دیه‌ر مه‌خموربو
ئه‌ودیم زه‌ری سوژ موشته‌ری یاره‌ب په‌ری یاحور بو
- ۲ حوری وه‌شه، شیرین مه‌شه کاکول ره‌شه، خال حه‌به‌شه
خالین دقه‌ر میسکاته‌ته‌ر نازک به‌شه‌ر کافور بو
- ۳ نازک له‌طیف، گه‌رده‌ن ظه‌ریف له‌بسی شه‌ریف، کیمخه‌و قه‌دیف
من دی بو‌هخت، ئه‌و نیک‌به‌خت ئیرو لته‌خت فه‌غفوربو
- ۴ فه‌غفور سوژه، سیما دوژه هه‌بیته‌ پوژه، پوژدل گوژه
ئه‌و هاته‌ مه‌ش، من چونه‌ هشی دل‌من دعیشق‌ی فو‌ربو
- ۵ دل‌بو که‌ری زایا به‌ری لازم هه‌ری دی‌ئه‌و زه‌ری
من دی گه‌له‌ک، ئه‌و سورمه‌له‌ک وه‌ک مه‌شه‌له‌ک پوژنو ربو
- ۶ مه‌ی به‌رکه‌فی مه‌شها صه‌فی سوژا ده‌فی داقه‌رقه‌فی
حوسنا لدیم وه‌صفان نه‌شیم هه‌رچی دبیم ژی دوربو
- ۷ دامن سروش وه‌ر مه‌ی بنوش ذه‌وق و خوروش له‌و چوم ژه‌وش
ژوی عیشوه‌یا یاربو خویا ئه‌و نه‌ ژمه‌یا ئه‌نگور بو

مانای وشه:

مه‌هه‌ر: کاکیشان؛ زه‌ری: سه‌موزه‌نگ؛ قه‌ر: ره‌ش؛ ته‌ته‌ر: تاتار. که‌ ولاته‌که‌یان به‌ ئاسکی میسک
ناسراوه؛ کیمخه: پارچیه‌کی نایابه، کیمخوا؛ قه‌دیف: قه‌دیفه، مه‌خمه‌ر؛ گوژ: بلیسه، گز؛ فو‌ر: له
کولین‌دا، وه‌کول هاتو؛ که‌ری: پارچه، لت؛ زایا: هه‌ر له‌وه‌ی؛ لازم‌هه‌ری: هه‌ر بیویسته؛ گه‌له‌ک: زور،

زیاد: فەنەر: چرای هەلۆاسراو: مەشەها: روشت: مەشەها: جیکە ئارەزو: قەرەف: بادە: ئەنگور:
ترى: سروش: وەحى، فرشتەى وەلام بەرى خودا: خوروش: هاوار، هەرا: ذوق: چێژە.

پوختەى مانا:

هەر وەکو چۆن خۆر لە هاندی پۆلە ئەستێرەى کاکێشان سەردارىکە؛ یارى منیش لەچاو جوانانى سەردنیا، وەك خۆر وایە، لەنیۆ جەرگەى ئەستێرەدا. سەوزە رەنگە، وەك ئەستێرەكەى موشتەرى هەر لەدور دەدرەوشیتەووە دڵ دەکێشێ. ئەمرو سپێدەى بەیان بو کە توشى بوم. خواىە چەمەدى؟ خۆرى و پەرى كەى وا دەبن؟ بە بەرگى ئالو و آلاو، چاوى مەستى تەواو خەو بەرى نەدا بون. وەك چاو رەشانی بەهەشتە، لەنجەو لارى زۆر شیرینە. کاکۆل رەشە، خالى وەك خەلکى حەبەشە، لە رەشیان بىرقە دەدەن. خالى نەتەنیا رەشن و بەس؛ بۆنیشیان وەك بۆنى ميسكى ئاسكى تەتەر، تۆمار بەتۆمار لى پێژە. پىستى ناسكى پىتەواو لە کافورە. نەرم و نیاو گەردن کێل، دەناو پۆشاکى ماقولدا، کە زوربەى کیمخواو مەخمەربو، من لە هەلیکدا بەدیم کرد. ھای لەبەر بەختى باشى خۆم. ئەو ئەمرو لەچاو جوانى تر وەك قەرالى چینی وایەو لەسەر تەخت پال کەوتووە دینی ھوى بەختەوەرینە. لە دڵ کێشانیش سەردارە. روخسارى وەكى مروارى، دیدارى بۆ دلدارانى بە ھەییەتیکە مەپرسە. ھەر کە دەستى بەگەران کرد، ھۆشم نەما. دلم گزى تى ھەلگراو، زوخواوى ناوى ھاتە کۆل و سەرریزی کرد.

ھەر لە یەكەم چاوی کەوتن، دڵ لەتیبو. دڵ پارە بون بە دیتنى ھیچ شتیكى سەیر نیو ئەركى دله، كە بە دیتنى پل پل بى. یارم كە لە دلكیشیدا، دەت گوت فرشتەى خودایە؛ گەلیك جار ھاتە بەرچاوم، ئیتر بویە دڵ بەلەت بون رانەووەستاو ھەربوبە چۆلە چرایەك، پز لە روشنایى جوانى ئەو. ئەو گرەشى لە روخسارى یار ھاتە گیان چونكە روخسارى یارەكەم، وەك فەنەرەو دلم لەویو داگیرسا. خالى نوختەى لە عەنەبەرە. بۆنى وەك گولاو بلاو. لیوى وەكو شەكرى خاوە. لە بادەى جوانى خۆى مەست و پیالەى بادەى - كە چینی بو - لەسەر دەستى بە مەستى دەھاتو دەچو، دلدەر ئارەزوى دەکردو بە عەزەرتى دیدارى بو. پیالەى مەستى دەرى بادە، لەسەر دەستى پاکی بى خەوشى دلبزۆین. یار بردیە ناو ریزی یاران. بوبە بەزم، سۆزەى تەپەى دلى دەفە، كاری کردە سەر شەرابیش. ئەویش كەوتە لەرزەو سەما. بوم ناكرى پەسنى یار بەدم، ھەر لە باسى جوانى روخسارى دامام. ھەرچى دەلیلم زۆر لى دورەو یارم وەك ھیچ شتێك ناچى. (خوا دەفەرموى: ھیچ شتێك وەك خودا ناچى). فرشتەى وەحى پى گۆتم: وەرە بادەبخۆرەو. ھەر چێژەم کرد، ھاوارم لەبەر بڵندبو. بورامو. بوم دەر كەوت، ئەو بادە ھین ترى نەبو. بادەى نازى یارەكەم بو. گیرۆدەى بومو لەخو چومو لەدنایا بە تەرە بومو روم کردە بەھەشتى خودا.

۸ من دى بخواب ئەو ماھتاب دادل کولاب جوھتى غوراب
دل شەو و شاند خوى لى رەشاند خوەش ھەر شاند، تیک ھوربو

۹ هور کر جهسه د قهوسین صمه د تیردان که به د. دادو مه ده د
جه رجان ژنه و، خون دایه که و عیشقا مه له و مه شه و بو

۱۰ له و یه که نه سه ق، من تین سه به ق نور ا یه قه ق دادل شه قه ق
شیرین له بی دیم که و که بی لی به نده بی ده ستور بو

۱۱ دلیر نه ظه ر دامن سه حه ر خه جلیم ژبه ر لی نه و قه ده ر
زانم گو و نه و مه هرو و ه که لولوا مه نشور بو

۱۲ پاش فیرقه تی زور موحبه تی م ژطه لعه تی چوم حه ضره تی
وه صلا حه یب من بو نه صیب مه لعون ره قیب ره نجور بو

۱۳ جاما زه لال خه مرا حه لال یاری شه پال دامن به حال
عیشقا غه دار صوه تی ستار نیف ماو یار صه د سور بو

مانای وشه:

شه ووشاند: شیواندی؛ ره شاند: پرژاندی؛ هه ژشاند: پلیخان دیه وه؛ که و؛ داغ؛ نه سه ق؛ نه ظم و ته رتیب؛
سه به ق؛ مه و کی به رکی؛ یه قه ق؛ سپایی زورسی؛ ده ستور؛ ئیجازه؛ گو و؛ گوتن، گفت؛ مه نشور؛
نه هونرا و، په خش و بلا و؛ طه لعه ت؛ روخسار؛ حه ضره ت؛ حضور، لای خو ی؛ ره نجور؛ نه خوش و
له ش به بار؛ سور؛ وارش.

پوخته ی مانا:

له و بی هوش و بورانه وی - که له دینی به سرم هات - ده م دی وه که خه ون بینم، نه ومانگه تیشک
هاو یژه، به سرمه وه هه لو یستاه. دوشتی ره شی وه که بالی قالو و لیم هالان و په نجه یان له دلم
گیر کردو وه که قولای لی دهن و ابو. دلان له شوینی خو ی لا بردو. هیلانه که یان لی شیواند.
به جاریک له ت و په تیان کرد. تا ته و او وردو خاش کرا، نه و سا که خو ی یان پیوه کرد؛ تا زامی پترژان
بکا. پاشان جوتیک که وانی ره ش - که به ده ستی توانای خودا را کیشرابون - جه رگمیان تیره باران
کردو له شیشم پارچه پارچه بو. خوا هاوار به دادم بگه. زامی جه رگ و هه ناوانم - که به داغی دلدار ی
هه لچیزنرابون - سه رله نوی لیم کولانه وه و خوین جی داغه که ی داپوشین. هه ر نه م هه ردو
نازاره ش بو، که بویه هو ی ناوبانگی شه وینداری من. هه ر بویه شه که و به ریژ، به ته کوزی، نورو
روناکی زور به هیژ، دینه دل و رونا کایی تی ده گیرن. به و سوتان و داغ کران و جز یادانه ش، بوم نه بو
هاواریک بکه م، یان هیچ نه بی، بنائیم. چونکه یاری شه کر لیوی رو شه ستیره، ده ستوری به من
نه دابو که هاوار که م.

به لام یارم بوخو ی به زه ی پیما هات. هه ر له و به یانه خوشه د، به دلخو شی لیمی روانی. من
له شه رمان نه م ده توانی بر وانه سیمو روخساری. به لام نه وه نده ده زانم که قسه ی ده کرد.

دوربوم. لهو دوریه‌دا زوړم ټازارو جه‌فا دیت. هه‌زاران سوپاس بوخودا؛ که‌تول‌ه‌ی دهر‌دی کرده‌وه‌و شه‌وه‌ زه‌نگی له‌سهر به‌ختی ره‌شم ره‌واندو به‌سپیده‌ی به‌خته‌وه‌ری دیداری یاری گه‌یاند‌م. وا له‌وساوه‌ له‌صه‌دلاوه‌، مو‌می خوشیم داگیرساوه‌و تیشک‌ده‌دا. کی‌یی له‌من دلخوش‌تری؟ یار به‌ لیوه‌ ټاله‌کانی، به‌ټینی پیدامو فره‌موی: و‌مره‌ لامان ههر به‌ته‌نیایی ذه‌ت‌یینم. له‌ به‌ره‌به‌یاتی‌ک‌دا چوم؛ که‌ هیشتان له‌ به‌ندی شه‌وی به‌یان ته‌واو به‌رنه‌بیو. دیاره‌ زیاره‌تی نه‌و، حمجه‌. ئی‌حرامم به‌ست، روم‌کرده‌ خالی سهر گونای - که‌ وه‌ک «خَجَرُ‌الاسود» ره‌شو به‌ودمو پیروزه - یاری چاومه‌ست، له‌جوانی مه‌ست، دیداری‌دا. چومه‌ راموسانی ده‌ستی. له‌ دوچاوه‌ ره‌شه‌کانی، تیری مژولم دارژانی. بوم دهرکه‌وت که‌ حمجه‌که‌م قبول‌ بوه.

(شیاو‌ی باسه: له‌وه‌ختی هج‌ نه‌گهر بارانه‌ بیاری‌و حاجی بچنه‌ به‌ر پلوسکی بانی کابه، که‌ پی‌ی ده‌لین: لوسی ره‌حمه‌ت. و، ته‌ربین؛ نیشانه‌ی هج‌ قبول‌ بونه). نه‌و کاکول‌ه‌ به‌چینه‌ه‌ی، داویان بو دل‌ی هه‌ژاری مه‌لای دل‌دار ناوه‌ته‌وه‌. داو له‌نیو چله‌ سونبولی بسکانی‌دا شیراونه‌وه‌و گه‌یش‌تونه‌ سهر کولمانی. که‌تازه‌ له‌ پشکوتنان. جاچون دل‌م پیوه‌ نه‌یی؟!

«بختی درویشان»

۱ ددهست‌دا یه‌نگیه‌ك نوبار من‌دی ئەو كه‌مان ئەبرو
لبالا جه‌دوله‌ك جه‌بباری لیدا هه‌مقیران ئەبرو

۲ كو‌حه‌ق ئەف حه‌رفو خه‌ط كێشان ل‌طالایی مه‌ ده‌رویشان
دو قه‌وسان گو‌شه‌ لی بادان و سه‌ره‌یه‌یوه‌سته‌مان ئەبرو

۳ ته‌ دیداری، ته‌ ره‌فتاری، ته‌ ئەلماسین شه‌كه‌ر باری
بعه‌ینی ری لسه‌ر صادان، دونون ره‌یحان نومان ئەبرو

۴ (ب‌حمدالله) ب‌غه‌یروزی لوه‌جه‌ی دلبه‌ری من‌دی
كو‌ماهی نه‌و نیشان من‌دان ل‌طاقی ئاسمان ئەبرو

۵ تعالی‌الله نیشان دانه، ب‌حوسنی ئەو نه‌سه‌ق دانه
ژنه‌قشو سه‌نه‌تی حه‌ق ئەف نیشان چه‌شم، ئەف نیشان ئەبرو

۶ ژره‌عنا نیر‌گزین شه‌ه‌لا مه‌جالی هه‌مقیران بینم
هه‌زار ره‌مزو ئیشاراتن ژوان قه‌وسین چه‌قان ئەبرو

۷ «مه‌لا» دل تیك ته‌په‌یکانن، ژمه‌حبوبان مه‌ نیشانن
كه‌ماندارین دغه‌ددارن دیورجا ئەسمه‌ران ئەبرو

مانای وشه:

نوبار: تازه وه‌کارخوا؛ جه‌دوله: جه‌گزینگ؛ جه‌ببار: زۆر خاوهن زۆر؛ جه‌ببار: ناوی خودایه؛ طالای: به‌خت؛ ته‌دیداری: دیداری تو؛ ب‌حمدالله: به‌شکوارانه‌ی خوا؛ فه‌یروزی: سه‌رکه‌وتن، به‌مرادگه‌یشتن؛ وجه: روخسار؛ چه‌قان: چه‌ماو، خواره‌وه‌بو.

پوخته ی مانا:

يارم كه خوئ چوته بروئ وهك كهوانن؛ ئه مړو دېتم كهوانئكې كارې يهنگې تازه كارې لدهستا بو، روانمه بهژنو بالاكهئ، لهو بالايه، جهغزینگې قودرتهئ خودا، دو بروئ بهرانبر بهيهك زور له ئه ندازهو رېكو پېك دارژتېو. خوا ئهويته پېروژانهئ - كه ناويان خهتې روى ياره - چون كېشاوه. دهئئې خهتې بهسهر بهختې ئيمهئ ههژارانې دموئش دا كېشاوه. ههر دو كهوانې برويان سهر يان گه يشتو ته يهكو گوشه يان بائ داو ته وهو بهر هولا رومت چهماون. وهك پيتي رين لهسهر صادان. كه دوه دو، وشهئ «رص» يان لئ ساز دهئ. كه وانا، پال پېكه وه داو. بو كوشتنئ ئيمهئ دموئشې جهفاكېش؛ ديدارى تو، رهفتارى تو، ددانئ سې ئه لماسئ - كه له دهئ شيرينتدان - ئه و دو بروئه - كه وهك دو نونى ههره جوان، بهخهتې ريحانئ نوسراو - بو نيشيان، وهك ريحانهيه. خوز گهم بهوهئ دهيان بينئ.

سو پاس بوخوا بهختم هئئاي وسهر كهوتم. بروئ يارم لهسهر ههنيه پاكهكهئ ديت. كه عهئنا مانگې يهكشه وه، له عاسمانئ ساو. بنوئئ چونه؛ واو. گه ورهئى ههر بو خودايه. چه ند ئاكارو كرده وهكانئ جوانن. ده بروانن، چون به ته كوزئ و رېكو پېك ئه و روخسارهئ رازانده وه. چاوى بروئ ههر يهكهئ نيشانه يه كن له صنعتهئ خوداي جوانئ.

له كاتېكا كه دو بروئ چهماوهئ وهكو كهوانئ بهرانبر بهيهك ده بينم و ئه و چاوه مه ست و كالانهئ له ژير ياندان؛ هزار ئيشاره ت و به لگم لده ست رهنگينئ داهئنر نيشان ددهن. مهلا! تو خوت همو گيانت له دلبر نيشانئ يووه. به تايهتئ دلئ ژارت، پر له تيرئ دلداري يه. ئه و كهوانداره به هئزه، لهو كوشكه وه - كه بورجئ گهنم رهنگانه - به كهوانئ برويان دلئ پېكاوى.

«ماهی نهو»

۱ وی سپیده ژبورجی قه‌وس نه‌برو نوماندن ماهی‌نهو
خو‌هش ژقه‌وسی نه‌بروان قیرا کشاندن ماهی‌نهو

۲ گوشه‌یین نونان بسمربادان ژقه‌وسی بی وه‌ته‌ر
میثلی نه‌نگوشتانه‌بی صه‌دسیر به‌یاندن ماهی‌نهو

۳ که‌ششفی به‌درا ته‌مام نه‌حسن ژبالا طه‌لعه‌تی
ژه ستیوادا گه‌زمه‌یان چه‌رخ‌ی ره‌شاندن ماهی‌نهو

۴ وی لوه‌جه‌ی ئافتابی گاهی کفش و گاهی خه‌ف
عارفی نه‌هلی به‌صاره‌ت چه‌ییراندن ماهی‌نهو

۵ مل دزانم دانه به‌ر قه‌وسی هیلالی گوشه‌ زهر
له‌و ژبالا گوشه‌یین نونان لقاندن ماهی‌نهو

۶ نه‌ز دبیزم دی لمن دیسا چه‌گهر صه‌د پاره‌کن
وی بمیزان هه‌ردو شیرازی چه‌فاندن ماهی‌نهو
داخلی مه‌جلیس بوی ئیشه‌ف «نیشانی» له‌و کوخه‌ف
جامی روحانی لئه‌هلی دل نه‌شاندن ماهی‌نهو

مانای وشه:

بادان: به‌بادان، چه‌رخاندن؛ به‌یاندن: درکاندن، معلوم کردن؛ که‌ششفی: ئاشکرا‌بو؛ نه‌حسن: جوان‌ترو
باشتر؛ کفش: دیاری؛ چه‌ییراندن: سرگه‌ردان کردن؛ لقاندن: بزواندن؛ شیراز: شاریکه‌ی جیگه‌ی
سه‌عدی و حافظ؛ شیراز: داریکی سوره وه‌ک به‌ئالوک ده‌چی؛ شیرازی: جوړه که‌وانیک بوه که له‌شیراز
دروست کراوه.

پوخته‌ی مانا:

ئەم بەیانە، مانگی تازه ویتە‌ی برو له بورجی قەوس، خۆی نوێ. من وای بو چۆم، که ئەم مانگە، له ویتە‌ی بروی یاری من، دروست‌کرا. گوشتە‌ی بروی وەك نونی سەر بەرەو ژیری، له کهوانی ژێ تی ئەخراویکیان دە‌کرد. که بو سەر‌به‌بادانی دڵدارانی ئاماده‌یه. هەر‌وه‌ك قامکی مەبارە‌کی پیغمبەر (ص)، که مانگی تازه‌ی لەت‌کردو صد نه‌ینی کەس نه‌زانی ئاشکرا کرد.

یارم که روخساری دەر‌خست، مانگی چارده‌و جواتر له مانگی چارده‌بو. له‌و بالا‌یه - که سیمای لیوه‌ خویابو - شه‌وی چارده‌ی مانگی یه‌کشه‌وه‌ دیاره. به‌لام روخساری یاری من، له‌سەر‌ خه‌تی ناوه‌راستی عاسمانی ساوی هه‌نیه‌ی دا بروی که وەك مانگی نوێ، له‌و عاسمانه‌وه‌ تیر‌داوی بو دڵداران دیتە‌ به‌ر‌چاو.

روخساری یارم وەك خۆره، که‌چی بروی - که وەك مانگی یه‌کشه‌وه‌یه‌ و نه‌ده‌بو ده‌گه‌ل‌ خۆر دیاری‌ - جار‌جار دیارو جار‌جار ونه. نه‌ك هه‌ر‌من بگره‌ ریناسانی چاوی دڵ‌رون، وەك من له‌و مانگی تازه‌یه‌ی ئەو روخساره‌ سەر‌گه‌ردان بون. من ده‌زانم یاره‌که‌ی من، شانی داوه‌ته‌ به‌ر‌که‌وان، و‌اتا ئە‌برووی ئاماده‌ی تیر‌ هاو‌ژی کرد. بویه‌ له‌و ژورو‌ی عاسمانه، گوشتە‌ی مانگی نوێ ده‌بزون و ده‌یان‌ه‌وی لاسای بروی ئەو که‌نه‌وه؛ که له‌و بالا‌ پلینه‌وه‌ دیاری ده‌دا.

وا بیر‌ده‌بەم، برو‌کانی - که وەك که‌وانی شیرازی و هه‌سته‌م ترن - دیسان خه‌ریکن جهرگی من به‌صد لەت که‌ن، بویه‌ و‌ا دیسان چه‌ماون. وەك مانگی نوێ و رێك به‌رانبه‌ریه‌ك وێستان. نیشانی! وادیاره‌ ئەم شه‌و به‌ دزیه‌وه‌ چوبویه‌ ناو کۆری به‌زم. هه‌یج که‌س تو‌ی بانگ نه‌کرد‌بو بویه‌ ئەو مانگی تازه‌یه، جامی باده‌ی گیان گه‌ش که‌ری، بو دڵداره‌کانی نه‌نارد.

«جرده‌ی دلان»

۱ ژرده‌ی دلبره‌ی دیسان لمن باطین قه‌ژین دهرده
دله‌بسی طاری‌بی من دی خویا بو نهو سیا چهرده

۲ دله‌بسی طاری‌بو نوری پهری ره‌نگی صیفه‌ت حوری
ژوادی نه‌یمه‌نا طوری موقه‌دده‌س کر لمن عهرده

۳ ژنارو نوری ته‌قدیسی ته‌جه‌لالا کر لمن دیسی
لسر ته‌ختی خوه به‌لقیسی هلاتین بی‌حیجاب پهرده

۴ حیجابو پهرده نافیه‌تن صه‌با ره‌یحان هلاقیه‌تن
ژبورجان تیر پور ریه‌تن گه‌هان من راستو چه‌پ چهرده

مانای وشه:

باطین: هه‌ناو؛ باطین: به‌نه‌ینی؛ قه‌ژین: زیانم‌وه؛ له‌بسی: پوشاک؛ سیاه چهرده: گنم ره‌نگ،
ره‌ش‌ئسممر؛ وادی نه‌یمه‌ن: شیوی همره‌ پیرۆز؛ تقدیس: پاک‌و پیرۆزی؛ دیسی: دیسان، ده‌ئایسی؛
هلاتین: لای‌دان؛ هلاقیه‌تن: پمخش و بلاوی کردن؛ جهرده: ریکر؛ جهرده: تیری بی‌پهر؛ جهرده:
جلیت.

پوخته‌ی مانا:

خه‌نی له‌خوم، ئەوا بو جاریکی تریش، یاری خوم دیت. ئەم جاریش به‌جوریکی تر که فیلکی
داهاتوبو له‌دلبرن، خوی نیشاندام. به‌رگی ره‌ش‌بو. خوی له‌ویدا وه‌ک روشناکی ده‌ینواند.
گه‌نهره‌نگه، وه‌ک هوری به‌هه‌شت، چاوره‌شه. ئاکاریشی حوریانه‌یه. ئەو دیداره، وه‌ک چیرۆکی
موساو چونی به‌ره‌و چپای طور، وایه. که ههم ئاگر، ههم نوری خودای به‌دی کرد. به‌و دیداره‌ی -

که ماله کهی وهك شیوی هه ره بیرۆزی جی راوهستانی موسایه - تیریزی یار، دایه دهرو هه مو
دنیای کرده سهرزهوی مبارهك، وهك ههردی بیت المقدس. وهكو سازاده بلیسی لهسهر تهخت
رونیشتبو. روبهندی بهروهوه نهبو، پهردهی لادان. سروه، ریحانهی بسکانی پمخش کردو رای
ههژاندن. بۆن و بهرامه بلاءوبو. له دودهروی و شانشین را، له منی روانی. چاوی مهستی به مژولانی
به ریژنه تیریان تی گرتمو له راستو چهپ، ریگری دل و گیان رفین، دهورهیان دامو کردیانم به
کولکی نهزمون بو جلیتان.

۵ کرم ئامانجی میزراقان دلدای تیر چون قاقان
بچه لادی خوه نهو خاقان دبیژت هیژتو خه نچهرده

۶ بدهربین خه نچه ران گوشتین بخونا صوهر لیشتین
دچینا سونبولین قشتین مه دل پر میسک و ماوهرده

۷ گولین هه میسکی نه ذفه رلی عه بیرو عه نه بری ته رلی
سه مایا سوسان هه رلی بزولقان ماتو ماورده

مانای وشه:

کرم: کرمیه؛ میزراق: کورته رمب، نیزه؛ فاق: گیرگهی تیر له ژی که وان دا، بنی تیر که ده کهوینته سهر
ژی که وان؛ خاقان: قاقان، قهرالی ممله که تی چین؛ لیشتین: تی گهوزاندن، تی وه دان؛ قشت: بسکی
سهر هه نیه؛ ماوه رد: گولاو؛ نه ذفه ر: زور بون خوش و بین بلاءو کهر؛ عه بیرو: چهند بون خوشیکی تیکه لاو؛
عه نه بری ته ر: عه نه بری هیشتا وشک نه کراوی تازه له ورگی ماسی عه نه بر ده ر هینراو؛ ماوه ر: گولاو؛ ماتو:
دهی ساتو؛ ما: بوچی؛ تو: هیچ.

پوختهی مانا:

چاوی مهستی که به رهرو رومی هه لیناو له راستو چوپ وه کو چه ته شالاولیان بو گیان و دل بردو
تیریان تی گرت. مژولشی وه کو نیزه به ریژه، ده دل م چه قین. سهره رای شه مهی که تیری غه مزه و
نازی چاوه کانی، هه تابن چه قینه دل و کرام به نیشانه نیزه، نهو قهرالی ممله که تی دلدار کوژان،
میر غه زه بی چاوه کانی لی هان ددهام. که نیزی که تر تماشام کهن. واتا، نه وهك دور به دور بوی ته و او
نه بم، با به خه نچه بری مژولان ته و او م کهن. ئیتر هومیدی ژینه وه بو گیان و دل له ناو بچی. به
زه بری خه نچه بری گوشتین. دلی دمهوینی خو گهوزاندو خه نچه ره خوینا ویه کانی، پی سهریه وه.
به لام دلی هه رزه کارم، بهو هجوم کردن و گوشتنه، زور دلخو شه. له تماشای بسکه سهر
قراوه کانی بان هه نیه کهی، پر بو له بوئی میسک و گول. له تماشای گولی رومت، تاهه تایه بوئی
میسکی هه ره باش و بوئی عه نه بری هه رته ری، لی نابری. له سهیری عاسمانی روخسار - که

سوڀستهي بسكان لهوڀدا سهمايانهو ده لهرنه وهو بهو كهزيانه له ره شيه تي و پون خوشيدا، تانه دهغه نبر ده گرن - كه نزيك كهوتون لمدلم. دل ټهوه ند بوئي گرتوه، كه نيازنيه گولاو له لاشه كه ي مردوي پيرژين؛ وهك بو مردوي دور لمدلاري ده كاردن.

۸ بسهروي سونبولن تاري بهه قرا بازي و ياري
بجودا خون بيت جاري ژقهوسان گهزمه يان بهرده

۹ نهزم نامانجي وان تيران ژپه يكانان و سهر تيران
بويم پولاد لبر شيړان سهراسر تيك مام بهرده

ماناي وشه:

وي: ټهو، مهبست روخساره؛ په يكان: سهره تير؛ پولاد: پولا؛ تيك مام: به تيك را يي مام؛ بهرده: له پيشي دا؛ تير: سهر كونه، تير و تانه.

پوخته ي مانا:

له سهر ټهو روخساره پاكهت، بسكه كانه - كه رهنك ره شو له پون خوشي دا، سونبولن - پيكه وه كانه و گه پيانه و دينه ياريد يه كتر ي. ټه گهر تماشا ده ست بدا - وهك دهستي دا - كوژراني چي و مردني چي؟ هه زار هينده جهزه به و ټازاري بدر ي، هيند به و بهرامانه مهسته، هه ست پي ناكا. ده بي منعت به و، له بهر يشت و ده پاريم تا ده تواني له كهواني برو كهواني كانه وه، تير باويژه، بم كه نيشانه و بم پيكه. با به جوگه خوږ له له شمه وه جاري بي. تابوت ده كړي كاريك بكه، برينم پتر كاري بن. گوي ناده مي. هينده م سهره تيري چاوي، پر له نازو تيري به هانه ي نازاويم وي كهوتوه نو كي مزول وهك سهره تير له گياني دل چقيون، هه مو گيانم وه كو پولاي لي هاتوه. شيرم لي دهن زرينگم دي، چونكه له هه راو ټيم كه وي، هه ر سهره تيري وه به ردي. گيان به اوا تي ديداري چاوه كانه هه ر ده مين و هيچ هيزيك له بنه ي ناهيني.

۱۰ كو دلبر هاته وي يولي ژبر پور هن كه تن چولي
ژقه نجان كوره قاند هول ژمه حبوبان برن نه رده

ماناي وشه:

يول: ريگه، ره وشت؛ هن: هه ن؛ قه نچ: جوان و له بار؛ هول: بازي گوښي؛ تو: هيچ.

پوخته ي مانا:

كاتي دلبر له خو پو شين بهر و به ندي و ازي هينا و ره و شتي خو نيشاندني كرده پيشه؛ زور كه س

هه بون، له تاوان شیتو شه یدابون. کهوتنه چولان. دلبرانی له بارو جوان، له مهیدانی مله
جوانی و دلرفینی دا، دوزاندیان. گوی سهرکهوتنی بوخوی برد. له باری جوانی و له باری و له نهردی
گهردن زهردی دا، دهستی هه مو نازدارانی له تمخته بهستو صد دهستی لی بردنوه.

۱۱ ژه ددو بهژن و بالایی ژرهنگی دیمو سیمایی
تو رهنکی قهط خه بهر نایی دحوسنی جهوه ره که فهرده

۱۲ بهخملو رهنگو ره عنایی بهه هیویی، یزیایی
بنه و حوسنا خودی دایی ژگول رهنگان گولا زهرده

مانای وشه:
تورهنگی: هیچ رهنکیک؛ ره عنا؛ شلکو شوخ؛ زیبا؛ جوانی بهردل؛ خودی؛ خودا؛ خهمل؛ خشل؛
جهوه هری فهرده؛ ماکي بی هاوتا؛ جهوه هری فهرده؛ نهو عه صلهیه که خوی بهخویمه بهندمو بوبه شو
پازکردن ناشی.

پوخته ی مانا:
هیچ جوانیک و خوین شیرینیک، بهرهنگ و خشل و زه بهریش خو جوان بکن؛ هه رگیز له
ره زاشیرینی و رهنگو رو، له بهژن و بالاو سیمادا، تو زقالتیکیش وه که یار ناچن. جوانی یارم - که
تایبه تی بهشیکه، خوا بهوی داوه - له دنیا جهوه هری تاکو ماکي جوانی هه خویه تی و کهس
ناتوانی بهشیکي له وجوانیه هه بی. گولی زهرده، لهو ئیره ییانه ی که نه ی توانی وه که نهو جوان بی؛
رهنگی زهرده. شیاوی باسه، خوا فهرمویه: «هیچ شتیک وه که خودانیه». مه بهستی مه لا نهو هیه،
جوانی سه لما، وینه ی جوانی خوی سه لما یه و کهس له رهنکی خودا نیه.

۱۳ نه باتو شه که کهرای لیقی نه سیمی وی گولو سیقی
هلینت په رده یا شیقی شیفایا هینده کی دهرده (یا، هندکی...)

۱۴ ژنه قش و صونعی جه بیاری مو طهررا طور ره یا طاری
لنوری میسکی تاتاری لسه روان خه مریان بهرده

۱۵ لهر روزی بیت خیلی بنیزم قامه تا عیلی
قه دیف و زهر کهش و تیلی زه بادو میسکو عه نه بهرده

مانای وشه:
هلینت: لادا؛ شیفایا: عیلاج؛ هندک: کهم؛ مو طهررا: کووه کراو؛ طور ره: بسکی لای لاجانگ؛ طاری:

تاریک؛ خپلی: تمو سپیهر؛ بنیورم؛ بزوانم؛ عیلي: بلند؛ قه‌دیف: مخمهر؛ زهرک‌ش: زهرری: تیلی: پارچه‌یه‌ک که همودای زیوو زیزی تیوه درایی؛ زه‌باد: بون خوشی زه‌باد، که جان‌ه‌وهریکه له به‌ره‌ی شیرو پشيله.

پوخته‌ی مانا:

شه‌کرو نه‌باتی لیوانی، سیوی چهنی، گوله باغی سهر کولمانی - که سروهی هه‌ناسهی ساردم ده‌یانگاتی - شه‌وه ره‌شی که‌زیه‌کانی - که بونه پهرده له‌روی دا - وه‌لا به‌ری. ههر که‌میک له دیتنی‌وان، دهرمانی هه‌مو دهردانه.

شه‌وسکه لیک هال‌اوانه، که به‌م لاو به‌ولادا کراون و ره‌نگی تاریک‌ایان هه‌یه‌و بونیان وه‌ک میسکی تاتاری، تومار به‌تومار بلا‌وه‌و له‌سهر وانیش پرچ به‌ندت - که له‌سهر توئل دیاری شه‌دا - له‌سهر روخساروه لابه‌ره؛ با شه‌و نورو تیشکی خوایه، بیته به‌رچاوی دل‌داران و شه‌و سپهری بسکانه‌ی تو چیدی به‌ری روژی نه‌گری و مخمهر و زهرری وز‌پرویان با له‌جیرانه‌ی له‌شت، بونی عه‌نبه‌رو زه‌بادو میسک بگرن. بی‌ره‌ده‌ری با ده‌و به‌ژن و بال‌ایه زراوه‌و که له‌گه‌ته‌ی تو - که نمونه‌ی ده‌سکاری خوی شیرینکاره - تیر رامینم.

۱۶ بسیماقی بزیراقی توروژی نه‌قشه‌کی باقی
کودا نه‌ره‌نگ ژوی نا‌قی لهر روژی نه‌بت پهرده

۱۷ نه‌گهر به‌رقه‌ک ژوی روژی ژبه‌روی عیق‌دو بشکوژی
بدت قه‌لبی وه‌کی دوژی لهر دوژه دبت پهرده

مانای وشه:

سیماف: ئاوه‌زیو؛ باقی: به‌او‌یزه؛ نه‌ره‌نگ: وینه‌نامه‌ی مانای وینه‌گرو پی‌هه‌مبه‌ری موجزات وینه‌کیشان؛ وی‌نا‌قی: شه‌و ناوه؛ عیق‌د: گهردانه؛ بشکوژ: قو‌پچمو خونچه؛ دوژ: جه‌ه‌نده‌م؛ دوژه‌ه: دوزه‌ق؛ به‌رد: سه‌رما، ساردی.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! ههر تو روژیک وهره دهر و خوت نیشان‌ده، با شه‌و نه‌خشه‌ی ده‌ستی خودا، ببیندری. با له‌شهرمان، وینه‌نامه‌ی موجزاتی مانای، ون‌بی و خو و ه‌شی‌زی و خو له‌به‌ر روژی روت نه‌گری و، نه‌بیته پهرده‌ی به‌رچاوان و چاوان به‌خو خهریک نه‌کا. من لی‌ه‌رونه ههر له‌و شوینی به‌گهردانه‌ی که دنیای لی سه‌رگهردانه‌و له‌و سینهو به‌روکه‌ی قو‌پچمت لی کردوته جه‌زایه‌رچی. توژیک وه‌کو بروسکه‌یه‌ک دیاری بدات. دلی پرله ئاگری من - که له‌ناو بلیسه‌ی شه‌وینی تودا، قه‌تیس ماوه - له

سوتان رزگاری دهی، تهنانت دۆژهی گهورهش، له رویا سارد دهیتهوه.
 شیایوی باسه، مهلا چیرۆکی ئیبراهیم پیغمبهر بیر دینیتهوه. که بهتکانی شکاندو لهسزادا،
 خستیانه ناو ئاگرهوه، خودا فهرموی: «ئاگر ساردی سلّامت به!» ئاور نهیتوانی ئیبراهیم
 بسوتینی.

۱۸ دمهیدانی شیرین غهنجان بچهرخن میثلی شهطهه نجان
 تورابا بهرپی قه نجان زه بادو عهنبهرین گهرده

۱۹ دبت بیژن وی سولتانی بههفت ئایاتی قورئانی
 له محبوبان تو خاقانی وهره دهربی لقه یسهرده

مانای وشه:

مهیدان: گۆرهپان؛ توراب: خۆل و خاك؛ گهرد: تۆز؛ قه یسهر: قهرالی رۆم؛ ههفت ئایاتی قورئانی: واتا،
 ههمو قورعان، یان سورهتی فاتحیا، یان حموت سورهتی ههوهلی قورعان. که له قورعاندا خوا فهرمویه «وَ
 اٰتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِ» داومانه پیتهوهتی لیکچو. ئهوهکه سانهی تهفسیرنوسن، زۆریان لهوبارهوه گوتوه.

پوختهی مانا:

ئهگهر له دهشتایی جی داوهتیکدا؛ ههمو نازدارانی رهزاشیرین، کوینهوهو بهلا سایه تهختهی
 شهترنج، هیندیکیان لهپلهی جوانی دا، به وهزیر و روخ و فیل و ئهسپ، دابندرین و هیندیک پیاده
 بمینهوهو بهتیکراش ئهوهنده جوان و نازدارین، که تۆزی بهر پالاکهیان، وهک عهنبهرو زهبادی
 دایژراو وایی؛ بهتیکرای و بی لامو جوم، تۆ به شای خویان دادهنین. سویندم بهحهوت
 ئایهتهکانی قورعانی، تۆ له ناو جوانانی دنیا، وهکو قهرالی چینی وای. تانجی سهری قه یسهرانی.
 دهتوانی لهباری جوانی، زهبریکی باش لهواندهی که بهجوانی خو دهنازن و لایان وایه، بونه
 قه یسهر لهناو جوانان.

۲۰ مهلا زانم ژمهجنوبان تنی ناژی تویی خوبان
 دهما دل دی بهمحبوبان بشوخ و شهنگو ئهسمهرده

۲۱ دهما جهلاد بین بازی بشیرو خهنجهرین طازی
 لهرگه دا نهکی گازی دهلال و نازهروهرده

۲۲ ئهمانهت دا ژبی هوشی دورژین ناسوفته نهفروشی
 «مهلا» زانم ژمهدهوشی تعدل بی خوابو بی خورده

مانای وشه:

گازی: کله؛ گازی: بانگ، هاوار؛ سوفته: سماو؛ مهدهوش: لههوش جو.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لای دلدار! ده‌زانم چیت. ته‌گهر ریژه‌وانی ته‌ریق - که هاتونه ناو ریژی خوا ناسانه‌وهو ته‌وینی خودا کی‌شاوونی و دل و گیانیان لههوش چوه - گشتیان به‌بی یاری مه‌جازی، هه‌ل‌یکه‌ن؛ تو له‌و ناوه، ته‌نیا که‌سیکی هه‌ل‌ناکه‌ی. جا ته‌گهر هه‌ردل‌یش ده‌ده‌ی به‌دل‌په‌ریکی دنیایی؛ شوخ و شه‌نگی گهنم ره‌نگی وه‌ک سه‌لمات قه‌ط ده‌سناکه‌وی. دل‌که‌مت ده‌قه‌به‌ل ته‌وکه.

هه‌ر گاش چاوه دلدار کوژه‌کانی - وه‌ک میر‌عه‌زه‌ب - به‌شیری تیژی برویان، به‌خه‌نجهری مژولانیان هاتنه گه‌مه‌ی دلدار کوشتن؛ نه‌چی هاوارو داد‌بکه‌ی! ته‌ویاره، هی‌نده ناسکه‌و هی‌ند نازداره، له‌ده‌نگی گه‌مت ده‌ره‌نجی. ناز کو‌له‌یه، مه‌یره‌نجینه. توزیکیش ئاگات له‌خوت‌بی تو له‌کاتی حال‌لی‌هاتن، رازی گرینگ - که وه‌ک مرواری نه‌سماون - ته‌درکینی. ده‌زانم خه‌وو خوار دنت لی حه‌رامه‌و دلت گهرمه‌و هوش و گوشت، له‌ده‌ست داوه، به‌لام دیسان ناشی ته‌وی ناشی بیژی، بیژی.

«عشق و جذبه»

- ۱ دلبری سهرداری خوبان نهز نزام ناگاه هه‌یه
هه‌بسی زیندانی و نه‌سیرو گرتی‌یی دهرمانده‌یه؟
- ۲ گرتی‌یم مایم ده‌بسی کی گهلو مه‌دهدر بکت؟
جاره‌کی نا‌فی مه‌بینت پور ته‌وابه‌ک زیده‌یه
- ۳ می‌خنه‌تو حالی نه‌سیران کی لمیران عهرضه‌کت
دی‌بتن پورسی لمن له‌و پور بره‌حمو شه‌فقه‌یه

مانای وشه:

ناگاه: خه‌به‌دار؛ دهرمانده: داماو؛ گهلو: خه‌لکینه، ئاخو؛ مه‌دهدر: تکا؛ ته‌واب: خیر؛ میران:
میری‌گه‌وره؛ عهرضه: له‌بر زانان؛ له‌و: چونکه؛ شه‌فقه: به‌زه‌یی؛ نه‌ز نزام: من‌نازانم.

پوخته‌ی مانا:

من نازانم ته‌و دل‌به‌ره‌ی سهرومه‌ری گش جوان چاکانه، خه‌به‌داره‌که من له‌زیندانی ته‌وا به‌ندو
دیل و سهر‌گه‌ردانم، زور ده‌می‌که به‌ندکراوم و له‌و زیندانه‌دا داماو. ئاخو هیچ که‌سی وا هه‌یه جارو
باریک، ناوی ئیمه‌ی بیته‌ی یرو ته‌و خیره‌گه‌وره‌یه بکا. مه‌ینه‌تو دل‌به‌ریشانی یه‌خسیرانی ته‌و
جوانی‌یه، به‌ عهرضی میری مه‌زنی مولکی جوانی بکه‌یه‌نیت؟ لیم رونه‌ لی‌مان ده‌پرسی‌ت. چونکه
ده‌یناسم که به‌زه‌و دل‌ووانی یه‌کجار زوره.

ع گهر به‌زست جار‌ه‌کی خاتون له‌حالی سوخته‌یی
قوفلو زنجیر دی قه‌ین بی‌ئیسیمو ده‌ست و می‌فته‌یه

۵ بهندو زنجیر دی قهبن جهرحین دکول دی خواهش بکت
لهو کوناقی دلهری دهرمانی دهردی بهندهیه

۶ ههرچی بیقیری کو ناقی دلهری بیتن لهر
خواهش دبت حادر (هادر) دگافی بی گومان و شوبهیه

مانای وشه:

خاتون: وشه ری زلی نانه بو ژنان؛ سوخته: تازه فقیله؛ ئیسم: ناو، مهبست ئیسمی له عظه مه، ناوی
ههره گهره؛ میفته: کلل؛ کول: بهژان، بهناسور؛ بیقیر: نهخوشی له سهر مردن، لههیز کهوتو؛
حادر یا هادر: دهستوه لهجی؛ دگافی: ههر دهو دهست.

پوخته ی مانا:

ئه گهر جارێک ئهو خاتونه پایه بهرزه، له منی تازه فقیلهی دهرسی دلدار، پرسیار بکاو بلی چونه؛
قوغل و زنجیری دهست و پیم، به بی دهست لیدانی کهسو، بی کلل و بی خویندنی ئایه تی قفل
کرنهوهو ناوی دایکی موسا زانین، ده کرێتهوه! ههر نافی خوی له بهربینی؛ یان ههر دهر دیک دلمان
بگری و ناوی ئهو بیته سهر زارمان کارمان سازو رزگاری و چا بونهوه مان، که کویلهی بهردهرگای
ئهوین و به ئهوینی ئهو گیراوین. بهوی بهنده. ههر بهندهیه کی لهش بهبار، - با کهوتیشته گیانه لآو
- ناوی یارمی له سهر بینن، دهسته ولهجی، نون دهلهشی دا نامینی و چا بونهوهی هیچ گومانی تیدا
نیه.

۷ بی گومان خا کا ریایوی توتیاو دانهیه
گهر دچه هقین کور قه ئینن خواهش دبن پی دیدیه

۸ مهییتی سه دساله ژ ی وی ری قهر قهبری کهفت
دی قهژی روح بیته سهر ساتا خواهه بیتن زندهیه

مانای وشه:

توتیا: بهردیکه بو روناکی چاو دهیهازن و چاوی پی دهر ژن؛ قه ئینن: دانین، تی بکن؛ مهییت: مردو؛
قهر: دهسهر، دهره؛ سات: کات؛ دانه: دهرمانیکی چاوانه.

پوخته ی مانا:

خاک و خولی ری یازه کهی، وهک توتیاو دانه وایه. ئه گهر دهچاوی کویر کری؛ بی گومانم
دهست بهجی، سومای دپته بهرو زور به روشنی دهینی.

ئه گهر یارم، ریگهی به سهر گوری مردوی سه دساله دا برآو. یان دهره گوری بیوری؛ ههر

ئەوساتە كۆنەمردو گيانى دېتەو بەرلەش و وەك گويزى ئازا، دېتە دەر.

۹ مەيىتان لەورا دكت يەكسەر دلان يەغما دكت
ئىسمى ئەغظەم ما دزانت يا مەسىح ئەو بخوڧە

۱۰ ئەز دېيىم عىسا يە ئەو، يا بوغەلى سىنا يە ئەو
لەو برەمزو عىشوە يان پوز موعجىزاتو شېوڧە

۱۱ عىشوە رەمزىن دوى تەشېيى بەرقى لامىعن
كوهى قاف بت كەردكت ساتا خويا بت پەردە يە

ماناى وشە:

ما: مەگەر، چما؛ مەسىح: ھەنوا؛ مەسىح: دەست پېدا ھېنرا؛ مەسىح: مېبارەك؛ مەسىح: شومو
بەدقەر؛ مەسىح: نازناوى عىسا يېغەمبەرە لە مېبارەك يان؛ مەسىح: بە جرجال دەلېن لەبەر شومى و جوت
قوشەيى؛ كوهى قاف: كېوى قاف (باسكراوھ)؛ كەر: لەت.

پوختەى مانا:

جا وەختى يارم دەتوانى مردو زىندو بكا تەو؛ ديارە تالان كردنى دلان، كارىكى زور ھاسانترە. ئاخو
ناوى ھەرە گەورەى، فېر كراوھ؟ يان ھەر خوۋى وەكو عىسا يە، كە دەيتوانى بە ئىزنى خوا،
كۆنەمردوش زىندو وەكات؟ بەلام ديسان لەوناوھ سەرم سورماوھ. ئاخو وەك عىسا نەفەسى
مېبارەك؟ يان وەك ئەبوغەلى سىنا، بە لىزانى نەخوشان خوش دەكاتەو؟ بە ئىشارەتى چاوانى،
دەلېم مۆجزەى عىسا يە. بە گفت و نازو نىمنازى دەلېم بژىشكى چازانە. ھەم شېوھ ھەم مۆجزاتى،
وەك بروسكەى تروسكە دەر، يەكاو يەكن. يار ديار نى، ئەو مۆجزاتە دەنوئى. ئەگەر تاوېك خوۋى
نىشانى دنيا بدات و پەردە لەناو نەمىنى؛ چىاى قافىشى يېتەبەر، لەت لەت دەبى.

خوۋا فەرمو يە: «ئەگەر ئېمە ئەوقورعانەن ناردبا يەتە سەر كېوېك؛ دەتدى سەرى كز دەكردو
لەترسى خوا، شەقار دەبو، ھەلەتەكا.
مەلا، لەو چەند بەيتانەدا، ئەو ئايەتەو باسى موسا و كېوى طورو نورى خوامان وەبىر دىنى.

۱۲ پەردەيا مەحبوب دنىف قەلبان كودى كەر كەر بكت
قەط دەردى خەفدىن خورشيدو ماھو زوھرە يە

مانا:

ئەو پەردەى دلېر، لەنېوان خوۋى و دلان راى ھەنگاوت؛ دلېمى خستە تارىكايى. ئەو پەردە يە
لەت لەت بكا و فرى بدات؛ دل وەك خوړو مانگ و زوھرە، تىشك ئەداو ھېچ ئافەرىدىكى خودا،

وهك ناتوانی پهرده له بهر خوړو مانگو زوهره بگریته وه. ناتوانی دلمان داپوښی و روناکی لی نهدیو بکا.

۱۳ زوهره خوړشید من دیتن دقەوسى هم قیران
سورری دا دل عهقره بان چهرخو سه ماوو هه هیه

۱۴ عهقره ب و قهوس و قهزه ح، قیرا موقاییل موشته ری
روژو شیفو نورو تیریژ، بهرق و هم نیسپینده

۱۵ نهو همی قینکرا مه دین، تیکل دچهرخی جاره کی
هی ژوان بی حاله نهز نهحوالو عیشقو جه ذبه

مانای وشه:

همه قیران: نزیك و بهرانبهر بهیهك؛ سورر: دلکیشی؛ قهوس و قهزه ح: پهلكه زیرینه، كهسك و سور؛
موشته ری و زوهره: دو تهستیره ی گریمن؛ تیریژ: تیشك؛ نیسپینده: سپینده، بهر به یان.

پوخته ی مانا:

چاوم كهوت به رومهت و چاوه كانی؛ كه دوبرو كهوانیه كی له سر ديار بون. دت گوت خوړو
تهستیره ی زوهره و موشته ری، له مزلگه ی قهوسى عاسمان، ليك نزيك و بهرانبهر بهیهك ديار
ئمدن. دلکیشی نهو ليك نزيكیه، بسكه سر خوارو بوه كانی - كه وهك كلکی دماره كولی رهش
دهچن - بزوانده وه دت گوت له خوشيان دهره قسن. لارومهت و كهزی و هه نیه و لاجانگ و تیشك و
پرشنگی چاوه كانی، دت و ت خوړو شهو و روژو بریسكه و بهر به یان. پارچه ی هه مه رهنگه ی
سهریچو خشلی سهر، گهردانه كی، بیونه كوكله زیرینه ی بهر هه تاوی. من جاریکی نه وانه م
هه مو به چاوان دیتن. كه له كور ی هه لپه رکیدا، تیکل بیون. وا له وساه، حاله شه و دل سهری
لی شیواوه و جهزمه ی ئه ویتی گرتومی و بهر نادا.

۱۶ حال ژوی ره مزی گها من مهستی وی ره مزی نهز
سهرخو شه حه تتا نه بهد بی جام و توقلو بادهیه. (یان، نهقل و...)

۱۷ سهرخو شه ح بی جامو مهی، ره مزا نهین نه بهر گرم
ناگهان تیر دانه دل له و كوشته حادر سوخته یه

۱۸ كوشتی یان خون دین لیقاتی لهو بوی دی خوش بین
هیقیان قهط نابرم مه قصد مه دیدارا تهیه

مانای وشه:

نوقل (یا) نهقل: مهزهی بادهخوران؛ نهبتهر: دوا براو، بی سروبهر؛ حادر: دهست بمجی؛ سوخته: فقهیله؛ سوخته: سوتاو؛ لبقاء: توش هاتن؛ هیقی: هومیدو هیوا.

پوخته ی مانا:

له یشاره و نازو غمزت، حاله تیکم به سهرداهات، که ههتا دنیادنیایه، بهبی بادهو پیاله ومهزه سهرخوشم، لالامو ناکهم. رازی نهینی ئهوینی، وزهو هیزی لی ئهستاندم. لهپر تیر دابارینه دل و کوژرامو سوتیندراشم. دهلین شهید دهبی بهخوینی له شهوه بنیزرین. چونکه بهو خوینه گه شهوه، دهچنه لای یارو به دیداری یار، شاد دهین. جامن پیم خوشه ههزار جار، له ئهوینی تودا بمرمو دله کم خویناو هه لینی و گیانیشم خوین بده لینی. بهو هومیده که بهو هویه تو بینم و هه رگیز نابی ناهومیدی به لاما بیت.

«کوردی» دهلی:

شهیدی عیشقم و ممشون و کفتم بومه کهن یاران
گهواهی حهشره بو دهعواي شهادهت بهرگی خوینیم
«مهولهوی» فهرمویه:

هه رساتی صهجار بهوتیر بهو ته رکهش زینده گی و مردهن ئامان وهشن وهش

۱۹ هیقیان قه طنا برم جاره ک تودینی شه فقه کی

عهقدی ئیحرامی دی بینم حادری بم سهجدهیه

۲۰ سهجدهیا بهر ئه سوه دان نادم بصده حج نه کهران

سوند بوان زولفانو خالان ههچ وهکی بیژم وهیه

۲۱ سوند بوی زولفا سیاه ئهز عاییدی خوسنا ته مه

خهف دنوشم وی شهرا بی خواهش شهرا بو قه هوهیه

مانای وشه:

دین: دیتن؛ شه فقه: مهرحه مهت؛ عهقد: بهستن؛ ئیحرام: نهتی حج کردن؛ حج نه کهر: حجی هه ره گهوره، نه گهر شهوی جهنی قوربان ههینی بی پی دهلین حجی گهوره تر، چونکه پیغه مبهر فهرمویه: «ههینی حجی ههزارانه» دوحه ج پیکه وه رو دمات؛ هه چوه کی: ههروه کو؛ قه هوه: باده؛ خوش: بهتام؛ خوش: به پهله.

پوخته ی مانا:

هه رگیز لهو هیوایه نانیم. که تو جاریک به دیداریک مهرحه مهتم ده گهل بکهی. هه ر بت بینم،

دهزانم ده بى وهك حاجى، نيه تى ئىحرامى بىتم. له خوشيانا سوژده ده بهم. سوژده بردن بو بهر خالت
 - كه وهك خجرا لاسون به صمد حه جى ههره گه وره ي ناگورمه وه. سوينده كه م بهو كه زيانده ي تو،
 ههر جى ده ليتم قسه ي دلّمه. ديسان سويندم بهو پرچو كه زيه ره شانته؛ من جوانى تو،
 ده بهرستم. له باده ي مه ستي هينهرى، ئه وىنى تو - كه له ههرشت به تام تره - بى خوگرتن
 ده خومه وه.

۲۲ عومره كه دصوژم بخهف چه هف نيرى يهك پرسهك تمه
 دا بهيان كه م شهرحى حالى دل به عرفو نوكته يه (يان، نقطه يه)

۲۳ صه ده هزار بار شاكرم نهز كو ژبه لقيسا پهرى
 هو ده ودى شيرين زه بان ئيرو خه بهر دارى مه يه

۲۴ ئيسمو ناقي ته ي شهرىف حه ي كر لمن قه لبى مرى
 لهو دمه دحى تهو نه نائى بوييمه چهنگو نه يه

۲۵ شوبه تى چهنگى دنالم هيژ زده ست داغا قه ديم
 ههروه كى مه شعل دصوژم دوست نزام ئاگه هه يه؟

ماناى وشه:

چه هف نير: چاهه روان؛ نوكته: ورده كارى، بارىك بينى؛ بار: جار؛ شاكر: به سوپاس؛ شهرىف: بهريز،
 مبارهك؛ نه نا: په سن؛ حه ي: زيندو؛ مرى: مردو؛ مه شعل: چوله چرا؛ نزام: نازانم.

پوخته ي مانا:

من عومريكه چاهه نوژم. تو ههر جار يك ليتم بپرسى حالت چونه؛ تا زور ورد بو تى باس بكه م.
 ههزار بارو ههزار جار ان، سوپاس بوخوا. كه په پوى گفتو لفت خوش، ئه مرؤ منى لهو په ريه
 ناسكو نازداره - كه وهك به لقيس له سمر تمختى سهروه رى جوانان، جى گيره - خه بهر دار كرد. ههر
 ناوى پيرو زى تو ي برد، دلى مردوم زيندو بووه. وا دهم بينى كه له په سن و تاريفت دا، دهنگم وهك
 چهنگو نه ي وايه وهك بلويز له بهر ئه و داخه ي كه له ميژه دلمى يى كون كون كراوه، ده نالينم.
 وهك چوله چرا، هه مو ئه ندامم بوته گر. ده سوتيم به لام نازانم دوست هيج ئاگاي له من هه يه؟

۲۶ من دقى سه رلاستانى ههروه كى تولان نه م
 بهلكه جارهك كه يل (له يل) بپرست ئه ف چه هروم تو له يه

۲۷ مەر بناقي توله يان جارهك قه خونت به نده يى
 ب «مه لى» خوه شتر ژمالو گه وههرو گه نجينه يه

۲۸ گوههرو گهنجین مهلی حوسن و جهمالا دلبره صهد (تعالی الله تبارک) ئەف چحوسن و جیلویه

مانای وشه:

تولان: تۆله گهل؛ توله: سه گي چکۆله؛ نه هم: دانيم؛ که يل: هه لېژارده؛ که يل: قه يل، فهرمانره و او
سولتان؛ مه حروم: بهش برآو؛ تعالی: پایه بهرزی؛ تبارک: پاکي و پیروزی؛ تعالی الله تبارک: بهرزی و
پاکي و پیروزی بوخوا.

پوخته ی مانا:

به ئاواتم وهك سه گه كانی دهر مالی، سهرم له سهر بهر دهر گانه ی بسومه وه. شایهت جارێك ئه و
سهر وه ره ی له ناو جوانان هه لېژارده، پیرسی ئه و تۆله به سته زمانه یه ی به ئاوات نه گه یوه چی یه؟
هه ر که جارێك منی کوپله، به ناوی تۆله بانگ بکاو، به و به زه ی بم خوینیته وه؛ بو منی مه لا له هه مو
دارایی دنیاو گوههرو گهنجینه کانی، باشترو دلخوش که رت ره.

گوههرو گهنجینه لای من، جوانی و لهباری دلبره. ئه ی خودایه! پایه بهرزی و پاکي و پیروزی،
بو تویه. که ئه و جوانی و دیمه نه له بارو ریکهت، داوه به یار. چهند زۆره؟ هه ر خوت ده یزانی.

قصیده‌ی هشتاو چواره‌م

سینه‌که‌بابه

۱ فله‌کا ئه‌طله‌سی سهرگه‌شته دجاما مه‌ حو‌بابه
مه‌وج دده‌ت قولزومی عیشقی مه‌لسهر ده‌ست غورابه

۲ دل که‌مه‌ربه‌سته‌یی عیشقه مه‌خوه زوننار په‌ره‌ستین
مه‌ی و مه‌عشوقه‌ دو‌عائی مه‌ئو سه‌جاده قی‌بابه

۳ ژحیجایی وه‌ره‌ دهر نازکو مه‌ستانه بمه‌ش‌تو
ته‌جیهان زی‌رو‌زه‌به‌ر گر بخودی ئه‌ف چحیجابه؟

مانای وشه:

فله‌له‌کی ئه‌طله‌س: له زاراوه‌ی ئه‌ستیره‌ناسانی پیشین له‌سه‌روی هه‌مو عاسمانان و هیچ ئه‌ستیره‌شی لی
نه‌بون؛ سهرگه‌شته: سهرگه‌ردان؛ حو‌باب: ب‌لقی سهر‌ئاو؛ قی‌باب: په‌رۆی ناو‌گیرفان؛ قولزوم: ده‌ریا؛
غوراب: پیاله؛ غوراب: جو‌ریک گه‌میه‌ی قه‌دیم؛ زی‌رو زه‌به‌ر: ژێرو ژور.

پوخته‌ی مانا:

ده‌ریای ئه‌وین، له د‌ل‌ی مه‌دا شه‌پۆل ده‌دا. پیاله‌یه‌ك‌مان له‌سه‌ر ده‌سته که‌ ده‌مانه‌وی مه‌ستمان‌كا.
هه‌مو هه‌ردو عاسمان و ته‌نانه‌ت عاسمانی ئه‌طله‌س، وه‌ك‌ ب‌لقی‌كه‌ به‌سه‌ر باده‌ی ناو‌پیاله‌ی سهر
ده‌ستی مه‌وه.

د‌ل‌م بو‌ته که‌مه‌ربه‌سته‌ی ئه‌وینی پا‌ك‌. زونناری یار ده‌په‌رستین. نو‌یژو نزاو پا‌زانه‌وه‌م، هه‌ر‌رو
به‌د‌لب‌ه‌رو مه‌یه‌و به‌رماله‌که‌م، په‌رۆی مه‌ی سه‌رینه‌وه‌یه. له‌و پشت‌په‌رده، وه‌ره‌ ده‌ری. مه‌ستانه‌و
به‌فیزو به‌ناز، سه‌یری ب‌که‌و، ب‌روانه‌ چو‌ن ئه‌م جیهانه‌ت، به‌ پیواری دیداری خو‌ت، سه‌رو‌ژێر کرد.
تو‌بی و خودا، ئه‌م له‌مه‌هره‌ت چو‌ن په‌ردی‌كه‌ که‌ ه‌ینه‌ ده‌ردی پ‌یداوین.

«خه‌یام» ده‌لی:

بو ژانی دلان همر مه‌یه دهرمانی بی
نهو کوته پورو لیوی له‌مه‌ی پی دهرن
زانا شه‌ویه تامی له‌مه‌ی زانیی
بهرمالی هزار صوفی به قوربانی بی

ع ده‌ستی جیبریل هلاقیت ژبه‌ژنا ته‌نیقای
بیه‌قین قافه لروژی وهره، دهرسینه نیقابه

مانای وشه:

جیبریل: فرشته‌ی ولام‌دەر؛ هلاقیت: لای‌گرت؛ قاف: «ق» ناوه بو قورعان، ناوی خوایه وانا توانا تر له
همو توانایان؛ قاف: ناوی کیویه ده‌وری دنیای داوهو ده‌یانگوت خوړ شه‌وانه له‌پشت قاف ماته
هه‌لده‌گری و ده‌حه‌سته‌وه؛ لروژی وهره: له خوړه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

تو وه‌کو خوړ، چون له‌پشت کیوی قاف په‌نای ده‌گرتو قاف لیی ده‌بو به پهرده‌یه‌ک، نه‌مان
ده‌دیت؛ چاوی دل‌مان تو‌ی نه‌ده‌دیت. خودا به‌ده‌ستی فرشته‌ی ولام‌هری؛ پهرده‌ی له‌بهر به‌ژنت
لاداو، پهرده‌ی سینه‌ی گیانی ئیمه‌ش که له‌مه‌ریک‌بو له‌نیوان، وه‌لا که‌وتو توانیمان رونا‌کایی
تو، بدل و گیان، هست پی‌یکه‌ین. قورعان و ناوی خوی‌توانا، بونه هو ئه‌تو بناسین و له‌سینه‌دا
جیگه‌ت بدل بو‌یکه‌ینه‌وه.

شیایو باسه، من وام مانا له‌و به‌یته لی داوه‌ته‌وه، چیترم به‌بیردا نه‌هات. زور وی ده‌چی نه‌م
زانیی و مانا‌که‌ی له‌مه‌قول‌تری (هزار)

ه مه‌ب‌ئیشراقی سوناله‌ک ژله‌یی غونچه‌ گوشاکر

کو ب‌ئیلها‌می دزانی دسونالا مه‌جه‌وابه
(یان، گو ب‌ئیلها‌می دزانی دسونالاته‌جه‌وابه)

مانای وشه:

ئیشراق: تیشک‌دان؛ ئیشراقیون: ئهو که‌سانه‌ی سمر به‌فله‌سه‌فه‌ی ئیشراق، که به‌خویان گوتوه
ئیشراقی. فله‌سه‌فه‌ی ئیشراق لای وایه زانستی راست و دروستو بی‌خه‌وش، تعنیا له‌ریی دهرونی رون و
دلی رونا‌ک په‌یدا ده‌بو و هیچی ترنا. داه‌ینه‌ری ئهم فله‌سه‌فه‌ له‌ ئیسلام‌دا، شیخ شه‌هاب‌الدین سوهره‌وه‌ردی
کورده که سالی ۵۸۷ کوچی مه‌لا‌گه‌ل به‌گزی‌داهاتن و لای سولتان صلاح‌الدینی شه‌ییوبی به‌کافریان
له‌قه‌لم‌داو فرمانی به «مه‌لیک‌ظاهیر» ی کوری خوی‌دا گرتی و کوشتی. وه‌ک هه‌میشه‌ کورد کوردی
کوشت. ئیشراقیه‌کان کاریان به‌قسه‌کردن نه‌بو. رازی دل‌یان ده‌خوینده‌وه به‌تماشای بی‌چم و که‌سم
ده‌یه‌کتری ده‌گه‌یشتن؛ ئیلها‌م: بیرخسته‌ دل‌وه.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه هەر لهریی دهرونهوه، پرسیارێکمان لهو لیوهی - که هه‌مو خونچه‌ی پی ده‌پشکوتن - کرد. ده‌شمان‌زانی هەر لهریی دلیه‌وه ده‌زانی که وهرام بو پرسیاره‌که هەر له‌ناو پرسیاره‌که‌دا. ئه‌وه ده‌زانی من‌چیم ده‌وی ده‌شزانی که‌من ده‌زانم ئاواتم بو پیک ناهینی. یان به‌خسته‌ندلم گوتی تو ده‌زانی وهرام هەر له پرسیاری خوت دایه.

«هه‌زار» ده‌لی: ھ

گوئی باخان له‌شهرمی کولمه‌ سوره له‌روی ئه‌و په‌لکی گول ته‌ستوره زوره
گوتم مردم نه‌گه‌یمه‌ ماچی فهرموی هه‌زار بم‌بوره دوره ئه‌و سنوره

٦ توبنی سازی بناواز چهره‌نگی مه‌ دخوازت
الله بخودی قه‌ط ده‌بی ته‌ف چخیطابه؟

٧ گوهده‌ نایی ژله‌بی له‌علی بقانونی حیکایه‌ت
دی چشمه‌هده‌ بده‌ فیرا بدرت شه‌هده‌ ره‌بابه‌

مانای وشه‌:

توبنی: تو‌بروانه‌؛ ده‌بی: ده‌یسی؛ خیطاب: دواندن؛ سازو ده‌فو قانون و ره‌باب - یان، روبابه‌؛ ناوی چه‌ند ئامرازی موسیقان.

پوخته‌ی مانا:

تو‌بروانه‌ ئامرازه‌کانی موسیقا، به‌ ده‌فه‌و بلویرو روبابه‌و قانونه‌وه، چون‌ دل و گیانمان ده‌خوازن و چون‌ وه‌زوان حال ده‌مان دوین؟ چون‌ به‌نال‌ه‌و سوژه‌ی دهرن، چیرۆکی دوری دیداری، لیوه‌ ئاله‌کانی یاری، ئه‌درکین؟ ئه‌ی خودایه‌! سه‌یر ماوم ئه‌وانه‌ چه‌ند به‌ئاشکرا شایه‌تی له‌ جوانی یارو دلی کلۆلی دلدارانی ئه‌و لیوه‌ جوانانه‌ ئه‌ده‌ن؟!

«جلال‌الدین رومی» ده‌لی:

گوی له‌بلویتر بگره‌ ده‌کرو زیته‌وه زامی دهردی دوری پی ده‌کولیته‌وه

«هیمن» ده‌لی:

شیوه‌نیکم پی‌یه‌ نه‌ی نه‌ی کردوه بویه‌ نال‌م تیکه‌لی نه‌ی کردوه

٨ خوه‌ش په‌ریشان صیغه‌ت و مه‌جمه‌عه‌یی صوره‌تی حالین
پیری عیشقین و جوان طه‌بع و دلی عه‌هدی شه‌بابه‌

مانای وشه:

خوښه: سهر؛ پهرېشان: بلاو، شه پړيو؛ مېچمه: جېگه؛ کوښه: کوښه؛ صورت: شکل؛ صورت: سيای؛ عهد: زمان، چاخ؛ شه باب: لاوینی.

پوخته مانا:

نېمهی دلدار، زور له باریکی سهر داین. چهند شتی دژ بهیه کترمان له لا کوپه؛ له ئاکاردا، پهر ژو بلاوو شپړیوین. که بیته سهری دهر ولمان، خروپړین و گردو کوین و سیای پهرېشانیمان له لا کوپه. پیریون لمدردی ئه وینداو یوینه پیری دهستگیری ئه وینداران. به لام دلان هیشتا له ئه ویندا لاوه ته بیات و ئاواته کانمان، هر پیر نابن و هیشتا له تافی جوانی دان.

۹ دوره دهستین ژخه یالان مه دقې په ك ژخودی را

خه ف دبه خا مه ژدل بیتو برت عهینی ئه وابه

۱۰ مه موشه رره ف که دو چه شمین مه بیساطا قه ده می که

پور لنگ من هیه مهی، میزه که من سینه که بابه

مانای وشه:

ژدل: بدل؛ عهین: کانی، به ته وای؛ ئه وابه: کاری خیر؛ موشه رره ف: به پیر وزی گه یشتو؛ بیساطا: رایخ؛ میزه که: بر وانه.

پوخته مانا:

به خه یال دیمه دیدارت به لام دهستی خه یالانیشم نات گاتی. خیره و مه ندیکم گره که له رای خوادا، نه هیلی شوفار بزائن به نهینی و بدل، له نیوانمان بیتو بر و او داوای دیدارم بوبکات. زور خیریکی گهره ده کا. دهیسا وهره و به اتنت گهره مان که و به سر رایخی چاومان دا ههنگاو بنی. مه فرمو، له وزه دا نیه، میوانداریمان لی بکا. فرمیسی سورم بادهیه، له کوپه ی دلی هه ل دینجهم و هه رچهندي بتهوی هیه. دل و جهرگ و هه ناویشم له ئه ویندا، بویته که بابو برژاوه.
«مه ولهوی» فرمویه:

هه مرز ناخ و داخ ناله نهوای نهی دل که و او، چه م جام، خم ساقی، هون مهی

۱۱ که سکو صوران تونې چه رخ لدورا دو هیلالان

دوقیران مانه بهر ابر شه فقه قې پهرده عیصابه

مانای وشه:

که سکو صور: په لکه زیرینه؛ شه فقه: روناکی ئاسو؛ عیصابه: هه نیه پیچ.

پوخته ی مانا:

وادیاره یار تکای مه لای همزاری دل برینداری، قبول کردوه هاتوته کورّی سهماوه. مه لا به دیمه نی یار هه لده لّی و فرمویه تی:

دهبروانه، خشل و زهنبهرو په لکه شوو گولینگه و سرپیچ و شده، له دورهی ئه و روخسارهدا - که له روژ بهتیر یوتره - چون وه کولکه زیرینه دنوین، که دورهیان له خوردا بی. سهر ئه وه یه دومانگی یه کشه وه ی بروش، له و ناوه دا دیاری دهن. که ناوی لی ناو: بروو ریک و پیک و بهرانه رن و، سپایی تمختی هه نیه که ی له بن بسکان، وه کو رونا کایی ئاسوی بهر به یان دینه بهرچاو؛ به لام پارچه ی تو یل پیچی وه په هه وریک لهوسهره بویته له مپه ریک له نیوانی چاوی من و دیداری ئه و هه نیه پاکه.

«نالی» ده لّی:

دهسرو که یی هه وری چیحجاییکه که تی دا (شمسُ فَلْكَ الْحُسْنُ أَنْارَتْ قَتَوَارَتْ)

عهره ران تا دشه پال وهرقان جه ذبه یه قیرا
نیرگزان سهر دگران، لینه فشان خه م و تابه

۱۲ چیه کین قهوس و قهزه ح رنگ هزار رنگ سهمایه
سونبولان گرتی خونا فو لگولان تازه گولابه

۱۳ مهست و هشیار هه مه که ج کوله ن رقص و سه ماتین
ئه ز نزانم چنه سه ق که یفه نزانم چهرابه

مانای وشه:

تا: لق؛ سهرگران: زورمهست؛ خه م: لاره وه بو؛ تاب: پیچ؛ تازه: هه م نو ی هه م زورباش؛ که ج کوله ه
: کلاو لار؛ نه سه ق: ته رتیب و ته کوزی؛ که یف: دلخوشی.

پوخته ی مانا:

پول به پولی کیژی نازدار، باا وه که نه مامی عهره ر شلک و خونچیلانه و دلگر، که ده لهرن. په رهنگی زیری خشله کان - که له پیچی گه لای دارن - وه که من توشی جه زمه ده بن و ده گه ل سهریان راده هه ژین. نیرگی چاو هینده مهستن، سهرگران. وه نه وشه له شهرمی بسکان، خواربونه وه و پیچ دمخون و لاتوایه ئه وانیش ویرای سه ما که ران سه ما ده کهن. هه زاران گولی پشکو توی هه مه رهنکه، له ده شتی جی داوه تمدا، به سروه که رویشکه ده کهن. ئیزی ئه سته رهن له عاسمان دهره وشین و تیکرا وه که په لکه زیرینه، دینه بهرچاو. له خوشیان هاتونه سه ما. سونبول و گول، پر ئا ونگن. گولای نو ی و هه ره به یون، به بارانه و، وه که شاباشی دلدارانه

له به یاران. هر چی دبیینی نازداره و کلاو لاره و له سه مادا به ته مایه له گشتیان جوانتر هه لپه ری. ئه ی خوایه! چهند دل خوشکهره ن؟ پیاو له دیداریان مه ست ئه یی. تی ناگهم چون باده یه که له و روخساره ساده و پاکانه ده باری و پیاو سه رخوشی بی هوش ده کات.

۱۴ خاکی بایین ته دریزا سه گو تولان خوه ده ناسین
مه نه سوچ و نه گونا هو نه خه طائو و چعیتابه؟

۱۵ ژو یصلا خوه زه کاتی بده میسکین و فه قیران
کو جه مالا ته یه کامیل دکه مالا خوه نیصابه

مانای وشه:

خاکی پا: خولی ریبار؛ عیتاب: سه رکونه؛ ویصال: گه یشتن؛ زه کات: پیتاکی ئایینی؛ فه قیر: نه دار؛ میسکین: هه زار؛ کامیل: تمواو؛ که مال: ته واوی؛ نیصاب: راده ی زه کات لی که وتن.

پوخته ی مانا:

وا دیار ئه دا یار مه لای لومه کردوه که بوچی روی له و وه رگیراوه و په سنی کیژی تری داوه؟ ده لی: توانایی سه رکونه م بکه ی. بی گونا هم؛ چاوی دلم هه ده تو یه و هه رچی ده گه ل تو ش ده بیینم و له لام جوانه، به تیشک و شه به قی جوانی به ژن و بالای تو ی ده زانم. من خوم وه که ئه و توله و سه گانه ی به رده رگانه که ت دینمه سه ساو که ده که ونه ژیر خاک و پات و به تو زی پالا والا که ت به خته وه و سه رفیرازن. من گه دایه کم لهدرگات. دور له بالات گه لیک نه دار و هه زارم. جوانی و نازداریت نامه خوا. هینده زوره، زور پیویسته زه کاته که ی لی دهر بکه ی. که ست له من مستحق تر ده سنا که وی. ده ستی من و که ره می تو.

«حافظ» ده لی:

له راده دهر که وت جوانی و له باریت هه زاری تو م به ئاواتی زه کاتم

۱۶ عاشقی مه سته له خواهی وهره ئه م موفقی یی عیشقین
ده سته کی سوتنه ته تیدا دیه کی نه صمی کیتابه

۱۷ دل بشو تو زقی نیفاقی کو بده ت سینه به راقی
بصفا هه مره ی ئه ربابی دلو ئه هلی صه قابه

۱۸ نه ظهرا عه ینی عینایه ت به مدها شاه ی ویلایه ت
ژعینایه ت نه ظری دل مه تزی عیلم و عوبابه

مانای وشه:

خواه: داواکار؛ سونته: ره‌وشت؛ سونته: فرموده‌ی پیغمبر؛ نه‌ص: دهق؛ کیتاب: کتیب؛ نصی کیتاب: دهقی ثابته‌ی قورعان؛ نیفاق: دورویی؛ به‌راق: بریقه؛ صه‌فا: پاک‌و ته‌بایی؛ نه‌رباب: خاوه‌نان؛ نه‌هل: خزم و ناسیاو؛ نه‌هلی صه‌فا: ناشتی خوازان؛ إخوان الصفا: کومه‌لیکی نه‌نی بو. له چهرخی چواره‌می کوچی، ناو‌نده‌ک‌ی له‌شاری به‌غدا و به‌سرابو. له ههمو ولاتی ئیسلام زور کس بیونه پی‌زه‌ویان. ده‌پانه‌ویست موسولمان دژبه‌یه‌ک نه‌بن و ههمو پی‌گه‌وه ته‌باين. تاواش نه‌بن به‌هیچ نابن؛ عینایه‌ت: دل‌ووانو و دلسوزی؛ ویلایه‌ت: گه‌وره‌یی، دوستی؛ عوباب: جی‌شه‌پول و نیرینه‌ی‌ئاو.

پوخته‌ی مانا:

ره‌نگه هیندیک له‌لایان خو‌ش نه‌هاتبی، مه‌لا خو‌ی له‌ریزی سه‌گی به‌رده‌رگای یار، حیساب بکا. له وه‌رامی ئه‌وجوره که‌سانه ده‌لی: تو‌ چو‌زانی ئه‌وین و دل‌داری چی‌یه؟ هیشتا زورت ده‌وی، فی‌رب‌ی. ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وی له‌وباره شت بزانی، وه‌ره له‌لای من ه‌وین به‌ه. من له‌م زانسته به‌رزهدا - که‌ ئه‌وینه - بومه مفتی. له‌ ده‌ستی‌کما قورعان هه‌یه‌و فرموده‌کانی پی‌غمبر به‌و ده‌سمه‌وه؛ هه‌رچی ده‌یلم، هه‌رچی ده‌یکه‌م، به‌رانبه‌ر به‌مانی ده‌که‌م. تو‌ی به‌رواله واده‌نوینی که‌ دل‌داری و له‌ دل‌یشت‌دا، له‌دل‌داری بی‌خه‌به‌ری. دوروی. پیاوی منافق و دوروش، له‌ کافران خراتره. ده‌س له‌و دورویی هه‌لگره. تیشکی‌کی رونی ئه‌وینی با‌ئهو دله‌ ره‌شمت رون‌کاو بروسکه‌یه‌کی تی‌بگه‌ری. به‌ه‌او‌ریی خاوه‌ن دل‌ان. له‌ کومه‌لی پاکاندا، به‌ه‌به‌ندام و له‌دزایه‌تی وازی‌نه‌و ده‌گه‌ل ئیمه‌دا هه‌وال‌به؛ تا به‌پایه‌ی ئیمه‌ بگه‌ی، گه‌وره‌ی به‌رزو خاوه‌ن شک‌وی مه‌مله‌که‌تی ئه‌وینداری جاریک سیله‌ی چاوی‌کی به‌ به‌زه‌یه‌وه داوه‌ته‌ من. له‌وساوه‌ دلم و ده‌رونم، بو‌ته‌ ده‌ریای زانستان و له‌ ههمو لا شه‌پول هه‌دا.

۱۹ له‌بی له‌علین ته‌دبی هه‌ر به‌یه‌کی نوقطه‌یی عیلمن
بخه‌طی حه‌رفی ئه‌لیف جه‌زمه‌ شو‌بی حه‌لقه‌یی باب‌ه

مانای وشه:

دبی: ده‌بی‌زی؛ نوقطه: ماکی ناوه‌ندی که‌ ره‌گه‌ز و بنجینه‌ی ههمو شستی‌که؛ خه‌ط: نوسراو؛ جه‌زم: درز‌بردن؛ جه‌زم: به‌ش؛ جه‌زم: زه‌نه‌ی هاوکاری سه‌رو ژیرو بو‌ر ئالقه‌یه‌کی زور پ‌چو‌که (ه) پیتی ئه‌لف (ا) که‌ له‌ چوار نوقطه‌ی له‌سه‌ریه‌ک دروس ده‌بی؛ دروشمی ناوانی خوا (الله، او‌ل، ئاخ‌ر. ئام‌ر، آخ‌د) و دو سیفه‌تی خوا (ئزه‌لی و ئه‌به‌دی‌یه)؛ حه‌لقه‌ی باب: ئالقه‌ی ده‌رگا.

پوخته‌ی مانا:

لی‌وی وه‌ک لال ئاله‌کانت، ده‌لیی هه‌ردوک به‌تیک‌رای ته‌نیا نوخته‌ی ناوه‌ندی ههمو عیلمانن. ئه‌و

نوخته به نقطه‌ی سهره‌تای پیتی تهلّقی ناوی خودا، درزی داوهو زه‌نه‌یه‌کی که نیشانه‌ی راه‌ستانه، لی‌سازوهو هه‌مه‌ نیشانه‌ی هه‌وه‌یه که هه‌مو تافه‌ریده‌یه‌ک به‌زنجیره سهریان به‌یه‌کتره‌وه‌یهو لیوه‌کانت دهنه پشوگی گیانان و ئیتر له‌وی که نوخته‌ی بناغهی تهلّقه راه‌دوه‌ستن. هه‌روه‌ها بویه له‌نوخته بویته تالّقه، که بزانی تالّقه‌ی دهرگای زانستیمان، به‌زانستانی دانسته لیوی تویه، تا له‌و خه‌بر وهر نه‌گرین؛ ناتوانین بجینه ژوری باره‌گای زانستی خودا.

۲۰ خه‌تو خالین ته بمومو ژمه‌را مه‌سته‌له گوین مه‌ژوان حاشیه‌یان سینه تزی شهرحی لوبابه

مانای وشه:

حاشیه: په‌راویز؛ شهرحی لوباب: توژینه‌وه له‌کاگلان؛ شهرح: توی کراو؛ لوباب: دلان؛ لوباب: چه‌ند کتییک له‌ده‌ورانی مه‌لایه‌تی شیخی جزیری، به‌وناوه هه‌بون:

۱- لوباب (کاگلان): نویسنی ته‌بو‌الحسن محامی له‌شهرعی شافعی‌دا. ئیمام‌الحرمین و جه‌لال به‌کری، شهرحیان لی‌کردوه.

۲- لُباب‌الالباب (کاگله‌ی دلان): ژیمه‌ی ۱۶۹ شاعیره له‌سالی ۶۱۸ ی کوچی له‌لایهن سه‌دیدالذین محمدی عه‌وفیه‌وه نوسراوه.

۳- لُباب‌الاحیاء: نویسنی ته‌محمد غه‌زالی. پوخته‌ی (أحیاء‌العلوم) ی محمدی غه‌زالی. نوسه‌ر له‌سالی ۵۲۰ کوچی مردوه.

۴- لُباب‌المعنوی: هه‌لێژارده له‌مه‌ته‌وی. نویسنی حوسین که‌مال‌الدین کاشفی. که‌سالی ۹۰۶ یان، ۹۱۰ ی کوچی مردوه.

۵- لُباب‌فی‌النحو: ریزمانی عاره‌بی، نویسنی ابوالعباس ته‌محمدی ئیسفهراینی که‌سالی ۴۰۴ یان، ۳۹۸ کوچی مردوه زورک‌هس شهرحی له‌وکتییی کردوه.

پوخته‌ی مانا:

خال و میلی توژرتوتن. ههر مویکی موبه‌مو وهرامی پرسی دژواری من ته‌ده‌نه‌وه. ئیمه له‌و په‌راویزانه‌ی که له‌لajanگ ئاو‌یزانه‌و بریه‌تین له‌که‌زیه‌کانت؛ سینه‌مان هه‌موی توی توی‌یه‌و کاکلی سینه‌ش - که دل‌مانه - توی کراوه‌و پرکراوه له‌زانستی و ئیستا وه‌ک شهرحی لوبابه.

۲۱ نابی حه‌یوان ته‌دقی راست بنۆشی شه‌بی قه‌دری ده‌ست به‌رگه‌رده‌نی پریچ و خه‌می زولفی دوتابه

۲۲ مه‌ ژبسکین ته‌گریهدار ژبه‌ختی خوه‌گرینه مه‌ ژزولفین دهم‌وتاب ددلدا خه‌م‌وتابه

مانای وشه:

دوتا: دولا؛ دوتا: قدکراو، بهسره کا هاتو؛ دوتا: دولابار؛ گریهدار: بهگری و چین لهسهرچین؛ خهم: لار؛ خهم: غم؛ تاب: پیچ؛ تاب: تین و تاو.

پوخته‌ی مانا:

لهوستانه‌ی که شهرچی خمتو خالی یار باسی ده‌کا، یه‌ک ئه‌وه‌یه: ئه‌گهر بهراستی ده‌ته‌وی شه‌وی به‌ریزی دیدارم، بوت ده‌س بداو ئاوی ژیا‌نی دیدارم بخو‌یه‌وه و ههر گیز نه‌مری؛ ده‌بی له‌خه‌می که‌زیه‌که‌ی ئالوزاوو چین له‌سهرچین و لاره‌که‌م، کزومات و ده‌س له‌گهر دن بو‌ی دانیشی و ده‌ستی هومیدو ئاوات، به‌شکاوی بکه‌یته وه‌بالئ ئه‌ستوت. ئه‌وسا بزاین چو‌ن ده‌بی. یاری جوانم! ئه‌وامن له‌و بسکه ره‌شه پر گری‌یمت، بو‌ی به‌ختی ره‌شی خو‌م ده‌گریم. له‌پیچ و لاری و قدقه‌دی، دلم پرّه له‌پیچی دهر دو خه‌مان و له‌سه‌دلاوه قدکراوه.

۲۳ ته‌دقی به‌رق و بروسکان به‌ه‌شینئ: تو نه‌ظه‌رده

ته‌دقی روژ خویا بت؛ ژشه‌باکی تو خویابه

۲۴ ته‌دقی زیرو زه‌به‌رکی مه؛ دوزولغان بده به‌ریا

ته دقئ قه‌نج قیامت له‌م رابت. بخوه رابه

مانای وشه:

شه‌باک: په‌نجهره؛ بخوه رابه؛ بو‌خوت هه‌له‌سه؛ قیام: قیامت، هه‌لسان.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! ئه‌وجار نو‌ره‌ی منه بلیم چی‌یکه. گهر ده‌ته‌وی تروسکه‌ی عاسمان لی‌مان دا؛ تو خوت تماشامان بکه، ئه‌وا به‌بروسکه‌ی چاو، ده‌مرین. ئه‌گهر ده‌ته‌وی خو‌ر هه‌لی؛ سه‌ر له‌په‌نجهره ده‌رینه‌و خوت نیشانه. گهر به‌نیازی هه‌مو دنیا ژیرو ژورکه‌ی؛ که‌زیه‌کانت بده به‌ریا. ئه‌گهر ویستیت دلداران قیامه‌تیا‌ن لی‌رابی؛ بو‌خوت هه‌سته. ئه‌وه قیامه‌تیش ده‌قه‌ومی.

۲۵ قه‌صدی سه‌رچه‌شمه‌یی هه‌یوانی هه‌قیقه‌ت که «نیشانی»

به‌جیهانی مه‌به مه‌غرور کوجیهان عه‌ینی سه‌رابه

۲۶ سه‌رکه‌شی شیوه‌یی ئه‌ریابی وه‌فا نینه رحی‌من

ته ژدل صوه‌تی مه‌لا، به‌س به‌مه‌لی‌را به‌جه‌فابه

مانای وشه:

قه صد: نیاز؛ سرچه شمه: سرچاوه؛ حه یوان: ژیان؛ حه قیقته: راستینه؛ سه راب: تراویلکه؛
سه رکه شی: لاساری؛ وه فا: ئه مه گ؛ رحی من: روحی من، گیانه کم؛ جه فا: تازار.

پوخته ی مانا:

ئاوی ژیانی به راستی، که وتن به سه ر راستی دایه و ئه گهر ده ته وی نه مر بی؛ له دوی راستی
هه ئه دابه، نایی به دنیا بایی بی و فریوی دنیا به بخوی. دنیا وه ک تراویلکه یه. چاوت به ئاوی ده زانی و
له راستی دا، بیابانیکی بیرونه و دم ته رناکا. ئه ی یار! هه رچه ند تازار یشته به دل ده کرم. به لام توش
به زهت پیه دایی. له لاساری ده ست هه لگره. ئه مه گداری واهه لده گری که هه روه ک تازارم ده ده ی،
جاروبار بشم لاوینی. تو زور به دل مه لات سوتاند، ده به سیه تازارم مه ده.

«ده‌ردی بی ده‌رمان»

۱ موحبه‌تی می‌حنه‌ت دزورن حوب دپیم بی‌شک به‌لایه
عومروژی خواهشی پی دبورن صوټن و دهر دو جه‌فایه

۲ صوټن و دهردی ته‌قینی عیله‌تی داغ و برینی
خو‌هش دبن مائه و بدینی شهر به‌تا لیقان مو‌فایه

۳ هه‌ردلی صوټی بئولفی یار نه‌ده‌رمان کت بئولفی
تا نه‌به‌د نه و به‌ندو قولفی عیشق دهرده‌ک بی ده‌وایه

۴ عیشق دهرده‌ک بی‌طه‌بیبه لی مو‌فا و ده‌صلا حه‌بیبه
کو‌شتمه جه‌ورا ره‌قیبه پور له‌عینی روسیایه

مانای وشه:

ژی: زیان؛ عیله‌ت: هو؛ مو‌فا: چاره؛ ئولف: هوگر؛ قولف: ئالقه‌ی جو‌ش‌دراو؛ جه‌ور: ناره‌وایی؛
ره‌قیب: چاونه‌زیر؛ روسیا: روره‌ش.

پوخته‌ی مانا:

مه‌ینه‌تی دل‌داری زورن من ده‌لیم دهر دو به‌لایه و بی‌گومانم...

گه‌رچی دل‌داری سه‌رانه‌سهر دهر دو ئازار و سوزانه. بو ژیان هو‌ی سه‌رگه‌رمی‌یه و پیاو دل‌ی پی
شاد و خوشه. چونکه ره‌نگه یار هه‌لێک لی‌مان وه‌پێچی و بیته سه‌ر پێکراوه‌کانی چاوه‌کانی. دهردی
دل‌داری و برینی گیان و جی‌داخ و سوتانی هه‌ر به‌دیداریکی یاری دپنه‌وه سو، خو ته‌گه‌ر له‌و لیوه
ئاله‌ی، شهر به‌تی‌کمان بو بئیری؛ جاری گش دهر دو برین و سوتن و ئازار و ئیشه. هه‌ر دل‌یکی

هوگري يار، گهر بسوتی و یار بهرچان باوشینی لی نه کاتوپیی نه چاری؛ تا هه تایه ههر دهناو بهندی کهزیدا، وهک لهناو ئالقهی بهیه کدا جوش درایی؛ ههر به دهوړ خوږیا ئه سوړی و شوینی دهربازبونی نایی. دهردی دلداری بهژانهو زوړ گرانه. هیچ بڑیشکلیک چاری ناکا. جا مه گهر یار بیتهاوارو به دیداری، که بوگش دهردان مه فایه لی ره ها کات. یار دهات گهر چاونه زیان لی گه رابان. ئاخ لدهس دهستهی شوفاران. چهنده شومو روسیان. خوا نه حله تیان کا.

۵ داغ و کهي من لی هه زارن گول ددهست شهو کين بخارن سورپهري ديوي کهنارن ئههره من خاتهم ره قايه

مانای وشه:

کهي: داغ؛ شهو وک؛ درک؛ خار؛ چقل؛ ديو؛ عيفريت؛ ئههره من؛ شهيتان؛ خاتهم؛ ئهنگوستيله، کلکهوانه؛ ره قايه؛ رفاندويه.

پوختهی مانا:

داخ لدهس چهپ گهردی گهردون. لهو هه زارداخم لهدلدا. گول دهاته دهستی درکان. ديو له کن پهريان ده بينم. به چکه شهيتان ههنگوليسکی رازفاندو بردي بوخوی. شياوی باسه، مه لا ليړه نهقلی تمختی سولهيمانو کلکهوانه کهي باس ده کا. که چون ديويک لي رفاندو تمخته کهي کرده شوینی خوی.

۶ طبع ديوان دهست گههشتی حورو ويلدانين بههيشتی عاشقی دلهندی قشتی جان بدهت يه کجار رهوايه

۷ ميحنهتو جهورا حهبيبی قههرو ئازارا ره قيبی
حهق تنی دامن غهريبی لی شوکور باخوهی وهدايه

۸ روھنی ياوی شهوق و تافی شهربه تا قهندو گولافی
کهس نهن مهحروم ژناوی لی تنی بو من غهلايه

۹ بی نه صيب من دی ژجامی دوردور مهحروم ژرامی
گرتی بی وی قهیدو دامی ئهف غهريبی جان فيدايه

۱۰ دوره دهستم بی نه صييم دلبرم خانم حهبييم
پوز ژديناته غهرييم روح و راحت من لي قايه

مانای وشه:

قههر: توزه‌یی، غم؛ غه‌ریب: تاوارة؛ غه‌ریب: زه‌بون و بیچاره؛ باخوه: خودا؛ غه‌لا: قاتی و کرانی؛ رامی: ئوقره‌و ئاسوده‌یی؛ قه‌ید: به‌ندو زنجیر؛ خانم: گه‌وره؛ راهت: ئاسوده‌یی؛ راح: باده.

پوخته‌ی مانا:

دیوم‌یجازی توش و به‌دفر چاوه‌دیری کیژولاوانی ناو به‌هه‌شت‌بن؛ دیقی مهرگی عاشقانه.
مه‌ینست و ئازاری یاری، توزه‌یی و زانی شوقاران، خوا له‌ناو گش دلداراندا داویه‌تی به‌منی کلۆل. ناشکوری ناکه‌م به‌شی خاویه و نه‌وه‌نده‌ی داوه‌ییم. روشنی ئه‌و تیشک و تاوه‌ی کو‌له‌و چاوه‌ی، ئه‌و هه‌مو شه‌کرو گو‌لاوه‌ی لی‌وی یارم؛ هه‌ر به‌ته‌نیا بو‌منی بیچاره قاته‌و هه‌ر که‌سی‌تر، هه‌چ نه‌بی تو‌ژیکی دیوه. دیتنی ئه‌و مه‌سته چاوه، هه‌ر له‌من ری به‌ستراوه‌و ده‌رکی ئوقره‌و شادیانم داخراوه‌و هام له‌ناو زیندانی خه‌م‌داو گیان له‌سه‌ر ده‌ست و ئاماده‌م خو‌م به‌قوربان که‌م له‌ریدا. یاری دل‌هه‌ر! میرو گه‌وره‌م! خو‌شه‌ویستم! ده‌ردی دوریت زور گرانه. زور ده‌ترسم‌یی نه‌وه‌ستم ده‌ره‌رم. بو‌دیدارت زور زه‌بونم. زور به‌تاسه‌م. گیانی من بی‌دیتنی‌تو، چو‌ن ده‌مین!

۱۱ پور مولاژم دیم لیکایی مامه هه‌تتا مولته‌قای
من رحی شیرین ددایی هودهود ئه‌ر مزگین بدایی

۱۲ هودهودی رضوانی غه‌یی صد خه‌به‌ر شیرین ژه‌جیه‌ی
دادلی من مورده‌ه‌ی بی گو‌ه له‌ری من وه‌ک سه‌بایه

۱۳ چه‌هقه نیرم گو‌ه لریمه لی سه‌باری دایه بی‌مه
عه‌رض‌حالا صوحبه‌تی مه به‌نده‌یه‌ک صادق مه‌لایه

۱۴ جان‌فیدایی من دریدا فیرقه‌تی ده‌رده‌ک وه‌لیدا
قاله‌ک بی‌روحه ویدا کوشت دبی‌م من لی ره‌وایه

مانای وشه:

ملاژم: هه‌میشه لی، هه‌میشه ده‌گه‌ل؛ مولته‌قا: توشی یه‌ک‌بون، ژوان؛ رضوان: باغچه‌گه‌ل؛ رضوان: رمزه‌وان؛ جه‌یب: دل و سینه؛ مورده: مردو؛ هه‌ی: زیندو؛ بی‌مه: ده‌یژم؛ عه‌رض‌حال: رانانی چلونه‌تی.

پوخته‌ی مانا:

هه‌میشه‌و‌دایم له‌ده‌رگام، لا‌تاکه‌وم؛ به‌لکو چاوم به‌یارم رون‌بیته‌وه، ده‌مینمه‌وه، نا‌هو‌مید نیم.
ئه‌گه‌ر ئه‌و چاوه‌نۆریه‌ی من، تا روژی هه‌شریش بمینی؛ که له‌وی توشی یه‌ک ده‌بین. ئاخ ئه‌گه‌ر به‌پوی نامه‌به‌ر - که باغچه‌وانی به‌هه‌شته‌و ده‌توانی یارم بی‌نی - خه‌به‌ریکی دلخو‌شکهره‌ی

بوھینابام؛ صمد گیانم، له مزگینى دا دهمدايه، بهمژدهى وا، دلى مردولم دهژياوه. گوى لهسهر
 ههستو چاوهزيم. دهليم بهلكو بهسروهدا، خه بهريكى خوشم بويتت. من لاموايه، سروه دهر دو
 داخى دلى منى، گه ياندوته باره گاي يارو، دلداريو ته مه گداريمى باس كردوه. يار فهرمويه: مه لا
 كويليكى راستمهو گياني به قورباني منهو دورى لهمن، زه بريكى واى لعدل داوه؛ كه ئيستا لهشى
 به تالمو گيانيكى تيدا نهماوه. منم كُشتم، بهلام ته گهر دلبران دلدار بكوزن له ئاينى ته وينداريدا،
 رهوايه. چى تيايه؟

۱۵ دهم بدهم نهو چه هقه نيره بيته نيشانهك مه ژيره
 دابيت نهو زينده قيره يارى صادق بى بوهايه

۱۶ عاشقين صادق دكين ما دى صه دجان فدى من
 زانم نهو ناژيته بى من عاشقو پر موبته لايه

۱۷ عالمين نهم قى دزانين جيسمه نهو نهم روحو جانين
 قهط زه هف باطين خويانين گهرچى ظاهير نهو جودايه

۱۸ هودهودى وى ره مزو رازى بابو نهو چو گوفت بسازى
 قيصمه بر به حثا مه جازى قاصيدهك خوش طبع بايه

ماناى وشه:

ژيره: بوتهو؛ قيره: ده گهلى، پيرا؛ بوها: نرخ؛ جان فدى: گيان فيدا؛ موبته لا: گيروده؛ زه هف: لهيه كتر؛
 ظاهير: روالهت؛ باطين: بنه زهت و دهرن؛ به حثا مه جازى: باسى دلدارى دنيايى.

پوختهى مانا:

هه ميشه و چاوه نو ره، كه نيشانى له لاي ئيمه وه بو بچيت و ده گه ل گهينى نيشانه كه، بژيته وه. يارى
 وا راست، ههر گيز نرخى ته واو ناييت. دلدارى به راست، زور كه من. له صه تان يه كى وهك مه لا،
 هه لده كه وى گياني له راي دلدا بدات. ده زانم تهو بى من ناژى.

زور گيراي دلدارى منه. تيده گهم زور باش ده زانم تهو له شهو من بومه گياني. له ره گه زو له
 دهرن دا، من و مه لا به هيج كهس ليك ناكريته وه، ههر يه كي كين، به لام به روالهت ليك جيان.

په پوى تهو رازو نيازانه - له به ختانه - تهو جار بابو. ههرچى به سه رمن هاتوهو ههرچى نالمو دادو
 هاوارم كردوه، گشتى له من و مرگرتوهو به گوئى سازو بلوئرى داسر كاندوهو بلوئرو ساز، به گوئى
 دلبران داداوهو له پيشه وهك چيروكى دلدارانى دنيايى باسيان كردوه. هاى له منت كه وى
 سروه با! چهنه د پهيكيكى خاوهن مرخى.

۱۹ بادهمی وه قتی مه جالدا چو کو لهویاره بیالدا
قیصصه یا حالی بحالدا گوه ددیرت یاربایه

۲۰ موخبه تا مه حیوبو لاتان پوز قه کر زیور صیفاتان
دایه قه لبو روحو ذاتان روژ دمیرتاتی خویابه

۲۱ صوحبه تا صوری دوقیسمه قوفلو میفتاحو ته لیسمه
هن ژروحن هن ژجیسمه نارو نوره هن هه وایه

۲۲ حوبی جیسمانی دوروژن گهرچی دل پزیی دصوژن
خهف جه گهر په یکان دنوژن میثلی نه قشی بی به قایه

۲۳ گول هه تا صوهرن بطی قه بین ته به سسوم پیقه پیقه
بولبولی سه رخهوش دنیقه نه غمه و نالو نه وایه

مانای وشه:

مه جال: بوار؛ لاتان؛ بتان؛ ذات؛ هه بو، ههره؛ میرات؛ ئاوینه؛ صوری؛ شکلی؛ میفتاح؛ کلیل؛
جیسم؛ لهش؛ دنوژن؛ ده سمن، کون ده کهن؛ به قبا؛ مانوه؛ پیقه؛ به ویوه؛ پیقه؛ ده گول؛ نه غمه؛
ئاوازی به سوز؛ نهوا؛ ئاوازی به قه و؛ طی؛ تا، لق.

پوخته ی مانا:

کاتی با باری درایه یار له سهر تمختی نازداری، پال کهوتبو؛ ویستی گوی له سازان بگری.
دیتی هه لهو یار ئاماده ی گو یگرتنه. چیروکیکی به زمان بلویره وه بوگوت. که پزی بو له باس و
خواسی دلداران. چون دلداران یاری خویان ده به رستن. باسی ئه و ناسک و نازداره دل به رو
دلرفینانه ی کرد که له دنیا به ناوبانگ بون. وردمورده، له باسی خشل له به ران کهوته سهر باسی
ئهوانه ی به گیان دلدار یه کتر بون. له روالمت خوشه ویستنه وه گه یشته چیروکی دلی ئه ویندارانی
دهرونی و پی راگه یاند که سهره تای هه مو جوړه دلداریه که ده گهریته وه بو خوداو رومه تی جوان
ئاوینه یه به ران به راکراوه به خورو تیشکی خوړه له ئاوینه دا دیاره. دلدار ی روالمت بینیش، ده به ته
دوبه ش. ههر به شیکیان چهند قفل و ته لیسمی هه یه به کلیلی خوی ده کریتنه وه. هیندیک ئه وین
له گیانه وهن. هیندیکیان ههر سهر به له شن. هیندیکیان تاگرو تیشکن. هیندیکیشیان بادی هه وان.
ئهوینی له ش، ههر دوروژه. ههر چهنده زور دل سویتنه و به نه یی په یکانی جه رگان کون ده کهن.
به ئام وه که نمخشی سهر ئاوه و له ناو ده چی و زور نامیتی. گول هه تا له سهر چلانه و گه شو و ئاله و،
زهرده خه نه ی له لیوانه؛ به ره رو ی بزه یان دیتی. بولبول له ناو دل به راندا، له خوشیان مه ست و
سهر خوشه و ده ئالینی و ده گالینی و جار جار به سوز وه به ورته و جار جار ده نگی لی هدلدینی.

۲۴ هرچی جیلوا بو ژناقى نوگولهك دى گرت خوناقى
وى ژدل چو موحبه تاقى ئەو بىادى راته بایه

۲۵ هر كه سى موحبه ت ژروحه موبته لای نورا سبوچه
وى ددلا صد جروحه جه ذبه و لهرزین و تایه

۲۶ هر دوروح بهك نوری طاقن چهرهك و دوستیر دناقن
هر دو دانه و مورغى داقن ئیسمى حى داق لی قه دایه

۲۷ نوره پز نادر وجوده گهرچی ئەو وول نارودوده
بهرقى لامیع دى لكوده حوب دقه لبان كیمیا به

۲۸ عارفى جه وهر شوناسى ئى بقی و صفو لیباسى
دى قهر بیهتر بناسى مه قعه دى صیده قى جه زایه

مانای وشه:

جیلوا: سیس؛ نو: تازه، نو: یادی؛ ئەوى تر؛ ته یا: ئاشنا و ئاشت؛ سو یوح: سو بپوح، واتا، پاك و پیروز؛ سو بپوح: ناوى خوا به؛ جروح: برینگل؛ طاق: همتا و؛ دانه: دهك؛ حه: زیندو؛ حه: ناوى خوا به؛ دود: دوكل؛ كیمیا: به و زانسته یان ده گوت كه مس و زیو ده كا به زیر؛ جه وهر: گهوهر، ره گهز؛ مقعد: جیگه ی دانیشن؛ صیق: راستی؛ خوا فرمویه: «لخوا ترس و خو پاریزان، له به ههشتان و چومان دا له جى نیشننى راستى دا، له لای خودای توانا ده بن».

پوخته ی مانا:

به لى ههتا گول تورت و شهق مابى؛ خوین شیرینه و بى دلدار و بولبول نابى. به لام هر گولك سیس بى و ههلبوهرى؛ دلدارى لى دهته كنمه و روده كه نه گولى تازه ی دم به ئاونگ. به لام دلدارى گيان به گيان، له دلدارى گولانى دنیا یى جیا به. دلدار گیروده ی پاکی به و روشناکی گرتوته وه. صد برینى ده دلدا به و هه می شه له جه زمه دایه و گيانى توشى لهرزو تایه. له ئەوینى پاکی گيانى، گيانى دل به رو دلداران، هه رتک تیریزى تا و یکن. دو ته ستیرمن له ناو عاسمانه سا و یکن. هه ردوك دانه ن. هه ردوك مه لن. هه ردوك دا ون. هه ردوك به مجوت به داوى خودا گیرا ون. دلدارى دو گيان به پاکی، هه رچه ند لده س پى کردنا ئاگر گرتن و دوكله ی هه ناسه ی تیدا؛ به لام ئاکام تیشکیكى یه كچار نایا به و تیشكى بروسكه ی گيانى پاك، له هه رچى دا، به وى پى پهیدا ده كا. دلدارى دلئى ئاسنیش ده كا ته زیر، كیمیا به. دور ناسیكى گهوهرى ئەوینى گيانى، باش بناسى. ده زانى چه نده به نرخه و ده زانى دلدارى گيانى، له ناو به هه شتى خودا دا، جیگه ی بو دیارى کرا وه و خوشترین جیگا هین ئەوه.

۲۹ دور نه کی داوی ژدهری خوه وهر نه گیزی ژوی بهری خوه
بوریه نهو دسه ری خوه سهر دناقا ری نهاییه

۳۰ مادیت نهو دوره دهستیت دی ژفینجاناته مهستیت
جام ژشه هکاسی بدهستیت نه بتهران نهومی دهواییه

۳۱ یار پوز حوسنه ک لبال یو دلبره ک غایهت جه مال یو
نهو بحال ناگه بحال یو شو بهی وی شه فقهو عه طایه

۳۲ مهده را وی خهیر خوازی نوکته یه ک ژوی ره مزو رازی
وی بدل صهح کر ژسازی موغنی و قانون و نایه (یان، مهغنی و...)

مانای وشه:

به: رو؛ بهر وهر گیزان؛ رو وهر گیزان؛ بوریه: بوردوه، دهستی هه لگرتوه؛ شه بهتر: دوا براو، لیبره دا
مه بهست زور چاره ره شو په شیوه؛ مهده: تکاو شه فاعهت؛ صهح کر: تیگه یشت، پی زانی؛ موغنی:
موغنه نی، گورانی بیژ، بهزم گیز؛ مهغنی: مغنا، گورانی.

پوخته ی مانا:

سروه با، تکا کاری من، ده گهروی بلویره کدها، به یارمی گوت. دل داری واک و گیانیت نه که ی له
دهر کی خوت دور که ی. نهچی روی لی وهر بگیزی. دل داری واک دهستی له سهری بهرداوه و ده می که
له گیان بوریوه. سهری پر ده بازی ری یه، که یار به سهریا بیوری. چون ره وایه دل داری واک، له بهر
دهستت دا نه وهستی و له پیاله ی دهستت مهست نه بی؟ پیاله ی چی؟ بو دل داری واک گهره که مه ی به
شاکاشی بی. بو ناز شیواوو دوا براوی شیتی شهوینی گیانی پاک؛ باده ی دهستی تو دهرمانه.
چاکترین چاره ی دهر دانه. یاری نازدار، شه وندهی جوان و له باره، شه وندش دل نهرمو باش و
دل آوایوه و صه دئه شه وندش، بدل و به گیان و شیاره و له دزدی دل، ناگداره. له دهنگی سازو ناوازی
قانون و بلویره سازان، په ی به هه مو رازان بردو، له تکای شنه بای خیره و مه ند، زو تیگه یشت. که
له و بهزمه کیی مرازه.

۳۳ یوسفی دهر و زه مانای گو نه سیم هان قی نیشانی
لی ژبو نه که ی ده هانی نه خواه شان نهو لی شیقایه

۳۴ ماوه را به لگین گولی بو بیهن و بویا کاکولی بو
داروی قهلی مه لی بو له و بجه هقین من جه لایه

۳۵ با نه سیم دی چی له زینی ساغو سالم ماتو بی نی
قی کومیدی لی گه هینی دا سواریت لی په یایه

مانای وشه:

هان: بگره، ها؛ نه کهه: بوئی خوش؛ بیهن: بون؛ له زینی: په له ده که ی؛ کومید: له سپی کویت؛ کومید: له سپی مرادان؛ په یا: پیاده.

پوخته ی مانا:

نه ونازداره تاقانه یه ی که وهك يوسف له ناو خه لكی میصرا چوون گرووی جوانی برده وه؛ له روض گاره ی ټیمدا، له چاو هه مو جوانی دنیا به، یوسف وه هه مو کهس بو دیداری نه وه، ده ست ده شکیڼو دلایان به سمر تیغ دادین. گوتی: سروه پای تکارا، به و نیشانه ی که تو له نزیکی مندا، نه وه نده بو نت خوش بو. هه ر نه خوشیك هه لت مزې، ده ست به جې چاك ده بیته وه. ده مو زاران بوون خوش ده كا. نه مو بو نه له گولواوی په لكی گولې سمر رومته و له عنبه ری كاكو لانه وه بو تودی؛ دهرمانی دلی مه لایه. (یان، دهرمانی دلی ټیمبو، چاوشمانی وه سمر بینایی خسته وه، كو نه چیروکی یاقوبو بوئی كراسه كه ی یوسف، روی دایه وه). فهرموی ده به و نیشانه وه، به په له بوم بگمه لا، فریای كه وه. باسواری له سپی مرادی و چی دی له شوین خیل ویل نه بی و نه لی پیاده مو ناگمه شوره سواران. له توم ده وې. به سلامه تی بومی یی.

۳۶ غه فله تی بایی نه سپیم هات خه ف ژبال یاری كهریم هات
پور بئیمحسانه ك عه ظیم هات قاصیدی شاهو گه دایه

۳۷ دل نه فلهس دیسان به ره هات له و عه كیم لوقمان به سر هات
نافعی دهردی جه گهر هات طالعی كه و كه ب نوما به

۳۸ من كو نه و نیشان گه هیشتی نه ف دلی صه د داغی ره ش تی
دهره په ك خه وش لی نه هیشتی نیسمی نه عظمه پی گه هایه

۳۹ چومه سهریشتا كومهیدی من ژی پور نه وژان و كه ی دی
به هرو بهر مه لبر خوه طه ی دی ده شتو چول و كه به لایه

۴۰ مه و نه سپیم خوه ش په نجه ټیكرا وی دچین وهك طهیر ټیكرا
به حنی زولفا یار پیكرا بوری عیشقی پور فرایه

۴۱ گونبه دا نورین خویابو سپیده یا صادق نوما بو
یهك بیهك شهوقی قه دا بو قه صرو نه یوان و سهرایه

۴۲ قومی و بولیول دخونن لی عه جبه نه و خوه ش دهمین
هه ر سه حه ر مه حبوب دبین عه نده لیب ټیرا ته بایه

۴۳ بوغچه يا صوَر گول دگهش تى چيچهك و رهيجانى رهش تى
دلروبايان بينه گهشتى سونبولان تاتا سهمايه

۴۴ سه بزه يا شه بنم گولاڤ لى صوَر عقيقان دوَر خوشاف لى
دلبران سهيران و راڤ لى عه رعران سيتاب دايه

ماناي وشه:

غه قله تى: لهنكاو؛ خهف: نهينى؛ خهف: سوک؛ بال: کن، نک؛ گهریم: بهخشنده؛ عه ظیم: مهن؛ نافع:
بههردهر؛ طاليع: بهخت؛ طاليع: دهر کهوتو، هه لاتو؛ داغى رهش: تيراوى، برينارهش؛ ئيسمى
ئعظمه: ناوى ههره مهن، يهك لهناوه كانى خوايه تعنيا نزيكان لهخوا دهيزان؛ طهى: قهد، پيچراو؛
گهر بهلا: ناويكى ئارامى - ئاثورى يه، واتا، نزيكى خوا. لهو شوينه ي كه ئيسه شارى كهر بهلاى عيراقى
لى ههيه، بتيك هبهوه كه به بت گوتراوه «اله»، جى پهرستن؛ كورپ: واتا نزيك؛ كورپ ئيلاه، بوته
كهر بهلاو چونكه ئيمام حوسينى لى شهيد كراوه، له زور دنيا داسراوه. له زاروايهى كرمانجى دا، به ييايانى
چول و واحيده لقه هار ده لىن، كهر بهلا؛ طهير: مهل؛ بور: ئهسپ، ئهسپى مراد؛ فرايه: تيزباله، زور به فرينه؛
عندهليب: بولبول؛ تهبا: به شوينه وه، ئاشت، ههوال؛ گهشت: سهيران؛ دوَر: مروارى؛ سيتاب:
سيپهرى كاتى ههتاو.

پوخته ي مانا:

منى چه مرهوى بهتاسه، له پڙديتم، سروهوى پيرۆز - كه له نيوان شاي جوانان و منى گهداي ههناسه
سارد، بيوه په يامپيرى لهش سوک - به كزه يهكى نهينى هاتهوه لام و نهوچا كه يه ي - كه زور
خيره ومه ندانه بو - پى گه ياندم و تى گه ياندم؛ كه لاي يارى بهخشنده وه مژده ي خوشى بو هيناوم.
دلى مردوم كهوتوه ههناسه دان و ئاهيكي تى گهرايه وه. سروه ليمبو به لوقمان و چاره سازى ههره
چازان، بهرگى زيانى ده بهر جهرگو ههناوم كرد. توژى پالاي سولى يارى ده چاوم كرد. مژده ي
ئو وهك ئيسمى ئعظمه، بههردهر بو، صهد برينى سه ره تيران له دلمدا - كه گش بيوه تيراوى -
گوشته زونيان هينايه وه و توژ كالليك خهوشى تى نه ماو ههر بوموه گويزى ئازاو ئازا خوم ئاماده كردو
په زيمه سر خوانى زينى ئهسپى مراد. دهر دو داخى روژانى دوريم - كه ديبوم - فهراموش كرد.
سروهش ده گه لما گهراوه. بهجوته فرين له دهشتان، له سه ر چول و كهر بهلايان. من و سروه،
په نجه مان تيگ په راندبو. وهك دو بالدارى زور ههوال، پيكمه وه له شه قه ي بالدين، نده كرا ليك
جوى بينه وه؛ چونكه ئهسپه بورى ئاوات، زور تيزباله و پياو دهرسى لهو بهرزه بهو خوش فرينه ي
چاوى رهشكه و پيشكه بكاو له سه ر زينته كى بيهرى. من و سروه لهو ريگهدا، له په ستا باسى كه زى
يارى نازدارمان، و توويز بو؛ له ئاكاما گونبه زى نورين دهر كهوت. سپيده ي بهر به ياني راستيمان
هاته بهر چاوان. كوشت و سهر سه راو ديوان و بهر يئلايى و هه يوان و باله خانه كان، تيشكيان له يهك
ده گهراوه. له گولجارى حموشى ياردا، هزاران گول پشكوتبون. ره شه ريحانهش له وناوه، ده گه ل

گولان لاسای کولمېو کهزیه کانی جوان و بون خوشی ثلویان بو. یا که ریمو که ناری و بولبول و سیرو، سهرمهستی دیمه ن بیونو، په سته و مقامیان خوش ده گوت. من له وناوه سهر مابوم که چون مهلو بولبوله کان، چنده یانیا ن یاریان دیوه و توانیوانه له خوشیان گیانیا ن دهر نه چی و چون هیزی خویندیا ن ماوه؟ زور جوانی دلرفتم دین. له وناوه سهریا نیا ن ده کرد. تاتای بسکیان - که وهك لقه سمل وایون - ده لرین و له شادبون به نزیکی یار، که وتبونه سه ماو هه لپهرین. تنوکی شهونمی بهیا ن، له سهر چل چلی سه وزه لان، بیوه گولاو، گولی ثالی بهرنگی لال، مرواری ثاونگی له سهر، دلرفتیا ن به دم گه شتو گه زانه وه، سهر گهرمی راوی دلا ن بون. به زن و بالا نمام عهر عهر، نسی یان له گوله کان ده کردو دلی گولیا ن به نیچیر بو خویان ده برد..

۴۵ بوم شهریف نه ز باستانی شاهیدین وی گولستانی
ساقیان جام جام ددانی که وکه بان سه یوان قه دایه

۴۶ چنده کی چیمه ن ههره م (خوره م) بو لی مه دام نه و صوبحه ده م بو
من بهیش باغی ثیره م بو لی صه با گومن سه بایه

۴۷ صه ف بصه ف ویلدا ن پهری بون به ندی زولفا عه نه بری بون
تیک لایمی مو شته ری بون ره قص و گو قه ندو صه فایه

۴۸ پوز عومر من چو سه ختی لی شوکر خوازم ژ به ختی
زوه ریه ک بو نه و لته ختی به لکو بیم (شمس الضحا) یه

۴۹ پهره یا خه لوی کوهلدا یه نگی یه ک من دی دملدا
گه زمه یا ژه هری دلدا قه ط نه گو قه تلو خه طایه

۵۰ حادری چوم سه جده ژیرا لی نیه ت ثی حرام نه قیرا
عاشقی نه ف گه زمه تیرا ههر چی طاعت کت ره وایه

مانای وشه:

شهریف: به ریز؛ سه یوان؛ سایه در؛ ههره م؛ پاوان؛ مه دام؛ هه می شه؛ ثیره م؛ به هه شت؛ ثیره م؛
به هه شتی شه داد؛ شمس الضحی؛ روژی چی شته نگاو؛ بیم؛ ده ییزم؛ خه لوه؛ جی تمیایی؛ مل؛ شان؛
حادری؛ فه وری؛ طاعت؛ خزمه ت و به گوی کردن.

پوخته ی مانا:

به دیتی ئاسانه کی، سهر فرازو مباره ک بوم. چی بیینم؟ هه روا جوانی ناسکو نازدار له وناو باغه
مه ی ده گیرن و پیاله بهیاله راناگا. له ده وری یار دین و ده چن خذمه تکارن، نه وه نده ش شوش و
شه فاف و ریکو جوانکیله و له بارن؛ واده زانی ته سته ره ی لده وری مانگن و بونه چه تری ده وری

سهری. چیمه‌نی خوشی باره‌گا - که پاوانی چاوانی شه‌ویندارانی گیان به گیانه - قهت شه‌وی به‌سهردا نایمو همه‌میشه به‌ره‌به‌یانی رون و ساوی به‌هارانه. به ییری خوم دهم‌گوت ئیره باغو باغاتی به‌هه‌شته. به‌لام سروه له‌بر خویه‌وه ده‌ی سرتاند، گولجاری باغچه‌ی سه‌بایه و نشیمه‌نی به‌لقی‌سایه. له ده‌وری شه و سهرسهرایه، به‌زنجیره و ریز به‌ریز هه‌روا کوزی لاو، کیژی له‌باری مه‌سته‌چاو، ده‌بیندران له‌ویلدان و حوریان ده‌کرد. گش ساده و پهریزاده بون که هه‌موشیان یه‌مخسیری که‌زی عه‌نیه‌ریوی یاری من، گشتیان وه‌ک من، شه‌وینداری روخساری بون و گیروده‌ی داوی شه‌وینی. تیکرا له‌خوشی شه و هه‌له‌ی که دل‌به‌رمیان لی‌ن‌زیکه؛ گه‌شکه‌بیون. له دل‌نشادی به‌سه‌ماوه سوریان ددها. سوپاس بوخوا هه‌رچند له‌تمه‌منی خوشما زورم په‌ژاره و خه‌م دیوه؛ ئیستا به‌مختم ده‌نازم. که گه‌یشتومه شه‌وپایه‌ی به‌راموسانی ئاسانه‌ی یاری نازار، سهر‌فیرازم.

یارم له‌سهر ته‌ختی نازان، شوق و شه‌به‌قی ددهاوه. وه‌ک شه‌ستیره‌ی کاروانکوزه‌ی نیوه شه‌وان، ده‌دره‌وشاوه. نه‌خیز زوهره و گه‌لاویژو شه‌ستیره‌ی چی؟ خوری دهم‌و چیشه‌نگاویش، له‌تاوی شه و تاوی نه‌بو؛ له‌سهرمان ده‌تا‌وایه‌وه.

په‌رده له‌نیوان لادرا یار که‌وانیک به‌شانه‌وه - که بریه‌تی‌بو له که‌زی ره‌شی دل و گیان گه‌ز - به که‌وانی ده‌بیندران. چون که‌وانیک؟ هه‌رتیریکی که له‌ویوه بیته ناودل، ئیژی به‌ژار ئاو دراوه. دل‌م پیکراو هیچ نه‌شی گوت کوشتنی هه‌ژار گوناخه‌و نازه‌وايه. ده‌س به‌جی چومه سهر سوژده په‌ره و بالای، نیازی ئیحرامم دانه‌به‌ست و به‌نیازی زیاره‌تی کابه‌ی شه و روخساره، به‌دل له‌ده‌وری ده‌گه‌رام. مه‌لین هه‌ج بی‌ئیحرام به‌ستن ره‌وا نابی. دلی هه‌ر که‌س که تیری شه‌وی لی‌درابی، هه‌رچونیک تا‌عه‌تی بوپکا، زور-دروسته.

۵۱ چوم زیاره‌ت بی و ده‌ستی لی نه‌یشت شه‌وو‌هل به‌قه‌ستی
دا بصوژت روح و ده‌ستی عاشقان صو‌تن جه‌زایه

۵۲ شه‌ربه‌تا وه‌صلا خوه ناده‌ت تا هه‌نه‌ک عاشق جه‌زاده‌ت
دل‌به‌ران نه‌ف ره‌نگه عاده‌ت مه‌هروان که‌متر وه‌فایه

۵۳ پیشه‌یی وان غه‌نج و نازه سه‌نه‌تی عاشق نیازه
یار له‌بر زاران ئی‌جازه شه‌ربه‌تا شیرین مو‌فایه

۵۴ چوم طه‌وفا بی و ده‌ستان شو‌به‌ته‌ی سه‌کران و مه‌ستان
نه‌هلی حال و خوب په‌رستان وان ژعومر شه و موده‌ده‌ایه

۵۵ تللی‌بین نازک شه‌مالین من له‌سهر چاوی خوه مالین
طالبی وه‌ردین به‌خالین دل دق‌ی فکری ته‌مایه

مانای وشه:

زیارهت: ماچ کردن؛ بقهستی: لهنقهست، بهنیازیك؛ ههستی: بونوو جود؛ ههستی: پیشه، ئیسقان؛ ههنگ: هیندیک؛ عادهت: رهوشتو خو؛ مههرو: رومانگ؛ غهنج: ناز؛ نیاز: پارانهوه؛ زار: زاره، گریانی بهكول، ناله؛ سهكران: سهرخوش؛ خوب: جوان چاك؛ موددهعا: داواو ئاوات؛ تللی: تللی، تبل، قامك، نهنگوست؛ شهمال: موم؛ تهیا: سهرگردان و لی شیواو.

پوختهی مانا:

هه کهدیت، سوژدهی سوپاسم بوخوا برد. که دیداری یاری شاندام. سهرم لهسوژده ههلیئاو خوم دهمدوری سهری گیرا، بالا گهردانی بالاییم، که ههوجار تهوافیشم کرد؛ دهستم دهلاقی وهرینا که ماچی کهمو بخوازم دهستیشم داتی رای موسم. بهلام سهر له ههوهلهوه، روی گرژ کرد. شهو تورهیهش به قهستی بو، دهزانم له ئانقهست وای کرد. ویستی گیان و سهرتاپای بون و نهبونم، تهنانت ئیسکه کانیشم بسوتینی. نهزمونی دلداران وایه، لهبر سوتان خو رابگرن. ههمو دلبرانی رومانگ، شهو ریو شوینهیان ههیه. بهرلهوهی دلدار ئازاردن، بواری نادن دلایان بهدیداری شادکهن. نهوهی ئیمه ناومان ناوه وهفاو شههگداری یاران؛ لهلای چاومهستو نازداران، زور کهمتر لهدلدارانهو شههش ههه لهخویان جوانه. نهوان دهبی نازیکمن و دلدار دهبی بهاریتهوهو خو کزاکو بنالینیو نهوسا لهپاش گریان و شیوهن و نالین، شهگهر لاویندرايهوه، شهو پهزی خوشی و شادییه. وهك خواجه حافظی خومان فهرمویهتی:

لهچی و بوچیت نهبی، هههکس بهئاکاریکهوه جوانه

که یارت روی گرژکاو نازیکا، تو ههه بهاریهوه

بهداوی نازو نیمنازاندا، ریگهی دام دهستی راموسم، توئلم زهپهنجهی پای بخهم. لهخوشیان هوشم نهمابووهك سهرخوش و مهستی دههنگ، تلم شهداو بهملاو بهولادا دهکوتم. شهوهی من لهو دیداره دیمو پی خهنی بوم، ههمو شههلی حالی دیکهو ههمو جوان پهستانی دیش، له درژیایی شههنیان، گهورهتر ئارهزوایانه. یار بهو قامکه ناسکانهی که بومنی پهپوله وهکو مومیک بون داگیرساین؛ فرمیسکی لی سزیمهوه. من تاویك بهسهه چاوی خومدا مالین، ویستم چاوم گهش بنهوهو بزانه راست یارم دیوه یان خهونی خوشه دهیینم؟. به دهردی «نالی» گوتهنی:

وهها مهستی تماشای چاوته نالی کهنازانی به بیداری دهیینی یان له نهشگی مهستی و خهودا ئیمه زور سالو زهمانه، بهدل لهشوین سهیری پهزی گولی ئالی کولمهی یاری، روبه وردهخال، ههله داین؛ له بیابانی سهرگردانی دا، سهرگردان، بی دهرهتان رای دهبویرین.

۵۶ چو عومر مه دقئ خهالی ماشه فهك عیدان دسالی
بیم زیارهت زولغو خالی روژو شهو من شهو دوعایه

چهرخ دترسم کت شتابی زو نهجهل پی دت ریکابی
جان برهت مه دقّی عهذابّی نهف سیاه رنگ نه زده هایه

چهنده کی صادق جه مابن نهر بیژی جان فیدابن
وهك «مهلی» لازم تونابن وی ژدل جانی خواه دایه

مانای وشه:

نهجهل: وهختی مردن؛ ریکاب: ناوزهنگی، رکّیف، زهنگو؛ نه زده ها: حزیا، ههژدیها، زهها؛ جه مابن: کوپینه وه، کوپین؛ لازم: سوربزانه، باوه ربکه؛ تو: هیج.

پوخته ی مانا:

تەمەنەم بەو بیڕه بوری و خەیاڵ دەکەم، ئاخۆ دەست ئەدا شەوێکی لەسێڵاندا، توشی ئەو جەژنە خوشەبەم، بێمە سەیری ئەو کەزی و خالە رهشانهت؟ زۆر دترسم زه مانه وه په له کهوی و مردن بهو په له کردنه ی، پابنّیه ناو رکّیف و گیانم له دوی خو ره کیش کاو منی ئاوات پیکنه هاتو، تا هه تایه، بهو په ژاره بتلیمه وه. مردن وهك ههژدیهای ره شهو به زه یی به کهس دا نایه. نه وهك بمرم و نه تگه می، پیوسته مه لا بناسی. هه رچه ندی دل داری به راست کووه بین و به فه رمانیك له لیوانت گیانیان بکه ن به قوربان ت؛ لیّت رون بی هه رگیز هه چکه سیان ناگاته من. من هه ر به دل، به ئاره زو گیانی خو مت قوربان ده کهم، پی ناوی تو پیم به رموی.

قصیده‌ی هشتاو شه‌شهم

توتنی شکر

- ۱ طورره‌یی تابدار عه‌نبهر که
خه‌مری‌یین شه‌نگ میسکی نه‌ذفر که
- ۲ لگولان میسکو عه‌نبهری بره‌شین
ژگولافی جونه‌سری‌یان تهر که
- ۳ که‌سلکو صورین ژره‌نگی قه‌وس و قه‌زه‌ح
ژسه‌راپا گولافو ماوهر که
- ۴ سورمه پوشین سوری بسه‌رکل‌ده
عاقیلان لی خه‌رابو نه‌بتر که
- ۵ ههر سه‌هر ده‌سته‌کی ژنو وهرگر
عه‌ره‌ری تیکدا سه‌راسهر که
- ۶ نیرگزین سه‌رگران هلین جارك
دوقیرانی لیه‌ک به‌را به‌هر که
- ۷ قه‌دو قاما شه‌ریفو نازکو تهر
لی سه‌راسهر بغه‌صصلین، که‌هر که

مانای وشه:

تابدار: به‌پیچ؛ جونه‌سری: هیشوی نه‌وعمدار خورمایه‌کی به‌نرخ و ههره‌باشه؛ خه‌راب: مه‌ست؛ خه‌راب:
ویران؛ وهرگر: وهرگیره، بگوژه؛ قه‌صل: برینی به‌رگ‌درو.

پوخته‌ی مانا:

کاری بکه بسکی به‌لادا کراوت، عه‌نبهر توشی تاووتوی کهن، با پیچ بخون و بتروسکین. بسکوله

ههڼگه راوه کت، بابيټه مايه ي شوخو شهنګي ميسک. ميسک و عهنبهري بسکانت، به سهر گولي رومه تتدا، پرژ بکه. خشله کانت - که وهک هيشوي خورما لهو بالايه وه ديار ده کهن و گزوفتي چاوان - ددهن - با له ناو گولواي شهرما، شهه لټين. با له سهر تاپا، شمه کي که سک و سورت بين به په لکه زرينه ي پاش باراني پرله گولاو له دهوري تيشکي بالاکت. چاوت ره شي دهستي خوايه و هيچ کاري به سورمه نيه و پرله کلي دلکيشي و ره زاسو کي. به لام له ترسي چاويني ته وانه ي شي تي توئين و خويان به عاقل ده زانن؛ به توژي کل، دايان پو شه. با عاقلان مه ست و هه ناو تيک روخواوو دوا براو کات. ههر به يانيه ک دهستيک جلي نوي بگوژو، له نه مامي عهر عري بالاي هالينه. دلي هه مو به ژن نه ماماني شلک و ناسک و خوين شيرين له عه زره تان بهر قه يچي ده و له تله تي که. ته وچاوانه ت - که وه کو نيرگسي مه ستن - هه ليان يينه و هه مو جاريک دو ته ستي ره ي به خته وهري به رانه ر به يه کتر بکه.

۸ تو به مش کوك به سردهري قه صري

بخوه کو، کي؟ لسا هو قه يصهر که

۹ وهره وهک روژ به سردهري که له هي

عالمه ي تيکدا مونه وهر که

۱۰ وهک گوله ک زهردي بوغچه ياته مه نه ز

تومه تيکل خوه وهک گولازهر که

۱۱ زاهيدي هويشک طهبع سهودايه

بدو جامان طهبيعه تي تهر که

۱۲ قه که جاره ک بخه نده شه ککهر تونگ

تيک ميصرا مه قه ندو شه ککهر که

۱۳ بي لسهر ديدهي «مه لي» دائين

خه لوه يا صوفيان موکه ددهر که

۱۴ خه طو خالان نيشان «نيشاني» ده

مه ژناق ي خوه را بده فتهر که

ماناي وشه:

به مش: برو؛ کوك: که يفساز؛ کوك: زور پو شته؛ که له ه: قه لا، کو شکي مير؛ هويشک: وشک؛

سهودا: نه خوشي که له ي بون؛ سهودا: تهوين؛ سهودا: مامله؛ طهبيعه ت: ميجاز، تهبيات؛ تونگ:

تونگه، کوپه له ي دم تهنگ؛ ميصر: شار؛ خه لوه: کونجي ته نيایي؛ موکه ددهر: تاريک و لي؛ ده فتهر:

به راو.

پوخته‌ی مانا:

زور به‌فیزو که‌یف‌سازی، له سهربانی دهرکی کوشکی وهره و بچو، به هزار پاشاو قه‌یصران گهمه بکه و به‌م‌بلی: کواچت کردوه و لهو پرسه: کابرا ئه‌تو کی؟ تو وه‌کو خوری ناو مالی له کوشکه‌وه سهر دهرینه؛ همو دنیا روشن که‌وه و دواپی به‌تاریکی بیته. مه‌لی مه‌لی مات و رنگ زهردی! دزیوی، گولی سور به‌ته‌نیا جوان نین. من ری ده‌ییمه باغچه‌کعت با زهردی له ئالان هالی و دیمه‌نه که له بارت‌ر کات. وشکه صوفی که خوی به دلدار ده‌زانی؛ نه‌خوشیکی گهلای‌یه و سه‌ودا گهریکی خه‌سیسه. ده‌یه‌وی به دو دوعاو نویژ، به‌هشت بکری. دویاله باده‌ی پی‌یده با ته‌بیاتی تهر بیته‌وه.

دل‌م خه‌لوه‌تگی سو‌فیانه و روشناکی له ده‌لا‌قه‌ی چاومه‌وه‌یه. وهره پایه‌ک له‌سهر چاوه‌کانم دانی و لیلایی به‌چاوی کزی وشکه‌سو‌فی‌ه‌کاندا بیته. خال و میلان نیشانی نیشانی بده. با ناوی مه‌لای دلداریش له ده‌فته‌ری دلداراندا، بیته به‌رچاو.

کول بولبول

- ۱ گهرچی بولبول جه‌وه‌ری ذاتی گوله
لی‌گولی ره‌ونه‌ق ژعیشقا بولبوله
- ۲ گوهده‌ ذیکری حال و جوشا باده‌یی
وی ببولبول‌را دخونت بولبوله
- ۳ سوسنان صه‌دره‌نگ ئافییه‌تن که‌مه‌ند
وان نه‌گو دل‌به‌ندی تایه‌ک سونبوله
- ۴ سونبولان سه‌یوان لیدی‌م تازه‌کر
ئاقتاب ئیرو دبورجا سونبوله
- ۵ عه‌ره‌رین ره‌نگین ژتایین صورو زهر
قومری‌یان صه‌دره‌نگ شور و غولغوله
- ۶ زه‌مری‌یا عیشقی ژبالا هاته‌ خوار
قودسی‌یان ئافییه‌ته‌ چه‌رخ‌ه‌له‌له‌
- ۷ نیر‌گزا نازک‌قه‌دی شه‌ه‌لایه‌ مه‌ست
دین‌کرم نه‌ز بولبولان سه‌ودا گوله
- ۸ زلفو بسکان پورژمن دل‌بر به‌لی
رشته‌یا جانی مه‌لی نه‌و کاکوله
- ۹ بولبول و په‌روانه‌ نه‌و فه‌صلو ده‌من
جینسی عیشقامن تنی ده‌ردی گوله
- ۱۰ من ددل ناصوره‌کی دا هه‌ستی یی
لاجه‌رم هیژ نه‌شته‌یا داغا گوله
- ۱۱ طه‌بعی لامیع وه‌ش زمینته‌ بو خشن
من دده‌ست‌دا ذوالغه‌قارو دولدوله

۱۲ هښكهری به د فیعل چی هین کر عه چب

بارك الله خوهش به زی ته سپی قوله

۱۳ قهط قهریکي فی دهمی حاضر دبت

قیصصه یا فه صلینه کاری سونبوله

مانای وشه:

جه وههری ذاتی: ژیهاتویو هونهری سهریمخو؛ رهونهق: بره؛ جوش: قولت؛ بولبوله: لولهی لولینه؛ نهگو: تومز، توملی؛ تازه: زورباش و جوان؛ تافتاب: خوړ؛ شورو غولغوله: هراو هوریاو زهنازهنا؛ ههلههله: تلیلی و ههلهوله؛ شههالا: رهنکی کال بوچاو؛ زهمری: بهفو دهموسیکا، تورین، وهک بلویرژهنو... ههستی: ئیسک، وجود؛ لاجهرهم: بیگومان؛ فهصل: کزی سال، لیک هه لچران؛ نهشته: کیف، نیشه؛ لامیع: بهفیز؛ وهش: لهچشن؛ ههسن: باش؛ بو: باوک؛ بوچههسن: کونیهی ئیمام علی؛ من ددهستدا؛ ددهست مندا؛ ذوالفهقار: دوخدار؛ ذوالفهقار: ناوی شیری ئیمام علی، چونکه دوخی هه بو، وهک ساتور نه بو؛ دولدول: سیخور که زوشکیکی گهورهیه؛ دولدول: ناوی ئیسترکی رهش بوره ی پینه مبر (ص) بوه، داویه به ئیمام علی؛ هښکهره: وشکهره، رهوتی ته سپی ته لیم نهدراو؛ به د فیعل: توسن و بدفهر؛ هین گرن: فیر کردن؛ خوش بهز: تیزله غاردان؛ قهریکي: بهریوه؛ قیصصه: سهرگوروشته؛ قهص: برین، هه لپاچین؛ قوله: کلک کورت، کویتی قاپهرهش، نارهسن؛ گول: غم، هه مو، ته شنه ی دهر، ژان؛ سونبوله: برچیک له عاسمان، گولی وشکی دهغل؛ سونبول: گولی سمل.

پوخته ی مانا:

ته گهر چی هه مو هونهرو جه وههری بولبول له گول رایه و ته گهر گولی جوان نه بوايه و نه بوا به ئه وینداری؛ ته و به ستو گورانیه ی ئیستای، کوا ده زانی. به لام گولیش برهوی له سای بولبوله. ته گهر ته و پی هه لته گوتایه؛ ناوی گول وا دهر نده که وتو ناوبانگی بلا و نده بو. واتا، دلپرو دلداریش، هه روک ده بی سوپاسگوزاری ته وین. که کردونی به تایی یه ک و به بی یه کتر، هیچ کاره نین. تو گوی بگره که باده له لولینه وه به قولته دهر ژته پیاله. ته ویش چون وه کو بولبولان، چریکه ی دی و باسی حالی ته وینداری و، کولی دلی هه ژار ده کا. ماکو جه وههری هه رشتیک له دنیا، به دلداریه وه به سراوه و ته گهر دلداري نه بوايه، ده بو دنیا کونده به بوی لی بخویتی. هه رچی بوه و هه رچی هه یه و هه رچی ده بی، هه م دلداره هه م دلپره. سویتنه ی بون خوش و سوروز هردو هه مه رهنکه، له گول جازان که مهندي ته وین داوین، که دلی بولبول ده داوخن. به لام ته گهر زوانیان بوايه؛ ده مان زانی دلی خو یان به تالیک تایی سونبولی وه. که بسکی یاره که ی منه. هه لو اسراوه. بسکی وهک سونبولی یارم، سیبه ریان له روخساری کرد. که له و په ری جوانی دایه و تابلی ته زو تازه یه. به لام نه خیر سیبه ری چی؟ روخساری یاره که م ته مرو. که به بسکان داپوشراوه. وه کو خوره له ناو بورچی سونبوله دا.

نه مامی عه رعه ری بالایی له بهر له رزانه و پلپله و گولینگه و په لکه شورانی زهردوسوری، ئیمه ی

دلدارى وهك مهلى ياكهريم خسته سهر صهدجور ههراو قولهو نالهو گاله. بلويزرهنى ههواى
تهوين، لهعاسمان بو؛ خودا ناردیه سهرزه مين. فرشته كان شهو کاتهى بهرى يان ده کرد، تلى لیلی و
ههلهله يان لهعاسمان دهنکی تهداوه.

ته گهر بولبول شیتی تهوینی گولانن، من بی ههستو شیتی دهستی دو نهرگسی کال و مهستی
بهزن زراوى بهنازم. کهزی و بسکی بهلئ زورجار دلان بردومو دهشی بهن. بهلام گیانم بهداوی
کا کوئی بهندهو بهو ههمو دل راته کانه، بهندی ژيانم ههر نهپساوه. پهپولهو بولبول دلداران، بهلام
لهوهختی گولاندا، يان له سهردهمی شهواندا که مومو شه داگیرساون؛ وانا دلدارى دهمدهمین و
له گوین من نین. شهو بابهته شهوینداریه که لای منه، لای کهس نیه. دهر دو ژانی بی برانهوهو
گشت له گشته. شهو ناسورهی دهلم دایه، ژانی داوهته ئیسکانمو ههمو وجودی داگرتوم. زورژان
دهکا، لیشم رونه شهو دلخوشی و نهشهو که یفه کهمن ههمه، بهره می شهو داغو کول و خهم و
ژانهی دلی خومه. خهمی تهوین، دهبته نامیانی خوشیانم. میجازی من، طهبعی شیعرم، زور له
خوبایی و سهرکیش بو. وهک بارگیری توسن دهچو. وشکه روش بو. سوپاسگوزارم بوخودا، که بوم
هاته سهر ره دایه و ئیستا باشه. ههر وهک چون ئیمامی عهلی، زولفه قاری دهخسته کارو چون
دولدولی بو سواری خوئی راهینابو؛ طهبعی شیعرم تهوینستا لهدهستی مندا ئاوا براو ئاوا رame.
طهبعی شیعرم که وشکه روو بهد ئاکار بو، نازانم چی بو بهسه بهب، کهوا به جوانی راهیتی و رهوتی
پیشوی پی بگوزی و شهو رهوانیهی پی رهوان کا. بهخوا سهیره! شهی ئافهریم شهسپه قوله ئوبال به
شهستوم خوش بهزی. لیمرهونه فیکراره کهی تو، زورت دهگهل ماندو بوه تا فیری شه رهوتهی
کردوی. ته گینا چون ههر لهزیداو بی ماموستا، گوزو گوممته واما دهمو حازری ههر کاریک
دهبوی؟ نهخیر، چیروکت چیروکی گوله گهنمی گهیشته که دوکزی سالی بری، تازه وهختی
دروهویه تی.

«داڤادل»

- ١ یاری مه پوز نیشان و سوز سیمما ژدور دیم که وکه به
نهو لهب شه کهر نازک به شه‌ر چه بهت سه‌هر کاکول شه به
- ٢ شهب کاکوله خال فلفله چین سونبله داڤا دله
من غه‌فله تی دی قبله تی وه‌ک ماه دته‌یسا غه‌بغه به
- ٣ من دی بخه‌ف صوحبه‌ت بده‌ف شاه‌ی نه‌جه‌ف، فینجان دکه‌ف
نونین ژیه‌نگ به‌ردان خه‌ده‌نگ وی پوز ژته‌نگ شیرین له به

مانای وشه:

به‌شه‌ر: پیست؛ چه بهت؛ همنیه؛ شه‌وه؛ به‌ردیکی ره‌شی به‌نرخه؛ فلفل: ئیسوتی ره‌ش؛ قبله تی:
به‌رانبه‌رم؛ ته‌یسان؛ بریقه‌دان؛ غه‌بغه‌ب؛ به‌رچیله؛ نه‌جه‌ف؛ ته‌پو‌لکه، ناو‌گیره‌وه، ده‌فری گوشاد؛ شاه‌ی
نه‌جه‌ف؛ تیمام عدلی؛ که‌ف؛ له‌پ.

پوخته‌ی مانا:

یاری من خال له‌روی زورن، که ههمویان زور دل‌کیشن. سه‌روسیمای له‌دور شه‌کات. روخساری
وه‌ک شه‌ستیره‌یه. لیو شه‌کرینه، پیست ناسکه، همنیه‌ی وه‌ک به‌ره‌به‌یانه، کاکو‌لی ره‌شی وه‌ک
شه‌وه‌ن، کاکو‌لی - که وه‌ک شه‌و وایه - خاله‌کانی وه‌ک ئیسوت دل‌ده‌سو‌تینن. چین له‌سه‌رچین
که‌زیه‌کانی - که وه‌ک سونبول به‌به‌رامهن - داوی‌دلن.

من له‌نه‌کاو به‌رانبه‌ر چاوم پی‌که‌وت، به‌رچیله‌ی سبی وه‌کو مانگ له‌سییایه‌تیان ده‌بریکا. به‌دزی
دیتم، ده‌فه‌ی پی‌بو... فینجانی مه‌ی له‌سه‌ر ده‌ستی، لیوی ده‌وری ده‌می ته‌نگی ههر شیرنایی لی
ده‌باری. بروی وه‌کو که‌وانی یه‌نگ - که وه‌ک دونون ده‌یان نواند - به‌رده‌سریژی تیرانیان دام.

هاوارم کرد: ئيمام عهلى، هانام بهتو!
 مه‌يگير به‌پياله‌ي زيرزه وهره واده‌کمت بگيره. ئهو دلکيشه جوان و شه‌نگه، وازي له‌مه‌ي
 خواردنه‌ويه. با مه‌ست‌بي و روخساره پرله نوره‌که‌ي ئاشکراکو ورده‌خالانمان نيشان‌داو ليوه‌کاني
 - که مه‌ي به‌هه‌شتيان پيوه‌يه بيته به‌رچاو.

٤ خالو خه‌تي شوخ قامه‌تي مه‌ زُقي کتيبو ده‌سخه‌تي
 هه‌رده‌م ژنه‌و دل فديزه ئهو ئه‌ف عيشق و سه‌ودامه‌و هه‌به

٥ من بي قه‌دار ئهو سهر قه‌شار عيشقا غه‌دار صوه‌تي سيتار
 ميهر اوتان خالو خه‌تان صندوقه‌خان و مه‌قله‌به

٦ ديمي بخال ئهو نون و دال ئيسي جه‌لال به‌ژنا شه‌پال
 يه‌کتا ئه‌لف ناي و هه‌صف من هه‌قل طفلي مه‌ذهبه

٧ هه‌تا نه‌مام ساله‌ک ته‌مام شيرين که‌لام ما دامه‌ جام
 بي جه‌ده‌ قه‌ط تين نه‌مرو خه‌ط هه‌رچي کو مه‌طلب مه‌نصه‌به

٨ ده‌رمانده‌ييم، هه‌يران ته‌ييم پيرانه‌ييم خواهش به‌نده‌ييم
 زارا بسير دل ژيم قه‌کر ده‌رحه‌ق مه‌پر نه‌رزان مه‌به

٩ به‌رگين گولي ئهو ميسکه‌لي هور هور و هلي ده‌رحه‌ق «مه‌لي»
 بي‌په‌رده‌و خواهش مه‌عه‌ده‌و يه‌ک وه‌عه‌ده‌و پور شه‌فقه‌به

ماناي وشه:

سه‌ودا: ئه‌وين؛ مه‌وه‌به: به‌خششي خوداي؛ قه‌دار: قه‌مه‌ر، نه‌ندازه؛ سيتار: په‌رده؛ صندوقه‌خان:
 صندوقانه؛ مه‌قله‌ب: جيگه‌ي دل؛ دال: شاره‌زاگر؛ ئيسي جه‌لال: ناوي خودا؛ مه‌ذهبه: ئاين،
 ريوشين؛ نه‌مروخه‌ط: فه‌رمان و ده‌سنوس؛ مه‌طلب: نياز؛ مه‌نصه‌ب: پله‌و پايه؛ زارا: ناله‌و هاوار؛
 نه‌رزان: بي‌موالات، گوي‌نده‌ر؛ خواهش مه‌عه‌ده: روخوش، ره‌نگ خوش.

پوخته‌ي مانا:

ئه‌وين به‌خششه له‌خواهه، چاوي دل، رون ده‌کاته‌وه. من له‌سايه‌ي ئه‌وينه‌وه توانيم له‌ په‌راوي
 جواني که ده‌ست نوسي خوداي تواناو ده‌س ره‌نگينه؛ به‌ژني شه‌نگي ئه‌ونا‌زداره‌و خال و ميلي سه‌ر
 روخساري به‌خوئمه‌وه هه‌ليان ييم. وا له‌وساوه هه‌مو ده‌مان دلم پرته‌ي له‌به‌هره‌و هه‌روا نووشي
 به‌سه‌ردا ديت.

نه‌يتي سوژو ئه‌وينم. له‌ صندوقه‌خانه‌ي دلم‌دا، شارده‌بووه. زياتر له‌وه که ده‌توانم ده‌رم نه‌بري،
 به‌لام چده‌که‌ي له‌ئه‌وين؟ ئهو زورداره‌و بو به‌ئاگر، سه‌رپوشي له‌سه‌ر لاگرتو، نه‌يتي و دلشيمي

ده گهل، ئاگرداو كردیه خو له میشت و نهینی هه مو به بادان. بروكانی، روخساری بهورد هخالی، به ژنی
 زراوی بهرچاوی كه له بیجمی تهلفو بی هاوتایه له دنیا به. نامخوا تهوه نده جوانن. ناوی خوامان
 بیردینه وه، كه چو نی دروست كردوه. دلم - كه خو ی وهك مندالو عمقلم كالو پیوستی به فیربون
 هه به - هه تا بگات؛ وا وهك مندالیک بچوك كه تازه ده به نه فیركه؛ خه ریکی ده رسی تهلفم.
 هیشتا ته واو ره وانیشم نه كردوه. تهویه زما ن شیرینه ی كه فیرکاری دلداریمه سالیک ره به ق
 گو یی پی نهدام، تا هه ر نه مامو له ناو چوم. تهوسا پیاله ی دایه ده ستم بویه مه ستم. تهو ئازارو
 جز یادانه ش، زور ره وا بو. هه ركه س گه ره کیه و به نیازه له باره گای تهوینداری پله و پایه ی وه ده س
 كه وی؛ نابی لای وابی به بی کار، به بی هه نسورو ته قالا، به هیچ ده گاو نامه ی پایه ی بو ده نیرن.
 ته ی یار! به به خشه كه ده لیم، جز یام کیشا و له توله ی دا، پیالهم له ده سته ی تو وه رگرت. ماملو
 سهودا له باره گای تودا نه. تو هه موت به زه یی و روحمی و ئیمه ش ته نیا له سه رمانه، لی ت وه پارزین.
 سه رگه ردانتهم، به قورباتهم، هه ژارو پیرو دامام، کو یله ی خو تم. گریان و ناله ی نهینی نیوه شه وان،
 دل و هو شی لی كردمه وه. له به رت ده پاریمه وه. به سه ئیتر ده رباره ی من، خو مه بویره و ورده خالی -
 كه وهك میسك پرژاونه سه ر په لکی گو لی لارومه ت، له منی نزار مه شی ره وه. په رده لاده،
 به زه بیت بی. ته نیا جار یك، ده گهل مه لای دلدار ی خو ت روخو شو و به لئین شیرین به.

قصيدهى ھەشتاۋ نوھەم

پەرىشانى مەلا،

- ۱ ئىبرۇ ژدەربا خەنچەرى لازىم بئىشانى مەلا!
تەشبيھى زولفا دلبەرى زانم پەرىشانى مەلا!
- ۲ زانم پەرىشانى ژدل بىخەد بئىشانى ژدل
تەشبيھى بريانى ژدل باللا نەئىنسانى مەلا!
- ۳ باللا چطەبعەت ئادەمى يەكسەر دېيىم يەك عالمى
دەرياي قافو قولزومى يان چەرخى گەردانى مەلا!
- ۴ يارەب چوى مېخەت كەشى سەرتا قەدەم تېك ئاتەشى
مەجروحى قەوسى تۈز رەشى لەۋدل بېيەكانى مەلا!
- ۵ زانم ژغېشقى دۈژەھى بەھرەك ژنارى ئاسيى
ئىبرۇ لماھى خەرگەھى تەشبيھى سەيوانى مەلا!
- ۶ ئەف سېنەيا ۋەك ناي و نەي پوز لى كشاندىن داغو كەي
ھى دل بنائەھلان ددەي يارەب چنادانى مەلا!

ماناي وشە:

دەرب: زەبر؛ بئىشانى: پرژانى؛ لازىم: بىگومان؛ بىخەد: لەزادەبەدەر؛ بريان: كەباب؛ دېيىم: دەيىژم؛
دەرياي قاف: بەحرى موحىط، كە دەيانگوت كيوى قاف دەورى دنيای داۋەو يېشىشى لەھەرچوارلاۋە
دەريايە: چەرخى گەردان: عاسمانى گەروك؛ مېخەت: ئازارو مەينەت؛ كەش: كېش؛ ئاتەش: ئاگر؛
مەجروح: بريندار؛ قەوس: كەوان؛ تۈز رەش: رەشى بىرقەدەر؛ دوژە: جەھەندەم؛ نار: ئاگر؛ ئاسيىھق:
چالوك؛ ئاسى: زۆر دژوار؛ ماھ: ھەيف؛ ماھى خەرگەھى: بىرەيتە لە جوانى دلېەر؛ خەرگاھ: بارەگاي
گەوران؛ سەيوان: سايەدەر؛ كەي: داغ؛ ئائەھل: ئاباب، نەگونجاو؛ نادان: نەزان.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! ئه‌مرو له‌به‌ر نوکی خه‌نجه‌ری سه‌ری مژولان، لیم‌ه‌رونه ژان و سو‌ت زورن. وه‌کو پرچی ئالۆزی یار، په‌ریشان و بیربلاوی. به‌وه‌مو ئیش و ژانه‌وه، به‌وه‌مو دل‌په‌رژانه‌وه، به‌وگش په‌رژو بلاویه‌وه، چون ده‌رده‌یه‌ی؟ به‌خوا تو وه‌ک هه‌چک‌ه‌س ناچی. مرو ناتوانی خو‌بگری‌ت. تو هه‌رماوی!! من ئیزم تو ئاده‌می نیت؛ تو عاله‌میکی به‌ته‌نیای. ده‌ریای، یاخو ئه‌و عاسمانه‌ی که خول ده‌خوا. ئه‌ی خوا هاوار چه‌ندت ده‌ردو ئازار چه‌شی. سه‌رتایا ئاگری گه‌شی، برینداری که‌وانی ره‌شی زور ره‌شی. دلت به‌په‌یکان داچتاوه. دلت له‌ئه‌وین ئاگره؛ وه‌ک ئاگری جه‌حه‌نده‌می. وه‌ک ده‌ریایه‌کی ئاگری؛ له‌ئاگری زور ده‌وره‌ده‌رو سو‌تینه‌ر. ده‌لئی به‌دار که چالوکان، نیل‌دراوه. گرت به‌رزه. گه‌یه‌وته ته‌شقی عاسمانی ئه‌وبالایه‌و، خه‌رمانه‌یه له‌ده‌وری هه‌یقی روخساری یاری خوین‌شیرین، هالایه. سینگت وه‌ک بلو‌یز کون کونه. داخی دل‌داری لی‌دیاره. ئه‌گه‌ر بی‌تو دلت‌به‌ده‌ی به‌دنیا‌یه‌و جگه‌له‌یار، هه‌چ که‌سی ترت له‌بیری؛ ده‌رده‌که‌وی که زور نه‌زان و ده‌به‌نگی.

۱۰ دور‌دانه‌یا دیم گه‌وه‌ره ئایینه‌یا ئه‌سکه‌نده‌ره
بی‌مروه‌تی دل‌کرکه‌ره مه‌جرو‌حی خالانی مه‌لا!

۱۱ بی‌مروه‌تی ده‌ره‌شان‌د ته‌شبه‌یی شیشی لی‌کشاند
که‌رکه‌ر جه‌گه‌ر خوی لی‌ره‌شان‌د ئاته‌ش له‌س‌ردانی مه‌لا!

۱۲ ناری ژه‌نگی دوژه‌هی حوسن و جه‌مالا وی مه‌هی
مه‌ده‌رده‌یا قی‌خه‌رگه‌هی خه‌ف‌کر چه‌ومانی مه‌لا؟

۱۳ ئیرو لوم‌ری خوی ته‌له‌ف بی‌شاهیدو جاما سه‌ده‌ف
بی‌چه‌نگ و سازو نای و ده‌ف زانم په‌شیمانی مه‌لا!

۱۴ زانم ته‌کو‌هی طوره‌دل له‌و هه‌ربنارو نوره‌دل
شه‌هکاسه‌یا فه‌رفوره‌دل له‌و مه‌ستو سه‌کرانی مه‌لا!

مانای وشه:

دور‌دانه: گه‌وه‌ری تاقانه؛ دور‌دانه: قوتوی مرواری؛ که‌ر: له‌ت؛ بی‌مروه‌ت: بی‌پیاو‌ته‌ی، بی‌ئینصاف؛ هه‌ره‌شان‌د: له‌به‌ریه‌کی‌برد؛ خه‌ف: وه‌شارتی؛ ته‌له‌ف: فیرو؛ سه‌ده‌ف: دایکی مرواری؛ نار: ئاگر؛ سه‌کران: سه‌رخ‌وش.

پوخته‌ی مانا:

دلی مه‌لا، که هه‌میشه خه‌یالی ئه‌ورو به‌خالی گه‌وه‌ره‌ینه‌ی له‌ناودایه‌و بو‌ته قوت‌ولکه‌ی گه‌وه‌هران و هه‌نده‌رونه - وه‌ک ئاو‌ینه‌که‌ی ئه‌سکه‌نده‌ر - لئی بروانه، هه‌مو دنیای تیرا دیاره؛ یار

شکاندی و بی‌تینصاف نه‌یگوت خه‌ساره، بو له‌تی کم؟ له‌پاش له‌ت کردن، قیمی کرد. تیکی هه‌لشیلا، به‌ئیسو‌تی خاله‌کانی کزان‌دیه‌وه. به‌شیشی بژولیه‌وه کردو هیندیکیش خو‌یی له‌لیوی نه‌کینی خو‌ی پیوه‌کردو تینی ئاگری رومه‌تی، له‌سه‌ر دانا، وا له‌برژانه‌و به‌ژانه. تو بژانه ئاگری ئه‌وین - که ته‌واو وه‌ک ئاگری جه‌ه‌نده‌مه - جوانی یارم - که له‌ئه‌ندازه به‌دمه‌ره - ده‌ناو باره‌گای دله‌ما جیی بو‌ته‌وه‌و ویک ناکه‌ون. وه‌شارتیشن که‌س پی نازانی له‌ویدان. به‌راستی دل‌ی تو مه‌لا! هه‌راوه وه‌ک ده‌ریای عومان. مه‌لا! ئه‌مرو یارت نه‌دی. پیاله‌ی صه‌ده‌فی پر‌باده‌ت، لی وه‌رنه‌گرت. گویت له‌ده‌نگی سازو بلو‌یرو ده‌فو چه‌نگ، نه‌گرتوه؛ که له‌کو‌ری ئه‌ودا هه‌یه. واتا زیانت به‌فیرو چو. په‌شیمانی له‌و‌ژانه.

دلت پر ئاگرو نوره؛ دل‌ی چی هه‌ر کی‌وی طوره. که خودا خو‌ی نیشان داوه. له‌باه‌دی ئه‌وین تزه‌یه‌و بو‌ته شا‌کاشی هه‌لا‌زناو. بو‌یه ده‌ت‌بینم سه‌رخو‌شی.

۱۵ هه‌رسینه‌تا بی ناته‌مام نا‌پوخته خام، بی‌می‌هرو جام
غه‌رقین دخونا دل مه‌دام له‌علا به‌ده‌خشان‌ی مه‌لا!

۱۶ پور له‌علو دور ته‌ژ کلکی عیشق ئانینه نه‌ظما سیلکی عیشق
ده‌به‌رزو به‌حری مولکی عیشق مه‌علومه خاقانی مه‌لا!

۱۷ بی‌حه‌د له‌قه‌لی شو‌به‌یی نه‌ی جه‌وراته دانین داغو که‌ی
له‌و بی‌حه‌مه‌ل خوش تینه مه‌ی ئه‌مما به‌شیرانی مه‌لا!

۱۸ مینه‌ت ژطالیع هه‌م ژبه‌خت ئاصه‌ف به‌تختو به‌ختو ره‌خت
به‌لقیس ئه‌وی ئانی بو‌ه‌خت ئیرو سوله‌یمانی مه‌لا!

۱۹ ئه‌و هه‌ردو له‌علو هه‌ردو وه‌شم گه‌ه‌گه‌ بنازو گه‌ه به‌خه‌شم
ئه‌و به‌ژنو بالا هاته‌چه‌شم مه‌ ده‌سه‌یری روحانی مه‌لا!

مانای وشه:

نا‌پوخته: پی‌نه‌گه‌یشتو؛ خام؛ خاو؛ می‌هرو؛ ئه‌وین؛ مه‌دام؛ هه‌میشه؛ مه‌دام؛ باده؛ له‌عل: لال، که به‌ردیکی به‌نرخه؛ به‌ده‌خشان: نا‌وچه‌یه‌که له‌ئه‌فغانستان سه‌ربه مه‌ل‌ه‌ندی فه‌یضا باده، لالی زورپاش له‌وی دین؛ کلک: قه‌لم؛ نه‌ظم: هو‌تینه‌وه؛ سیلک: لیزکه؛ به‌رز: به‌ژ؛ خاقان: وشه‌یه‌کی تورکی جه‌غه‌تایه، نازناوه بو‌ قه‌راله‌کانی چین و خانه‌کانی مغول، ته‌نا‌ه‌ت سولتانه‌کانی ئه‌سته‌مبول و قوله‌ پادشا‌کانی قه‌جه‌ریش ناوی خو‌یان ده‌نا خاقان. که به‌گوردی بو‌یته «قاقان»؛ هه‌مه‌ل: به‌رخ؛ هه‌مه‌ل: هه‌وه‌ل مانگی به‌هار، که رو‌ژ له‌برجی کاو‌ژه؛ شیرانی: شیرنا‌یه‌تی؛ به‌شیر: مژده‌مه‌ر؛ ئانی: هی‌نای؛ طالیع: چاره‌نوس؛ ئاصه‌ف: وه‌زی‌ری ده‌ستی راستی سوله‌یمان پی‌غه‌مبه‌ر؛ ره‌خت: شتومه‌ک؛ به‌خت: به‌ختی؛ لو‌کی به‌ربار؛ به‌لقیس: به‌لقیس، شازاده‌خانمی سه‌با له‌ی‌مه‌ن، که به‌ته‌گبیری وه‌زی‌ری دیو بو‌ سوله‌یمانیان به‌بو‌ک هی‌ناو په‌بو

ده لالی نیوان بو؛ وهشم: خال؛ خهشم: تورهی؛ سهیر: گهشت؛ روحانی: گیانی.

پوخته ی مانا:

ههر سینیهك، ههر ههناویك، ئهوینداری نهزانیی و تامی بادهی دلدارانهی نهچیزتی؛ ههر گیز ناگاو پوخته نابی و ناتهو او و شل و خاوه. خوشی ههر لهخوته مهلا! دلت نوقمی خوینی ئهوینی دلدارو و ئهوخوینه لیت بوته بادهو ههمیشه سهرخوشت دهكات، بهراستی تو ئیستاكانی لهچاو خهلكی - كه وهك خشتی كال ماونهو - وهكو لهلی بدهخشانی. نهك ههرخوت بوته لهعل وبهس؛ لهعل و دورت لهنوکی قهلهم ههلهدرژین و به لیزگهی ئهوین هونراون. لهسایه ی ئهو نوسینانهت، ناوت له دهریاو بهژ ههیهو، ئیستا تو وهك قهرالکی له مهلهندی ئهوینداران.

یاری نازدار! زورت داغ بهدلهو نوام. سهروه ژیر ههو كونت تی کرد. ئیستا بلویره و دهنالی. و مانگی سهره بههاره، جهنگهی باده فرکردنه. بادهش بیكهبابی گوشتی بهرخ و بی شیرنایی، ناتهو او و. جهرگم ههیه بو كهبابت، دلم بلویره و لیده دا. لیوه كهشت له شیرینی شیرین تره، (یان، مزگینی و بهلینی تو كه دهت بینم، دهیته نوقلی مهجلیسی). مهلا دا دهنگ! ئهوا گویم له مژده دهریكه، دهلی یار هات. خودایه لیت منهت بارم، دیاره بهختم وهك ئاصهف بو سولهیمان، كه بهلكیسی بهتختهوه، بهكهل و پهل بهریهوهو بهكاروانی شرو شاتالی جیازهوه، گهیانده مالی سولهیمان. مهلا! توش له مرو بهولاوه سولهیمانی ئهم زهمانه ی. یارهات و چاو پی كهوت. دوخال لهدهوری لیوی بون. نازی ده کرد، بهناز خوی لیم توره ده کرد. گیانم كهوته گهشت و سهیران و سهیرانیکی زور گیانانه ی لهو بهژن و بالا جوانه کرد.

شیاوی باسه، بریان لهناو کرمانجان دا، بهو كهبابه دهلین كه گوشت دهخریته قولكهوهو توژیک بهگل دای دهپوشن، ئاوری لهسهر دهكهنهوه تا دهییشی.

«زولفان‌شکه»

۱ نهای شاهیدی قودسی، فه‌که به‌ندی ژنیقای
تاج‌دند وه‌سهر گه‌شته به‌مینن دحیجایی

۲ بسکین ژحه‌ریری توژنو ماوه‌ری لی‌که
زولفین ژعه‌بیری شه‌که باقی خه‌مو تاب

۳ قشتین دخوه چین‌چین بده بهر میسک و زه‌بادی
تایین دعیصایی بره‌شینن بگولایی

۴ هه‌ریه‌ک بهه‌زار ره‌نگ لبه‌ژناته سه‌ماتین
خه‌مری و له‌فو شه‌تری و تایین دعیصایی

۵ من جان یه‌دی به‌یضایه ژئیسان چخه‌به‌رده‌م؟
من ناته‌شی موسا دیه گولناری شه‌رای

مانای وشه:

شه‌که: به‌شانه‌بکه؛ خه‌مو تاب: خوارو پیچ؛ عیصاب، عیصابه: پارچه‌ی توپل پیچ؛ له‌ف: پنج‌راوو
لول‌دراو؛ گول: پولو؛ نار: تاگر؛ گولنار: گوله هه‌نار؛ ئیسان: ئایسان.

پوخته‌ی مانا:

ئهی دل‌بهره عاسمانیه‌کم! به‌ندی روبه‌نده‌کەت وه‌که؛ با بت‌بینین و چیدیکه له‌ژیر په‌رده‌ی دل
کویری‌دا، ماتو سه‌رگه‌ردان نه‌مینین. گول‌اوینکی عاره‌قی روت، له‌و بسکه - وه‌ک ئاوریشمانه‌ت
بیرژینه. که‌زیه‌کانت - که هه‌مو بوئیکی خوشیان لی‌بلاوه - به‌شانه‌که. په‌رچوکه سه‌رخشت
بوه‌کانت - که چین له‌سهر چین ویستاو - بوئی میسک و زه‌بادیان بالی بون بکه‌ین. ئه‌و تاله

بسکانهی - کهوا کهوتونه ژیر هه‌نیه‌پپچت - وهدرخه؛ با بوئی گولوا، بلاو بیی. بسکولهی داهیلدراوت، ورده‌که‌زی لول‌دراوت، تال‌تاله موی بهر کلاوت، تای گولینگهی سهر و شه‌ده‌ت، لهو بالاییه‌ی بالاته‌وه، سه‌ما ده‌کن.

چیم له‌باسی موسا داوه؛ که به‌نیازی سه‌لکه‌بزوت، به‌رهو ئاگرێک پهل بوه که دایساو ئاگر گوتویه من خواتم، موجزاتی ده‌ستی سبی، به‌خه‌لات له‌خوا پیگه‌یوه؟ من ئهو ئاگرهی که موسا، له‌شویو پیروزدا دیتی؛ له‌باده‌ی ره‌نگ گول‌ه‌ناری لیوی یارم، خوی شانداوم. گیانم - که له‌کوره‌ی نیلی ئه‌وینداریدا قال‌بوه - له‌ده‌سته‌ی سپیه‌که‌ی موسا، رو‌شن‌تره‌و سهر‌توبی موجیزاتانه.

٦ مینه‌ت کو ژبه‌ختی خو‌هو طالع بن‌صیب
خوسنا ته‌یه ئیرو ژمه‌را چویه نیصابی

٧ عیشقا مه‌ ژبه‌ر مه‌وجو عه‌جایی بوه‌ ده‌ریا
وی زیرو زه‌به‌ر کت مه‌ بده‌ست هیندو غورابی

٨ نه‌هه‌رخ‌ی سیپه‌ری ژه‌ه‌وایا ته‌وو میه‌ری
سه‌رگه‌شته نه‌ئهو تیک قه‌مه‌را شو‌به‌ی حو‌بابی

٩ وه‌ک با ده‌زینی تو کومیدی ده‌زینی
عومری مه‌ عه‌زیزی بخودی به‌س که‌شیتابی

١٥ یایی بزیا‌ه‌ت بده‌مه، یا سه‌ری ئه‌نگوشت
ده‌ستی خو‌ه مه‌ئافیتی به‌چاره ریکابی

١١ من ری ژسه‌رابی بشه‌رابی برو مونگیر
حه‌تتا به‌به‌د، ته‌شنه جه‌گه‌رما دسه‌رابی

مانای وشه:

نیصاب: راده‌ی زه‌کات لی‌که‌وتن؛ نصیب: به‌ش؛ عه‌جاج: گێژه‌لو‌که‌و فه‌رته‌نه؛ غوراب: جو‌ری گه‌میه‌ی با‌ده‌وه‌یی؛ هیند: هیندو، هیندی؛ هیندو: بریه‌تی له‌ دل‌ره‌ش و بی‌به‌زه‌یی؛ نه‌ه: نو؛ حو‌باب: بلقی سه‌راو؛ له‌ز: په‌له؛ له‌زین: په‌له‌کردن؛ کومید: کویت؛ به‌زین: غاردان؛ شیتاب: په‌له؛ ریکاب: ئاو‌زه‌نگی؛ سه‌راب: تراویلکه؛ مونگیر: بی‌باوه‌ر؛ ته‌شنه: تینگ.

پوخته‌ی مانا:

جوانیت له‌را‌ده‌ به‌ده‌ره. زه‌کاتی جوانیت له‌سه‌ره. ئه‌ی خوا‌یه! زو‌ر منه‌ت بارم، که‌من نه‌دارو هه‌ژارم له‌وا‌نه‌یه له‌ زه‌کاتی جوانیه‌که‌ت، به‌شم به‌رکه‌وی و تیر بت‌بینم. ئه‌وینی من، بو‌یته ده‌ریا؛ شه‌پۆل ده‌داو ده‌که‌و‌یته فه‌رته‌نه‌وه‌و گێژم ده‌دا. له‌شم له‌ناو ئه‌و

دەريايە، وەكو گەمىيەى باژو وايەو نەوسى چنوك بەدكارم، لە گەمىيەوانى بىفەزى ھىندوك، زور ئەحمەق و دلرەق ترە. زور دەرسم شەپولى دەرياي دلدارىم، لەپز سەرورورم بكاو سەرومالم تىدا بچى.

ھەرنو نەووى عاسمانى بە خورەو، لەناو دەرياي ئەوينى تو، بە منىشەو، وەك بلقى سەراو ديار ئەدەن و سەرگەردان.

چىتە ئەىيار! ئەى سوکەلە سوارى نازدار! بوچ پەلەتە؟ بو ئەسپى کویت ئاوا بەپرتاو غاردەدەى؟ تو نازانى عومرى منى و عومرى ھەرە خوشەويستى؟ تويو خودا، وا زو مەزو، پەلە کەم کە. کەس حەزناکا عومرى بەپەلە بورى. منى ھەزارى بىچارە، لە ناچارى، دەستم دەقولى ئاوازەنگىت وەرناو. نە وەکا زو بەجىم بىلى و بەسەرگەردانى و بىلى بىنمەو. بەزەيىم لى درىغ مەکە، يان ئەنگوست نىشان بدە تاراي موسم، يان رىمبدە، پاى ناو ئاوازەنگىت ماچبکەم. ھىوا ھەيە برۆاى بە دلدارى نيەو لومەم دەکا. منىش روژيک وەك ئەوان بوم. لەدوى بەردە تراويلکە، ھەلۆدەا بوم. بەلام وامن لەسەراب رزگارم بوەو لەجياتى ئاو، بادەى ئەوين دەخومەو. بى ئاگاش لە دەردى ئەوين، ھەروا لەتونيان تل ئەدەن و لە عەزەرتى تنوکیک ئاو، جەرگيان رەشە.

۱۲ سىرپوش و قىيابامەيە تەسبيح و موصەللا
وەر دا بدرينين لخوا ئەو پەردە قەتابى

۱۳ لىلە وەرە ساقى بدو جامان مە جوان کە
موطريب بدەفى رابدە سىگاہو شەبابى

۱۴ وەر گوھىدە نايى کو شيرين قەد دسەمايى
پور حەل کرنە مەستەلە قى فەصلى خىطابى

۱۵ جاما نەشەکەرلەب بمەدەت عەينى حەرامە
فتوا وەنوما حاشىيەيا شەرحا لوبابى

۱۶ موفتى مە نەى و نايەو نەى قەولى قەدىمە
باوەرتە نەھن؟ گوھىدە بەر چەنگ و روبابى

۱۷ نەردامە چبازى بنوميتن مە زى رازى
بەندىن دسوتالى و گوشادين دجەوابى

۱۸ ئەز چومە سەرايى کوشيرين قەد دسەمايى
گو ئەف نە «مەلايى» مەيە؟ بى پەردە بلابى

ماناى وشە:

قىياب: گومەز؛ موصەللا: جى نويز، بەرمال؛ قەتابى: پسايى، درابى؛ سىگاہ: ئاھەنگ و ھەوايە کە؛

شهباب: شمشال، بلویری ئاسنین؛ فەصلی خیطاب: قسەیهك كه هەموقسان بیزیت؛ حاشیە: پەرەوێز؛ شەرح: راو؛ لوباب: كاكلان؛ لوباب: دلان؛ لوباب: ناوی كتیبيكي شەرحە. ابو الحسن محاملى - كه له ٤١٣ هەتاوی مردوه - دايناوه و ئیمام الحرمین، عبدالملك نیشابوری (٤٢٠-٤٧٩ كوچی) شەرحی کردوه؛ قەولی قەدیم لە شەرحی شافعی (محمەدی کوری ئیدریس (١٥٠-٢٠٤ كوچی) بە فتواکانی سەرەتایی شافعی دەتین. كه بەرله هاتنی بوغیراق (١٩٤) نوسیونی و که میان مان و لەبره نو که وتن؛ نەرد: تمختە ی تاوێ؛ شەرح: توێ، لا؛ بەند: شەشەمەر؛ گوشاد: داشی تەنیا که دە کوژری، فەتج.

پوختە ی مانا:

ئەم تەزبیح و دوگرەمان، کردۆتە رازیووشی خویمان و لە پەنایان هەرچی نازەوايه دەیکەین. وەرە صوفی با ئەو پەردە ی نیوان خویمان و خەلکی تر پس پس کەین و، بذرئین. تویو خودا، مەگێژ وەرە! بە دوپیالە لەو بادە یه جوانم کەوه. دە ی با کاکێ بەزمگێژیش، بە هەوا ی شمشال و دەفه، ئاھەنگیکی سیگا لی دا. کابرای بە پرساری لا سار! تو ئەوکاتە ی کە یارە بەژن نەمام و شیرینە کەم دیتە سەماو، دەنگی بلویر دەویرینی، وەرە سەیری. بزانە چوون مرقەت دەبری و ناچارت دەکا کر بی. مەلین بادە هەمو دەمان نازەوايه. بەلێ ئەگەر یاری شەکر لیو نەفەرموی بخۆرەوه؛ نابێ وەخوین. بەلام ئەو بوخوی بیهینی و خۆلقم بکا؛ حەلālە وەك گەزو مازو. باوەر ناکەن؟ دە برۆاننە شەرحی لوباب که مەبەستم ناو توێ دلی دلدارانە. تا بزانن دلی دلدار فتوای چۆنە؟

مفتی ئیمە ئەوینداران، بلویر و شمشال و سازە. نە قسە ی کوون و لە کار کەوتوی، لە دلدار ی بی خەبەران. باوەر ناکە ی؟ گوی لە دەنگی چەنگ و روپایی بدیرە تاتی بگە ی.

نەردینی ئەوین زور سەیرە. خراپیش بو دلداران بی، قبولیانە و زوړیش رازین. بو داواکردنی مەبەست، شەشەدەرمانە. ناشی هەر دەم بیزوینین. لە وەرەما که هەر بلین بەلێ قوربان، لە گش لا گوشادمان داوه و ذلیر چوونی ئارەزو ی بی، لیمان دەداو دەمان کوژی و بەو دۆرانە شە دلخوشین. گووهندبو لە بارە گای میر. یاری بەژن زراوی رەزا شیرینم، سەمای دە کرد. که منی دیت، فەرموی: ئەوه مەلای خویمان نیه؟ دەبا بی پەردە، بیته ناو.

قصیده‌ی نوت‌ویه‌که‌م

بہشتگیرہ

- ۱ ہیٹی و تہوقہ دکم نہز ژخودانا حہشہمی
وی نیگارو صدنہمو پادشہ‌هو موختہشہمی
- ۲ جارنان بہندہیی دل‌صوہتی‌یی مہ‌ہجور قہ قہ‌نیر
بلہ‌بی لہ‌علی شہ‌کہ‌ربارو ژعہینی کہ‌رہمی
- ۳ پرسیارہ‌ک لہ‌ چارہ‌ک بکہ شیرین دہہ‌نا من
کو پەرہپہتینہ فیراقاتہ لسەر دہردو غہمی
- ۴ نہرنہ ہودہود ژسہ‌با بیت وەکی بادی صہ‌با
دی ژہیر کو بگہ‌ہت دہست قہ‌یکہ چہ‌رہمی
- ۵ پرسیارا لہ‌ہبت وەرنہ خوہ مہ‌ہجوری غہ‌ریب
دی لکی عہ‌رضہ بکم فی غہ‌مو دہردو نەلہمی
- ۶ شہ‌رحی حالی غہ‌می عیشقاتہ ژکو تیتہ نویسین
مہ‌دخی نەو صافی جہ‌مالاتہ کوچاتی رەقہمی
- ۷ وی مہ‌جالی کو جہ‌مالا خوہ تہ‌جہ‌لا دکری
لازمہ سہ‌جدہ ببین بہ‌رتہ دوی گافو دہمی
- ۸ سہ‌جدہ‌بن بہ‌رتہ رەوايہ دہمہ می مہ‌زہ‌ہ‌بو دینان
کی دبت موشریک و کافر ژوی شیرین فہمی
- ۹ حاشہ‌للہ کو بکم نەشکہ‌رہ‌قان غوصصہ‌وو دہردان
وہر بصوژم ژغہ‌می عیشقی تو سہ‌رتا قہ‌دہمی

۱۰ مه بصره‌رای و یصلا خوه دهرین تو ژ خودی‌را
وهرنه وه‌فته کوبین غهرقه‌یی به‌حرا عه‌ده‌می

۱۱ ژگولستانی جه‌مالاته گوله‌ک بیتّه ظهوری
ژدنی دی بچتن نا‌قی به‌هیشتا ئیره‌می

مانای وشه:

ته‌وقه: تَوْق، چاوه‌نۆزی پێک‌هات؛ خودان: خێو؛ هه‌شه‌مه: کۆیله‌و ده‌ستو پیوه‌ند؛ موخته‌شه‌مه:
به‌شهرمو هه‌یا؛ موخته‌شه‌مه: پایه‌به‌رزو گه‌وره؛ په‌ریه‌تن: داتولان؛ هیر: ئیره؛ په‌یک: قاصید؛ هاشا:
به‌چکه؛ هاشه‌له: نه‌به‌خوا، خواگیربم، موشکۆلۆزمه‌بم؛ کوجا: له‌کوی.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی دل‌به‌ره‌ به‌نازه‌که‌م! ئه‌ی بته‌ره‌زا شیرینم! ئه‌ی سه‌رده‌اری دل‌و‌گیانم! ئه‌ی ده‌ریای شه‌رمو
هه‌یایه‌! ئه‌ی پایه‌به‌رزو بی‌وتنه‌ - که‌ هه‌زاران دل‌داری هه‌زار کۆیله‌تن! - له‌به‌رت ده‌پاریمه‌وه‌و
هیوادرم، دل‌وان‌بی‌و به‌ده‌نگ لا‌انه‌وه‌که‌م بێ. جار‌جار به‌ چاوی مه‌رحمه‌ت، نیوه‌ ئاو‌ریکی
به‌زه‌بی، وه‌سه‌ر منی کۆیله‌ی دوره‌دیداری خۆت وه‌ده‌ی. به‌و لێوه‌ ئاله‌ ته‌نکانه‌ی - که‌ له‌ تونگی
شه‌کر ده‌که‌ن و شیرنایه‌تیان لی ده‌باری - لیم بیرسی خا‌لت چۆنه‌؟ تا بزانی که‌ له‌ دوریت، ژان‌و
کۆل دایان تۆلاندوم.

مه‌لاقسان ده‌بزرکیتی، کێ گویی له‌ پارانه‌وته. ئه‌گه‌ر شه‌نه‌بای به‌یانی - وه‌ک په‌پو
سلیمانه‌که‌ی سوله‌یمانی - له‌نیوانی یارو تۆدا، نه‌یه‌و نه‌چی؛ چۆن تۆ لێره‌ له‌و کونجی
خه‌مخانه‌یه‌دا، ده‌ستت ده‌گا به‌ قاصیدی باره‌گای یار، کێ نامه‌ی پڕپارانه‌وه‌ت ده‌باته‌ هه‌ره‌مه‌سه‌رای
میر؟ ئه‌گه‌ر سروه‌ ئه‌وپیاوه‌تییه‌ی بکردایه‌و به‌زه‌ی پیمابه‌اتایه‌و بیتوانیایه‌ کارێک بکا، یار له‌ده‌ردم
ئاگاداری‌و ئه‌وه‌ خوایه‌ لیم بیرسی، کارم باشه‌. ئه‌گینا منی بیکه‌سی ئاواره‌و سه‌رگه‌ردان‌و ویل،
باری ده‌ردو غه‌م و ئازار، له‌لای چکه‌سی هه‌ل‌ریژم و چۆن ده‌ردی خۆم، به‌ناموو ئه‌غیار ببیژم؟ خوا
ئه‌یزانی هه‌زار ئه‌وه‌نده‌ش بسوتیم و له‌ئاگری ئه‌وینیدا هه‌ل‌پروزی‌و سه‌رتاپام بیته‌ قه‌قه‌نه‌س؛ جگه‌
له‌یار، نه‌ینی‌دل‌ لای هه‌یچ که‌سی نادرکێتم.

ده‌سا ئه‌ی یار! تۆبێو خودا، به‌دیداریک له‌و ده‌ریای خه‌مه‌م ده‌ریته‌. تا به‌جاریک نه‌خنکاوم و
نه‌فه‌وتاوم، به‌مخه‌سه‌رساری هیمنی و ریم نیشانه‌ چۆن ده‌توانم تۆبیینم. له‌ گۆلجاری جوانی تۆوه‌،
ته‌نیا چلێک خۆبۆتی، له‌دنیا‌دا ناوی به‌هه‌شتی ئه‌ودنیا، له‌بیر خه‌لک ده‌چیته‌وه‌.

جوانیه‌که‌ی تۆ، ته‌نانه‌ت له‌خه‌م و کۆلی می‌ش، زۆر زۆرت‌ره‌. ئه‌گه‌ر باسی ده‌ردی ئه‌وین، له‌به‌ر
زۆری، زۆر دژواره‌ بیتّه‌ نویسن؛ له‌توانای کام نوسه‌ردایه‌ په‌سنی جوانی تۆ بزمیری؟ یان به‌کیتی
بسی‌ری؟

لهو کاتهدا که رو خسارت روبه دنیا خو دردهخا؛ لهسهر ههمو کس پیویسته، دهسته ولهجی سوژده بهری و کرنوش بکا. سوژده برن بهرو روی تو - که تاقانهی له جوانی دا - به ههمو مهزبهو دینک راستو دروستو رهوایه. شو کسهی برّوا نههینی و لای وایی کس وهك تو دهچی و شهریکت بو پهیدا بکا؛ ههر بهگفتی لیوه شیرینه کانی خو، کافرهو له دین دهرچوه. چون کافرو دل ره شیکو چهند خوین تاله شو بی تاله، برّوای بدهمی شیرینت نههینایی، که وینهی نه بهوه نده بیت.

۱۲ گهریم بهرته سجودی ددهما که شفو شهودی
ملدل دی بدرت پورته وی نورا قیده می

۱۳ (قَبِلْتِي وَجْهَكَ فِي كُلِّ صَبَاحٍ وَمَسَاءٍ)
بدو نه بروی ته جانا دخورم نهز قه سه می

۱۴ مویه کی نهز ژته نادم بدوصد زین و شیرینان
چده بت گهرتو هه سیب کی مه بهرهادو مده می

۱۵ ته فهرهنگو عهره بستان و مه جهر تیک ستاندن
جه له وی خوهش وه گهرین هاتی یدنوبا عه جه می

۱۶ ما ژدیوانی سه عادهت سه کری شو بهی «مه لای»
تو بناقی م گه دایی بکشینه قه له می

مانای وشه:

که شفو شهود: دیاری دان و حازربون، له زاراهوی صوفیان دا بهو دهمه ده لین که ده گهل خوا تیکهل دهب و له نیزی که موه خوا به چاوی گیان دهبین؛ قیده م: ههره بی شو: نه زهل؛ قَبِلْتِي: روگی من؛ وَجْهَكَ: رو خساری تو؛ فی كُلِّ: لههمو؛ صَبَاح: بهیانی؛ مَسَاء: ئیواره؛ قه سه م: سویند؛ زین: دل بهری مه م، که دل بهرو دلداریکی کوردی بهناوبانگ و بهیتیان به کرمانجی و سورانی ههیمو شیخ شهحمدهی خانی (۱۰۶۱-۱۱۱۹ ک. م) کتیی بهشیرعی لهوبارهوه بهناوی «مهموزین» داناوهو به زور زمان وهر گه راوهو له دنیادا بهناوبانگه. ههزاریش شهوه کی خانی به سورانی وهر گه راوهو دوجارانش چاپ کراوه.

شیرین: زنی خوسرهوی پاشای ئیران بو، حمزی له فهرهاد ناویکی کوردی که له هوزی بهردب کورد. خوسرهوی پی گوت: ژنه کهی خومت شهده می، بهومهرجه کهژی بیستونم بو کون بکهی. فهرهاد بیستونی کون کردو بهتمابو شا به لینه کهی پیکی بیینی. به لأم دروی ده گهل کراو قاو داخرا، که شیرین مرد. فهرهاد له تاوی شیرینی، ههر بهو قولینگی دهستی خو، ههستو خوستی له خو برّو و له ریی گیانه شیرینه کهی گیانی شیرینی بهخت کرد. پادشای گهواد، سهرم رای بی ناموسی که قه تلشی کرد.

چیروکی فهرهادو شیرین، له لایمن دو بوژی کورد، یه کیان «شه لیا سی نیظامی» که له نیوان سالانی پلهی چواره می سدهی شه شی - کوچی مانگی - له مه لهندهی گهنجهی ئاران، پای ناوه ته ناو دناوهو

له یه که مین ده بی سآله کانی چهرخی ههوتهمدا مردوه. شیرین و فهراده که ی ئه و به فارسی یه و له راستیشدا دادی داوه و هه مو بوژو ئه دبیی فارسی زمانی بوژداون. دوهمه «خانای قویادی» کوردی گورانه. که میژوی ژینی نازانین. به کوردی هوندویه ته وه و چاپ کراوه و نمونکی بی وینه یه. مهجهر: مهجارسن؛ عهجه م: خه لکی ئیران، خاکی ئیران؛ سه، سهج: بیسن؛ سهگری: بیستراو.

پوخته ی مانا:

من هه رکاتی له گه لئا روبه روده بیه و چاوم به دیمه نی پاکت پیروژ ده بی و سوژده ی سوپاس ده به مه بهر ئه و به ژن و بالآ بهرزه ی تو؛ نوری هه ره پیشینه و له دوا نه هاتوت، تیشک ئه داته دلمه وه و تاریکیم له بهر ده ره یی. هه مو به یانی و ئیواران، سوژه به ره و میحرابی بروی تو ده به م. روی تو، ته نیا رو که ی منه. گیانه سویندم به دو برۆت، که من تالیک له موی که زیت، به سه د جوانی وه کو زین و شیرین، ناگورمه وه. ده یسا خو قیامهت رانابی که تو ش ئیمه به فهراده، یان مه م بزانی و به تیله ی چاو، لیم بزوانی. باسی جوانیت عه ره بستان و فهرهنگ و مهجارسنانیشی داگرت. ئه مجاره نو ره ی ئیرانه، به جوانی خو ت، بهر خو تی ده ی. جلهوی ئه سپت باده وه به ره و ئیران. با له جوانیت بی بهش نه بن.

شیایوی باسه، عه عثمانیه کان له روژگاری ژیا نی مه لا، عه ره بستانیان گرتبو؛ مهجارسن و زو ره شیان له ئوروپا له ده ستابو. هه می شه ده گه ل ئیراندا، له شه رو مشه تو مرّدا بون. وه که مهجنونه که ی عامیری، که لی یان پرسی، ده رباره ی ئیمام عه لی و معاویه تو چی ئه لی؟ حوکم به کامیان ره وایه؟ گو تی: ئه گه ر راستو ده یی، حوکم شیایوی له یلا ی منه و بو هه مو که س ناره وایه. مه لای دل داری سه له مایه ش ده لی؛ داگیر کردنی دنیا یه هه ر بو جوانی ئه و دل به ره ی من ره وایه و تا ئه و هه بی، هه یج سو لئا ئیک ری ئه ناکه وی بلی من هه م. له باره گای به خته وه ری - که سه راو په رده که ی تو یه - له ده فته ری سیای ی ناوی به خته وه ران به دیدارت؛ بیستوته له شو ئیک ناوی کو لکه مه لایه که نوسرابی؟ ئه گه ر هه بو، ئه وانی پارسه کی بهر باره گاشت، له په نا ئه ودا بنوسه. یان، زو ره ناجو ره ناوی گمدا و کو لکه مه لا، ده ده فته ری تو دا هه بن. ری یان ناکه وی بی نه ناو. ئه گه ر بیست که ناوی منی پارسه که کو لکه مه لا، له ده فته ری دل داراندا نوسراوه. بو خو ت قه له میان بکیشه، هه ر ئه و قه له م لی کیشانهت، که به و ده سه ناسکانهت ده یان کیشی؛ گه وه ره ترین مایه ی به خت و تالحمانه.

«کوفانا کیان»

۱ غه‌ما عیشقی پهریهتم نه‌ز چه‌بیبا غه‌م‌ره‌وین کانی
سه‌راسه‌رتیک به‌هیتم نه‌ز ژده‌ردی فه‌رق و هیجرانی

۲ فیراقا دل‌به‌را رنده به‌هیتم نه‌ز وه‌کی فنده
موسلمان‌ه‌ک دری من‌ده خه‌به‌ریت بالی سولطانی

۳ خه‌به‌ریت بال شه‌که‌رخایی شه‌پال و خوب و زیبایی
کومیره به‌لکه بیرنایی نه‌سیره‌ک وی دزیندانی

۴ نه‌سیرم له‌رزه‌یو تاقی نه‌طاقه‌ت قی نه‌په‌رواقی
ژحه‌بسای قه‌من ناقی بکم فه‌ریادو نه‌فغانی

۵ م ناوی نه‌ز بفریادکم لظولما دل‌به‌ری دادکم
صه‌حی دی شوبه‌ی فه‌ره‌ادکم یدم روحی ژکوفانی

۶ ژکوفانا ته‌ شیرینی دنالم شوبه‌ی گوینی
دریژم هیسترتین خوینی وه‌کی طاقی دبارانی

مانای وشه:

په‌ریهتن: برژانی له‌زاده‌ به‌ده‌ر؛ به‌هیتن: توانه‌وه‌و چوقان؛ رند: جوان و له‌بار؛ فند: موم؛ بال: نك، کن، لا؛ له‌رزه‌و تاق: تاوله‌رز؛ په‌روا: تابشت، ترس؛ فه‌ریادو نه‌فغان: دادو هاوار؛ صه‌حی: به‌راستی؛ گوین: بالداریکی شه‌وییداره‌و هه‌ر ده‌نالی؛ طاقی بارانی: تاوی باران، ریژنه؛ هیسترت: نه‌سرین، هرس؛ کوفان: عه‌ززه‌ت، ده‌ردو کول و که‌سه‌ر.

پوخته ی مانا:

گره ی شهوین وای برژاندم، له که لک بوم. به تینی دهر دی جودایی، هه مو له شم تواوه ته وه و داتولاوه. له و تانه وه ی له شی کرم - که زه دیشمو وه کموم ده چی - ده کری شه مم لی دروس که ن و داگیرسیم. خوشه ویستی خه مره وینی له جوانی دا بی تاو بی وینه، له کوی یه ده فریام بی؟ کوا موسولمانی خیره ومه ند توشم بی و له زای خودا، خو ماندوکا. ده نگوباسی که ساسی من، به و سولتانی گش جوانانه بگه یه نی. شه و سولتانی مه لبه ندی هه مو نازداران، خونچیلانه و خوین شیرین و جوان و باش و به ئاکاره و له کاتی قسه کردنا، شه کری له زاری ده باری. موسولمانه که ی خیره ومه ند، به ونیشانانه ی من ده لیم با بیناسی. شه و له سر جوانان شه میره و، کاروباری دلبران و دلداران گشتی لای شه وه. سهری قاله له وانیه هه ر له بیریشی نه مایی که یه خسیریک له زیندانی دلاندا بی دهره تانه. به ئی شه و یه خسیره منم. سهره زای دیلی. له رزوتای تاسه و ئاره زوی، تابه تایی شه و که زیه به له رزانه ی شه و، توشی توشی له رزو هه لچوقانیا ن کردوم. هیرو تابشتم نه ماهه. ناشمه و ی له به ندی شه ودا، هاوار بکه م. بلیم زولمم لی کراوه. راست ده و ی، من ده مه و ی دهرسیک له فهره اد فیبریم. گیانی خو م له عه زه ت دینی دیداری یاری شیرینم به قوریان که م. له عه زه ت تو ی گیانی شیرین، شه و هه تا روژ، وه کو گوین ده نالیم. وه ک ریژنه ی تاوی بارانی، فرمیسی خوین، له چاوانم داده بارن.

۷ وه کی به رقی بوهار ی شه ز ژده ست چه شمین خوماری شه دکم فهریادو زاری شه ز مه گه ر جاره ک کی ئیحسان ی

۸ تو پور ئیحسان و خوه ی نه شمی لده رویشان ئابی خه شمی چییتن گه ر بنیق چه شمی نه مظهر کی تولا ئاستانی (یان، تو ئاستانی)

۹ لمن پرسه ک بدلداری دبت هه مپایی دیداری فه فه وه ستایم دفره واری له به دی خوه که فهرمان ی

۱۰ دفره مان ی فه فه وه ستایم دبه ندا خدمه تی دايم وه کی گو ی بی سه روپایم هه مان لی دی تو چه وگانی

۱۱ لهر چه وگان و کاشویان ژده ربا تورک و هیندویان دبازم هه روه کی گویان دهما شه و تینه مه یدانی

۱۲ دهما شه و تین ببازی تین دگه ل قه وسین شیرازی تین چموکارن؟ دتازی تین بده عوا تینه لیکنانی

۱۳ بده عوا تین مه یه غما کن دعامی شورو غه وغا کن سواشو و فیتنه یان راکن بشیر شه و تینه تالانی

۱۴ دوتالانچی دمه شهورتی ژمه عدن عینی کافورتی دیکهل ظولمهت و نورتی مه کوفری دی دئیمانی

مانای وشه:

خوی: خیو؛ خهشم: رک؛ نهشم: ناوی بهرزو پایهی بهرز؛ هه میا: بهرانهر؛ فهروار: فرمان؛ هه مان: ئیتر نامادهیه؛ کاشو: داری سه رخواری گهمی شهقین؛ دبازم: غار دهم؛ بازی: گمه؛ تازی: روت؛ موکار: زور تیز که مو هه لده گری؛ ده عوا: شهر؛ یه غما: تالان؛ عامی: ئاپورهی خه لک؛ شور و غه و غا: پشیوی و هه راهرا؛ سواش: شهر و دمه قاله؛ مه عدن: کان؛ عهین: کانی.

پوخته ی مانا:

لدهست ئه و چاوه مه ستانفت، که له و دیوی په چه ی روبه نده وه ههر گر شه گرشیانه و، وه ک بروسکه ی هه وری پری مانگی گولان، ده تروسکین و تریشقه و گرمه و بارانیان به شوین دادی. ئه و امنیش وه کو هه وری بو هاران، ناله نالم دی و، به تاو ئه سرین ده باریتم؛ ئه سرنی خوین. ده ئیم جاریک به باریکدا، به زهت به منی هه ژاردا بی. ده زانم ههر پیم بزانی، به زهت دادیت. ئه تو زور چاک و پر چاکه و دلوانی و له راست روت و گمدا یان رک له دل ناگری. هه مو ئاواتی من هینده، که جاریکیان، له گوشتیکرا، به چاوی کز، له ئاسانه کمت بنورم. توش به تیلهی چاوه کانت، توله ی بهر ئاستانه ی خوت، تماشا که ی. ئه گهر واکه ی، چناقه و میت و به و دیداره، دیواری کابه ناروخ ی. ئه گهر ههر ناشته و ی به منی، پرسیکی له حاله که، که پرسیار له من، که متر له دیدارت نیه بو من. ئیتر دیداره یا پرسیار؛ به دهست خوته. ئه من کو یله م، له خدمه ت دام. چفه رمانیک بده ی، سازم به جیی بینم. وه کو گو ی بازی نامادهم له بهر شه قتا. سه ری سه رکیش و پای را کردنم لانی. به گیان و دل، به ئاواتم به گو چانت خه لاتم که ی. چخوشه دل وه کو گو یه که له مه ی دانا و دیواری که ر، یه کی چاوت - که وه ک تورکان، له حاند بی ده سه لاتان زالم و تیژن - ئه و یتر که زیه کانی رهنگ شه و هت - وینه ی چه ته ی هیندی بی ئامان - وه بهر کاشوی دهن و رایده ن؟

گه لیک جار، پرچو بسکی تو، ده گهل چاوت، به شیر ی خواری دو برو وه - که وه ک جوتیک که وانی کاری شیراز و تیری مژولان داوین - دینه یاری شیرو تیرو که وان بازی. به لام چه ند شیر ی موکارن و له کالانیش ده رکشا و ن. به شیر ی روت، به ریژنه ی تیر ده گمه نه یک. پیاو لای وایه، شه زیان له ناو خو یاندا یه. که چی نه خیر کیشه بو دلی مه لایه؛ هاتون تالانی دل بکن. هه را و ئازا وه بهر با که ن. قیامهت له دنیا یه را که ن. ریژی دلان بشیوین. هه را و هوریا له ناو خه لکا بنینه وه. سه رته ریده ی ئه و دزانه ش، چاوه کانی؛ ههر ئه وانی بو تالانی دلی هه ژار، به نا و بانگن. شیر ی برو وه کار ده خه ن. هه لده که نه سه ر دلداران دلیان ده بن. ئه م ما چه ند تالانچی جوان؟ دلدار چه زده کا بیان بین و سه دجار گیانی بدور تینی. سبی و ره شن. واتا دو چاوی به له کن. سپیایه تی له کانی کافور سبی تر؛ ره شیه تی به که ش وه کو ئه و تاریکستانیه ئاوی حه یاتی تیدا یه. سهیره چلون

تاریکی و نور، گه یونه یهك؟ ئیمه كه لی یان دمر وائین، كو فرمان دیته بهرچاوان، كده ناو
خو اناسین دایه.

- ۱۵ مه كفری دی دئیسلا مبی ژشهرقی ظولمهتو شام بی ژزولفان عه نبهری خام بی كه ناری خالو نیشانی
- ۱۶ دو زولفی عه نبهر ئه فشانن دو له علی شه كه كرستانن دو چه شمی سیحری فه تتانن دلی من وان خه دهنگ دانئ
- ۱۷ دلی من وان خه دهنگ لیډا دبورجا روزو شهب تیدا لسه لوا مارلقین پیندا بمهستی هاته سهیرانی.
- ۱۸ لسه لوا مار بلهف هاتن دبورجان تیپ بصف هاتن ژباطین تیر بخهف هاتن ژبهر بهندا گریبانی
- ۱۹ ژبهر بهندا نیقا باوی لهر فه تلا عیصا باوی جه مالا ماهتا باوی مه به درهك دی دسه یوانئ
- ۲۰ هه یف بو ئه و دظولماتی دخوم صوندئ بئایاتی كونوری دا سه ماواتئ ئه سه د هات راستی میزانی
- ۲۱ قه مهر هات راستی په روینان ژبو خه ملی شه مال ئینان م نیگز دی دنه سرینان دنیف باغئ گولستانی
- ۲۲ دباغئ من مه دام دل تی جنه سری و سوسن و گول تی بنه فش و طه رح و سونبول تی چه فین سر شوبهی ره یحانی
- ۲۳ لدمی سونبولان سهردان چه فین سهر سوسن و وهردان لماهی عه قه ره بان گهردان دسه ردا ئابی هه یوانئ
- ۲۴ ژعیشقی له و «مه لا» خه سته ژه رفا باده یی مه سته ژهوش و عاقلی ره سته لهر گوشین دمه یحانی

مانای وشه:

شام: شهو؛ ئه فشان: بلا و كه ره وه؛ فه تتان: جوانی دل شیوین، ئاژاوه چی؛ لقین: جولان، بزوتن؛ لهف: پیچ؛ تیپ: كومه ئیكی له شكر؛ گریبان: بهر و ك، پیسیر؛ فه تل: لیك ها لاو، با دراو؛ سه یوان: سایه ده ر؛ سه یوان: خرمانه؛ خه مل: رازانده وه، رازانه وه؛ جنه سری: دارخورمایه کی نایابه؛ چه فین: خوار بونه وه، چه مانه وه؛ گهردان: له گه ردان، به ده ردا؛ خه ست: تیر و توخ؛ خه سته: نه خوش و ماندو؛ هه رف: كه نار؛ هه رف: تیژ له چیژدا؛ هه رف: پیت؛ ره سته: رزگار بو؛ دهر گوش: جولا ته ی به گوریس و په رۆ كه منال و

پوخته‌ی مانا:

بۆچی ده‌لیم کوفره له‌ئیسلاهدا دیوه؟ زولفی ره‌شی - که عه‌نهری خاو به‌رده‌گرن - هاتبونه دهوری خا‌لانی و ده‌ت‌گوت تاریکایی شه‌وی، دهوری روخساری وه‌ک روژی به‌تیریزی یارمی داوه. ئەو روخساره له‌پاکیدا، وه‌ک ئیغمانی موسو‌لمانی خوداناسی به‌راستی‌یه. زولفو خاله ره‌شه‌کانیش، وه‌کو کافر دل‌یان ره‌شه. ئاوا من ئیسلاهم کوفره‌پیکه‌وه دین.

پرچی عه‌نهر ده‌پرژین؟ لیوه‌کانی هیند شیرین، تو ئیزی بونه شه‌کراوا. چاوی جادوی دل‌شیوین، ههر ئەوان بون، دلی منیان به‌رتیران‌دا.

له‌و مزلگهی عاسمانی روخساری پا‌کرا - که وه‌ک روژ له‌ناو شه‌ودایه - دلم تیره‌باران کرا. دو ره‌شماری که‌زی یارم، له‌بالای راستی وه‌ک سه‌ولی، جو‌لانه‌وه. وه‌ک سه‌رخ‌وشان تلیان ده‌داو ده‌یان‌روانیه ئەم تیره‌هاو‌یشتته‌ی چاوان. جهر‌گو دل‌پیکانی منیان، به‌خوش و سه‌یر ده‌زانی و سه‌یریان ده‌کرد. که‌زی ره‌شمار، ههر دو نه‌بون؛ زور بون. ریز به‌ریزو ته‌کوز وه‌ک تیبی له‌شکری راه‌بنراو، هاته‌ پێشی. هیندی‌کیان له‌گه‌ردن هالان و سه‌ریان گه‌یانه‌ سه‌ر به‌روک. له‌به‌ر دو‌گمه‌و بشکوژی سه‌ر به‌روکیه‌وه به‌زیه‌وه زور تیر داباریه هه‌ناوم.

له‌بن به‌ندی روبه‌ندی‌دا، له‌ژێر ئەو بسکه‌ لولانه‌ی - که به‌ر تو‌یل‌پێچی که‌وتبون - جوانی هه‌نیه‌ی وه‌کو تریقه‌ی مانگه‌شه‌و، ده‌به‌ریقاوه. هه‌نیه‌ی یارم، وه‌ک مانگی چاره‌ ده‌ویک‌دی؛ که هه‌نیه‌پێچ خوی لی‌کردبوه خه‌رمانه.

روخساری ده‌ناو بسکان‌دا، وه‌ک مانگ له‌ناو تاریکایی‌دا، ده‌یواند. به‌ ئایه‌تان سو‌پندی ده‌خوم که تیشکی روخساری یارم، رونا‌کایی دایه‌ عاسمان. بورجی ئەسه‌د، خوی به‌ران‌به‌ر به‌میزان کرد. وه‌ک چون چاوه مه‌سته‌کانی، له‌راست برۆی وه‌ک ته‌رازوی ناز‌کیشانی، خو ده‌نوین؛ مانگ و هیشوی ئەسته‌یه‌ی کو، هاته‌ پال‌یه‌ک. تا وه‌ک ناو چه‌وانی یارو لیز‌گه‌ مرواری سه‌رتو‌پلی، خو نیشان‌ده‌ن. کو ئەسته‌یه‌ی بورجی می‌زان و ئەسه‌دو پیرو، مانگیش پی‌زا. هه‌ریه‌ک مو‌می‌خوی هه‌ل‌کردو لاله‌به‌ده‌ست به‌ به‌هانه‌ی رازان‌ده‌وه‌ی ئەو روخساره، هاته‌ دیدار. که له‌خو‌یان جوان‌تریان چاو پی‌بکه‌وی.

ئهدی منی دل‌داری ژار، که پر‌کو‌لهم دلم بو‌گول ده‌کور‌کینی؛ له‌و به‌ژنو بال‌او روخساره، چیم به‌دی کرد؟! نیر‌گسی کالی چاوانی، له‌ که‌ناریش لاجانگی سبی وه‌ک نه‌سرین، له‌ناو باغچه‌ی به‌هه‌شتی ئەو روخسار‌دا - که دلم باغه‌وانیه‌تی و لی‌ی ده‌رناچی - به‌ژنی وه‌ک داری جنه‌سری - که خور‌مایه‌کی زور شو‌خو زور به‌رشیرین و نایابه - هه‌لو‌یستابو. ههر شیر‌نایی لی‌ ده‌باری. بسکی بون‌خوشی وه‌ک سو‌پسن، گو‌لی روم‌ت، وه‌نه‌وشی خال، چلی ریشوی سه‌رو شه‌ده‌ی، گو‌لی سملی به‌ر‌چو‌که‌که‌ی، گشتی له‌ریحان بون‌خو‌شتر، له‌ ره‌شه‌ریحانه ره‌شتر، نو‌سه‌ری قودره‌تی

خودا، له شیوه خه تی ریحانی، نویسیونی و سهری خوار کردبونهوه. کهزیه بون سونبوله کانی، سهریان لهروخساری دهدا. بهسهر بسکی وهك سویسنی دا چهمايون و گشت لا دهوری پهړه ی گولی سهرومه تی ئالیان دابو. کهزیه کانی سهرچه ماوهم، وهك دوپشکی لهعهنهر دروست کرابن و هاتبنه گیان بهدی ده کرد؛ که پاسی لاجانگی دمدن. ئهو لاجانگهی ئاوی ژیانی تیدایه و له دهوری مانگیش ده سوران. که مانگ لهبورچی عهقره بدا، زور بهتیشکه. بویه مه لا ئهمرو لهباسی دلداری، هینده خهسته و قسه کانی هینده کرژن. چونکه باده ی توندو تیژو خهست و خولی ئهوینی دهرخوارد دراوه و مهست و کهله لا کهوتوه. لهوستانه ی که ناو نراون عهقل و هوش، رزگار بوه. هیزی بزوتنی نه ماوه. ئهوا لهناو مهیخانه دا، خراوته جولانه وهو رای ده ژینن. بهپیری مندال بوتوهوه. «مهحوی» ده لی:

له پی کهتوم و نه قسم بو ههوا ده شنی وه کو مندال
له بهر پیری سهرم خوی ناگری، من تازه پی ده گرم

شیایوی گیرانه وهیه:

شهرحدهری ئهم دیوانه بهعهره بی، نویسیویه تی: شیخ علی فنده کی گوتی: لهخهوما شیخی جزیریم چاوی کهوت. گوتم قوریان، تو «ئابی خهشمی» ت که فهرموه، من لاموايه «ئا» یه که زیاده. تی ناگهم. مه لا فهرموی: تو نازانی. «ئا» له مانای ئاری دایه و زور له کورد ده کاری دینن. «ئابی خهشمی» کهوتوته بهیتی ههشتمی ئهم قصیده.

«سه‌من ساین»

۱ بحوسنا (احسن‌التقویم) و ظاهیر صورته‌ی ذاتی
نه‌ظهردی (علم‌الأسماء) و باطن عه‌ینی میرثاتی

مانای وشه:

اخشن: باشتین، جوانترین؛ تقویم: راست و ریگ‌کردن، هه‌لخسته‌وه؛ صورته: وینه؛ ذات: خو؛ ذات:
بریه‌تیه له‌خودا؛ علم: فیری‌کرد؛ اسماء: ناوان؛ ظاهیر و باطن: ده‌رو ژور؛ عه‌ین: هه‌رخودی؛ عه‌ین:
چاو؛ عه‌ین: خور؛ میرثات: ئاوینه.

پوخته‌ی مانا:

خوا فهرمویه: (ئادهم نوینه‌ری خودایه له‌سه‌رزهمین. هه‌مو ناویکیشی فیرکرد.) فهرموشیه‌تی:
(ئیمه‌ مرومان جوانترین و ریگ و پیک‌تر له‌هه‌رشتیگ هه‌لخسته‌وه.) پیغه‌مبه‌ری خواش (ص)
فهرمویه: (خوا عینسانی له‌سه‌ر وینه‌ی خو‌ی سازداوه.)

جا ئه‌گهر له‌دلبه‌ری من ورد بیه‌وه و ئاگایه‌کت له‌و ئایه‌ت و فهرمودانه‌ی خوداو پیغه‌مبه‌ریش
هه‌بیت: زور شتت لی‌حالی ده‌بی. له‌رواله‌ته‌که‌ی بروانه‌و ئه‌و جوانی و ئه‌و دلفینییه‌ی یینه
به‌رچاو، تابزانی ئه‌و که‌سه‌ی ئه‌وی له‌شکلی خو‌ی هه‌لخسته‌وه، چون جوانیکه‌و چون هه‌ر ته‌نیا
ئه‌وه‌ که‌ ده‌بی بیه‌رستری و که‌سی‌تر نا. خو‌ ئه‌گهر به‌مچاوی دلت، وردتر له‌روالت بروانی و قولتر
بجیته‌ ژوره‌وه؛ تیده‌که‌ی که‌ جوانی و ریگی ئه‌ندامی ئه‌و دلبه‌ری من، جگه‌ له‌ ئاوینه‌ نیه، که
به‌ره‌و خور راگیراوه‌و جوانی سیماو به‌ژنو بالایی، تیشکیکی جوانی خودایه‌ داویه‌ته‌وه.

۲ دبابوسا سه‌من سایی م‌نیری به‌ژنو بالایی
(لَعَلَى أَنْبَلِغَ الْأَسْبَابَ، أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ)

مانای وشه:

بوس: ماچ؛ سهمهن: گولی یاسهمهنه؛ سا: (وشه ی پاش یمنه)؛ بهمانا: وه کو؛ وردکهر، خوئیدمر. دیت؛ سهمهن سا: وهك یاسهمهن، یاسهمهن بهری دمر، خو له یاسهمهن دمر؛ لعلی: شایه تامن؛ ابلغ: بگهم؛ اسباب: لایهن و بی یلکمو کهنار؛ ستوات: عاسمانان، بلندایان.

پوخته ی مانا:

ئو پاپوله ناسکانه ی - که یاسهمهن ئه گهر بوی بلوی ماچیان کاو خویان لی دا، شانازی به بهختی ده کاو هه میسه بهو ئاواته وه له ریازی کهوتوته وه. په لامارمدا ماچیان کهم و خوم خسته سه پیلاوه که ی. لهو خوارمهو خیسهم له بهژن و بالای کردو تیمه لروانی. دلی نهران، تاره زویکی بدل دا هات؛ که به لکو روژیک لروژان، بگهمه سهیری عاسمانی جوانی لهو بالایمو بروانمه مانگی روخساری. به لام دلنه زانه کهم وهك فیرعهون لی شیواو. وه کو قورئان باسی ده کا، که له وهرامی موسادا به هامانه - وه زیره که ی خوی - گوته: هامان بورچیکم بو ساز که، به شکو بهویدا بگهمه پله پله ی عاسمانان و کهناره کانی بگهریم؛ تا بزانه ئه وخوایه ی موسا له کوی یه؟! خه یال پلاوی دل کهم، وهك خه یال پلاوی فیرعهون، پرو پوچه و دهستی به بالآ راناگات.

۳ ژفی ته قویمی ئینسانی نه زهردا سیرری سوبحانی (فهذا ألوجه من أجلي تراهین وآیات)

مانای وشه:

ئینسان: مرو؛ ئینسان: ئه م جوړه؛ ئینسان: بی یله ی چاو؛ سوبحان: پاکو دور له هه له؛ سوبحانی: خودایی؛ هذا: ئه مه؛ وجه: روخسار؛ أجلي: روشن تر؛ تراهین: برهان گه؛ برهان: به لگه؛ آیات: ئایه تان، آیت: نیشانه.

پوخته ی مانا:

هه چاویکی که خاوهنی بی یله یه کی بینایی بهو بروانیه یاری من - که نمونه ی هه ره جوانی دروست کردنی ئینسانه و بهو جوړه که نهی خا، بو نیشان دانی دهسکاری بی هاوتای خوی شانی داوه - کافریش بی، ناچار ده بی ئیمان بینئ. چونکه ئو روخساره پاکه، روشن ترو به هیترین به لگه و نیشانه ی قوهره تی له بنه نه هاوتی خودایه.

ع کونوری عیشقی لامیع دهت لعلی جامیع دهت دسهیرا (بزخ الاسماء، نه ایات پدایاتی)

مانای وشه:

لامیع: تروسکدمر؛ جامیع: کو، کوکمرهوه؛ سهیر: گهشت؛ بهرزهخ: بهرزهك، نیوان، لهمپهر، ماوهیهك دهناو دوده‌دا؛ نهایت: پاشینه‌كان؛ بدایات: پیشینه‌كان.

پوخته‌ی مانا:

ئهوینداری راستو دروست، گهره‌ك‌ییری بِلّاو نَمییت؛ جگه‌له‌یار، هیچ‌شتی به‌دَلّدا نَمییت. دَلّی بو‌یار کو‌کاته‌وه خروپژ بیدا به‌یارو تاوژ وه‌هیچ نهداته‌وه، که یاری له‌ییریا ته‌وه. جا ئه‌وسایه ئه‌بی هومیدکی هه‌بی که تروسکه‌ی نوری خودای ئه‌وینداران، وه‌ك چون له‌کیوی طوری‌دا، له‌ویش بداو له‌بهر روناکی ئه‌وتیشکه به‌ناو ناوه‌کانی خوا‌دا - که هه‌ریه‌ک‌یک له‌وناوانه جوژه بارو حاله‌تیک له‌ریزه‌وی‌ری په‌یداده‌کا - پی‌هه‌ئینی؛ ئه‌وه خواجه به‌شکو بگاته هه‌واری به‌ختیاری و به‌یه‌کجاری له‌گه‌ل یاری هه‌ره نازداری؛ کووه بییت. سوپاس بو‌خوا، کهمن له‌م گهشت و سه‌فه‌ره پر‌خه‌ته‌ره، گه‌یشتومه دواییه‌کانی تازه ده‌ست پی‌کراوه‌کانم.

نازانم کی‌گوتویه:

دنیا له‌دَلّما ناحه‌وتیمه‌وه گشکی ده‌ربه‌سته وه‌دّوس دریاوه

۵ نیشانین طوره‌یی طوغرا دوه‌صفی زوهره سیمایان (بِعِنَانِ النَّجْوَیِّ مِنْ بَرَاعَاتِ الْعِیَارَاتِ)

مانای وشه:

عینوان: نیشان و به‌لگه؛ ته‌جه‌للی: به‌روناکی خو‌نیشان‌دان؛ به‌راعات: باره‌گه‌ل؛ باره: سه‌رکه‌وتو له ئاکاری په‌سنددا؛ باره: زوژ ده‌م‌پاراوی قسه‌ره‌وان؛ عیاره‌ت: ته‌رزی قسه، قسه‌ده‌رب‌رین.

پوخته‌ی مانا:

بو‌شایه‌تی و به‌لگه‌ی هه‌ره زو‌پو دیاری، که نوری خودا داویه‌ته رو‌خساری پا‌کو جوان‌چا‌کو بی‌چم و سیمای زوهره‌ئاسایان؛ ئه‌و موژه به‌قیچه‌ل فیچه‌ی قودره‌تی‌یه، که پادشاهی پادشایان بو‌ی ناردون و بو‌ی کردون به‌بسکو که‌زی. تو بر‌وانیه ئه‌وسکانه‌ی له‌ده‌وری رون، فه‌صیح‌ترین عیاره‌تن بو‌ ناوونیشانی ده‌سکاری خودای مه‌زن و زو تی‌ده‌گه‌ی که نوری خوا به‌موژه‌وه، به‌موژی له‌رو‌خساری جوان‌دا دیته به‌رجاو. پی‌غه‌مه‌ری خوا فره‌مویه: (چا‌که‌تان له‌روی جوان‌بو‌ی).

۶ دَلّو وهر سه‌یری بالایان دگولزارا سه‌مه‌ن سایان (بِهَا تَهْتَرُ بَانَاتُ لَنَا مِنْ مَیْسِ قَامَاتِ)

مانای وشه:

سه‌مه‌ن‌سا: وه‌ك گو‌له (یان، چله‌ی یاسه‌مه‌نه)؛ په‌ها: له‌ویدا؛ ته‌هتَر: راده‌زی؛ لئا: بو‌مان؛ مَیس: له‌رینه‌وه‌ی

بهناز؛ قامات: قامت گه‌ل؛ قامت: به‌ژن.

۷ سه‌مایا جومله دیم دورتی بی‌عجاز ته‌لی سور پورتی
(بها تَصَنَّفُ قاماتُ بَعیدان و نایات)

مانای وشه:

جومله: به‌توبه‌ل و کومه‌ل؛ بی‌عجاز: موجزات شاندا؛ تَصَنَّفُ: ریزه ده‌به‌ستی؛ عیدان: عودگه‌ل؛ عود: تامرازیکی موزیکه؛ نایات: نه‌ی گه‌ل.

پوخته‌ی مانا:

ته‌ی دل! وهره لهو کوزه‌دا که بویته باغچه‌ی نهمای به‌ژن و بالا له‌گوین قله‌یاسه‌مه‌نان، تاویک چاویک بهو به‌ژن و بالا شه‌نگانه‌ی چه‌ل‌نگانه‌دا بگیره. چهندجوان به‌دهم هه‌لهر کیوه ده‌لهر نه‌وه؛ تو ئیزی نهمای بان، راده‌ه‌ژین به‌دهم‌باوه.

چون ره‌قصیکه؟ سهرله‌بهر روخسار مروارین، له‌ویدا کون و، هه‌مویان له‌دلکشی‌دا گه‌یونه پله‌ی موجزات نیشان‌دان. بو ته‌لی دل و دهر ویشان، پرن له‌به‌لگه‌ی ری‌شاندر بوئه‌وینی. چه‌ند جوان و له‌بار به‌هه‌وای عودو تارو بلویره‌وه، ریزه‌به‌ریز ده‌ستیان گرتوه و بالا یان پیکه‌وه داوه و کوری داوه‌تیاں جوش‌داوه.

۸ سه‌مایا راست و چه‌پ تینن شه‌مالین خاصه هلتینن
(فیا لله فی میلا تها من عطف بانات)

مانای وشه:

راست: جوریکه لهره‌قص؛ چه‌پ: نه‌وعیکی تریه‌تی. له‌ولاتی بو‌تان بیست و یینج جور هه‌لهر کی هه‌یه، که دوجوریاں ناویان راست و چه‌پ؛ شه‌مالین خاصه: مومی تاییه‌تی، مومی صافی زهردی به‌ژن بلندی ماله میران که بخوری تیکه‌ل ده‌کراو ده‌گه‌ل رونا‌کایی دانیش بوئی خوشی بلا و ده‌کرد؛ هلتینن: بلندده‌کهن، رای‌ده‌دیرن، هه‌لی ده‌کهن؛ فیا لله: ته‌ی نامه‌خوا؛ مه‌یل: لاره‌وه‌بون؛ عطف: گه‌رانه‌وه و خواره‌وه‌بون؛ عطف: به‌زه‌یی و خوشه‌ویستی؛ بانات: بان‌گه‌ل؛ بان: داریکی به‌ل‌نجه‌ولارو شوخ و شه‌نگه.

پوخته‌ی مانا:

له‌سه‌مادا، به‌لای راست و چوپه‌دا دین. جوری راست و چه‌پ دهره‌قصن. هه‌مو وه‌ک شه‌می تاییه‌تی هه‌ل‌کراین، تیشک دهمن. شه‌می تاییه‌ت له‌وناوه‌دا، به‌ده‌ست خدمه‌تکارانه‌وه هه‌ل‌نراون تا کوری داوه‌ت بییری. ته‌ی نامه‌خوا! له‌و نامه‌مه‌شک و به‌نازو ری‌کانه. چون به‌هه‌ناسه‌ی دلداران، ده‌لهر نه‌وه و خوار ده‌نه‌وه و راست ده‌نه‌وه! ده‌لئی خه‌لفی شلکی بانن به‌دهم سروهی به‌یانه‌وه دین و

دهچن. ئېمەى دلدەر، لەو دیدارو تماشایه، چیمان کەمە؟ هەر تەنیا مەگێرۆ باده. دەسا زو کەن:

۹ بێژن غەمزە ئەلماسی بزمەزم بێنە شەهکاسی
کوچەل کت مەعنی بێن ئاسی (فایا هیتا ئنا، هات)

مانای وشە:

ئاسی: دژوار، عاسی؛ فایا: دەئەى قلان؛ هیتا: پەلەبکە؛ ئنا: بۆمان؛ هات: بێتە.

پوختەى مانا:

بێژن بەو جوانە مەگێرە کە هەر چاوداگر تێکى، وەك نوکی تیخی لە ئەلماس، جەرگ برە. بە
زەمزەمەى گۆرانیهو خورخۆر باده بکاتە ناو شاکاشیهو بمان داتى. تا ئەوبادەى کە هەمو
گیروگرتى سەختو دژواریش هەلدینى، لە نەزانیان دەربینى. دەسا مەگێرە شوخە کە! پەلەبکەو
رامەمێنەو بۆمان بێتە.

۱۰ دبىنى نەغمە یا چەنگى دەما ئاقیەتە ئاهەنگى
بقانون وى دخونت مه (لميعاد وميقات)

مانای وشە:

قانون: رێبوشوینی دیاری کراو؛ قانون: ئامرازێکی موزیک؛ ميعاد: ژوانکە؛ ميقات: وەختی دیاری کراو.

پوختەى مانا:

مەگێر گيانە! دە پەرزەو باده بێتە. وادەبینى ئاوازی چەنگ، بە ئاهەنگە تاییەتیە کەى - کە توش
وە کۆمەن تێی دەگەى - بەرانبەر بە رێبوشوینی ناو دلداران، بانگمان دەکاتە جى ژوانى و کاتى
بە یەك گەشتیمان بە گوێی دلدا دەس رکێنى.

۱۱ زرمەزین غەمزە چالاکی بدل دی بێتە ئیدراکی
(معان لم یستغها اللفظ من حقيق العبارات)

مانای وشە:

چالاک: چوست؛ ئیدراک: تێگەشتن؛ معان: مەعنايان؛ لم یستغها: لەوزەى دا نەبوو؛ لفظ: وەتەى دەم؛
حقيق: تەنگی.

پوخته ی مانا:

هەر به چاوداگر تێکی زۆر چاپوکانه له دلبەر - که شوفارو نابابان ههستی پی نه کهن - دل ده زۆر مانای وا دهگا، که لهوزهی دهمو گوتهن بهدمهروهو ههرگیز وتاری وا نه بهوه که بتوانی شهو مانایانه دهربری. زمان لهوه بهرتهنگ تره که شهو مانا نههتیانه ئاشکرکا.
ئمحمد شەوقی دەلی:

زوانی زوان لهسهیری لیوی ئالی لال و پال داما

بهسرتی دل وتووێژی دهکرد چاوم دهگهله چاوی

۱۲ نازك دلبهرا نازك دسههمی دی مه ئیجازك
(وگم من خشف غزلان اهابت لیت غابات)

مانای وشه:

نازك: نازك؛ سههم: بهش؛ سههم: تیر؛ گم: چهند؛ خشف: کارمامز؛ غزلان: ئاسکان؛ اهابت: ترساندی؛ لیت: شیر؛ غابات: لیرهوارو جهنگهله.

پوخته ی مانا:

له کاتیگا که شهو یاره نازاره ی من، نازی بهسهر دلدارانی دا بهش دهکرد؛ لهو بهشهی که بهمن برآو نازیکی وهک تیر هاته من. ترسیکی وا روی تی کردم، که به موجزاتم زانی. دهشزانم زورجار کارمامز، شیری جهنگهله دهرسین و زۆر رویداوه شیر له کارمامز ترساوه.
ابن الفارض (۵۷۶-۶۳۲) دهلی:

وهك لهو دله ههژاره ی من قهوماوه لهکی قهوماوه؟

خوی به شیرهدله دهزانی و چاومامزیک راوی ناوه

«نالی» دهلی

ههلا ئهی نازهنین ئاهو بهباهو دلی صهیادی خوت هیئایه لهرزه

«هیمن» دهلی:

ئهن دهمگوت له دنیا تابمیتم له بهر کهس شهسته مه سهر دانهوینم

کهچی ئیستا له داوی بسکی تودا گرفتارم گولم، مو ناپسینم

۱۳ نه ته نه پێشبهری یارین، ژهمری گن خه بهردارین
(ومن أهواء سار فی مساری کل ذراتی)

مانای وشه:

پێشبهر: روبهرو؛ گن: بیه؛ ومن: ئهوکه سهیش؛ أهواء: دلیم له سهریه تی؛ سار: له گه رانییه؛ مساری:

شوینانی گهزیان؛ کُل: گش؛ ذَرَاتی: وردیله کانم.

پوخته‌ی مانا:

ئەم ئەوینە گیان برژینە‌ی - کەمەن لەژیانا توشی بوم - کاری ئەمرۆ و دوینی نیە. لەو رۆژەوێه کە چاوم بەویارە کەوت و روبەروی بوم، پەیدا نەبوە. هەر لەوساوه خوا فەرمانی بە ئافەریده‌کان داوه، «بیه» و ئەوانیش «بون». من گیرۆدە‌ی ئەم ئەوینەم. ئاگادارم کەخوا ئەوینی ئەم‌جوانە‌ی چون تیکە‌لاوی گیانم کردو، هەموو توسقَالَه وردیله‌ی لەش و گیانم، ئەوینی ئەوی تیکە‌لەو تازە لێک هەلناوێردین.

١٤ (هُوَ الْأَوَّلُ، هُوَ الْآخِرُ، هُوَ الظَّاهِرُ، هُوَ الْبَاطِنُ) (هُوَ الْمَغْبُودُ وَالْمَشْنُودُ فِي كُلِّ الْهُوِيَّاتِ)

مانای وشە:

هُوَ الْأَوَّلُ: ئەو یەكەمە؛ هُوَ الْآخِرُ: ئەو دوایینە؛ هُوَ الظَّاهِرُ: ئەو دیارە؛ هُوَ الْبَاطِنُ: ئەو ناوەرۆکی نادیارە؛ هُوَ الْمَغْبُودُ: هەر ئەو دەپەرستری؛ وَالْمَشْنُودُ: حازرو بەرچاویش؛ فِی كُلِّ: لەگش؛ هُوِيَّات: هُویت گەل؛ هُوِيَّه: بەلگە‌ی راستینی بونی شتێک، پێناس.

پوخته‌ی مانا:

ئەو کەسانە‌ی لایان‌وايه هەوساری کارو ژيانمان لەناو لە‌ی خۆمان‌دايهو گونا‌هی دەردی ئەوینمان، دەکەوتتە سەرشارنی دل و چاوانمان؛ زۆر زۆر هەلەن. ئەوانە‌یش کە لایان‌وايه دلداری یەکی وە کومەن، بو کێژیک‌ی سەلماناوهو دنیا‌ی‌یه؛ لەوی پێش‌وش هەلە‌ترن. نەخێر بابە، تێ‌نە‌گیون. خوا کە هەر گیانە‌ی بە‌کاریک سەرگەرم کرد. ئێمە‌ی کردە ئەوینداری جەمالی خو‌ی. هەر لەروژی بناوانرا تا دوامین کات - کە ئەو دوا مینەش هەزنا‌یه - ئێمە ئەوینداری جوانی خوداین. جا لە‌کوی‌دا، یان لە‌کی‌دا خو‌ی نیشان‌داین، خو‌ی دەزانی و ئێمە سوتان و برژان و گریان‌ی دلدارانە‌مان لە‌سەرشارنەو ئە‌رکێکە دە‌ی بە‌جی‌ییت. یاری سەرە‌تایی خو‌ایه. روالەت و بە‌ری‌یوار خو‌ایه. جێگە‌ی پەرستمان خو‌ایه. ئەوی دێتە بە‌رچاو خو‌ایه و ئێمە خۆمان نە خو‌مانین، نە دە‌زانی‌ن چین. یاخو کێین. هەرخوا ناوونیشانمانەو هەر خو‌ی بە‌لگە‌ی پێناسمانە. ئەوین ئەوینی خودایه و مە‌لاو سە‌لماو هەموو دلبەرو دلداری ئەم‌جیهانە، بە‌دە‌وری جوانی خودادا وە‌ک ئەو تو‌ز کالە تو‌زانە‌ن، کە لە دە‌وری تیر‌ژی رۆژی خول دە‌خون...

١٥ ژا شتی، ژمە‌عدومی، مە‌ناسی سیرری قە‌ییومی (سُخُودِي فِي تُرَابِ الْمَخُوفِ مِنْ أَعْلَى الْمَقَامَاتِ)

مانای وشه:

لاشیئی: نه تشتی؛ مه عدوم: له بهین براو؛ قه بیوم: راگرو پاریزمر؛ قه بیوم: ناوی خوایه؛ سْجودی: سوژده کانم؛ تُراب: خول؛ مه حو: نه مان؛ اُغلی: بهرترین؛ مقامات: شوینان، جیگه یان، پله و پایه گهل.

پوخته ی مانا:

ریزه وی ریگه ی خواناسین، تا وشه ی منی له لای و بلی من دهیم به دلدلار، من واده کهم، من واده چم، من ئیمانم به خوا هیه؛ همرگیز به هیج ئاواتیکی دلی ناگا. دهی من من و خوخی و ئیمه و نامویی و توتویی، همر له ئارادا نه مینی. برّوای وایی که یاری نازداری گیانان، همرخوی به کاری راده گاو ده ییاریزی. نایی له بهرانه ر ئه ودا، نقه ی هه بی. برّو بیانوی به ههشت چون و جهه ندهم نه چونی نه بی. ئه وینداری به راستی بی و هیچی ترنا. همرچی یار به سه ری دینی، دلی شادکا. با سوتان و قورپیوان بی. نایی بلی ئاخ! من سوتام. وشه ی من له شه ریه تی دلداریدا شه ریک بو یار په یادونه و به دهردی کافران چونه.

سا له سایه ی یاری نازدار، رازی نه ئینی نازناوی قه بیومی خوام بو دهرکه وت. من منی و خو یه تیم نه ما. ئه گهر خوم بهشت ده زانی، له ناوم برد. له سه ر خاکی همر نه مانم سوژده ی سوپاسم بو یار برد. ئه و سوژدانه م گه یاندیانمه بهرزو بهرینترین پایه له ناو کوری ئه وینداران، له باره گای بهرزی یاردا.

۱۶ بحه ق رهندي خه راباتم ژدیری قی ده می هاتم
چه ئی هون دکن ئیرو ژفی رهندي خه راباتی

مانای وشه:

رهند: گوی نهمه رو گهلایی؛ خه رابات: مه یخانه؛ هون: ئیوه.

پوخته ی مانا:

رهنگه هیندیک له وکه سانه ی که به عاقل ناسراون و له راستیشدا هیج له دهردی دل نازانن؛ ته وس و توانجم تی بگرن، که من چون قسه ی وا ده کهم، که ده گهل ئاوه زی ئه وان یه کتر ناگرن؟ چه ندم پی خوشه تی بگهن، که من له دهسته ی ئه وان نیم. راستی ده لیم من سیپالی مه یخانه م و تازه له دیری وه هاتوم. گوی ناده مه لوممه له قهم. ده سا ئیوه له گهلایی ناومه یخانه، چیتان ده وی و چون به هیوان بار بگوری؟!

۱۷ دعیشقی شیخی ئانیمه بدل به حری مه عانیمه
(لذی حجر وذی قلب شفاء فی اشاراتی)

مانای وشه:

ثانی: دوهه؛ مهعانی: معناگل؛ ل: بو؛ ذی: خاوهن؛ ججر: عقل و ئاومز؛ قلب: دل؛ شفاء: چاره؛ اشارات: دهسنیشان گل؛ شفاءو اشارات: ناوی دوکتیی ابن سینا.

پوخته ی مانا:

ئه گهر شیخی صهنانی یه کهمین کهس بو که له ریگهی دلداریدا، دهستی له دنیاو دین بهردا؛ من دوهه م. داومه ته سهر ریوشوینی ئهو. جا ئه گهر له رواله تی دا مهستم و زونار ده بهستم و یارم بته و دهیهرستم؛ له دهرنم ئاگادار بن. دهریای تژی له زانستم. بو ئهوانه ی دلیان ههیه و ئاوه زیان دلدارانیه؛ ئیشاره ی من چاره ی هه مو ژان و دهر دو نه خو شیانه و هیچ کاریکیان به بزیشکی وه کو ئینوسینا نیه.

۱۸ دئیقلیمی سوخن میرم دشیعری ده جههانگیرم (و یعلو موبك العشاق اغلامی وریاتی)

مانای وشه:

سوخن: وتار؛ یعلو: بهرز تهییت؛ موبك: دهستی سوارو پیاده پیکهوه؛ عشاق: دلداران؛ اغلام: غلم گل؛ غلم: ئالا؛ رایت: بهیداغ.

پوخته ی مانا:

گوتم دلم دهریایه کی پرزانسته و ئیشاره تم دهرمانی دهردی عاقلانه. واتا: هه م زانام هه م جه کیم. ههر هینده ش نیم. له مه لیه ندی دهم پاراوو قسه ره وانان دا، میرم. له شیعر هونینه وهدا، دنیا م خستوته ژیر دهستم. ههر گاش دهسته ی دل بهسته ی داوی دلداری، سوارو پیاده و بو ره پیاگو نه جیمزاده، بهیه کهوه به ره و دیداری یاربچن؛ من ره مکیش و ههر له پیشم بهیداغ و ئالاکانی من، له ئالای گشت بهرز ترو بلندتر خو نیشان ددهن. واتا هه م زانام، هه م بزیشک، هه م میرم، هه م جیهانگیرم. هه م سهررداری دلدارانم.

۱۹ چخوهش نورهك زهلالی تو دقهلبی من شه مالی تو (وقلبی حیث فیہ الحب مصباح بمشکات)

مانای وشه:

زهلال: صاف و روشن؛ وقلبی: دلشیم؛ حیث: هه رگا، له هه رکوی؛ فییه: تیا؛ مصباح: چرا؛ مشکات: تاقه، ده لاقه ی به تاق سهرگیراو.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! ئەو هەموو پایەو پلانی ئەو تۆ بەمەنتدا، لە سایەی ئەو نەمانەبو که لە دلدارێ تۆشەبو.
دلەم که دنیاو هیچ کەسی تێدا نەما؛ تۆی هاتیە ناو. تۆ چەند نوریکی روناکی. تۆ مۆمییکی
داگیرسای لە تاریکایی دلەداو دلەت روناک کردۆتەو. دلەم هەرگا دلدارێ تێدا بایسی. وەك
چرایەك لەناو دەلاقە دا بندری دەلاقە کەش هەر روشنە.
خوا فەرمویە: (وینە ی نوری خودایی من، وەك چرایە که لە دەلاقە دانرا بی.)

٢٠ تەقازا وە دکر حیکمەت کو چەرخ و لەولەبی بابن (هُوَ الْفَعَالُ لَا تَغْتَرُ بِأَسْبَابِ وَالَاتِ)

مانای وشە:

تەقازا: حوکم، داوا، رەوا دیتن؛ حیکمەت: لی زانی؛ لەولەب: لۆلەپ، هەرلوسیکی خەرە لێراو که لەناو
شتیکی دیکەدا، چەرخ بخوا؛ هُو: ئەو؛ فَعَال: زۆر کارا؛ لَا تَغْتَر: فریومە خو؛ أَسْبَاب: هۆگەل؛ أَلَات:
ئامراز گەل.

پوخته‌ی مانا:

کابرای خو بە عاقل زانی دنیا پەرست! که لات وایە خۆت دە توانی هۆی ئاسودە بیت پێک بینی و
هەل و دەرفەت بە ژیری خۆت بو بە هەری خۆت پرەخسینی؛ زۆر پیچەوانە ی تی گە یوی. خودای
گەورە. بۆیە ی ئەم عاسمان و عەر دە خستۆتە خول و هەر بە بایەك دە یچەرخینی، تا هی وەك تۆ
تی بگە یەنی که هەر چی جگە لەخوا ی، وەکو خول خولە ی بەربایەو بادی هەوایەو بەربادە. بە
ئەسپاب و ئامراز و هزر و بیر ی خۆت، بەس بنازە. فریو مە خو. تەنیا خودایە کارایەو هەر چی ئەو
نەیکا، رونا داو هەر کەس دەس دەکاری خوا دا، لەقە لە بەختی خوی دە داو چارە رەشە تاهە تایە.

٢١ ئەزەل عەینی ئەبەد یەك ئان ددەییومی دقەییومی تەنە زول دیتە تەفصیلی (بانات و اوقات)

مانای وشە:

ئان: دەم، تاو؛ دەییوم: زۆر خواراگر؛ قەییوم: راگرو پارێزەر؛ تەنە زول: دا بەزین، هاتە خوار؛ تەفصیل:
دەزێ دەن و روشن کردنەو؛ أَوَاقَات: دەمان، کاتان.

پوخته‌ی مانا:

کا ورای خۆت زۆر بەزانا زان! رەنگە بیژی ئە ی ئەم هەموو بارگۆزانی دەورو زەمانە بۆچی یە؟

ژیان و مهرگو شادی و خهم و زور و کم و روتی و بهرگو و دوری و سه‌بوری بو هه‌یه؟ خوا بوچی
 ئهم‌ههمو دژه‌ی له‌یه‌کتری کو‌کرده‌وه؟ ئهم نیوانه‌ی ئه‌زه‌لیه‌ت و ئه‌به‌دیه‌تی بو به‌وانه پر‌کرده‌وه؟
 دیسان ده‌لیم به‌هه‌له‌ چوی. بو خوا و مخت و کات و زهمان و دم نیه. نیوانیکیش له‌نیوانی ئه‌زه‌لی و
 ئه‌به‌دیه‌تی ئه‌ودا نیه. خوا که هه‌ربوه و هه‌ر ده‌بی و خو‌ی را‌گرو پارێزهری ئهم ئه‌زه‌لیه‌ت و هه‌تا
 هه‌تایی خو‌یه‌تی؛ نه‌ گورانی به‌سه‌ردا دیت، نه‌ گوراوه. به‌لام بو تیگه‌یاندنی ئیمه‌ ئافه‌ریده‌ کانیه‌تی،
 که وای به‌ ره‌وا زانیوه و ره‌وای دیوه، لاما و ابی نیوانیک ده‌ئارا‌دایه‌و گوران به‌سه‌ر دنیا و ژیا‌نی
 زه‌وین‌دا دی. خوا هه‌رشته‌ی له‌کاتی خو‌ی، به‌رانیه‌ر به‌ لیبرانی خو‌ی له‌دنیا، داده‌به‌زینی و له
 کارایی بی‌چونی خو‌ی، ئیمه‌ی نه‌زان، ورده‌ورده‌ حالی ده‌کا و کردونه‌ محه‌کی ئه‌زمون بو بر‌وا و
 هه‌زو ژیریمان.

۲۲ تعالی‌الله ژئ‌یحسانی بدلداری بدلدانی
 «مه‌لا» ئیرو ته‌کر پاشا لسه‌ر چه‌ه‌قین مه‌لی هاتی

مانای شیعر:

هه‌ی نامه‌ خوا له‌و چاکه‌یه‌ی ده‌گه‌لمت‌کرد؛ که هاتی و به‌ دیداری خو‌ت شادت کردم. لا واته‌مه‌وه و
 زو‌رت دل‌داری دامه‌وه. ئه‌مرو به‌ خه‌لاتی شایان خه‌لات کرام. یار به‌ خیرییی سه‌ر هه‌ردو چاوی من
 هاتی.

«خیمایی خال»

۱ نه‌ی نه‌سیم‌ی سه‌حهری مادمه‌جالا صبه‌هی
صده سه‌لامان بگه‌هینی ژمه‌وی پادشه‌هی

۲ عه‌ره‌را قامه‌ت نه‌لیف نه‌ی شه‌که‌را شوخ و شه‌پال
نازکا سیم‌ته‌ن و خوسره‌وی زهرین گوله‌هی

۳ دبه‌ری‌دا تو بیوسی بدو صده زاری و لوطف
ناستان و دهر و دیوار و شه‌باکین کله‌هی

۴ نامه‌یا جه‌ورو جه‌فاوو نه‌لهم و دهر دو غه‌مان
دی‌بده‌ستی زهری موحته‌شه‌می سه‌روی سه‌هی

۵ به‌لکو دل‌به‌ر ژروی عادل و مهرحه‌مه‌تی
ره‌حه‌کی که‌ت بفه‌قیران و بیرست گله‌هی

۶ حق دزانت و شه‌فان شوبه‌ده‌تی ناقین دره‌وان
مه‌بدل زاری و کالینه‌چه‌تا صوب‌حگه‌هی

مانای وشه:

کوله‌هی: کلاوی؛ لوطف: نهرمی؛ شه‌باک: په‌نجره؛ کله‌ه: قه‌لا، کو‌شکی میرنشین؛ نه‌لهم: نیش و
زان؛ گله: گلی، شکایه‌ت و داد؛ کالین: زوره و ده‌نگی گریان.

پوخته‌ی مانا:

شنه‌با! ده‌ستم دامت، له‌کاتی به‌ریه‌یانیکدا وهره و سلاوی من به‌ره بو‌ئو سه‌رداری جوانانه - که
له‌مه‌ل‌بندی جوانی‌دا پادشایه - نیشانه‌شت با پی‌ی‌لیم. بالای وه‌کو تازه‌نهمامی عه‌ره‌ره. راسته

وهك پيتى ئەلفىكە، كە خەت خوشى زۆر لە زەبر نوسىيىتى. ھەر شىرنائىي لى دەبارى. وهك قاميشە شەكرى تەرە، شوخو شەنگو شلەكو ناسكو خونچيلەو رەزاسوكو لەبەردلە. ئەو ھەندە سېي و ناسكە، زىو شەرم لە لەشى دەكا. تانچىكى زىرى نىشانەي پادشاھەي ھوزى جوانان لەسەر ناوہ. شەبا گيان! بەر لەوہ بچيە خەمەتي، خوت كزىكەو تا دەتوانى كزە پاھەكى نەرم بە. سەر لە ئاسانەكەي بسو. دەرگ و ديوارو پەنجەرەي كوشكى شاھانە راموسە.

ئەوساكە ئەو نامەيەي مەن - كە پرە لە باسو خواسى دەر دو كول و ئيش و زان و سزاو ئازارو كوڤان و كەسەر و عەزەت و ئاوات - بە دەست ئەو رەنگ سەوزەلەي پاھە بەرزو شەرميۆنە - كە لەناو جوانانى دى دا وهك سەولكى ھەرە ناياب لەناو داران دا دەنوئي - ئەو ھە خواھە بەشكو دلبەر بكمويتە سەر دادپرسى و بارى بەزەي بچولئ و دلئ بەھەزار بسوتئ و بزيار بدا كە بە دادى مەن رابگا.

خوا دەيزانى بە دريژى ھەمو شەوگاران، بارانى ھەرم رەوانەو لەتيني خەم، خوشم تەواو تاواو مەوہ ھەر بومە ئاو. وەكو خورخوزى ئاوى چەم، دەنگى گريانم دەبيسرئ و تاروژ ھەر نالەو زالەمە.

۷ ماژبەر دەربى فيراقاتە سكونەك مەھدە؟
چەرگودل ھەردو بنالینە وەكى چەنگو زېھى

۸ پەردەيا خىلى و چارى تو ژسەردىمى ھلين
دا ژشەوقاتە بخەف بت شەفەقا مېھرو مەھى

۹ دین ئەگەر بێتە پەھا، جان ددرم لى ئەمما
مە ھەزار جانی عەزیزی دەلێتن دېھى

۱۰ قەط دېت وەك تە شەپالى نە دشامو نە دشەرق؟
كى نیشان دا دجەھان مېثلى تە خوندكارو شەھى

۱۱ عالەمەك شەھدەئى يا ھوسنو جەمالا تە ددت
تو زولەيخاى زەمانى يو چچاجەت مەدەھى

۱۲ ھەق نىگەھدارى تەبت پادشەھا سەرو قەدان
بکەنارى مە فەقىران بکە جارەك نىگەھى

۱۳ خوبى و دلەبرى و نازو تەلەطوف بتەشىن
خوسرەوا پادشەھانى يو خودانا جەبەھى

مانای وشه:

سکون: ئوقره؛ خیلی: روبه‌ند؛ چاری: چاروکه‌ی سر؛ دهلیتن: تی هەلدینی، بارتەقای ده‌کا؛ خوندکار: خونکار، پادشای گموره؛ شه‌هده‌یی: شایه‌تی؛ زوله‌یخا: ناوی کویتخاژنیکی میصری یوه، که یوسف پیغمبەری بو کۆله‌یی خوی کریمو تەماحی تی کردوو گەلێک فیلی لی کردوو که سواری بی. یوسف خوی تی نه‌گەیاندمو توشی دامین تەری نه‌بوو. قورعان له‌ سوهری یوسفدا باسی ده‌کا. بەلام ناوی له‌ زوله‌یخا نه‌هیناوو. ناوه‌که زوله‌یخا نه‌، زه‌لیخایه‌و عاره‌ب به‌ودم‌ده‌ی بردوو مانای لوسی جی‌خلیسکی بچوک ده‌دا.

مه‌ده‌ه : پەسن، تاريف؛ نیگه‌هی: تماشا‌یه‌ک؛ بته‌شپین: شیاوی تون؛ خودان: خاوه‌ن؛ جه‌به‌ه : جبه‌خانه و قورخانه؛ نیگه‌هدار: ئاگادار.

پوخته‌ی مانا:

مه‌فهرم با ئارام بگری و هه‌دا‌دا. بوچی له‌به‌ر زه‌بری دوریت ئوقرم ماوه؟ جه‌رگ و دلم له‌به‌ر نالینی روژو شه‌و، ئیزی چەنگ و ئامرازی ژیدار شه‌ژهن، بیده‌نگ نابن. ده‌ به‌زه‌یه‌کت پیماییت. روبه‌ندو سه‌روپشت لاده، با ئهو روخساره‌ت ده‌رکه‌وی و بو تەماشات روناکی و تیشکی مانگ و خوژ، وه‌کو من له‌ سوچیکه‌وه‌ پینه‌ سه‌یرانی جوانی تو (یان، تا مانگ و روژ، له‌ روناکی دان بکه‌ون و هه‌موکه‌س هه‌ر بروائیه‌ تو). شه‌گه‌ر دیتی دیدارت به‌کرین با؛ من هه‌ر گیانم هه‌یه‌و ده‌م‌دا. بەلام دیاره‌ بی‌به‌هره‌و ناھومید ده‌مام. چونکه‌ نرخ‌ی دیداریکت هه‌زار گیانی زور به‌ریزش بارتەقانه‌ی نایه‌ت‌ه‌وه‌.

خونچیلەو ره‌زاشیرینی وه‌ک‌تو، له‌دنیا‌دا نه‌، نه‌ به‌شه‌و شه‌ستیره‌و مانگ و نه‌ به‌روژ خوژی خوهره‌لات، ده‌گه‌نه‌ تو. وه‌ک‌ تو پادشاو خونکاری جوان و نازداران له‌دنیا‌دا، نه‌دیتراوه‌و ناش بیندري. نه‌ هه‌ر من، دنیا سه‌رانسه‌ر شایه‌تی جوانی و نازداری و له‌باری تون. تو زه‌لیخای شه‌م زه‌مانه‌ی. له‌پی هه‌لگوتن زیاتری و ئاتاجیت به‌ تاريف نه‌.

ئهی سه‌رداری به‌ژن شو‌رو په‌لکه‌ شو‌ران! خوی مه‌زن ئاگادارت بی و هینده‌ت به‌زه‌ بخاته‌ دل، سیله‌ی چاوێک بده‌ی به‌ ئیمه‌ی هه‌زاری دل‌داری خوت. به‌راستی پایه‌ی سه‌روه‌ری پاتشایانی مو‌لکی جوانی هه‌ر له‌خوت دی. جوانی و ناز و دل‌رفیتی و ناسک‌ئەندامی و شه‌فافی، کالایه‌کن پز به‌بالات و ته‌نیا له‌تو ده‌شینه‌وه‌. به‌زه‌و رحمو دل‌وانیش شیاوی خوت‌ه‌و هه‌ر له‌خوت ده‌وه‌شینه‌وه‌.

١٤ جه‌هر شه‌سوهد بدرت ده‌ست زیاره‌ت بگرم

نه‌ذری من بت بگرم خواس طه‌ریقا مه‌که‌هی

١٥ ژ نه‌زل حه‌ق «بمه‌لی» دایه‌ ژعیشقی قه‌ده‌حه‌ک

تا نه‌بد مه‌ستو خه‌را‌بین ژمه‌یا وی قه‌ده‌هی

مانای ئەو دۆبەیتە:

خالی گۆنات - کە هەر وه کو حەجەر الاسوهد پیرۆزە - ئەگەر جاری دەستی بدایە رای موسم (یان، ئەگەر بەدەست ئیشارەم بو بکردایەو دەستی خۆم ماچ بکردایە)؛ مەرجهو نەزری سەر شانم بی: بەپی خواسی و بەسەر قوۆتی رێگە ی مە کەم بگرتایەو لەمە کەدا لەسەر حاجیان نازو شانازیم بەبەختم بکردایە.

خوا هەر رۆژە کە ی بناوان، پیالەیک بەدە ی ئەوینی دا بەمەلا. هەتا هەتایە بەبەدە ی ئەو پیالەیک مەست و سەرخۆش و بیهوشین.

خنده‌گما و ران

- ۱ نیرو ژنو پور ئاته‌شم دیسا ژره‌مزا دلپه‌ری
مه‌جروخی قه‌وسی په‌روه‌شم تیردانه نیقا جه‌گه‌ری
- ۲ تیردان ژقه‌وسی نه‌سوده شه‌هزاده‌یا شیرین قه‌ده
کوشتینه وه‌ک من چهند صه‌ده وی پادشاهو به‌کله‌ری
- ۳ وی به‌کله‌ری پور کوشته نه‌نگوشت بخونی رشتنه
ما نه‌هلی دل قه‌ط هشتته؟ صوه‌تینه میثلی مه‌جمه‌ری
- ۴ لی نه‌ز تنی سهر تا قه‌دهم به‌کسهر دصوژم دهم بدهم
وه‌صفین دعیشقی نه‌ز چدهم؟ نایین حیسابو ده‌فته‌ری
- ۵ وه‌صفین نه‌قین و عیشقه‌هی حوسن و جه‌مالا وی شه‌هی
نایینه شهرح و مه‌ده‌هی نه‌حسهن ژنه‌قشی به‌شهری
- ۶ نه‌حسهن ژحوسنا دیم دوزی شیرینی و گفتو سوزی
صه‌د زاهید ئیخستن ژری وی نازکو له‌ب شه‌ککه‌ری
- ۷ شه‌ککه‌ر دنیف لیقانه‌وی ریحان لدور سیقانه‌وی
مه‌شعل دنیف شیقانه‌وی ته‌یسی ژره‌نگی فنه‌ری
- ۸ فنه‌ر نیه نورا حه‌قه حوسن و جه‌مالا موطله‌قه
به‌رقه سپیده شه‌فه‌قه زوهره شه‌مسا خاوه‌ری
- ۹ زوهره ماهو موشته‌ری من دین لدیمی نه‌نوه‌ری
زولفا موسه‌لسه‌ل عه‌نبه‌ری سه‌ردایه حه‌وضا که‌وئه‌ری

۱۰ ټه وضا ژكه وئر چه شمه تي ياچيه دره وضا قودره تي
هه رده م ژنو وي سهرده تي خه مري و تاين عه رعي

ماناي وشه:

پهروه شي: په ره پرژين؛ بيك له ر: كه له به گ؛ بيكله ر، بيكله ر: نازناوي ميري ميران بو كه به سه ر
كه له به گيك راده كه يشت؛ رشتن: رهنگانن؛ نيخستن ژري: له ري لاي دان؛ فه نه ر: چراي ناو شوشه؛
نه نوهر: هه ره روناك.

پوخته ي مانا:

نه مروش له سونگه ي ئيشاره ي چاوي دلرفين، سهرله نوې پرېوم له ئاگر. به كهواني بروكاني،
تيري مژول - كه وه كو تيري په ردارن - دام باريني و دناو جه رگم هه لچه قين و جه رگ و گيانم
بريندارن. نه وشازاده چه له نگ و ره زاشيرينه، هه ر به و كه وانه ره شانې بروكاني، چهندين جار صه
له پاشاو ميري ميري، به ده ردي ئيمه برده و له گيان و ژياني ته كاندون. ده ستي به خويني دلداراني
پايه به ز رهنگانده. هه ر ميرو پاشاي كوشتوه؟ نه خير.. نه ي بوچي قراني ده كومه لي دلداراني
نخستوه؟ گش له گشمان وا سوتاوين، هه ر خومان بويته ئاگردان. به لام من له چاو هه موانيان
زورتر سوتاوم و برژاوم. به ي وچان هه مو ده مان گرْم به رزه و سهرتايم له سوتان دايه. نازانم
ده ربه ري نه وين چي بيژم؟ له ده فته را جيگه ي ناي و بوشم نايه ته حيسابي. په سن و تاريخي
نه و جوانه - كه پادشاي گش جوانانه - و باسي نه وين و دلداريم، به زمان روشن نايته وه. هه ر
نه وه ندم له توانايه، بلنم خوايه چه ند صنعتاكريكي چاكي. چون نه خشيك له و بنياده مه كرده.
شيرينكاري هه ر بو تويه. شيرنايه تي و گفت وفتي دلرفين، دلخشي و سيماي وه ك دورت، داوه
به يار، كه به بزه ي ليوي شه كري و ته نك و ناسك، صه سوغي سهرگه ردان كرده له ري دهربرد.
شه كر له ليوي دباري. كولمي سوري دناو بسكاندا ديار ئه دا. وه ك ريحانه ي ده وري سيوي
لاسور ده چي. روخساري له ناو بسكاندا تيشك ده دا، وه ك چراي دناو شوشه دا. شوشه و
چراي چي؟ زور هه له ي. نوري خوايه. جواني بي گه ردي خويته ي، بروسكه ي داوه ته سهرروي.
به ربه ياني لاجانگ و سورا يي ئاسوي عاسماني، له كولمانيه وه دياري داو، گرشه ي چاوي و
تيشك هاويژي روخساري - كه له زوهره و خور روترن - هاتونه رو. مانگي هه ني، زه ردي گه ردن،
تيشكي سيبه تي به رچه نه ي. له و روخساره هه مرون و تيشك داره، وه كو زوهره و مانگي چارده و
مشته ري ده تروسكيته وه. كه زي زنجيره كراوي عه نيه راوي، سهر يان داوه له قولكه ي گه ردي
زه ردي، كه له جي حه وضي كه وئهره. به لي سهرچاوه ي كه وئهرې له ويويه. جيگه ي كه زيان،
له ناو باغچه ي ده سكار ي خوداي توانا داو هه ر له به سته بسكولهي به لا دا كراوي له سه ر نه مامي
عه رعه ري به ژنو بالاي سهر ده بزيوي و ده روا نيته نه و روخساره.

۱۱ خەمىرى درەش بسكا خەرىر وەربون لدۆربەدرا مونىر
بورجا كوخاكم لى دومىر من دىن لتەختى كىشورى

۱۲ تەختى دىمىرو بەكلەران مەيدانى جوقا گۆى گەران
ئەسلان و جوتى مەى خوران مەى دان شەرابا ساغرى

۱۳ ساغر بەدەست، سەرخوش و مەست وەقتى سەھەرگە ھەدەست بەدەست
غەفلەت دۈبەكلەر مەى پەرەست كۈشتم بەدەربا خەنجەرى

۱۴ كۈشتم بەدەربا كەيپەرەن گەزمەو خەدەنگا ئاوران
رەمزو ئىشارات و سوران دان دل ژنىقا پەنجەرى

۱۵ دان دل ژبەر خوسنا بنور بەرقا تەجەللایا سودور
لەو صوھتىم وەك كۆھى طور حوبىو ئەقىنا وى زەرى

۱۶ حوبىا تەما خوەش ھىستە؟ ھەررۆ ژنو ئەز كۈشتمە
يەكسەر ژخونى رىستمە تىرو خەدەنگىن مەجەرى

۱۷ گەزمىن دىشیرىن نازكى دەرىين دوى رىمازكى
چوپىنە نىف دل گازكى مەداد ژظولما دلپەرى

۱۸ دلپەر جىبى ھەد ظالمە جارەك نەكر پەرسى لەمە
لازم بەحالى عالمە لى پور ددىرت غەدەرى

۱۹ لازم بقتەلا مەن دقى ھېژ ئەف ددل مارى شەفى
پەيكان دجەرگىدا چەفى بەندكر بشەوگا غەنبەرى

۲۰ بەندكر كۈلابو پەنجەيان دلما دنىف ئەشكەنجەيان
مەن ناھ ژدەست وان غەنجەيان كوكو كۈبارىن دىن بەرى

ماناى وشە:

وەربون: كۆبۈنەو؛ كىشۈەر: مەملەكەت؛ جوق: دەستە، تاقىم؛ گۆى گەر: گۈباز؛ كەيپەر: تىخو تىرى
دەمپان: گاز؛ گەزى پىوان: غەدەر؛ پەيمان شىكىنى: شەوك؛ دىك: شەوك؛ قولاپەى سەرلەزمەنبەرى ژنان؛
ئەشكەنجە: شىكەنج، چىن؛ كۈبار: زۆر بەرىزو بەدەمار؛ كوك: سازو تەيار؛ صدور: سىنەگەل، لايانى
سەرۈ؛ چوپىنە: چۈبۈنە.

پوختەى مانا:

بىكۈللەى رەش، كەزى وەكى ئاورىشىمى خاۋ، دەمورىياندا لە مانگى چاردەى بەترىفەى ناۋ
چەوانى. كەزى لەملاۋ لەولای توپلى، وەك دوحاكم لە مەملەكەتى مانگىدا حوكم بكەن، وام

دهدیتن. یان ټو هه نیه پاکو ساووه دانهی خالی رهش لهو ناوه، وهك مهیدانیك لمعاسمانی ساودا دهچو، گوښه کی رهشی لی دیاریو میرو بهگلهری کهزیانی، دهگل بسکو پرچوکانی، بوبنه دودهستهی گوښه یو بهکاشو بهرو ټوخاله هیرش بهرنو کایه بکهن.

چاوه کانی - کهوهك دوشیږی مهست وانه - بهیوانه بادهیان لهکور دهگیرا، له بهیاندا که بای بسکان کهزیه کانی دهلهراندن و دهگهینه لای پیاله ی پرباده ی چاوانی و سهرخوش بیون. لههردولا بهجوته، یه کترین گرت و دهست لدهستا ټو دومهسته ههلیان کرده منی ههزار. بهرخه نجره ی تالی سهری زولفانیان دام. تیرو پهیکانی ټاوران، که ههروا ټاورینگیان دینان، چاوداگرتن و ئیشاره و نازی دلکیش، که له پنجه ران ددهیتران گشتی وه کو تیری ده مپان، دهناو دل و جهرگم چه قین.

لهو جوانیه وه که تیشکی جوانی خودایه و دهرن روښن ده کاته وه بروسکه یه کم بهدی کرد. ټه وینی ټو سهوزه رهنګه ی دایه سینهم. بویه وهك طوری سینایه - که کهوته بهر تهجه لایه - بهو تهجه لایه گری گرت. یاری نازدار! لیم مه پر سه ماوی یان نا؟ خوټ دهرانی، خوټی هه موده م کوشتوتم. بو هیشتوتم قهت زیندویم؟ بروانه تیره کانی خوټ - که له تیری کاری خه لکی مه جارستان براترن - هه مو بهخوینم شه لالن و بهرهنګی ټال رهنګ کراون. تیری نازی ناسک ټهندامی خوین شیرین، زه بری رمبی بزولی ټورم هاویژه: هه ریهك گه زیك به دلندا چوبونه ژور. هه ی داد لدهس ټو ناهه قیه ی یار لیم دهکا. بهراستی دهرم ددهاتی. دهرانی حال م چلونه و جاریک بهدردم راناګاو لیم ناپرسی. بهراستی په یمان شکینه، فهرموبوی برینی تیرم به پرسیاران دهرمان ده کمم. کهچی نای کا: دیاره گه ریه که بم کوژی و تازه نه یه مه بهرچاوی. بویه هیشتا سه رته تیری ماری رهشی بهرهنګ شه وهی، له هه ناوما چه ماونه وه به ټالقه ی داوی عه نه برین بهستونیه وه؛ که نه له قین و دهرنمچن. قولاپه ی سهری بسکانی، پنجه یان لهدل داگیره و دل گیروده ی چین چینی یهك له سه ریه کی پرچانیه تی. هاوار لدهست ټو نازانه، هاوار لهو چاوه بازانه، که هینده سازو ته یارو به محورمه تن و کاریشیان ئیمان برده.

۲۱ ره مزو سوزین شیرین له بان تیروژو بهرقین کهوکه بان
ریزا موسه لسهل عه قهره بان گهردان له دورا قه مری

۲۲ من دین لنور بهدرا تهمام ههرقین دمه کتوب دالو لام
وی پیشره وی باطن ره قام یه غما کرم سیمین بهری

۲۳ سیمین بهرانه ی شه کهری ټو حوریا نیسبهت بهری
بهژنا شیرین دیمی زهری بو ژگولابو ماوهری

۲۴ بو ماوهرو شیرین له بی وی خوبو نورین غه یغه بی
بهدرا دبورجا عه قهره بی کهنگی ژبه رپهردی دهری

۲۵ بهدرا ژقودرهت لی دونون نهو قاتلا نهسوده عیون
پور راکرن وی قهتلو خون عالم پهریهت یهغما کری

۲۶ همدهم بظولمی وه دصوژی قهلی ژحوبیا تهی تژی
لازم دبیم مندی کوژی کهس نینه چیتن مهدهری

۲۷ کهس نینهرهت مهدهر بکت بهس گرتیان نهبتر بکت
خهملی ژزیری زهر بکت شهفقهت ژیهکتا بدری

۲۸ شهفقی بدیداری خوهکت قهستا برینداری خوهکت
شههیدی رهشماری خوهکت ئی سهر لفتهلا پیشتهری

۲۹ فتهلی سیاه ماری شهفین ریحان بدور سهروان چهفین
ناخر بسهلویدا رهوین خهفبون دتایی چهنبهری

۳۰ خهفبون دنیف تورا قزل ئیلان میثالی سهر لهمل
کوشتین وژههر ناویته دل هیژ کوشتی یین رهزما بهری

۳۱ کوشتینه نه م شیرین لهبی تهحلی کهشین روزو شهبی
گهر نهز بیینم نهوبخوهبی ناکم ژدل هیژ باوهری

۳۲ نهو نازکا نیسبهت گولی جامهك ژکهوئهردا «مهلی»
مهستم ژبهر قالو بهلی ههتتا بروژا مهحشهری

مانای وشه:

گهردان: خولدهر؛ گهژدان: گهژیان؛ نیسبهت: بهرهگهز؛ عیون: چاوان؛ مهدهر: تکا؛ نهبتر:
دوابراو؛ پیشتهر: لهپیشموهتر؛ قزل: سور؛ ئیلان: مار؛ مل: شان؛ تهحلی: تالی؛ کهشین: خورهوهین.

پوختهی مانا:

غمزهو نازی زور دل کیشه. لیو شیرینه، تیشکو بروسکهی نهستی ره سهر روخساری، که
بریهتین لهخشلی سهرتویل و گوارهی، ریژی بهزنجیره هاتوی بسکی، وهك دویشکی رهشی
لهعنهبری خاوکراوی، که له دهوری روخساری، وهك مانگی چاردهی دهگهژان و دهوریان دابو؛
بسکی وهك دال «د» و لابسکی وهك لامم «ل» دین که واتا دل لیره بهندن. ئیتر لهپیشدداراندا
من بوم له تههی دمرونم رفیندرامو سینگی لهژیو چهرموگ ترو نهرمو بهشوق، دل و دینی تالان
کردم. سینمو بهروکی وهك زیوه، بالایی وهكو چلهقامیشیکی لوسه شهکری پیوه. حوریوه بهرهگهز
بهرییه. بهژن شوخو رهنگ زمیرییه. بوئی گوئاو بلاو دهکا. لیوی شهکرمو بوئی گول دهدا.
تیشکی بهرچهنمو لاجانگی، لهدل دهدا. ههنیهی لهژیو پرچوکانی وهك مانگی چارده لهبورجی

عەقەربە عاسمانی ساودا، پەناگیرە. خۆایە کە ی ئەو مانگە جوانە، لە پێشتی پەردە دێتە دەر. لە سەر مانگی چار دە ی هەنیه ی دونوی سەرەو بەرەژێر لە خەتی خۆدا دەبینم. کەلیم بونەتە کەوان و بەهانه دانی چاوانی کە لە کافران رەشتەن و لە کوشتی ئێمەدا ی بەزە ترن؛ دەستیان بە کوشت و کوشتار کرد. دنیا پێو لە ئازاوە. هەمو ناوچەو مەلەبەندی دالانان سوتاند. هەرچی و بەرگیران کەوت، تالانان کرد. ئاخ یارە دەرەقە کەم! خۆت دەزانی دلم پڕە لە ئەوینت. چۆن رەوایە هەمیشە ئاوا بەناھەق ئەنوی ئەوین بسوتینی؟ من دەلیم بربارت داو، نەم هیلێ لە سەر دنیا یەو خۆشت لە چاری من نایە. کەسی واشم پێ شک نایە، روژیک بینی رەمە تکیا یەو تکت لە خەمەت دا بکا و جی دی دیلی ئەوینت دوا براو نەکی. بو چاری دلی دیلانیش، هیندە بەسە خۆت بە زەنبەری زیری زەرد، وەرازینی، بیستی خرمی خشان و دیتیان لەو بەژنە جو ست، دەرمانی دەردی دلانە. منی تەنیاو بی کەسو بی دەرو دیلش، کە دەردم یە کجار گرانبو لە دیلی تر هیلاکترم؛ بە دیداری روخساری خۆت، چا دەبمەو، دەسا وەرە منی مەلای ئەویندارو کویلەو دیل و بریندارت، بە دیدارت دلخۆش بکە. من نامەوێ ساغ بمەو. من ئاواتمە تو خۆت بیته سەر سەری نیم و بەهوێ سەری بە قولایە کەزیه کانت - کە وەک سەری رەشماری بەزە هر دەچن - تەواوم کە ی، بیمە شەهیدی ئەوینت.

ئەو کەزیا نە کەمن دەلیم ماری رەشی سەر بە ئالەقەن. بونیان هیند خۆشە دەشتوانم بیژم چاکترین رەشەریحانە ی بون خوشن لە دەوری بالای وەک سەوولار بونەو. لەو لاشەو وەکو ماری پاپو کەدەر لە سەر شان پاپو کەیانەو، بە پرچ بەندی سور و ئال شیرا ونەو. رەشماری ئەو جوتە کەزیه، دریشو کەیان هاتە دل. ژەهریان پژاند، لایان وایە من ماران گەستە ی ئەوانم. بەلام نەخیر من هەر زور لە میژینەو هەر ئەو ساتە ی کەوتومە ناو گیزی ئەوین، دەستم لە گیانم بەریو. ئیستاش لە پاش گیان دەرچو نیش، شەوو روژ لەتاو ئەو لیو شیرینانە تالی کیش و بە ئازار و ئاخ هەلکیشم. نازانم تەکا کەرە کەم بە کام باردا چارەم دەکا؟ ئەویارە ی کەمن دەیناسم، ئەگەر ئیستا هەر بە چاوی خۆم بیبینم، لە بان سەری نیم و یستاو، لە خوشیان باوەر ناکەم. هەر جار ی کیش چاوم بە چاوی بکەو ی؛ حەو روحم ی، تازە نازیم. گەشکە دەگرم بو ی دەرم. ئەو ناسکۆلە ی رەگەز گولە، بەر لەوە خوا گیانی ئیمە دروس بکا؛ پیا لێکی لە ئاوی کەوتەری دامی. منی مەلای دلدارو هەژارو بی کەسو زەبون، هەتا روژی عەشری مەستم. ئەغیار بونەو مە بو نیه.

قصیده‌ی نوٲو شه‌شه‌م

«سولطانی بوتان»

۱ لاتی حوسنی و شه‌هی خوبانی

بخوه همم خانی و همم خاقانی

۲ یوسفی ثانی تو ئیروٲ خانم

کو بحوسنا خوه نه‌دیری ثانی

۳ بسورو هه‌یبه‌تو سه‌همی خوه پوزی (په‌ری)

بته‌شیت لبوتان سولطانی

۴ بطله‌بل خانه‌یی شاه‌ی وهره ته‌خت

کو تو ئیروٲ شه‌هی کوردستانی

۵ کاکولی به‌رده بسره‌خالو خه‌تان

کو موسه‌لسه‌ل بنومیت ره‌یخانی

۶ ئیسمی نه‌عظمه ته‌دقی چ لئیسمی (چل ئیسمی)

ژدوچه‌رفان بموعه‌ما زانی

مانای وشه:

لات: بت؛ نه‌دیری: نیته؛ بته‌شیتن: به‌تو ده‌شیت، بوٲو ره‌وایه؛ طه‌بل‌خانه: نه‌قاره‌خانه، ده‌سته‌ی موزیکی شایانه.

پوخته‌ی مانا:

تو نمونه‌ی خودای جوانی‌و، جوانان ده‌یی بت‌پهرستن. خونکاری گش نازدارانی. چاوجوانان ناوی

خان بېن، به تو ده لېن. څه گهر باسی قهرال و قاقانانان کرد؛ تو مه به سستی. خانمه ناسک و نازداره که! تو څه مړو په که مین جوانی لهدنیدا. څه گهر له میژوش بنورین، تو له پاش یوسف دوهمی و بوخوت هیچ دوهمت نیه. به دلکیشی و هه بیته و سامیک که هه تمو - له و بابه تمدا زور زوری - سولطانی هه مو نازداران شیوی خوتو بوته هه په ری سولتانی له سهرت دهی. د هسا با نه قاره خانه، ته پل شادی و خوشی لیداو تو له سهر ته ختی سهر وهری هه مو جوانان جیگیریه. ښاکرایه که کیژه کورد، له جوانی دا له هه مو دنیا بی وینن. توش له چاو گش که کوردیک، وه که پادشای له چاو گدایان. وانا: څه مړو تو خونکاری کوردستانی. کاکوله که ت بایته سهر خال و میل. تاره شهر یخانه ی بوخوش، به زنجیره خو بنوینی؛ بینه نمونه ی دوشیوه خه تی ریحانی و موسه لسل، به ریک و پیک و به جوانی.

تو بو دنیا هیانه بهر فهرمانی خوت، بو ئیسمی څه عظمه مه گری و گوی معده ره ی که ده لېن ده بی چل ناوان له ناوی خودا له بهر که ی. شایه له ناو څه و چلدا، توشی ئیسمی څه عظمه بی و به جامی چل کلیل ټاوی بخوینته وه و به خوئی داکه ی. تو له دوپیتی روخسارت، څه و مه ته لو که هه لدینی. صادی چاوت - که صاد خوئی ناوی قورعانه - څه لقی به ژنت - که به لگه ی زور له ناوانی خوی گه وریه و دوجاران له ناوی گه وریه (اسمی څه عظمه) دا هاتوه - به لگه ت به سه، که تو تونی و نوری خودا، له توی داوه و څه و هه مو جوانیه ی پیت داوه و ده توانی له سهر دنیا به شانازی له زه مین بکه ی که به و جوانیه خودا داهت، هه نگاهی له سهر هه لدینی.

۷ چهرات بو وه به رد اکاکول

چین بچین میسک بطوغرانی

۸ ته چا جهت بسوله یمانی یی حوسن

خاته مه که (خاتمک) له علله بگه وهر ټانی

۹ چخه خط نه شکسته موسه لسل یاره ب

کو ته پی نه سخ کری دیوانی

مانای وشه:

خاتمک: څه نگوستیله ی تو؛ خاته مه که: څه نگوستیله یه که؛ خه تی شکسته و موسه لسل و نه سخ و دیوانی: چوار شیوه خه تی هونری و جوان: نه سخ: سرینه وه، له ناو بردن: نه سخ: نوسینه وه؛ شکسته: شکاو؛ موسه لسل: به زنجیره؛ دیوان: باره گای مه زنا یه تی؛ دیوان: کینی شیعر.

پوخته ی مانا:

څه و کاکوله چین له سهر چینیه ی تو هه ته، موری پادشای شاهانه بوته به خه لاتوه و نراوه. خه تی

بهراتو موره که، نه رهنګه نه مهر کهفه. میسکی چین، چین له سهرچین دانراوهو له سهر سهری
 تو نراوهو له بهر چاوان رانراوه. تو هیچ کارت به نهنگوستیله سولهیمان - که به هوئی شهو،
 حوکمی له سهر دنیا ده کرد - ناییو نه. تا به جوانی، له سهر جوانان داوای سولهیمانی بکهی؛
 نهنگوستیله سهر داری و فهرمانره وایت له سهر عالم، لیوی تالی رهنګ لالتهو له بنیادو ریزه
 گوههر، ریز کراوه. هرچی به لیو بیدر کینی، ههمو خاوهن زیان و گیانیک، به گیان و دل پیکی
 دینی و دیویش ناتوانی بیرقینی و شو که تنه ی به سلیمان کرا، به توش بکری.
 نهی خودایه! چنه خشکی له روی یاری من شان داوه؟ بسکو بهرچو کهو کاکول و که زیه کانیت،
 به ههمو شیوه خه تیکی دهستی قودره ت کیشاوه. هیندیک شکاون بو جوانی، هیندیک هونراو
 بهرنجیره، هیندیک ریک و پیک، وه که نه سخ. هیندی وه که خه تی دیوانی، له بهر چاو شالوزو تیکه ل.
 له راستیشدا موله موتی نه پهریوه. ههمو نه خشی هونراوی خه لکی زهویت پی سریه وهو له دیوانی
 شاعراندا، وات کرد هر شو بنوسنه وه. یان، له بهری بنوسنه وه.

۱۰ گهرچی پوزخالو نیشانی نه ما

بنیشانی کو تو بی نیشانی

۱۱ نهی بهزی حور سرشتی هرچه ند

ببه شهر ناده می و نیشانی

۱۲ سوژی (سیرری) سوبخان ته ژهوسنی دنومیت

(اخنن الله) ژسورا (سیرا) سوبخانی

۱۳ چه دی عه قله قیاسی ته کرت؟

نه قه بورهان کوتو بی بورهانی

مانای وشه:

سور: دلکشی؛ سیرر: حکمت؛ سوبخان: پاک؛ سوبخان: ناوی خود؛ احسن الله: بنازم به کاری خوا،
 خوا چند جوانی کرد؛ هده: کهوشن، سنور؛ بورهان: به آنگهی زور رون.

پوخته می مانا:

نه گهرچی چاو له روا لمت دا، خال و خه تی تو دهینی و لای وایه بونه نیشانت، له خه لکی دیت
 جیا کاته وه؛ به لام چاو به هه له چوه. نیشانه می تو له بی نیشانی تودایه و رهنګت نیوه ده ههمو
 رهنګانیش دا هه ی. هر که سی ده لی من دیومه، دیاره نهی دیوی و ناتناسی. هر که سی که تو
 ناسی، هر هینده ی لی حالی ده ی. که تو هیچ نیشانت نیوه نازانی تو وه که چی ده چی.
 بهریه که ی قامیان حوریه که هر چند له روا لمتا مروی، پیستی مروت ده بهر دایه؛ به لام شهو

دلکیشیه پاکه‌ی ده‌تودایه، نوینه‌ری رازی نه‌ینی سوری هونه‌ری خودایه. ئه‌ی نامه‌خوا له‌و
حیکمه‌ته‌ی خوا نواندویه! صه‌د ماشالله له‌و ده‌سکاره جوانه‌ی خودا.
له‌راده‌ی عقل به‌دیره، به‌راوه‌رت ده‌گه‌ل ئافه‌ریده‌کان بکری! به‌لگه له‌سه‌ر جوانی بی‌وینه‌ت
له‌دنیا، بی‌به‌لگه‌یی و سه‌رگه‌ردانی دلداراته.

۱۴ مه ته مه‌ننا ژنه‌سیم خاکی ره‌هه

بی‌بکین دیده‌یی دل نورانی

۱۵ نه‌فه‌سه‌ک بی‌ته‌مه نابی پالله

نه‌تتی روحی تو روح و جانی

۱۶ صه‌د هه‌زاران ژته په‌یکان دد‌لن

لی له‌سه‌روی مه‌تتی ده‌رمانی

۱۷ ته برینین مه‌که وان‌دن دیسا

ژنو ئاگر ته لداغان دانی

۱۸ ته «مه‌لا» پور ده‌گه‌ر گه‌زمه نه‌لو (له‌و)

وه په‌ریشانی و پرئیشانی

مانای وشه:

روح: گیانی ما، که خوا فرموی: هه‌ر خۆم ده‌یزانم چلۆنه؛ جان: گیانیکه ده‌زگای له‌شی زیندوه‌ری، له
ماوه‌ی دیاری کراوی ژبانی ئه‌م سه‌رزه‌مینه‌دا بی‌سپی‌راوه‌و ده‌به‌ر فرمانی گیانه‌که‌ی سه‌ره‌کی‌دا. که فارس
به‌ره‌وان و جان ناویان ناو؛ که‌وان‌دن: داغ‌کردن؛ لۆ: بوچی؛ لۆ: کابرا، لاوۆ؛ له‌و: بویه.

پوخته‌ی مانا:

ده‌سته‌و داوینی شنه‌باين. تو‌زێك له‌تو‌زێ ریبازت بۆمه‌ بی‌نی. تا ده‌چاوی دلمانێ که‌ین، دلمان
روشن بی‌ته‌وه. سویند به‌خودا، هه‌ناسی‌کیش بی‌تو‌ نا‌زیم. تو‌ هه‌ر روحی به‌ته‌نیامنی. تو‌ روحیشم
ره‌وانیشمی. زۆرم سه‌ره‌تیری دوریت له‌دل‌دايه. ده‌رمانی برینی دلم، له‌ده‌ست دیداری تودایه‌و
به‌که‌سی‌تر چارم نایه. فرموت ناتوانی به‌می‌نی. ئه‌ی خوا هاوار. برینه‌جی داخه‌کانی جه‌رگ و دلم،
هیشتا هه‌ر خوینیا‌ن ده‌ده‌لاند. سه‌ره‌له‌نوێ داغت پی‌وه‌نان و ئاگر تێ به‌ردانه‌وه.
کا‌ورای مه‌لای دل‌داری ژار! چیه‌ هینده‌ په‌ریشان و دم به‌ها‌وارو پر‌ژانی. دل‌به‌رت تو‌ی
خوین‌و‌ته‌وه که‌ جه‌رگی به‌تیر هه‌نجیت. کێ‌ی تر وه‌ک‌تو به‌خته‌وه‌ره، یار به‌تیرانی وه‌خوینێ؟ چۆنه
به‌چاکه‌ نازانی و گله‌ ده‌که‌ی؟

چین و ماچین

- ۱ مزگین ژمه‌را بیته ژسور شیرینی
جانی خوه‌یی شیرین ددرم مزگینی
- ۲ صه‌دچین دخوه‌دا گرتی‌یه زولفات‌ه بچین
شیرا مه وه‌ه‌حق له‌و چو حه‌تا ماچینی
- ۳ نه‌قشین فله‌کان گوهده‌درن فی نه‌ظمی
ته‌ن‌ها نه‌به‌شهر ههر دگرن ته‌حسینی
- ۴ عیشقی ژخودی‌دا تو بخازی ژیرا
گهردی لئه‌یاره‌ک خوه‌بکی نه‌فرینی
- ۵ یه‌ک سه‌جده تنی فهرسه ددینی عیشقی
بن به‌رقه‌دی یاری دمه‌جالی دینی
- ۶ عاشق کوبدل فاتحه‌یا عیشقی خوند
نایات یه‌کایه‌ک دگرن نامینی
- ۷ مه ژله‌علی له‌بی یاری خوه فه‌خار ئا‌فی حه‌یات
نه‌غیار بلاتیکی بچن دارینی

مانای وشه:

چین: قدیم بریه‌تی‌بو له مه‌ل‌بندی کاشغرو خوته‌ن، که به ئاسکی میسک ناسرابون؛ ماچین: کورته‌ی مه‌هاچین، چینی گه‌وره. که ئیستا مه‌هاکه فرینراوه‌و ههر چین ماوه؛ ته‌حسین: ئافه‌ریم؛ نه‌یار: دوژمن؛ نه‌فرین: توك.

پوخته‌ی مانا:

هرگا مژده‌ی دیدارِ یکم له‌یاری خوین شیرین بوییت؛ گیانی شیرین به‌مزگینی ددهم بهو مزگینی هینه. پرچه‌چین له‌سمر چینه‌کعت - که صد چینیش پتر ده‌بی - ناوی هاته ناو شیرعی من، بویه شیرم وهک میسکی خه‌تاو خوته‌نی به‌یون خوشی به‌ناوبانگه. تهنانت خه‌لکی ماچین و چینی گهوره‌ش، - که میسک مالی خو‌یانه - به‌تاواتن شو شیرانه‌ی منیان هه‌بی. نهک ته‌نیا خه‌لکی ره‌مه‌کی به شیرم ده‌لین تافهریم؛ شو ته‌ستیره‌ی دهره‌وشین و بونه نمخش له عاسمانان، په‌سنی هونراوه‌ی من ددهن. شه‌وش هه‌موی له‌سایه‌ی پرچی هونراوی به ئالقه‌و داوی چین‌چینه. شه‌وینی که‌زی تو وای کرد، که من هینه دم پاراوبم. شه‌گهر دوزمنیکت هه‌یهو ده‌ته‌وی توکی لی‌یکه‌ی، بلی خوایه شه‌وینی بخه دلوه. لایه‌ک ده‌سوتی و ده‌پروکی و له لایه‌کیش کینه‌ی لمدلدا نامینی و ده‌بیته دوست. له ئاینی دلداراندا، له‌کاتی دیتنی یاردا، سوژده‌یه‌ک بو به‌ژنی فهرسه. سوژده‌ی تریش شه‌گهر به‌رین، سونته‌تهو خیری تی‌دایه.

«نالی» ده‌لی:

خاتات فهرمو که خوشه چین و ماچین که ناچین لی‌ره خوشه چینی ماچین شو دلداره‌ی خو‌ی ده‌قبه‌ل شه‌وین ده‌کاو بو پیک‌هاتنی سه‌وداکه، سوره‌ی فاتیحا ده‌خوینری؛ هه‌مو ئایه‌تی قورعانی ده‌لین خیری لی‌بینی؛ پیروژت بی. ده‌لین خدر ده‌گهل موسا، له‌نیوانی دو ده‌ریایان له شوینیکا به‌ناو «دارین» توشی یه‌ک‌بون. که چیروکی شه‌م توش‌بونه، له قورعانیدا هاتوه. به‌لام ناوی خدر ناباو دارینیشی تیدانیه. من له لی‌وی یاره‌که‌ی خوم، ناوی ژیانم خواروته‌وه. با نامویان به‌تیک‌رای به‌شوین خدر و ناوی ژیاندا به‌رهو دارین هه‌لوه‌داین.

۸ لازم بخوه ئایینه‌یی (روح‌القدس) تو له‌و‌که‌س نه‌دیه‌ن هوری بقی ئایینی

۹ جائز بته (من حیث بئشز) نسبت دان بیهن و شه‌فه‌ق و نازکی یا نه‌سرینی

۱۰ ئەف رەنگی فەصاحت ژبەشەر سێحری هەلال ئیعبازی بەیان ئانی یە بەرته‌دوینی

۱۱ دانالەو ئاھینمە ژدەل صەح بکری
وەر گوھیدە هەنداقی سەری بالینی

مانای وشه:

نایین: ره‌وست، خشل، شکو، جوانی؛ من‌حیث: بهو ئیحتوباره‌ی؛ به‌یان: وتار، رون کرنه‌وه؛ ته‌دوین: کو‌کردنه‌وه؛ هنداڤ: له‌دیار، نیزیک؛ بالین: سهرین، بالگه؛ صه‌ح‌بکری: بیسی.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! بهییری من، تو ده‌بی تاوینه‌یه‌کی جوبرایت تیدا دیاری. ئەگینا قەت حوړی و پەری
واجوان و شەنگ نەرمخساون. چونکە لە بیجمی ئادەمیت، دروسته پیټ بڵین: مرو. ئەگینا بوئی وا
خوښ و روخساری وا تیشکدەرو ناسکی پیست - کە وەك پەلکی گولی نەسرین دەچی - کام
بنیادەمی وا هەیه؟ گفتو و لفت هیندە رهوان و شیرینه؛ و تارت هیندە رەنگینه؛ بویتە جادوگەر لە
دلان و جادووە کەشت بەشەرعی خودا رهوایەو دەکری بڵین موجزاتە.

بو ئەوەی دەنگی نالین و ناخ هەلکێشانم بیسی: دەبی پیټه نزیک سەرینی جیگا کەم، کە
نەخوښم تیا کەوتوم. ئەموسا بەحال نوزە ی منت گوی لی دەبی و خوم نایینی.

مشتی: (٣٠٣-٣٥٤ کوچی مانگی) تاك به‌یتیکی هەیدەلی:

ئەو نەزاروزە بوئی تۆم کەلیم بزوانی نامینی مەگین دەنگم بیسی و باوەری بیی کە هەر مام
«حاجی قادر» دەر بارە ی دەمو بەزنی یار فەرمویەتی:

تا دەستی ئەدا خەنجەر و نەیفەر مە دەسا دە ی حاجی بکوژن خیرە مەدەن ئیتر ئەمانی
ئیمکانی لەلای ئەو عولەمای مو دەقەلێشن عەنقاو وەفا بو چمیانی، چدەهانی

١٢ فەرهاد دزانت تو ژپەرویز مەپرس

ئەطواری غەمی عیشق و سورا شیرینی

١٣ بی‌نوقطه نهن دائیره ئیحسانکە «مەلا»

دەووار چکەت دائیرە یا تەکوینی

مانای وشە:

نهن: نین؛ ئیحسان: چاکە؛ دەووار: زۆر خول دەر؛ تەکوین: پێک‌هاتن؛ ئەطوار: گۆزان گەل، بار گەل.

پوخته‌ی مانا:

پەرویزی مێردی شیرینی چوژانی ئەوین یانی چی؟. دەبی لە فەرهاد بپرسین. ئەو دەزانی دڵکێشی
شیرین تاکوی بو. ئەوین چەند جوړە دەردی هەن. هەمو جەغزیك نوقطە ی ناوەندی هەر هەیه.
ئەوین ئەو نوخته‌ی ناوەندەس لە جەغزی ئەم جیهانەدا. هەتا پیاو بەو نوخته نەگا، سەرگەردانەو
بەدەوری جەغزا خول دەخوا. دەسا ئە یار! بەزەبیت بە مەلادا پیټ. شارەزای کە لە بارە گات؛ کە
چیتەر بە سەرگەردانی بە دەوری جەغزا نەسوزی. یا بگاتە تو؛ کە نوخته‌ی ئەو جەغزە گەورە ی
هەمو ئافەریدە ی تیدا، هەرتوی، هەرتوی.

١٤ ژمابه‌ینا دونه‌برویان دیبیم قا به قەوسەینی

(تعالی‌الله) بنی رەمزی چرەنگ ئافیتە مابه‌ینی

۱۵ بنی نونین لسه رصادان کوکاتب گوشه لی بادن
سهراسهر قاف تاقافه رموزا (حکمة العین)

۱۶ بهقا نینن لبو تشتی، ههتا کهنگی بکین پشتی
دعیشقا وان پهری رویان وهرن دنیایه دادهینی

۱۷ بهرقا شیرو نهلماسان بتیریزین دشه هکاسان
سهراسهر نهلهی دنیایی دصوژی (طرفة العین)

۱۸ مهلا بالله، دقئ دهوری بقئ رهنگی بقئ تهوری
نیشاندا وهك نیشانی کهس دهرائین دور ژبه رهینهی

مانای وشه:

تعالی الله: پایه برزی بوخوا، نامخوا؛ حکمة العین: راستی تهواو؛ حیکمهت: سور؛ عین: چاو؛
حکمة العین: کتیبکه له عیلمی حیکمهتدا نویسنی «نجم الدین قهزونی»؛ پشتی: کوتله پشت، تیلکه؛
پشتی: پالوه پشت؛ دهینی: دهینی؛ طرفة العین: چاو تروکانیک؛ تهور: رهوانی تاو؛ بههرهین: دو دهریا؛
بههرهین: ناوی مهلبندیکی میر نشینه لسه ر خلیج که دهریاکهی جیگهی راوی مرواریه؛ نص: دهق.

پوختهی مانا:

له نیوان دوبرویاندا، به مهوادی ژئ کهوانیک دیته بهرچاوی دل و گیانم. خودایا گهورهیی بوتو.
بهچهند ره مزو ئیشاره، ثم نیوان دو برویه نهخشاهه. ده برّوانه که شه جوتیه برّویانهی له شکلی
نون، لسه ر چاوانی وهك صادن «ص» دهسی توانای هونه ر مهندی خودای گهوره، بهرهو تیله
چه ماندونی. وهکو نهصصیک گه یاندویه. ئیشارهی راستی شه چاوه، هه مو دنیای له قاف تا قاف،
وه بهر داوهو له دهسکاری خودای جوانی، نیشانیکن. کتیبی حکمة العینیه وهلا ناوهو کهسی شه
چاوو شه برویه به چاوی دل تماشاکا، چه مددی ههس له وهستای کارسازی بی نیازی جوانی وایی
وینه حاشا کا؟!

دنیایه که بی بهقایه و ههرچی له ناویشی دایه، بو کهس ههتا سهر نه مایه. تا کهنگی پالی پیوه
دهین؟ تا کهنگی له کوتلانی دهین؟ وهرن وهك من بکهن یاران، شتی دنیا به دلداری وه گورین و
له سه وادا بزائن ئیخه سهر کهوتوین.

«نالی» فرمویه:

بیزاره له تو. ئیسته هه مئاغوشی عمدوته دنیا که دوتی حهره می موخته ره مت بو
بروی وهك شیریه نهلماسن له تیزیدا، تروسکهی چاوه کانشی، له شاکاشی گروی مه بخوری
دلداران، بهدی بکری. له چاو لیک نانی یارمدا، له ماوهی چاو تروکانیک، هه مو دنیا به گرپهی ئاگرو
تینی شهوینی خوی دهسوتینی. مهلا سویندت دهمم بهخوا! له وان روژان وهکو شیرعت ره وان و

جوان و ره‌نگینه‌و به‌ماناو خوش‌و سه‌نگینه له توانای کام‌غه‌واص‌دایه له‌ناو ده‌ریاش دورۆ مرواری
واپینی که نیو هینده‌ی بن‌رخیتن.

پسنی میری بۆمان

۱ نه‌ی شه‌هه‌ن‌شاهی موعه‌ظ‌ظهم! حق نیگه‌هداری ته‌بی
سوره‌یی «إِنَّا فَتَحْنَا» دۆرو ماداری ته‌بی

۲ هه‌ر که‌ناری پی‌قه‌ وهر گیزی عینانی هیممه‌تی
زوه‌ره‌ بی‌یه‌یکی ته‌وو که‌یوان ره‌کیب‌داری ته‌بی

۳ دائیما مه‌نزل‌گه‌ها سوراته‌ بت بورجا شه‌ره‌ف
طالیعی فهرخونده‌وو به‌ختی سه‌عید یاری ته‌بی

۴ سه‌بعه‌یی سه‌بیاره‌و نه‌ه‌چه‌رخ‌ی سه‌رگه‌ردان بقی
گه‌ردش‌و ده‌وری عه‌جه‌ب ده‌رخ‌دمه‌ت‌و کاری ته‌بی

۵ ماه‌تابا ده‌وله‌تی یه‌ك پورته‌وه‌ك شه‌معا ته‌بت
نافتابا ره‌فه‌ته‌تی، به‌رقه‌ك ژنه‌نواری ته‌بی

۶ لایمی فت‌ح‌ا نه‌زهل به‌رقی ژیه‌ر تاجی ته‌دت
که‌و که‌با سه‌عدا نه‌به‌د، نه‌جه‌ه‌ك ژسه‌بیاری ته‌بی

مانای وشه:

نیگه‌هدار: ئا‌کا‌دار؛ دۆرو‌ما‌دار؛ له‌ ده‌وران‌ده‌ور؛ پی‌قه‌: بۆ‌ل‌ای؛ عینان: جله‌و؛ ره‌کیب: رک‌یف، ئاو‌زه‌نگ‌ی؛
ره‌کیب‌دار: مه‌یت‌ر؛ جله‌ودار، پیاده‌ی گه‌ل سواران؛ سسور: وارش؛ شه‌ره‌ف: بلندی و گه‌وره‌یی؛
فهرخونده: مباره‌ك؛ سه‌عید: پی‌رۆز؛ سه‌بعه‌: جه‌وت؛ ستیاره‌: گه‌رۆك؛ سه‌بعه‌ی ستیاره‌: جه‌وت
نه‌ستیره‌ی گه‌زیده‌ له‌عاسماندا، نه‌چه‌قیو؛ ده‌ر: له‌؛ پورته‌و: شه‌به‌ق؛ ده‌وله‌ت: به‌خته‌وه‌ری.

پوخته‌ی مانا:

ئەي پادشای زۆر بەقەدر! خودای مەزن ئاگای لیت‌بی. سۆره‌تی «ئافاق‌تخا»- که خەلاتی سەر کهوتنی پێغه‌مبەرە لەسەر کافران - هەمیشە لە دەوری تویی. بۆ هەر کۆی جله‌ووەر گیرێ؛ زوهره قاصیدی رێگەت‌بی و زوجه‌ل بێتە مەیتەرت: رکیفە کەمت بۆ دابگری، تا سوار دەبیت. ئەو بورجە‌ی که مزلی توییەو کهوتۆتە ناو وارش‌ی شارو ناویان ناوه بورجی شەرەف، بەراستی بورجی شەرەفه‌و به‌ وجودی نازەنینت، شەرەفی پەیدا کردوه. یاخوا هەمیشە ئاوابی. هەمیشە هەر به‌خته‌وهر بی و گش‌روژت جه‌زنی پیروزی. جه‌وت ئەستێره‌ گهریده‌کانی عاسمانی، به‌ عاسمانی خول‌دەرەوه - که سەر‌گەردان چەرخی ده‌خۆن - به‌و گەراڤه‌ سه‌مه‌ره‌وه له‌ کارو خ‌زمەتی تۆین. تیشکی مانگی دنیا‌داری و سەر‌که‌وتن و به‌ختیاری وه‌ک گری مومی تۆ وایی، که گری مومی پێشه‌ تۆ، له‌مانگه‌شه‌و رۆشن‌تره‌. خۆره‌تاوی پایه‌به‌ری بروسکه‌ی رۆشنی تویی. تروسکه‌ی خودای ئەزه‌لی، بۆ سەر‌که‌وتن به‌سەر نه‌یارانی ده‌ولەت له‌تان‌جه‌کەمت دا بتروسکی. ئەستێره‌ی به‌ودمی عاسمان، تا هه‌تایه‌ یه‌ک له‌ کیشک‌گرانت بی.

٧ به‌رقی سو‌بووحی کو ئیشراقی ل‌ه‌ده‌ جانان ده‌ده‌ت
ئەو کو که‌شفا دل‌دەکت ره‌مه‌زه‌ک ژنه‌س‌راری ته‌بی

٨ رایه‌تا فه‌ت‌حی ژنه‌ص‌را‌ته‌ کو هەر مه‌نشور بو
شه‌ه‌سه‌واری فه‌رری سو‌بو‌حانی عه‌له‌مداری ته‌بی

٩ نه‌ی‌تنی ته‌به‌ریزو گوردستان ل‌ه‌ر هوکمی ته‌بن
صه‌د وه‌گی شاه‌ی خوراسانی د‌فه‌رواری ته‌بی

١٠ گه‌رچی ده‌ر ئیقلیمی راب‌بع هاتی ته‌ختی سه‌له‌نه‌ت
پادشاهی هه‌فت ئیقلیمان سه‌لام‌کاری ته‌بی

١١ چیمه‌نا سولطانی بی یه‌ک‌لا له‌یه‌ک باغی ته‌بت
گولشه‌نا خاقانی بی خاره‌ک ژگولزاری ته‌بی

١٢ ئی ژنه‌مرا ته‌ی موکه‌رره‌م سه‌رکه‌شی گت میثلی شه‌مع
به‌رسه‌ری تیخی ته‌وو مه‌قتولی موکاری ته‌بی

مانای وشه‌:

سو‌بو‌وح: خودا؛ ئیشراق: تیشک‌هاویزی؛ نه‌ص‌ر: سەر‌که‌وتن، یاری‌ده‌دان؛ مه‌نشور: ب‌ئاوک‌راو، شه‌کاوو
هه‌ل‌ک‌راو؛ عه‌له‌مدار: ئالا هه‌ل‌گ‌ر؛ ئیقلیم: مه‌ل‌ه‌ند؛ راب‌بع: چواره‌؛ سه‌له‌نه‌ت: ده‌سته‌لات و
فه‌رمان‌ره‌وایی؛ سولطانی؛ چیمه‌نی سولتانی؛ بنکه‌ی ته‌یموری له‌نگ‌بو له‌ئێران؛ موکار: تیزی موه‌ل‌گ‌ر.

پوخته‌ی مانا:

تروسکه‌ی نوری خودا، هرگا له‌صد جوره‌گیانان بدات؛ ده‌زانی چیان دهل‌دایه. رازان بو‌تو
ناشکراکاو رازداری نه‌ینی تو‌ییت.

ئالای مه‌مله‌کەت گرتت، هر بشه‌کی و سهرکه‌وتو بی. شاسواری شه‌وکه‌تی خودا، شه
ئالایه‌ت بپاریزی. نه‌ک هر کوردستان به‌ته‌نی، یاخو ته‌وریزیش هی تو‌بی و فه‌رمانه‌وای
خوراسانیش، سهر بو فه‌رمانت نه‌وی‌کات. هرچه‌ند له مه‌ل‌به‌ندی چوارهم چویه سهر ته‌ختی
گه‌وره‌یی. به‌ئاوتم پادشای هه‌و‌قورنه‌ی دنیا به‌ینه‌ سناوت. له‌ تیموری له‌نگ، زلت‌ری. له‌ خانی
مغول، گه‌وره‌تر. چیمه‌نی سولتانی تیمور، تاکه‌ گو‌له‌ میلاقه‌یه‌کی باغت‌بی. باغچه‌ی خاقان،
درک‌یک له‌ گو‌لزاری تو نه‌ه‌ینی.

هر که‌سیکی له‌فه‌رمانی به‌ریزی تو سهر‌کیشی کات؛ یاخو وه‌ک موم سهری به‌تیخ به‌برین
بچی و به‌رتیخی موکارت که‌وی.

۱۳ شاه‌باز نه‌چه‌ند په‌روازی ببالا بیت و رەت
دی دنیف توراته‌بیت و سه‌یدی شونقاری ته‌بی

۱۴ شاهی پوره‌یه‌ت ددیرت لی بسه‌می زیده‌یی
ساعه‌تا غه‌فله‌ت خویابی کوز دین باری ته‌بی

۱۵ هه‌ر سه‌ری ده‌وله‌ت هه‌ت، دی هه‌ر دنیف به‌ندا ته‌بت
هه‌ر که‌سی عاقل بتن، هه‌ر دی دچوکاری ته‌بی

۱۶ ئی دقیت نازاده بت دی چه‌ه‌فتیر لوطفا ته‌بت
هه‌رچی ئیستغنا ددل به‌ر مینه‌ت و پاری ته‌بی

۱۷ هه‌ر که‌سی قه‌سته‌ک ددل دی قه‌ستی ده‌رگاهی ته‌کت
ئی د‌خاطر نه‌رجوکت دی هه‌ر ره‌جاکاری ته‌بی

۱۸ ئی نه‌ ده‌وله‌ت‌خواهی هه‌ضره‌ت بت ژنیفا جان و دل
شوبه‌ه‌تی نه‌ه‌لی شه‌قا به‌ر قه‌ه‌رو نازاری ته‌بی

مانای وشه:

شاه‌باز: بازی‌سین؛ په‌رواز: فرین؛ کوز: پشت‌چه‌ماو، کوور؛ چوکاری: چاکیری، خذمه‌تکاری؛ نازاده:
سه‌ره‌ست؛ ئیستغنا: بی‌نیازی؛ پاره‌ن: ئه‌رجو؛ ئاوات، ره‌جا؛ هه‌ضره‌ت: حضور؛ هه‌ضره‌ت:
وشه‌ی ریزلی‌نانه؛ شه‌قا: به‌دبه‌ختی؛ شه‌قی: یاغی؛ نه‌ه‌لی شه‌قا: جه‌هنده‌می؛ قه‌هر: توره‌یی.

پوخته‌ی مانا:

نه‌وانه‌ی شاباز ئاسایی به‌رزه‌قرن، هه‌رچه‌ندی که بێن و بچن، هه‌ر ده‌که‌ونه‌ی تۆرێ تۆوه‌و ده‌بنه‌ راوی شمعاری تۆ. شای ئیرانی، هه‌یه‌یه‌ت و مه‌ترسی زۆره؛ به‌لام ئه‌وه‌یه‌شه‌ی لێ زیاده. ده‌مه‌وێ له‌خوت و خافله‌ په‌یدا بێ و پشته‌ی له‌ژێر باری تۆدا، دا به‌نه‌وێ. هه‌ر سه‌ره‌یه‌کی خوا به‌مخت و ئیقبالی دابی، خۆی ده‌خاته‌ به‌ر دالده‌ی تۆ. هه‌ر که‌س ئاوه‌زی له‌لا یته، هه‌ر خدمه‌تکاری تۆ ده‌کا، کێ بخوازی ئازاد بژی؛ چاوه‌نۆرێ به‌زه‌ی تۆیه. کێ ده‌یه‌وێ بێ نیاز بێ؛ به‌ر منه‌تی ئه‌و به‌شه‌یه‌ تۆ ده‌یده‌یه‌ی. هه‌ر که‌س نیازی له‌دلدایه، بێته‌ دهرگات نیاز ره‌وايه. کێ ئاره‌زوی هه‌رچی ده‌کا، با بێو له‌تۆ داوا بکا.

هه‌ر که‌س بێکیش به‌دل و گیان تۆی خوشناوێ؛ یاخوا وه‌کو جه‌هه‌نده‌میانی به‌د به‌خت، قه‌ه‌رو ئازاری لێ باری.

۱۹ ما به‌عیش و نوش و شاه‌ی ئه‌وقه‌ده‌ر عومری ته‌بت
چه‌نده‌کی سالیك موجه‌ده‌د (سالیکی موجه‌ده‌د) بێته‌و بێ، زاری ته‌بی

مانای وشه:

ما؛ ماو، باقی؛ عه‌یش؛ ژیان؛ عه‌یش و نوش؛ خوش رابواردن؛ شاه‌ی؛ شادی؛ شاه‌ی؛ خونکاری؛ قه‌ده‌ر؛ ئه‌ندازه؛ سالیك؛ سالیك؛ سالی؛ به‌ژماره‌ی ئه‌بجدی سه‌تویه‌که. قه‌رن، صه‌ت ساله. به‌و ساله‌وه‌ که قه‌رنی تازه‌ ده‌ست پێ ده‌کا، ده‌یه‌یه‌ سه‌تویه‌که؛ موجه‌ده‌د؛ تازه‌وه‌ کراو؛ موجه‌ده‌د؛ به‌به‌ره؛ بێته‌و بێ؛ هه‌ر بێن و بێن؛ زار؛ سازگار و موافق؛ زار؛ منال؛ زار؛ زه‌بون؛ زاری؛ لاوینی.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر باقی‌بێ و خوش رابویری. ته‌مه‌نت هێنده‌ درێژ بێته‌، که هه‌تا قه‌رن کۆن ده‌بن و سه‌ره‌له‌نوێ تازه‌ ده‌بنه‌وه، هه‌مو قه‌رنیک تۆ هه‌ر لاو بێ و زه‌مان دايم له‌گه‌ل تۆدا سازگار بێ، تۆ هه‌میشه‌ هه‌ر خونکار بیت.

شیاوی باسه: نیمه‌ی دوهمه‌ی ئه‌مه‌یه‌ته، وا نوسرابو: «چندکی سالیك مجدّد بیت و بیزاری ته‌بی» منه‌ت بارم خوێنده‌واران له‌من باشتی بزنان. هه‌ژار

۲۰ هه‌ر که‌سی نه‌ ژجان دوعاگوێ و ئه‌ناخوانی ته‌بت

گرتی بێ قه‌یداته‌و ئامانجی نواری ته‌بی

۲۱ مه‌دره‌کی عیلمی سه‌مه‌یری شه‌مه‌یه‌که‌ وه‌صفا ته‌هات

وه‌رنه‌ کی عالم‌به‌شه‌نی قه‌درو میقداری ته‌بی

۲۲ قەستو داخوازا «مەلى» دائىم زىچان و دل ئەقە
ھەر دېھندا خىزمەتتى پېش دەستى دىدارى تەبى

ماناى وشە:

نوبار: تازەكەوان؛ خىمىر: بىرەتتە لە دل و ھىنا؛ شەممە: كەمىك؛ شەئىن: رەوا، دەر بارە؛ مىقدار:
ئەندازە؛ مەدرەك: ھوى تىگەشتن.

پوختەى مانا:

ھەر كەس نزا بو تو نەكاو لە دلەوہ پەسنى تو نەدات؛ ياخوا لەزنجىرى تو دا شەتەك درى و بەتيرى
تو سەكەت بېى.

بە ئەندازەى زانست و ھەستى دلى خوم، ئەو كەموسكە پەسنەم داوى. دەشزانم لە ھەمو دىنيا
كەس بە ئەندازەى جەناپت پاىە بەرزو بەرىز نىە. لە دەست كى دى وەكو تو ھەى، پەسنت بدات؟
لە گيان و دلەوہ دەلىم: ھەر بو ئەوہى بە دىدارى تو شادىبىم؛ خىزمەتكارى و بەردەستى تو بویتە
ئەوپەزى ئاواتم.

«دیان پسنی میر شه‌رف»

- ۱ خانی‌خانان لامیعی نه‌جماته هدر پر نور بی
که‌شتی یا به‌ختی ته نه‌ز بایی موخالیف دور بی
۲ که‌وکه‌با سه‌عدا شه‌رف طالیع دنیف بورجا ته‌بت
داتنی تو ژچه‌رخی بالا شوبهی مه‌د مه‌نظور بی
۳ نه‌نجومی چهرخی موچه‌دده‌ب هدر ژذاتی ته‌ی شه‌ریف
که‌سبی نه‌نورای بکن حدتاکو نه‌فخا صور بی

مانای وشه:

خانی‌خانان: سه‌روه‌ری سه‌روه‌ران؛ طالیع: دهر که‌وتو، هه‌لاتو؛ طالیع: به‌خت؛ مه‌نظور: به‌رچاو؛
نه‌نجوم: نه‌جم‌گه‌ل؛ نه‌جم: نه‌ستیره؛ موچه‌دده‌ب: پشت‌کور؛ نه‌فخ: پف؛ صور: که‌له‌شاخ که‌قدیم
تی‌یان ده‌تو‌زاند وه‌ک شه‌ییوری ئیستا. بو‌ئاگادار کردنی دنیا له‌هاتی کاتی قیامت فرشته ئیسرافیل ده
که‌له‌شاخ ده‌تورینی؛ خوا فرمویه: (هه‌رگا ده‌صور توریندرا، باسی شانازی به‌ره‌گه‌ز له‌ناو ده‌چی)؛
سه‌هه‌رگاهان: ده‌مه‌و به‌یانان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی مه‌زنی هه‌مو سه‌روه‌ران! نه‌ستیره‌ی به‌تیشکی به‌خت، هه‌میشه هه‌روا پر نور بی. گه‌میه‌ی
به‌خت له‌بای پیچه‌وانه‌ی ژیان، خوا بی‌باریزی و به‌دور بی. هه‌ر وه‌کو ناوت شه‌ره‌فه، نه‌ستیره‌ی
شه‌ره‌فو ئیقبال، هه‌ر له‌ناو بورجه‌که‌ت دابی. تا له‌و عاسمانه به‌رزه‌وه - که‌بریه‌تیه که‌ماله‌که‌ت و
سه‌ری له‌عاسمانی ده‌سوێ - وه‌کو مانگ تریفه‌ بداو له‌به‌ر هه‌مو چاوان دیاریت.
نه‌ستیره‌کانی عاسمانی، پشت چه‌ماوه هه‌تا روژی قیامه‌تی دی، له‌نه‌ستیره‌ی ئیقبال، تو،

تیشک و روناکی وەرگرن. خوږ بهایانان بهرله جیی تر، گزینگ له کوشکی تو دهدا. دیاره به نیازه ههمو روژ، روشنی له زیاره تی تو به نصیب بی وئوسا به سهر دنیا بهی دا، پمخشان بکات. (دیاره کوشکی میر له جزیری لهجیی تر بهرتر بهووه ههمول گزینگ لهوی داوه.)

٤ نهخته را ته ژپه ده یا غه بیی نه گهر بیتن ظهور
دی بتن (نصف النهار) ی وەر شه بی ده بجور بی

٥ (آية الكرسي) و (نه نعام) هه یکه لا توخی ته بن
بی نیهایهت پور مرادو بی عه ده ده مه تصور بی

٦ هه رکه ناری وەر گهرینی پیغه عه زمو هیممه تی
رایه تا فه تحی بنه صرا (لم یزل) مه نشور بی

٧ خه یمه تا نوری عینایهت ظل مه مدودی ته بت
سوره یی (أم الكتاب) ماداری هه ضرهت سور بی

٨ پاشی نهوشیروان دییم دی حاکمی عادل توی
میثلی حاتم دی بدانی دهرجیهان مه شهوور بی

٩ ما جزیری شو بهی داری ته ختی ههفت ثقیلم بت
ههم بهوکم و سه لطنهت نه سکه ندهرو فه غفور بی

مانای وشه:

نهخته: نهستیته؛ نصف النهار؛ نیوهرۆ؛ ده بجور؛ تاریکی توخ؛ هه یکه ل؛ هه ما یه ل و نوشته؛ پیغه؛ بوی، بولای؛ ظل؛ سیهر؛ مه مدود؛ دریز کراو؛ أم الكتاب؛ سوره تی فاتح؛ نهوشیروان؛ پادشایه کی ئیران بو به خاوه نداد ناوی کردوه؛ حاتم؛ عاره بیکی هوژی طمی که به ده هنده ناوی دهرچوه؛ دان؛ بهخشین؛ توخ؛ جوققه ی پاشایه تی.

پوخته ی مانا:

وهك له پیشه کی باسکرا؛ له زهمانی میر شه ره فدا، شاری «جزیرا یوتانی» وارشیکی له بهردی تاشر او لیکراوه. ههمو قورعان له بهرده کان هه لکه نراوه. مه لا ده لی؛ نهستیته ی تو، نه گهر له بهرده ی بهر پیوار له شهوی تاریکه شهودا بیته ده ری؛ دنیا ده بیته نیمه رو، له بهر خوا ده پارێمه وه نهو قورعانه به سوره تی فاتح او نه نعام و ئایه ته لکه کورسی و تیکراوه، ههر وهك له وارشی شاره کی پایتمخت پارێز گارن؛ نوشته ی جوققه ی سه ریشته بن. هه میشه سه ر سه لامهت بی و به ههمو ئاواتان بگه ی و سه ر کهوتنت به سه ر دوژمن، له بنه نه یهت. به ره و هه ر کوی بریار بده ی هیرش بهری، ئالای پیروزی و سه ر کهوتت شه کاوه بی و، قهت نه نهوی. تیشکی بهزه بی خودایی، وه کو

سيهر ده گهلت بي و سيهرت كورتي نه هيني و هر خاومن پايه و سايه بي. سوره ي پيروزي فاتحنا،
 وارشي ده ورو بهرت بي و له به لايان بت پاريزي. بهيري من، فرمانرواي هره بهداد، پاش
 نهوشيروان هر تو بوي. به بهخشينيش وهك حاتم، ناويانگت ده روا. به هوميدم شاري جزيرا
 بو تاني. پاتهختي هر كهوت ئيقليم بي و به شهو كمت و حوكم راني، وهك ئه سكه ندهرو فغفور بي.

۱۰ ميثلي جهم جاما. زهرين خالي نه بي ته ژبا ده يي
 دا ژخه مرا شادمانی دائيما مه خمور بي

۱۱ ما دباغي عهيش و نوشي هر بسازو نه رغتون
 كامران و كامبه خشو و دلخوش و مه سرور بي

۱۲ چه نده كي شيرين بسور دهر به ندي ديوانا ته بن
 به ندي شاپوري ته بن تا خوسره وو شاپور بي

ماناي وشه:

جهم: كورته ي ناوي جه مشيد كه پادشايه كي ئيران بو؛ مه خمور: سهر خوش؛ دهر به ندي: خدمه تكار ي
 ده سته و نه زهر؛ دهر به ندي: نه شوينه ي شيريني فهر هادي لي بو؛ شاپور: كور ي شا؛ شاپور: ناوي
 پادشايه كي ئيران بو كه هير شي كرده سهر عه رهبان و په نجاهه زار ديلي لي گرتن و شاني سمين و به په تيكيه وه
 به سته وه و عه رب به ناوي شاپوره كه ي شانان (ذوالاكتاف) ناوي ده بن؛ خوسره و: پاشا، ميردي شيريني
 فهر هاد، شاپور ويته كيشيك بو بيه ده لالي خوسره و، شيريني بو تاو ده كرد. مه لا له وشيهره دا، زوري ته له
 ناوه ته وه.

پوخته ي مانا:

وهك جه مشيد خاومن شكوي. جامت دنياي تيرا ديار بي. هه ميشه له باده ي شادي مرو پزي و
 هر گيز پياله ت خالي نه بي. له باغي خوش گوزه راني هه ميشه دلشاد و سازبي و شاهه نگو به زمت
 بگه ري. به مراد بگه ي. خه لكيش به مراد بگه يه ني و هيچ كه مايه سي نه هيني. هر چي جوان و
 خوين شيرين و دل ده كيشن به ره و خويان، نو كه ري ده سته و نه زهر بن له ديوانت. هر چه نده شاو
 سازده هيه له دنيا دا، بيته نو كه ري كور ي تو، هه مو فرمانرواي نامو، وهك عاره بيان لي بقه ومي
 به ده ستي شاپوري ئيران، خوسره وو ده لا له كه شي و شيرينه كه ي دهر به ندي شي، خدمه تكار و
 كاره كه ري مالي تو بن.

۱۳ هيندي كو روژو شه قن تيك عيدو له يلي قه درين
 جام مه دام پر باده بت، لي نه ژميا نه نگور بي

۱۴ شوبه‌تی روح‌القدس عه‌ردی تو پی لی داینی
سه‌بزه‌وو ره‌یحان و نه‌سرین و گولی مه‌نقور بی

۱۵ هه‌رده‌ری نه‌علی فه‌ره‌س شوبه‌ت بوراقی قی که‌فت
چه‌شمه‌یی چه‌یوان ژنه‌و عه‌ردی موباره‌ک فوربی

۱۶ ما ته‌عومری خضرو نوح و مولکی (ذوالقرنین) بتن
گوته‌دا چه‌رخ‌ی موله‌ممه‌ع هه‌ر بته‌ مه‌عمور بی

۱۷ خاصی ته‌شریفات‌ه بن ده‌ریاو ده‌ربه‌ندی عه‌جه‌م
دا خه‌لاتین هه‌ر سه‌حه‌ر سه‌د زه‌رکه‌ش و مه‌عمور بی

مانای وشه:

ئه‌نگور: تری! لی‌داینی: لی‌داده‌نیی! مه‌نقور: دندوک لی‌دراو! نه‌عل: نال! بوراق: ئه‌و فرشته‌ی بوبه
ئه‌سه‌ی پیغه‌مبه‌رو بو میعراج سواری بو: فوربون: فیچقه‌کردن: نوح: پیره پیغه‌مبه‌ریک بوه تا ته‌مه‌نی
نوسه‌تو په‌نجا سالی ده‌گه‌ل ئومه‌ته‌که‌یا ژیاوه. باوه‌زیان بی نه‌هیناوه. نه‌فرین و توکی لی‌کردون. خو‌ی
گه‌میه‌ی له‌ دار تاشیوه‌ هه‌وال و که‌سو کاری خو‌ی و له‌همو زنده‌وه‌ریکیش نیرو میویکی تیناوه. ئه‌وسا
باران دای کرده، لافاو دنیای داگرتوه. هه‌رچی جانه‌وه‌ر له‌دنیان جگه له‌وانه‌ی ناو گه‌میه، له‌و لافاوه‌دا
خنکاوان. گه‌میه‌ش له‌پاش له‌هی نهمان، له‌سه‌ر دوندی کیوی «جودی» له‌ کوردستان نیشته‌وته‌وه. نیرومی
تیک به‌ربونه‌وه‌و ژیانان به‌سه‌ر گرتوته‌وه: موله‌ممه‌ع: بریقه‌دار کراو: مه‌عمور: ئاوه‌دان: ته‌شریف:
خه‌لات: ده‌ربه‌ند: به‌نده‌ر: مه‌عمور: مه‌خمه‌ر، قه‌دیفه.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رچه‌نده‌ی روژو شه‌وی تون، جیژنه‌و له‌یله‌تو له‌قهدربن؛ پیالته‌ هه‌میشه‌ پر‌مه‌ی بی. به‌لام باده‌ی
تری نه‌بی. باده‌ی خوشه‌ویستی خوا‌بی. وه‌ک نازانم کی گوتویه:
له‌ ئه‌سپایی فه‌ره‌ج سالونی عه‌یشت پر ته‌داره‌ک بی

شه‌وت هه‌ر روژو روژت جه‌ژن و جه‌ژنت لی مباره‌ک بی
یا خوا له‌کوی بی داده‌نیی، ودمی وه‌کو شوین پای فرشته‌ جوهره‌ئیل وایی. له‌ ودمی ئه‌و، ئه‌و
زه‌مینه‌ پر‌بی له‌ سه‌وزه‌و ره‌یحانه‌و غونچه‌ی خه‌ریک پشکوتن و لقه نه‌سرین. یاخوا نالی ئه‌سپه‌که‌ی
تو، وه‌هه‌ر زه‌مینیک ده‌که‌وی، ودمی ئه‌سپه‌ بالداره‌که‌ی پیغه‌مبه‌ری که‌ به‌سواری ئه‌و چوه میعراج،
بوویش هه‌بی. ئاوی ژیانی له‌جی نالی فیچقه‌ بکات. ته‌مه‌نت وه‌کو ته‌مه‌نی نوح خدران، هه‌ر
له‌دو بی و پاتشایه‌تی ذوالقهرنه‌یت به‌ نصیب‌بی که‌ باجی له‌ روژی ئه‌ستاندو پی‌شی به‌ عاجوج
باجوج گرت. تابه‌تی خه‌لات دانیت بن به‌ندمر گه‌و ده‌ریای ئیرانی و، له‌ به‌هره‌ی وان، هه‌مو روژی
له‌ به‌یاندا - که‌ ته‌شریف دینیه دیوانی - سه‌تان پارچه‌و بالاپو‌شی زه‌ری و مه‌خمه‌ر، به‌سه‌ر نزیکانی
خوت‌دا، دابه‌ش بکه‌ی.

۱۸ گهرچی دهر دیوانی هه ضرهت پور هه قیرین شو بهی مور

چه شمی ته چه شمی سوله یمانی بحالی مور بی

۱۹ ئی نه وهك گوی بی سه روپا بیت دبه ندا خدمه تی

ما دچه وگاتا ته ههر په ركه نده وو مه قهور بی

۲۰ مالیسانی من دوعا گویی لدهر حق وه صفی خان

مه مظهری سیررا كه لامی وهك دره ختا طور بی

۲۱ ههر دمه دهی تهو نه نای سینده وو قهلبی مه لی

بی تهفاوت قولزوما پور لوئلوئی مه نثور بی

۲۲ ژاستانی دهوله تی غایب نه بی جار هك «مه لا»

دا ژفه رمانی موكه رره م ده مده م مه نمور بی

مانای وشه:

هه قیر: بی نرخو سوک؛ مه قهور: غه زب لی گیراو، تی شکاو، خه مگین؛ لیسان: زمان؛ مظهر: دیاری

دهر؛ دره ختا: دار؛ مه نثور: پهرژ؛ موكه رره م: به ریزو حورمه ت؛ مه نمور: فهرمان بهر؛ بی تهفاوت:

بی فهرق.

پوخته ی مانا:

خانی سلیمان ئاسایی، من خوم له باره گای تودا - كه پریه له پیاوی گه وره - وهك میروله دیته

به رچاو. به لام توش هه وهك سلیمان، له میروله ی ده پیچاوه، به چاوی خوشی و به زه یی

وه ملاوینه. هه ركه س وهك گوی گرو و مرو بی پاوسه بو به هره ی تو هه لئه سور؛ گوریه تی له بهر

كاشوی تو، سه رگه ردان و په ربلاوو تیك شكاو بیت. زمانم له په سنی تودا، وهك چیروکی تهو داره یه

كه له طور ی موسای دده واند. دار نه یه دده واند، خودا دواندی. خودایه، كه توی خوشده وی.

په سنی تو فیزی زمانی به ستم زمانی مه لا ده كا. له وساوه كه په سنت ئه دهم، دل و سینهم وه كو دهر یا

پرن له مرواری پرژاو.

هه رگیز مه لای لدهر گای خوت دور مه خه وه، با هه میشه گوی به فهرمانی به ریزی جه نابت بی و

شانازی به بهختی بكات.

«بیانی‌باش»

به‌شیوه‌ی سه‌رهن‌دی (ترجیع‌بند)

- ۱ (صَبَاحُ الْخَيْرِ) خانی من
توی روح و روانی من
تعالی‌الله چذاتی تو
نه‌وه‌ك قه‌ندو نه‌باتی تو
حیاتو راحت‌جانم
وهره‌بیناه‌ی‌یاچه‌هقان
- ۲ (صباح‌الخیر) مه‌ستا من
خومارو مه‌ی په‌رستا من
ژمه‌قصودان توی به‌س من
ژغه‌یری ته نه‌فیت كه‌س من
دبه‌ندا زولفی چه‌وگانم
وهره‌بیناه‌ی‌یاچه‌هقان
- ۳ ژوی زولفی، ژوی به‌ندی
سیه‌چه‌شمی سپی زه‌ندی
شوبی شه‌مع و شه‌مالم نه‌ز
ضه‌عیفم وه‌ك هیالالم نه‌ز
قه‌بولولرا بئه‌فانم،
وهره‌بیناه‌ی‌یاچه‌هقان
- ۴ قه‌بولوبرا شه‌فو روژی
نه‌نی ماهی، شه‌فه‌ق روژی
كو دورم نه‌ز ژوی حوری
ژواد‌ی نه‌یمه‌نا طور‌ی
- شه‌هی شیرین زه‌بانی من
ببت قوربان ته‌جانی من
چوی شیرین صیقاتی تو
یه‌قین روح و حه‌یاتی تو
(صَبَاحُ الْخَيْرِ) یاخانم!
بینم به‌ژن و بالایی
- له‌طیفا جام‌بده‌ستا من
توی مه‌قصودو قه‌ستا من
بین به‌رچه‌رخ‌ی نه‌طله‌س من
بره‌شتوزین موقه‌وو‌ه‌س من
(صبح‌الخیر) یاخانم
بینم به‌ژن و بالایی
- ره‌هابم لی ژپه‌یوه‌ندی
ته صوهم شوبه‌ه‌تی قه‌ندی
ژبه‌ر حوببا ته‌لالم نه‌ز
صیفته گویین دكالم نه‌ز
(صبح‌الخیر) یاخانم!
بینم به‌ژن و بالایی
- لسه‌روی ترحو بشكوژی
ته صوهم شوبه‌ه‌تی دوژی
تنی جاره‌ك لسه‌ر سوری
ته‌جه‌لالا كر دنیف نوری

ژوی صوهتی دل و جانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۵ ژحوسنا وی ته‌جه‌لایی یه‌دی به‌یضاو بالایی
چوه صفان بیتم خه‌به‌ر نایی وه‌لی دل جه‌ذبییی دایی
نه‌هشیارم ژوی به‌رقی ژ زهر تاجی لسه‌ر فهرقی
سپیده دا هه‌تا شهرقی به‌لی نائیخمی فهرقی

ژضهر بی‌عیشق نالانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۶ ظه‌ریفی نازکی شه‌نگی صیفت حوری پهری ره‌نگی
بروژئرا تو هه‌قه‌ده‌نگی دوره‌شتوزین سیه ره‌نگی
کشاندن لی نه‌وه‌ک جارن خه‌ده‌نگین قه‌وسی نو باران
ژره‌نگی شیرو موکاران ره‌شانندن سینه وه‌ک باران

ژوی ضهر بی‌پژئشانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۷ قه‌که چاره‌ک خه‌ت و خالان لسه‌روان مه‌سنه‌دو بالان
بخونه لی مه‌عه‌بدالان بینین عیدو سه‌رسالان
ئیحازه‌ت دی مه‌ده‌ستوری پهری ره‌نگی صیفت حوری
ژنیقا ظولمه‌ت و نوری بنوشین مه‌ی دقه‌رفوری

ژدل تالانی خالانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۸ ژشه‌هکاسا کو قه‌رقه‌ف تی مه‌یا نورین موشره‌رف تی
نیشانه‌ک دلبه‌ری که‌فتی ژبومن هر سه‌حه‌ر خه‌ف تی
ژوی جامی دنوشم نه‌ز سه‌حه‌ر له‌و نه‌ی له‌وشم نه‌ز
ژعامی لی دپوشم نه‌ز بجان هه‌ر لی دکوشم نه‌ز

کو غالیب مه‌ست و سه‌کرانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۹ وهره پئشبه‌ر مه‌لایی خوه شه‌هیدو موته‌لایی خوه
بشه‌فقه‌ت که‌لیقای خوه «مه‌لا» نه‌مرت بدایی خوه
مه‌سیحایی لییماران که‌سین گه‌زتی دو ره‌شماران
شه‌هیدین شیرو موکاران کری ئامانجی نو باران

لدیداراته‌هه‌یرانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

مانای وشه:

صبح‌الخیر: به‌یانی باش؛ شه‌هی: پادشای؛ شه‌هی: جیی ئاره‌زو؛ یا: نه‌ی؛ خانم: گه‌وره‌ی من؛ خانم:

خاتونه که؛ په یوه نډۍ: گرفتاری، گیر وده یی؛ نه نۍ: همنه، تویل؛ وه لۍ: وه هالیۍ؛ به لۍ: ثاری؛ به لۍ: به لام؛ نائیخمۍ: ناخه مۍ، نای یخه مۍ؛ زهره ب: لیدان؛ زهره ب: ژه نینی موزیک؛ عه بدال: دهر ویش و هه لوه دا؛ سه رسال: نه وروژ؛ قه رقه ف: باده؛ پیښه ر: روبه رو؛ مه سئو پال: پالو پشت.

پوخته ی مانا:

شیاوی باسه: هه مو وشه دژواره کانم مانا کرده وه. خوینده وار ده یان زانی. شه گهر گوی نده ینه یه که به یه کی وشه کان؛ مانا که وای لی دی:

۱۰ به یانت خوش و گهش خانم
له بسکت دایه تای ژیانم
بلیم تو چهنده شیرینی؟!
نه تو گیانی نه تو ژینی
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۱ له مہستی چاوه کهت مہستم
به نازو غه مزه ناوهستم
له جوانیت بویه پیری من
ته نۍ هه رتوی له پیری من
په نای بومن که سی بومن
خه نیم تاتو هه سی بومن
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۲ دلۍ به ربۍ له که زیانت
له په نجه ی ناسک و جوانت
نه وینداری ژیان تالم
گری تیچو په رو بالۍ
له تاوان یی سه روز مانم
وهره روناکی چاوانم

۱۳ خودا، لهو به ژنو بالایه
پشیوی خسته دنیا یه
گریکی خوا له طور جاری
نه من دیتم له تالاری
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۴ شه‌وهی بسکول و کاکوتی
به‌رو سینگى سپى و سوتى
له‌هه‌رلا ریزی بشکوژی
ده‌دهن پرشنگو تیروژی
سپینده‌ی لاملو قوتی
په‌لو پوزی خرو خوتی
کلاوی زیر له‌سه‌ر روژی
دلهم هه‌ر ده‌ستی ده‌کروژی
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
وه‌کودل‌خانه‌ویرانم

۱۵ له‌شوخی و ناسکی و شه‌نگی
په‌ری‌زاده‌ش په‌زی رهنگی
که‌زیت وه‌ک جوته ره‌شمارن
مژولت تیری په‌ردارن
له‌چاوی مه‌ست و سینه‌نگی
روحم که‌وته نه‌فه‌س‌ته‌نگی
بروت وه‌ک شیرى موکارن
به‌ره‌و جهرگم سه‌ره‌و خوارن
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

۱۶ له‌روژی جیژن و سه‌رسالان
بهرسه‌حالی بی‌حالن
چنا قه‌ومى نه‌گه‌ر وایی
نه‌وه‌نده‌ت با له‌رای خوابی
که‌دارو ده‌سته‌لیت هالان
بهرمو بیته‌دیار خالان
یه‌قینم کابه‌که‌چ نابى
ده‌گه‌ل دلدار دلت چابى
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

۱۷ له‌باده‌ی به‌رده‌میم روانی
دلهم بوراوه‌نه‌وعانی
له‌وی روژیوه‌بیپوشم
وتم رازیکه‌ده‌یپوشم
له‌وینه‌ی رومه‌تی جوانی
له‌هوش‌خوم‌چوم‌له‌رامانی
په‌روش و مات و خاموشم
به‌لام هه‌یه‌اته‌تی‌کوشم
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

۱۸ بزه‌ی نه‌و ته‌نکه‌لیوانه
له‌ره‌ی نه‌و شه‌گره‌سینوانه
نه‌خوشی‌چاوی به‌خومارم
مه‌لای ژاری به‌ئازارم
شیفان بو‌شیت و دیوانه
له‌گش‌نازاری هه‌توانه
به‌نازانت بریندارم
ده‌با نه‌مرم بکه‌چارم
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

وه‌ره‌روناکی‌چاوانم

«بئی جوانان»

۱ صه‌نه‌ما سور ژصه‌مه‌د، شه‌وق ژحه‌ق دایه‌ وجودی
گهر عه‌زازیل بدیتا، نه‌دبر غه‌یری سجودی
غهرق بوم نه‌ز دغه‌ما عیشقی دوه‌قتی سه‌ه‌ری بو
کو ته‌جه‌للایی جه‌مالی لمیثالی به‌شه‌ری بو
نه‌ ژله‌ونی به‌شه‌ران من دیه‌ لی دیمی زه‌ری بو
نه‌ز دبییم روحی قودوس بو بخوه‌یا حورو پهری بو
له‌و بحوسن و نه‌ظه‌ری ره‌مز ژسورا قه‌ده‌ری بو
خه‌مری‌یین سه‌یر ل‌دیم حه‌لقه‌ لدورا قه‌مه‌ری بو
صه‌د خه‌ده‌نگ دانه‌ جه‌گهر سینه‌ ژسه‌ری بی به‌که‌ری بو
له‌م ئیش و نه‌له‌مان زی‌ده‌ ژتیرا قه‌جه‌ری بو
دل ژمه‌ بویه‌ په‌له‌ک جان و جه‌سه‌د تیک سه‌قه‌ری بو
له‌ومه‌ شه‌ب تا بسه‌ه‌ر ناله‌یه‌ وه‌ک مه‌غنی‌یی عودی
صه‌نه‌ما سور ژصه‌مه‌د، شه‌وق ژحه‌ق دایه‌ وجودی
گهر عه‌زازیل بدیتا نه‌دبر غه‌یری سجودی

مانای وشه‌:

عه‌زازیل: شه‌تان، مه‌له‌ک تاوس؛ سه‌رب: زه‌ر؛ به‌که‌ری: له‌ت‌ویه‌ت؛ قه‌جه‌ر: خوش‌به‌ز، به‌یی؛
قه‌جه‌ر: ناوی عه‌شه‌ره‌تیک‌ی مغولی‌بو. که‌ ته‌یموری له‌نگ سالی ۸۰۳ هینانیه‌ ئیران و شه‌رکه‌ری
صه‌فه‌ویانیش بون. له‌ سالی ۱۲۱۰ را تا ۱۳۴۴ کوچی مانگی پادشایه‌تی ئیرانیان له‌ده‌ستابو؛ په‌له‌ک:
پولونیک، په‌نگریگ؛ سه‌قه‌ر: جه‌مه‌نده‌م؛ مه‌غنی: مه‌غنه، ئاواز؛ عود: سازیکه‌ وه‌ک تار ده‌چی.

پوخته‌ی مانا:

شه‌پالیک‌ی که وه‌ک بت ده‌پهرستم من، تروسکهو شو‌قی نوری خوايه؛ دیتومه له دنیا‌يه.
ته‌گهر شه‌یتان له‌باتی بابه‌دم، یارمی بدیتایه؛ هزار سوژده‌ی ده‌برد یه‌کجی به‌رهو شهو به‌ژنو
بالایه.

به‌یانیک بو که پرشنگی خودای جوانی، وه‌کو عینسانی خو‌ی شاندام. به‌رهو ده‌ریای ته‌وینداری و
خه‌می هاندام. له‌گیزاویا نو‌قوم بوم؛ بی‌سهر و شوین چوم.

به‌دیممن ئاده‌میزاد بو له‌بر چاوم؛ به‌لام جوانی وه‌ها سه‌وزهو به‌نازو غه‌مزه، قه‌ت نابی
له‌دنیایی. بلیم خو‌ری و پهری بو؟ نا. ده‌لیم ههر عه‌زهرتی جو‌برایله هات‌بوه به‌رچاوم.

له‌ره‌ی پهرچم به‌دم سره‌ی به‌یان له‌و مانگی رو‌خساره‌و له‌ده‌ره‌ی سی‌وی کولمانی،
نمونیک‌بو له‌کرده‌ی جوانی بی‌وینه‌ی ده‌سی ره‌نگینی خوی جوانی. وه‌بر تیری ته‌اشای دام؛ به‌

په‌یکانی بژانگ پی‌کرام و جه‌رگم ته‌نجن ته‌نجن بو. خودا هاوار! به‌چی ئاو داوون شهو تیری
بژوانه؟! له‌جی تیری قه‌جهر فیشته‌ر به‌ده‌ردو ئیش و پرژانن. له‌دیداری برو‌ی لاری، له‌شو گیانم

به‌یه‌کجاری، وه‌کو کوانوی قه‌لاشکاری، له‌گوین ته‌ندوری گر‌سوره، له‌خور هالاوو تینی تی. دل‌ی
چول و بیابانم پهره‌نگیکه که له‌و چوله له‌به‌ریا بی. له‌تاوی دیتی چاوی، ده‌نالیتم به‌سوتاوی،

شه‌وو روژ ده‌نگی نالینم، وه‌کو بلو‌یزو شمشاله له‌گالیندا.

شه‌پالیک‌ی که وه‌ک بت ده‌پهرستم من، تروسکهو شو‌قی نوری خوايه؛ دیتومه له‌دنیا‌يه.

ته‌گهر شه‌یتان له‌باتی بابه‌دم، یارمی بدیتایه؛ هزار سوژده‌ی ده‌برد یه‌کجی به‌رهو شهو به‌ژنو
بالایه.

۲

نه‌ظه‌ره‌ک وی به‌شه‌ری له‌ب شه‌که‌ری خو‌ری سرشتی

نادرم ته‌ز به‌می و که‌وئهر و خو‌رین ده‌بهشتی

ئی دی‌یه شهو بخوه جاره‌ک ده‌جه‌نیم کو به‌هش تی

ته‌ژوان قه‌وس و که‌فانان چخه‌ده‌نگن ده‌وه‌ش تی

ته‌وه من شافی‌یی ده‌ردان مه‌چحاجه‌ت بن‌قشتی

گهر بکت هوسن و جه‌مالا خوه ته‌جه‌لا ده‌کشتی

دبتن به‌یتی قودوس، ته‌هلی زیارات ژحه‌به‌ش تی

سینه پوت خانه یه‌ئیرۆ، مه‌ژدیم و قه‌دو قشتی

بدلی ساده چکم ته‌ز؟ کو ته‌جه‌لا نه‌گه‌هیشتی

ته‌وه من قبیله‌یی جه‌به‌ت دقایم و دقه‌ودی

صه‌نما سوژ ژصه‌مد، شه‌وق ژحه‌ق دایه وجودی

گهر عه‌زازیل بدیتا نه‌دبر غه‌یری سجودی

مانای وشه:

سرشت: ماكو ٿاميان؛ نادر: نادم؛ ئى ديه: ئهوى ديتويه؛ شافى: شقادىر؛ نقش: نوشته؛ كه نشست: همم كليسا، همم نويزگى جو؛ پوت: بت؛ جبههت: توپل، روبهرو؛ قيام: ههلسان؛ قعود: روڻيشتن.

پوخته مانا:

نيگاي چاوپيكي ٺه جوانه - كه چاوى هوريه كانيشي لهبر پرشنگي هه لئايه - و له تاسه ي ليوى شيريني، تكه ي ليكاوى دهميانه، به باده ي پاكو ئاوى كه وٺه رو حوري به هه شتى گهر وه گورم؟ شيټو ديوانهم. ئهوى جارئك ئهوى ديبى؛ ته گهر جارئك وه سهر هوش بيتهوه، سهيره. ته تو بروانه لهو جوته كه وانانه ي برويانى و سهرى نوكى برؤلانى - كه په يكانان ده بارين - چراست هاويژو توندو تيزو لهش دا ييزو دل ييكن. ئه من جهرگم به سهر تهو نوكى په يكانانه وه ماوه و به خور زوخاوى هه لدينى. بزيشكى وا له كو ي بيم به دهرمان و به هه توانان بريني گيان وه برزينى؟ عيلاجى دهردي دلداران نه لوقمان يي ده چارين و نه كاري نوشته نوسانه. به ته نيا ياره چاره، ههره و كو ئازار لهوى رايه، ئه ويش دهرمانه بو دهرم.

ته گهر پرشنگي روخسارى، له گوشتيكي كليسا، ورشه ورشى يي؛ حبه شيانيش به رهو خو ي راده كيشي بينه كرنوشى. «مهلا باسى له دايك بونى عيسامان وه بير دينى. كه ته ستيريك له هه نداو غاره كه ي زيدي، قه تيس مابو. مهجوسى و پياوى جى گه وره ي حبه شيانيش - كه بهو ته ستيره وه هاتبون - به هو ي ته ستيره كه زانيان مه سيح هاتو ته دنيا وه.» له نويزان دا، له نسوزدهم دا ته من كرنوش به رهو يارم ده كه م. له دانيشتن له هه ستانا هه ميشه روبه دبهرم و ته ويستا كه دل و گيانم وه كو بتخانه ييك وايه و بتي من كو لم و پهرچو كه ي گهش و ئال و رهشى بون خوشى نازداره. دلى ساكار چليپكه م من؟! به يي پرشنگي دلدارى.

«مهجوى» ده لى:

سهر كه شور يكي نه يي، من زر كه تالم بوچى به؟

دل كه عيشقيكي نه يي، شوشه ي به تالم بوچى به؟

شه يال يكي كه وهك بت ده پيهرستم من، تروسكه و شوقى نوري خوايه؛ ديتومه له دنيايه. ته گهر شه يتان له باتى بابه دم، يارمى بديتايه؛ هزار سوزده ي ده برد يه كجى به رهو تهو به زن و بالايه.

۳

قبيله يا نه هلى دلان گهر يكتن كه شف جهمالى

يا ته جهلا كه ژهر تاجو پهران قهوسى هيلالى

كى بدل كا فره ئى سهجده نه بت جبههت و خالى

يا نهدت شه هده بئايات، دوى و هقت و مه جالى

(ليلة القدره) بمن نهو سهعتو عيده دسالی

شهقکه کر پهرده هلالی سهحهری شوخو شهپالی

نهییساندیم ژنهوارو سوری شوبهی شهپالی

مهشها مهست شهکهر لهب بمهدا مهی ژپهپالی

نهگهام سهجده بیم پور خهجلیم نهز ژویمصالی

حادری بهرقی لدلدا، ژتهجهلالا وشهودی

صهنهما سور ژصهمد، شقوق ژحق دایه وجودی

گهر عهازیل بدیتا ندبیر غهیری سجودی

مانای وشه:

پهژ: پهره تاوس که سازاده خانمان له دهووری تانجه زیړه کهی سهریان دهدان؛ شههده: شاده وئیمان، شایه تی؛ مهشها: روښت، رابرد؛ خهجلیم: شهرمهزار بوم؛ حادری: فهوری.

پوخته ی مانا:

نه گهر جاریک بهرهو ته هلی دلان، - یارم - په چهو روپوش لهرو لادا؛ کهوانه ی مانگی دوبرو کهی، له خوار تانجو پهراندا بیته بهرچاوان؛ دهی کی هینده کافر بی و دلی رهش بی، نه چیته سوژده بو نهو توپل و خالانو نه کا باوهر به وهنده ثایه تانه ی وا له روخساری نهوا دیارن؟ شهویک. شهونا. له نیوانی شهوو روژا، - که تازه بهر به بیان دهنگوت - بهزه ی بهمنی ههژار داهاتو روبه ندی لهرو لادا. بهدینی چاوی دل پشکوت، له سهیری بهژن و بالای شوخو شهنکی، واقو وژ دامام. له دلکیشی و له مهستی چاوه کانی، ههر گرم گرت. له چه شنی مومی داییسام. به مهستی هات بهلاما، نهو شه کرلیوهو به مهی جوانی مهسی کردم. له شهرمانا له بیرم چو که سوژده ی بوهرم شهوسا. بروسکه ی روژی روخساری، دلی گرتم. له جیوه کاری خوی کردو دلی بردم. چلون سوژدهم له بیرچو؟! خواجه توبه.

شهپالیکی که وهک بت دهیپهرستم من، تروسکهو شوقی نوری خواجه؛ دیتزمه له دنیا به. نه گهر شهیتان له باتی بابه دم، یارمی بدیتیه؛ ههزار سوژده ی دهبرد یه کجی بهرهو نهو بهژن و بالایه.

روهنی یا چه شمو چرایامه نزام هیژ دبیرم

کو دزندانو حه بس خانه یی وی به ندو نه سیرم

ژخه دهنگین قه جهری سینه تهژی گهزمه ووتیرم

دل دنیف حهلقه یی زولفا سیه ها بو ژعه بیرم

تیک بهریشان ژلهفو شهتری و تایین ژحه ریرم

تو هه یی من ددنی لهو ددنی به گلهرو میرم

زیرو مال نه چي نه دیرم ته ددیرم نه فه قیرم

ژ نه قیناته شه پالی دشه قان شوبهی نه دیرم

ژله بی له علی شه کهرباری ته وه که کهرو شیرم

مه ژسر تا بقدهم صوهتنه وه که ناته شو عودی

صهغه ما سور ژصهغه، شوق ژحق دایه وجودی

گهر عهزازیل بدیتا نه دیر غهیری سجودی

مانای وشه:

روهنی: روناکی؛ تو ههیی من؛ تو بو من ههیی؛ ته ددیرم؛ تو ههیه؛ نه دیر: ئاگری سر چیا؛ عود: نه وعه داریکه بو بخور ده سوتین.

پوخته ی مانا:

توی بو شهوی به ختم چرای. تو سو مایی چاوه کانمی. من هه بهو بیره وه ده ژیم که گیر و دهی
شهوینی تو مو له بهندی تو ره ها نايم (يان، ئاخو هيچ له ییری ماوه که من یه خسیرو دیلی ویم؟
هه ناوم پر له تیری تيله چاوی تو - که له تیری کاری قه جهر، هه سته م ترن - دل م ده ناو گهوی
ره شی هه ره بو خوشی که زیته دا، سر گهردانه. وه کو بسکی لول دراوت، وه که گولینگه ی سهرو
شهده وهوری لاری بان کلاوت - که له سر ئاوریشمی پر چان په ری شانن - په ری شانم. کی له من
به خته وه تره؟ هه تا تو م هه ی، خو م به به گلر، به میری میران ده زانم. جا با زیرو مال شک نه بهم.
تا تو م هه ی، نا لیم هه ژارم. له سایه ی شهوینی تو وه، هه مو شه وگار، به هو ی گری دهرونمه وه -
وه کو ئاگری سر چیا - له هه مو ئا قاران دیارم. له سای باسی لیه ئاله شیرینه که ت، هیته خویتم
شیرین بو، قسه کانم چیه ی شیرو شه کر ده دن.

هه م ئا گرم له شهوینت هه م بخورم، بو خو م ده خو م داده سوتیم دو که له که م - که یادیکی توی
تیکه له - بوئی له عودو بخوران، زور خوشتره. تو مه خلوقیکی تایه تیت.

شه پالیکی که وه که بت ده په رستم من، تروسکه و شوقی نوی خواجه؛ دیتومه له دنیا یه.
ئه گهر شه یان له باتی بابه ده م یارمی بدیتایه؛ هه زار سوژده ی ده برد یه کجی به ره و شه به ژنو
بالایه.

۵

بی حیساب شوخو شه پالی «له می» قه هرو غه ده ر کر

نه نه م ئاتینه خه پالی نه لالی مه نه ظه ر کر

قه ط نه کر شه فقه، لیباسی غه ضه بی زیده دیر کر

عیلله تا جه ورو جه فاوو نه له می جی بجه گهر کر

عه لاندین ذفیراقی سته می سینه بکه ر کر

ناه! حه تتا مرئی نه ف ژمه را داغو که سه ر کر

سه‌فهره شامو عیراقی له‌م خوه‌ش لازم و‌فه‌ر کر
 بمه‌دا ژه‌هرو ره‌قییان دده‌قی شه‌هدو شه‌که‌ر کر
 ئەم بوین پی‌تو په‌ره‌نگ، له‌و ژو‌یصالی مه‌حه‌ذر کر
 نازک و نه‌ی شه‌که‌رو خوب و شرین قه‌ددو خدودی
 صه‌نه‌ما سوژ ژصه‌مه‌د، شه‌وق ژحه‌ق دایه و‌جودی
 گه‌ر عه‌زازیل بدیتا نه‌دبر غه‌یری س‌جودی

مانای وشه:

قه‌هر: غه‌زه‌ب؛ غه‌ده‌ر: بی‌شه‌رتی؛ عیله‌ت: سه‌به‌ب؛ عیله‌ت: نه‌خو‌شی؛ عه‌للاندین: ته‌فه‌ری داین،
 خاف‌لاندینی؛ سته‌م: زولم؛ سته‌م: چه‌سته‌م و‌ژوار؛ که‌سه‌ر: خه‌م و‌کول؛ قه‌ر: کورته‌ی وشه‌ی فه‌رض؛
 پی‌ت: بلیسه؛ په‌ره‌نگ: س‌کل؛ خدود: کولمان؛ ده‌ف: ده‌م، زار.

پوخته‌ی مانا:

یاری چه‌له‌نگ و شو‌خ و شه‌نگ! ره‌نگه له‌مه‌لا دل‌ته‌نگ بی. له به‌لینی دیداری پاش‌گه‌ز بی‌ته‌وه.
 به‌خت ره‌شم هه‌ر به‌یادیشی‌دا نایه‌م. له‌ ئاو‌ر و‌یدانه‌وه‌شی، دوره به‌شم. سه‌ره‌رای بی‌ایلتیفاتی،
 به‌رگی غه‌زه‌بی پو‌شیوه و تیکو‌شیوه ده‌رده‌که‌م لی‌گرانتر کا. ده‌ردو کوانی زو‌ر به‌ژانی داخی دل‌ن و
 له‌ناو قولایی جه‌رگه‌دا جی‌خو‌ش ده‌که‌ن.

بو دیداری ده‌م خاف‌لینی و هه‌ر ئەم‌رو به‌سه‌به‌م پی‌ده‌کا. ئەم ده‌ستاو ده‌ست پی‌که‌ردنه، داخی دل‌ن
 هه‌تا مر‌دن. له‌ عه‌یه‌ت ده‌ردی ده‌رونه‌م، ئاو‌اره‌بوم؛ هه‌تا شامو عیراقیش چوم. به‌لام به‌چی
 سه‌بو‌ریم دیت؟ به‌راستی ناهه‌قی یارم له‌منی ده‌کا، له‌ ئەندازه‌ ده‌ر که‌وتوه. ژه‌ه‌ری دوری ده‌دا
 به‌من، که‌چی شو‌فارو به‌دکارم، له‌ ده‌وری ئەو، هه‌مو رو‌ژیک روی ده‌بین و له‌ ره‌واقی هه‌نگوینی
 ده‌می شیرینی، ده‌م شیرین.

راستو ده‌وی، من مافی گله‌ییم نه‌ه. ئەو به‌ژن شو‌خ و شیرینه‌ی، وه‌ک قامیشه شه‌کر ده‌چی.
 ئەو کولمه‌ ئال و ناس‌کانه‌ی، له‌ په‌ره‌ی گولی گول‌او‌ی ناس‌کترن. چو‌ن به‌رگی ئاگر ده‌گرن؟ من‌یک
 که له‌ تینی ئەوین، گر‌م به‌رزو هه‌مو گیانه‌م بو‌ته‌ پو‌لو؛ ده‌بی له‌خوی بیاریزم. وا‌گریمان فه‌رموی
 مه‌لا با بی‌ته‌لام و به‌بینی. چو‌ن ده‌وی‌رم به‌چه‌ دیاری و له‌و ناس‌که‌ نزیک بیه‌وه؟ یاری من له‌و
 بتانه‌یه که ناشی په‌ر‌سیاره‌که‌ی تخون که‌وی.

شه‌پال‌یکی که وه‌ک بت ده‌یه‌رستم من، تروس‌که و نوری شو‌قی خوایه؛ دیتومه له‌ دنیا‌یه.
 ئەگه‌ر شه‌یتان له‌باتی باب‌ه‌ده‌م یارمی بدیتایه؛ هه‌زار سو‌ژده‌ی ده‌برد یه‌ک‌جی به‌ره‌و ئەو به‌ژن و
 بال‌ایه.

تیری نیگا

به شیوه‌ی کلکه‌دار (مُستزاد)

۱ یارامی قَلْبی بِسِهَامِ اَللَّحَقَاتِ! هِنَهَاتِ نَجَاتِی
مازال فِدَاءُ لَكَ رُوحِی وَخِیَاتِی مِنْ قَبْلِ مَمَاتِی

مانای وشه:

یارامی: ئە‌ی هاوێژەر؛ قَلْبی: دَلَم؛ بِسِهَامِ: به‌تیرانی؛ اَللَّحَقَاتِ: نیگایان؛ هِنَهَاتِ: زۆر دورە، چە‌تو‌نە؛
نَجَاتِی: ززگاریم؛ مازال: هەز هەیه؛ فِدَاءُ: قوربان؛ لَكَ: بۆ‌تۆ؛ رُوحِی: گیانم؛ وَخِیَاتِی: ژیانیشم؛ مِنْ
قَبْلِ: لە‌پێش؛ مَمَاتِی: دە‌می مەرگم.

پوخته‌ی مانا:

ئە‌ی ئە‌موکە‌سە‌ی دَلت کردم به ئامانجی تیری نیگات! زۆر دژواره ززگاریم بێت. گیان و ژینم
قوربانی تۆن. هەر به قوربانیشتی ده‌کە‌م، هە‌تا ماوم و نە‌فە‌وتاوم.

۲ نَمَقْتُ اِلَى بَابِكَ يَا قُرَّةَ عَيْنِي! بِالذَّمْعِ كِتَاباً
اَشْهَدْتُ عَلَى الْوَجْدِ مِدَادِي وَذَوَاتِي بَيْتٌ مِنْ غَبْرَاتِي

مانای وشه:

نَمَقْتُ: نو‌سیم؛ اِلَى بَابِكَ: بە‌ره‌و دەرگات؛ قُرَّةَ: فێ‌نکایی؛ عَيْنِي: چاو‌م؛ بِالذَّمْعِ: به‌ فرمێ‌سک؛ كِتَاباً:
نامە‌یه‌ك؛ اَشْهَدْتُ: ئاگادارم كرد؛ عَلَى: لە‌سەر؛ وَجْد: ئە‌وین، تاسە، مە‌یل؛ مِدَادِي: مەرە‌كە‌فم؛ وَذَوَاتِي:
مەر‌كە‌ف دانە‌كە‌شم؛ بَيْتٌ: بێ‌رسە؛ مِنْ: لە؛ غَبْرَاتِي: فرمێ‌سكانم.

پوخته‌ی مانا:

فێ‌نکی و سو‌مای چاو‌ه‌كانم! نامە‌یه‌ك به فرمێ‌سکی خو‌ینین نو‌سی‌و بو ئاسانه‌تم بە‌زی‌ كرد.

مهره که فو دهواته کهش به ئه وینی منیان زانی؛ ده توانی له ئه شکم پرسی.

۳ مَذَّ زَيْنَكَ الدَّهْرُ بِأَزْهَارِ جَمَالٍ يَارَوْحَةَ حُسْنٍ!
أَخْجَلْتَ طَلَّ الْوَرْدِ بِحَبِّ الْجَنَاتِ بَيْنَ الْعَرَمَاتِ

مانای وشه:

مَذَّ: لهوeta؛ زَيْنَكَ: رازاندویتهمه؛ دَهْر: زهمانه؛ أَزْهَار: گولان؛ جَمَال: جوانی؛ رَوْحَة: باغچه و گولجار؛ حُسْن: جوانی؛ أَخْجَلْتَ: شهرمه زارت کرد؛ طَلَّ: ئاونگ، شهونم؛ حَب: دانه؛ وَجَنَات: وجنه گول؛ وجنه: کولمه؛ بَيْن: نیوان؛ عَرَمَات: نوخته گهلی رهش له سهر سپی.

پوخته ی مانا:

لهوساوه دهستی زهمانه به جوانی تووه خهریکه به گولانت وهده رازینیو، تو ی کردوته باغچه ی گولان؛ ئاونگ له شهرمی ئاره قی دانه دانه ی، دهوری خالانی سهر گوئانت، سهر داده خاو زور ته ریه.

۴ جَلْبَابٌ دُجَى صُدْغِكَ الْهَابِ فُوَادِي يَحْكِيكَ عِيَانًا
نِيرَانٌ جَحِيمِي خُجِيتَ بِالشَّهَوَاتِ مِنْ كُلِّ جِهَاتٍ

مانای وشه:

جَلْبَاب: سهرپوش؛ دُجَى: تاریکی؛ صُدْغ: لاجانگ؛ الْهَاب: گرپه گرتن؛ فُوَاد: دل؛ يَحْكِيكَ: بوته ده گیریتهمه؛ عِيَانًا: به ئاشکرا؛ نِيرَان: ئاگر؛ جَحِيم: جهه ندهم؛ خُجِيتَ: به ریهوار بوته؛ الشَّهَوَات: ئاره زوگه گول؛ مِنْ كُلِّ: له گش؛ جهات: لایه نان.

پوخته ی مانا:

بسکی رهشت - که لاجانگیان داپوشیوی و هاتونه سهر کولمه ی سورت - ئاشکرا تیت ده گه یه نی؛ که دلهم چون گرپه ی به رزهو ئاگری ئه وین له دلم - که وه ئاگری دوزه قه - له هه مولاهو ئاره زوی دیداری توو رهشایی بهختی نه گبه تم، دای پووشیوهو له بهر چاوی تو نه دیوه.

۵ فِي ظِلْمَةٍ أَصْدَاغِكَ مَذَّ أَصْنَحِ مِسْكَ يَاطْبِي خَرِيمٍ
قَدْ أَخْرَقَ فِي الصَّيْنِ قُلُوبَ الظُّلُمَاتِ نَارَ الْخَسِرَاتِ

مانای وشه:

فِي ظِلْمَةٍ: له تاریکایی؛ أَصْدَاغ: لاجانگان؛ أَصْنَح: گه زیاهو، بوته؛ مَذَّ: کهوتوته به ره به یانه وه؛ ظَمِي: ئاسک؛ الظُّلُمَات: ئاسکان؛ خَرِيم: ئه ندهرونی مال؛ قَدْ: لیره دا به مانا بی گومان؛ أَخْرَقَ: سوتاندی؛

فی الصّین: لهچین؛ قلوب: دلان؛ حَسرات: عجزه‌تو تاوانان.

پوخته‌ی مانا:

هەر له‌وساو، له شه‌وی که‌زیه‌کانت‌ه‌وه‌ بونی میسک، له سپیایی به‌ربه‌یانی لاجانگت په‌رژو بڵاوه؛ به‌کۆمه‌ل که‌زانی چین - که میسکی چاک والای‌وانه - و تیگه‌یشتون میسکیان ره‌واجی نه‌ماوه‌و ناگاته‌ئو بۆنه‌ میسکه‌ی له‌تیسکی بسکی تۆوه‌ دیت. به‌عجزه‌تو تاوانه‌وه‌ن، بگه‌نه‌تو. زو‌ریش ئیره‌ییت پی‌ده‌به‌ن، که تۆی کارما‌زیک‌ی مالی، گرو‌ت له‌وان بر‌دۆته‌وه. به‌ئاگری ئیره‌یی‌و تاسه، سوتا‌ون و دلیان له‌سو‌یت پ‌روکاوه.

٦ کَم تَحْرِقُ أَحْشَايَ وَفِي فَيْكِ زَلَالٌ وَالشَّارِبُ مِنْهُ
يَحْكِي خَضِرًا مَوْرَدُهُ مَاءَ حَيَاتٍ لَا فِي الظُّلُمَاتِ

مانای وشه:

کَم: چه‌ند؛ تَحْرِقُ: ده‌سو‌تینی؛ أَحْشَايَ: هه‌ناوم؛ فَيْكِ: ده‌می‌تو؛ زَلَالٌ: ئاوی شیرین‌و ره‌وان؛ شَارِبُ: خو‌ره‌وه؛ مِنْهُ: له‌و؛ خَضِرًا: سه‌وزه‌گیا؛ خَضِرًا: عجزه‌تی خ‌د‌ری زینده؛ مَوْرَدُهُ: شو‌ینی خو‌اردنه‌وه‌ی، کانیه‌که‌ی؛ مَاءَ حَيَاتٍ: ئاوی ژیان؛ فِي الظُّلُمَاتِ: له‌تاریکستان‌دا.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌و لێ‌وه شیرینه‌ی تو، له‌بان ده‌می بی‌چکه‌لانه‌ت - که سه‌رچاوه‌ی ئاوی ژیا‌نی شیرین‌و فینک‌و ره‌وان - هه‌ر که‌سی خوا به‌ختی‌ب‌داو له‌و لێ‌وانه‌ی تو هه‌لم‌زی؛ وه‌ک سه‌وزه‌یه‌ک له‌ئاوی ژیا‌ن پاراو بو‌ی، قه‌ت سیس‌نا‌ی. یان، وه‌ک خ‌د‌ری زینده‌ی نه‌مر، گه‌یشتۆته‌ سه‌رچاوه‌ی ژین؛ نه‌ش گه‌یوه‌ته‌ تاریکستان، هه‌تا که‌ی دل ده‌سو‌تینی و هه‌روا تینوم ده‌هێلیه‌وه؟ ده‌ به‌زه‌یه‌که‌ت پیماییت.

٧ مِنْ «أَحْمَدَ» فِي لَيْلَةِ أَصْدَاغٍ وَبَلَّاحٍ لَاحَتْ كَلِمَاتُ وَشَهْهَلٍ يَسْمَعُهَا: دَهِ بَيْسَى: فَاح: بُونِي
مَنْ يَسْمَعُهَا فَاح بِمِسْكَ الدَّعَوَاتِ جَيْبُ: دَل، نَاوَمَرُوك: غَدَوَات: به‌یانا‌ن.

مانای وشه:

بَلَّاح: خو‌ین شیرینان، جوانان؛ لَاحَتْ: دیاری‌دا؛ كَلِمَات: وشه‌گه‌ل؛ يَسْمَعُهَا: ده‌ی بیسی؛ فَاح: بونی بڵاو‌کرده‌وه؛ دَعَوَات: نزایان؛ جَيْبُ: دل، ناو‌م‌روک؛ غَدَوَات: به‌یانا‌ن.

پوخته‌ی مانا:

چه‌ند وتاریک له‌په‌سنی شه‌وی که‌زیا‌نی‌و، به‌ربه‌یانی لاجانگی سپی‌و جوانی یاری‌نا‌زدار، له

جہنگہی بہرہ یاندا، ئہ حمہدی دلدار در کاندی؟ کی بیان ییسی بونی میسکیان لی ھہ لدہ مژی. کہ
لہ ناوہینانی بسکی، بون خوش و بہرہ رامہ بون.

چرای کوردستان

پور ژدیناته غه‌ریبم خانم
 هه‌ریجان ته‌شنه‌له‌بی له‌علاقم
 موسیف و جورعه‌گه‌شی هیجرانم
 له‌و شو‌بی دایره‌سه‌رگه‌ردانم
 بدل ئاته‌ش ژجه‌گر بریانم
 عاشقی نازک و مه‌جیوانم
 گولی باغی ئیره‌می بوه‌تانم
 چله‌بیعت به‌شه‌رو ئینسانم؟
 ده‌ری یایاری لریزا‌صانم (یان، سانم)
 صبه‌هی عیده‌وو ئه‌ز پی‌زانم
 خواه‌ش برینداره‌کی بی‌ده‌رمانم
 ژخودیرا قه‌که به‌ندا به‌ری‌یی
 نازکی نه‌ی شه‌که‌ری سورپه‌ری‌یی
 ژته‌سه‌ر تابقه‌ده‌م هه‌یرانم
 دل دبه‌ندا گریها زولفانم
 نوقطه‌یا دائیره‌یی زیندانم
 باده‌نوشی قه‌ده‌خی حیرمانم
 له‌و په‌ریشانم و پور ئیشانم
 تومه‌بین بی‌سه‌رو بی‌سامانم
 شهب چراغی شه‌بی کوردستانم
 لله‌ال‌خمد چعالی شانم
 له‌و دئیقلیمی سوخه‌ن خاقانم
 کوبکیراته سه‌حه‌ر قوربانم
 جاره‌کی شه‌فقه‌که، روحم! جانم!
 دین به‌ری حوری میثالی زه‌ری‌یی

مانای وشه:

موسیف: دل‌بداخو خه‌مبار؛ جورعه: قوم، فر؛ حیرمان: بی‌به‌شی؛ سامان: دارایی؛ بی‌سه‌رو سامان: بی‌سه‌رو به‌ر؛ بوه‌تان: مه‌ل‌به‌ندی بو‌تان له‌کوردستان؛ شهب چراغ: چرای شه‌و، گه‌وه‌ری هه‌ره‌نایاب که به‌شه‌و ده‌تروسکی؛ عالی‌شان: پایه‌به‌رز؛ صان: سه‌گان؛ سان: رانان، رانراو.

پوخته‌ی مانا:

سه‌روه‌ره‌که‌م! بو دیدارت زور به‌تاسه‌م. سه‌رتاپام له‌سه‌ر هه‌تا پیت سه‌رگه‌ردانه که چه‌ند جوانی؟ گیانم تینوی دینی لیوی تمه‌نگ و ئالته. دلم گراوی که‌زیانته. پرل‌مداخه‌م، ژه‌ه‌ری دوریتم چی‌ژتوه.

لهزېندانى ئهوينىڭدا، بومەتە نوختەى ناوەندى. بۇيە جەغزى سەرگەردانمۇ لەگش لا بىدەرەتەنم.
لەجيات بادە، بىبەشىم لەدىدارى تۇ، دەرڭورد درا. دلم وەك ئاگرەدائىكە، جەرگمى لەسەر
دەبرزى. پزلهزانو پەرىشانم.

دلدارى خوين شىرىنەنم! دۇستى ناسك و نازدارانم! لىم مەروانە كەوا بىسەرو سامانم.
تاقەگولەى بەهەشتەكەى مەلبەندى چىاي بۇتانم! بومە شەوچراى كوردستان. بامناسن كەمن
چتو مروقيكم، چون كەسيكم. سوپاس بوخوا، لەسايەى ئەوينى تۇو؛ جىلندو پاىەبەرزىم. خوم
لەريزى دلداراندا جىكرەدەو، خو بەسەگى دەرگاى يار دەزانم. بۇيە وا گفە رەوانمۇ لەمچاو
شاعيران قاقانم. دەزانم سەبەنى جىژنەو مەنت دەوى بو قوربانى؛ چونكە هەرچەند بربىندارى ئەوينى
تۇم، بەلەش ساغمو، نامگەرەكە دەرمان بىرىم، لە ئەوينى رزگارم بى. دەسا گيانە شىرىنەكەم!
بەزەت بەگيانى مەندا بى. بىكە لەراهى خودادا، دوگەمى سەينە بىرازىنە، با بەرلە قوربانى كەردن،
بروانمە ئەوسەنە جوانەت. تۇ وەك حورىت، تۇ دىن بەرى، تۇجوانتەرىن سەوزمەزەنگى، تۇناسكى،
تۇ وەكو قامىشەشەكرى - لەبالادا - تۇ وەكو پەرى دلكىشى.

۲

سوسەنىن تازەو مىشكىن والان	بەس پەرىشان كەلسەر سەرمالان
قەكە جارەك تۇ دۇورا خالان	ژدل ئەم داينە بەر چەنگالان
خەنجەرو شىرو رمىن قەتتالان	نەظەرى وەرەدە صاحب حالان
كو ئەسىرىن دەستە حەيىالان	لەو ئەلف تىن مە دەرەفىن فالان
كولشكى رەقەمى سەرسلان	توى مورادا مە ژەرەرە بالان
زەمەزو دەنگو زمىنە لالان	جەذەبەدا مە بەهزار ئەحوالان
لەو دىنالىن ژنەسەق عەبدالان	كو بەمەستى ددرن يەك بالان
عەنەرىن خەمى و سوسن ئالان	صوهروزەر، شەترى وچىچەك ئالان
مىصرىيان دل مە ژخو كە كالان	تە ژقەوسو قەزەجىن خەلخالان
كو بوين دايرە شوپەتەت هالان	خەمىرىين خەم زەدە نىسبەت دالان
كو چەقاندەنە ژرەنگ كوپالان	مىصرىيان وەرەدە بەر سىقالان
زۆھرە رەنگى و شەفەق موشەرى بى	دىن بەرى حورى مىثالى زەرى بى

نازكى نەيشەكەرى سوزبەرى بى

ماناى وشە:

والا: بەرزو بەقىمەت؛ مالان: ملان؛ سەرمال: دەسمالى سەر، سەرىوش؛ قەتتال: كۆزەر؛ حەيىال:
خاپىنوك؛ بالان: باتايان؛ لال: بىزمان؛ ئالان: رەنگ ئالان؛ ئالان: ھالان، لىك ھالان؛ خەلخال:
قول بەند، پاوانە؛ ھالان: خرمانانى مانگ؛ خەم زەدە: لارەو بو؛ كوپال: گۇچان؛ سىقال: مەشت و مال.

پوخته ی مانا:

که زیه کانت - که وهک میسکی به قیامتو، وهک سویسنی تهر و تازهن - بهس به سهر ده سماله که تاو له سهر ملان، بلاوبکه، جاریک له دوری خالانیان وهلا بده. ئهو بسکه سهر به قولاپانهت، چنگیان لهناو دلمان گیرن. ههم خه نجهرن، ههم شمشیرن. ههم رمی دلدار مرینن. فیله بازن بهرو خوینانمان ده کیشن. ده تو و مره سهرینکی دلداران بکه، چون ئه سیرن لهناو زیندانی پرچاندا. له ناچاری فالمان بو خومان گرتوه. ئهلفی هیئا. واتا: ساله که ی خوش ده بیو به دلدار ی بهژن ئهلفیک - که وهکو عرعر بهرچاوه - ده میتنه وه. وه شوین بهختی خومان کهوتین. ریمان کهوته نزیک ی تو. خر مه و زرمه و گرمه و قرمه ی، زیر و زنبه ری بی زمان - که له جوانیت سهر خوش بیونو ده ههژان، جهز بهو حالی لیمان هیئا. گشمان وهکو ده مان بین، وهک عه و دالانی شوین خالان، ناله مانه و، له ئه وینت و سهر خوشین، پالمان به به که وه داوه، تا نه کهوین و بونزیکیت گشتمان پاله په ستومانه. هه ی له وه ی زوتر بتگاتی. لاسک و کهزی عه نبه ری و له گوین لقه سویسنه ی تازه، لیک هالاون. گوئی ئالی سهر کولمانت، ده گهل گولینگه ی سهر پیچت، ویک ده که ون. باز نه و خر خال و لاسه ره و گول و گواره، له دوری مانگی روخسارت، به خه رمانه دینه بهرچا و. بسکه کانت وهکو دالیک چه ما ونه وه. سهریان وهکو گوچان. لاره. برو کانت - که وهک شیر ی میصر ی ده چن - دلی مه یان کرده کالان، ده ریان کیشو له خوین مشت و مالیان بکه. بهرنگ زوهره ی، به تیشک چه شنی مو شته ری، وهکو حوریه کی دین به ری و سه وزه رهنگی. نازکی و نه ی شه کر ئاسای. بو دلکیشان وهک به ری وای.

۳

سونبولین تازه موته نا نه کری	طوره ریا شهنگ مو طه ررا نه کری
خه مر یان شیفته، طوغرا نه کری	عه رعه ری. خاره و دیبا نه کری
دل و دین غاره تو یه غما نه کری	سه ری سه ودا زه ده سه ودا نه کری
گوهر یی نه رگسی شه هلا نه کری	کوشتی یی خه نجه ری بوررا نه کری
ساعه تی قی ساعه تی را نه کری	مه ژقهیدا خوه ته سه لالا نه کری
لی خه رامی ژمه، مه ستا نه کری	ژمه دل که عبه و بو تخانه کری
ده عوی دلبه ری یی دا نه کری	جیلوه یه ک میری و شاهانه کری
پیشی شه معاخوه، مه په روانه کری	دلی غه مدیده یی ما، شانه کری
لمه بی په رده ته جه لالا نه کری	وهه جهاره ک مه ته وه لالا نه کری
غه نجه کی قه نچ لمه لالا نه کری	جه گه ری ریش مو داوا نه کری
بکوژی عاشق و په روا نه کری	لشه هیدی خوه تماشا نه کری
ما، وه، دل بهر دکرن دلبه ری	دین به ری حوری میثالی زه ری یی

نازکی نه ی شه که ری سوز به ری یی

مانای وشه:

موټه ننا: نوشتاو، قهډکړاو؛ موټه ننا: ډولاینه؛ موټه ررا: لول دراو؛ شیعته: شیواو؛ سهودا: شیت، مامله، ټهوپن، رهش؛ گوهری: گوری، قوربان؛ ساعت: قیامت؛ تهسه لالا: سهبوری، تهرک؛ تهوه لالا: بهسهر کړدنهوه، دوستی؛ تهوه لالا: هه لوهډا، دورخراو.

پوخته ی مانا:

سونبولی تازه ی که زیانت بهډولا نه نوشتینیوه؛ لابسکان پیچو لور نهډه ی؛ بسکی ئالوز - وهك موری سولتان - ریك نهڅه ی؛ تافته و خارا دهبر بهژنی - وهكو عهر عهر - ی خوټ نه که ی؛ تا دل و دینمان تالان که ی و بهڅه نجهری مژولانت بمان کوژی و بمان که یه قوربانی نیرگی چاوی مهست و کالتو، سهری شیتی ټه ویندارمان، بوخوت نه به ی؛ ههر ټیسته قیامت رانه که ی، له زنجیری که زیه کانت رها نه بین؛ ټیمه دلمان بو تخانه یه که توی تیدای و له سایه ی تو بوته کابه. تو به مهستی و به له نجه و لار روی تی نه که ی؛ داوای دلبری بی وینه ی تیدا نه که ی و، خوټ دهر نهڅه ی که بزانت تو میرو شای دلبرانی، ټیمه نه که ی به په پوله ی بهرمومی روت. دلی څه مبارمان شاد نه که ی؛ هه میشه ههر دهرمان بکه ی، جاریك خوټمان نیشان نهډه ی؛ نازیکی زور نازنه نانه بهرامبر به مهلا نه که ی؛ که جهر که برینداره که ی دهرمان بکری - ههر دلداری خوټ بکوژی و گوی نهډه یه ی، ههر ته ماشای کوژراوه کانیشت نه که ی؛ چون پیت بلیم تو له دلبری ده زانی؟ تو دلبر نیت و دین بهری، ټه ی یاری سه وزه له رهنکی حوری ئاسا!

٤

هردوقه وسین ته ژقودرته نه ژیه نگ	ژی بمیزان برده سینن مه څه ده نگ
بدرن سینه بسره نجه پله نگ	روم پشت دت عهجه می بیته فره نگ
لی نه وهك واقعیه یاگیو په شه نگ	هلبتن قهنج ژنیف ئاته شی جه نگ
تین سواشی څه به شی ونوبی وزه نگ	تو دزانی چنه هه نگن چنه هه نگ
قه که له علان تو ژسهر شه ککه ری ته نگ	کوژموراداته بوین پیټ و پهره نگ
مهستی جه وراته مه بی بادو به نگ	بیته جانا لمه عالمه بویه طه نگ
ژجه فایاته نه ما قه ط لمه ره نگ	تو دزانی چده بیژت نه ی و جه نگ؟
ژجه بوهسته دنالن سهره ده نگ	مه دخونن قهډو به ژنا ته یی شه نگ
چبکم فیده، کو ئیقاره دره نگ	موطریان دانه که ون چه نگ ژچه نگ
دانه دت پهرده یی ئایینه یی زه نگ	کو ژچه نگامه بنالت څه ره چه نگ
وهك مه لای ی بهزار ره نگ ئاهه نگ	بفغان بیت ژبه ر صده فرسه نگ
نه کری تهرک توقی کافری یی	دین بهری حوری میثالی زه ری یی

نازکی نه میشه که ری سوزپه ری یی

مانای وشه:

واقیعه: روداو، جهنگ؛ په شه‌نگو گڼو: دو پال‌هوانی چیروکن؛ نویی: خه‌لکی ژوروی میصر که ره‌ش‌پیستن؛ سهرده‌نگ: به‌سته‌ی گورانی؛ خه‌رچه‌نگ: قرژال، برجی سهره‌تان له عاسمان؛ ناهه‌نگ: هم‌وای گورانی؛ فغان: هاوار؛ فرسه‌نگ: فرساق، پیوانه‌ی ریگه‌یه بریه‌تیه له چوار‌ه‌زارو چوار‌سه‌تو هه‌شتاو دومیتر.

پوخته‌ی مانا:

به‌و که‌وانه‌ی برویانمت - که کرگاری تاییه‌تی ده‌ستی قودره‌تین - ریک و پیک تیران بگره‌دل. با له هه‌ردولاوه که‌زیت، له‌سهر گون‌ات به‌یه‌ک بگهن. وه‌ک له‌شکری روم و عجم، پیکا بدن. با چاوه مه‌سته‌کانیشت - که وه‌ک فهره‌نگی ئیسلام کوژ، له‌هه‌زار کوشتن زور خیران - بینه‌ویزه‌ی گیانی سیسم. ورده‌خالت - که له‌گونین هه‌به‌شی و زه‌نگین و له‌ناو ده‌ریای جوانی تو‌دا، وه‌ک نه‌هه‌نگی تینو به‌خوینی دل‌داران دینه‌هرچاو - بینه‌هرچاو. باجه‌نگ جه‌نگی مه‌غو به‌ی و، له‌شه‌ره‌که‌ی په‌شه‌نگو گڼو - که شانامه‌باسی ده‌کا - هه‌سته‌م تریت، ئاگری جه‌نگ پیت‌وبلیسه‌ی بلند بی‌و، بیته‌کل بو‌سوتانی دل و گیانم، له‌دوا هه‌ناسه‌ی ژیانم‌دا، چاو‌پیکم به‌گر بکه‌وی. واتا: سهر‌کولمه‌ت بیینم - که له‌لا به‌لای بسکان‌دا، وه‌ک گری ئاگر له‌شه‌ودا، تروسکه‌ی دی - له‌م ئاواتم نیازم وایه، لیوه‌له‌عل ره‌نگه‌کانت - که تونگی ته‌نگی پرشه‌کریان داپوشیوه - بکرینه‌وه، به‌بزه‌و به‌بزه‌ییوه، وه‌دروم خه‌تیه‌وه و به‌فرموی: دل‌داری ژار، تو له‌میزه‌له‌تاسه‌ی ئیمه‌سوتاوی، گرت تیچو، بویه‌پولو، بویه‌سوتو، سوتاو چون ده‌سوتیه‌وه؟! ئه‌وسا بزه‌و زهرده‌خنده‌شت بیینم، ئه‌وه‌نده‌ی مه‌ستی ئه‌وینم، صه‌دئه‌وه‌نده‌ی تر مه‌ست‌بیم.

یاری نازار! گیانی شیرینی گش‌گیانان! خو‌ت شه‌یزانی که‌نات‌دینم. دنیای هه‌راو له‌به‌ر چاوه، وه‌کو دل و بینم ته‌نگه؛ هه‌رچی ده‌ی‌بینم - دور له‌تو - وه‌ک روخساری خوم بی‌ره‌نگه. ده‌گوی‌بگره، سه‌روبی لورینه‌وه و ده‌نگ دانه‌وه‌ی بلویرو چه‌نگ، دهنی من و دل و گیانه‌نزاره‌که‌م ده‌دن، که هه‌لوه‌دای دیداری به‌ژنی شه‌نگت بین و، به‌تینی ئه‌وینت بژین و، بیر له‌چتر نه‌که‌ینه‌وه.

به‌خته‌وه‌رم که له‌وه‌تا له‌سهر دنیام، گراوی داوی بسکانم. تیا پیربوم، گه‌یشتومه‌زهرده‌په‌ری ژیانی ئامانه‌تی دنیا. به‌ره‌و ئاسوگی جیهانی هه‌رمانی دل‌داران ده‌جم. زور زامی کاریم، له‌نازی چاوی مه‌ستی تو، له‌دل‌دان؛ که ده‌بنه‌مایه‌ی شانازیم له‌ناو یاران. به‌ئاواتم، هه‌تا کاتی ئاوابونم، بو‌ئوه‌ی دل‌م ژه‌نگ نه‌گری و دل‌رون و دل‌تیا بروم؛ به‌زم‌گیران، به‌بلویرو چه‌نگ و به‌ده‌نگ، له‌گه‌ل منا هاوده‌نگ‌بن و ئاوازه‌مان هه‌ردو عاسمانان دابگری و، له‌به‌ر تو بیاریینه‌وه، که ده‌غیله‌له‌و کافریه‌و دل‌دار کوژیته‌واز نه‌هینی. ئه‌ی دین به‌ری چه‌شینی په‌ری بو‌دل‌کیشی! ئه‌ی بالا قامیشه‌که‌ری سه‌وزه‌ره‌نگی شوخ و شه‌نگی خو‌ری ئاسا!

چخه ط ئيشكهستهو پورعینوانی
 الله الله ژچرهنگ ئینسانی
 بهسه گهر وهكته بدیرت ثانی
 كوجمهالهك وه مونهززه ثانی
 دمیثالهك بهشهری دادانی
 بنیشان قودرهتی بی نیشانی
 لجهمالا صمهدی بورهانی
 كوسههرگه بهمشى سهیرانی
 بسهر ئهفرازی و عالی شانی
 زینه تا حوسن و سورا خوبانی
 تو بشیرانی و لب شهكهری بی
 نازکی نهیشهكهری سور پهری بی

مانای وشه:

نهسخ: بی پرهو کردن و لهناودان؛ عیبرانی: جولهكه؛ مونهززه: پاك و بی خوش؛ ئهرزان: گوی بی نهدر، بی موبالات.

پوختهی مانا:

وهكو ریحانهی شك وای. بهلام بهچاوی كالترا، لهو نهرگسه كالانهی تو، كه لهچای بوتانی دهروین. خفت و خالی بهعنوان و پرلهنازت، دیوانی ناوی جوانانیا لهبهین برد. ئهی نامهخوا! تو چچوره ئینسانیکى؟ ئهگهر یوسفی جولهكه توبیینی، دهزانی دوههمی ههیه. تو حوریهکی لهگیان رسکای، سهرتاپات له تیشکی خوایه. گهوههیی ههر بو خودایه. جوانیهکی وا پاکى هیئا، خسته قاییلکی بنیادهم. ئیمه لهخواوه زانیمان كه تو نیشانی کری خوی بی نیشانی. تو لهناو تاریکی لهش دایتو، پرشنگ بلباو دهکتهوه. تو بهلگهی بو جوانی خودا. چونه جاریك مهلات ری نهدایته لات، تا سوژده بهریت بهریتو شانازی بهبهختی بکات؟!

تو نهك تهنیا گیانی شیرنی، گیانی گیانیسمان ههر خوتی. جوانی و دلکیشی ههموکهس، لهتورایه. تو تانجی سهری جوانانی و بهخوین شیرنی و رهزاسوکی، کهس تات ناکات. وهكو حوریتو دین دهبهیتو سهوزه رهنگی و نازکی وهك نهیشهكهری و پهری ئاسایی دلکیشی.

قصيدهى «يەلمومى عىشقى» پاشىل ئەلفە. لە زوربەى زورى دىوانە دەسخەت و چاىكراۋە كاندا، رەمكىشەو لە پىشەۋەيە. لە شەرحە عەرەبىيە كەدا، دوا خراۋە و نوسراۋە: «دەلىن ھى شىنخى جىزىرىيە».

لە بەر زورى شىعرەكانى، كە دوسەتو ھەشتاۋ چوار لە تەبەيتى دۇپارچەيەو لە بەر دژۋارى وشەكان و ماناكانيان، منىش رام گۆيزايە دواۋە. ماناى وشەكانم كردو بە سەرچلىش بە پىنى توانا، لە پوختەى ماناكانىش دواۋە. بە پىرىمن، تەنيا شەرحى ئەم قصيده، ۋەك پىۋىستە كىيىكى ئەستور و سەربەخوى دەۋى. كە پىرو بىزۋاى لىك جىاى فەيلە سوفاى لاھوت زان و خاۋەن مەنطق، شى كاتەۋە. ئەوسا فەرمودەى جىزىرى رۆشن دەبن. بەداخەۋە لە بەر بەر تەنگى جىگاگەۋ، نەفەس تەنگىم لە زانستا، ئەم ئەركەم بويىك نەھىنرا. ھىندەم توانى، رچە بو خويىنەر بشكىنم، خو ماندو كاۋ سەر لە سەرچاۋەكان بداۋ باشتەر لەخومى تى بگا. خودا ياربى.

ھەژار

قصیده‌ی صه تو چواره‌م

یہ لمومی عیشقی

۱ آله سه‌حه‌رگاها نه‌زهل	یہ لمومی عیشقی شو‌عه‌دا
نورا جه‌مالا له‌م یہ‌زهل	ذاتی ته‌جه‌لالیا خوه‌دا
۲ ذاتی ته‌جه‌لالا بولذات	بی‌ئیس‌مو ئا‌ارو صیفات
سیررا حروفین عالیات	خه‌فبو دسه‌ترو په‌رده‌دا
۳ ذاتی موقه‌دده‌س بو وجود	جوشش نه‌دابو به‌حری جود
وه‌صفو ئیضافات و قیود	یہ‌ک ری ته‌جه‌لالایی نه‌دا

مانای وشه:

یہ لموم: چۆله‌چرا، خه‌تیره؛ حروف: پیتن؛ عالیات: بندن.

پوخته‌ی مانا:

ئهی نامه‌خوا! له‌به‌ره‌به‌یانی هه‌ره‌ پێشین‌دا، چۆله‌چرای ئه‌قین هه‌ل‌کراو تیشکی‌دا. نوری جوانی خودای نهمر، هه‌ر له‌خوداوه‌ دیاری بو. هیشتا هیچ ناوو نیشانیکی بو خوی بزیار نه‌دابو که ئیمه‌ به‌و هویه‌وه‌ بیناسین. رازی پیته‌ به‌رزگانی ناوی خودا، هیشتان ئه‌ژیر په‌رده‌دابو. خودای گه‌وره‌، خوی هه‌ر هه‌بو؛ به‌لام هیشتان ده‌ریای به‌خشش به‌ روی ئیمه‌ دا‌پوشرا‌بو، هه‌ل نه‌قوئی‌بو. په‌سنی چنونه‌تی خودا، فره‌مانه‌گانی بو به‌نده، چاره‌نوسی قه‌ره‌به‌ختو به‌خته‌وه‌ران، دیار نه‌کرا‌بون.

۴ حوسن وجه‌مالی خواست‌ئه‌قین	قیکرا دیه‌ک ذاتی جقین
نورا قه‌دیم بو عیشق و قین	وان لیک نازو عیشوه‌دا
۵ عیشقا ژنورا لایه‌زال	حوسن و جه‌مالا بی میثال
ئه‌یساند یہ لموم و شه‌مال	دیسا خوه‌لی په‌روانه‌ دا

٦ حوسنو محه بيهت ههر هه بو
 موحتاجی حوسنهك دی نه بو
 ٧ بورهانی عهقل نهو كر قیاس
 نهووهل نهلیفی پی بناس
 ٨ نهونوره دایی شهوقو طاغ
 بهر قین خوه ئافیتن بلاغ
 حهق عاشقی ذاتی خو هه بو
 نهقلو ریوایهت پی وهدا
 ئیسسمو کهمالا تین دخاص
 قی نوری نهو پورتهو قهدا
 عالمه خویابو، ما دناغ
 رهنگ رهنگ بهرقو له معدهدا

پوختهی مانا:

جوانی خودا، نهقینی وسته؛ نهقین له ذاتی خودادا، هاته بهرهم. نورو نهقین لیکنر هالان و نازیان له سهر یه کدی ده کرد.

نهوین له نوری نهر بو. جوانی بی وینهش ههر خوابو. نورو جوانی که یانده یهك، ههر دوکیان ههم ببونه موم، ههم په پوله بو یه کتری.

جوانی و نهوین - وهك ذاتی خودا - قه دیمین. خودا بوخوی نهوینداری جوانی خو ی بو. ئاتاجی هیچ جوانیهك نهو، که جوانی خو ی پی تهواو کا. ئهم باوهره له ریوایهتدا هاتوه. عهقل به بهلگه دینهوه، خوا ی ناسیوهو بهراوردی ده گهل شتی تر کردوهو بو ی رون بو، که خوا هه بهو ناوی تاییه تی لی ناوهو بی که مایه سی زانیوه. خوا بهرانه بر بههرشتیک - وهك پیتی نهلفی نهلف و یا - سه ره تایه و پیته کانی تر له ورا یه و له وه وه هاتونه بهرهم. نهو یه که مه، نوری خو ی دهنیا گیراو پرشگی بلاو کردوهو تروسکه ی به چه ندین جورداو، عالمی دنه او خو پیچا.

٩ سو یحان ژره مزا خالیقی
 تافینه قهلبی عاشقی
 ١٠ مهعنا یی عیشقی بیم چی یه؟
 عهکسا جهمالهك صافی یه
 ١١ حوسنو محه بيهت ذاتهکن
 لی صورته و میرئاته کن
 ١٢ گهر دل بهرو، وه عاشقن
 ئایینه یی نورا هه قن
 ١٣ عاشق نهوه، دل بهر نهوه
 روح و به دهن گه وه هر نهوه
 ١٤ ههر شاهده کدا دیم ژدور
 خه ط ی غوباری نوقطه پور
 ١٥ هه رفین کشاندی کاتبی
 یه که یهك بئیسمی واهی
 ١٦ نورن ژسه رحه تتا قه ده م
 نورا سپنده صادقی
 له رزین و تاوو جه ذبه دا
 لهومن بچه شمی دل دیه
 لامیع دمی رئاتا مه دا
 مه عشوق و عاشق لاته کن
 هه ریهك دمهعنا یی خوه دا
 عارف دقیدا صادقن
 جی جی، دواندا جیلوه دا
 ظاهر نهوه، مظهر نهوه
 ههر شاهدهك دور دانه دا
 روحهك دبه خشی بره مزو سور
 کاتب ژبالا نوسخه دا
 نورا دروح و قالبی
 اعراب و جه زمو نوقطه دا
 نه ققاشی سه رمه شقی قیده م

۱۷ پى زه ييناند له وحى عهدهم
 نه فشكل و صورت چه شنه ئين
 نيسبت بوان نه سايه ئين
 ۱۸ عالمه بعالم نهو نه سهق
 نورا ته جه لايا توتوق
 ۱۹ هر هه يئه تا لى روح و جيسم
 هه ريه كه زيه كرا بونه ئيسم
 ۲۰ نه تيك هه وييا تين يه قين
 مه و هوم و لاشه موطله قين
 ۲۱ پورته و ژعه ينى نوره كى
 نهو سهر ددت يه ك فوره كى
 ۲۲ نهو شاهدين بيري ژعه يپ
 قى عالمى نهو تينه جه يپ
 ۲۳ رهنگ رهنك حوسنى صوره تان
 بالاو به زن و قامه تان
 ۲۴ شيرين له بين قهد نه يشه كهر
 زولغان ستار بو روژ دهر
 ۲۵ گولده سته يى نورين قيدم
 نهو لاله يى باغى ئيرهم
 ۲۶ هن نه سمهرن، هن ديم زهرى
 ويلدان و حورو نهو پهرى
 ۲۷ چه ندى بخه مل و ره و نه قن
 تيك جيلوه يى نورا حه قن
 ۲۸ حوسنا مونه ززه بى نيشان
 خالو خه طين عه نه ر فشان
 ۲۹ داروى حوسنا دل به ران
 بيته شهودا به صهران
 ۳۰ بنميته حوسنى رهنگ رهنك
 نهو عيشقه وان تينت بدهنگ
 ۳۱ سيررا كه لامى نه قده سى
 تيتن ته نه زول بى حسى
 ۳۲ وه دوين كو عوش شاقن هه بن
 وى شه مسى ئافاقن هه بن
 ۳۳ دا كفش بين كه و كه ب دچهرخ
 شبلى يو سه عدى ئالى فهرخ

هه ريه كه بيه كدى چه شنه دا
 نه صلن لبالا تهر هه ئين
 ته رتيب خه لاقى وه دا
 بو ئاينه نه سمائى حه ق
 عكسو خه ياله ك ساده دا
 كلكى كولى دانى ته ليسم
 لهو حه رف حه رف نه ندازه دا
 ئيسمين ژمه صدهر مو شته قين
 عه كسين دني ف ئايينه دا
 تين تين ته جه لا طوره كى
 لهو چه ند لبالب قه طره دا
 هر جيلوه لى دانى دغيب
 ديسا لها نهو جيلوه دا
 نه قش و نيگار ين ده ست خه تان
 شيرين له بان پور خه نده دا
 سيمين به رين نازك به شهر
 بسكان لمسكى طه عنه دا
 ده ستان ژنه نكو شتان قه لم
 ماوهر له لگان ژاله دا
 مه هپه يكه رن، سور مو شته رى
 هاتن ليباس و جامه دا
 ته زين ژحوسنا موطله قن
 عيشقا نه زل پى شيوه دا
 وى لى نفيسى زهر كه شان
 هه ركه سى بوان دل يه غمه دا
 بخه مل و ليباس و زيوهران
 بيناهى يا هر ديده دا
 ناي و ده فو قانون و چه نك
 لهو وان بحوسنى نه غمه دا
 ده مدهم دل به سى نه نفه سى
 نه بگوفتو گويى قيصه ده
 دلدارو مو شتا قن هه بن
 دا كفش بيت دسپيده دا
 راين هزار مه عروفى كه رخ
 عيشقى دوان كه شفا خوه دا

- ۳۴ دا حوسن و حوبدن مه‌ظه‌ران
عاشق بخونن ده‌فته‌ران
- ۳۵ حوسن و جه‌مالو عيشقه‌يه
مه‌حبيب لهو حه‌تتا هه‌يه
- ۳۶ مه‌حبيب و خوبو دل‌به‌ران
دی خوه ژشباکو په‌نجه‌ران
- ۳۷ نهو لاله‌بين گول تازه‌تر
جی‌جی‌به‌ه‌قرا تينه‌ده‌ر
- ۳۸ رمزه‌ك غه‌ريب و فاطری
قووه‌ت ته‌نين راگری
- ۳۹ مه‌فهوم کوبو مه‌علوم ددل
بينت لیباسك پور خه‌مل
- ۴۰ له‌فظو عیارات جامه‌يه
لی‌خه‌مل حوسنه‌ك زنده‌يه
- کفش‌کن لهر عه‌ردو ده‌ران
دل‌به‌ر محه‌بيه‌ت نامه‌دا
ئارام دپه‌ردیدا نه‌يه
نابت دپه‌ردهو خه‌لوه‌دا
بگری لوان هه‌فتی ده‌ران
ظاهیر بکن ده‌ر عه‌رده‌دا
فه‌صلا بوهارى بيته‌سه‌ر
خوه‌ش خوه‌ش ده‌ردی خاره‌دا
په‌یدا بیت تيف‌ خاطرى
خه‌فكى دني‌ف قه‌لبى خوه‌دا
زيوه‌ر بدى تی صه‌ده‌مه‌میل
هيندى كو سه‌عى و جه‌ده‌ده‌دا
مه‌حبيب مه‌عنايى بخوه‌يه
له‌ورا بحوسنى زيبه‌دا

مانای وشه:

ئيعراب: بزاوى پيت، ده‌ربزینی مه‌به‌ست؛ جه‌زم: زه‌نه، سنوربون و پى‌دا گرتن؛ چه‌شنه: چيژه‌و تام، نمونه؛ توتوق: خيوه‌ت په‌رده‌ی زل؛ توتوق: عاسمان؛ هویت: به‌لگه‌ی بون؛ مه‌صده‌ر: چاوگ؛ موشته‌ق: وه‌ر گيراو، له‌ت بوله‌شت؛ مه‌وهوم: خه‌يالی؛ لاشه‌ی: نه‌شت؛ لب‌لب: دانه‌دانه؛ بیری: به‌ری، پاكو دور؛ جه‌يب: دل، ناوه‌ند؛ ليه‌ا: له‌وى؛ ديسالها: هه‌روا سالان، ژاله: شه‌ونم؛ نه‌نفه‌س: هه‌ره‌ه‌يزا؛ ئافاقن: ئاسوگه‌ل؛ فاطر: وه‌دی‌ه‌ين، داهينه‌ر؛ مه‌فهوم: زانراو، مه‌به‌ست؛ عه‌میل: كه‌ره‌ت، جو‌ر.

پوخته‌ی مانا:

پاکی و پیروزی بوخودا. روژناکیه‌کی - وه‌کو به‌یانی به‌راستی - هاویشته‌دلی دلداران، که توشی جه‌زمه‌و له‌رزین بون. بامن مانای شه‌وین بیژم چونه‌و چیه؟ خوم به‌چاوی دل دیتومه، تیشک‌دانه‌وه‌ی جوانی‌یه‌و، دلی دلدار، ئاوینه‌یه‌و ده‌نیوتی. جوانی و شه‌وین له‌ره‌گه‌زدا هه‌ر یه‌کیکن؛ دلدارو دل‌به‌ر بوتیکن. هه‌رتك ئاوینه‌ی یه‌کترن. به‌لام هه‌ریه‌ك به‌باریکدا. شه‌وانه‌ی به‌راست خواناسن، چینه‌ دل‌به‌ر یان دلدار، ئاوینه‌ن له‌به‌راسته‌ری نوری خوداو به‌دوجی‌خوی نیشانداون. دلدار خوايه، دل‌به‌ر خوايه، ره‌گه‌ز خوايه، هه‌مو جوانیکی ییوتنه، وینه‌ی خوامان نیشان ده‌دا. خوای تیدايه. خودا له‌جوانی جوانان دا، بوته‌دل‌کیشی و نازداری، خال و میلی دل‌تالانکه‌ر، خه‌تی وردی ده‌ستی نوسه‌ری قودره‌ته، له‌و بالاوه‌خه‌ت دراوه، به‌رچاو خوايه، جوانی دیاری‌ده‌ر هه‌ر خوايه، خودا تیشکه‌له‌له‌شی بنیاده‌مان‌دا. شه‌و پیتانه‌که‌ دروشمو نیشانگه‌ی جوانی بی‌وینه‌ن‌و، بونه‌سه‌رو بو‌رو نوخته‌و زه‌نه‌و، ئیشاره‌تن بو‌دل‌کیشی‌و، له‌روخسارو به‌ژنو بالای

نازداران دهخوندرينهوه؛ به نوری خودا رهنگانو و چند سهرمه شقن دادران و، لهسهر تهته له نوسراون و، له نه بورا هيندراون و ههر يه كه مانای تاييه تی بهخويان ههيه، تا ئيمه لهبر سهرمه شقن خوا بناسين. ئه و شكلا نهی تو لهسهرزهوی دهيينی، ههر لهعاسمان خهت دراون و، عه صله كه يان وا لهوی به سيهر يان داويه ته چاومان. ئيمه و ههمو ئافهريده سيهر يکين كه سايه دهرمان خودا يه. دنيا ئهم ديوه و ئه و ديوی، به و ههمو ريک و پيکيه وه، ئاويتهی ناوی خودا يه. نوری خودا، له و خيوته كه وه رهنگهی - كه عاسمانه - خوی نيشانی زهوين داوه، زه مين وه کو ئاويته يه كه ئه يدا ته وه. ههر هه ند اميک و ههر گيانیک، پيتيکی بوته دروشمو، سهر به ناويکی خودا يه، ههر پيتهی نيشانده ريکی ئه ندازه دارو پيورا وه، بو ناسيني داهينهرو سازدهری ئهم دوجيهانه. ئيمه بويته به لگه بو بونی وه ستاکار. ئيمه ناوين، له چاوه گه يه كه ساز دراوين، راست بوی، خو مان ههر نين، ويته شاندهرين، ئاويتهين. خوا له ئاويته دا ياره. نوريكه له طوری داوه. له و نوره چيا سوتا وه و کلی چيا سو مایی دها به چاوان.

کرده وهی نهیئی خودا، جو شيك دها؛ به شوين يه کدا تکه تکه تنوک دهرژی. خودا به جوانی بی غه وشه. ههر جار لهبر پيواره وه خوی دهرده خا. دنيا يه كه دها و خو ده گری و هه زاران رهنگ، هه زاران جوړ جوانی دلکيش نهخش ده کاو، خه تی ئه دا، به ژن و بالای راست و ريک و ليوی شیرين و پر خنده، پيستی نازک و زيون رهنگ، که زی رهشی به رهنگی شه و، روخساری وه کو روژی رون، بسکی له ميسک بوخو شتر، په نجه و ئه نگوستی دها سگ، خر و خولي قول و باسک، شه ونمی گولان له کولمه، - که وهك ميلاقه ی به هه شتن - به تيکرایي ده سکه گولوه له نوری ئه زه لی خوا وه به دیاری هات. ئه و نوره رهنگان ده گوری و ده چيته ناو له شانده وه. تو دهيينی ههر له جوانان، هينديکيان شیرين ئه سمه رن، هينديک سهوزهن، کورن، کچن، په ريزاده و خوری و لاوی ناو به هه شتن، روخسار هه يقن، دلکيشن وه کو مشتەری. ها تونه ناو شمه که وه. رازا ونه وه، زور به بره ون. ئه وانه گشتی تروسکه ی نوری خودا ن؛ ئه ويني روژی بناوان سازی داون. بو نيشانه ی ده سکاری خوی خال و خه تی عه نبه رینی لی کيشاون. دلائيان بی تالان ده کات، خوا ويستويه. ئه و جوانيه ی داويه به جوانان، فير کار يک بی، بو چاوی دل، روناکی خودا بدینی. ههر ئه و ئه ويني ی پيشينه بلويز و دفه و سازی تر و ده ننگ دینی. تا ههر يه که ی رازيک له دلکيشی و رندی جوانی خودا بدرکيني. رازی فه رماني خوا ی گه و ره، بهی زوان، ههر هه له به جوړ يکی نوی و ههر ده مه به رهنگيکی جو ی، ديت به رگويی دل و گيانان، بی ئه وه گويمان پی بزانی و، باسی جوانی هه ره پيروزی خوا ده کا.

رازی ئيراده ی خودایي، ده وه ی دلداري هه بن. وهك به ره به يان له دنيا بلا و ده ی، تا چه ند روژنيکی له دوا بی، که ئاسويان روناك بکهن، تا ئه ستيژه ی جوان بدره وشين. هه زارانی وه کو شلی و سه عدی و شيخ فه رخ، به ئه ويني وه بسوتين و باسی جوانيه که ی دهر برن. تا دلداران کتيی ئه وين وه خوين و، جوانی ئه زه لی بناسن. ناشی جوانی و ئه ويني جوانی ئه زه لی، دها و په رده دا

بمینی. هه مو جوانیک هه فتا دهر کیشی لی داخمن، له په نجره رو وړچانه وه دپته دهری. به لام به ساتو وه ختی خوئی. گول به به هار له زهوی غار دپته دهری و، خو نیشانی دنیا ددها. هه رگا ئیشاره تی خودا بداته دل، قمت بوټ ناکری هه میسه له ناو دلتدا بیشیره وه. هه ناچاری راستی بلئی، جا به کام زمانی ده لئی؟ چونت بوئی؟ نه وه به سته به دهم راستی خو ته. قسه، لباس و زه به ره. دل بهر، مانایه و کاکله. زه بهری باش، جوانی پتر وده ره ده خا. نه گینا ترخی جوانیه که بی که مایه سی و نوقصانه.

زوران بزولغان دل قه به ست
دورری یه تیم بی فیده دا
ما نهو بخه ملی تی نه کار؟
حویبی بخوه داقی نه دا
نه دپه رده یا طاری بین
گول وی دنیقا بوغچه دا
له وکر ئیراده و ئیختیار
گول گهش دباغی غونچه دا
نهو قشتو زولفی سر چه قی
خال لهو ددامی دانه دا
نوره ک ته نه زول بو ژذات
نه شیا ظهور عیلمیه دا
نيسمان ژفه یضا ئیسمی نور
حوکمی صیقاتی سه به دا
هه ئیسمه کی فی علاخه خوه ست
هه روی دمولک و قه بضه دا
واحد ژئه صل و مه صده ران
صه ده رنگ حه رف و صیغه دا
به حثا سطورین سافیلات
ته رتیب عوشرو سوره دا
هه رطالی بی بو وقوف
سه رخط لله وحی ساده دا
واحد لسه له وحا نه ده
جه عدا جه مالی شانه دا
بالا فه واعیل راست کرن
ژی عیله ته ک صوریه دا
لی جومه ژی بون فه وچ فه وچ

۴۱ من نه ف میثال لهو بو ته به ست
هه رچی ته دی صوره ته پهره ست
۴۲ پیسو خه رابو زشتو عار
ئی دقهیدی له بسی نه دیه یار
۴۳ چاری هلین یاری بین
صه د جاری نه ر کاری بین
۴۴ نهو بومورادا کردگار
قی بوغچه بی هه رلی بوهار
۴۵ بای نه قینی گولفی
هه ردهم هه زار دل دا که قی
۴۶ به را وجودی جوشی هات
هاتن ته عه بیون تیک صیفات
۴۷ نه شیا دعیلمی بون ظهور
ته قویم به ستن بی قصور
۴۸ قی عالمی ته قویم به ست
حوکمی ته صه رروف دا بده ست
۴۹ نه عراض و عهین و جه و هه ران
تایر به خشی مه ظه هه ران
۵۰ فه یضا حروفین عالیات
نایات و وه صفین مو حکه مات
۵۱ کاتب نفیسین نهو حروف
هاتن ژدل صه د نا هو ئوف
۵۲ نه وده ست خه طین کاتب صه مه د
نه قشه ک ره شانندی بی عه ده د
۵۳ نه سما ته کامول راست کرن
جی جی قه وابل راست کرن
۵۴ نه سما موقابیل بونه زه وچ

به حرا وجودی هاته مهوج
 ۵۵ جوشش گودا ده ریای جود
 جارهك تهجه للابو وجود
 ۵۶ فورەك ژنوری ویشه کر
 مفتہ بقل که نزیقه کر
 ۵۷ حوسنه مونه ززه سهووراند
 عالم دکونهی ههیراند
 ۵۸ عرشو جیهات لی بو ههیات
 ژبونا یه قینا نوری ذات
 ۵۹ حوسنا ژعیشقی سهووری
 ههرجی دکونهی فهککری
 ۶۰ نهو صورتهی میرتاتی حوسن
 لی بو تهجه للا ذاتی حوسن
 ۶۱ سهرچه شمه یا حوسنی نهوه
 گهر بهدره، وهر ماهی نهوه
 ۶۲ ویلدان و حورو گهر بهری
 ههمیان ژحوسنا خاوهری
 ۶۳ نوری ژنورا نهحمه دی
 دایینه یا ذاتین خوه دی
 ۶۴ نهو بو قهلم، نهو بو عدقل
 ده ریای عیلم نهو بو شهقل
 ۶۵ نهو بو دجومله رایبطه
 فهیضا حق نهو بو واسیطه
 ۶۶ یهک بو نهلیف، یهک نوقطه کر
 ههردهم په یاپه ی صیفره کر
 ۶۷ واحید ژنورا وی دوری
 مهی ریتهی ثانی بهر فری
 ۶۸ غهیب و میثالن ههرده سیلک
 نهو کاتبی نهلماسی کلک
 ۶۹ نورا تهجه للا هاته عرش
 شهوقا دوان چو تابغه رش

مهوجان دبه حری لوجه دا
 دایینه یا ئیسمی وه دود
 فورەك ژنوری ژی وه دا
 گهنجا ظهوری پیقه کر
 هیژوی دقوفلو مفتهدا
 نورا ههیب ژی ئافراند
 روح القدس جان نه فخره دا
 نهو شاهیدی قودسی صیفات
 سهیوان و شهوق و هاله دا
 غارته کرن حورو بهری
 نهو ما دعیجزو هیره دا
 ژی بو ظهور ئایاتی حوسن
 قی حوسنی نهو سهرچه شمه دا
 خورشیده، عالم پورته وه
 وهر موشته ری یان زهره دا
 شیرین و مهجوبین بهری
 نوری دهوان یهک زهره دا
 سیررا صیفاتین سهرمه دی
 که شفا کهمالاتی خوه دا
 لهو پی هه دیتی دا نهقل
 تهفصیلی عیلمی جومله دا
 میزان و ئیسمو باسیطه
 چهشمی وجودی سورمه دا
 چهند شکلی دی لی زیده کر
 بیالا بیالا روتبه دا
 په یمانه وو جاما سور
 ههم جام، ههم په یمانه دا
 په یوهسته ئانین میمی میلک
 ژوی خامه یی نهو ره شهحه دا
 نهسما ههمی لی بونه نهقش
 ئیسمان بذاتی سهجده دا

مانای وشه:

زشت: ناحهز؛ عار: شورهیی؛ لهیس: پوشاک؛ نهوکاری: نهگهر ده توانی؛ تهعهییون: دیاری کردن؛
 تهقویم: راست کردن؛ صیقاتی سهبعه: حهوت صیفتهان، مهبهست حهوت صیفتهی نهزهلی خودایه که

برهتین له: «هه بون»، «زانين»، «توانايي»، «ويستن»، «گوتن»، «ديتن»، «بيستن»؛ نه عراض: عهرهضان؛ عهرهض: شتيكه بنه رته تي نه بي و به سهر بنه رتيكدا هاتي، بيت و له به نيش بجيت. نه گهر تايه تي به ره گزيك بي، وهك پيكنين، يا نوسين. كه تايه تي مرويه، عهرهضی خاصی ناوه. نه گهر جولانه - كه ههمو زندوی تيدا هاوبه شن - عهرهضی گشتی (عام) ناوه؛ قه بيهضه: له ناوده ست گرتن؛ باسپ: بلا و كهرموه، راخهر؛ سافيل: نزم؛ عوشمر: دهيك؛ عه شه ره: ده تايه تي قورعان؛ وقوف: ئاگا؛ جه عد: موی لول؛ فواعيل: كار كهران؛ ئافراندين: دروست كردن؛ كونه: بوني شت وهك هه به؛ سه رمه د: بي برانه وه؛ شه قل: دروشم؛ سيلك: هه ودا؛ ميلك: خاوه ني؛ عهرش: تهختی له سهر دانيشتن؛ فهرش: رايه خ، مهبه ست زهمينه؛ نه فقهه: فو.

پوخته ی مانا:

بويم نمونه هيناوه، چونكه زور كهس دليان ده كه زيان هالقاوه. ههر كه ست ديت رواله تي ده پرستي، گهوه رى به خه سار داوه. شت جوان نه بي، كه ي به خه ملاندين جوان ده بي؟ پياو نابي بروايتته رو، تا دل بدا. ده بي له گيان بيه دلدار، چاوت له رواله تي نه بي، گيانه بو دلدارى ده بي. لهش تاريخه له ده وري گيان، لهش وهك وارشى باغچه يه. گيان گوله لهو ديو وارشا. خودا گياني پاكي ئيمه ي، وهكو باغچه يه سازداوه، پره له غونچه و گولي جوان و، ههر گيز پايزي بونايه. خودا جواني رواله تي سازدا، پرچو كه وه كه زى سهر خوارى به دم باوه، وه جولنه خست. خالي لهرو جي كرده وه، تا بيه دانه و داو بو گيان و، دلدار له ئه ويني ئه وان گيروده بي و له ونيوه به ئه ويني گيان گرفتار بي.

خودا ويستی عالم سازدا. تيشكه ي نوري خوي به ري كرد، تا كار هه موي به ته كوزي و ريكي پيك بين. كرداري خوي له سهر ئافه ريدان بهش كرد. ههمو شتيك هاته زانين و ديارى دا. ناواني خواو، جهوت ره وشته نوراينه كه ي، بي كه مايه سي هاته رو. ههر ناويكي چي هه لده گرت، ئه وه ي دايه و جوريك كاري شياوي واتاي ناوه كه ي لي كرده ئه رك. ماك و ره گهزو داهيتراو، له بنچينه دا ده بيه يهك. به لام بو ئيمه - به رواله ت - ليكتر جيان. بيتي ناوه كاني خودا، ههر يه كه ي بو ده سته و جونيك وه كار كه وتن. بلنديان به رزه وه كردو، ئه وي شياوي نه ويايه تين نزميان كردن. ههر ئاگادارو دلرونيك كه لهو پيتانه بزاني؛ ده زاني ههر چي روده داو بون و نه بون، له ده سته لات كهس دا نيه، جگه له خوا. ئه وسال دلي هاوار ده كاو ده ناليني، كه ده زاني خوي بوي ناكري خوشبهختي و قهره بهختي خوي بخته رو. خوي بي نيازو بي شهريك، له سهر ته ته له ي ئه زه لي، زوري نه قش و نيگار چي كرد. كاكو لي لولي شانه كرد، ههمو مايه ي ته و او بون و كاري بوني بو ريك هينا. به رواله كردني به هو، بو ديارى داني ده سكارى. نيشان ده ري ناوه كاني به كو مه ل بهر انبه ر كردن. فهرماني به مرياي بون دا، شه پول بدات و سهر ريژكات. له ئاويتنه ئه و ناوه ي خوا كه «وه دود» وه واتاي زور پر له ئه وينه، تروسكه يهك تيشكي وه دا. ئه و تيشكه بوبه كليلي قفلي گه نجينه ي نه يني و بوبه مايه ي ناساندني نوري خودا، له سهر زه وين و عاسمانان. له و تيشكه پيغه مبه ري خوا: «مخمد «ص» هاته

بهرهم. جبرایل گیانی وی هیتاو خستیه ئەو قایلیکه پاکه. ئەو نوره تاكو تاقانه، کرایه ئامیانی ژیا نی گش ئافهریده کانی دیکه. جوانیه که ی ئەو - که له ئەوین ساز درا بو - دلێ حورو پهریزادانی تالان کرد. ئەگەر روژه، ئەگەر مانگه، ئەگەر زوهره و موشتهری یه، ئەگەر جوانی لاوه کان و کیژی وهك حوری و پهری یه، گشتی توژ قایلیک له جوانی، نوری ماکی پیغه مبهری خودای تاکه. ههوه لێن قهلم ههه ئەو بو. ههوه لێن عهقل درا بهو. بو ده ریای زانست دروشمه. ئەو نیوانه بو ئافهریده کان و خواو، له قیامت تکا کاربانه. چاوی هه بون بهو ده ریژری و به هو ی ئەو له ئاکاری خوا شارهزا بوین، که پیشوکوی دروست کردوین. خودا خوی نوخته ی ناوه ندە. نوخته ده کریتن به ئەلیف، ئەلیف صیفری لی زیاد کران. ژماره هه به ره ژور چو، ئەلیف به زور شکل و بیچمان چه رخ درا، ناوو پیتی لی چی کران. ئەلیف نیشانه ی یه که ته ی خوی نیشاندو، بو به نیشانه ی یه که مین نوری پر شنگ ده ری خودا. که مُحَمَّدی نازداره، سه بارهت بهو پیاله ی باده ی خواناسینی پی فر کردین. میمی ناوی مُحَمَّدی نیشانه ی پادشایه تیه تی له سه ر عالم. له پاش ناوی مُحَمَّدی ناوی تریش سه ریان هه لداو، له ده وره ی ناوی نهخش بون. ناوو خاوهن ناوه کانی زهوی و عاسمان سوژده یان برد.

ئیسمهك ژنیسمان سهو و و راند
جه ن تاتی خولدو سیدره دا
به حرا جه مه دابو رهخی
دا گرتو گه هگه فوره دا
ههنگی کو نه شیا دایینه
ژی صوره تهك عهكسییه دا
هه رفین کیتا ب عهقل و روح
لهو لهو حو کلکو خامه دا
لهو ههك دقئ ژیرا جیسیم
هه رفان شکل نوریه دا
ته رکیبی ئیملایهك دقئ
روحان د نه فسی جوئته دا
بی به ژن و بالاین ژدور
نونهك خه یالی به صمه دا
ئایینه یین تیدا شه مال
مه ی کر دنیقا شیشه دا
دی بین لیاسی خه طو خال
تینت د فینجانا مه دا
بی ده نگ و صهوت هه ر تیهت هه گوش

٧٥ کاتب قهلم دیسا گه راند
کورسی ژنوری ئافران د
٧٦ سه ره شه میا نورا سهخی
فه یضی ژبه ردا به ره زهخی
٧٢ ئەو به ره زه خا رهنگ ئایینه
وان تی شه مال ئیسایینه
٧٣ وه صفو که مالا تین سبوح
ئیسمه دقئ لی بن وضوح
٧٤ ئەو نوسخه ی عالی ئیسیم
داحه رف لی بن مور ته سیم
٧٥ نوقطی کو مه عنایهك دقئ
صورهت هیولایهك دقئ
٧٦ ماتینه دیتن حوسن و سور
کاتب ژقان هه رفین دپور
٧٧ دور دانه یین خاوهر میثال
نورهك مونه زه ئەو جه مال
٧٨ روحانین قودسی میثال
ساقی مهیا گولگون و ئال
٧٩ مه ی کو دجامی بیهت نوشی

۸۰ ژى تېتە دل ھەردەم سىروش
 ئەف رەنگ تەجەللاكر سوبوح
 مەى رېتە جاما عەقل و روح
 ۸۱ رۆژ بو دنيشا نەينكى
 نيڭ گۈشەيا قەوسەينكى
 ۸۲ طەى كر دنيڭ طوغرايە ئىسىم
 حوسنا موقەددەس بو دوقىسىم
 ۸۳ يەك عەقل و روحى ئەعظەمە
 ھەوواتو نەقشسى ئادەمە
 ۸۴ ئى دى كو نەفسا كوللىيە
 ئەو ژى بروحرا ئەصلىيە
 ۸۵ ئايىنەى ذاتى يەكن
 فيكرا دىمىرتاتى يەكن
 ۸۶ ئەوتىن بىجەمەى فەرعو ئەصل
 نابن ژيەك ئەوفەرق و فەصل
 ۸۷ فيكرا كوپونە وەصل و جەمە
 ئىسا ژئەرواحان دو شەمە
 ۸۸ ئىسا ژئەرواحان قەبەس
 نەفسان بىعشقى دانەفەس
 ۸۹ ئەو لاتو حوسن و عەينى نور
 ئىنس و پەرى، وىلدان و حور
 ۹۰ ھەريەك ژفەيضا ئىسىمەكى
 لەو مەعنەيا ھەر جىسىمەكى

لەو ئەف شەراب ئالودەدا
 شاھى ژشەھكاسا فوتوح
 رۆژبو دقەوسى قوببەدا
 كاتب ژحەرفى عەينكى
 طوغرا بئىسىمەك تازەدا
 تەكسىر كر حەرفىن طەلىسم
 حوكمى تەجەللایى وەدا
 مېصباج و نورا عالمە
 بى موددەو بى مادەدا
 حوسنەك موقەددەس عالەيە
 وان ھەردو ھەقرا سايەدا
 لەو دلەرو لاتى يەكن
 ھەم تازە تازە عىشودەدا
 مائىل دىن فيكرا بوەصل
 حوكمى وىصالى بى وەدا
 بارىن ژمابەينى دو لەمە
 شەمە نەفسان شوعەدا
 پوز شوعەتەن نورىن قەفەس
 قەلبان بىجوبى لەھجەدا
 صورتە بصورەت تىن ظھور
 جىجى دواندا جىلودەدا
 تىن صورەتا طەلىسمەكى
 پوز تەو ژنورى لى قەدا

ماناى وشە:

خولد: تاهەتايى، بەھەشت: جەمەد: سەھۇل: بەرزەخ: لەمپەر، بەرزەك: وضوح: ئاشكرا: مورتەسىم:
 كىشراو بە قەلەم: ھىيولى: وشەيەكى يونانىيە: ئاميانى ھەمو گياندرانە كە ھىشتا نەھاتونەتە سەر شەكل و
 بېچم، صورەت دواى ھىولا پەيدا دەي: بەصمە: وشەى جەغەتايىيە، واتا: مورو شەقل: فتوح:
 فەرھانى گەل: نەيتەك: ئاوتىنە: طەى: پىچانەو: تەكسىر: شكاندەو: ئەعظەم: گەورەترىن: نەفس:
 ئەو گيانەى سەر و كارى دەگەل لەشى زىندو ھەيمو بەردەستى گيانى گەورو بەرەتەيە: نەفسى گول:
 لەزارا ھەى صوفياندا گيانى ھەمو عالمەم نویتەرى عەقلى يەكەمە كە ھەمو وەدى ھاتو لەو پىكھاتون،
 پىشى دەلەن «نەفسى رەھمانى»: لەھجە: قسە كردن و زمان گرتن.

پوخته‌ی مانا:

نوسر قه‌لمه‌که‌ی گه‌راند، ناوینکی تری وه‌بهر هات. کورسی له‌نور وه‌دی هیتا. به‌هه‌شتو داری نه‌بگی کرد. ده‌ریای سه‌هول له‌نیوان بو، سه‌رچاوه‌ی نور، له‌و له‌مپهره سه‌هرریژی کرد. به فیچقه‌هات. بوبه مومیک پرشنکی له‌ئاوینهدا. ده‌بوايه ته‌تلیک هه‌بی، ره‌وشتو ناوی به‌رزی خوای لی بنوسری، ته‌ته‌له‌و قه‌لم دروست بون. بزبار درا ههر گیانیک ده‌چته ههرله‌شیک، سیایی له‌وشوینه بنوسری.

جوانی و دلکیشی خودایی، خرایه ناو له‌شی جوانان. تیشکی خورناسایی جوانی، له‌گیانه‌وه دایه له‌شان. جوانی دیارو روا‌له‌تی - وه‌کو باده - دلدارانی گیانی پاکی پی سه‌رخوش بون. عقل و روح که‌له‌لا که‌وتن. ههر ئهو جوانیه‌ی خودایی، خوی به‌شکرد به‌دو به‌شه‌وه. به‌ناوی ئاده‌مو سه‌هوا هاته دنیا. سه‌واو ئاده‌میش - به‌ره‌گه‌ز - ههر یه‌کیکن. ههردوک سیبهری نوری خوان. ههردوک ئاوینهن بو یه‌کدی. لک و قه‌واره‌ی یه‌کترین، بویه به‌ره‌و یه‌کتر ده‌چنو تیکهل ده‌بن. دو گیان وه‌ک دو شه‌م ئایسان. گریان گه‌یانه‌ده‌ورو به‌ر. به‌رو به‌ره‌ریان زیادی کرد. ههمو زیندوی به‌ره‌ی ئاده‌م، به‌ئوین هه‌ناسه‌ده‌دن. ههمو دلک، به‌ئوینی گه‌شه‌ده‌کا. ههر زیندوئیک، به‌رانبهر به‌ ناوینکی خوا، له‌سهر ئهم دنیا به‌ده‌ژی و خوا بریاری خوی بوداوه‌که چون بژی.

نه‌بو ههمو ته‌قلیدتی. ببیم
دل فی ئه‌دایی شه‌هده‌دا
مه‌جذوبی دی یه‌ک بن صیفات
به‌عضه‌ک صیفاتان حیصه‌ده‌دا
ره‌قصو سه‌مایا قودسی‌یان
فه‌ریادو ذیکرو له‌رزده‌دا
باطین دعه‌ینی‌دا خه‌فن
لامیع دچه‌رخ‌ی تیسعه‌دا
یارتیه‌ نیقا حه‌لقه‌یی
شاشو کولاه ئاشوفته‌دا
خه‌ف تیتیه‌ نیقا صوحبه‌تی
وی جان بنه‌خرو سه‌دقه‌دا
شه‌وقا شه‌مالی ئاته‌شه
ساقی عه‌جبه‌ ره‌نگ باده‌دا
عاشق ژمه‌عشوق ئهو دقیت
کاما دلی بیچاره‌دا
یه‌که‌یه‌ک ژوه‌صلی به‌ذذین
فی قولزومی ئه‌ف ره‌شحه‌دا

۹۱ دی سیرری ته‌ولیدی ببیم
مه‌عنی ژته‌وحیدی ببیم
۹۲ مه‌عشوق و عاشق هه‌ردو لات
حینا کو بویه‌ک التیفات
۹۳ های و هویا سوبوخی یان
ته‌شیه‌ی جوقا صوفی‌یان
۹۴ وه‌ستانه‌ شاخیس سه‌ف سه‌فن
ته‌شیه‌ی به‌رقا خاطیفن
۹۵ بزازو جاما باده‌یی
مه‌ده‌وش و مه‌ستی وی مه‌یی
۹۶ ره‌مزا دجاما شه‌ره‌به‌تی
هه‌رچی کو فینجانی ده‌تی
۹۷ شه‌معا و یصالی هه‌ره‌گه‌شه
خه‌مرا په‌یالی بی‌غه‌شه
۹۸ ساقی عه‌جبه‌ ره‌نگ باده‌ریت
فینجان بقیججان داومیت
۹۹ ئه‌شیا لپه‌ی هه‌ف وه‌للدین
ههم‌مه‌صده‌رین، ههم‌مه‌وردین

- ۱۰۰ ئەو رەشەدەدا وى قولزومى
جاما جېھان بېن دا جەمى
- ۱۰۱ غەكسا ژخوسنا مەى فروش
ناگە دجامان ھاتە جوش
- ۱۰۲ ساقى ژدەنگى بولبولە
روحان لدورى سىلسىلە
- ۱۰۳ مەحبوب خوە نىشاندا صەفى
ھاتى بىئاوازى دەفى
- ۱۰۴ غەينى تەبىئەت جسمى كول
عېشقى گەراندى جامى مول
- ۱۰۵ بەرزەخ بېرزەخ بونە راست
مەنزل بىمەنزل ھلگولھاست
- ۱۰۶ ئاقىتە دورداننا خوە دور
دولابى نەجمى نەحس گر
- ۱۰۷ چەوگمانى بايى لامەكان
تەشېپى گوى دا بەرشەكان
- ۱۰۸ ئەو كامىلى بى غەيب و نەقص
وى يەك بېيەك ئانېنە رەقص
- ۱۰۹ ھەر نەھ بىقى جەھدو لەزى
بەھرا دو عالم لى گەزى
- ۱۱۰ بەھرا دو عالم لى زەبەد
پەيوەستە تېتن جەرزومەد
- ۱۱۱ ئەو خېقەتا گەوگەب مىثال
سى دە دواز دە ماھو سال
- ۱۱۲ مەن دل ژفەھمى قاصىرە
پى گر تمام ئەو دائرە
- ۱۱۳ يەك زى ژتەقويما قەدېم
ئاقىتە وى لەوحى رەقىم
- ۱۱۴ ھنگى گوخەطو نوقطەنە
ھەريەك بمقدارى خوەنە
- ۱۱۵ مىقدارو شكىلى ھەندەسى
تەصوىر دكر اقليدسى
- ۱۱۶ مەرصەف دناوفان مەشعەلان
سىررا بروجو مەنزىلان
- ۱۱۷ ئەو يەك بېيەك خالى نەھن
- مەى ھاتە طاسا عالمى
بەسكەندەرى ئايىنەدا
ئاقىتە فېنجانىن بېوش
فورى دنىقا كوزەدا
ئاقىتە چەرخى غولغولە
گولفەندو رەقصو ھەلقەدا
چارەك دجاما قەرقەفى
تەنپورو چەنگى نەغمەدا
بىشكفت دوى باغى دوگول
خوسنى دوانىدا پەنجەدا
نېنن دنىقدا كېم و كاست
ھەتتا كو دور چو ھوققەدا
ئېساند ژمىصباحا خوە سور
مېھرا ستىرا سەعدەدا
فولكا فەلەك قائىم سوكان
ھەر بى سكون و سوكنەدا
چەرخىن پەريەك نەوع و شەخص
تى سەبەبى سەييارەدا
چەرخن لدورا مەركەزى
تى ئەو ھوواب سەرگەشتەدا
مەوجو ھووابن ھن جەمەد
سەيوان لىصەھرايى قەدا
گەھبەدرە تېتن گەھھىلال
چەرخن دسەيرا تېسەدا
ژوى صورەتى چار باگرە
نەقشەك ژوى تەرۋەندەدا
لى بونە سەق ھوكمى ھەكىم
تېك عالمى پى شوعلەدا
ئەوضاعو ئەشكال تى ھەنە
ئەصلا تەصەوور، رى نەدا
كېم زىدەيەك پى ناھەسى
ھەتتا بىسەطحى سوفلەدا
قەطعا مەسافا مەرحەلان
رەسما سلوكى جادەدا
بى ھېكمەتەك عالمى نەھن

۱۱۸ مهستانه گوڤه‌ندی دکن
 گهرقان سورک حالی نهن
 ره‌قصی لډور فهندي دکن
 نهو ره‌قص چرا مه‌ستانه دا
 له‌علان ژگوه‌هر خنده دا

مانای وشه:

ته‌ولید: به‌رهم هینان؛ ته‌قلید: لاسا؛ شه‌هده: شایه‌تی؛ ئیلتیفات: ئاورویدان؛ دی‌یه‌ک: یه‌کتری؛
 حیصه: به‌ش؛ شاخیم: دیار؛ خاطیف: رفین؛ تیسعه: نو؛ زاز: ساز؛ شاش: شاشک، میزه؛
 ئاشوفته: شیواو؛ ریت: رزاندی؛ میت: مزتی؛ کام: کاو، مراد؛ وه‌ل‌دین: زان؛ به‌دین: له‌به‌ین چون؛
 مه‌صده: شوین برده؛ مه‌ورد: حی‌هاورده؛ ره‌شحه: شه، ته‌زایی؛ ببوش: به‌سهرپوش؛ بولبوله: لوله‌ی
 لولینه؛ مول: باده؛ هه‌لگواست: رای‌گوینا، هه‌لی‌بوارد؛ دولاب: چهرخ؛ کر: ماتو‌خوست؛ فولک:
 گهمیه؛ شه‌ک: شه‌قی‌گوین؛ سه‌بعه: حموت؛ سه‌بیاره: گه‌روک؛ سه‌بعه‌ی سه‌بیاره: حموت ته‌ستیره‌ی
 به‌گه‌زی نه‌چه‌ق؛ گه‌زی: قه‌وزه؛ زه‌به‌د: کف؛ ته‌روه‌ند: تازه‌داهاتو؛ ره‌قیم: نوسراو؛ مه‌رصه‌ف:
 شه‌قام؛ اقلیدس: فه‌یله‌سوفی ریاضی زانی یونانی (۳۰۶-۲۸۳ به‌رله‌ میلاد) له‌ ته‌ندازیاری روکارو
 نوریواندا به‌ناوبانگه.

پوخته‌ی مانا:

رازی به‌رهم ته‌درکینم. من به‌ ئاشکرا ده‌یزانم ته‌ک بلیم خه‌لک وا ده‌لین.
 یارو دلدار بتی یه‌کن. له‌ ئاکاری خودا پی داون، هاوبه‌شن. به‌و هویه‌وه ده‌گه‌نه یه‌ک. به‌و
 پیک‌گه‌ینه، فرشته‌کانی عاسمانی، پیرۆزایی و شاباش و هه‌ر بزی ده‌لین. وه‌ک کورزی به‌زمی
 صوفیانه، دین و ده‌چن و جیژنه‌یانه. سازو باده‌ش - که‌ وه‌رگیزی زمانی گیانی پاکان - دینه‌گوژی.
 کورزی به‌زم، گهرم دادی. صوفی میزه‌رو کلاوی بِلّاو ده‌یی. هه‌رکس له‌و باده‌بنوشتی، گیانیشتی
 له‌ری ده‌به‌خشتی. مه‌ی پیک‌گه‌یشتن بی‌خه‌وشه، شوڤه‌که‌ی هه‌میشه‌گه‌شه. دل‌به‌ر باده‌ی دل
 تالانکردن ده‌گیزی، دلدار له‌و مه‌یه هه‌ل‌ده‌مژی، به‌کاو ده‌گا. گش ئافه‌ریده به‌و جوړه له‌ پیگ‌گه‌ین
 روله‌زیادین و تورمه‌ بِلّاو ده‌بته‌وه. عالم له‌م جوړه‌چوره‌وه، وه‌کو ده‌ریای لی‌هاتوه‌وه، هه‌زار جه‌می
 به‌ جامه‌وه و سه‌تانیش وه‌ک ته‌سه‌کهندری ئاوینه لده‌ستا دیوه.

تیشکی روخساری مه‌یفرۆش، به‌ نه‌یتی دایه‌ پیاڵه، پیاڵه دلّی وه‌جۆش که‌وت. مه‌ی
 ناوکوپه‌شی گرتوه‌وه. ته‌ویش به‌فیچه‌ ده‌رکه‌وت. گیانان که‌وته‌ه له‌په‌رکی و گووه‌ندو سه‌ما. یار -
 که‌ خوایه - جاریک له‌جامی باده‌دا، خوئی نیشانی خه‌لکی ده‌داو جاریک له‌ناو ده‌نگی بلویر، خوئی ده‌ر
 ده‌خا. به‌ دیار که‌وتنی نوری ته‌و، سرشت - که‌ گشتایی له‌شه - گه‌شه‌وه‌بو. دو گول له‌ باغی‌دا
 یشکوت. ته‌وین مه‌ی له‌ کورزی گه‌راند. جوانی خسته‌ ژیر ده‌ستی خوئی. له‌مه‌په‌ر له‌نیواندا نه‌مان.
 هه‌مو کاریکی راست هینا. پله‌پله هه‌ر پیداهات. هه‌تا دور که‌وته‌ ناو دوردان. چرای دل‌کیشی
 خودایی تیشکی دایه. ته‌ستیره‌ی ودمی بو هه‌لات. شومی خوئی نه‌گرت و هه‌لات. بای ره‌حمه‌تی

خودای مهزن، گهمیهی زهمانه ده گیرئو، ناهیلئو له کار بکهوئو، ئهو گهمیه توندو پتموهی، وه بهر کاشوئو قودرته داوهو، له چهشنی گو له مهیداندا، ئه‌ی سورئینی. ههمو کسو ههمو شتو، حموت ئه‌ستیره گهریده‌ی عاسمانیش پی‌را، لهو مهیداندا خول دهمن. ههر نو عاسمان وا به کوششو به پهله، له دهوری ناوه‌ند خولیان؛ نوخته‌ی ناوه‌ند ده‌ریایه‌که، ههر دوک دنیا وه‌کو قه‌وزه‌ی قه‌راخی وان. (یان، ههر دودنیا وه‌کو کف له‌سهر ئهو ده‌ریایه دیارن.) لهو قه‌وزه‌دا یان، لهو کفه شه‌پول ههمیه، بلقی سهر‌گاو دینه به‌رچاو، ههمیه ده‌ریای سه‌هول به‌سته، ده‌ریای به هه‌لکش و داکش، چه‌تر له‌سهر سارا ده‌گرن. ئهو خپوته پان و به‌رینه بیینه. جارێک مانگی یه‌که شه‌وه‌مان نیشان دهدا، جارێک مانگی چارده شه‌وه. سهر‌روژه‌ی مانگ، دوازه مانگی ههمو سالان، ئهو نو عاسمانه له‌گه‌ردان، دلم بوی نا‌کری تی‌بگا، ههر چوار لای گری پو‌چکه‌یه. ههمو ده‌مان، ئهو جه‌غه، بهو سورانه‌یان ته‌واو ده‌بو، ههر دمی‌کیش نو‌به‌ریکی تازه دهمن. یه‌کیش له کاری سهر‌سورین - که قودرته به‌ره‌می هینا - ئهو راست و پاسته کردنه‌ی پیشینه‌یه - که له سهر ته‌ته‌له‌ی نوسی و دنیای پی‌روشن کرده‌وه - ئهو ههمو خمت و نوختانه‌ی له زه‌مین و عاسمانی به ههمو جو‌ر، شکل و بی‌چم دینه به‌رچاو؛ ههمو ده‌ ئه‌ندازه یه‌کدان، که هه‌نده‌سه‌ی ئه‌ندازیاری ههره ماهیر بوی داناون، زیادو که‌می تی‌دا نیه. تو بر‌وانه لهو نه‌خشه‌ی یقیدسیانه، له‌سهر عاسمان و ههرزه‌وهو ته‌مانته له‌خوارو تریش دینه به‌رچاو. پیاو چو‌ن سهری سور نامینی؟ نیوان ئه‌ستیره ئه‌ستیره، وه‌کو جاده‌ی خوش‌کراون. رازی بورجان - که مه‌نزل به‌مه‌نزل دیارن و بونه شه‌قامی ههمیشه بو گه‌شتی خو‌ر - ئهو ههمو شته سهرانه به‌تال و بی‌کا‌کل نابن. سوریکی به‌رزی خودایان تی‌دا ههمیه. ئه‌گه‌ر ئهو ههرزه‌و عاسمانه، شتیکیان لی‌ حالی نه‌بوه؛ ئه‌دی بو‌چی مه‌ستانه که‌وتونه سه‌ما؟! ئه‌وانه چه‌ند په‌پولیکن به‌ده‌وری نوری خوداوه‌و ده‌یانوه‌ی به‌یار بگهن، به‌یه‌کی به‌زیی ئه‌ویان پی‌بگات.

ته‌دویرو سه‌یرا که‌وه‌بان
دولاب ههر تی‌ ژی سه‌دا
له‌وحی هه‌یولا نه‌قشاند
ته‌قویمو شکل و خانه‌دا
خوش نه‌قشه‌ک نا‌قی‌تی وه‌لی
نیف کولیاتی خه‌مه‌سه‌دا
به‌ستن موقابیلدا فه‌صل
به‌رزه‌خ به‌رزه‌خ خه‌سفه‌دا
قی‌کرا به‌میزان قی‌ک که‌تن
ده‌ر صوره‌تی شه‌خصیه‌دا
به‌ه‌قرا نه‌بن جه‌مع و وه‌صل

١١٩ تین بایی چه‌رخ و لهو له‌بان
شه‌عشه‌عنی یا روزو شه‌بان
١٢٠ صوره‌ت به‌صورته لی‌کشاند
زی‌راف ژنوری لی‌ ره‌شاند
١٢١ کاتب ده‌چه‌رخ جیه‌دوه‌لی
کرخاشی یا هه‌فت هه‌یکه‌لی
١٢٢ دانین ده‌هه‌رگاران نه‌صل
قی‌کرا ده‌واتر بون وه‌صل
١٢٣ چار عونصورن چار طه‌بعه‌تن
هه‌قرا موخالیف سیره‌تن
١٢٤ ده‌تا به‌میزان چار نه‌صل

۱۲۵ جیسمان ژهف ناین فہصل
 چار اُمہاتن سی بہنات
 ۱۲۶ پورعیشقو مہیلن ئیلتیفات
 هن سوفلہوی بازی دکن
 ۱۲۷ خوەش رہقصی شہبازی دکن
 ہەر هہینہتو ہەر جیسہ کی
 ۱۲۸ روحوی ددہستی ئیسہ کی
 کولاب بدہستی واهیہ
 ۱۲۹ یان خافضہ یان ناصیہ
 ئو جہ زمہدایی مہرکہ زان
 ۱۳۰ حکمہت بقانونی بزآن
 رہمزین نجومو ہہینہ تی
 ۱۳۱ بی نوری عیلمی وەحدہ تی
 فہییاضی عیلمی من لہ دون
 ۱۳۲ گہگہہ بنوستادی سوخون
 فہیضا عولومی فہلسفہ
 ۱۳۳ من دی دجامہ قہرقہفہ
 ہەر نہ فہلہک لی کاخہ کن
 ۱۳۴ تی دارن ئو زی شاخہ کن
 ئینسان بہرہ، عالم درخت
 ۱۳۵ پی زہینین ئیقبالو بہخت
 سولتان ژبالا ہاتہ خواری
 ۱۳۶ پەییوہستہ بو نوقطا مہدار
 دہوران گہاندن ہەرطہرف
 ۱۳۷ مہحبوب بفینجانا صہدہف
 ساقی کودامن ئو سولاف
 ۱۳۸ زانیل کرن شوہبہو خیلاف
 عیلمہک نوما دل پی نموچ
 ۱۳۹ دی طی بکت چہرخو بروج
 دولابو چہرخہ نہ فہلہک
 ۱۴۰ سہرگہشتہ ہاتن ئو گہلہک
 ئہحسنہ ژفی نہظمی لہطیف
 ۱۴۱ مہحبوب بدہستی خوی شہریف
 ئہحسنہ ژفی وەصفی رہفیع
 ۱۴۲ تیتن ژنوری وەک رہفیع

بازو ژبازو شہق نہدا
 ہہری قہرارن بی تہبات
 قی تازہ دہیری کوہنہدا
 هن مہیلی ئہقرازی دکن
 سہرگہشتہ نہ دحالی خوہدا
 ہەر فہردو نہوعو قیسہ کی
 مایی دقہبضہو پەنجہدا
 یان راکدہ یان جاذیہ
 یان رہفعہیہ، یان جہ زمہدا
 ئی دل ژبہر شہوقو لہزان
 ئہہلی دل ئو ژئ گوشتہدا
 عہقلی موحہرہد نارہ تی
 ئو ما دشہککو شوہبہدا
 پەیی پەیی ژبہحرا کانو کون
 وی گہوہہرہک ناسوشتہدا
 پور کفشہ لی سترو خفہ
 فینجان بجان من جورعہدا
 دورو دراز لی ئاخہ کن
 قی طہرحی ئینسان میوہیہ
 سولتان ژخہلوہت ہاتہ تہخت
 دہولت ژبالا طالبہدا
 لاهوت بناسوتی فہشار
 دہورا عروجی گہرؤہدا
 عاشق گہراندن صہف بصفہ
 دوردانہیا سہییالہ دا
 فہیضا مہیا گولگونو صاف
 عیلمہک ژبہژنی روقعہدا
 قہلبی بعیشقی کت عروج
 شہہپر لدارا سیدرہ دا
 پیش دہستی کورسی بون ہلہک
 دوی نوقطہیا مہوہومہ دا
 چہندی سہبوک ہاتی خفیف
 نہقدی مہ موہرو سککہدا
 ئہشکالو ئہوضاعین بہدیع
 بی عہیبو نہقصو رہخنہدا

۱۴۳ نه‌حسهن ژځی وه‌ضعی «مه‌لا» نه‌شکال و نه‌وصافین‌ه‌لا (یان، جه‌لا)

له‌و دل بوان بو موبته‌لا جه‌ذبه‌و جه‌لاله‌ دسینه‌دا

مانای وشه:

ته‌دویر: گروځه‌ری؛ شه‌عشه‌عنی، شه‌عشه‌عان: تیشکه‌و ترینه‌و روځنی؛ هه‌فت هه‌یکه‌ل: هه‌وت عاسمان؛ کوللیاتی هه‌مه‌سه: پینج گشتی‌یه‌کان. که بریه‌تین له: جس‌و جوړو ب‌ندو عه‌ره‌ضی تایه‌تی‌و گشتی (جس‌و نوع‌و فصل‌و عرض‌خاص، عرض‌عام)؛ هه‌سف: روچون؛ هه‌سف: گیران، که بو مانگی ده‌لین؛ اُمه‌ات: دایکان؛ چار اُمه‌ات: بریه‌تیه‌له: چوار ماکی ئاوو ئاگرو خا‌کو با؛ به‌نات: کیژان؛ سی‌به‌نات: بریه‌تیه‌له: گیاندرو رو‌ه‌کو کره‌ک (حیوان، نبات، جماد)؛ خافیض: نه‌وین؛ ناصیب: وه‌سه‌رخه‌ر؛ رفه‌ه: بلندی؛ جه‌زم، جه‌زمه: وه‌ستاندن؛ عیلمی لدئی: زانستی تایه‌تی‌خوا‌یی؛ کان: بو؛ گن: بیه؛ سوخون: وتان، وته؛ کاخ: کو‌شک؛ ئاخ: خا‌ک؛ شاخ: لک؛ سولاف: باده؛ رو‌قه‌ه، ره‌قیع: تاب‌لوی به‌مختی رو‌قی‌نوسراو؛ نموچ: نمونه؛ هه‌لا: شیرین؛ جه‌لا: ئاشکرا، صاف.

پوخته‌ی مانا:

چه‌رخ و لوله‌پ باو ده‌خون، چه‌رخ و خولیا‌نه، ته‌ستی‌ره‌کان له‌ناو جه‌غزی دیاری کراو، به‌ سوژدانه‌وه ده‌گه‌ژین. هیندیک به‌شه‌و هیندیک به‌روژ، دنیا رونا‌ک ده‌که‌نه‌وه‌و، دولا‌بو چه‌رخ‌ی دنیا‌یه هه‌ر هاره‌ی دی. سه‌ر رو‌یه‌ری مه‌ل‌به‌ندی بون، به‌هزاران شکل‌و ر‌ه‌نگ، نه‌خشیندراوه. په‌راو‌یز‌ی به‌ ئاو‌ه زی‌ر لی‌ کراوه، وه‌کو سال‌ پی‌و خانه‌خانه‌و چاو‌ه خه‌ت دراوه. په‌راو‌یز‌ی هه‌وت غاسمان، به‌ پینج ناودیره‌ گشتیه‌کان واتا؛ جس‌و جوړو ب‌ندو عه‌ره‌ضی تایه‌تی‌و گشتی، ره‌نگینراوه. ما‌کو ره‌گه‌ز - که نوخته‌ ناوه‌ندیه‌که یه‌و، هه‌بون له‌ ده‌وری خول‌ده‌داو، بو‌یه‌ جه‌غز به‌رانبه‌ر به‌و ئافه‌ریدانه‌ی له‌خو‌یان جو‌ی ده‌کاته‌وه - نیشان درا. هه‌مو له‌مه‌په‌ر له‌نیوانی بون و نه‌بودا هه‌لگیرا. خا‌کو ئاوو ئاگرو با - که هه‌ر چواریان دژی یه‌کن - به‌ ته‌ندازه‌ی پی‌ویستی‌بون، تی‌که‌ل کران. به‌بی‌ ته‌و لی‌ک کو‌بونه‌وه، بونی مرو‌ ژور دژواربو. ته‌و چوارانه‌ ما‌کو دا‌کن. سی‌ کچیان هه‌ن. گیاندرو رو‌ه‌کو کره‌ک. (حیوان و نه‌بات و جه‌ماد). هیچی تاو‌یک هه‌دا ناداو، ته‌ویندارن، وینلی یارن، به‌ ئواتن له‌و دی‌ری تازه‌ی زور‌کونه، به‌ره‌و ما‌که باده‌نه‌وه. هه‌روا ئاور ته‌ده‌نه‌وه به‌ هومیدی ته‌ور‌ژه‌ی بگه‌ژینه‌وه ده‌قی پی‌شو. هیندیک سه‌ره‌به‌ره‌ژیر ده‌چن؛ هیندیک رو‌ه‌و هه‌وراز ده‌بن؛ سه‌رگه‌ردانن ده‌خولینه‌وه. هه‌ر بی‌جمی‌کی دیته‌ به‌رچاو، له‌هه‌ر جون‌و هه‌ر تو‌خمیک بی، به‌ر فره‌مانی ناو‌یکی خودای گه‌وره‌یه. قولاب له‌ده‌ست به‌خشنده‌دا، جا رای‌ده‌گری، یان ده‌یکشی؛ به‌ره‌و ژیری ده‌کاته‌وه، یان به‌ره‌و هه‌ورازی ده‌با؛ له‌ به‌نجه‌ی ئیراده‌ی ته‌ودا، ته‌وانه‌ی ده‌لین ناوه‌ندن و چرکه‌ نا‌که‌ن. وه‌کو زه‌نه‌ی که له‌سه‌ر پیتان داده‌نری؛ خودا زه‌نه‌ی له‌سه‌ر دانا‌ون و نابی‌ بیزون. قسه‌م قسه‌ی ته‌هلی دله‌و قانونی رازی خوداییم پی‌ گوتراوه. ته‌و نه‌پنیه‌ی له‌گه‌ری ته‌ستیران دایه، زانستی مرو‌ نایگاتی. گه‌ره‌که زانستی خوا‌یی فریا‌که‌وی‌و له‌ دودنی رزگارمان

كات. زانستی تاييه تی خودا، له دهريای بيهووی خوئی را جارو باره، دورتيکی ههرگيز نه سماوی به ماموستای قسه زانان - که پیغه مبه رهو فره مویه: «له گشت عه رهب فه صیخ ترم» - بهخشش داوه و له هیندیک رازی نهینی، حالی کراوه. بههره ی زانستی فه لسه فه زور دژواری و، وه شیراوه ی تیدا دیاره. به لآم گه لیک شتم له و باده موه ده ست کهوت، که فینجانیکم لی فر کردو گیانم بهو مهیه سه رخوش بو. زور شتی بو تاشکرا بون.

به ژماره ئیزین نو عاسمان. به لآم گشتیان نو نهومی ئاوا بیه کن. شه گهر دورتری بویچین، نهویش ههروه که زهوی ئیمه ن. وارشو دیواری مایکن. ههر نو عاسمان، وه کو قهواره ی داریکه، زه مین لکیکه لهو داره. مرو میوه ی شه لکه یه. مروی میوه ی شه دره خته، زور بهرزبو. له نه بورا هاته بون ناوی نرا بهرزترو سهروه ی هه مو عالمی، بهخت شانازی پی ده کرد. زور له ریزو بهرودا بو. لهو بالایموه دابه زی، له پله و پایه ی نزیک خوابی، خوئی هاویشته ناو نزمایی و بهرگه نورانیه که ی گوری و بهرگی مروقی کرده بهرو لهو بهرگمدا خوئی شارده مه. له سه ره زه ویش، هه میشه نوخته ی ناوه ندبو. ئاره زوی بهرزبونه وه ی تیدا زیاهه، کهوته کو ششو سور خواردن. یاری مه زن به فینجانی سه ده فه وه، به شه وینداراندا گه را؛ دوری تاواوه ی - وه کو مه ی - بو تیکردن. مهستی کردن. مه یگیر چورتیکی دابه من. هه مو رازم بو دهر کهوتن. له بهژن و بالای یاره وه زانستی راستی پیویستم، وه کو تابلویه که خوینده مه.

زانستی - که نمونه ی دامی - چلون دلم به هوئی شه وینی بالای شه ده توانی بو بالآ بچی و، عاسمان و برجان وه پیچی و شابالی له سیدره بسوی. گیانم فری گه یشته باره گای خودا. سهیری ههر نو عاسمانم کرد. که به ئالقه له دهوری کوژی خودا بون. سه ره گهردان له دهوری نوخته ی خه یالی دا، خولیان ده خواردو دهره تانیان شک نه ده برد.

مه لا ئافه رین بو شیعرت! له شان خوشو سوک و ناسک هوندوته مه. یار به دهستی مباره کی موری ئافه ریمی دامی - که سه کی به ناوی شه بو.

ئافه ریم بو شه باس کرن و نیشان دانی شکلی زور جوانی پی وینه ی کری خودا - که هه موی له نوریکی پاک و چاکو بی خه وشو بی که مایه سی هاته بهر هه م - په سته کانت زور شیرین، ههر بویه دل داده گرن و جهز مهیه کی زور په سنده به شکو ده خه نه ناو هه ناو.

«چارین»

۱

قهوسی دهیلالی بدهلالی که شها
به ژناته ژشهنگی بدهنگی مه شها
ماری ژحه ریری دعه بیرى خوشها
ماوه ربو ژوان زولفی دزهنگی وه شها

۲

ئاخا قه دهما موخته ره ما پایى پهریمه
وهك طوطی په یاپه ی لزه بانى شه که ریمه
مه رله حظه دبی بیت، کو ده چم ره هگو زهریمه
ئیدی چیبیژم کو که ریمه ابنی که ریمه

۳

شمشاد خه رامهك کو مه دیو سه هری
جامهك ژشه رایى بمه دا وی قه مهری
تیرهك کو ژقه وسه یین دوی دا جگه ری
قوربانى خوه کر جانی شیرین روخ قه نه ری

مانای وشه:

بدهلالی: به نازو جوانی؛ که شها: کیشرا؛ درهنگی: به گرانی و تمهالی؛ خوشها: راخوشی؛ وه شها:
پرژیندرا؛ ئاخ: خاك؛ که ریم: سمخی و بمخشنده، تمجیمزاده؛ قه نه ر: چرای ناو شوشه.

پوخته ی مانا:

کهوانه ی مانگی یه کشموه ی بروکانت، یه کجار به جوانی کیشراون و زور به نازوه بوم کیشران و تیریان ده گیان و دلم گرت. به ژنی شه نکت، له بهر نازی زور گران، به گرانی ریوه ده چی. که زی ره شت، وه کو ماریکی زهنگی ئاوریشمین، خوشی بیته ناو چه ندین بون خوشی تیکه لاو، خو ی راوه شانند. بونی گولای بلاو کرد.

من - که وه توتی گفت خوش - دهم و راویژم شیرینه؛ هو ی ئه وه یه له جیات شه کر، خو لی به ری ی یار ده چیژم. هه رده میکی یار ده یه وی ده ریچه دهر؛ ده لی؛ بلین با بیته لام. ده چم ده بم به ریازی. چون شوکری ئه و چاکه ی بکه م؟ نه جیمه و نه جیمزاده یه و زور دلاواو به خشنده یه.

به ژنی وه کو دار شمشالیم، له به ره به یانیک بهر چاو هات. به لارو له نجه دهر ویشت. روی وه ک مانگ بو. پیالیکی پر باده ی دامی و، تیریکیشی له کهوانی برویانرا ده جهر گم گرت. ده ی هه زار جار گیانی شیرین قوربانی ئه و کولمانه ی بی، که وه کو فنه ر به تیشکن.

شیردز

وادیاره مه لایه کی خه لکی «فهنیک»، شیری له مه لا دزیوه و به ناوی خوئی له لای خه لکی خویندو ته وه ره خنه ی له مه لا گرتوه، که له شیرا ناگاته من. مه لا بهم چهند به یته شیره، گالته به شیردز ده کا. ناویشی نه زرينگانده و به «پازده» ناوی برده. به بیرى من، ده بی مه لاکه ی شیردز، زوبیر بوبی که له شیوه ی کرمانجی دا، زور ناوان هه لدرچین: به ره شیدان ده لین: ره شو. به مصطفى ده لین: مصطوبه زوبیران ده لین: زیو. زیو، به شه به د پازده به. له وانه شه شتی تری و نه مزانیی.

هه ژار

- ۱ قهوی مه شهوره کو ناخی ته مه لا خه مسه عه شه
تو بشیرا نه ته گوئی خوه دکی قهندو شه کهر
- ۲ دوری ناسوفته دهونی! مه نه دی میثلی ته قهط
نه دسه متی عه جه می دا نه دنیقیمی ته تر
- ۳ نه ف چشیرو غه زه لن مه دح و نه نایا خوه دکی
دجقاتان وه دیژی مه بطه عن و بخه بهر
- ۴ نه ف چته قلیدو شه طاطن چبه طاطن تودکی؟
سه ری قیرا دهه ژینی، بدوصه د ناھو که سه ر
- ۵ ته دزانی فنیکاته نه مه کان غزلانه
چیوها تینه مه تاعی ته، نه یا بی سه روبه ر!
- ۶ ده ستو پایان ژبه ری زیده بکی دی ته بکم
میثلی هه مادی عه ره ب، هه ر وه کی شیخ ثانی سه ر
- ۷ نه حمه دم سینه سوپه ر پیش به ری تیرا قه له کی
ده وه داری ته مه ئیرو تو ژده حلی و مره دهر

مانای وشه:

قهوی: زور؛ سهمت: لا، ئالی؛ خه بهر: جوین، قسه؛ شه طاط، شه طهط: دهله سهو لافی پوچ؛ به طاط، به طهط: درو؛ فنیك: ناوی مه لیمندیكه؛ قه نهك: ده لهك؛ غه زل: رستن؛ غه زهل: شیعی دلداری؛ غزلان: ئاسكان؛ بی سهر و بهر: ههزارو كه؛ ده حل: بی شهی دهس نیژ.

پوخته ی مانا:

زور مه شهو ره كه ناوت مه لا پاز دهیه. به شیعیك كه هی خوٚت نیه، خوٚت لای خه لك شیرن ده كهی! وا در ده خه ی، كه مرواری كون نه كراوت هون دو ته وه! پیاوی وهك توم، نه له ئیران، نه له ولاتی تاتار دیوه. خوٚت به شیعی به جه نابی خوٚت هه لده ئیی و تانه ده شیعی من ده گری و، به خرابه باسم ده كهی! ئهم دروو ده له سه چیه؟ تو ناوت لی ناون شیعی به ئاخو به خه مباریه وه ده یان بیژی و سهر تی ده گهل راده ژنی؟! خوٚت ده زانی ده له كاوا به ره گهی كار مامزان نیهو، به ته له كهو كه لهك ده لهك، ناكړین به ئاسکی چاو به لهك. به چاو هراوو گاله گال، گال له تالایی ناكه وی. هه لیه ستهت كه ده لهك نامه ن، ئهو پروپوچه بی تامه ن. كه هیچ كهس به هیچی ناوین.

ههری کابرای شیعر دزی، گزی کهری بی سهر و بهر! ئه گهر له ته شكه به ره ی خوٚت ئیتر پتر پی راکیشی، لیٚت رون بی، به و در ده ت ده بهم، كه شیخه كه، به سهر کاورای عاره وی، هه ممدی ناوی هینابو.

من ئه محمدهم، نه ترسیکم، كه به رانه بر، به تیبری به لای زه مانه، سینگم مه تال و قه لغانه. ئه مه وی به گزتا پچم. ده سا مه لا پاز ده ی ده لهك! له كه لهك و می شه دا، خوٚت مه لاس مه ده، بوم وه ره ده ر.

لیزگی صه تو جه و ته م

د تو وړی مه لاسیه عیادالدینی خبری

مه لا: سه لا ما من نه نا خوانی	سه حه رگه، گوهه رنه فشان بت
بصورت نه مری سوبحانی	سهر نه لقابوزهر نه فشان بت
بخدمت عرضی سولتانی	عه بیرو عه نبر نه فشان بت

مانا:

سلأوی منی په سن دهر، له بهر به یانا، به خدمه تی جه نابت سهر فرازو بوڼ خوش بیټو به ناوی تو،
بیټه گوهه ر پږین و خوا بو قبول بونی نزام دهر باره ی تو فرمان دهر کا.

میر: سه لا ما صانعی قادر	مه لا دا بی موعه ططر بی
موفه ر روح بی مه لی خاطر	په یایه ی لی موکه ر دهر بی
ژجاما خاطری عاطر	مه زی نایینه نه نوهر بی

مانا:

سلأوی خوی داهینرو توانا، له مه لا بی، همیشه ش بو دیو پاته بیټه وهو له سایه ی مه لا وه، دلی
نیمه ش وهك ټاوینه ی مشت و مال کړاو بی.

مه لا: زړه نگ نایینه یا جامی	مه باطن رهوشه ن و صافه
دهره مزا کوفرو نیسلامی	یه قین فه می ته که ششافه
ژبه رقا نوری نیلهامی	دهره خشان قاف تا قافه

مانا:

نیمه هه ناومان وهك ټاوینه یه که بهر انبرت، له سایه ته وه رونا که و، چونکه تو - له زانای دا - وهك

تەفسیری كەششاف وایو، زۆرباش لە كفرو ئیسلام حالیتو، تیشکی زانست، دنیای تەنیو.
 منیش بە تیشك دانەوێت روژنم.

سەنا بەرقی تەجەللای	میر: درەخشانی درەخشان بو
بەهروزی جە لا دانی	دجانی مە ی بەلەخشان بو
دەستی مەهسیمی	وێکی لەعلی بەدەخشان بو

مانای وشە:

درەخشان: بریقەدەر؛ سەنا: روناکی؛ بەلەخشان: لەعل؛ بەدەخشان: شوێنێکە بەلەعلی باش ناسراوە؛
 فەهروزی: سەرکەوتن.

مانا:

لەوێتا تۆ پەیدای و درەوشاوی؛ نوری خوامان بەچاو دیوێ. شەرایێکمان دەس کەوتوێ، وێک لەعلی
 بەدەخشان وایە، کە لەسەر دەستی جوانیکی رو وێک زیو بیو زۆر سەرکەوتوێ بەختەوێرین.

سەراسەر غەرقی مەستیمە	مەلا: ژدستی شەکەر نامیزان
بەرەحانی خوێ بەستیمە	سەمەن بویو دلاییزان
دوێژدەر مەست گەستیمە	ژتورا فیتنە ئەنگیزان

مانا:

من لەمەستی دا خنکاوم. مە ی ئەوینم بە شەکری دۆلیوانوێ فر کردوێ. دل بەسک هەلاواسراو. بە
 بۆنی لاجانگی سێی - کەوێک گۆلی یاسەمەنە - گیرۆدەبوم. بە رەشەریحانە ی کەزی، شەتەک
 درام. چاوی مەست - کە فیتنەگەرن - بە هەژدیهای کەزانی بەگەستن داوم.

مە دل مابو خە یالیدا	میر: دۆرەشماری سەمەن سەربو
دبەر گوێشی هیلالیدا	کوسونبول هاتو کەرکەربو
شەرابا مە پە یا لیدا	ژەکەسا ساقی ئەنوەر بو

مانا:

دوێکەزی وێک دۆماری رەش، لەسەر یاسەمەنی لاجانگ هاتە بەرچاو. دلم خە یالێ لی کردن.
 بسکی - کەوێکو سونبول بون - هاتنە سوچی مانگی لەنوی بۆیان و لەسەر روخساری دا بەش
 بون. مە یگێژ تیشکی دا پیاڵە کەم، بەدە ییاڵە تیشکی داوێ.

شهفه قدا عیقدی پهروینی	مه‌لا: شه‌رایا نابی روممانی
خه‌طی نازك لنه‌سړینی	موسه‌لسهل مابو ره‌یحانی
ژنه‌قشین چین و ماچینی	غهره‌ض شکلی ته‌بو مانی

مانا؛

بادی وه‌کو دهنکی هه‌نار، تیشکی له‌گهردانه‌که‌ی دا. گهنده‌موی ناسک له‌لامل، به‌نزجیره وه‌کو خه‌تی موسه‌لسهل و ریحانی جوان، هاته‌به‌رچاو. ته‌گهر مانی، له‌چین خه‌ریکی شکلان‌بو؛ نیازی و ابو وینه‌ی جوانی تو نه‌خش‌کا.

غهلط مانی خه‌طا کیشا	میر: میثالی صوره‌تی چینی
ژبه‌ر زولفا دوتا کیشا	کومن دیبو لثایینی
تو ئوستادان وه‌نا کیشا	مه‌دی بو شکلی شیرینی

مانا:

مانی له‌چین، که‌لای و ابو ه‌جوانترین شکلی کیشاوه، به‌هله‌چوه. ده‌بویه وه‌ک من یارم دیت - که‌له‌ئاوینه‌ی ده‌روانی و له‌دولا که‌زی په‌خشان بو - شه‌ویش دیبای شه‌وسا به‌جوانی ده‌یزانی، جوان یانی چی. شه‌و شکله‌ شیرینه‌ی من دیم، ه‌یچ وه‌ستایه‌ک ناتوانی وه‌ک شه‌وی ده‌رخا.

خه‌طه‌ک زیبا ژکافوری	مه‌لا: کو کیشا کاتبی غه‌ییبی
ره‌شاندی عاریضان نوری	چشایه‌ت بو ژلاره‌ییبی
ژده‌ستی وی صیغه‌ت حوری	دیاقوتا مه‌دی مه‌ی‌بی

مانای وشه:

کو: چلون؛ لاره‌ییب: بی‌گومان.

پوخته‌ی مانا:

ته‌ی نامه‌خوا! ده‌ستی ه‌ونه‌رمه‌ندی خودا، چون له‌و له‌شه‌ی وه‌کو کافوره‌چهرموگه‌و، له‌و لاجانگانه‌ی وه‌ک نورن، چتو حوری به‌دی هیئا؟! جوانی یارم، ئایه‌تیکه‌بی گومانی توانایی خوا ئیسپات ده‌کا. دیتم به‌په‌نجه‌ی یاقوتی، مه‌ی شه‌وینی ده‌رخواردی دلداران ده‌دا.

بذات ته‌ز غه‌رقی عیرفانم	میر: ژنه‌شنا باده‌یا کاسی
صیغه‌ت کیسراو خاقانم	بوی جامی بوی طاسی
لته‌ختی دل سوله‌یمانم	ژبه‌رقا غه‌مزه‌ئه‌لماسی

مانا:

هر لهو مهيهی که یار بهجامو تاس دایمی، لههستی خودا ناسیندا، هر نو قوم بوم. و
سه خوشم، خوم به قاقان و به کيسراو سوله یمانیش ناگورمه وه.

مه لا: سوله یمانی مه نهز دیسا	سه هر هودهود بیشارهت کر
جهواب نانی ژبه لقیسا	بحال و سوز عیبارهت کر
بجان نهز خوهش کرم عیسا	دهماوی نهو ئیشارهت کر

مانا:

من سوله یمانی دوهه مینمو پتریش. سروهی بهیان، وهك پهپوسلیمانکه بو که مزدهی بهلقیسی
پی بو. به مزگینی و به ئیشارهتی چاوی یار، وهکو لازار، بهفوی مهسیح دیسان ژیاوه؛ گیانی نهماوم
ژیاپه وه.

میر: دهما عیسا ئیشارهت کر	لمن عظمی ره میم هه ی بون
دل و جانی مه غارهت کر	دری مه عدم و لاشه ی بون
نه دا لهو خوهش عیبارهت کر	مه هم سیر موغنی و نه ی بون

مانای وشه:

عظم: ئیسك؛ ره میم: رزیو، پواو؛ هم سیر: هاوراز.

پوخته ی مانا:

له ریی یاردا، دل و گیانم به تالان چو. نهمام بومه باپرده. له بلویر و له گورانی - که هاوراز بون -
وه هام زانی، که یار گوشتیکی چاوی دایه من فهورن وهکو عیسا - که مردوی راده کردن - هه مو
پیشه ی رزیوم ژیا نه وه و دوباره گیانم هاتمه و بهرلهش.

مه لا: نهی و مه غنا مه هم رازن	دره مزا ئایینا (یان، ئایینه ی) جامی
لمن مه حرم دهفو سازن	ددن بی پرده په یغامی
دنالن که و کعبو یازن	هه زار رنگی دئیلهامی

مانا:

له تیگه یشتنی رازی نهی - که له باده ی ناویا له دایه - هاورازم زورن و دلم له زور شتان، ئاگادار
ده کهن. بلویر، گورانی، دهف، ساز، گواره ی تهستیره ئاسایی، باز نهی دهستی له خرینگه دا.

میر: دنان غونچه وو دنگ هات	ژبه لگی نیرگزا نازک
ژتایی عه رعه را شهنگ هات	بپهروازی خوه شههبازک
مهشا سهلوا سهی رهنګ هات	گها روحي مه ناوازک

مانا:

دهنگيگ هاته بهرگوئی گيانم. لهچند دهنگيگ ټيکه لاو بو. قرچهي دلی غونچهی بهتاسهی نهپشکوت، خشهی لهرهی چلمنیرگز، هاشهی گهلای عه رعه ری شهنگ، فرهی بالی بازی سپی، مژده و نارهمزوی دیتنی بهژنی یار بو، که سهولیکي بی وینهیه لعدنیدا.

مهلا: زههی شاهین و شههبازی	بنازو قهنجی و غه نجان
چته یغون بو دپهروازی	وه شیرین دامه بهر په نجان
درهمزا سیحرو نیعجازی	برمریزا گوهر سه نجان

پوختهی مانا:

جوانی و نازی تهو نازداره، زور بازی سپی و شاهینی وه کو سوپسکه خستونه ته ژیر چهنگی خو. منیش وه بهر په نجهی هاتم، بویه هینده قسه زانم.

میر: گوهر سه نجن دحوسنیدا	دوئه برو میثلی میزانی
دو شه هلابون دقه وسیدا	گران بو سهر لکیشانی
هیالان گوشه لی پیدا	ژسونبول راستو چهپ دانی

مانا:

دوبروی تهرازوی نازکیشانین. که هاته سهر کیشانی نازی چاوه کاله کانی، مهستو سهرگران ببو سهری ده کرد. بو پارسه نګدان و بو یاریده دانی تای تهرازوه که، بسکی وه ک سونبولی له گوشهی برویان جی کرده وه.

مهلا: دوسونبول هاته سهر بهدری	موسه لسه ل طورره طوغرانه
بهراتو له یله تولقه دری	مه لائیک صف گری دانه
ژبالا حلقه یی چهتری	له بدری تازه سه نه انه

مانا:

بسک هاتوته سهر هه نیه، له شکلی موری سولتانه. کهزی و کاکول وه کو چه تریک له سهر تهو هه نیه وه دیاره. ده لیم موری ده سی غه ییه، که ته مشه و له یله تولقه دره و فرشتهی خواش هه مو

هاتونه سهیرانی.

میر: لبه‌دری کاتبی حوسنی	نقیسی عه‌نبه‌ری سارا
شیرینه غالبی حوسنی	بنیشانا جه‌مال ئارا
نه‌ظه‌رده طالبی حوسنی	کو دل‌به‌ری خارا

مانای وشه:

سارا: خالیص، بی‌خه‌وش؛ خارا: ره‌ق، مه‌رمه‌ر؛ ئارا: وه‌رازین.

مانا:

نوسه‌ری جوانی، به عه‌نبه‌ری بی‌خه‌وش، روخساری یاری ره‌نگاند. به‌خا‌ل‌ان رازاندیه‌وه. تو که به‌تاسه‌ی بو جوانی؛ ئه‌ونده‌شت ئاگا لی‌بی، که ئه‌و یاره ناسک‌هه‌ندامه، دلی وه‌ک به‌ردی ره‌ق سه‌خته.

مه‌لا: دتورا عه‌نبه‌ری چینان	ژ‌قودره‌ت روح په‌روه‌ردن
دلی بت سه‌یدی شاهینان	یه‌قین‌دی ده‌ست‌ژی‌به‌ردن
دنازین عیشه‌و شیرینان	مه‌دل هه‌ر پور‌غه‌مو ده‌ردن

مانا:

نازان ده‌کا، ناهیلی گیانم بی‌چته ناو توری که‌زی چین‌چینی - که بره‌وبه‌ری عه‌نبه‌ره - چونکه گیان له‌و توره‌دا وه‌که‌یف دی‌و گیان په‌روه‌ره. هه‌ر ده‌ردو داخ‌م ده‌داتی، دلم بو‌ته نیچیری شاهینی چاوی. به‌وگیرانه‌ش زور دل‌خو‌شم، دل‌یک که‌چاو راوی بکه‌ن؛ تازه ده‌بی یه‌کجاری ده‌ستی لی‌ به‌رده‌ی. ئه‌و‌چاوانه نیچیری خو‌ ناده‌نه‌وه.

میر: ژ‌قودره‌ت نوقطه‌یا نوری	بصوره‌ت بو لنیسانی
ژ‌به‌رقا ئاته‌شی طوری	چشه‌وقه‌ک دایه په‌روانی
ژ‌عه‌کسا جامی فه‌رفوری	کو ئاته‌ش هاته‌ فیتجانی

مانا:

بریه‌ی ره‌شایی خا‌ل‌ان، شک‌لی‌کن له‌نوری خودا. باده‌که وه‌کو ئا‌گری‌ک له‌ بی‌آله‌ی چینی ده‌دره‌وشا؛ له‌و جو‌ره‌ ئا‌وره‌ نوره‌بو، که موسا له‌ طوری دیتی. دل‌ به‌و گر‌ه، وه‌کو په‌پوله‌ گر‌ی‌گرت.

مه‌لا: ژوی نوری ژوی ناری مه‌موسایی قه‌به‌س ئیسا

چناتهش بو دوی داری لطفیری دل قهقهس تيسا
 ژعیشقا نه قشی جه بیاری ژئاگر من نه قهقهس دیسا

مانا:

لهو تیشکه ئاگره ی موسا، من ههر بوخوم بومه بزوتو ئایسام. خوایه چلون ئاگریک بو لهو داره دا؟! که بویته قهقهس بو دلهمو هیشتا ههر تروسکه ده دا. له ئه وینی خودای گه وره، هه ناسه شم گری به تینی ئاگره.

میر: ژئاگر من نه قهقهس هل بو ژروخساری شهب نه فروزی
 ژبومن هه للی موشکیل بو بره مزا موعجیز ناموزی
 دنارو نوری کامیل بو ژبه رقا وی جیهان سوزی

مانا:

له ئاگری ئه و روخساره ی وه ک مانگ، شه و پرتیشک ده کا. هه ناسه ی ساردم گری گرت. به ئیشاره تی چاوانی - که وه ک بروسکه ی دنیا سوز، گر شه ی ده هات - هه مو مه سه له ی دژوارم لی حالی بون.

مه لا: بنی به رقا ته جه لای مه لائیک دین دئاده م دا
 ژرمزا به ژنو بالایی چفه وغا بو دعاله م دا
 ژبالا طالع ه ک دایی سوله یمان دی دخاته م دا

مانا:

بنوره بروسکه ی دیارده ی خوا، فرشته کان له ئاده م دا دیتیان و سوژده یان برد. سوله یمان له ئه نگوستیله دا دیتی، حوکی له دنیا کرد. ههر ئه ونوره، له به ژنو بالایی یارم دا چوننی هه را له دنیا دا ناوه ته وه؟

میر: که سی بی په رده مه حره م بت دق بی په رده وه که نه ی بی
 روبابو چه نگ هه مده م بت دطاعت مه ستی بی مه ی بی
 دده ستدا جامه وه که جه م بت ژره نگ ئایینه یا غه یی

مانا:

که سیک له باره گای یاردا، به نامویی لئی نه روان، ده بی خوی ئاشکرا بکاو بی په رده بلویرئاسایی، ده نگ هه لینی. ده گه ل سازندا هاو رازی بو، جامی ده ستی له جامه که ی جه مشیر پتر نه یینی بو ئاشکرا کات. ئه شی بی یاده ههر مه ست بی.

چحیکمهت تیتہ تہعلیمی؟	مہلا: دقّی نایینہیی زانی
دلہوحنّ سینہ تہقویمی	کو حہرفین تازہ نورانی
نہظہردہ ساعیدی سیمی	ژبالا طوری ئینسانی

مانا:

دہزانی لہو ئاوتینہدا، چوَن رازیک فیری پیاو دہکری؟ پیتی تازہو روناکی دہر، لہسہر تہتہلہی دلی دلداران، وا نوسراوہ، کہ خوا ئہمچار لہباتی کیو، خوئی نیشانی بہژنو بالای یارم داوہ. برّوانہ باسکی زیوینی، تا ئہمرازہت لیّ حالی بی.

ژبالا پورتہوہک نوری	میر: شہفہقدا سیمی ئہندامی
ژدہستی مہستو مہخموری	بگر نایینہ یا جامی
ژدہنگی عودو طہنبوری	تو جارہک گوہدہ پہیغامی

مانا:

لہ بالآوہ، تیریژی نور لہو ہہندامہ زیوہی داوہ، برّوانہ پیالہی سہردہستی کہ لہجوانی یارم مہستہ. یان گوی بدہ دہنگی سازان، تا تی بگہی کہ راست وایہ.

بزانی دا سورا سازان	مہلا: بقانون گوہدہ نایینی
بہعہینی مہعنی یا رازان	ژحیکمهت تینہ تہدوینی
دہت طہیری مہ پہروازان	دداما عیشوہ شیرینی

مانا:

تو لہ ری وشوین دہرمہچو! ئہوسا گوی ہہلخہ. دلکیشیہکی دہناو دہنگی سازان دایہ؛ ہہموی باسی نہینی ہیژاو بہنرخہو مانای زور دژوار تی دہگہی. من کہ ئہو رازہ گرینگہ لہسازانہوہ دیبسم، مہلی دلّم لہناو داوی نازشیرین دا، بو دہرکہوتن دہکہوئتہ پہلہقاژہ.

مہسہردا تاجی ئیقبالی	میر: دپہروازی ہوما رہنگین
سہرئہفرازین دقّی حالی	شہہی کہیخوسرووزہنگین
مہدل مایہ دقّی قالی	وہرین ساقی مہیارہنگین

مانای وشہ:

زہنگی: فہرمانرہوای موصل؛ زہنگین: دہولہمہند.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه‌ی دلداری بهراستی، فرینمان وهك پیروژهیه. تاجی سه‌ری که یخوسره‌وو فهرمانره‌وایانی زهنگی، له‌سایه‌ی سه‌ری ئیمه‌یه. زور له‌زیانی خومان رازین و سه‌رفرازین. مه‌یگیر باده‌ی ره‌نگین تیکه! من چی و ئه‌و ده‌مه‌قاله‌ چی؟ دیاره‌ هیشتان زورم‌ماوه، له‌ خوه‌له‌کیشان وازیتم.

مه‌لا: دریدا خاکی ده‌رگاهم	به‌لی ئه‌ووه‌ل ژفی خاکی
بلا بی‌پایه‌وو جاهم	مه‌پی‌چو فه‌رقی ئه‌فلاکی
شکاره‌ك ده‌رخوری شاهم	دوی به‌ندی دفتراکی

مانا:

من ده‌ریگی دلداری‌دا، ده‌به‌ خاکی به‌رده‌رگانه، ئه‌مما ده‌بی خاکی ده‌رگانه‌که‌ی یارم قبولم‌کات. ئه‌و به‌خته‌وه‌ریه‌م بداتی. ئه‌وسا که پام له‌سه‌رسه‌ری هه‌مو عاسمانان داده‌نیم؛ ئه‌گه‌ر به‌خاکی به‌رده‌رگام قبول بکا؛ پادشایان به‌شانازی ده‌یانه‌وی راوم‌بکهن و له‌بهن سامورته‌یان دابم.

میر: گران به‌ندم ده‌ندیدا	دقه‌یدا شاهی شه‌هبازان
دوسه‌ریه‌نجه‌ ده‌ندیدا	گه‌ه‌یشتن یه‌ك شوبی بازان
ده‌ده‌ستی شه‌هله‌وه‌ندیدا	بشاهینی و رمبازان

مانای وشه:

شه‌هله‌وه‌ند: سواری شوخ، شوره‌سوار.

مانا:

له‌ زیندانی دلداری‌دا، یه‌خسیریکی به‌ندگرايم. به‌زنجیری شای شابازان، به‌ستراوم. دو سه‌ریه‌نجه‌ی تیک‌په‌راندن. ئه‌و باسکه‌ سپی و ناسکانه‌ی هاتنه‌ سه‌ریه‌ك. من نیجیری شوره‌سواریکم له‌ رمبازی بی‌هاوتایه‌و به‌ چاوانیشی شاهینه.

مه‌لا: بشیرانرا کو رمبازم	ده‌مزا قابه‌ قه‌وسه‌ینی
بیعه‌ینی گولشه‌نی رازم	دبابی حیکمه‌تول عه‌ینی
مولازم هه‌زه‌رتی لازم	حیجاب راکت ژمابه‌ینی

پوخته‌ی مانا:

ئازایه‌تیم هینه‌هه‌یه، خوم له‌به‌ر شیری که‌وانی برویانی راگرتوه، که به‌رممی مژولانیش

لانه كه وتوم. وهك كتيبي گولشهني راز، پرم لهرازی نهيني صوفيانه. سوزي چاواني دهزانم،
 دهتوانم وهكو كتيبي حيكمه توالهين، شهرحي بكهم. خوم لاموايه شياوي ثموم بوخدمهت له
 باره گاي يار، جيگه بلريم.

به هوميډم، پرده لهنيوان هه لگري و، بو هميشه به خدمهتكارم حيساب كا.

مير: ژماهيني بذاتي چت	كو واصلبي بمه جوبي
نه تنه نهداي صيفاتي چت	نه گهر دل مهستي مه طوبي
بطوغرايهك بهراتي چت	بموهرا ثمري مه نصوبي

مانا:

به باسي هونهر كردني، كهس ناتواني بگاته يار. ثمو دلداره ي كه مهستي باده ي ثمونه و ياري
 دهوي؛ گهرهك خوي له بير نه ميني؛ ثموسا موري پلهو پايه ي خهلات دهكري و داده مه زري.

مه لا: دمه نصوبا ويصالي دا	بلاصاحب مه مقام نهويت
دبه ر قهوسي هيلالي دا	ژفه يروزي بجام نهويت
دنه سراري په ياليدا	دقن ميسكين خيتام نهويت

مانا:

به لي لهو خو هه لكيشانه په شيمانم. يار خوي چي دهوي برياردا، سوپاس دهكهم. با جيگه ثمو
 ديار ي بكا. پلهو دامه زران ههر بهوه. له پيالهي مهستي هيني چاوه كاني، له ژير كهواني برويان
 ههرخوي دهبي ريگه بدا سهير بكهم و پيالهي سر كهوتن بنوشم. لهرازی ناو پيالهدا، برانهوه ي
 وهك ميسك ههر بهدهست ثموه.

مير: دخه تما قن خيتامي دا	غهرهض ميهراشه هه نشاهه
خه طو خالي دجامي دا	ژنه شتا ئيسي اللهه
دبه حثا زولفو داميدا	مه لايا قهنج كوتاهه

مانا:

له برانهوه ي ثم دوايهدا، ده ليم: له باسي زولفو داوي دلداري و وينه ي خهتو خال له پيالهي
 بادهدا، مرازمان ثموني پادشاي پادشاياني جواني يه كه خودا يه و ناوي خوا، له جواني ياردا
 ده بينين و نه شه ده مان گري و گه شكه ده كين. به نام مه لاغيان ههرچه ندي باس بكهين ههر
 كورتي دينين.

مه‌لا: دئیقلیمی سوخن قاقان ره‌وان به‌خش وشه‌که‌ر ریزی
 نه‌هن وه‌ك ته‌ دئافاقان بجان‌را عه‌نهر نامیزی
 ژسیمین ساعیدو ساقان بسه‌حاری گوه‌ر ریزی

مانا:

له‌ مه‌ل‌بندی قساندا، بویه‌ قاقان. شه‌کر له‌ دهمت ده‌باری، گیان ده‌به‌خشی. له‌ هه‌مو دنیا تات نیه‌.
 گیانمانت بۆن‌خۆش کردوه‌. قسمت ئیژی عه‌نهری تیکه‌ل کراوه‌. ده‌باره‌ی به‌له‌کی سپی و
 باسکی زینین، جادوگری له‌ شی‌عداو هه‌روا گوه‌هر هه‌لدهریژی.

میر: بغه‌وو‌اصی بسه‌حاری ته‌ دور ئانین ژبه‌هره‌ینی
 ژنه‌ظماته‌ شه‌که‌رباری ژمیسری تا بغه‌زنه‌ینی
 بدیق‌قه‌ت‌بین‌سه‌دئه‌شعاری دبیزری طرفه‌توله‌ینی

مانا:

له‌ شی‌عرا جادوگر هه‌ر تو‌ی! ئه‌تۆ مرواری ناو به‌حران ده‌هۆنیه‌وه‌. له‌ شی‌عری تو‌، شه‌کر باری هه‌تا
 می‌صرو هه‌تا غه‌زنه‌ینیشی داگرت. له‌ تاوێکدا، له‌ تروکانی چاوێکدا، سه‌تان شی‌عری به‌مانا و وردو
 باریکت به‌ده‌مدا دیت.

مه‌لا: ژبه‌هرا قولزوما میران بغه‌وو‌اصی گوه‌ر چینم
 ده‌ه‌حئا عیلمو ته‌فسیران تو ده‌ریایان وه‌نا‌بینم
 ژمیرو به‌گله‌رو چیران غولامی میر ئه‌مادینم

مانای وشه‌:

چیر: ده‌سه‌لات‌دار.

مانا:

من له‌ ده‌ریای گه‌وه‌هره‌کانی مرخی تو، هه‌لده‌ه‌یتنجم. تو جگه‌ له‌ شاعیری، له‌ زانسته‌و شه‌رح و
 ته‌فسیردا، ده‌ریایه‌کی. وه‌ك تو ده‌ریام هه‌ر نه‌دیوه‌. له‌ناو میرو خو‌نکارو ده‌سه‌لات‌دارانی و‌لات،
 بچوکی میر ئه‌مادینم.

میر: دباغی له‌فظو مه‌عنا‌یی سوخن من سه‌روی ئازاده
 ژئیم‌لائو ژئینشایی مه‌له‌وحی دل نوما ساده
 ژحوسنی ره‌نه‌قه‌ك دایی کوشیخ‌نه‌حمه‌د مه‌ئوستاده

مانا:

لەناو باغی قسەى باشدا، قسەى من وەك سەول واىە. بەر يَك نادا، لە نوسىنەوہو داناندا،
تەتەلەي دَلَم ساکارە. ئەگەر قسەم پەرەو برەويكى ھەيە، ھەر بويەيە كە شاگردى شىخ
ئەحمەدمو ماموستام توى.

«وہ لام و وہ را فہ قی تہ ایران و بنیری»

صہدہ فہ ک تفی کوتیکن
 حہ قہ کو لمہ لی کن
 چہدہ رمان ہدیہ لی کن
 بی حہد دو بی حہ سین
 ژمہ لا لمیم وحی بن
 دہرمان ژ لامو بی بن
 نادم نہز وی بحہ یاتی
 دبارینن نہ باتی
 ژحوسنا بوت ولاتی
 مہ سینہ بوتخانہ یہ
 تہ جہ لا دقہ لی مہ یہ
 ژوان را مہ سہ جہدیہ
 مہ فہ رضہ د ویصالی
 لہر وہ جہی ہیالالی
 ژسیر را وی جہ مالی
 دہ جہی تہ جہ لالی
 ضہ میر ددن مہ عنایی
 رہمزا وی موعہ ممایی
 نوقطہ یان لی پیداکن
 عیشقی ژوی ہوہیداکن
 دومیمان ژی جوداکن
 مہ یکہ دا قیدہ می

فہ قی: سونالا من حہ قیری
 نیرو کہ لجزیری
 ہیلاک ژدہربا تیری
 مہ لا: سہ لامین ملیاکہ تان
 شو بہ تین نا قی شہ تان
 ہیلاکین ژزہ حمہ تان
 فہ قی: شہ ربہ تا لامو بی یان
 مہ عدہ نا دالو ری یان
 نیظہار تکن مہ عنی یان
 مہ لا: ژنہ قشی بت ولاتان
 تہ عہ ییونا صیفاتان
 عیدو شہ قی بہ راتان
 فہ قی: سہ جہدیا شوکری جارہک
 نہ پہردہ بی نہ ستارہک
 (أَحْسَنَ اللَّهُ، تَبَارَكَ)
 مہ لا: جہ مالا نورین صافہ
 بحہ رفین خوہ کہ ششافہ
 حا، میم، عہین، سین، قافہ
 فہ قی: حی یہن دہفت حامیمان
 باقینہ جہم دوجیمان
 نیسمین ددو طاسیمان
 مہ لا: ہفت خوم تزینہ بادہ

خومسا کومن موراده عبشقه ريهت جاما جه می
لهوحی لی-نون و صاده لهو فهیضی دا قهله می

تی-بینی:

هیندیک سورته قورعانی، به یهک یا به چهند پیتیک دس پی-ده کرین. وه کو: ق، ص، ن، طه، یس، حم، المر، المص، طسم، کهیصص، حم عسقی. زانایان به خه یال-خویان، مانایان بو دوزیونهوه. گوتویانه: نیشانان بو ناوی خودا، بو جوبرایل، بو پیغمبر «ص». هیندیکیان بو ناوی قورعان. بو هدر پیتش مانایه کیان نیشان داوه.

هیندیکی دیش وتویانه: تنیا مهبهست لم پیتانه، وسکوت کرنی کافرانه. دهیانکرده چه قهو هراو گویان بو ثایمت نمده گرت. کاتی خویندنن ثایه تان بهو پیتانه دس پی-ده کرا؛ سهرنجی راده کیشانو کر داده مان، بزانی چیان به شوین دا دیت.

جا نه گهر زانای روالمت بین، وایان بو چون؛ عارفانیش به باری دلداری خویان مانایان لی هه لکراندون. شیایو باسه، که بشزانین جهوت سورته به وشهی «حم» دس پی-کراوهو یه کی لهوان «عسقی» به دوا دی دیت.

مانای وشه:

حه قیر: سوکو بی-نرخ؛ ملیاکت: فرشته، مه لایکت؛ میمو حی: نیاز فهقی تهیرانه که ناوی مُحَمَّدبوه؛ سیطار: ستار، پوشهر؛ که ششاف: دوزمهروه؛ ضه میر: پوشراو، دل؛ موعه ماما: مه تل؛ طاسم: میمی لی جیا کریتیهو طاس دهمیتی، که به مانا: زهر که؛ خُم: کوپه؛ جهم: نک، کن؛ جهم، «جهم»: ناوی پادشاهی ئیرانه که له پیاله کهی دا همو شتیکی دنیای دمدیت؛ هوهیدا؛ ناشکرا.

پوخته ی مانا:

فهقی: پرسى منى بی-نرخ، بخه نه ناو صدهف و بیبهنه خدمت مه لا؛ که له شارى جزیره. ئاخو برینی تیران چارو دهرمانی چیه؟

مه لا: سلأوی مه لایکه تان به قهد ئاوی شه تان و له ئەندازهو هه ژمار بهدر، له مه لاوه له سهر مه لا محمديت. نهخوشی ئهرك و ئازاران، دهرمانه کهی له لیوانه.

فهقی: شهره تی لیو، به ئاوی ژین ناگورمهوه. لیو له سهر دوری ددانان نه باتان داده بارین. واتای جوانی بوتانمان بو لیوه ددهن.

مه لا: له بهر نهخشی جوان چاکانی بت ئاسایی، سینهمان بوته بوتخانه. ئاکارو صفاتی خودا، خوئی نیشانی دلمان داوه. جیژنان و شهوی بهراتی سوژدهی سوپاسی ئهو خوشیه بوخوا ده بهین.

فهقی: ههرگا بهرده لابدرین و له میر له بهر چاو نه مینی و ئهو جوانه روخسار بنوینی؛ سوژدهی سوپاس زور پیویسته. ههی نامهخوا، له دلکشی ئهم جوانی به!

مه‌لا: جوانی نورټکی پاکه له روخسار خو ډمر دمخا. پیتی‌وا زور له روخساران، که زور خه‌به‌ران ده‌دن و دل و اتا‌کانیان ده‌زانی. «ح» که وه‌ک بسکی چه‌میو ده‌چی. میمی دهم و چاوو ددان. عه‌ین و سین و مانایان له‌ناو دل‌دایه «قلب». یونه ره‌مزی مه‌تلو کیک بو هه‌لټان. «عشق» عه‌ین سین قاف. واتا: عشق، سی‌نوخته ده‌یکا به «عشق».

فه‌قی: نوخته بو څمو حامیمه‌کان دانی. «حم» دوانیان له‌ژیر با بینه جم به جامه‌وه. میم له طاسم جیا‌که‌رموه، با بیته طاس. ټه‌وا طاس و جم په‌یابون. سی‌نوخته‌ش بده به عشق، بیته عشق و مه‌تلو که ټاش‌کرا‌بی.

مه‌لا: حموت «خم» دارمالن له‌باده، له مه‌یخانه‌ی ټه‌زلی‌دا. له‌و کوپه‌ی ټیمه نیاز‌مان‌بو، ټه‌وین رزا ناو جامی جه‌م. ته‌ته‌له‌ی روی یاری نازدار، دو بروی به شکلی نونی، له‌سه‌ر صادی چاو دیارده‌دا. واتا: ده‌قی ټایه‌تی جوانی خوایی «نص» وهر ټه‌وه‌شه که «ن. وال‌قلم» نوسراوه‌و ټه‌و دیمه‌نه به‌هره‌ی داوه به قه‌لم، که‌وا ره‌وانه.

نون و قه‌لم ژی ټافراند
رزق و نه‌صیب یی قه‌دراند
نه‌قشی مه‌جاز یی سه‌وراند
مه‌ظه‌ر ژره‌نگ میر‌ټاتی
مه‌عنا بته‌جه‌لا تی
کاف هایه دټایاتی
طوغرایه دته‌نزلی
ټیجماله دته‌فصیلی
که‌وکب مه‌دقیندیلی
نوره که مونه‌ززه تی
ره‌سمه‌ک ژمین‌الله تی
چه‌رخه که سه‌د خه‌رگه تی
ستار دکت جه‌مالی
له‌به‌ر وه‌جه‌ی هیالای
مه‌حجوبه ژشه‌مالی
شه‌وقه لبه‌ر ستار تی
دچه‌رخ، سه‌ما دار تی
له‌وجان فیدایی یار تی
چین جان‌فیدا قی که‌وین
چه‌ره‌نگ شونا ری که‌وین
ټهر تقی باغی که‌وین
یاردوی ده‌ظهور بت

فه‌قی: ساقی‌یی خه‌مرا ټه‌زله
دارپه‌ته له‌و حا ټه‌ووه‌ل
ټه‌ویو موراد موسته‌هه‌ل
مه‌لا: نه‌قشی مه‌جاز طه‌لسمه
صوره‌ت لبال مه‌ټیسمه
هه‌رفین دنورین جیسمه
فه‌قی: کاف، ها ټیسمی کوره
جیسم وه‌ک کوهی طوره
جه‌ماله عه‌ینی نوره
مه‌لا: که‌وکب دبیسم به‌شه‌ره
چحوسنه‌ک موسه‌ووهره
یه‌قین بخوه مه‌ظه‌ره
فه‌قی: خه‌رگه بمن حیجابه
عه‌وری ره‌شو نیقابه
په‌روانه له‌و ده‌ذابه
مه‌لا: شه‌مالزی عه‌ینی نوره
په‌روانه بی ده‌ستوره
هه‌یران سیررا غه‌فوره
فه‌قی: یار هه‌قیقه‌ت خالیقه
ری دروسته‌و صادقه
قه‌نج له‌طیفه‌و لایقه
مه‌لا: باغی ژنور وهره‌ق لی

سیندهیی شفهق لی	مظهەر ژعهینی نور بت
پورته و ژحوسنی حهق لی	داعهکس بی قصور بت
فهقی: عهکسی ژحهق دبیین	لدور وهجهی مهحبوبان
لحالکی نامیین	ژسورا وان مهطلوبان
گه نالین گه دخونین	دورین ژوهصلی خوبان
مهلا: فهریاد ژدهست فیراقی	ددورین ژسولطانان
تیژن لهونی براقی	ههیهتو سورا خانان
روژ ثانییه ئیشراقی	لهو دمرین ژکوقانان

مانای وشه:

موستههل: تازه دهرچو، تازه ههلاتو؛ ئیجمال: پوخته و کورته؛ تهفصیل: شی کرهوهو درێژهدان؛ قیندیل: جی چرا؛ خهرگه: خیهتی گهوره، بریهتیه له عاسمان؛ عهور: ههور؛ مهحجوب: پوشراو، نهدیو؛ سه مادار: سه ماکهر؛ قی گهوین: کوشش کهین؛ بهراق: بروسکه؛ ئیشراق: دهرکهوتی خور؛ نون: ماسی، دهستور؛ یاساو ریوشوین؛ کوقان: عهزرتو ئاوات.

پوختهی مانا:

فهقی: مهی گیزی ئهزلهی ههر وهک بادهی ئهوینی سازکرد؛ ماسی و قهلهمیشی دروست کردو به قهلهم لهسهه تهتهلهی قودرته، بهشو بژیوی بو ئافهریده دیاری کرد، که لهسهه دنیای سههریشی ماسی دهژین. بویه بهوه دهستی پی کرد، تا نهخشی وینه دهرهوهی خوا نیشان بدا؛ که بهشهروه بهشههیش بژیوی دهوی.

مهلا: نهقشی بهدل - کهمرویه - وهک تهلیسمه و کراوه به ئاوینهیهک وینهی بهرامهر دهنوینی. ئهو بیچهمو شکلهی لامانه، وهک ناویک ههر وشهیهکه؛ ماناکهی شهوقی خودایه. تیشکی خودا، وهکو چهند پیتی لهنورهو وهکو کاف های ناو قورعانه. واتا ههر خودا بهسمانهو ئهوهیش ری نیشاندهرمانه. (هیندیک لایانوايه: کافو هی له کهیحص دا واتا خودا کافو هادیه).

فهقی: کافها ناویکی زور قول و بهکاکه. موری پادشای شاهانه له قورعاندا. لهشی مروش کیوی طوره؛ بهلام کورتو پوختهیهتی، نوری خوا خوی نیشاندهدا. جوانی تهواو نوری خوايه له روخساری یار دیار ئهدا. نوری خودا، ئهستیرهیه دهنیو جی چرا نراوه.

مهلا: دهلیم مرو ئهستیرهیهو نوریکی پاکی خودایی لیوه دیاره. خوا جوانی خوی هیناوهته ناو شکلهوهو نیشانهی نهخشی کاری خوی، پیوه ناوه. مرو نوینهری خودایه. دنیایه که سههتان عاسمانی تی دایه.

فهقی: من عاسمانیش وهکو پهردهیهک دهیینم؛ جوانی خوامان لی دهپوشی. لهبهه مانگی جوانی یارم، بوه به ههرویکی رهشی روپوش. پهپولهش دهردی منیهتی؛ له دیتنی موم بی بهشه.

مه‌لا: مومیش هەر نوری خودایه و تیشکی له نهدورا بوڊیت. په پوله ئه وینداریکه گوی به یاسای له دلدارۍ بێ خه بهران رانادیږی، ئیجازه یی پۆ لازم نیه، ههر ده خو لیتهموهو دهره قصی. سه ره گردانی رازی نهینی خودایهو، گیانی خو ی به قوربان ده کا.

فقهی: به لئی یاری راست خودایه. گهره که به گیان و بعدل تی بکوشین، تا دهی گهینی. ئه و ریگی بوشی داناوین. راسته ری یه و تیی گه یاندوین، که به کام ریگدا بروین و شوین هه لگرین. ئای چهنده خوسه و چهنده ره وایه، بگهینه ناو ئه و باغه وه، که یاری تیذا به دی کهین.

مه‌لا: ئه‌و باغه‌ی په‌لکی له‌نوره‌و، یار له‌ویدا خو‌ده‌نوینی؛ تیشکی به‌ره‌به‌یان له‌وی له‌سه‌ر چاوه‌ی نوره‌وه‌ دیت. تیشکی جوانی خوی لی‌ده‌دا، وینه‌دانه‌وه‌ی ته‌واوه‌.

فہمی: ویټنی جوانی خودای گه وره، له روخساری جوانانرا دیته بهرچاومان. ئهو دیتنهش هممیشه بوټمان دهسناداو، له بهرچاو بهرپیوار دهی. ئیمهش له کاتی دیتا، ټاهنگو گورانیمانهو له دوریدا دهالټین. واتا: له حالیک نامتین.

مهلا: ئەي ھاوار لىدەستى دورى، لە ديدارى سەردارو خەونكارى جوانان. دورى تىژدى وەك بروسكەو پىي دەپروكىن. دلكيشى وەھىيەتى جوانى خوداى مەزن، رۆژ دەھىنيئە خۆر ھەلات. خۆر ديتە سەبرى جوانى خوا. ئەوجوانىيە كەئىمە دلمان پىداوەو، بەئاواتى دىنى دەمرين.

بى ھەددو بى ئەژمارن
 ھەد چارو ھەد ھەزارن
 نھين لدل دبارن
 تيران ژسيا گوشان
 لڤەتلا مە مەدھوشان
 خەدەنگين ئەسود دوشان
 بىسەر لمە کوکيشان
 لڤەلبى مە دەرۈيشان
 ژداغو زەجرو ئيشان
 خەبەر ژى نايە گوئن
 ھەتاو مەژى پرصوئن
 گەزمە لدل بجوئن
 ئىشارەت رەمزو سورن
 مەحبوبە تىژ ئاورن
 باطين لدل دفرن
 بەرقى ژسەماواتى
 ھاتى بەنىف مىرناتى
 يان حورە دجەنناتى

فہقی: کوٲانین میہرداران
تیرن تین ژہہساران
خہدہنگین دنوباران
مہلا: نہین لدل درشین
دومیرغہضہ دکشین
ژعہینو قافو شین
فہقی: دونون سیاہ رہنگ
دہرین ٹہوان خہدنگ
عاشق ژدہست بہنگ
مہلا: داغین مہ پڑ دکولن
یہنگیان خہرب لدن
کہماندار رہش قاتلن
فہقی: گہزمہیین عہین صادان
کشاندن گوشہ بادن
تیرین دوان جہللادان
مہلا: ٹاورین جوتی بہلہک
شہمسہ دچہرخا فہلہک
ٹینسانہ صورت مہلہک

فهقی: حوری کوتیک جه مابن
 هه مو ژره نگ چرابن
 ژشه رما خویا نابن
 مه لا: شهرمن ژدیمی زهری
 شه مس و مه هو موشته ری
 نینسه به شکلی پهری
 فهقی: پیرو یه قین کوخالن
 دو روژو دو هیالان
 بی وه صفو بی میثالن
 مه لا: برهمزو گفتو سوران
 عیشه یین له علو دوران
 خه ده نگیں دناقران
 فهقی: عاشقین ده قو لیوان
 سه لوا بییهوسیقان
 حه رامن خه وید شیقان
 مه لا: که سی کو نیک دقیتن
 شه قان کونه خه قیتن
 عاشق لپه ی وی تیتن
 فهقی: فیراقی تیک حیرقه ته
 طوطا که بزه حمه ته
 گو یین قهت خه وناکه ته
 مه لا: زه حمهت بمن ویماله
 لهو تیت بدهر دو حاله
 ده ماهلبت شه ماله
 فهقی: به روانه لهو دمرت
 ضه عیفه خو ناگرت
 دپهردی ناصه برت
 مه لا: به روانه لهو دموژی
 فیدا کرن عومروژی
 کودا ژنوقه قهژی

پهری هه م دقن گاقی
 نیزیکی شه مس و طاقی
 ژحوسنا وی گولباقی
 عه قهره بان دهر ب لدلان
 پیرو دموقابل دان
 یاحوری صفهت ویلدان
 دعیقدا ثوره ییایی
 لدیمی وی له ییایی
 دره مزا شه کهر خایی
 نه باتی نهو دریژن
 لولو شه کهر دیژن
 عاشقان دی بریژن
 شاباشه ژخودیرا
 به لگن ژزیقو زیوا
 لکه سی موحبهت قیرا
 صوهتی یه بشولفه تی
 ژبه ر دهر با موحبه تی
 ژجهذبو ژفیرقه تی
 به عیده ژخه یالی
 بولبول ژبه ر جه مالی
 کو دوره ژویمالی
 عاشق ژبه ر جه ذبه یی
 ژبه رقا شه عشه عه یی
 نه ظه رده په روانه یی
 خواهش نینه نهو بژینی
 تیژه به رقا نه قینی
 دا رمت که مالا دینی
 ژله معیا جه ذباتی
 دکه شفا سوبیوحاتی
 باقی بت دجه یاتی

مانای وشه:

هه سار: قهلا، که لپه؛ سیاگویشان؛ گوشه ره شان؛ دوش؛ شان، مل؛ هنگ؛ نرکه و نالینی به قه و؛
 به ره هنگ؛ خویناو هه لیان؛ گولباق؛ خونه گول؛ دیژن؛ دا ده یژن؛ بریژن؛ دهر بریژن؛ حیرقه ته؛
 سوتان، سوتمان؛ طوطا؛ توتک، مه لیکه شه و بیدار؛ گو یین؛ مه لیکه شه و بیدار؛ شه عشه عه؛

روناکایی و تیشکدان؛ قهژی: بژیتموه؛ ژی: زیان.

پوختهی مانا:

فهقی: عهزهرتی تاسهی دلداران، بهدر لمرادهو همژمارن، له کوښک و شانشینانرا، له کهوانی تازه کاری برویانرا، بهنهنی همزاران تیر دهگر نه دل.

مهلا: دو میرغعضب - که دو چاوی عاشق کوژن - شو کهوانانه دهکیشن. تیری گوشهرهش له گوشهی رهشی برویان، داویژن؛ ټیمهی لهتاوان هوشنماو، دهمنه بهر.

فهقی: وهک دونونی رهش دهنوین. تیریان بهدلی همژاری دلداری بیچاره فیړه. لهو زهبرانه، ئیش و ژانمان هینده زوره، دایم نرکهو نالهمانهو خویناوایان بی هلیناوین.

مهلا: برینو داخمان دژوارن؛ دهباس نایم چمند بهژانن. جوته تیری شو کهوانداره کافرانهی، بهزهیان پیماندا نایه؛ جهرگو همنایان سوتاندوین.

فهقی: شو دوچاوه بادامیانهی - که وهک دو سهرهصاد دهچن و ههتا بللی بهنازان دلان دهکیشن - گوشهی برو، وهکار دهخن و لهگوشهوه که دهرانن، وهک - میرغعضب بهر کهوه تیر باویژی له ناوهندی دل دهچقن. ئهی نامخوا! هر ئاوردانهوهی یاران، چمند کاریگهرن و چمند خوشن.

مهلا: ئاورى دوچاوی بهلهک، بروسکهن لهعاسمانهوه. روخساری شو ئاوینهیه، وینهی خوری دهادتهوه. بهلی لهشکلا مرویه، بهلام ئاخو فرشتهیه یاخو له خوری بهههشته.

فهقی: خوری و پهری لیك وهکوین؛ جوانی شو تازه خونچهیه دیاری بدا، له شهرمان خو دهبیرنهوه. وهک چرایهک بهرانهر به خورهتاوی بی رنگ دهبین.

مهلا: شو ئینسانهی جوانی پهری و خوری و، لاوی بهههشتی همموله لایمو سهوزه رهنکه. کهزیشی لهشهرمی روی شو، هممو سهریان هه لگهراوهو، بونه دوشک له دلان. نهک هر خوریکه بهتهنیا؛ مانگی ههیه، گرشهی موشتیری بیراهه، کو ئهستیرهی پیروشی لهرودا دیاره.

فهقی: بهلی خاله کانی پیرون، لهناو لیزگهی هیښوی کوډا. هرلا رومهتهی خوریکه. بروکانی دومانگی نوین؛ دهمو لیوی شیرینی شه کر شکینی، لهپهسن و پیهه لدان نایه. گفستو بزهی، هیند دلکیشن لهبهرچاوم. لهعلی لیوی و دوری دانی، لهپهستاشه کر دابیژن، شو له لایهک شه کر ریژن، له لایه کیش ئاورى چاوی، دلی دلداران دهبیژن.

فهقی: دلدان بهو دهمو لیوانه، خهلاتیکه له خودارا، که توشی بوین. سهولی بهژنی بههی و سینوی بهرگرتوه. گه لاکانی زیرو زیوی خشلانیهتی. کهسی بهراستی دلداری، چاوی لهیار ناتروکینی؛ خهوی لهچاوان حهرامه.

مهلا: کی دلی بدا بهکسیک، لهو هوگریمدا سوتاوه. زهبری دلداری بهژانهو پیوه دهچی. دلدان نهک هر شهو ناخمو له تاوی دل؛ بگره لهبهر کیشی، تهوین، لهترسی روژی جودایی، ناپیهرژیته خواردن و خهر، نه به روژگارو نه به شهو.

فهقی: جودایی له یار سوتانه؛ هیڼد به ژانه، نایه ته خه یالیشه وه. به خه یال لی کردنه وه شی دل دهسوتی. لهو ده مدها، دلدار بهرانبهر به یاره و، بولبولیکه بهرانبهر به گولی دله. له ترسی جودابونه وه، وهکو توتاگ، وهکی گوین، شمو هه تاروژ دهنالینی و بیرری له شوین پیک نه برانه.

مهلا: به بیرری من، دیتی یار له دوریه که می چه تون تره. تیشکو تیرژی جوانیه که می، دلدار بهره و خو ده کیشی و حالی لی دی و به یه کجاره کی ده شیوی. تو له په پوله برّوانه، که موم هه لبو، چی به سهر دیت؟

فهقی: بروسکه می نهوینی تیژدی؛ په پوله بی دارو بارو خونه گره، ژانی له بهرچاو ده که وی و بهره و مهرگی په له ده کا. رانا وهستی تا له کوره ی دلداریدا بتویته وه و پاکژ بی و نهوسا بگاته نه و په ری، ئاواتی دیتی دلبر.

مهلا: په پوله ی ژار، بویه به تیشکه وه ده چی تابسوتی؛ ده یه وی بگاته نه و چی که سهرچاوه می نه م تیشکه یه. ژانی دنیا به با ده دا، تا به دیداری پاکی خوا چاو رون وه کا و نهوسا له نوی بویه ته وه و تازه هه رگیز نه مریته وه.

دولت گهرین لاتنه	فهقی: حیات لبامن وه صله
تیکدا بین صیفاتنه	موراد بخو ههر نه صله
واحید بمینت ذاتنه	ژههف ئیک نه بن فه صله
ته جه لا دا صیفاتان	مهلا: واحید ذاته که فدرده
لجومله ته عینا تان	بعهینی دل نه ظه ر ده
بئیس می بتو لاتان	ته وه هوم بویه په رده
ژنه سمائیت حه قانی	فهقی: لاتژی صوره ته که حه قه
دنیف که شفا سو بهانی	لبال من موحه قه قه
دنا سوتا ئینسانی	لا هوته ههر موطله قه
گه وه هر دنیف صه ده فی	مهلا: ئینسان بمن ناسوته
شه مس هاتی یه شه ره فی	زعیلما جه به روته
مه حوبه جام دکه فی	(تَنَزَّل) زلاهوته
نازکو سپی زه نندن	فهقی: که فا کو کوزو کاس تی
بنیرن طالب چه نندن	قه ده ها مه یا خاص تی
به مدحان مه حوب خوه نندن	قه خون ژدهستی راستی
لداغیت کول حه یاتن	مهلا: وه صفو مه دحین مه حوبان
گولا ف، قه ندو نه باتن	قوتن ژبو قلوبان
عاشق بجه ذبه هاتن	ژنه غما مه دحین خوبان
دفیراقی دصه بری	فهقی: عاشق بوه صفو مه دحان
بولبول نه شی خوه بگری	نه سیم بیت ژوان ته رحان

خون دى دهریت ژهره ران
مه لا: بولبولین وی گولشه نی
تا نه بد ژمه عده نی
حرفه ک ژوه صفان تنی
فه قی: جه ماکن تیک عالمی
حرف ژله وحی قیده می
نائیت به قه لمی
مه لا: نه سرین و گول طه به قه ک
ژنه سته رهن وهره قه ک
عورفه خواهی سه به قه ک
فه قی: نه حسه ن ژنو سه به قان
لسر صه فجا وهره قان
دهس بدهس ژی طه به قان
مه لا: نفیسا ته عه نه رن
چشاخی نه یشه کهرن
نوطقانه خوه گه وهرن
فه قی: گولم ددهستی غاران
بولبولم دگولزاران
دزومره یا میهر داران
مه لا: دورم ژگولی بخونافه
سوسن عهره ق طلاقه
لبال خودان دلاقه
فه قی: برینداری عیشقی مه
زانن مه دداحی کیمه
نه ناخوانی «مه لی» مه
مه لا: هیندی کو دگازهم
شوبه تی چه نگو ژهم
نه ناخوانی فه قه هم

دی بداغین کول بمری
ژنه زهل نهو دبیزن
گه وهران دا بریزن
عالم تیک نابریزن
حه می یان بنوسناد کن
به شهرحو به واد کن
به حران نه ر بمیداد کن
سه حهر ژباغی گولان
به سه مه صاحب دلان
چیتر ژصه د سچلان
قه لهم ژقندو نه باتی
دی رژی ناوا حه یاتی
مه لک دین جه نئاتی
زوبادو میسک پیژن
قهندو نه بات دریزن
صه دبار گوه ر هاقیزن
بیسمی «مخمد» ناقم
ژعیشقی لهو زه رباقم
تو روژی نه ز هه طاقم
له وزه ر شو به تی بیهم
دفرقه تی دبرژه هم
تو هه طاقی نه ز سینهم
دورم ژسیها بیهان
دهه زارو یه کو سیهان
له هه مو عه ردو جیهان
دکیشم صه برو حیری
هیلاک ژدهر با تیری
نیرو که دجیزی

مانای وشه:

کهف: له بی دهست: چه به روت: خاوه ن دهسته لاتی: قوت: بژیو: نابریژن: نابریژن: میداد: مهره کهف,
جه وهر: عورفه: ناسیاوی، عارقی: سچل: کتیبو سیایی: سه به ق: مله کارو پیشکه وتو: زه رباق: زه رده
زیره: طلا: ناونگ، شونم: دگازهم: گلهو داد ده کهم.

پوخته‌ی مانا:

فه‌قی: به‌بیری من، چونه‌لای یار، ژینانی راسته. له‌مپهر له‌نیوان نامینی. دل‌بهری نوینهری خوداش، ههر تیکه‌ل به ره‌گمزه‌بی. دل‌ته‌پی، له وه‌بهر هاتنی صیفه‌تانی خوایی - که قه‌هرو گومراکردنه - له‌ناو ده‌چی و خاوه‌نی همو صیفاتان ده‌بیته دوست. ئه‌وسایه یه‌کناپهرستی به‌راستی، بومه دست ئه‌دا.

مه‌لا: ههر ذاتی تاقانه‌ی خواجه له صیفه‌تاندا دیار ئه‌دا. تو به‌چاوی دل بروانه، که ههرچی خوا هیناویه‌ته روکاری بون، گشتی ههر خویه‌تی تی‌دا. ئیمه چاومان تانه به‌سهر، تارمایی خه‌یال ده‌بینی. ئه‌گینا بتی سهر دنیا - که بت‌پهرست ده‌پهرستن - تیشکی ناویک له ناوانی خودای تیداو تیریزی ناویک لئی داوه.

فه‌قی: به‌لئ لای من ئاشکرایه و له خواوه بوم رون بوتموه، که بتیش ههر کاری خوایمو دل‌کیشی خوا له قایلکی بتان دایه. ده‌روانه له‌شی عیسانان، ههر خوا ده‌بینمو هیچی‌تر.

مه‌لا: عینسان وه‌کو صه‌ده‌فیکه بو مرواری، ههر خودایه ئمو گه‌ههری ده‌وله‌شه صه‌ده‌فه دایه. له‌زانستی ده‌سه‌لات داری خواوه‌یه، خو تیشک ئه‌داته دنیاو خواجه له‌ناو پیاله‌ی سهرده‌ستی یاری نازداردا، وه‌کو باده خو ده‌نوینی.

فه‌قی: ئمو له‌په ده‌سته ناسکانه‌ی له‌و باسکه سپی و ناسکانه راکشاوه قوم‌مومو کو پیاله‌ی مه‌ی له‌سهر ده‌بینی. باده‌ی تایه‌تی ده‌گیژی، بو دل‌دارانی تایه‌تی؛ که خوا باسی له قورعانی‌دا هیناون و به‌هه‌والانی ده‌سته‌راست، ناو براون. سا بروانه چهند له‌وانه داواکاری خوارده‌وه‌ی ئه‌و مه‌یه پاکهن. چون سهرخوش و گه‌شکه ده‌بن و به‌یاری گموره هه‌ل‌ده‌لین؟!

مه‌لا: په‌سن و پی‌هه‌ل‌گوتنی یاران، داغو برین ساریژ ده‌کن؛ دل‌یان پی ده‌بوژینه‌وه. وه‌ک شهربه‌تی هه‌کیمان؛ له ئاوازه و سوزه‌ی په‌سنی جوانان، دل‌دار جه‌زمه ده‌یانگری.

فه‌قی: دل‌دار به‌باس کردنی یار، سه‌بوری‌یان له دوری دیت؛ به‌لام له دیاردا نازانم خو راده‌گرن؟ سروه‌ی به‌چلی نازکی بالای ئه‌ودا رابیوری و له بولبول دات؟ خوین له برینانی سهر ده‌کاو له که‌سهران خوی پی راناگیری و ده‌مری.

مه‌لا: بولبولانی که دل‌داری باغچه‌ی پرله گوئی خوایین، له روژی بناوانه‌وه تا هه‌تایه له په‌سنی جوانی بنچینه ههره پیشو، به باران گمونه‌هر هه‌ل‌ریژن. نه‌ک ههر ئه‌وان همو دنیاش ویرای ئه‌وان، په‌سنی بدن، یه‌ک له هه‌زاری ئاکاری وه‌ده‌ر ناخن.

فه‌قی: همو دنیا به‌خروه‌که‌ن، ده‌رسیان بدن، بینه‌فیرکارو کارامه‌و خو خه‌ریک‌که‌ن، تاقه پیتیک له ته‌ته‌له‌ی په‌سنی خودا شهرح‌که‌ن و بنوسه‌وه؛ ئه‌گهر همو ده‌ریا‌کانیش مه‌ره‌که‌ف بن؛ هیستان له وزه‌یان به‌ده‌ره. خوا به پیغه‌مبه‌ری فهرموه:

«بئی ئه‌گهر ده‌ریا مه‌ره‌که‌ف بی بو نویسنی وته‌ی خودام. ئاوی ده‌ریا و شکاوی دی، به‌ره‌لوه فهرموده‌ی خودا، بیرینه‌وه، ته‌نانه‌ت ئه‌گهر ده‌ریای دیشکی بینه‌یاری.»

مهلا: يا لتهبه قيك له پهره ی گول و نه سرينان له باغی گولان بچنرین، بو خاوهن دلی وهك ئيمه،
تهنیا په لکه نه سته ره نيك به سهو، هيچی ترمان ناگه ره که. پيشرویی يهك به رهو ناسینی خواي
مهزن، له صد کتيان چاکره.

فهقی: ئافهريم بوتوی پيشکهوتو، قهلمت قهندو نه باته و ئاوی حهيات دهرژنيته سهر رويهزان.
فرشته کان هر به طه بهق بو دیاری ده يبه نه به ههشت.

مهلا: نوسراوکانت عه نه رن؛ ميسکو زه باد داده بيژن. وهکی لقه نه ی شه کهرن، هر شیرنايه تيان
لی دهرژی. گفتت سهر تاپا گه وه رن و صه دبار گه وه هر هه لده ريژن.

فهقی: من گولم له ناو درکاندا، ناویش تراوم «محمّد». بولبوليکم له گولچاران. گرهي تهوینی
لی داوم؛ بويه وا زه رد هه لگه راوم و هر بومه ته زه رده زیره. له ناو کومه لی دلداران، تو خوری و
من وهك هه تاوم.

مهلا: دورم له گولی به ئاونگ؛ بويه وهك به هی رهنگ زه ردم. روسويسته ی ئارهق شهونم، له من
دوره له دهردی دوری برژاوم. له لای خاوهن دلانهوه، تو خوره تاوی من سيهر.

فهقی: برینی تهوینم لین و له سای به یان دوره به شم. له ههزارو سی و يه کدا، ده زانی په سنی کی
ده ده م؟ ته من په سن بيژی «مهلا» م. له هه مو هه ردو هر جي يهك.

مهلا: هه ميشه دادو هاوارمه. صه بر ده که م، سهر گه ردانم، وه کو چهنگ خوار بومه ته وه. وهك زی
باريکو به پيچم. به زه بری تیران هيلاکم. وا ئه مرو له جزیری دا منم په سن بيژی فهقی.

سەرئىچىكى ھەژارانە

زۆرچار دىۋانى شاعىرىك، يان پەخشانىك لە نوسەرىك، ھەرچەند ئەمدىو ئەودىو دەكەين؛
كەموايە كەمايەسىمان يېتە بەرچاۋ. جا نەخوازە ئەودىۋانە يان پەخشانە، بەناۋى پىاۋى
بەناۋبانگ، بەناۋبانگ بى.

بەلام ۋەرگىز - كە ھەمو وشەو دىرىكى بە وردى ورد دەكاتەۋە دەئى ئاژنى - ھەر
پوشىكىشى تىدايى، دىمەنى لەچاۋ گوم نايىۋ، زۆر بەزۋىيى خۇ دەنۋىتىۋە زو دەتۋانى
ساغو ئەياغ لىك ھاۋىر كا.

زۆر شىعەرم لەم دىۋانە دىن؛ ئەگەرچى زۆرىش ناسراون، بەھى جىزىرىم نەزانىن.
جىزىرى لە وردەكارى شاعىرانە، ھىچ كەس تۈزى نەشكاندۈ. قافىيە زەدەدارى نەبۈ. لە
كىش ۋە رەۋتى شىعەردا، كەمتر شاعىرى گەيۋنى. ھۈى ئەمەشە: كە چوارسەدە لەسەر
دەمو زاران ماۋن ۋە نەفەۋتاۋن.

جا ھەرۋەك چىروكى «جامى» كە دابەزى ۋە كەرەكەي خۇي بەرھەلدا كەرد؛ گۈتى ئەمەش
بۇ خواجەبىت؛ جىزىرىش لە شاعىرىدا گەيۋەتە پەلو پايدەك، ھەر مەلەيكە لەدۋاى جىزىرى
ھاتىي ۋە شىعەرى وتىي، كز يان قەلەۋ، شل يان پتەۋ، چارى ناچار رەگەل سامانى رەۋانى
مەلەي جىزىرى گەۋتۈ. ھىندىكىش ھەر سىر مە خور بون. لاساى ئەۋيان كەردۋتەۋە،
ۋىستۋانە لەنجەۋ لارى كەۋ فېرىن، رەۋتى خوشيان لەدەس داۋە. ئىتەر پىاۋى كۆلگە
خۋىندەۋارى ۋەك خۇم، ھەمۋى بەناۋى جىزىرى ۋەرگرتۈن ۋە مەمبارەكى زانىۋن ۋە داناۋ
دىۋانى ئاخىۋن. چوارسەدەسال لەم دەست بو ئەۋدەست، ئالوگورىيان پى كراۋە. ۋەھا تىك
ھەئشىلدراۋن ۋە لىككراۋن، فىلەم دەۋى ۋەيان ناسى. بە برواى ھەژارانەي خۇم، لەۋانەشا،
كە لە پىشۋادا نوسىۋم، ھىۋا ھەيە ئاۋەكى بن. بەيىنى تواناى ھەژارانەم، ۋا ھىندىكىم
ھەئىزاردۋن ۋە دەۋاى دىۋانم ئەسپاردۋن. رەنگە زۆر كەس دەگەل مە ھاۋدەنگ نەبن ۋە ھەر
بەشىعەرى مەلەي جىزىرى بزانن. لاشىم ۋايە كەسانىكى چىژەۋ شىعەرى مەلەيان باش بو
دەر كەۋى، تىدەگەن بژارەكەي مەن بى جى نەبۈ. ھەرچۈنىك يىت. ئەمانەش ھەر شىعەرى
كوردىن ۋە كورمانجىن ۋە سامانى نەتەۋايەتتىن. ئەگەر شىعەرى مەلاش نەبن، ھەيفە ۋە بن.
ساۋا ئىۋە ۋە ئوشىعەرانە كە بەھى مەلا زانراۋن ۋە لە ئاۋەروكى دىۋاندا دەر خراۋن.

غزالى شېپال

- ۱ دل ژمن بر دلبهرهك زيا قهبا
چه هف غه زالو پور شه پال و مه هليقا
- ۲ نازداره نهولته ختى دلبهري
دلروبايه، جان فزايه، روح شيفا
- ۳ حوري عينه نه ز نزانم يا پهري
يا گولهك ره عنا ژگولزاري وهفا
- ۴ ياره ب نهو گولده سته يي، باغي ئيره م
دور نه بت ژي هه رسه حهر بادي صه با
- ۵ صوړ گولهك من دي دگولزاري بمهش
لاله وو ره يحان لسهر تينه سه ما
- ۶ سونبولين ره عنا لهر طاقى هيلال
وي دكن سه عيي لسهر مهروهو صه فا
- ۷ نازكا من هه ر ده ما بيتن خه رام
صه د هه زار دل وي لپه ي وي دهر قه فا
- ۸ نه ز چييزم كو لمن له علق دته
پور كرن بي حه د لمن جه ورو جه فا
- ۹ نه ي مه لا باوهر بمحبوبان مه كه
كاري وان هه ر نه خذي جانه بي خه طا (يان، بي عه طا)

پوخته‌ی مانا:

ئەو نازدارە - کەوا جوانە - دلی بردم. چاو کەژالە؛ خوین شیرین و رمزا سوکە؛ چوینە سەر تەختی دلبەری. وەك دلبەرە، گیان پەروەرەو دەرمانە بو دەردی گیانم. نازانم حوریه یان پەری، یان چلە گولێ ناسکەو لە گولزاری ئەمە گداریمووە هینراووە. خواپە ئەو یارەم - کە هەروەك دەسکە گولێکی بەهەشتە - سەلامەت بێ و هەمو روژی، سەر لە بەیانی بیتە دەرو، لەبەر سروە بسکەکانی بینە لەرین. چاوم لی بو کە یارم هات. دەرگوت گەشتەر سورە گولەو لەناو گولزارا دەگەژی. بسکی وەکو ریحانە بو کە لە سەر گولە میلاقە بیت و بچیت. زولفی جوانی لەژێر کەوانەیی برۆیان، وادەزانی حاجین لە صفای مەرۆپە. یاری نازداری بە لەنجەو لار، ئەگەر برۆا، سەدە هەزار دل لە دواوە شوینی دەکەون. لیوی ئالی زووری دەردو ئازار دامی؛ بەلام ناتوانم هیچ بلیم. کاکە مەلا! باوەریت بە جوانان نەبی، بە بی سوچ دلدار دەکوژن و دل دەستین و هیچ نادەن.

جوتیک روکه

۱ شیوه‌یی دل‌بهری بزان سوننه‌ته شیوه عیشوه فهرض
همردو نه‌ظهر کوبن قیران واجبه یه کرشمه فهرض

مانای وشه:

شیوه: ری و شوین و دابو ده‌ستور؛ شیوه: خدمو‌خو؛ شیوه: نازو قه‌مزه؛ شیوه: فیل و گزی؛ شیوه‌گهر:
دل‌بهری که زورباش له بیجمی دل‌دزین و دل‌داری ده‌زانی؛ عیشوه: به جوریک خو‌نیشان‌دان و بزوتنه‌وه‌ی
دل‌بهرانه که دل‌دار وه‌ته‌ماح بخا؛ فهرض: پیوستیکی بی‌برانه‌وه له کاتیکی دیاری کراو؛ فهرض: موچه و
به‌شی دیاری؛ فهرض: جیگه‌ی ژئی له که‌واندا؛ سوننه‌ت: روخسارو ده‌وری روخسار؛ سوننه‌ت: په‌یزه‌وی
له‌ ئاکاری که‌سیک یا که‌سانیک؛ سوننه‌ت: زه‌وشت، ره‌فتار، شهریمه‌ت؛ قیران: لیک نزیک‌بون، چوت
کردن، به‌رانبه‌ربون؛ نه‌ظهر: روانین؛ واجب: لازمو پیوست؛ واجب: له‌رزین که زورتر بو دل‌ده‌گوتری.

پوخته‌ی مانا:

کاکی ری‌بوار! تو که تازه گه‌یشتویه کاروانی دل‌دارانه‌وه ده‌ته‌وی له‌ریی دل‌داری شاره‌زایی، با پی‌ت
بلیم ری‌وشوینی دل‌بهران چونه؛ له‌ باره‌گای دل‌داریشدا چهند سوننه‌ت و فهرض هه‌یه. ناز کردن و
خوب‌واردن و ته‌وس و توانج تی‌گرتنی دل‌دارانه، شیوه ره‌وشتی یارانه. به‌لام هه‌موده‌مان نیه. جار
هه‌یه دهرت ده‌که‌ن و جار‌جاره‌ش دهرت لا‌وینته‌وه و همه به سوننه‌ت حیسابه. به‌لام وه‌ک فهرضه
له‌سه‌ریان که به‌لارو له‌نجه‌یان و چاودا‌گرتن و بزه‌یان، دل‌داران شیت و هار بکه‌ن و دین و دنیا‌یان
تالان که‌ن. جا هه‌رگا توشی یار هاتی و نیگات به‌رانبه‌ر نیگای بو، ده‌بی زور ئاگات له‌خوت بی؛
له‌وانه‌یه دلت داله‌رزئی، بکه‌موی، یار ناهیلی له‌به‌ین چی. نازو چاودا‌گرتنیکی پر به‌زه‌یی - که به
موچه ده‌یدا به دل‌داری ترساو له‌چاو - گورجی دهرت‌بوژنیته‌وه و مردوش بی، دهرت ژینیته‌وه.

۲ هەردو قیران کو قبیله بن هەرچی دهما خویا بن ئەو (یان، هەردو قەرآن...) وی سەعەتی ددینی عیشق لازمه یەك دوسەجدە قەرض

مانای وشە:

قیبلە: روگە؛ خویا: ئاشکرا؛ لازم: پێویست؛ قەر: رەش رەنگ.

پوختە ی مانا:

ئایینی دلداران دەلی: کە چاوت بەیاردە کەوی و چاوتان دەیه کتر هەلدەنگوی، وەك بەرانەربونی ئەستێرە ی بەودمو پیرۆز دەگەل سێسە ئەستێرە یەکی بیروناکی و پیت وەهایە. تو بەروانین چی دەبینی؟ دو روگە ی لە بیجمی میحراب، کە تاقی دو برویەتی و خالێکی رەشیش دەبینی کە وەك بەردی مالی کابە، دەبی کرونوشی بو بەری و ئەگەر دەستیش نە یگاتی، لەدورەو ماچی بکە ی. کەوابو دەبی سی سۆژدە بو ئەو تاك و جوتە بەری. یاخو سۆژدە ی سوپاس بەری کە بەودیدارە گەشتوی و رکاتیک نوێژ بەرەو میحرابی ئەبرو کە ی دایبەستی، کە دو سۆژدە ی تیدا هەیه.

۳ خەرقە یی زەرق و ژەنگی زوهد من بمە یی موغانە شوست شوستوشو یك دەیکە دی ئەووەلی کار فەرضە قەرض

مانای وشە:

خەرقە: بالا پوشتی پڕپینە ی سوڤان؛ زەرق: حیلە و مەکر؛ مە ی موغانە: شەرابی کونی تایبەتی مەلاکانی زەردەشتی؛ شوستوشو: شیوو کول؛ مەیکە دە: مە یخانە.

پوختە ی مانا:

لەو مە یخانە ی - کە تایبەتی دلدارانە - پیسو پوخل ریگە نادرین. گەرەك زور پاكو خاوین بین. تا بتوانین دەستەوداوی نی مە یگێژ بین. هەلیك بەسەرمان کاتەووە ئاوریکمان لی بداتەووە. جامن چونکە زور باشم سەر لی دەرەجو، کە یە کەم کار شیوو کولە. سەرچلە پینەدارە کە ی گزیکاری و وشکە صوفیەتی ژەنگاویم، بە بەدی موغانە شوستو، ئەو فەرضە یە کجار پێویستەم بەجی هینا. تا ریم دەن بچمە ژورەووە.

ع نە ی شە کەرین شیرین زەبان مەست بجامو بەدە یین فەرضە دبت ژتەو بە یی سالکی عیشق تەو بە قەرض

مانای وشه:

سالک: ری رهو.

پوخته‌ی مانا:

هەرگا بالای به‌لەنجەولار وەك قامیشه شه‌کری شلک و بی‌گری و شیرین‌بار، پیالە‌ی بادە لەسه‌ر ده‌ستان و، خوشیان مه‌ستو به‌ دوچاوی مه‌ستی‌شیان هانمان بدن، بادەیان لەده‌ست وەرگرین و بخوینەوه، رێره‌وی رێگای دل‌داری - که هاتۆته‌ تۆبه‌ کردن - تۆبه‌ی هه‌ره‌ پێویست و فەرضی ئەو‌حانه‌ی، تۆبه‌ له‌ تۆبه‌ گردنه‌و بادە‌ی دل‌بەر وەخواردنه‌.

«پیره‌مێرد» ده‌لی:

شکەنجی زولفی تۆبه‌ی پیشکاندم تۆبه‌ بو تۆبه‌

دلی شیخو ملی‌مول تیک‌شکا هەر بشکەنه‌ ئەمشه‌و

۵ ساقی‌یی سیم ساقی‌ما زه‌هری هه‌لاهیل پده‌ست
جانێ مه‌ شوکرو مینه‌ته‌ تیز ره‌وانه‌ ره‌قصی فەرضی

مانای وشه:

سیم: زیو؛ ساق: پوزو به‌له‌ك؛ هه‌لاهیل: زه‌هری گیایه‌كه‌؛ تیز: له‌تام یان له‌ رو‌ب‌شتندا؛ ره‌وان:

گیان، به‌ره‌وت، روناك.

پوخته‌ی مانا:

ئەو مه‌یگێزه‌ دیدمه‌سته‌، به‌ پوزو به‌له‌کی زیوین، به‌ پیالە‌ی پرله‌ بادەوه‌ بگه‌ری و خولقمان بکات؛ چون‌ ده‌توانین تۆبه‌ راگرین و بی‌ داگرین، که مه‌ی نارەوايه‌و ناخوین؟ لێ وەرده‌گرین، ئە‌گه‌ر زه‌هری هه‌لاهیل‌شی تێدای ده‌بخوینەوه‌و به‌غار ده‌روینه‌ ناو کۆزی هه‌له‌پرکیوه‌و پێویستی سه‌رشانی دل‌دار، به‌جی دینین. با سه‌ماکه‌ش وەك هه‌له‌زوقین و ره‌قصی گیانه‌ لاوی سه‌ربراو بی‌. زو‌ریش سوپاس. له‌ مه‌یگێزه‌ که‌مان ده‌که‌ین، که له‌جیاتی عی‌زرائیل خوی گیان کێشمان بی‌ت.

۶ خال ئە‌گه‌ر بوه‌جه‌ه‌کی بی‌ته‌ قه‌یرانی ئە‌بروان

شوبه‌ه‌تی به‌یتی مه‌قدیس و که‌عبه‌ دین دوقیبه‌ فەرض (یان، دوقوبله‌...)

مانای وشه:

وه‌جه‌: رو؛ وه‌جه‌: لا؛ وه‌جه‌: نه‌رح، جو‌ر؛ به‌یتی مه‌قدیس: مالی پیرۆز، بی‌ت‌الم‌قدس، قدس، که‌ شارن‌که‌م رو‌گه‌ی کو‌نی موسو‌لمانان و رو‌گه‌ی ئیستای خا‌ج‌په‌رست و جوله‌کانه‌: قیبه‌: رو‌گه‌: قوبله‌: ما‌ج.

پوخته ی مانا:

ئەگەر جارىك بو دلداریك وا هەلکەوى، خالى رهشى لای گوڤهى بالای چاوى یار - که کهوتوته نزيك بروکەى - بىینى دياره وهك دو ئەستیرهى پيروزو زور بەودمى چاوپى کەوتى، وههائه. ئەك هەر ئەستیرهى بەودم، بگره وهك دو قىيلهى ئىستاو کوڤى موسولمانانى دىتیی، لەسەریهتیی که کرنوش بو هەرکان بەرى و دوراودور ماچیان بوینیری.

۷ ئەز کو ددهوى عاشقى کفشه دکەت زەبان دەرەو
کەتمى شەهادەتیی دیت وى سەعتی بشەهده فەرض

مانای وشە:

دەوى: داوا! کفشه: کەشفه، مەعلومه؛ دەرەو: درۆ؛ کەتم: وەشارتن؛ شەهادەت: شایەتیی، گەواهی؛ سەعت: دەموکات.

پوخته ی مانا:

ئەمن کەدەلیم دلدارم، بوخوم دەلیم. ئەگینا هیشتا زور کالەو نەگەیشتومەتە ئەوپەلەى که ئەو نازناوه لەخوم نی. ئەگەر بەزمانی خوم گوتم من دلدارم، دياره زمان درۆ دەکا. ئەگەر شایەتیی لی ئەدم که زمانیکى درۆزنە، لە فەرضیک وازم هیناوه. چون لەسەر هەرکەس پێویستە که دیتى درۆیهك دەکری و خەلك باوەرى پێدەکا، دەبى درۆزن رسواکا و دروکانى ئاشکراکات.

۸ جەبەهتو دیمو گەردەنى پەردە دەما ژبەر پەرت
فەرضه مەلا حاجیان سەعی و طەافو عومره فەرض

مانای وشە:

سەعی: روینی بەپەلە، نیوغاز؛ طەواف: دەدەرە گەزان؛ عومره: ئاومەدانى، گورگەلوڤەى نیوان گردى صەفا و مەروا که لە مەککەن و گەزان بە دەورى کابەداو زیارت کردنى مالى خوا که پێى دەلین «عومره» لەکاتى خەج لەسەر حاجیان فەرضه ییکەن. پەلام عومره لەمۆختی تریشدا دەبى و فەرض نپە؛ صەفا: بەردى لوسی سپی؛ مەرۆه: گیایەکی پون خوشه.

پوخته ی مانا:

هەرگا یارم پەردە لادا و هەنیهو گەردن و رومەتیی پێتە بەرچاو، حاجی حەجیان لی دەکەوى. توێلی واپاک، کەزى و بسکی بەبەرەمه، کولمى وەکو کابە روگە. خالى رهشى ئەو بەردەیه حاجیان لەدوراودورەو ماچى دەکەن، هەر دیدارى لە عومردا عومرهیهکی زور پێویستە.

«دین بر»

- ۱ والله ژهردو عالمان من خوشنی جانانه غهرهض
لهومن ژخوسنا دلبران هر صونعی رهمانه غهرهض
- ۲ نهو کافرین جامه سیا هاتن بهه قرا صهف بصف
زانم کو ههرتین نهو مه دام وان نه خدی ئیمان غهرهض
- ۳ ئیرو دلی من دل بران ئاقیتته سهر صهه پهنگران
نائین مهیا گولگون و صاف دان من کو بریانه غهرهض
- ۴ بشاهی بهه قرا هم نشین رهنکو روی ههف مه نه دین
هه ریه که طه عامه که بو نه فین لهورا کوپر خوانه غهرهض
- ۵ عه قلو دلی من بر نهوان شاهان برهمزو عیشوهیان
وان عه قلو دل فیکرا دقین لهو نه خذو ئیعطانه غهرهض
- ۶ من گو گهلو نهی دلرویا فیتنا ره قیب فهیده ههیه
گو صوند بهخوسنا من کونه لی فیعلی شهیطانه غهرهض
- ۷ نهو سونبولین بو عه نهیری ره یحان بهه فش و عه رهیری
لهوتین بدیمی دا بلهز وان سهیر لیشانه غهرهض
- ۸ خالین مدهوهر فلفلین ماوهر ژبسکان لی وهرین
زولفین په ریشان تینه مهست بیهتا بیها وانه غهرهض
- ۹ دل گرت بداما سونبولان بهرداو دیسا جه بس کر
میره کو نهو ههردا ئیما گرتن و بهردانه غهرهض

۱۰ زان عیشوہیان دل ہر شاندد سہر تیر ژخونی نہ قشاندد
لہو نەز دینیم جانی مەلی ئیرو تە قوربانە غەرەض

مانای وشە:

دو عالم: دنیاو قیامت: رەحمان: روژی دەر، ناوی خواہ: ئەخف: ساندن، گرتن: غەرەض: مەبەست:
پەنگەر: پۆلو: ئیعتلا: دان: گەلو: ھەیاران، ئاخو: قیعل: کردە: بیھنا بیھا: بونی بی یان، بەیان.

پوختە ی مانا:

خو ئەیزانی لەسەر دنیاو لە قیامەتیش، جوان پەرستم. لە جوانپەو دەسکاری خوا م دیتە بەرچاو.
کەزەیی یارم - کە وەك کافری جل رەشن - ریز بە ریز، دەوری رویان دا. ئەو روخسارە ی وەك
نوری ئیمان روناکە، بەلی کافر ئیمان گەرە ئاین بەرە.

دلم بو ئەوینی کولمە ی بەگرشەو ئال، چزو هۆریو، لەسەر سەد پەنگر ھەلدە کزی. مە ی
ئەوینیشم پی درا؛ دیارە مەبەست کە باب کردنی بو، کە دل بو دوچاوی مەستی بیتە مەزە. لەناو
یاراندا دانیشتم. بەبی ئەو ھەجمان یە کتری ببین، سفرە ی ئەوین بو دل بەران و دلداران زور
بە پیشتەو ھەریەك جوړیك رازی دە کات. ئەوان ناز دە دەن بە ئیمەو دلمان دە بەن، ھەر خەریکی ئەو
ماملەن؛ ناز دە دەن و دل دەستین. پرسیم ئاخو ئاژاوە نانەو ی شو فار، زیانیکی بو ئیمە ھە یە؟
گوئی: نا. تەنیا کاریکی شەیتانی یە کە چاو نەزیران قیری بون.

بەسک و کەزی - کە وەك سونبول و وەنەوشەن - لەو بالا وەكو عەرعرە. ھەمیشە بو دینی
خالان، بە تاسەن و بە پەلە دینە سەر روخسار، تا تیر لە خالان بڕوانن.

ئەو بەسکانە ی، خالە وەك ئیسوتە کانیا، بە گولاو تەر گردوتەو. پرچە کانیش - کە سەریان
گە یاندوتە سینگ - بو ھەلمزینی بەرامە ی مەمکی وەك زەردەبی ھاتون. دلم بەسکانی دەگری و
بەری دەداو دیسانیش دە یگری تەو. میرایەتی خو ی دەنویتی، کە خاوەن بگرەو بەردە یە. بە ناز دلی
ھەنجیوم. تیری بەخوینم شە ئالان. بو یە دەلیم گیانی مەلا، تو ئەتەو ی گیانی مەلا قوربانت بی و
دڵشادم بە قوربانت ب.

«جسته الماوی»

۱ یارب این گلدسته یی یا نرگس رَغا است این

سرو گلشن یا ایفا یا قامت رَغا است این

۲ این ملک یا شاهد قدسی است یا ماو فَلَک

حور یا روح القدس یا نور چشم ما است این

۳ کوکب صبح است یا خورشید یا دُر یتیم

یا نر سیمین بَر است یا گوهر والا است این

۴ عارض است این یا شعاع شمس یا بدر منیر

لاله یا نسرين و گل یا باد خمر است این

مانای وشه:

این: نمه: گلدسته: چه بکه گول: قامت: به زن: ماو فَلَک: هدیف: روح القدس: جوبرائیل: کوکب صبح:
نمستیره ی کاروان کوژه: فریتیم: مرواری تاقانه: تن: لمش: سیمین: زیون: بز: میوه: بز: سینگ و
بهروک: والا: جی گهره: عارض: لارومت: شعاع: پرشنگ: منیر: روناکی دهر: لاله: گوله میلاقه:
همرا: سور: است: پاشبه ندی خه بردانه، وهك «س» کوردی وایه: این است: نمه س.

پوخته ی مانا:

نمی خواجه! شهرم سوژ ماوه؟ نازانم نموه ی ده یینم، یاره کهمه یان چه بکه گول؟ یان نیر گزی
شلک و به لارو له نجه میه؟ نمو بالایه، سهوله له ناو باغ رواوه: یان پیتی سه لفه وا راسته؟ یان،
به راستی همر به زنی یاره کهی منه که له دنیا دا تای نیه؟ شاخو نمه فرشته یه: یان، دل به ریکی
پیروزی خودایی یه؟ یان هه یقه له عاسمان دیاره؟ نازانم حوری به هه شته، یان فرشته ی ولام به ره،

یان هر سومای چاوی خومه؟ تهستیره‌ی کاروان کوژه‌یه؟ یان خوری به‌تیشک و تاوه؛ یان مرواری تاقانه‌یه یاخو له‌شی میوه زیوه و به‌روی وه کو زیو، ده‌تروسکی؛ یان هر پرشنگیکه له‌خور. یان مانگی چارده‌ی به‌تریفه؟ لیوه‌کان و سه‌ری کولمه ئاله‌کانی و سپی لاجانگ؛ گولی گولآو ونه‌سیرین و میلاقه نه؟ یان باده‌ی ئال.

۵ سنبل تر یا بنفش، یاسوسن و گل چیچکه
زلف یا مشک ختن، یاصورت طغراست این

۶ غمزه‌این یا گزمه‌این یاتیر یاسحر هلال
ساحر این یا چشم شوخ تورك بی‌پرواست این

۷ میم یا یاقوت یاسترچشمه‌ی آب حیات
خفه‌ی دوردانه‌این یا لعل شگرخاست‌این

مانای وشه:
سونبول: سمل؛ بنه‌فش: وه‌نه‌وشه؛ سوسن: سویسنه؛ گول چیچکه: گولی پشکوتو؛ خوته‌ن: ولاتیکه
به‌ئاسکی میسک ناسراوه؛ صوره‌ت: شکل؛ طوغرا: موری سولتانان؛ بی‌په‌روا: بی‌ترسو و گوی‌نمده‌ر؛
هوققه: قوتولکه؛ دوردانه: مرواری بی‌وینه؛ دوردان: مرواری‌دان؛ شه‌ککه‌رخا: شه‌کرکروژ.

پوخته‌ی مانا:
سملی‌تیره؟ یان وه‌نه‌وشه و گولی پشکوتو و سویسنه‌یه؟ یان، موری پرییچ و جوانی سولتانانه به
میسکی خوته‌ن نوسراوه. یان، که‌زیه‌یه؟ شستیک وه‌ک تیر، به‌ر هه‌ناوی دل ده‌که‌وی. تیری
سیله‌ی چاوی تویه، یان جادوی ئه‌مو چاوانه‌ته؛ که جادو له‌دلان ده‌کهن. وه‌ک تورك بی‌ره‌حم و
به‌زه‌ن و گوی‌ناده‌نه هه‌ناسه‌ی دلی برژاوم. دهم و لیوته من ده‌بیینم؟ یان قوتولکه‌ی له‌یاقوته و
مرواری ده‌ناو کراوه؟ یان لاتیکه به‌شه‌کراو ئاخندراوه. یان سه‌رچاوه‌ی ئاوی ژینه؟

۸ خذ، یاقوس. دونون مکتوب مشک اذفرتند
یا هلال عید یا ابروی بی‌همتاست این

۹ کوی او یا کعبه یا بیت‌المقدس یا بهشت
خلد یا فردوس این یا جنة‌الماوی است این

۱۰ هاتف غیب است این یا ترخان روح قدس
بلبل شیدا است در گلزار یا ملاست این

مانای وشه:

مه‌کتوب: نوسراو؛ نه‌دفعه: زور بون خوش؛ کو: کولان؛ او: ئه‌و؛ خَلَد: به‌هه‌شت؛ فِرْدَوس: به‌هه‌شت؛ جَنَّةُ‌الْمَآوِی: به‌هه‌شت؛ هَآیَف: ده‌نگی بی‌ره‌نگ؛ تَرْجُمَان: وه‌ر گِیَر، ده‌مراس‌ت؛ شه‌یدا: شیت و گه‌لایی.

پوخته‌ی مانا:

شکلی دونونی سهره‌و ژیر، وه‌کو که‌وان دینه‌ به‌رچاو. خه‌ته‌که‌یان ئاخو به‌میسکی زور بون خوش نوسه‌راوه؟ یان نون نین و مانگی له‌نوین، که‌ مزگینی چیژنی پیوه؟ یان خو برو بی‌وینه‌که‌ی تونه. شوینیکی زور پیروز دیاره. لیم گوزاوه: مالی «بیت‌المقدس» ه؟ یان کابه‌یه؟ یان به‌هه‌شته؟ یاخو هه‌ر کولانه‌که‌یه که‌ مالی ئیوه‌ی تیدایه؟ گویم له‌ ده‌نگیکه‌ زور خوشه‌و خاوه‌نی ده‌نگ ره‌نگی نیه، فرشته‌ له‌ نه‌دیاره‌وه بانگ ده‌کا؟ یان وه‌ر گِیَری فهرمایستی جو‌برائیله؟ یان بولبولی لی‌شیواوه له‌ گولجارا شیوه‌نیه‌تی؛ یان هه‌ر مه‌لاکه‌ی خومانه‌و شیعی‌ی خوی ده‌خوینیته‌وه؟

شیاوی‌باسه: شیخ‌عه‌بدوره‌حمانی جامی (۸۱۷ - ۸۹۸ کوچی) قصیده‌یه‌کی وای‌هه‌یه که‌ شاعیر ته‌واو داویه‌ته‌ سهر شوپی و ده‌مه‌لاسه‌کی کردوته‌وه.

سهره‌تای قصیده‌ی «جامی» به‌م دو له‌ته‌ ده‌س پی ده‌کا:

عارض‌است این یا قَمَرُ یا لالَهْ خَمْرَا است این

یا شُعاعِ شَمْسِ یا آیینَهْ دِلْها است این

به‌م به‌یته‌ش دواپی پی دینی:

قَمَرِی. باغِ جَنان یا بُلْبُلِ بی‌خانمان

طوطی. شکرشِکَن یا «جامی» شیدا است این؟

«بەر تۆم بىر»

۱ كەس نەدىيە سەھەرگەھ. كو چنازك وەرەسى تو

مە ژبەلگى گولو نىرگىزى سەرەست بەسى تو

۲ زانم نەتنى كو يەدى بەيضا تو ددىرى

وەر خوەش كە شەھىدىن خوە كو عىسا نەفەسى تو

۳ روخى تو نە جىسمى ژجەمالى ب چئىسمى

رەنگ رەنگ تى كەشفو شەھودى چكەسى تو

۴ روژى تو لىشەرقى بچەمالا خوە دىرەقى

بالە كو ژسەرچەشمەيى ئەقدەس قەبەسى تو

۵ بالە ژچنورى و تەجەللا لچطورى

گەگە لىسەرا پەردەيى جان مولتەمەسى تو

ماناى وشە:

وەرەس: گولنىكى سۇرە، بو رەنگ دىكار دىكرى؛ يەدى بەيضاء: دەستى سېى كە موجزانى موسا

پىنەمبەربو: تى: دەيى؛ شەھود: حازرى، ديارى؛ چەشمە: چاۋە، چاۋەي ئاگر يان ئاۋ؛ قەبەس: بزوت؛

ئەقدەس: ھەرە پىروژ؛ مولتەمەس: داۋاكرائو؛ روح القدس: فرشتەي ونامبەر.

پوختەي مانا:

وہك من تۆم دى لە بەيائدا، كەس نەي دىتوى. كى دەزانى تو گولنىكى چەند ناسكى؟ لە

پەرەي گول و نىرگىسى كال و مەستەچەم، وازم ھىناو ھەر تۆم بەسى. من دەزانم دەستە كانت وەك

دەستە سىپەكەي موسا، موجزاتن، بو ئەوانەي پىت كافر. بەلام دەشزانم ھەناسەت وەك

ههناسه‌ی عیسا وایه؛ مردو زیندو ده‌کاته‌وه. ده‌سا وهره کوشته‌ی چاوه مه‌سته‌کانت به هه‌ناسیک زیندو که‌وه.

تو چیت؟! تو وه‌ک ئیمه له‌شنیت. تو گیانیکی له‌جوانی دروس کراوی و نازانم ناوت بنیم چی؟ ناو بو له‌شان دیاری ده‌کری. گیان ههر گیانه‌و ناویکی تایه‌تی نیه. مه‌گهر پیت بلیم: گیانی جوان. تو ههرده‌مه‌ی به ره‌نگیک خوت نیشان ده‌دی. کی ده‌توانی بیژی من ئه‌مو گیانه‌م دیوه؟ چوزانی خوت نه‌گوریوه. ههر توی رۆزی له‌خوره‌لات سهر دهردینی و تیریژو بریقه‌ت هه‌یه. سویندی ده‌خوم، تو له‌چاوگه‌ی ههره پیرۆزی باره‌گای خودای مه‌زن، گرّه بزوتی و هاتویه سهر دنیا‌یه؛ تا دل و گیانی دلداران بسوتینی، تو بیوخودا، با بزاین تو چون روشنی و نوریکی؛ له‌کام چپای تور خوت دهرخست. گه‌لیک جارن له‌باره‌گای گیانی گه‌وره توپان ده‌وی. ئاخو تو خوری عاسمانی، یان فرشته‌ی. ههر نه‌مزانی. خوری، له‌ره‌گه‌زی پهری، یان فرشته‌ی وه‌لام به‌ری خودا، خوتی؟

٦ جانا جه‌ره‌س و ره‌به‌ری عیشقاته ئه‌زم قه‌ط
ئاگه‌ بفقان و ههره‌کاتی جه‌ره‌سی تو

٧ مایه‌ک نه‌فه‌سه‌ک من دبتن بی‌تو وجوده‌ک؟
دی بی‌ته‌چیم؟ ههم تو، رهی ههم نه‌فه‌سی تو

٨ عیشقاته مه‌گو زیر صیفته زهر دکرین گو:
ئیکسیره ئه‌وینامه بیعه‌ینی و می تو

٩ من گو ژنیگاران تو گولی به‌س بشکوه‌به
زانم نه‌موحیب ههر نه‌که‌س و خا‌رو خه‌سی تو

١٥ ئه‌ی حور سرشتی له‌م خوش مه‌ی وده‌ته به‌رگر
چه‌ننا‌ته و یصالا مه‌وو ئاته‌ش په‌رسی تو

١١ من گو دشه‌قان شو به‌ی نو جومان بظه‌وافین
گو عیشه‌ دزانن بچه‌ه‌ست و هه‌وه‌سی تو

١٢ من گو مه‌بتیقان قه‌دی ناکن ژده‌ری ته
گو ئه‌م ژنه‌باتین و لظه‌بعی مه‌گه‌سی تو

١٣ من گو ژکه‌مه‌ندا سه‌ری ژولقاته قه‌ره‌ستم
به‌روازی له‌بی له‌غلی مه‌گو گهر قه‌ره‌سی تو

١٤ يەك دەم قە نەهیشتین تە دھامونی فیراقی
بی هەمدەمی دەر دان گو: چەفریادرسە تو؟

مانای وشە:

رەهەبر: بەلەد؛ شکو: گەورەیی و جەلال و شوکت؛ وەتە بەرکو: وا لە پێشت داناو؛ جەننات: باغات؛
جەننات: بەمەشتان؛ نوجوم: ستارە گەل؛ قەدی ناکن: دەر ناکن؛ قەرستم: رەها بوم؛ پەرواز: کەنارە؛
ھامون: بیابان.

پوختە ی مانا:

گیانە جوان و ئازیزە کە! من بومە زەنگولە ی کاروان، بومە شارەزای سەر رێگە. تو هیچ ئاگات لە
ھاوار و بزوتنی منی ژاری دلداری ھەب، کە باسی جوانی تو دەکەم و رێزەوان بەھوی منەو
شارەزای دلداری دەبن؟ تو دەزانی من بەبی تو تاویک نازیم و تو شک نەبەم، منیش ھەرنیم؟ تو
ھەم گیانی ھەم ھوی ھەناسەدانمی.

گوتم: ئەوینی پالاکت، رەنگی وەکو زیزەمرد کردم. گوتی: ئەوینی پالای من، وەک ئیکسیرەو
دیارە تو ی مس دەکاتە زیز.

گوتم: لەناو دلبەران دا، ھەرتو ی گوئی ھەلبژاردەم. یاخو ھەر گەش و بەشکو یی.
گوتی: دەزانم ناتەو ی ئەوینداری ئاکەس و درک و پوشان یی. من گولم و گش دلبەری تر،
لەچاوم و پوش و پەلاش.

گوتم: ھوی بەچکە حوربە کە، بادە ی خۆشت لە پێشت دانام. چون رەوا یە بێخۆمەو؟
گوتی: لە رێگە ی دیدارم، ئەگەر ئاگر بپەرستی وەبزانە چویتە بەھەشتی.
گوتم: شەوانە تا بەیان، وەک ئەستێران چاو لێک نانیم؛ لە دەورە ی بارە گاکە ی تو ھەر خول
دەخۆم.

گوتی: نازی من دەزانی تو لەم گەروشم و بیداریە چیت گەرە کە؟
گوتم: بەتێخو بە چەقوش، کەس ناتوانی لە دەرگای تو دورکاتەو.
گوتی: بەلێ من شەکرەم و توش خۆت لی کردوم بە منیش و دەورم دەدە ی.
گوتم: ئوخە ی لە کەمەند ی کەزبە کانت رزگاریم ھات.
گوتی: ئەگەر لە کەنارە ی لیوی ئالم رزگاریت یی، سەز دەرە کە ی.
گوتم: من لە بیابانی دوریت دا مابومەو و بە ھاوارمەو نەھاتی.
گوتی: یەك دەم نەم ھێشتو ە بپھاودەم یی. دەر دو داخەم بو کردبوی بە خەمرەوین، لەو
چۆلگە یە. چون دەلێ فریارە سم نیت؟

۱۵ من گو: ز دلی شو بهی بخور خوهش ته بکه رکر
که رکر بدوله علین خوه شه که ر، گو: عده سی تو

۱۶ من گو: لرو خائین نه کو که چره و ده کو فره زین
شاه گوته مه: کش، مات، لبازی فره سی تو

۱۷ من گو: ز قه دیم نه ز مه یی عیشقاته دنوشم
گو: من ز عوشاقان نه تنی مه ی ته له سی تو

۱۸ من گو: دشه قان شو بهی شمالان وه دصو زین
بهروانه صیفه ت جاهره، بی صهوت و حسی تو

۱۹ من گو: به صهرو قوه تی سه معامه تویی، گو:
زانین ته نه مین روح و موه رده قه فده سی تو

مانای وشه:

بخور: نه وه ی بو بوخوشی ده سوتی؛ عده سی: نیسک، بو پیای بی نه مه گ ده لین وه ک نیسکی بی بهرو
پشته و به قای نیه: روخ: قه لای شه ترنج؛ رهخ: که نار؛ فره زین: وه زیر له شه ترنج دا؛ شا: داشه زله ی
شه ترنج؛ فره سی: نه سی شه ترنج؛ کش: برو؛ مات: بی بزوتن؛ مات: مرد؛ ته له سی: سه رخوشی
که له لاو بی حال؛ جاهره: ده سا بچو بهولا وه، ده برو؛ قوه ت: هیز؛ سه مع: بیستن.

پوخته ی مانا:

گوتم دلتم بو لمت لمت کرد؟ بو بخوری کوری یه زمت به کار ده هات؟

به لیوی ئال، شه کری شکانو پیی فرموم: تو وه ک نیسک هیچ بهرو پشتت بونه. من چاکم
ده رباره کردوی که دلتم هه لیزاردوه لمت له تی کم. تو بهو چاکه یه نازانی و هاتوی گله ییم
لی ده که ی؟!

گوتم: من له دلدار ی تودا وه ک قه لای شه ترنج راست دهروم و جیگم له که نار گرتوه. نه ک وه ک
وه زیر راستیش بچم خواریش بروم.

نه و شای کومه لی جوانانه ده ری کردم. پیی گوتم: کش. تو هه ر بو مات و کز بون و مردن و
له ناو چون ده ی. چونکه وه ک نه سی شه ترنجی، له سه ر خه تی خو ت باز ده ده ی. دلدار ناشی گله ی
هه بی و خرایه ی دلداران بلی.

گوتم: زور له میژینه وه من فیری باده ی نه وینتم. هه ر باده ی تو ده خومه وه.

گوتم: دلدار ی من زورن؛ له مه ستی باده ی نه وینم بونه سیالی مه یخانه. هه ر تو نی، تا خو ت
هه لکشی.

گوتم: شه وان وه کو موم سه رم به گره و بو ت ده سوتیم.

گوتی: دهرۆ تۆش ههر وه کو په پوله وای؛ هیچ دهنګ و هاوارت نیه. پیم خوشه دلدارى سوتاو
 له ئه وینم، هاوار بکاو ناله و گاله ی شایه تی ئه وینداری بن.
 گوتم: تۆ سومای چاوانمی. هیزی بیستم له تویه.
 گوتی: دهزانم من گیانم له لهشتداو تۆ قه قه سیکی گلینی.
 تی یینی = ههر کهس توزیک شیعرناس بی و ئه و دوقه صیده ی خویندیته وه که به (جانا زجه مالاته
 موقه ددهس قه به سم ئه ز) و (وه ره جانم کوچنا زک وه ره سین) دهست پی ده کهن. دهزانی ئه م
 شیعرانه ی لیږه دان هی مه لانیه و هی کابرایه که ده مه لاسکه ی مه لای کردۆته وه و نه شی پیکاهه -
 هه ژار.

«چاوی دهرش»

- ۱ دلبری سهرداری خوبان
عارفه بحالی قلوبان
 - ۲ عالمه بداعی فونادان
چونه دل حهتتا پهرادان
 - ۳ گهز مهیین وان صادو نونان
رادکن نهو قهتلو خونان
 - ۴ لازمه لسولتان و میران
نهم کرین نامانجی تیران
 - ۵ هیژ نزام میر دبیرین
چه هفتیر پرسهك نه میرین
 - ۶ پور دبیم شهفقه لباله
جارنان بینه خه یاله
 - ۷ شهفقه كت جارجار نهینی
دافه كه م داغا بیینی
 - ۸ دابزانت پیتو نارم
موجیه تی صوهتم بوارم
 - ۹ عالمه بدهردو برینی
خهف دبت ره مزا نهوینی
 - ۱۰ ههردهما دلبر دیاربیت
دی چرهنگ موجیه ت ستاربیت
- نهم نزام ناگه ههیه
عالمه بحالی مهیه
گهز مهیین وان نون و صادان
یهنگی بی رهش گوشهیه
ناورین نه سوهده عیونان
من دیه و دل شه هدهیه
پورس کرن حالی نه سیران
سوخته یین دهرماندهیه
زانت نه م سی سال نه سیرین
لهو بروحم و شهفقهیه
عارفه و صاحب كه ماله
پرس بكت چی لی ههیه
توله یی ناستان قه خونى
نارو پیتو شوعلهیه
كوشتی بی جوهتی خومارم
لازم نهو زانت وهیه
مادهما دیدارو دینی
قی بزانت بی شوبهیه
جان و دل تيك تاروما بت
خهف کرن بی قهیدهیه

مانای وشه:

فوناد: دل؛ بوار: پشو له سمر خو، رازی؛ بوارم: بواردمی.

پوخته‌ی مانا:

ئمو دل به‌ره‌ی سهررداری هه‌مو جوانانه، ئاخو به‌حالی دلی مه‌ئاگاداره؟ ده‌زانی داخمان له دلهو، تیری بروو چاوه‌کانی هه‌تا پهران، له‌ناو دلماندا جی‌گیره‌و له‌گوشه‌ی که‌وانی یمنگی هاوئیزاون. تیری چاوو برویان و ئاوژی چاوی ره‌شی ئهو، پیاو ده‌کوژن و، خوم به‌لگه‌ی ئه‌وقسه‌ی خومم، که‌ کوژراوی ئهو چاوانهم. منی کرده‌نیشانه‌ی تیر؛ منی سوخته‌ی ژارو فه‌قیر. ئهو ئه‌میره‌ ده‌بو له‌حالم بیرسیت؛ چاوه‌نۆزی ئهو پرسینه‌م. ده‌زانم به‌زه‌یی هه‌یه. زانایه، له‌ده‌ردی من شاره‌زایه، هه‌ر جارێک بیه‌ خه‌یالی، بیرسی چیم لی‌قه‌وماوه، وه‌ک سه‌گی ئاسانه‌که‌ی خوی، بانگم بکا، تاجی داغی له‌شم بیینی و بزانی به‌گریه‌و پولوی ئه‌وینی ئهو بومه‌قه‌قه‌س. کوژراوی چاوی خومارم. سوتاوم و پشو له‌سهرخوم. به‌لام هه‌ر که‌سی بیه‌ینی، ده‌زانی من ئه‌ویندارم. چونکه‌ هه‌رگا یار ده‌بینم، گیان و دلم به‌رباد ده‌بیت.

زیده مه‌ظه‌هر بی‌ قصوریت	هه‌رده‌ما مه‌حبوب ظهوریت	۱۱
به‌رقی لامیع جه‌ذه‌یه	دی ته‌جه‌لایه‌ک لطوریت	
خه‌فه‌ز به‌ره‌ینی هه‌سود بر	جه‌ذه‌یه‌ی دل ژوجود بر	۱۲
لی‌ هه‌جه‌ر نیشانه‌یه	من دمیحرابی سجود بر	
من ته‌وا‌فا زولفو خالان	سه‌جده‌یا به‌رنون و دالان	۱۳
داب‌چین لی‌ عومره‌یه	ئه‌قه‌به‌سه‌صاحب جه‌مالان	
بی‌حیجاب گه‌ر ئهو بیینی	ئی یه‌کی صادق هه‌بیینی	۱۴
سه‌رخه‌وشی بی‌باده‌یه	ما له‌شیاری دمیینی	
هه‌رده‌ما مه‌حبوب دبیینی	عیشقه‌ طوغرایا نه‌ینی	۱۵
ئه‌ف چئیس‌مو نوسخه‌یه؟	دی ب‌دل لازم بخونی	
گه‌رچی‌دل‌تی، شو به‌ی‌طوری	لامیعا وی‌ هوس‌و نوری	۱۶
لی‌حیجاب و به‌رده‌یه	باطینا نایی ظهوری	
لی‌ ب‌صه‌د صوره‌ت لی‌باسن	عارفن مه‌عنا شوناسن	۱۷
خه‌ف ژوان زانی مه‌یه	غه‌یری مه‌حبوب‌وان نه‌ناسن	
سه‌ده‌ده‌نگ قی‌را ره‌شاندی	ئی لمن یه‌نگی کشاندی	۱۸
ئه‌ز کری ئه‌خته‌ر مه‌یه	دل ژده‌ری هه‌رشاندی	
دل به‌رو یاری موالی	لازم ئهو زانت به‌حالی	۱۹
ده‌رب لئیشا سینه‌یه	گه‌زمه‌یین قه‌وسی هیلالی	
من ئه‌وه‌ رو‌حا گیانی	هیز دبینم مه‌حبوب نزانی	
ئه‌ف چ‌را په‌رکه‌نده‌یه؟	پرس نه‌کر بیرا خوه‌ نانی	۲۰

مانای وشه:

نه خترمه: يـمـخـسـيـر، چولـچـرا، يـلـمـوم؛ موالی: دوست.

پوخته‌ی مانا:

هر کاتی یار خو دیاربکا، دیداری بی کهمایه‌سی، کیوی طوری بی دسوتی و، پیاو ده‌چیته حالی جه‌زمه. جاری یارم خوی نیشان‌دام، ته‌واو دلی له‌تاو بردم نه‌شی هیشت شوفا‌ر بزائن. خالی‌کم له‌بر بروی دیت؛ سوژدهم بو‌برد. له‌ده‌وره‌ی خالانی گهران؛ ده‌وری بسکو که‌زیه‌کانی پیاوی بی ده‌بیته حاجی و عومره‌ی خوی به‌جی هیناوه.

دل‌داری راست، نه‌گهر شه‌ویاره بیینی، لیت رون بی هوشی نامینی و باده‌ی ناوی، سهرخوش ده‌بیته. نه‌وین موری لای خودایه و هرگا یارت لی دیاربی، ده‌زانی کاری خودایی چه‌ند جوانه و خودا چه‌ند جوانه. تروسکه‌ی جوانی خودایی، هرچه‌ند خوی نیشان دل‌ده‌دا، به‌لام به‌چاو نابیندري و پهرده‌ی به‌سهردا کشاوه. دل‌دارانی زور دل و شیار، شه و تیشکه‌ی خوايه ده‌ناسن. با له‌صد لیاسیش‌دا بیت؛ شه‌وانه گوی ناده‌ن به‌جل، هر ته‌نیا دل‌بر ده‌ناسن. منیش له‌وانم زانیوه که یاری به‌راست کامه‌یه. یاره‌که‌ی من شه و که‌سه‌بو، که‌وانی له‌من کشاندو صد تیری هاویشته دل‌مو، منی‌کرده يـمـخـسـيـری خوی. دل‌برم - که دوستی خومه - ده‌زانی چیم لی قه‌وماوه. که‌وانی مانگی بروکه‌ی تیریان له‌نیوان سینگم‌دا، هیشتان ده‌لیم دل‌برم خه‌بردار نیه. شه‌ودل‌بره‌ی گیانی گیانمه. چونه نه‌ها‌توته بیری بلی فلان بو شه‌ونده پهریشانه؟

۲۱	چه‌نده‌کی تا‌ق‌ت ددیرم	بم‌غوبار به‌دری، قه‌شیرم
۲۲	گهر ژچه‌هقان نه‌ز بویرم	من زه‌نه‌خ‌دان ته‌ل‌به‌یه
۲۳	داینوشم من ژلیقی	ماو‌را ره‌ی‌خان و سیقی
۲۴	لوتلویین شه‌که‌ر دنیقی	نابی حه‌یوان چه‌شمه‌یه
۲۵	چه‌شمه‌یا ئافا حه‌یاتی	شه‌ربه‌تا قه‌ندو نه‌باتی
۲۶	من لداغان شه و موفاتی	جان ژبو شوکرانه‌یه
۲۷	له‌و وه‌کو سه‌وداو دینم	هه‌رده‌ما دیمی دینیم
۲۸	دین دیم، حه‌یران دیمین	موشته‌ری یا زوهره‌یه
۲۹	شه‌مس دنیق‌بورج‌شه‌ره‌فدا	سه‌دکه‌واکب چار طه‌ره‌فدا
۳۰	موشته‌ری هاتی بره‌فدا	نیستیوا چو قیبله‌یه
۳۱	ناقصابی ده‌ستیوایی	نه‌ز ژبه‌ر ضه‌رب و جه‌فایی
۳۲	جان فیدا تیمه لیقای	شو‌به‌ه‌تی په‌روانه‌یه
۳۳	من توی مه‌ق‌صود ژژینی	من ژبه‌ر مه‌وجا نه‌قینی
۳۴	سه‌د دکم دیدارو دینی	مه‌ظه‌ره به‌س زی‌ده‌یه
۳۵	روهنی یا چه‌هقی نه‌بینان	مرشیدی مه‌ج‌زوب و دینان

داروی دهر دو برینان	۲۹
بینه یی نازك موبارهك	
من جروح خوهش بن بجارهك	۳۰
بین كهفا نازك ژنوری	
بیهن ژماوهر دو بخسوری	۳۱
دالسهر چه هقان بمالم	
چاره كي روحمی كه ظالم!	۳۲
نهر نه كي روحمی ته میرو	
قسط نه بی چارهك نه سیرو	
من طه لب دینا تهیه	
دهینه سه رچه هقین موبارهك	
روهن بین یی دیدهیه	
تلی بین جاما طه هوری	
من زیارت تهوقیه	
بولولی وهر دین بخالم	
شهقه خوی. حقی وهیه	
دی چیت حالی مه ئیرو	
گرتی یی سی سالهیه	

مانای وشه:

زهنه خدان: چنه؛ موفا؛ چاره؛ روف؛ پؤل؛ دهینه؛ دای بنی؛ كهف؛ لمپ؛ تلی؛ قامك؛ تهوقه؛ ئاوات،
تهوه قوع؛ میرو؛ ته میرو.

پوخته ی مانا:

به ههمو توانا دهكوشم بیمه توزی سهر ریگمتو مانگی روت لهروی شوفاران دایووشم. شه گهر
له ترسی چاوانت بمویرایه، دهم گوت چنه شت بینم. خوش بو، له ریخانه ی بسکت - كه وه كوئمی
وهك سیوی سورت دهكوی - و لهو لیوه وهكو شه کرانت - كه مرواری ددانیان وه بن خوداوه -
فریکم هه لیمزایه - كه وهك ئاوی ژیان وایمو بو ههمو داخان دهرمانه - به گیان سوپاسم
ده کردی. هه تا روخسارت ده بینم، ههر شیت دهم. سهر گهر دنام، نازانم كام شه ستیرهیه؟
موشته رییه یان زوهرهیه، یان روژه له بورجی شهرهف، ده ستو پیوه ند وهك شه ستیره له چوار
تهرهف، دهوری داوهو موشته ریش ده گهل شهو پوله هاتوته سه یرو تماشاو روژ راسته ریگه ی
ون بووه، له لای قولمه وه دیار نهدا. من گوی نادمه ئازاران. گیان ده كه مه قوربانی دمی دیدارت.
وهك په پوله له دهوری گرت ده سوتیم. ههر توی ئاواتم له ژینا. دهریای شهوین شه پؤل ددها،
به ئاواتم صدجار چاوم پیته بکهوی و دیاره زور زیادم ئاواته. تو سوپامی چاوی کویری،
رئ شانده ری شیتو جهز مه لی هاتوانی، دهرمانی ههمو دهردانی. بویه دهموی بت بینم.
عهرزت بکه م لاقت له سهر چاوم دانی، تا برینم چاك بینمه وه، چاوم روشتتر بیته وه. له بی ده ست
رابکیشه با شهو قامكه ناسکانه ی باده ی به هه شتی ده گیرن، بوئی بخورو گولایوان لی بلاوه؛
زیارت بکه م؛ به سهر چاومی دا بمالم. من بولیولی پهری کوئمی نه خشیتر او. به ورده خالم.
بی ئینصاف دها به زمت بی، به زه یی ئاکاری خوته. شه گهر به زمت پیما نهیه، من چون بزیم؟ قمت
نمت فهرمو شهو شه سیره ی سی ساله له به ندی مندا، حالی چونه؟

ژتلیین یاقوت و فه صلی	شون چیهی به یکان ونه صلی	۳۳
ضه ربی تیرو گه زمه یه	نهر نه کی دهرمان بوه صلی	۳۴
نه ژمه ی و قندو گولاقی	گه زمه بین یاری کوباقی	۳۵
ما حه یا تهك لی هه یه؟	بیت ده واکت وان دگاقی	۳۶
مهظه ری روح و حه یاتی	نه تنی قه ندو نه یاتی	۳۷
لهو مه دل بتخانه یه	همم بتو عوززاو لاتی	۳۸
بی چشیرین دلبری تو	خوندی لاتی نازهری تو	۳۹
بی خیلاف نهو که عبه یه	ههرچیهی لی بیوهری تو	۴۰
سهر ددت باقی نیمصافی	ما دبت بیخن خیلافی	۴۱
من بنه سوهد سه جده یه	نهر یکی بیمه طه وافی	۴۲
بهر زوحل بیتن قیرانی	دا زیاره تک نیشانی	۴۳
چه هفتیری موچه یه	توله یم سهر لاستانی	۴۴
موچه دا دی خهف بخونی	ما بزهری شه ککه رینی	۴۵
پور (علیه الغنه) یه	دا ره قیب مهلعون نه بینی	۴۶
ژهو حه یات و خه مرو بادی	گهر بیه خشی دل مورادی	۴۷
دادمه دیسا بهر ته یه	دا نه کم گلله هو دادی	۴۸
حاکمی شهرعو بیلادان	گوهبده گلله هو دادان	۴۹
دی که سی بی چاره یه	دی تو داخوازو مرادان	۵۰
بهو نیشانا جه بهه تی کی	دی تو دیسانه فقه تی کی	۵۱
مه حره مین بی پرده یه	مه ژ حهریمین خدمه تی کی	۵۲
ماهو خورشیدی قیران کی	بی نیشانین مه نیشان کی	۵۳
دور نه کی خوهش توله یه	به نده که لبی ئاستان کی	۵۴
جام بخوهش له علان بنوش بی	داده ما صوحبه ت بجوش بی	۵۵
دین بهرو پور عیشویه	مه ژ حه بیب سه دده نگ سروش بی	۵۶
یار کوتی بیت ئینیکاسی	شهر به تاوی جامو طاسی	۵۷
نابی حه یوان نهو بخوه یه	بیت مه ژی فه یضه کژکاسی	۵۸
خوندی نهو خه طی غوباری	ئی ژوی ظهرفی قه خاری	۵۹
قهنج دبی نهو زیده یه	مهستی یاچه هفتین خوماری	۶۰
تیک ژبه ر خون قزلدی	من لدل تیره ک موغولدی	۶۱
هیژ ژچه هفتین شه هله یه	لی دبیم دهردی کودل دی	۶۲
خالقی حوسنا ته دابی	روهنی یا چه هفتین مه لایی	۶۳
حوسن و حوب به کچه شنه یه	حوب تنی دامن گه دابی	۶۴
سه د نه سق لهو تین سه به ق مه	دیتی به نورا یه قه ق مه	۶۵
لی مه لا خوهش به نده یه	پور نه بی نهرزان له ق مه	۶۶

مانای وشه:

نه صل: سهرم: فصل: بهند، بهندی ټنگوست؛ خوند: خاوهن؛ پيوهری: جی کیری؛ نیصاف: نیصاف؛ موچه: جیره؛ زهر: دم، زار؛ گلله: گله، شکایت؛ بلادان: ولاتان؛ ههریم: ماهریم؛ ټینعیگاس: تیشک دانهوه؛ خه طی غوباری: شیوه خه ټیکی زور ورده.

پوخته ی مانا:

جی سهره تیرو رمیم لښ، ټه گهر بهو بهندی قامکانه ی یاقوتیانمت هه توانی له سهر دانه نی و، له باده و قهندو گولای لیوه کانتیم دهر خوارد نده ی، - که چابونم یه کاوه یه که - تازه ناژیموه و دهرم. تو نه همر قهندو نه باتی، تو گیان و زیانت لایه. تو بوتی، تو ی گهری بتی ټازهری مامی برایی. تو لدلما ی. دلیم بویته بتخانه یه که. تو هیند جوانی بچی همر کوی ټهوجیگایه کابه یه که. همر که سیکی ټینصافی بی، دهرانی ټم قسم راسته. ټه گهر چی وه که زوحل شوم، ریگم بده خالت ماچ که م، با بلین زوحل له گهل روژ بهرانبهر یون. تولی تو م سهر له بهر دهرگا، چاوه نورم جیره م دهی. بهزاره شیرینه کی خوت، بانگم بکه بهنزیوه، با شوفار بهراز نه زانی؛ خودا وه بهر نمله تی خا. ټه گهر لهو ټاوی حه یاتمو لهو باده یه لیوه کانتیم، بی بیخشی و، دلیم به ټارزو بگات، شکات ناکم. شکاتیشم همر لای خوته. خوت فهرمانره وای ولاتی، همر تو ی مراد پیک هیته ری. منیش بی که سو بیچاره م. بهزمت هه بی، سویندت دهم بهو خالانمی له هه نیه تن. وابه که له مالدا ماهره م، خوتم له بهرچاو ون مه که. هه نیه و روخسارت به چوته بیته بهرچاو، واتا خورو مانگی ته و او، بهرانبهرن. من بکه سه گی دهرگای خوت، سه گی چاکم. تا ټه گهر بهزمت گهرم بو، بهو لیوانمت باده ت فر کرد، گویم له دهنکه خوشه که م بی - که وه که دهنگی جو برایله - نازی زورت دینم ده بات. ټه گهر وینمت له کاسه ی مهیدا بیینم، بههری بو من یه که جار زوره، وه کو ټاوی ژیان ی وایه. همر که س لهو دهره ی خواردوه و، خال و میلی وردی تو ی به چاوانی دیت - که وه که خه تی زور وردی هونه راوی وان - له دیتی چاوت مه ست بو، باوهر ده کا که باده ی تو، له ټاوی حه یات زیاتره.

تیریکی ده ست کاری مغول، له دلی دام. خوینی که شم له بهر هه ټیشنت. بهلام ده لیم: ټه خویناوه، لهو چاوه کاله ی تو زایه، دلی من هه لی هیتاوه. رونا کایی چاوی مه لا! خودا ټه جوانیه ی بهتودا، به منی که داش دلدار ی دا. جوانی و دلدار ی چون یه کن؟ من نوری زور سپیم دیوه، زور ری که و پیک بهره و من به پله ده هات. هینده به هیچم مه زانه، مه لا کویله یه کی باشه.

کولی بی درک

١ نیرو مەدی وه قتی سمهەر	ئەو دلەرا سوندوس دەر
دەيسا دلەبسی سورو زەر	نورەك مونهززه بو بەشەر
بسکین سیاہ خالین دقەر	رەش کاکولی زولف چونه سەر
ئەسود بو دایم سەجدە بەر	من بەستی عەقدا نییەتی
غەفلەت بسیرر من دا نەظەر	میران بقەتلی کر غەدەر
تیردانە دل شاھی مەجەر	بی مروت نامانج کر جەگەر
فەریادو ئەفغان سەد کەسەر	وەصفان نەشیم لی ئەوقەدەر
زانم کو رۆژبو هاتە دەر	سویحان ژشاھی قودرەتی

مانای وشە:

سوندوس: حەریری تەنک؛ عەقد: بەستن؛ نەشیم: ناتوانم؛ میران: میری گەرە؛ مەجەر: کاکیشانی
عاسمان؛ شاھی مەجەر: خۆر.

پوختەیی مانا:

ئەمڕۆ لەدەمی بەیاندان، دەیارێ دلبەرم روانی. بە بیچم بنیادەمیك بو؛ بەلام ئەگەر راستت دەوی،
پرشتگی جوانی خودابو، دەناو بەرگی سورو زەردی حەریری تەنک و ناسکدا دەدرەوشاوه.
بسک و کەزی و کاکولی رەش، بەرەو خالی رەش چەمابون؛ کە وەك «حَجَرِ الْأَسْوَد» ی روگی
بەودم و پیروژە لام و ابو سوژدەیی بو دەبن. منیش نیەتی خۆم دایەست، کە سوژدە بەرمە بەر
خالی و بیمە حاجی. ئەو سەرۆمرو میری میرانی جوانانە، لە نەکاویك گۆشەو تیلەچاوی دامن، زۆر
بەناحەق فەرمانی کوشتنم دەرچوو. تیری ئەو روخسار وەك خۆرە، بی بەزەیی دامبارینی و
جەرگمیان کردە نیشانە. هاوارو دادو هەزار داخ. چیم بەسەرھات، ناتوانم هەر باسی بکەم. هەر

نهوهنده لى ده زانم، كه چاوم لى بو خوړ هه لات. هه ناممخو! له توانايى خوداي موزن. كه جوانى وای خو لقا ندوه.

سوبحان ژته شاهي جهلال
 خاصا ته دايى نه ف جهمال
 كفشى بو دقه وسيدا هيلال
 لى بون نيقاب چه وگانو دال
 لى سه ييرى بايى شيمال
 قط كهس دى بين نه ف رهنك مينال
 زازه بنائى را بنال
 جاره ك لسره ديمى قه مال
 هوستايى پر قودرته لبال
 ديمى ژقودرته خه طو خال
 قيرا مهدى به ذرا كه مال
 وان يه كه بهمستى دايه پال
 پيچانه سهر نورا زولال
 مو طريپنوه ره وه قته مه جال
 ساقى وهرين خه مرا جهلال
 زولفين لدورا جه بهه تى

ماناي وشه:

هوستا: وهستا! لبال: له كن؛ سه ييرى: هه ليكرد، رابرد؛ زازه: نهى ساز.

پوخته ي مانا:

خوداي گه وړه و خاوهن شكوا! پاكي و پيروزي هه ر بو تو. چند وه ستايه كي به كارو دهس رهنگي. نهو خوښ شيريني و له باريتم به تا بيه تى دابه پارم. خال و ميلت به دانسته له رو خسارى نه خشان دوه. مانگى يه كشه وهى بروكه ي، له بورجى كه واندا هه لات؛ مانگى چارده ي هه نيه كه شى تيشك نه دات. بسكى سهر وه كو كاشويان، په رچو كه ي وه كو دال شكوا، بونه ته په رده له سهر روى و، له خوشيان مهست و كه له لا پاليان به يه كه وه دابو. سروه ي شه مالى هه ليكرد؛ بسكى به ره و سهرى رادان، نوري پاكي خوا ده ركه وت. قمت كهس نمونه ي وای ديوه؟ ليم رونه: نا. به زمگير! وه خته كه ي وه خته با سازو بلويز بنالن. مه يگير دهستت مه گيره وه! باده ي هه لالم بو تيكه و، هه ر به و دهسته ناسكانه ت، بسكان له سهر هه نيت لاده.

زولفين موعه نهر كا كولين
 تاتا بدا ف داف فه تتلين
 دايى نه سيم تيك مه ييلين
 نه بله ق ژقودرته خه مملين
 تى عه نده لى بو بولبولين
 غه قله ت مه دى له و خه جليلين
 مه جروحي تيرين قزلين
 قى په رده يى جاره ك هلين
 بسكين سپاه رهنك سونبولين
 چين چين بهمستى سيل سيلين
 وى قهسته خالا فلفلين
 وى بوغچه يى گول كه مملين
 روژ هاته بورجا سونبولين
 مه حروم و مه هجور دل كولين
 ره حمى كه پور صوه تى دلين
 باقى نيقابا ظولمه تى

مانای وشه:

فه تتلین: لولیان خوارد؛ سیلسیلین: بونه زنجیره؛ مه ییلین: خوار بونهوه؛ عه نده لیب: بولبول.

پوخته‌ی مانا:

بسکی ره‌شی وه‌کو سونبول، که‌زی و کاکوئی وه‌ک عه‌نیر، تال به‌تال له به‌کتر هالان و، مه‌ستانه و چین له‌سهر چین و به‌زنجیره ده‌ییندزان. سروه لی دان، خوار بونهوه. به‌رهو خالان - که له فلفل ره‌شتر و تیزو توندترن - ره‌شو سپی رازایه‌وه. باغچه‌ی گولان به‌وپه‌ری جوانی خوی‌نواند. بولبول ده‌ستیان کرد به‌خوینتن. خور که‌وته بورجی سونبوله و له‌پر دیتم، شهرمه‌زار بوم، ره‌نگم په‌ری. یاری روخسار وه‌کو رۆژم! له‌دوری تو ده‌رده‌دارم، دل بریندارو هه‌زارم. تیری دوریت له‌ خوینی دلم شه‌لاله؛ ره‌نگی سوره، دل به‌گره، وه‌ک ته‌ندوره، ده‌سا به‌زه‌بیه‌کت هه‌بی، شه‌رو به‌نده له‌رو لاده! با تاریکی له‌سهر روناکی به‌هوی.

پرسی بمیهداری خوه‌که	۴
به‌س قه‌هرو نازاری خوه‌که	
شه‌فقی بیداری خوه‌که	
لی نه‌مرو فه‌رواری خوه‌که	
که‌ستی پی ره‌شماری خوه‌که	
به‌لفلو گوفتاری خوه‌که	
لی که‌شفی نه‌سرائی خوه‌که	
حه‌یرانی ره‌فتاری خوه‌که	
له‌جنوب به‌حواله‌داری خوه‌که (یان، لمیهداری)	
قه‌ستا برینداری خوه‌که	
تیک عه‌رقی نه‌نواری خوه‌که	
شه‌هیدی نواری خوه‌که	
له‌علی شه‌که‌رباری خوه‌که	
ده‌رمانی گولداری خوه‌که	
مه‌خموری خه‌مماری خوه‌که	
کوشینه تیرا موجه‌تی	

مانای وشه:

میهدار: کوتریک که ده‌خوینی؛ میهدار: خوشه‌ویست؛ فه‌روار: فرمان؛ گولدار: خه‌مبار، به‌زان.

پوخته‌ی مانا:

پرسیاریک له‌شیت و حال لی هاتوت که! له‌وکه‌سه‌ی زور خوشیده‌ویی وه‌ک کوتر بوت ده‌نالینی. به‌سم غه‌زه‌ی لی یگره و چیدیکه نازارم معده؛ وهره سهر برینداری خوت؛ ئیجازه‌ی بده شه‌هیدی و فه‌رمانی پی بده بمری. ره‌شماری که‌زیت پیوه‌ی دات. به‌لیوی شیرین و ئالت بیدوینه. خه‌مباری تو، چارم بکه. له‌نه‌یینم ئاگادار که. بمکه به‌مه‌ستی باده‌ی خوت، با له‌خوت دا سهر گهردان بم. به‌تیری ئه‌وین کوژراوم.

باده‌ت سه‌حەر ره‌یجانی‌یان	به‌رده بملدا خه‌مری‌یان
دانینه لی‌وان تللی‌یان	داغین شه‌هیدو صوه‌تی‌یان
روح بیته دیسا سه‌رگیان	کوژ موعجیزا خه‌ماری‌یان
وان شه‌فقه‌وو دل‌داری‌یان	هیژ نابزم قه‌ط هیقیان
ضه‌ربا فیراقو بیهری‌یان	بالله ژنالو زاری‌یان
خه‌و نا‌کرین شه‌فتاری‌یان	ته‌شبی‌هی توتا‌کین چیان
چه‌ندی کورودین قبیله‌تی	لی‌هیژ دخوا‌زین شو‌کری‌یان

مانای وشه:

ئه‌خته‌رمه: یه‌خسیر، چوله‌چرا؛ باده‌ت: بالی‌دا؛ بیهری: به‌تاسه؛ توتا‌ک: مه‌لیکی شه‌ویداره‌و تابه‌یان ده‌نگی‌دی.

پوخته‌ی مانا:

چارلیک سه‌ری کوشته‌ت بده؛ ئه‌سیری تازه که‌وانتم. بسکت له‌شان په‌خش بکه؛ با با له‌ریحانان بدات. قامکت له‌سه‌ر داغو برینی کوشته‌ی خوت بکه‌هه‌توان؛ با گیانم بیته‌وه به‌رم. هیشتا هومیدم نه‌بریه، چاوم له‌به‌زه‌یی تویه. به‌خوا له‌ده‌ردی دوری تو، له‌تاسه‌ی دیداری جوانت، وه‌کو توتا‌ک شه‌و هه‌تا روژی ده‌نالیم. قه‌ت خه‌و له‌چاوم نا‌که‌وی، به‌و‌حاله‌ شرا سوپاس ده‌که‌م هه‌تا رو ده‌که‌مه‌ رو‌گه.

فیرقه‌ت ژجان پور زه‌حه‌مه‌ته	ده‌ردی غه‌دار بی‌م فیرقه‌ته
یا سه‌هل عاشق روح‌ته	عاشق مرن هه‌ر ساعه‌ته
هه‌رچی دبه‌ندیدا که‌ته	لی‌دلبر ئه‌فره‌نگ عاده‌ته
ذه‌وقو صه‌فائو صو‌حه‌به‌ته	ئه‌وه‌هل ددت پی‌ئولفه‌ته
ئانجا ژنا‌گه غه‌فله‌ته	گافه‌ک گوئه‌و فیراره‌ته
الله چوی بی‌مروه‌ته	شیری جه‌فایی لی‌ده‌ته
وی قه‌سته‌جان یه‌غما‌که‌ته	ره‌حمی به‌عاشق نایه‌ته
ئینصاف ژمه‌ه‌رویان نه‌تی	حه‌تتا کو‌دل قه‌نج‌ژی‌ته

پوخته‌ی مانا:

ده‌ردی دوری زور‌گرانه؛ لیک جیایی له‌شو گیانه. عاشق گیان‌بدا هاسانه. ده‌ئا هه‌مو ده‌م مردوه. کرداری دل‌بران وایه؛ پیاو به‌رو خوشی ده‌کیشن، قسه‌ی خوشی ده‌گهل ده‌که‌ن، له‌پر به‌ئازار ده‌یکوژن. به‌زه‌یان به‌پیاو دانایه، نیازیان گیان تالان کردنه. جوانان قه‌ت ئینصافیان نیه.

دا موعجیزی په‌یدا کړت	یار قه‌سته‌جان په‌غما کړت
یا سحرې بوسینا کړت	رهمزه‌ک ژړه‌نگ عیسا کړت
دیسا شه‌هیدان راکړت	ژهو له‌علی شه‌ککه‌رخا کړت
چاره‌ک غه‌ریبان شا کړت	فان کو‌له‌یان نازا کړت
میسکی دجه‌رخان دا کړت	راستی یه‌دی به‌یضا کړت
شه‌فقی که یاره‌ب دا کړت	داخوش بکت ئی‌حیا کړت
صده‌ه‌لقه‌ چین‌چین با کړت	ره‌ش کا‌کولان تاتا کړت
نهمری هوما یون سهرمه‌تی	همه‌یان ل‌دیم طوغرا کړت

پوخته‌ی مانا:

یار بویه‌ گیان تالان ده‌کا؛ ویستی موجزات بنوینی، لاسای عیسا بکاته‌وه، یان ابن‌سینا ئاسایی
خومان لی‌پکا به‌ جادو‌گهر. بهو لیوانه‌ی مردو زیندو بکاته‌وه. به ده‌سته‌ سپی و ناسکه‌ که‌ی میسک
به برینان‌دا بکات. کو‌یلان همو نازاد بکاو دلی غه‌ریبان شادبکا.
ده‌خوایه‌ وابه‌کی وا بکات. کا‌کو‌لی ره‌ش تاتا بکات؛ چین‌چین همویان بابدو و به‌ربابدات.
بیان‌کاته‌ موری سولتانی و فهرمانی پی تیمزا بکات.

وه‌ک من دزندانې ته‌بت	ئی‌گویی مه‌یدانې ته‌بت
مه‌جروحي په‌یگانې ته‌بت	سهر به‌ندی چه‌وگانې ته‌بت
هر روزې قوربانې ته‌بت	یه‌غماو تالانې ته‌بت
موشتاق و چه‌یرانې ته‌بت	بیماری موژگانې ته‌بت
دی مه‌ستو فینجانی ته‌بت	صوه‌تی ژه‌یجرانې ته‌بت
موچه ژهر خوانې ته‌بت	وی به‌هر دنیشانی ته‌بت
هردهم بخونی چه‌ضرتې	لی لوطف و ئی‌حسانې ته‌بت

پوخته‌ی مانا:

که‌سی وه‌ک من سهری گو‌بی له‌ مه‌یدانت، له‌ زیندانی تو دهر نه‌چی، به گو‌چانی تو هه‌لسوری،
برینداری تیری توبی، همو روژ به‌قوربانت بی، بدل و به‌گیان تالانت بی، دایم له‌ژیر فهرمانت
بی، کوژراوی مژولانت بی، چه‌یران و سهر‌گهر دانت بی، مه‌ستی چاوی فینجانت بی، بو‌خوت
نیشان‌ت کردی، له‌بر ماوی خوانت بخواو جار‌جاره‌ بی لاو‌تینه‌وه و بانگی که‌ی و خوت بیني؛ چی
تیدایه‌؟

خانان بنه‌غیاران نه‌دی	خه‌مری بخون خواران نه‌دی
ومردان به‌ مرداران نه‌دی	وان‌ری دگول‌زاران نه‌دی
ره‌یحان و گول‌تاران نه‌دی	بو‌وان ژوه‌ین خاران نه‌دی

کوران تو نه‌نواران نهدی	تو رهمزو نه‌سرازان نهدی
نیف‌مه‌و خوه نه‌ستاران نهدی	بنونه‌کی یاران نهدی
دردان بییماران نهدی	تیران ژنوباران نهدی
ریشن نمدیرن طاقه‌تی	ژغه‌یری سی‌چاران نهدی

پوخته‌ی مانا:

باده‌ی نهدی به نامو‌یان و خوینمزان، مه‌هیله مردار بینه‌باغ؛ گول و ریحانیان نهدیه‌ی. جگه له درو میان دهری. مه‌هیله بهراز بزنان. مه‌هیله کویران ببینن. عاشقات تازار نهدی، له بیدکاریان بیاریزه. یاری خوٚت هم‌زان مه‌فروشه. خوٚتیشمان لی دامه‌پوشه. به کهوان تیرمان تی‌مه‌گره. دهرمان له‌سهر گران مه‌که. له‌سی پیاله‌ش زیاتر باده‌مان مه‌دیه. بریندارین، تاقه‌تی مه‌ست بونمان نیه.

شوبه‌ت مه‌لی ره‌نجور بکی	به‌س عاشقان مه‌ه‌جور بکی	۱۰
شونا برینان کور بکی	قه‌لی شکه‌ستی هور بکی	
بزه‌ری خوه مه‌نمور بکی	شهمعا مه‌ژی پر نور بکی	
مه‌هرهم سه‌رای بکی	ته‌نها مه بی ده‌ستور بکی	
ژوی باده‌یی مه‌خمور بکی	وه‌صلا خوه دا فه‌غفور بکی	
فه‌یفنی لالدا فور بکی	نیف کاسه‌یا فه‌رفور بکی	
دالان ژخالان دور بکی	دیمی ژره‌نگ کافور بکی	
وه‌قتی سمهر کو باده‌تی	بی‌عالمی مه‌قه‌ور بکی	

مانای وشه:

ژه‌ین: غه‌یر، جگه؛ کور: قول.

پوخته‌ی مانا:

به‌س عاشقان دور خه‌روه، به دهردی مه‌لایان مه‌به. دلی شکاو به‌س ورد بکه، شوینی برین قولتر مه‌که. مومی مه چاکتر هه‌ل‌بکه؛ بوخوٚت فه‌رمانمان بدمری، با ههر ته‌نیا ئیمه بیینه ناو خه‌ره‌م سه‌راوه. به دیدارت بمانکه شا. له باده‌ی خوٚت مه‌ستمان بکه. باده ده‌بیاله‌ی چینی‌که. به‌هره له دل به فیچقه بی. روت وه‌ک کافوری سپی‌که. بسکان له خالان دور‌خه‌وه. دنیا به بیته بهر حوکمت. ده‌می به‌یان که سه‌روه‌دی.

«باخ جودایی»

۱	قی فیرقه تی نه بته ر کرین	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
	ژارو ضه عیفو زهر کرین	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۲	پور زهر کرین وهك زیرمام	چه هقیق دلوطفی پیرمام
	دایم لری چاونیر مام	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۳	چاقنیری رهفتارا ته بوم	موشتاقی گولزارا ته بوم
	لهو دور ژدیدارا ته بوم	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۴	دوربوم ژوی رهفتو چنی	وان عیشویها گفتو کهنی
	نایی بچه هقان من دنی	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۵	دنیا بمن مژبو، غه مام	خه و ژی لچه هقان من حه رام
	عومرهك یقی حالی هه مام	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۶	ساعت لمن تیک سال بون	دایم لسه ردهست فال بون
	حه رفین دهاتن دال بون	فهریاد ژدهستی فیرقه تی

مانای وشه:

زهر: زهره؛ ژار: کزوزه بون و بیچاره؛ زیو: داوه تیلی ساز که دهنگی زور باریک و نزمه؛ چاقنیر: چاوه روان، چه مهرا؛ رهفتار: رهوت؛ رهفتو چن: هاتوچو، روشتن و چون؛ گفت: قسه کردن؛ کهن: خه نین؛ غه مام: هه مام؛ فال: بو بهخت روانین، فالنامه.

پوخته ی مانا:

دوا برآوی دهس جوداییم؛ زهر دو دهرده داری شهوم. وه کو سیمه باریکه که ی که مانچه و تار، کزو لاواز، هه میشه چاوله ری یارم. هانام به پیری مه یخانه ده فریام بی، هاوار لدهس شه دوری یه. ده مهوی رهوت بیتیم؛ له باغچه ی جوانیت بروانم. هه چونکه شه نیازم بو، له دهر کی خوت

دورت کردم! هاتو چوکانت نابینم. قسه و دهنگی پیکه نینت، نایه نه گویم. وهك له دنیا نهیم وایه؛
 دهر دی جودایی بهلایه. هاوار له دهستی جودایی. دنیا بهمن هه وره مژه؛ چاوم له گهل خه ودا دژه.
 عومریکه بهو ژانه ی دهژیم. ده وره لامو بم کوژه!
 هه رساتیکم لی به سالنه. چاوم له فالنامو فاله. هه وری ده وری تالهم تاله. هه ر پیتی بوم دی، هه ر
 داله. لارو خوار، جهوتو چه واله. واتا دوری، واتا دله دهر دی دوسه ر، دهر چون له دهرمان و ده و.
 به لام وادیاره دالیکیان واتای دیداری ده گه یاند.

مه عنی دجو به ژنا شه ریف	۷ ئیرو تنی دهرهات ئه لیف
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	یا خاره لی کیمخه و قه دیف
جه ر حین قه دیم دیسا گه واند	۸ قی فیره قه تی پردل شه واند
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	شیشین دصور تیدا طه واند
یه کیهك ژنو تاته ش کون	۹ داغین مه دیسا رهش کون
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	لی زیده په نیچو شهش کون
پور هه ر ددل خونریژ کرم	۱۰ سه وداو سه وسو گیز کرم
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	چه ندان وه بو لی هیژ کرم
گه زمین ده وان خه ماری یان	۱۱ باله ژناله و زاری یان
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	خه و نا کرین شه و طاری یان
حه تنا به شیر مزگینی دا	۱۲ شه ف بو دنی چه شمی مه دا
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	دی بی سه حه ر شاه ی گه دا
روخی شیرین من هاته سه ر	۱۳ مزگین کودا من ئه ف قه دهر
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	خه یلهك لمن رون بون به صه ر
بو غه رقی ئه نواری ته دل	۱۴ رون بو بدیداری ته دل
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	نارهت ژفه رواری ته دل
دیسا ژنو یاری خوه دی	۱۵ مینهت مه دلدار ی خوه دی
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	سوئتان و خوندکاری خوه دی
مینهت مه دیسا غه م ره قین	۱۶ رهش کاکولین سوئبول له قین
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	نو بو لبل حوببو ئه قین

مانای وشه:

ئه لیف: هوگر؛ ئه لیف: پیتی یه که می ئه لفوینتکه؛ خاراو کیمخه (یان، کیمخوا): دو پارچه ی به قیمه تن؛
 شه واند: برژاند؛ گه واند: داغ کرد؛ طه واند: خوار کرده؛ به شیر: مژده مر؛ سه وس: دهم ده می و
 گهلای، وازوای؛ خه ممار: باده فروش؛ خه یلهك: زوریک، ئه ندازیکی زور.

پوخته‌ی مانا:

ئەمرو له كتيبي فالتامه، ئەلف دەرھات. واتا: ئەو بەژن وەك ئەلفەي خاراو كيمخواو حەريرو مەخمەردە بەره، تەشریف دێنێ؛ دەيسا بایو دادم لەدەست دورەدەستی، لای ئەو بکەم. دل برژاوه، کوئە برینم کولاوه، دیسانەموه داغکراوه، شیشی سورەوه کراوم. دەناو دلی داچەماون، جی داخیش رەش هەلگەراون، ئاگریشی تی بەرداوان. نەھر جاريك پیتچجار، شەش جار. هاوار لەدەستی جودایی.

سەودا سەرو هیزو گێژم، هەر خوینی دل هەل دەریژم. خۆم هەر هیچ بوم؛ دەردی جودایی توشم هات، لەتوژە هیچمشی کردم. تیری ئەو چاوه مەستانە، ئەو مەستە لەسەر هەستانەو، پیالەي شەراب لەدەستانە، خەوی شەویان لی تاراندم، هەر دەگریبو دەبارینم، نازانم لەدەستی دوری هەتا کەنگی وا دەمیتم؟ هاوار لەدەردی جودایی.

دنیام شەموو لەبەر چاوان؛ گوتیان هات نازداری باوان. هەر بەو مژدە دلرفینە، گیانم هاتە سەر کێنە، چاویشم بێ رۆن بونەوه. تیشکی رۆن دەدلم گەرا، لە روناکی دا نوقم بو، ئامادەي هەر فەرمانيكە، چون دەفەرموی تا وا بکات.

سوپاس کە یارمان دیتەوه؛ جوانی خۆنکارمان دیتەوه. کاکۆل لە سەرەبا نەوین. سوپای کۆل و کەسەر رەوین. دل پەربوله خۆشی و ئەوین، هاوار لەدەستی جودایی.

۱۷	دەردی غەدار بێم فیرقەتە	فیرقەت ژجان پور زەحمەتە
	یا سەهل کو عاشق روح دەتە	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۱۸	ناری فیراق و صوھتی	ئیشا خەدەنگی نوھتی
	پەرس کێ ژعوشاقان تێ	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۱۹	عاشق ئەون هەردی مۆن	چەندێک درەمژین دل بەرن
	کەبەر دل من بێتەرن	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۲۰	یارەب بیداری خوەکی	من واصلی یاری خوەکی
	بەس صوھتی بێ ناری خوەکی	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۲۱	مەژدوست ساتەك دورنەکی	پەرکەندەیی مەهجوور نەکی
	دیسا ژنو دل هور نەکی	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۲۲	خاكا ریا دل بەر مەلا	بکشین دچاوان وەك چەلا
	دیدار قیسەت بو هەلا	فەریاد ژدەستی فیرقەتی

مانای وشە:

غەدار: گران، زۆردار؛ زەحمەت: دژوار؛ نوھتن: سەمین؛ بێتەر: زۆتر؛ پەرکەندە: بڵاو؛ پەرکەندە: بێ پەرزوو؛ چەلا: سورمە؛ هەلا: هۆشت بێ.

پوخته‌ی مانا:

دهردی دوری زور گرانه. له‌له‌ش جیابونه‌وی گیانه. هیشتا گیان دانیش هاسانه، به‌لام شهو زور به‌سوتانه. تیری جهرگان کون کون ده‌کا؛ کونانیش خه‌م ئازن ده‌کا. که‌سیک خوی دلدار نه‌بویی و ژانی به‌دلا نه‌چویی، چوزانی دوری چتامه؟ هاوار لده‌ستی جودایی.

زور دلدار هاتن و رابردن؛ به‌نازی دل‌به‌ران مردن. به‌لام من له‌ناو هه‌مواندا، پتر جه‌فاو ده‌ردم دیوه‌و تیری دوریم تی‌چه‌قیوه. هاوار لده‌ستی جودایی. خوايه به‌زه‌بیت پیما بی؛ یارم له‌گه‌لما ته‌با بی، جهرگم له‌سوتان ره‌هایی، تازه له‌مه‌ش وردتر نایی. هیچ کاتی لیم هه‌لماوی‌ره، چونکه شهو به‌ توران فی‌ره. هاوار لده‌ستی جودایی.

مه‌لا شه‌گهر بو‌ت هه‌لکه‌موت، دیسان چاوت به‌یار که‌موت، خاکی ری‌بازی دابی‌زه، چاوی خوتی بی بری‌زه، هوشت بی له‌بیرت نه‌چی! هاوار لده‌ستی جودایی.

فرشته‌ی به‌شهری

۱ صه‌نما سور ژصمه‌د نه‌یشه‌ک‌ه‌را له‌ب ژنه‌بات
 (أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌نمی
 نه‌نوه‌را ره‌نگ فرشته به‌شهره‌را جور سرشت
 یا ژمیسکی خوته‌نی خالو خه‌طو کاکول و قشت
 گهر خوه نیشان سه‌قه‌ری ده‌ت دگرت جوری به‌هیش‌ت
 که‌عه‌یا تی نه‌بت نه‌و پوتکه ده‌یه‌و دیرو که‌نیش‌ت
 کو نه‌صیب دا ژنه‌زهل هه‌ق ژمه‌را عیشق نویشت
 فه‌یده‌ ناکن له‌ ئیس‌مو نه‌طه‌لس‌مو نه‌ نویشت
 ظاهیری‌دا مه‌ عه‌ذابه‌ک وه‌کو باطین فه‌ به‌هیش‌ت
 صوه‌تنی‌دا به‌ هه‌نافان و جه‌گهر تیک بریش‌ت
 قه‌صدی وه‌صلی مه‌ بجان‌گر کو قه‌دایین و نه‌هیش‌ت
 ده‌ست نه‌هلین ژطه‌له‌ب گهرمه‌ دری چت سه‌رو تشت
 پشت ناده‌ین دوه‌زار خه‌نجه‌رو تیرو رم و خشت
 مه‌سه‌ری داینه‌ ری‌ئو بخودی به‌ستی‌یه‌ پشت
 نه‌وه من روح و هه‌یات و نه‌وه من قیله‌یی ذات
 صه‌نما سور ژصمه‌د نه‌ی شه‌ک‌ه‌را له‌ب ژنه‌بات
 (أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌نمی

مانای وشه:

أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ: ماشه‌الله له شیرینکاری‌خوا؛ نویشت: نوی؛ بریش‌ت: برژاندی، براژتی؛ قه‌دایین: ده‌ری‌کردین، رای‌داین؛ سه‌روشت: سه‌رومال؛ خشت: نیزه؛ پشت نادین: را‌ناکه‌ین.

پوخته‌ی مانا:

بوته به‌لارو له‌نجه‌کهم به‌ژنی وه‌ک نه‌یشه‌کهر ری‌کهو لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا! له دل‌کیشی ب‌تی جوانم. ئەو دل‌کیشیه‌ی له‌خواوه‌یه. تیشک دهره، رهنگی له‌فرشته‌ده‌کا! ئاکاری وه‌ک حو‌ری ده‌چی و بنیاده‌مه. خال و میل و کاکول و پەرچو‌که‌ی هه‌نیه‌ی، له‌میسکی خوتن ره‌شترو بون خوش‌ترن. ئەگەر خو‌ی شان جه‌هه‌ندهم دات؛ حو‌ری جه‌هه‌ندهم داده‌گرن. که له‌به‌هه‌شت خوش‌تر ده‌بی.

خودای گه‌وره، رو‌ژی به‌ری، ئەوینی له‌چاره‌م نوسی. به‌دوعاو نوشت‌ه‌و هه‌یت و هوت، له‌دلی من نا‌چته دهره هه‌رچی ب‌کهن بی‌به‌ره‌یه. ئەوین ئەگەر به‌روا‌لت دهره‌و ئازارو سزایه؛ له‌راستی‌دا به‌هه‌شتیکه‌ خودا ده‌یدا به‌درو‌نمان. که‌یفم سازه‌ که به‌ ئاگری ئەوینی جه‌رگ و هه‌ناوم بر‌ژاوه‌و هه‌لق‌چاوه‌و پ‌روکاوه. ویستم ب‌مرم؛ له‌رتی ئەوین، به‌گیان ب‌گه‌م به‌دیداری. له‌خو‌ی دور کرد‌م نه‌ی هه‌شت. به‌لام هه‌رگیز ده‌ست هه‌ل‌گر نیم. سه‌رو سامانیشم ب‌روات، گو‌ی ناده‌مه تیرو رم و نی‌زه و خه‌نجر. یا هه‌زارانیشم بو‌ین، سه‌رم له‌سه‌رری داناوه‌و پشت‌م به‌خودا به‌ستوه. یاره‌ گیان و ژبانی من. رو‌گه‌م ئەوه. ب‌ته به‌لارو له‌نجه‌کهم، به‌ژنی وه‌ک نه‌یشه‌کهر ری‌که؛ لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا! له‌ دل‌کیشی ب‌تی جوانم. ئەو دل‌کیشیه‌ی له‌خواوه‌یه.

٢ زه‌ری یا دیم دور‌و له‌ب شه‌که‌را عیش‌وه به‌ری

یا ژسه‌ر تا ب‌قه‌ده‌م تیک ژعه‌بیانه به‌ری

ژسه‌را په‌رده‌یی لاهوت ب‌عه‌د شیوه‌ گه‌ری

بیته‌به‌ر عه‌ینی شه‌ودی دلیباسی به‌شه‌ری

(حاشی‌الله) تو کسان دی‌بتن ئەف رهنگ زه‌ری

دایه به‌ر قه‌ندو نه‌باتی ژدو له‌علین شه‌که‌ری

بی، تو یا له‌ب شه‌که‌ری یاتو نه‌باتا به‌ته‌ری (یان، ته‌به‌ری)

الله الله چته‌جه‌لایه ژسیرا قه‌ده‌ری

حاجیان سیلسیله به‌ستی‌نه لدو‌را قه‌مه‌ری

دو‌ری به‌یتی ژعه‌فا تینه سه‌مایا سه‌هه‌ری

بی‌مرووه‌ت کو‌دو میران ژسوری مه‌ی ده‌سه‌ری

نه‌یلن چینه طه‌وافی و زیاره‌ت هه‌جه‌ری

زه‌مه‌م و غول‌غوله‌و و عومره‌و عیدو عه‌ره‌فات

صه‌مه‌ما سو‌ر ژعه‌مه‌د نه‌ی شه‌که‌را له‌ب ژنه‌بات

(أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌مه‌می

مانای وشه:

لا‌هوت: خوایی؛ کسان: چل‌ون؛ بی: بی‌ژه، بلی؛ به‌ته‌ر: کورته‌ی بیتر، که به‌مانا ژۆرت‌ره؛ ته‌به‌ری: نه‌باتی ته‌به‌رزه، ته‌شو‌ی تاش؛ حاجب: بر‌و.

پوخته‌ی مانا:

سه‌وزده‌لای روخسار مرواری، به‌نازو غمزه‌ی لیو شه‌کر. سهرتاپا بی‌به‌ش له‌عه‌بیان، پهری خوایه‌و ناردراوه له‌بیچمی بنیاده‌مان دا دیتنه‌بهرچاو. نه‌گینا چون هیچ شه‌و رهنکه سه‌وزده‌یه‌ی و همدو لیوه‌ ئاله‌کانی - که نه‌بات و شه‌کرو قمن‌دیان به‌رگرتوه - ده‌کری له‌ریزه‌ی خه‌لک بیت؟! تو بلی: شه‌کره له‌لیوت، یان له‌نه‌باتی ته‌بهرزه‌س. ئه‌ی خودایه‌ چنه‌ئیت له‌توانایی خودالایه. دو بروی له‌یه‌ک په‌یوه‌ندت ده‌وری له‌مانگی روت داوه. ههر به‌یانیه‌ک که بسکانت به‌دم سروه‌وه ده‌لرن و له‌سهر هه‌نیمت - که وه‌ک عاسمانی ساو ده‌چی - حمجی ده‌کهن و دلان پرده‌کهن له‌خو‌شی؛ ئیمه‌ی دلدار، زور به‌تاسه‌ین که له‌ده‌وری سهرت گهرین، خالی ره‌شت و کو به‌مرده ره‌شی مالی کابه، رابموسین. به‌لام دو چاوه مه‌سته‌کمت - که سهرمه‌ستن - ناهیلن شه‌و حمجه بکه‌ین. هه‌راو هورپای دلدارانه، دیداری تو بو شه‌وان جیژنی قوربانوه، زیاره‌تی تو وه‌کو عومره‌وه عه‌ره‌فاته.

بته به‌لارو له‌نجه‌کهم، به‌ژنی وه‌ک نه‌ی شه‌کهر ریکه. لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی ناممخو! له‌دلکیشی بتی جوانم. شه‌و دلکیشیه‌ی له‌خواه‌یه.

۳ من بدل‌سوره‌تی جان‌دی ژبتان شه‌و بته‌نی
 شه‌و تنی سه‌روی ره‌وان دی ژظه‌ریقین چه‌مه‌نی
 سوسن و سوتبول و گول چه‌رخه‌ لیورا سه‌مه‌نی
 خه‌مری‌یان هه‌لقه‌نو چین دانه ژمیسکا خوته‌نی
 سهر ددن چه‌شمه‌یی هه‌یوان و بزه‌مزه‌م دره‌نی
 لی چشپهرانی‌یه (الله) ته‌ژوی که‌فت و چه‌نی
 شه‌ز دبیم به‌دره‌ بدیم لی ده‌کتن گو‌فتو که‌نی
 یا په‌قین روژه لسه‌رقی و شه‌فه‌ق دانه دنی
 غه‌له‌طم روخی قودوس هاتی‌یه نیف وی به‌ده‌نی
 ده‌کت لیحیای مه‌واتان لسور و ره‌فت و چونی
 ته‌نهن باوه‌رو ئیمان نه‌ظه‌ری دی و بنی
 چته‌جه‌للایه بوی قبیله‌ مه‌له‌ک رو دده‌نی
 نازهری گهر بدیا هور دکرن لاتو مه‌نات
 صه‌نمه‌ما سور ژصه‌مد نه‌یشه‌کهر له‌ب ژنه‌بات
 (أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌نمه‌ی

مانای وشه:

ده‌رتی: ده‌چی؛ که‌فت: لامل؛ مه‌واتان: مردوان؛ بنی: بر‌وانه؛ نازهر: باوک یان مامی برایم پی‌ته‌مهر که بتی ده‌تاشین.

پوخته‌ی مانا:

له‌چاو جوانان، تمو به تمنیا شکلی گیانه، له باغان‌دا، همر تموه سهروی ره‌وانه. گولی سویسنه و سملی که پهرچوکن، له میسکی خوتن ره‌شترو بون خوشترن. له لاجانگی گولی یاسه‌مهن ئاسایی دین و ده‌چن. سهر ده‌گیه‌تنه سهرلیوان، که سهرچاوه‌ی ئاوی زیان و، وه‌ک چاوه‌ی زهمزم پیرۆزه. هئی خوایه! لامل و چهنه‌ی چهند جوانن. من ده‌لیم روی مانگی چارده‌س. به‌لام گفتو پیکنینی له‌مانگ زیاده. یان وه‌کو خۆره، له خۆر هاتو، جیهان روشن نه‌کاته‌وه. له‌ممش هه‌لم، ده‌لیم ره‌نگه جویریایی هاتیته ناو له‌شه‌وه، ره‌وتو چونی وه‌کو عیسا مردو وه‌گیان دینته‌وه.

گهر له‌گفتم به‌گومانی، توش وهره‌و له‌یار بروه‌انه! تیشکی خوایه‌و له‌فرشان بوته‌ روگی پیرۆزو جوان. باوک یان مامی برابم که هه‌توی دیبا به‌چاوان، به‌ته‌کانی هه‌مو ده‌شکاند. به‌ته‌به‌لارو له‌نجه‌که‌م، به‌ژنی وه‌ک نه‌یشه‌که‌م ریکه. لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا! له‌دلکیشی بتی جوانم. تمو دلکیشیه‌ی له‌خواویه.

خ نهرگزا مه‌ستو شیرین و گولو نه‌سیرینه ژره‌نگ
شه‌که‌رو لوتلوی مه‌نشورو بدل ئاهه‌ن و سه‌نگ
مه‌ ژبه‌ر شه‌ری نه‌قینی بوه‌ دل پیستو پهره‌نگ
له‌موه شه‌ب تا به‌سه‌هر ئاله‌یه وه‌ک مه‌غنی و چه‌نگ
دامه‌ صد ره‌نگ عه‌ذاب و نه‌هات دهر ژمه‌ ده‌نگ
هه‌ستی‌یان گرتی‌یه ناصورو مه‌ژیدا هه‌یه ژه‌نگ
له‌و نه‌هشیارو خومارین مه‌ نه‌ خواری مه‌ی و به‌نگ
له‌مه‌ ئه‌رو دو که‌مانداری عه‌به‌ش هاتنه‌ جه‌نگ
تینه‌ قه‌تلا مه‌ ده‌هستان دوسیه‌ قه‌وسی ژیه‌نگ
دره‌شپن مه‌وتین مه‌ دوه‌زار تیرو خه‌ده‌نگ
چه‌که‌ری کون دکن و تی دبه‌ین میثلی تفه‌نگ
میثلی وی کافرو ظالم قه‌دیه‌ن که‌س دفه‌ره‌نگ
نازکو خوبو شه‌که‌ر خه‌نده‌ئو شیرین هه‌ره‌کات
صدنما سۆز ژمه‌مد نه‌ی شه‌که‌را لب ژنه‌بات
(أحسن الله تبارك) ژسورا وی صدنمی

مانای وشه:

ئاهه‌ن: ئاسن؛ مه‌ژی: می‌شک؛ تی دبه‌ین: به‌نیواندا دیت.

پوخته ی مانا:

چاوی وهك نیرگزی مهسته؛ خوین شیرینه، به رهنگی گول و نهسرینه. رو مرواری، لیو شه کرینه. دلّی وهك ئاسنو بهرده. من له ئەوین دلم بوته گرو پنگر. شهو ههتا روژ، وهك دهنگی چهنگه نائیم. صمد جوړه جهز بهی داوم، دهنگم نه هات. ئیسکم توشی برین بون و میسکم ژهنگی هه ئیناوه. نه بادهم خواردوه نه بهنگ. دو بروی رهش - وهك دو کهوانداری حه بهش - هاتنه جهنگم.

دو کهوانی یهنگیان لهناو دهستان هه یهو، دو ههزار تیریان پیوه نام. جهرگم کون بو، وهکو گولله بهناویدا دهرباز دهبن. کافری وا کئ له فهرهنگستانیش دیویه؟! ناسکه، جوانه. بزه ی وهکو شه کر وایهو رهوتی له بهردل شیرینه.

بته بهلارو له نجه کم، بهزنی وهك نهیشه کهر ریکه. لیوی وهك نه بات شیرینه. هه ی نامه خوا!! له دلکیشی بتی جوانم ئەو دلکیشیه ی له خواوهیه.

۵ دریا دوست مه لا یهك جیههتو ساده دلین
مه حه تا جان هه یه حاشا ژطه له ب دهست بهلین
یا درّی سه ر بدرین یا بهمادی وهصلین
مه چه روا ی رمین بهر وهشی شیرین قزلین
تا نه بهد مهست و هیلاکین ژشه رابا نه زه لین
ژجه فاو سته ماوی ژجه گهر پور دکولین
په رده یا گوشه قه صه ب لی تو ژسه ردیمی هلین
کو دشه رقی مه هو خورشید ژشه وقی بطلین
لهو ژسور سورمه ددیرین و نه موحتاجی کلین
مهست دنیف تورو له فان مار لسه لوی فه تلین
سورمه دارین ژسوری مهست ژقودرهت کهملین
مه ژغه فلهت دوژها دین و ژسه همی خه جلین
عیشه گهر شیوه نوما یا مه ژوی روحو حه یات
صه نه ما سور ژصه مه د نه ی شه کهرا له ب ژنه بات
(أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه نه می

مانای وشه:

بهلین: هه لکرین؛ وهصل: گه یشتن؛ بهروهش: له پیشه وهشین؛ قه صه ب: پارچه ی ئاوریشم چن؛ بطلین: دهست هه لگرتن؛ فه تلین: پیچیان خوارد؛ ژها: هه ژدیها.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! ئیمه له‌ریی یاردا، راستو له‌روین و دل ساکار. هه‌تا ده‌مرین ده‌ست له‌ دل‌داری به‌رناده‌بین. یان به‌ئاواتی دل ده‌گه‌ین، یان سه‌ریشمان ده‌دورینین. گوی ناده‌ینه‌ زمی نوک تیژی خویناوی. هه‌تا هه‌تا له‌بادهی ئه‌زه‌لی مه‌ستین. له‌ده‌ست ئازاری ده‌ستی‌یار، دل پرغه‌مین.

روبه‌ندی ئاو‌ریشم چنت له‌رو لاده! با روژو مانگ، له‌ تیشک‌دان رابوه‌ستن. چاومان پره‌ له‌ جوانی تو، ئیتر کارمان به‌کل چیه؟ ماری که‌زیت له‌ به‌ژنی سه‌ولت پیچیان خوارد. چاوی مه‌ستت کلی خودای تی‌کراوه، بویه‌ مه‌ستن. دو هه‌ژدیهای پرچتم دین، له‌ ترسان ره‌نگ له‌روم نه‌ما. زو‌ر به‌نازی، نازان ده‌که‌ی. گیان و ژيانمان له‌تورایه.

بته‌ به‌لارو له‌نجه‌که‌م، به‌ژنی وه‌ک نه‌یشه‌که‌ روایه. لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا!! له‌ دل‌کیشی ب‌تی جوانم. ئه‌و دل‌کیشیه‌ی له‌ خواوه‌یه.

سوئد بېالا

- ۱ نهی نه سیمې صبه هی ما دمه جالا سه حه ری
صه د سه لاما ن بگه هینی ژمه وی له ب شه که ری
- ۲ نیرگزا نازک و تهر نهی شه که را مه ست و خوما ر
دیم دورو له عل له ب و موخته شه م و موخته به ری
- ۳ بسک و گیسو ژحه ریرن قه صه بن طزه و زولف
نه ژکافوره به دهن خال ژمیسکی ته ته ری
- ۴ دیم به درو نه نی یی، زولف لسه ربونه هه له ک
نهرقه مان حه لقه و گه ژدانه لدورا قه مه ری
- ۵ ناستانی و شوباک و کوله ک و په نجه ره یان
دابمسکینی و زاری توبیوسی دبه ری
- ۶ توزه کی بین بخوه را تا بکیرن کوخلی به صهر
لطره رقا قه ده ما، دل به ری وی ره هگوزهری
- ۷ دابیینی صه نه ما من ته بگین خوه به ده خه ت
بکه ته لخیص جه وایی مه ژقی موخته صه ری
- ۸ له و کوپور شه فقه ددیرت که ره م و لوطف و که مال
ناه ژده ست ره مزو سورین وی دورو گه وهر خه به ری
- ۹ ما بزه هری شه که ری دوست بخونت جاره ک
عه رضحالا کو نقیسی مه بخونی جه که ری

۱۰ قەدەرەك شەققە ژلوطفاتە تەمەننا دكرين
دامە مەحرۇم نەدىرى تو ژلوطفو نەظەرى

۱۱ بخودى قەط تە ددلدا ژخودى ترس نەھن
دكرى ظولم و جەفائى تو لمن قى قەدەرى

۱۲ ئەز بوى قامەتو بەژنى لته صوندى دخورم
بەس كە ئەى پادشەھا من لئەسىران غەدەرى

۱۳ ژبەر ناھىن مە دنى ناگرو دود بت نەعەجەب
مە ددلدا ھەيە نارەك كو دصوژت سەقەرى

۱۴ نە بويىنە نەدېن وەك تەشەپالى دجەھان
كى دى يە مېشلى تە سېمىن تەن و زەررىن كەمەرى

۱۵ باشىوان گەزمەيى چەھقېن تە مەلا پى كوشتى
ما خەدەنگىن دكرن قەط لەئىدى ئەئەرى؟

ماناى وشە:

قەصەب: زەرى، پارچەى زىز تېۋەندراۋ؛ ئەرقەم: مارى جىنجىر؛ كۈلەك: كۈلانچكە، رۆجنە: كۈھل:
سورمە: بېگىن خۇە، خۇ بگەيىنە: تەلخىيى: پوختەكراۋ؛ موختەصەر: كورت كراۋ؛ تەلخىيى: كىيىكە لە
كىيىكى بە ناۋى موختەصەر ۋەرگىراۋەو پوختەى موختەصەرە: خەبەر: گفتو دوان.

پوختەى مانا:

سرۋە! لە بەرەبەياندا، سەد سلاۋم لەو لىۋ شەكربارە بىكە. بەژنى ۋەكو نەى شەكەرە. شىك و تور تە
ۋەكو نىرگىس. مەستە چاۋە، رومروارى لىۋى لالە، پايمەرزەو زۆر بەريزە. كەزى و بسىك و
لاسىك و پەرچۈكەكانى، ۋەك ئاورىشم دەگەل زىزان تىكەل دەبن. لەشى لەكافور سىپى تر، خالى
ۋەك مىسكە بون خوش و شەۋە رەنگە. روخسار مانگە. ھەنەيى بەو ئاللقە بىسكانەى لەسەر يەتى،
ھەر دەلىى مارى جىنجىر لىدەۋرى مانگى ھالاون. سرۋە! زۆر بەكزى بېۋرە، لە پىشانادەرك و
پەنجەرەو كۈلانچكەو لىۋى دەلاقەكان ماچكە. تۈزىكى سەررىنى يارىيىنە. تا بىكەيىنە سورمەى
چاۋان - ھەر خوت بېچو خىزمەت يارم، نامەكەمى بىدە دەستى ۋەرامەكەم بە پوختەيى بو يىنەۋە.
زۆر بەبەزەو ئىلتىقاتە. تاخ نازانى چەند دلكىش و پزەلە تازەو گفتى ۋەكو گەۋھەر دەچن!

ئەگەر جارىك بەزارى مېبارەكى خوى بانگم بكاۋ، ئەو غەرىضەم - كە بە خوئىنى دل نوسراۋە -
قبول بىي: چەند خوش دەي؟ نوسىۋمە تۈزىك بەزەت بى. لە بەزەت بى بەشىم مەكە. جارىك
ئاورىكم ۋى بىدە. بەخۋا تو لەخۋا ناترسى؛ دەنا ھىندەت ئەو دەرە بەمن نەدەدا. سۈيىندت ئەدەم بەو

بەزى شۇخو شەنگەي خوت، تو پادشاي چاوجوانانى، ھىندە لەمنى يەخسىرى خوت ظولمى مەكە. لەبەر ئاھم ئەگەر دىنيا پر لە دوكلو ئاگرې، سەير نىيە. ئاۋرى دلم جەھەندەمىش دەسوتىنى. كى لەدنيا لەش زىۋىن و كەمبەر زىرىنىكى ۋەكتۈى بەچاۋ دىۋە؟ رەزا سوكو جوانى ۋەكتۈ، نە ھەرگىز بۈە نە دەيى. دۋاى ۋەى مەلات بەتيرى چاۋەكانت كۈشت؛ ئىتر تيرى دىم بۈچىيە. تير ھاۋىشتن بەھرەي نىيە.

بەيارى خوا، شەرحى دىۋانى جىزىرى، دۋاىي ھات.

خوايه ئه‌ی بينايی چاوان! سوپاس بو‌تو، که به‌زه‌ییت به‌منی هه‌زاردا هاته‌وه. ئه‌و هی‌زو توانایه‌ت دامی، له‌پاش مه‌موزینی خانی، دیوانی شیخی جزیریش - به‌سورانی-شی که‌مه‌وه، که زوری بو‌ به‌ئاوات بوم. ئوخه‌ی ئیتر خه‌مم نه‌ما، ئاواتم نه‌برده ژیر گل؛ بشمرم ئارخه‌یان ده‌مرم. له‌قیامه‌تیش ده‌س به‌داوینی خاوینی ئه‌و دو خوشه‌ویسته‌ت ده‌گرم، لیم رونه‌ خوم لی‌ناوین. له‌چاپو به‌ره‌مه‌هینانی ئه‌م کتیه‌، چه‌ند که‌سیکی هه‌زار په‌روه‌ری خیره‌ومه‌ند، یارمه‌تیان دام. ئه‌گه‌ر چاکه‌یان له‌بیر که‌م، خوم به‌بی‌ئه‌مه‌گ ده‌زانم.

سوپاسی زور بو: «کاک‌ماجدی روحانی» که وه‌خته بیژم به‌قه‌دخوم خوی ماندو کرد، پاک‌نوسی ئه‌و خه‌ته‌پیسهم، هه‌له‌و په‌له‌ هه‌لگرته‌وه‌ی، به‌سه‌ر چاپ راگه‌یشتنی، وه‌ئه‌ستو گرت. هه‌ر نه‌ویش بوی دامه‌زراندم، کریمی چاپیان لی‌ نه‌ستاندم.

سوپاس بو‌ کارگیرێ سروش، «ئاغای زه‌وره‌ق»، بو‌ به‌رپررسی چاپخانه‌ی اداره‌ سروش «مه‌رپور»ی خوین شیرین، بو‌ کیژی یه‌کجار هونه‌رمه‌ند «ئاپگینه» که به‌راستی له‌پیت‌چینی کوردیدا مोजاته.

پیشه‌کیش سوپاسی زورم بو‌ ئه‌و کورده لاوانه‌یه، که به‌چاوی ره‌خنه‌گری، له‌ نوسراوه‌که‌م ده‌زوانو هه‌له‌کانم ده‌دوزه‌وه.

پازده‌ی پو‌شه‌ری سالی ۱۳۶۰ هه‌تاوی.

عبدالرحمن شرف‌کندی

هه‌زار